

மகாத்மா காந்தி நூல்கள்

7

இந்திய சமூக சீர்திருத்தத்தின் முக்கியத்தைக் குறித்தும், தீண்டாமை என்ற அநீதி அடியோடு ஒழிந்தாக வேண்டியதன் அவசியத்தைப்பற்றியும், குழந்தை மணங்கள், பால்ய விதவைகளின் துன்பம், பெண்களின் முன்னேற்றம், குடிதொலைய வேண்டியதன் அவசியம், குதிரைப் பந்தயம், விபசார ஒழிப்பு ஆகியவற்றைக் குறித்தும் மகாத்மா காந்தி எழுதிய ஏராளமான அநேக கட்டுரைகள், பிரசங்கங்களின் தொகுப்பு இந்நூல்.

வெளியிடுவோர் :

காந்தி நூல் வெளியீட்டுக் கழகம்

[தமிழ் நாடு காந்தி நினைவு நிதி ஆதரவில்]

சர்க்கார் எஸ்டேட், மவுண்ட் ரோடு,

சென்னை-2.

ஆசிரியர் :
ரா. வேங்கடராஜலு
துணை ஆசிரியர் :
ஜெயமணி சுப்பிரமணியம்

பதிப்புரை

காந்தி அடிகளின் எழுத்துக்களில், இந்நூல் சமூக சீர்திருத்தத்தைப் பற்றியதாகும்.

சுதந்திரம் என்றால் என்ன? ராஜ்ய சுதந்திரம் மாத்திரம் சுதந்திரமாகுமா? வெள்ளைக்கார அரசாங்கத்தை மாற்றி அமைத்த மாத்திரத்திலேயே, நம் மக்கள் அனைவரும் சுதந்திர வாழ்க்கை பெற்றவர்களாகி விடுவார்களா? இவற்றைப் பற்றி காந்தி அடிகள் ஆழ்ந்து ஆராய்ச்சி செய்தார்கள்.

பசியிலிருந்தும், பிணியிலிருந்தும், பயத்திலிருந்தும் என்று மக்கள் விடுதலை பெறுகிறார்களோ அன்றுதான் சுதந்திரம் பெற்றவர்கள் ஆவார்கள். இவை அகன்று ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் இயல்பிற்கு ஏற்றவாறு சந்தர்ப்பம் அடைய வாய்ப்பு இருக்கவேண்டும்.

இத்தகைய சமூகத்தை அமைக்க வொட்டாமல் செய்தது, அந்நிய ஆதிக்கம். எனவே, அதை ஒழிக்கவேண்டியதாயிற்று. ராஜ்ய சுதந்திரம், மற்ற சுதந்திரங்களை அடைவதற்கு முதல் படி. எனவே, அதை மாத்திரம் பெற்று, அத்துடன் நின்று விட்டால் நாம் முழு சுதந்திரமும் அடைந்தவர்களாகமாட்டோம். அதற்கு அடுத்தபடியாக நாம் நல்வாழ்வு நடத்துவதற்கு விரோதமாக இருக்கும் வறுமையை அகற்றவேண்டும். போதுமான அளவு உண்ண உணவும், ஒவ்வொருவருக்கும் வேலையும், மரியாதையான உடையும், இருக்க இருக்கையும், நம் குழந்தைகள் பயிலக் கல்வி வசதிகளும் அனைவருக்கும் ஏற்படவேண்டும். இவற்றை ஏற்படுத்தக்கூடிய பொருளாதார நிலைமையை நாம் நிர்மாணிக்கவேண்டும். இது இரண்டாவது படி.

ஆனால், பொருளாதார உயர்வு ஏற்பட்டால் மாத்திரம் போதாது. மனிதன் தனியாக வாழ்வதில்லை. சமூகத்தின் ஒரு பாகமாக வளருகிறான். மற்றவர்கள் அவனை நடத்தும் போக்கு அவனைப் பாதிக்கிறது. மக்களுடைய மதிப்பும் அவமானமும் மனிதர்களிடையே இன்ப துன்பத்தை உண்டாக்கி, அவர்களுடைய வளர்ச்சியைப் பாதிக்கின்றன. எனவே, சமூக சமத்துவம்

ஒவ்வொரு குழந்தையின் உண்மையான வளர்ச்சிக்கும் அடிப்படையாக இருக்கிறது. சாதியின் பெயரிலும், தீண்டாமையின் பெயரிலும் எவ்வளவோ கொடுமைகள் சென்ற ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகக் கோடிக்கணக்கான மக்களின்பால் இழைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இதுவே இந்தியாவின் சாபமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இந்தக் கொடுமையைத் தவிர்த்து இந்திய சமூகத்தைப் புனிதப்படுத்துவதே காந்தி அடிகளின் முக்கியமான பணிகளில் ஒன்றாக இருந்தது.

இந்நாட்டில் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இரண்டு சமூகத்தார். ஒன்று ஹரிஜனங்கள், இரண்டாவது பெண் குலத்தார். எந்த நாட்டில் பெண்கள் மதிக்கப்படுகிறார்களோ, அந்த நாட்டில்தான் மக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பார்கள் என்று நம் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. எனவே, அவர்கள் விடுதலைக்காகவும் அவர் பாடுபட்டு வந்தார்.

இந்தத் தொகுதியில் சமூக சீர்திருத்தத்தின் பல அம்சங்களைப் பற்றியும் காந்தி அடிகள் சொன்ன வாக்குகள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்கு முன்வந்த தொகுதிகளை அன்புடன் வரவேற்ற தமிழ் மக்கள், இதையும் அன்புடன் ஏற்று அருள்வார்களாக.

சென்னை,
10, ஏப்ரல், 1961.

தி. சு. அவினாசிலிங்கம்.

பொருளடக்கம்

முதல் பாகம்

பக்கம்

பகுதி ஒன்று

சமூக சேவை

1. சேவைக்கான தகுதிகள் யாவை?	...	3
2. செய்யவேண்டிய சீர்திருத்தங்கள்	...	8

பகுதி இரண்டு

தீண்டாமை ஒழிப்பு

1. தீண்டாதார் பற்றிய பிரதிக்கை	...	19
2. எனது வாழ்வின் ஆர்வம்	...	20
3. என் கருத்தின் ஆரம்பம்	...	21
4. தீண்டாமை என்பது குற்றம்	...	23
5. மிருகங்களைவிடக் கேடு கெட்ட நிகை	...	24
6. இறைவனின் அன்பும் அருளும்	...	25
7. புகம்பமும் தீண்டாமையும்	...	26

பகுதி மூன்று

தீண்டாமையும் சுயராஜ்யமும்

1. தீண்டாமை உண்டு எனில் சுயராஜ்யம் இல்லை	...	29
2. கடக்க முடியாத முட்டுக்கட்டை	...	30
3. சுயராஜ்யம்	...	31
4. நாம் செய்த வினை	...	32
5. அடிமை நுகத்தடி	...	32
6. அரக்கத்தனத்திற்காகப் பிராயச்சித்தம்	...	33
7. எனது கனவு	...	34

பகுதி நான்கு

ஹரிஜன்

1. ஹரிஜன் என்ற பெயருக்குக் காரணம்	...	36
2. கடவுளும் சாதி ஹிந்துக்களும்	...	37

பகுதி ஐந்து

தீண்டாமைக்கு மதத்தில் ஆதாரமில்லை

1. ஹிந்து மதமும் தீண்டாமையும்	...	38
2. சாஸ்திரங்கள் கூறுவதென்ன ?	...	41
3. சைத்தானின் தந்திரம்	...	42
4. ஹிந்து மதத்தின் தத்துவம்	...	42
5. சாஸ்திரம் அனுமதிக்கவில்லை	...	43
6. முன் செய்த விளை	...	44
7. கடவுளையே மறுப்பதாகும்	...	44
8. எதிர்வாதத்திற்குப் பதில்	...	46
9. கீதோபதேசத் தத்துவம்	...	49
10. தீண்டாமையின் அழிக்கும் சக்தி	...	50
11. வேதங்களும் சனாதன ஹிந்துவும்	...	51
12. சைவ உணவும் தீண்டாதாரும்	...	53
13. உண்மை வேதம் எது ?	...	55
14. கீதையின் உபதேச தத்துவம்	...	57
15. இரட்டிப்புக் குற்றம்	...	60
16. சர்வ மதங்களுக்கும் அஸ்திவாரம்	...	60
17. உடலில் எந்தப் பாகம் உயர்வானது ?	...	63
18. கடவுள் படைப்பில் யாவரும் சமம்	...	64
19. டாக்டர் அம்பேத்காரின் குற்றச்சாட்டுகள்	...	64
20. ஸ்மிருதிகள், புராணங்களின் உற்பத்திக்குக் காரணம்	...	68

பகுதி ஆறு

தீண்டாமை, சாதி, வர்ணச்சிரமம்

1. எதை எதிர்க்கவேண்டும்	...	70
2. தொழில் பற்றிய தீண்டாமை	...	72
3. கேலிக் கூத்தை ஒழிக்க வேண்டும்	...	74
4. கடினமான சோதனை	...	76
5. 'என்னுடைய வர்ணச்சிரமம்'	...	77
6. உலக மக்கள் யாவரும் சமம்	...	81
7. ஹிந்து மதத்தின் வெற்றி ரகசியம்	...	85
8. உடல் உறுப்புக்கள் யாவும் சமமே	...	88
9. ஹிந்து மதம் அளித்த பரிசு	...	101
10. 'என் கனவு'	...	102
11. சாஸ்திரங்கள் கூறும் உண்மை	...	103
12. ஓர் அமெரிக்கப் பாதிரியாரின் கேள்விகள்	...	104
13. 125 வயதுவரை உயிர் வாழ்ந்தால்...	...	105

பகுதி ஏழு

பலாத்தாரம் பயன் தராது

1. புனித லட்சியமும் சைத்தான் முறைகளும்	...	107
2. தீண்டாமையை நிலைநிறுத்த மிருகபலம்	...	109
3. வேலியே பயிரை மேய்கிறது	...	110
4. காலம் வரக் காத்திருக்கவேண்டாம்	...	114
5. கண்டனமும் குழப்பமும் மறைந்த விந்தை	...	115
6. சட்டத்துக்குச் சக்தியில்லை	...	117
7. பிராயச்சித்த வழிகள்	...	117
8. மனக்கசப்பு தீர வழி	...	118
9. இந்தியாவைப் பிரிக்கவேண்டாம்	...	121
10. வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காணவேண்டும்	...	123
11. முகத்தின்மீது கோபங்கொண்டு முக்கை வெட்டுவதா?	...	126
12. குழ்ச்சியிலிருந்து தப்ப வழி	...	131
13. காங்கிரஸ்வாதிகளின் கடமை	...	132
14. உண்ணாவிரதமும் கடவுள் நம்பிக்கையும்	...	133
15. அவசரப்படுவோருக்கு எச்சரிக்கை	...	136
16. செப்பிடு வித்தை பலிக்காது	...	137

பகுதி எட்டு

சமபந்தி போஜனமும் கலப்பு மணமும்

1. மரியாதை தருமம்	...	140
2. ஸ்ராமணையும் சீதையையும் பின்பற்றுங்கள்	...	143
3. கடவுளிடம் சலுகை பெற வழி	...	144
4. ஐந்தாவது பிரிவை ஒழிக்க வேண்டும்	...	143
5. சேர்ந்து சாப்பிட மறுப்பது பாவமல்ல	...	146
6. பல தலை அரக்கன்	...	147
7. சமபந்தி உணவை வற்புறுத்தலாமா?	...	150
8. 'நான் எழுதுவதில் முரண்பாடு இருந்தால்...'	...	152
9. செயற்கைச் சரக்கு	...	154
10. முரண்பாட்டுக்குக் காரணம் மனக்குழப்பமே	...	156
11. சாதி ஒழிய வேண்டியதே	...	158
12. 'தீண்டாதார்' சாதி ஹிந்துக்களாகும் காலம்	...	160
13. ஹரிஜனங்களுக்கு மத போதனை அவசியம்	...	161
14. மகிழ்ச்சி தரும் அந்நாள்	...	162

பகுதி ஒன்பது

ஆலயப் பிரவேசம்

1. குருவாயூரில் சமரச யோசனை	...	166
2. 'நான் கோரும் உரிமை'	...	167
3. மதத்திற்கு அவமதிப்பு எது?	...	168
4. கடவுளை வணங்கியதற்குத் தண்டனையா?	...	170
5. தீண்டாதாருக்குத் தனிக் கோவில்கள்	...	172
6. பிரதிக்கொளையை நிறைவேற்றுங்கள்	...	173
7. வைதிகர்களை வழி மறிக்கலாமா?	...	177
8. ஆன்மிகத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் ஆலய வழிபாடு	...	179
9. நான் காணும் எதிர்கால ஆலயம்	...	182
10. ஆலயமா அல்லது வியாபாரச் சந்தையா?	...	187
11. தனி நபரின் தடைக்கு இடம் கொடுப்பதா?	...	189
12. முர்க்கத்தனமான நிர்ப்பந்தம் கூடாது	...	191
13. ஆலயப் பிரவேசமும் பொருளாதார முன்னேற்றமும்	...	193
14. பலாத்காரம் சனாதன தருமம் அல்ல	...	196
15. மக்கள் மனத்தை மாற்ற வேண்டும்	...	202
16. தொண்டர்களின் புனித கடமை	...	205
17. மகாராஜாவின் முன்னுதாரணம்	...	213
18. கடவுள் முன்னிலையில் யாவரும் சமம்	...	216
19. ஹிந்து மதத்தின் சாரம்	...	218
20. தொண்டர் வரிசையில் முதல்வர்!	...	220
21. மக்களின் கடமை என்ன?	...	222
22. கோவில்கள் மறைந்தால்	...	226
23. தீண்டாமை செல்லாது	...	228
24. ஹரிஜனங்களின் கடமை	...	229
25. கோயில்கள், ஆன்மிக வைத்தியசாலைகளே	...	232

பகுதி பத்து

வைக்கம் சத்தியாக்கிரகம்

1. புகழ் ஏணியில் பாய்ந்தேறியது!	...	234
2. வெளி உதவியை நாட வேண்டாம்	...	235
3. வைக்கம் சத்தியாக்கிரகம் சியாயமானதா?	...	237
4. மற்ற மதத்தினரின் உதவியை நாடலாமா?	...	244
5. குண்டர்களின் காட்டுமிராண்டித்தனம்	...	245
6. கஷ்ட நஷ்டங்களை மௌனமாக ஏற்க வேண்டும்	...	247

	பக்கம்
7. சீறும் ஜ்வாலைக்கும் நடுங்கக்கூடாது	... 249
8. கொதிக்கும் வெய்யில் குளிர்ந்திருக்கும்	... 252
9. வெடிமருந்தைவிட அதிக சக்தியுள்ளது	... 258
10. வைக்கம் சத்தியாக்கிரகம் முதற்படியே	... 259
11. சத்தியாக்கிரகிகளின் தேசிய யக்ஞம்	... 262
12. திடீரென்று கைக்கொள்ளும் ஆயுதமல்ல	... 264
13. சத்தியாக்கிரகிகள் விடுதலை	... 265
14. வைதிகக் கோட்டைகளைத் தகர்க்கும் போராட்டம்	... 266
15. வெற்றிக்குக் குறுக்குப் பாதை	... 267
16. பிரகடனம் நிறைவேறிய அற்புதம்	... 271

பகுதி பதினென்று

மத மாற்றம்

1. மிரட்டுவது துரோகமாகும்	... 273
2. இரண்டு வித நோய்கள்	... 274
3. மதம், பேரம் பேசும் விஷயமல்ல	... 275
4. பிரிந்து செல்லுவதால் பயனில்லை	... 276
5. மிரட்டலுக்கு அஞ்சவேண்டாம். ஆனால்.....	... 277
6. அபாயகரமான திட்டம்	... 280
7. சீக்கியர்கள் ஹிந்துக்களா?	... 283
8. அவமதிப்பு யாருக்கு?	... 284
9. உண்மையான அதிசயம் எது?	... 286
10. மதங்களின் மதமாற்றப் போட்டி!	... 289
11. கிறிஸ்தவர்களிடையே தீண்டாமைத் தொத்துநோய்	296
12. அரை டஜன அல்லது ஆறு!	... 298
13. பசுமாடும் ஹரிஜனும்	... 300
14. பழுது பார்ப்பதா, இடிப்பதா?	... 301
15. வசதிகள் பெற மத மாற்றம்	... 303
16. கடமையும் உரிமையும்	... 306
17. ரோஜா மலரும் வேத தத்துவமும்	... 308
18. புகார்களுக்கு ஆதாரம் உண்டா?	... 311
19. உண்மையான உதவி எது?	... 313
20. அம்பலப்படுத்த வேண்டும்	... 314
21. மத மாற்றத்தால் தீண்டாமை ஒழியாது	... 314

பகுதி பன்னிரண்டு

சமூகக் கொடுமைகள்

1. தண்ணீர் கொடுக்க மறுக்கும் 'புண்ணியவான்கள்'	316
2. ஆழ்ந்த சோகமும் வேதனையும்	... 317

	பக்கம்
3. பொதுக் கிணறுகளும், தனிக் கிணறுகளும்	... 321
4. வன்மம் வேண்டாம்	... 322
5. தலைகீழான தீண்டாமை	... 325
6. வாழ்க்கையை அர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்	... 326
7. தீண்டாமை ஒரு விஷப் பாம்பு	... 327
8. நமது பாவங்கள்	... 330
9. சனாதனிகளின் சம்மதம்	... 331
10. தோட்டிகளின் துன்ப வாழ்க்கை	... 333
11. வெளியேறிவிடுங்கள்	... 335
12. ஒரு சிறு சம்பவம்	... 336
13. பலவந்த வேலை	... 339
14. போலீசாரும் ஹரிஜனங்களும்	... 343
15. இரட்டிப்புப் படிப்பு	... 344
16. உரிமையை நிலைநாட்டுக	... 345
17. எந்த அளவுக்கு ஹரிஜனங்கள் உதவி?	... 346
18. சாபக்கேடு	... 347
19. ஹரிஜனங்களுக்குத் துன்பம்	... 348
20. கட்டாயப்படுத்துதல்கூடாது	... 349
21. ஹரிஜனங்களும் கிணறுகளும்	... 351
22. கிணறுகள் சம்பந்தமான சட்டம்	... 352
23. பெருமையா, பைத்தியமா?	... 353
24. தீண்டாமையை நீக்குவது எப்படி	... 355

பகுதி பதின்மூன்று

கெட்ட பழக்கங்கள்

1. 'தீண்டாதாரு'க்கு	... 356
2. கத்தியவாரில்	... 357
3. செய்யவேண்டியது என்ன?	... 359
4. நமது அவமானமும் அவர்கள் அவமானமும்	... 360
5. அதன் பலனே இத்தீமைகள்	... 361
6. செத்த கால்நடைகளை அப்புறப்படுத்துவது	... 363
7. ஹரிஜன சகோதரர்களுக்கு	... 365
8. சாதி ஹிந்துக்களுக்கு	... 367

பகுதி பதின்ன்கு

கல்வி

1. தேசியப் பள்ளிக்கூடங்கள்	... 369
2. பொதுப் பள்ளிக்கூடங்கள்	... 370
3. ஹரிஜனங்களுக்குப் படிப்பு	... 372

4. ஹரிஜனங்களுக்கு மாதிரிப் பள்ளிகள்	...	374
5. ஹரிஜனங்களுக்கு மேல் படிப்பு	...	378
6. எந்தப் படிப்பு தேவை	...	380

பகுதி பதினைந்து

தோட்டி வேலையும் மற்றத் தொழில்களும்

1. 'தீண்டாதார்' தொழில்கள்	...	382
2. ஆசிரமத்தில் தோட்டி வேலை	...	382
3. நாமே செய்துகொள்ள வேண்டும்	...	383
4. செய்தாக வேண்டிய சீர்திருத்தம்	...	383
5. இந்தக் கடையர்களுக்கும் கூட கதிமோட்சம்	...	385
6. சரியான 'பங்கி'	...	388
7. இந்தியாவில் வால்மீகிகள்	...	389
8. வேலை நிலை அபிவிருத்திக்கு வழி	...	389
9. புதுவிதமான கக்கூசுகளும் தீண்டாமையும்	...	393
10. சமையற்காரர்களாக ஹரிஜனங்கள்	...	394
11. ஹரிஜன சமையற்காரர்கள்	...	395

பகுதி பதினாறு

சட்டசபைப் பிரதிநிதித்துவம்

1. 'தீண்டாதா'ருக்குத் தனி வாக்காளர் தொகுதி	...	396
2. உயிரைக் கொடுத்தும் எதிர்ப்பேன்	...	397
3. ஹரிஜனங்களும் ராஜ்யக் கட்சிகளும்	...	398
4. ஒரு ஹரிஜன எம். எல். ஏ. யின் ஐந்து கேள்விகள்	...	399
5. அரை குறைப் பாராட்டு	...	401
6. ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினர்	...	404
7. ஹரிஜனங்களின் உரிமைகள்	...	405

பகுதி பதினேழு

ஊழியர்களுக்குப் புத்திமதி

1. உண்மையான சேவகர்	...	407
2. ஒரே வழி சத்தியமே	...	410
3. ஒரு விஷயம் தேவை	...	412
4. ஹரிஜன சேவகர்களின் தகுதிகள்	...	414
5. நடந்தே யாத்திரை	...	416
6. ஊழியர்களுக்கு வேண்டுகோள்	...	419
7. ஹரிஜன ஊழியர்களுக்குப் புத்திமதி	...	421
8. ஊழியர்களுக்கு வேலைத்திட்டம்	...	422
9. எல்லும்புகளின் உபயோகம்	...	424

		பக்கம்
10. ஒரு ஹரிஜன சேவகரின் கஷ்டங்கள்	...	426
11. நமது கடமை	...	429
12. மேலும் கேள்விகள்	...	431
13. திரும்பவும் மதம் மாற்றுதல்	...	434
14. ஹரிஜன ஊழியரின் கேள்விகள்	...	435
15. ஹிந்து திருவிழாக்கள்	...	438

பகுதி பதினெட்டு

ஹரிஜன சேவா சங்கம்

1. அவர்கள் நம்மைப் பார்க்கும் விதம்	...	439
2. ஹரிஜன தினம்	...	442
3. கடன்பட்டவர்களும் கடன் கொடுத்தோரும்	...	444
4. ஆலோசனைக் கமிட்டிகள்	...	446
5. ஹரிஜன போர்டுகள்	...	448
6. அதிகாரத்தைப் பரவலாக்குவது	...	450
7. ஹரிஜன ஊழியர்கள் முன்னுள்ள வேலை	...	451
8. ஹரிஜன சேவா சங்க மகாநாட்டில் கேள்விகள்	...	453
9. சங்கத்தின்மீது கண்டனங்கள்	...	457
10. பொருத்தமான கேள்விகள்	...	461
11. மேலும் பல கேள்விகள்	...	466
12. பகிஷ்காரப் பூச்சாண்டி	...	468
13. ஹரிஜனங்களும் ஹரிஜனங்களல்லாதாரும்	...	470
14. ஹரிஜனங்களும் ராணுவப் பயிற்சியும்	...	471
15. என் உயிர்	...	472

பகுதி பத்தொன்பது

ஹரிஜன நிதி வசூல்

1. ஹரிஜனங்களுக்காகப் பிச்சை எடுத்தல்	...	473
2. பண வசூல்கள்	...	474

பகுதி இருபது

இயக்கத்தின் விரிவான பொருள்

1. சமயங்களின் சகோதரத் தத்துவம்	...	477
2. ஹிந்துக்கள், முஸ்லிம்களிடையே தீண்டாமை	...	477
3. அதன் விளைவு	...	478
4. 'என் சொந்த எண்ணமே'	...	479

பெண்களும் தீண்டாமையும்

விலாசப்பூரில்	...	481
டில்லியில்	...	482

சென்னை யில்	...	பக்கம் 482
பெங்களூரில்	...	483

இரண்டாம் பாகம் பெண்களும் சமூக அநீதியும்

பகுதி ஒன்று

பெண்கள் முன்னேற்றம்

1. பெண்களின் மறுமலர்ச்சி	...	487
2. பெண்ணுக்கு விடுதலை அளியுங்கள்	...	493
3. பெண்களின் நிலைமை	...	496
4. ஸ்மிருதிகளில் பெண்கள்	...	499
5. பெண்களும் வர்ணமும்	...	501
6. பெண்களும் ராணுவ மனப்பான்மையும்	...	503
7. பெண்ணின் பங்கு	...	506
8. பெண்ணின் பங்கு என்ன?	...	507
9. பெண்களும் அவர்களது பணியும்	...	513
10. எழுத்தாளர்களின் தவறு	...	514

பகுதி இரண்டு

குழந்தைக் கல்யாணமும் சீதனமும்

1. திருமணச் சம்மத வயது	...	517
2. குழந்தை மனைவிகளின் துயரங்கள்	...	519
3. சீதனமும் குழந்தை மணமும் கூடாது	...	522
4. ஓர் இளைஞரின் சங்கடம்	...	523
5. ஒரு மாணவரின் சங்கடம்	...	524
6. ஓர் இளைஞரின் தரும சங்கடம்	...	526
7. கட்டாயத் திருமணம்	...	527
8. ஓர் இளம் தம்பதிகளின் சோகக் கதை	...	528
9. இது திருமணமா?	...	529
10. இரட்டைப் பாவம்	...	531
11. புறையோடும் புண்	...	533
12. இளைஞர்களுக்கு அவமானம்	...	536
13. விலை கொடுத்து வாங்கித் திருமணம்	...	537
14. தவிர்க்கக்கூடிய வேதனை	...	539
15. ஒரு பெண்ணின் தேவை என்ன?	...	541
16. திருமணத்தை எளிய முறையில் நடத்துதல்	...	542
17. கணவனும் மனைவியும்	...	544
18. ஹிந்து மனைவி	...	546

	பக்கம்
19. குடும்பக் கஷ்டங்கள் ...	549
20. நேர்மையற்றது ...	552
21. காட்டுமிராண்டித்தனத்தின் எஞ்சியுள்ள சின்னம்	553

பகுதி மூன்று

நகைகளும் படுதாவும்

1. பெண்களும் நகைகளும் ...	555
2. பெண்களும் ஆபரணங்களும் ...	557
3. நகைகளால் நாட்டுக்கு நஷ்டம் ...	559
4. படுதாவைக் கிழித்தெறியுங்கள் ...	560
5. படுதா முறை ...	562
6. படுதாவுக்கு அழிவு காலம் ...	563
7. பீகாரில் படுதா முறை ...	565

பகுதி நான்கு

இளம் விதவைகள் துயரம்

1. விதவையின் பிரலாபம் ...	568
2. கட்டாய விதவை நிலை ...	569
3. ஒடுக்கப்பட்ட மனித குலம் ...	571
4. விதவை மறுமணம் ...	573
5. விதவைகள் ...	575
6. விதவைகளும், மனைவியரை இழந்தவர்களும் ...	575
7. லட்சிய துஷ்பிரயோகம் ...	577
8. விதவைகளின் மறுமணம் ...	578
9. ஆத்திரம் நிறைந்த ஓர் ஆட்சேபனை ...	580
10. இணக்கமற்ற சிந்தனை ...	582
11. அபலை விதவைகள் ...	583
12. கட்டாய வைதவ்யம் ...	585

பகுதி ஐந்து

விபசாரக் கொடுமை

1. ஆந்திர தேசத்தில் ...	587
2. லட்சுமணபுரியின் படுகுழிகள் ...	589
3. வழக்கி விழுந்த நமது சகோதரிகள் ...	590
4. வழக்கி விழுந்த சகோதரிகள் ...	593
5. வேதனை தரும் விளக்கம் ...	596
6. சமாளிப்பதற்குச் சரியான வழி ...	601
7. துரதிருஷ்டம் பிடித்த நமது சகோதரிகள் ...	602
8. இரட்டைக் குற்றம் ...	604

எண்	பக்கம்
9. தேவதாஸி	... 607
10. ஹரிஜனங்களைப் போன்றவர்களே	... 608
11. சட்ட பூர்வமான விபசாரம்	... 610

பகுதி ஆறு

பெண்களின் நிலைமை

1. ஹிந்துச் சட்டமும் மைசூரும்	... 612
2. பெண்களின் பங்கு	... 616
3. மலைகளையும் நகர்த்திவிடுவர்	... 618
4. இந்தியப் பெண்களுக்கு	... 619
5. பெண்கள் மகாநாடு	... 622
6. கருணைப் பணி புரியுங்கள்	... 624
7. மாணவிகளுக்குப் புத்திமதி	... 626
8. பெண்களிடையே மனம் விட்டு நிகழ்த்திய உரை	... 629
9. சமூகத்தில் பெண்கள் அந்தஸ்து	... 631
10. மணமான நிலைமை	... 632
11. ஜம்னாலாஜியும் பெண்களும்	... 633
12. இந்திரா நேருவுக்கு திருமண நிச்சயம்	... 635
13. குழந்தைகளைப் பற்றி	... 636
14. பெண்களின் பொருளாதார சுதந்திரம்	... 637
15. ஆதரவை நாடிச் செல்லாதீர்கள்	... 638
16. பெண்கள் விஷயம் என்ன?	... 639
17. பெண்களின் வலிமை	... 640
18. கற்பைக் காப்பது யார்?	... 641
19. பலாத்காரத் தாக்குதல்கள்	... 644
20. இனி கிடையாது	... 648
21. பயமற்று இருங்கள்	... 649
22. பெண்களுக்குப் புத்திமதி	... 649
23. ஒரு பெண்ணின் தரும சங்கடம்	... 650
24. கடத்தப்பட்ட பெண்கள்	... 652
25. மக்கள் புரட்சியின் கடமை	... 656
26. கஸ்தூரிபா டிரஸ்ட்	... 656

மூன்றாம் பாகம்

குடி, போதை வஸ்துக்கள், சூதாட்டத் தீமைகள்

1. கலாலும் கல்வியும்	... 661
2. மதுவிலக்கு நிபந்தனைகள்	... 661
3. தார்வாடில் பலாத்காரம்	... 662

எண்	பக்கம்
4. சீலத்திற்குத் தண்டனை	663
5. மதுவிலக்கு	663
6. மதுவிலக்கும் சென்னை சர்க்காரும்	666
7. இந்தியா மதுவிலக்கைக் கோருகிறதா?	667
8. லேசான ஒரு கண்டனம்	668
9. இந்திய சமஸ்தானங்களில்	670
10. ஒரு வேண்டுகோள்	671
11. திருவாங்கூரில் குடியின் சாபக்கேடு	673
12. மிதக்குடி சீர்திருத்தம்	675
13. வரவேற்கத்தக்க நடவடிக்கை	676
14. ராணிபராஜி விசாரணைக் கமிட்டி	677
15. பர்மிய மக்களுக்குச் செய்தி	678
16. காங்கிரஸ் ஆட்சியில்	679
17. அகிம்சைக்கும், சத்தியத்திற்கும் விரோதம்?	682
18. அங்கும் அபாயகரமானதே	685
19. மிகப் பெரிய காரியம்	686
20. அனுபவ சாத்தியமற்றது அல்ல	689
21. வெற்றிக்கான நிபந்தனைகள்	692
22. உண்மையாயின் மிருகத்தனமானது	693
23. தாமதப்படுத்தக் கூடாது	693
24. திராவகங்களைக் குடிக்கும் பழக்கம்	696
25. மதுவிலக்கின் பொருள்	696
26. அழகிய பம்பாய்	698
27. பந்தாரிகளும், மதுவிலக்கும்	700
28. ஒரு சமாதானம்	702
29. அபாயகரமான ஒரு வினையாட்டு	703
30. சுதந்திர இந்திய அரசாங்கத்தின் கீழ்	704
31. குடி விஷயத்தில் தனியார் முயற்சி	706
32. மகத்தான ஒரு வேலை	708
33. மது விளம்பரங்கள்	711
34. மறியல்	711
35. கண்ணில் காயம்	713
36. சொல்லுக்குப் பஞ்சம்	714
37. மறியல் உரிமை	714
38. குடியின்மையை விட விடுதலையே வேண்டும்	715
39. எப்படிச் செய்வது?	716
40. மறியலுக்கு எதிராக	717
41. மறியலுக்குப் பெண்கள்	719
42. குடியின் சாபக்கேடு	720

எண்		பக்கம்
43.	குடிபற்றி மதங்கள்	722
44.	பார்ஸிகளுக்கு	723
45.	மிகவும் காலம் கடந்தது	724
46.	தாமதத்திற்கு இடமில்லை	725
47.	மதுவும், பார்ஸிகளும்	726
48.	பார்ஸி ஆட்சேபனை	727
49.	பார்ஸிகளின் எதிர்ப்புக்குப் பதில்	728
50.	பார்ஸிகளும் மது வியாபாரமும்	729

பகுதி இரண்டு

அபினியால் விளையும் தீங்கு

1.	அரசாங்கத்தின் அபினிக் கொள்கை	733
2.	அபினியை எதிர்த்து யுத்தம்	734
3.	அஸ்ஸாமின் அபினி	736
4.	போதைப் பொருள்கள், குடி சைத்தான்	736
5.	அபினியின் அடிமைகள்	740

பகுதி மூன்று

குதிரைப் பந்தயம், சூதாட்டம்

1.	பந்தயத்தின் சாபம்	742
2.	பந்தயம் பெரும் பாவம்	744
3.	சூதாடுவதன் தீமை	745
4.	சூதாட்டமில்லாமல் பந்தயம்	746
5.	குதிரைப் பந்தயம்	747
6.	குதிரைப் பந்தயம்	748

பின் சேர்க்கைப் பகுதி

1.	இந்திய ரெயில்வேக்களில் மூன்றாம் வகுப்பு	751
2.	சரித்திரப் புகழ்பெற்ற கடிதம்	756
3.	பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரிக்கு எச்சரிக்கை	761
4.	வைக்கம் சத்தியாக்கிரகம்	763
5.	மூன்று வருந்தத்தக்க சம்பவங்கள்	765
6.	மதுவிலக்கின் சமூகநல அம்சம்	769
7.	அபினி வியாபாரம்	777
8.	அபினி பற்றிய குறிப்பு	781

படங்களின் விளக்கம்

பக்கம்

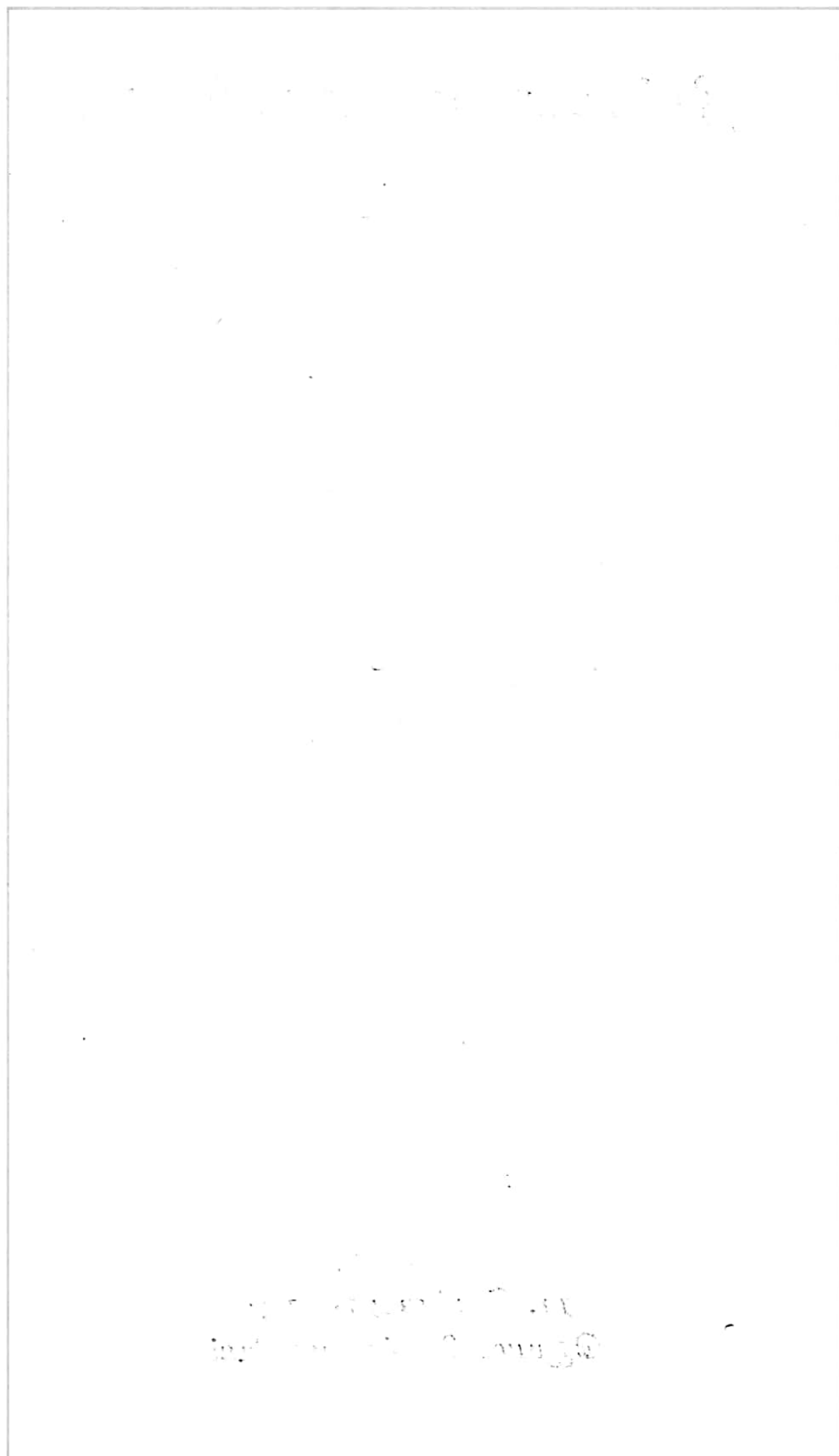
1. மகாத்மா—முகப்புப் படம் ... 32
2. மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயிலுக்குச் சென்று விட்டுத் திரும்பிய காந்திஜி களைப்புடன் டாக்டர் செளந்திரம் ராமச்சந்திரன் முதலியவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார் ... 38
3. 1934 ஜனவரியில் காந்திஜி தென்னாட்டில் ஹரிஜன யாத்திரை செய்தபோது கன்யாகுமரிக்குச் சென்றிருந்தார். அங்கே கடலில் ஸ்நானம் செய்கையில் காந்திஜி நீந்தியபோது எடுத்த படம் ... 39
4. 1932-இல் காந்திஜி எராவ்டா சிறையில் இருந்த போது, இச்சிறையில் உள்ள மாமரத்தின் கீழ்தான் ஹரிஜன சம்பந்தமான பிரக்யாதி பெற்ற 'எராவ்டா ஒப்பந்த' சம்பந்தமாகத் தலைவர்களுடன் விவாதித்து வந்தார் ... 134
5. பவனகரில் காந்திஜி ஹரிஜனக் குழந்தைகளுடன் ஆனந்தமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார் ... 135
6. மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயிலில் காந்திஜி ... 216
7. 1946 பிப்ரவரியில் மதுரைக்குப் போகும் வழியில் காந்திஜி ரெயிலில் இருந்தபடியே ஆங்காங்கே கூடியிருந்த மக்களுக்குப் பேசினார் ... 217
8. 1946-இல் மதுரை கோயிலுக்கு காந்திஜி சென்ற போது வழியில் ரெயில்வே ஸ்டேஷன்களில் கூடியிருந்த மக்கள் கூட்டம் ... 232
9. பழனி ஸ்ரீ பழனியாண்டவர் கோயிலும் மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயிலும் ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்துவிடப்பட்டதை முன்னிட்டு 1946 பிப்ரவரியில் காந்திஜி இவ்விரு இடங்களுக்கும் சென்றார். அவர் சென்னையிலிருந்து சென்ற 'காந்தி ஸ்பெஷல்' ரெயில் இன்ஜினையும் வழிநெடுக மக்கள் கூடி தரிசித்ததையும் படத்தில் காணலாம் ... 233
10. தக்கர்பாபாவுடன் காந்திஜி ... 274

11. குரத் ஜில்லாவில் மரோலி என்ற இடத்தில் கஸ்தூரிபா சேவாசிரமத்திற்கு காந்திஜி அஸ்திவாரக்கல் நாட்டுகிறார் (12, ஜூன், 1931) ... 275
12. வர்தாவில் தெருக்களைச் சுத்தம் செய்யும் வேலையைத் தாமே செய்து காட்ட காந்திஜி தயாராகிறார் (1936) ... 388
13. சேகானில் தெருக்களைச் சுத்தம் செய்யும் தொண்டர்படைக்கு, வேலை செய்யும் விதத்தை காந்திஜி கூறிக்கொண்டிருக்கிறார் (1939) ... 389
14. ஹரிஜன சேவா ஊழியர்களுடன் காந்திஜி பேசிக்கொண்டிருக்கிறார் ... 450
15. புனாவுக்கு ரெயிலில் போகும் வழியில், தம்மைக் காண வந்த கூட்டத்தினரிடம் ஹரிஜன நிதிக்காக காந்திஜி பணம் வசூலிக்கும் காட்சி (15, ஜூன், 1944) ... 451
16. 1934 மே மாதத்தில் காந்திஜி ஒரிஸ்ஸாவில் நடந்தே ஹரிஜன யாத்திரை செய்தபோது பத்ராக்கிற்குப் போகும் வழியில் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுகிறார் ... 696
17. பம்பாய் வில்லே பார்லேயில் பாகினி சேவா மந்திருக்கு அஸ்திவாரமிடுகிறார் (7, செப். 1929) ... 697

தீண்டாமை சாபக்கேடு

மகாத்மா காந்தி
எழுதியது

தமிழாக்கம் :
ரா. வேங்கடராஜுலு
ஜெயமணி சுப்பிரமணியம்

சமூக சீர்திருத்தம்

முதல் பாகம்

பகுதி ஒன்று

சமூக சேவை

1

சேவைக்கான தகுதிகள் யாவை?

[மக்கள் சமுதாயத்தின் எல்லாத் துறைகளிலும் சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய அருந்தொண்டாற்றிய மகாத்மா காந்தி, சமூக சேவை செய்ய முற்படுகிறவர்களுக்கு வேண்டிய தகுதிகள் யாவை என்பதை 1916-ஆம் ஆண்டிலேயே தெளிவுற எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார். 1916 பிப்ரவரி 10-ஆம் தேதி சென்னையில் நடந்த சமூக சேவைச் சங்கத்தின் ஆண்டு விழாவில் மகாத்மா, 'சமூக சேவை' என்பது பற்றிப் பேசினார். அவ்விழாக் கூட்டத்திற்கு ஸ்ரீமதி ஓயிட்டுஹட் தலைமை வகித்தார். அப்பொழுது மகாத்மா செய்த பிரசங்கமே கீழே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.]

“இன்று மாலை, சமூக சேவை என்பது குறித்து உங்களிடம் பேசும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறேன். நான் இன்று மாலை சரியாகப் பேசவில்லை என்று நீங்கள் கருதுவீர்களாயின், அநேக அலுவல்களை யோசனையில்லாமல் நான் ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டதுதான் அதற்குக் காரணம் என்று நீங்கள் கொள்ளவேண்டும். உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியது என்ன என்பதைச் சிந்திப்பதற்குக் கொஞ்சம் அவகாசமாவது வேண்டும் என்பது என் ஆவல். ஆனால், அந்த அவகாசமும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. என்றாலும், இக்கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகிக்கும் சீமாட்டி கூறியதைப் போன்று, நமக்கு வேண்டியதெல்லாம் வேலையேயன்றிப் பேச்சு அல்ல. இன்று மாலை நீங்கள் என் பிரசங்கத்தைக் கேட்ட பிறகு, அதனால் நீங்கள் தெரிந்துகொண்டது சொற்பமே என்று எண்ணலாம். ஒரு வேளை இதனால் நீங்கள் ஏதாவது நஷ்டமடைந்தாலும், அந்த நஷ்டம் மிகக் குறைவானதே என்பதை நான் அறிவேன்.

“நண்பர்களே! உலகத்தின் மற்றெல்லாச் சேவைகளுக்கும் வேண்டியிருப்பதைப் போன்றே சமூக சேவைக்கும் தவிர்க்க

முடியாததான ஒரு நிபந்தனை உண்டு. அச்சேவையைச் செய்வதற்கு வேண்டிய தகுதி வேண்டும் என்பதுதான் அது. சமூக சேவையோ, மற்றெந்த சேவையோ செய்ய விரும்புகிறவர்களுக்கு, அதற்கு வேண்டிய சரியான தகுதி தேவை. நாம் சமூக சேவை செய்ய வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறோம். இது போன்ற சேவைகளிலும் மற்றவைகளிலும் ஈடுபட்டும் வருகிறோம். ஆனால், இச்சேவைகளில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களாகிய நாம், இச்சேவைகளைச் செய்வதற்கு வேண்டியதான தகுதியைப் பெற்றிருக்கிறோமா? இக்கேள்வியை இன்று மாலை நமக்கு நாமே கேட்டுக்கொள்ளுவோம். ஏனெனில், சமூக சேவையில் நாம் காரியங்களை ஒழுங்குபடுத்த முடியும் என்றால், அதே போலக் காரியங்களைக் கெடுத்துவிடவும் கூடும். ஒரு சேவை எவ்வளவோ நல்லெண்ணத்தின் பேரில் செய்யப்படுவதாக இருக்கலாம். என்றாலும், அதைச் செய்கிறவர்கள் அச்சேவையைச் செய்வதற்கு வேண்டிய தகுதியைப் பெற்றில்லாது போனால், அவர்கள் சேவை செய்தவர்களாவதற்குப் பதிலாகத் தீமையைச் செய்தவர்களே ஆவார்கள். நான் கூறும் இதை நீங்களும் ஒப்புக் கொள்ளுங்கள். சேவை செய்வோருக்கு வேண்டிய தகுதிகள் தான் யாவை?

“இன்று காலை கிறிஸ்தவ இளைஞர் சங்கத்தின் மண்டபத்தில் மாணவர்களுக்கு நான் விவரித்த அதே தகுதிகளையே, அநேகமாக நான் உங்களுக்கு இப்பொழுது திரும்பவும் ஏன் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது என்பதைச் சிந்தியுங்கள். ஏனெனில், அந்தத் தகுதிகள் எல்லாவற்றிற்குமே பொருத்தமானவை. எந்தவிதமான வேலைக்கும் அவை அவசியமானவை. அதிலும், நம் அருமை நாட்டில் இன்று இருந்து வரும் நமது தேசிய வாழ்க்கைக்கான சேவைக்கு அவை இன்னும் அதிக அவசியமானவை. ஒரு பக்கத்தில் சத்தியமும், மற்றோர் பக்கத்தில் பயமின்மையும் அவசியமாகின்றன என்று நான் கருதுகிறேன். தீபத்தைக் கையில் நாம் ஏந்திச் சென்றாலன்றி நமக்கு முன்னால் இருக்கும் படிக்கட்டை நாம் காண முடியாது. அஞ்சாமை என்ற குணத்தை நம்முடன் நாம் கொண்டு சென்றாலன்றி, எந்த உபதேசத்தை நாம் பிறருக்கு அளிக்க விரும்புகிறோமோ, அதை அளித்துவிட நம்மால் ஆகாது. இந்த அச்சமின்மை நமக்கு இருந்தாலன்றி, மகத்தான முடிவுச் சோதனை வரும்போது அதற்கு நாம் தகுதியற்றவர்களாகவே இருப்போம் என்று நான் நிச்சயமாக உணருகிறேன். ஆகவே, இச்சேவையில் இப்பொழுதே ஈடுபட்டவர்களாக நீங்கள் இருந்தாலும், இச்சேவையில் இனி ஈடுபடுவது என்று நீங்கள் இருந்தாலும், உங்களுக்கு இவ்விரு தகுதிகளும் இருக்கின்றனவா என்று உங்களை நீங்களே கேட்டுக்கொள்ளும்படி உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். இன்னுமொரு விஷயத்தையும் உங்களுக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறேன். இந்தக் குணங்களை, நமக்கே கேட்டை விளைவிக்கும் வகையிலும், நம்முடன் தொடர்பு கொள்ளுகிறவர்களுக்குக் கேட்டை உண்

டாக்கிவிடும் வகையிலும் நம்முள் பயிற்சி செய்துகொண்டுவிட முடியும். சத்தியத்தை இவ்விதத்திலும் கையாள முடியும் என்று கூறுவது ஆபத்தான கூற்றே - ஆகும். ஆனால், அவ்விதம் கூறுவதில் சத்தியம் என்பது சத்தியமாக வரவில்லை, சத்தியம் என்ற பெயரில் மாத்திரமே வருகிறது என்பதையும் நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். இந்திரஜித்திற்கும், அவனுக்கு எதிரியான லட்சுமணனுக்கும் ஒரே வகையான ஆற்றல்களே இருந்தன என்பதை இணையற்ற நூலான ராமாயணத்தில் காண்கிறோம். ஆனால், தருமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட கொள்கை வழியில் சென்றது லட்சுமணனின் வாழ்க்கை. இந்திரஜித்தின் கொள்கைகளோ, அதருமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஆகையால், இந்திரஜித்துக்கு இருந்த ஆற்றல்கள் ஒன்றுக்கும் உதவாதவையாகவே இருந்தன என்பதையும் காண்கிறோம். ஆனால், லட்சுமணனின் ஆற்றல்களோ, அவர் எந்தக் கட்சியின் சார்பாகப் போராடினாரோ அந்தக் கட்சிக்குப் பெரிய உதவியாக இருந்ததோடு, அவர் நமக்கு மதிப்பிற்குரிய பொக்கிஷத்தையும் விட்டுச் சென்றிருக்கிறார். இந்திரஜித்தைவிட லட்சுமணனிடம் அதிகப்படியாக இருந்த அந்தக் குணம் என்ன? ஆகவே, தருமம் இல்லாத வாழ்க்கை, கொள்கை இல்லாத வாழ்க்கை; கொள்கையில்லாத அந்த வாழ்க்கை சுக்கான் இல்லாத கப்பலுக்குச் சமமானது என்று நான் கருதுகிறேன். சுக்கான் இல்லாத நம் கப்பலை, அதை ஓட்டிச் செல்லுபவன் என்ன முயன்றாலும், அது அங்கு மிங்குமாகச் சென்று எவ்விதம் அது சேரவேண்டிய இடத்தைச் சேரவே முடியாதுபோகுமோ, அது போலவே தருமத்தைப் புரிந்துகொள்ளாத மனிதனும் அடைய வேண்டியதான லட்சியத்தை அடையாமல் என்றும் சுழன்றுகொண்டே இருப்பான். ஆகவே, சமூக சேவகர் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒன்று கூறுகிறேன். அவர்கள், தருமத்தை அனுசரித்த வகையில் இவ்விரு தன்மைகளையும் பெற்று, தெய்வீகத்தை ஓட்டிய வாழ்க்கையைப் பின்பற்றினாலன்றி, நாட்டு மக்கள் எல்லோருக்கும் சேவை செய்துவிட முடியும் என்ற எண்ணத்தைக்கொண்டுவிட வேண்டாம்.”

பிறகு கார்த்திஜி, நகரிவிருக்கும் சில பறையர் கிராமங்களில் சென்னை சமூக சேவைச் சங்கம் செய்திருக்கும் சிறந்த சேவைகளுக்காக அச்சங்கத்தைப் பாராட்டிவிட்டு, மேலும் கூறிய தாவது:

“இந்தச் சேவையின் அவசியம் நம் கண் முன்னால் தினமும் இருந்து வருகிறது என்பதை நாம் அறிவோம். ஆகையால், இதை மெழுகிப் பூசிவிடுவதில் பயனில்லை. நமது பறையர் சகோதரர்கள் வசிக்கும் கிராமங்களைச் சுத்தப்படுத்துகிறோம் என்பது மாத்திரம் போதாது. அவர்கள் நியாயத்திற்குக் கட்டுப்படுகிறவர்கள்; எடுத்துச் சொன்னால், அதற்கு உடன் படுவார்கள். மேல் சாதியினர் என்று சொல்லப்படுகிறவர்களும்

நியாயத்திற்குக் கட்டுப்படுகிறவர்கள்; எடுத்துச் சொன்னால் அதற்கு உடன்படுகிறவர்கள்; நகர வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு அத்தியாவசியமான சுகாதார விதிகளை அனுசரிப்பதன் அவசியத்தை உணருகிறவர்கள் என்று நாம் சொல்லவும் வேண்டுமா? எவ்விதமான கெடுதல்களுக்கும் ஆளாகாமல் நாம் அநேக காரியங்களைச் செய்து வரலாம். ஆனால், சுவாசிப்பதற்குப் போதுமான காற்றுக்கூட இல்லாதபடி ஜன நெருக்கடி அதிகமாகவுள்ள தெருக்களுக்கு நாம் போய்விடும்போது, வாழ்க்கை மாறுபட்டதாக ஆகிவிடுகிறது. இதனால், உடனே தோன்றிவிடும் மற்றோர் வகையான விதிகளுக்குப் பணிந்து நடக்க வேண்டியவர்களாக நாம் ஆகிவிடுகிறோம். ஆனால், நாம் அப்படிச் செய்கிறோமா? சென்னையின் மத்தியப் பகுதியில் இருக்கும் நிலைக்கு மாத்திரமல்ல, இந்தியாவின் ஒவ்வொரு முக்கியமான நகரங்களின் மத்தியப் பகுதியிலும் இருந்து வரும் மோசமான நிலைமைக்குப் பொறுப்பையெல்லாம் முனிசிபாலிட்டிகளின் தலைமீது போட்டு விடுவதனால் மாத்திரம் பயனில்லை. தலைமுறை தலைமுறையாக வந்துகொண்டிருக்கும் மக்களின் ஒரு வகைப் பழக்க வழக்கங்களை உலகத்திலுள்ள எந்த முனிசிபாலிட்டியும் மாற்றிவிட முடியாது என்றே நான் கருதுகிறேன். சமூக சேவைச் சங்கங்களைப் போன்ற ஸ்தாபனங்களினால்தான் அதைச் செய்ய முடியும். புதிய வாழ்க்கை ஒன்று நம்முள் உயிர்பெறுமாயின், சீக்கிரத்திலேயே புதிய கண்ணோட்டம் ஒன்று நமக்குத் தோன்றும். சரியான வாழ்க்கையாக இருக்கப்போகிற, நமது தேசிய இனத்திற்குப் புதிய கௌரவத்தை அளிக்கப்போகிற, முன்னேற்றத்தின் கொடியை ஏந்திச் செல்லப்போகிற புதிய வாழ்க்கை உயிர்பெறுகிறது என்பதற்கு அவையே அடையாளங்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். ஆகையால், இப்பெரிய நகரங்களில் சுகாதார சீர்திருத்தங்களைச் செய்யவேண்டியது முக்கியம் என்று நான் யோசனை கூறுகிறேன். தனிப்பட்டவர்கள் வலிய வந்து இதற்காகச் சேவை செய்யாமல், முனிசிபாலிட்டிகளே இதைச் செய்துவிடும் என்று எதிர்பார்ப்பது வீண் வேலை. இதில் முனிசிபாலிட்டிகளுக்குப் பொறுப்பு இல்லை என்று நான் சொல்லுவதாகக் கருதிவிடக்கூடாது. முனிசிபாலிட்டிகள் செய்யவேண்டிய வேலைகள் இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கின்றன என்றே நான் கருதுகிறேன். சில தினங்களுக்கு முன்புதான் பம்பாய் முனிசிபாலிட்டியின் நடவடிக்கைகளைப் பற்றிய செய்தியை மிகுந்த மனவேதனையுடன் படித்தேன். அதில் அதிகமாக வருந்தவேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால், அவர்கள் அனாவசியமான விஷயங்களைக் குறித்து நீண்ட நேரம் விவாதித்துக் காலத்தைப் போக்கிவிட்டு, முக்கியமானவைகளைக் கவனிக்கத் தவறியதேயாகும். மக்கள் தங்கள் காரியங்களைத் தாங்களே செய்து கொள்ள வேண்டியிருக்கும்போது, முனிசிபாலிட்டிகளால் அதிகமாக எதுவும் செய்துவிட முடியாது என்றே நான் நிச்சயமாகக் கூறுவேன்.

“பட்டணத்தின் சுகாதார நிலைமையை அபிவிருத்தி செய்வதில், முனிசிபாலிட்டிகளுக்குச் சமூக சேவைச் சங்கம் அதிக உதவி செய்யக்கூடிய காரியங்கள் இரண்டு இருக்கின்றன. அதில் ஒன்று, மக்களின் வாழ்க்கையோடு ஒன்றிப் போய்விட்ட தான சில பழக்க வழக்கங்களை மாற்றுவதற்குப் பாடுபடுவது. அதன் மூலம் சுகாதார நிலைமையில் அபிவிருத்தி ஏற்படும்படி செய்ய முடியும். பழக்க வழக்கங்களை மாற்றிக்கொள்ள விரும்பாத மக்களை, எத்தனையோ காரியங்களைச் செய்துவிடும்படி செய்யமுடியும் என்று சில அதிகாரிகள் எண்ணுகிறார்கள். ‘கத்தி முனைக்குப் பயந்துகொண்டு மக்கள் குடிகாரர்களாக இல்லாமலிருப்பதைவிட அவர்கள் என்றும் குடிகாரர்களாகவே இருப்பது மேல்’ என்று கூறப்பட்டிருப்பதையும் இங்கே குறிப்பிடுகிறேன்.

“காசி கோயிலைப் பற்றிய அனுபவமும் எனக்கு உண்டு. அக்கோயிலைச் சுற்றிலுமுள்ள சந்துகளெல்லாம் மிகவும் மோசமான நிலைமையில் ஆபாசமாக இருக்கின்றன. மூலஸ்தானத்திற்கு அருகிலும் அழுக்கும் ஆபாசமும் இருந்து வருகின்றன. தரிசிக்க வரும் ஜனங்களும் ஒழுங்காக நடந்துகொள்ளுவதில்லை. பூசாரிகளோ பேராசைப் பிடித்தவர்களாக இருக்கிறார்கள்.* கோயில்களில் இருந்து வரும் இத்தகைய தீமைகளைப் போக்குவதற்குச் சேவைச் சங்கங்கள் பாடுபடவேண்டும். இப்பொழுது இருந்துவரும் இத்தகைய நிலைமைகளை எதிர்த்து மாணவர்கள் போராடுவது சாத்தியமாகும்படி செய்வதற்கு, இன்றுள்ள கல்வி முறையில் புரட்சிகரமான மாறுதல்களைச் செய்ய வேண்டும். இன்று பள்ளிக்கூடங்களிலிருந்து வெளிவரும் மாணவர்கள், தங்களுடைய பாரம்பரிய காரியங்களைக் குறித்து எதுவுமே தெரியாதவர்களாக இருப்பதோடு, மேற்கொண்டு எந்த வேலையும் செய்ய முடியாத நிலையில் மூளை களைத்துப் போனவர்களாகவும் இருந்து வருகிறார்கள். இந்தக் கல்வி முறையில் புரட்சிகரமான மாறுதல்களைச் செய்தாகவேண்டும்.

“கடைசியாக ரெயில்வே போக்குவரத்தைக் குறித்தும், மூன்றாம் வகுப்புப் பிரயாணிகள் எந்த நிலைமையில் அவைகளில் பிரயாணம் செய்து வருகின்றனர்† என்பதைக் குறித்தும்

* மகாத்மா காந்தி, தென்னாப்பிரிக்காவில் இருந்தபோது இந்தியாவுக்கு வந்திருந்த சமயத்தில் காசிக்குச் சென்றார். அப்பொழுது தாம் கண்டவற்றையே அவர் இங்கே கூறியிருக்கிறார். காசியில் தமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களைக் குறித்து மகாத்மா தமது ‘சுயசரிதை’யில் விவரமாகக் கூறியிருக்கிறார். அதன் விவரத்தை ‘மகாத்மா காந்தி நூல்கள்’—மூன்றாம் தொகுப்பில் 324—326—ஆம் பக்கங்களில் காண்க.

†காந்திஜி, 1918-19-இல் கடுமையாக நோயுற்றிருந்த சமயம் தவிர மற்ற சமயங்களிலெல்லாம் மூன்றாம் வகுப்பிலேயே ரெயில் பிரயாணம் செய்து வந்தார். அக் காலத்திற்கு முன்பும் அவர் மூன்றாம் வகுப்பில்தான் பிரயாணம் செய்து வந்தார். அவர் தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்த சமயம் இந்தியாவுக்கு வந்திருந்தபோது, மூன்றாம் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்ததில் தமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களைக் குறித்து அவர்

நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும். பிரயாணிகள் சுகாதாரத்திற்கு ஏற்றதான பழக்க வழக்கங்களை அனுசரிக்கும்படி செய்வதற்கான சமூக சேவையைச் செய்ய சமூக சேவா ஊழியர்கள் அவர்களிடம் போகும்போது, மேலாட்டு உடையில் ஆங்கிலம் பேசிக் கொண்டு போகக்கூடாது. பிரயாணிகளுக்குச் சுகாதார முறைகளை விளக்கித் துண்டுப் பிரசுரங்களை வழங்கலாம். அவர்களுக்கு அவற்றை எடுத்துக் கூறலாம்.”

[ஜி. ஏ. நடேசன் கம்பெனி வெளியிட்ட ‘மகாத்மா காந்தியின் பிரசங்கங்களும் கட்டுரைகளும்’ என்ற நூலிலிருந்து எடுத்தது.]

2

செய்யவேண்டிய சீர்திருத்தங்கள்

[அகில இந்திய சமூக சேவை முதல் மகாநாடு 1917 டிசம்பர் 27-ஆம் தேதி கல்கத்தாவில் நடந்தது. அம்மகாநாட்டில் தலைமை வகித்து மகாத்மா காந்தி செய்த பிரசங்கம் கீழே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.]

நண்பர்களே! எனக்கு நீங்கள் அளித்திருக்கும் இந்தக் கௌரவத்திற்காக நான் நன்றி செலுத்துகிறேன். இம்மகாநாட்டின் நடவடிக்கைகளுக்குத் தலைமை வகிப்பதற்கு நான் கொஞ்சமும் தயாராகவே இல்லை. இக்காரியத்திற்கு வேண்டிய தகுதி எனக்கு உண்டா என்பதையும் நான் அறியேன். தேசியக் கூட்டங்களில் ஹிந்தியிலேயே பேச வேண்டும் என்பதில் நான் திடமான கருத்துடையவன். ஆகவே, ஆங்கிலத்தில் பேச நான் எப்பொழுதும் மறுத்துவிடுவது உண்டு. இம்மகாநாட்டிலும் என் தலைமைப் பிரசங்கத்தை ஹிந்தியிலேயே செய்ய அனுமதிக்க வேண்டும் என்று உங்களைக் கேட்பதற்கான காலப் பக்ருவம் இன்னும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை என்பதையும் நான் உணருகிறேன். மேலும், மகாநாடுகளை நடத்துவது என்பதில் எனக்கு அதிக நம்பிக்கையும் கிடையாது. சமூக சேவை அதிகப் பலனுள்ளதாக இருக்கவேண்டுமானால், அதிகச் சந்தடி எதுவும் இல்லாமல் அதைச் செய்ய வேண்டும். வலது கை செய்வது

‘சுயசரிதை’யில் ‘காசியில்’ என்ற அத்தியாயத்தில் எழுதியிருக்கிறார். அதோடு அதே நூலில் ‘மூன்றாம் வகுப்புப் பிரயாணிகளின் துயரம்’ என்ற தலைப்பில் ஒரு தனி அத்தியாயமே எழுதியிருக்கிறார். இவற்றை ‘மகாத்மா காந்தி நூல்கள்’—மூன்றாம் தொகுப்பில் முறையே 322-23, 493-95-ஆம் பக்கங்களில் காண்க. காந்திஜி தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்து இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வந்து இரண்டரை ஆண்டுகளான பிறகு, இந்திய ரெயில்வேக்களின் மூன்றாம் வகுப்பைக் குறித்து 1917 செப்டம்பர் 25-ஆம் தேதி வெளியிட்ட அறிக்கையும் இத்தொகுப்பில் ‘பின் சேர்க்கைப் பகுதி’யில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இடது கைக்குத் தெரியாதபடி அதைச் செய்யும்போதுதான் அதில் நல்ல பலனைக் காணமுடியும். ஸர்கிப்பி செய்த வேலையாருக்குமே தெரியாமலிருந்ததனாலேயே, அதனால் நல்ல பயன் உண்டாயிற்று. புகழ்வதனாலோ அல்லது குறை சொல்லுவதனாலோ அவருடைய வேலையைக் கெடுத்துவிட முடியாது. நாம் செய்யும் சேவையும் அத்தகைய தன்மையுடையதாக இருக்க வேண்டும். இவையே நான் கொண்டிருக்கும் கருத்துக்களாகையால், அதிக தயக்கத்தின் பேரிலும் சந்தேகத்தின் பேரிலுமே வரவேற்புக் கமிட்டியின் அழைப்பை நான் ஏற்றுக்கொண்டேன். ஆகையால், நம்பிக்கையுடனும் உறுதிமொழியோடும் இம்மகாநாட்டை அதன் லட்சியத்திற்குக்கொண்டு செல்லும் உற்சாகியாக இருப்பதற்குப் பதிலாக, மனம் விட்டுக் குறைகூறுபவனாகவே நான் இருப்பதை நீங்கள் காண்பீர்களாயின், அதற்காக என்னை மன்னியுங்கள்.

சமூக சேவை செய்ய வேண்டிய சில துறைகளை நாம் அநேகமாக அலட்சியம் செய்தே வந்திருக்கிறோம். அவற்றை இங்கே உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டியது அவசியம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

ஆங்கில பாஷையைக் கற்றுக்கொள்ளுவதற்கு அதிக மதிப்பைக் கொடுக்கும் மூட நம்பிக்கை நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த மூடநம்பிக்கையிலிருந்து நாம் விடுதலைபெற்று சமுதாயத்தையும் அதிலிருந்து விடுவிப்போமாயின், அதுவே சமூகத்திற்கு நாம் செய்யக்கூடிய சிறந்த சேவையாகும். நமது பள்ளிக்கூடங்களிலும் கல்லூரிகளிலும் ஆங்கிலமே போதனை மொழியாக இருந்து வருகிறது. அதுவே நாட்டின் பொது மொழியாகவும் ஆகிக்கொண்டு வருகிறது. நமது சிறந்த கருத்துக்களையெல்லாம் அம்மொழியின் மூலமே வெளியிட்டு வருகிறோம். உயர்ந்த குடும்பங்களிலே தாய் மொழியின் இடத்தில் ஆங்கிலமே சீக்கிரத்தில் நிலைத்துவிடும் என்று லார்டு செம்ஸ்போர்டு நம்புகிறார். ஆங்கிலப் பயிற்சியின் அவசியத்தைப் பற்றிய இந்த நம்பிக்கை நம்மை அடிமைப்படுத்திவிட்டது. உண்மையான தேசிய சேவைக்கு நம்மைத் தகுதியற்றவர்களாகவும் அது செய்து விட்டது. ஆங்கிலம் போதனை மொழியாக இருந்து வருவதால் நமது அறிவு தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டுவிட்டது; பாமர மக்களிடமிருந்து நாம் தனியாகப் பிரிந்து போனவர்களாகிவிட்டோம். நாட்டின் சிறந்த அறிவாளிகளின் அறிவு, தடை செய்யப்பட்டதாகிவிட்டது. நாம் பெற்றிருக்கும் புதிய கருத்துக்களின் பலனை பாமர மக்கள் அடைய முடியாதபடியும் போயிற்று. பழகிப்போய்விட்ட காரணத்தினால் நாம் இதை உணராமல் இருந்து வருகிறோம். சென்ற அறுபது வருட காலமாக நாம் உண்மைகளைக் கிரகித்துக்கொள்ளுவதற்குப் பதிலாக, விசித்திரமான சொற்களையும் அவற்றின் உச்சரிப்புக்களையும் மனப்பாடம் செய்வதிலேயே நம் காலத்தைக் கழித்து வந்திருக்கிறோம். நமது

பெற்றோர்களிடமிருந்து பெற்ற, பயிற்சியாகிய அடிப்படையின் மீது வளர்த்துக்கொண்டு போவதற்குப் பதிலாக, அதை அநேக மாக நாம் மறந்தே போய்விட்டோம். இது போன்றது சரித்திரத்தில் வேறு எதுவுமே இல்லை. இது தேசத்தைப் பொறுத்த துக்க கரமான விஷயமாகும். நாம் நமது சுய மொழிக்குத் திரும்ப வேண்டும். ஹிந்தி தேசிய மொழி என்ற வகையில், அதற்குள்ள இயல்பான ஸ்தானத்தை அது அடையும்படி செய்ய வேண்டும். நமது மாகாண நடவடிக்கைகளையெல்லாம் பிராந்திய மொழிகளிலேயே நடத்தி, நாட்டின் நடவடிக்கைகளை ஹிந்தியில் நடத்திவர வேண்டும். நாம் செய்யக்கூடிய முதல், பெரிய சமூக சேவை இதுவேயாகும். நமது தாய் மொழிகளிலேயே நமது பள்ளிக்கூடங்களும் கல்லூரிகளும் கல்வியளிக்கும் நிலை வரும்வரையில் நாம் ஓய்ந்து இருக்கவேகூடாது. நமது ஆங்கில நண்பர்களுக்காகவேனும் நாம் ஆங்கிலத்தில் பேசியாக வேண்டும் என்பது இருக்கக்கூடாது. ஆங்கில ஸிவில், ராணுவ அதிகாரிகளும் ஹிந்தி அறிந்திருக்க வேண்டும். வியாபாரத்திற்கு ஹிந்தி தெரிந்திருப்பது அவசியமாக இருப்பதால், அநேக ஆங்கில வியாபாரிகள் ஹிந்தியைக் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது சட்ட சபைகள் நமது தேசிய காரியங்களைத் தாய் மொழியிலோ, ஹிந்தியிலோ விவாதிக்கும் காலம் சீக்கிரத்தில் வந்தாக வேண்டும். இதுவரையில் சட்டசபைகளின் நடவடிக்கைகள் பாமர மக்களுக்குப் புரியாததாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. இதனால் ஏற்பட்டிருக்கும் கஷ்டத்தைப் போக்குவதற்குத் தாய் மொழிப் பத்திரிகைகள் ஓரளவுக்கு முயற்சி செய்திருக்கின்றன. ஆனால், இக்காரியம் அவைகளாலும் முற்றிலும் முடியாதது. சிறந்த சிந்தனையாளர்களைக் கொண்டிருந்த இப்புராதனமான நாட்டில், நம்மிடையே ஒரு டாகுரோ, ஒரு போஸோ, ஒரு ரேயோ இருப்பதில் ஆச்சரியப்பட வேண்டியது எதுவும் இல்லை. எனினும், இதில் வருந்தத்தக்க உண்மை என்னவென்றால், இவர்கள் ஒரு சிலரே இருக்கின்றனர் என்பதுதான். நான் சொல்லிவந்த விஷயம் சமூக சேவையின் ஓர் அம்சம் என்று நீங்கள் கருதாமலிருக்கக்கூடும். எனினும், இதைக் குறித்து நான் அதிகம் கூறியதற்காக என்னை மன்னியுங்கள். நமது கல்வி முறையில் இருந்து வரும் இந்த மோசமான குறைபாட்டினால் தான், நமது தேசிய காரியங்கள் எல்லாமே அதிகமாகப் பாதிக்கப்பட்டு வருகின்றன என்பது என்னுடைய திடமான நம்பிக்கை. அதனாலேயே இதை நான் முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டிய தாயிற்று.

எல்லோருக்கும் தெரிந்ததாகவுள்ள சமூக சேவை இனங்களுக்கு வந்தாலோ, அதன் பட்டியல் பயங்கரமானதாக இருக்கிறது. இந்த இனங்களில் நான் நன்றாக அறிந்திருப்பவைகளைப் பற்றி மாத்திரமே கூற விரும்புகிறேன்.

பஞ்சம், வெள்ளக் கஷ்டம் போன்றவைகளால் ஆங்காங்கே ஏற்பட்டு வரும் துன்பங்களை நிவர்த்திப்பதற்காகச் செய்யும்

வேலை அவசியமானது, மிகவும் பாராட்டத்தக்கது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், அந்த வேலை நிரந்தரமான பலனை அளித்துவிடுவது இல்லை. சமூக சேவையில் கீர்த்தியைக் கொடுத்துவிடாத துறைகளும் சில இருக்கின்றன. ஆனால், அத் துறைகளில் செய்யும் வேலையோ நிரந்தரமான பலனை அளிக்கக் கூடியதாக இருக்கும்.

1914-ஆம் ஆண்டில் நம் நாட்டில் காலரா, ஜூரங்கள், பிளேக் ஆகியவைகளினால் 45,49,663 பேர் மாண்டிருக்கிறார்கள். இப் பொழுது ஐரோப்பாவை நாசமாக்கி வருவதைப் போன்ற யுத்தத் தின் போர்க்களத்தில் இத்தனைபேர் மாண்டு மடிந்திருப்பார்களானால், நமக்குப் பெருங் கீர்த்தி உண்டாகியிருக்கும். சுய ராஜ்யத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கு, தங்கள் லட்சியத்தை ஆதரிப்பதற்கு அதைவிட மேற்கொண்டு எந்த வாதங்களும் அவசியமாகவும் இருந்திருக்காது. ஆனால், 46,49,663 பேர் உடல் நலிந்து, உயிருக்குப் போராடி நோயினால் மாண்டிருக்கிறார்கள். இதனால், நாம் அடைந்தது அவமானத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை. நாம் எதுவுமே செய்யாமல் சும்மா இருந்து வரும்போது, நமக்காக யோசிக்க வேண்டியவைகளையெல்லாம் ஆங்கிலேயரே யோசித்துச் செய்து வருவதாக ஒரு பிரபலமான ஆங்கிலேயர் சமீபத்தில் சொன்னார். தாங்கள் கண்டுபிடிக்கும் தீமைகளுக்குப் பெரும்பான்மையான ஆங்கிலேயர்கள், தங்கள் ஆங்கில நாட்டு அனுபவத்தின் மீது ஏற்பட்ட அபிப்பிராய அடிப்படையை வைத்துக்கொண்டு, அசாத்தியமான, அதிகச் செலவுள்ளதான பரிகாரங்களைக் கையாண்டு வருகிறார்கள் என்றும் அந்த ஆங்கிலேயர் கூறினார். அவர் இவ்விதம் கூறியிருப்பதில் அதிக உண்மை இருக்கிறது. மற்ற நாடுகளில் சீர்திருத்தவாதிகள், தொத்து நோய்களை வெற்றிகரமாகச் சமாளித்திருக்கிறார்கள். இங்கேயோ, ஆங்கிலேயர்கள் சோதனை செய்து தவறியே போயிருக்கின்றனர். இவர்கள் மேலூட்டு நோக்கத்திலேயே இதைக் கவனித்திருக்கின்றனர். ஐரோப்பாவுக்கும் இந்தியாவுக்கும் சீதோஷண நிலைமையிலும் மற்றவைகளிலும் அதிக வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன என்பதை இவர்கள் அடியோடு மறந்துவிட்டார்கள். நமது டாக்டர்களும், வைத்தியர்களும் இது சம்பந்தமாக எதுவுமே செய்யவில்லை. முதல் தரத்தில் இருக்கும் டாக்டர்கள் அரை டசன் பேர்கள், முப்பெரும் சாபக்கேடுகளான காலரா, ஜூரங்கள், பிளேக் ஆகியவைகளை அடியோடு ஒழித்து விடுவதற்காகத் தங்கள் வாழ்க்கையையே அர்ப்பணம் செய்து கொண்டு விடுவார்களாயின், இதில் ஆங்கிலேயர்கள் தோல்வியடைந்துவிட்ட போதிலும், இவர்கள் நிச்சயமாக வெற்றியை அடைவார்கள். இதற்கான வழி, இந்நோய்கள் ஏற்படாதவாறு தடுப்பதற்கான முறைகளைக் கண்டுபிடித்து அவற்றை அனுசரிப்பதில்தான் இருக்கிறதேயன்றி, நோய்கள் ஏற்பட்டதும் குணப்படுத்துவதற்கான மருந்துகளைக் கண்டுபிடிப்பதில் இல்லை என்று துணிந்து கூறுவேன். 'அனுசரிப்பது' என்ற சொல்லை நான்

முக்கியமாகக் குறிப்பிடுகிறேன். பிளேக் நோயையும், காலராவையும், மலேரியாவையும் கூட விரட்டியடித்து விடுவதற்கான முறை அவ்வளவு சாதாரணமானது என்பதை நான் ஆதாரத்துடன் கூற முடியும். தடுப்பு முறை பற்றிய விஷயத்தில் எந்தவிதமான கருத்து வேறுபாடும் இல்லை. ஆனால், அவற்றை நாம் அனுசரிப்பதுதான் கிடையாது. பாமர மக்கள் அவற்றை அனுசரித்து நடக்கமாட்டார்கள் என்று நாம் முடிவு கட்டிக்கொண்டு விட்டோம். அப்பாமர மக்கள் மீது இதைவிட மோசமான பழி எதையும் சுமத்திவிட முடியாது. அவர்களை வெற்றிகொள்ளுவது என்று நாம் தீவிரமாக முனைந்துவிடுவோமாயின் அவர்களை வெகு எளிதில் வென்றுவிடலாம். இதில் உண்மை என்னவென்றால், இவ்வேலையை அரசாங்கம் செய்ய வேண்டும் என்று நாம் எதிர்பார்க்கிறோம். இவ்விஷயத்தில் அரசாங்கம், முன்னால் காரியத்தைச் செய்துகொண்டு போக முடியாது என்பதே என் அபிப்பிராயம். நாம் முதலில் காரியத்தில் இறங்குவோமானால் அரசாங்கம் நம்மைப் பின்பற்றி வருவதோடு, வேண்டிய உதவியையும் நமக்குச் செய்யலாம். மேலும், இதில் நம் டாக்டர்களுக்குப் போதுமான வேலை இருக்கிறது. ஏராளமான சமூக சேவை ஊழியர்களும் அவர்களுக்கு உதவி செய்யலாம். வங்காளத்தில் நீங்கள் இத்துறையில் ஏதோ வேலை செய்து வருவதைக் காண்கிறேன். சிறு தொகையினரேயாயினும், ஊழியர் கூட்டத்தினர் பலர் இப்பொழுது சம்பாரணில் இத்தகைய வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர் என்பதையும் இப்பொழுது சொல்ல விரும்புகிறேன். அவர்கள் பல கிராமங்களிலும் இருந்து வேலை செய்து வருகின்றனர். அங்கே அவர்கள், கிராமக் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி போதிக்கின்றனர். கிராம மக்களுக்கு அவர்கள் வைத்திய உதவி செய்து வருவதோடு, கிணறுகளையும் ரஸ்தாக்களையும் சுத்தம் செய்வதன் மூலம் சுகாதாரத்தோடு வாழும் விதத்தைக் குறித்து அனுபவபூர்வமாகப் போதித்தும் வருகின்றனர். மனிதரின் மலத்தை எப்படிப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுவது என்பதையும் காட்டி வருகிறார்கள். இந்தச் சோதனை இன்னும் ஆரம்பக் கட்டத்திலேயே இருந்து வருவதால், இதனால் என்ன பலன்கள் ஏற்படும் என்பதை இப்பொழுதே சொல்லிவிடுவதற்கில்லை. இந்த மகாநாடு, டாக்டர்களைக்கொண்ட ஒரு கமிட்டியை நியமித்துக் கிராமங்களுக்குப் போய் அவர்கள் அங்குள்ள நிலைமையை ஆராயும்படி செய்யலாம். அதைக்கொண்டு சமூக சேவை ஊழியர்களும் பொது மக்களும் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்கான வழிமுறைகளையும் அக்கமிட்டி தயாரித்துப் பயனுள்ள வேலை செய்யலாம்.

ரெயில்களில் மூன்றாம் வகுப்புப் பிரயாணிகள் எவ்வளவோ துன்பங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு நிவாரணம் ஏற்படும்படி செய்வது, முழு நேர ஊழியர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும், வேறு எந்த வேலையும் அளிக்காத பெரிய

வாய்ப்பை அளித்திருக்கிறது. இந்தக் குறைபாட்டை அதிக முக்கியமானதாக நான் எண்ணுவதற்குக் காரணம், நானும் மூன்றாம் வகுப்புப் பிரயாணியாக இருக்கிறேன் என்பதனால் மாத்திரம் அல்ல. இதை முக்கியமானதாக எண்ணுவதால், இதை நன்றாக நான் கவனித்திருக்கிறேன் என்பதனாலேயே சொல்லுகிறேன். இவ்விஷயம், நம் நாட்டு மக்களில் ஏழைகளாகவும் மத்திய தர வகுப்பினராகவுமுள்ள கோடிக்கணக்கானவர்களைப் பாதிக்கிறது. தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் என்று சொல்லப் படுவோரை நாம் கொடுமையாக நடத்தி வருவதைத் தவிர்ப்பதற்குக் கதியே இல்லாமல் அவர்கள் சகித்துக்கொண்டு வருவதால், தாங்கள் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும் என்ற உணர்ச்சியும் கூட அவர்களுக்கு இல்லாது போய்விட்டது. சுயமதிப்பு என்பதும் இருக்கிறது என்ற எண்ணம்கூட தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு இல்லாது போய்விட்டது. அதே போல மூன்றாம் வகுப்புப் பிரயாணிகளும் எல்லாவிதமான அசௌகரியங்களையும் அவமதிப்புக்களையும் வேறு கதியில்லாமல் சகித்துக்கொண்டே போய், சுத்தமாக இருக்கவேண்டும் என்பதிலும் சுயமதிப்பிலும் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் கவலைப்படாமலிருக்கும் அதே நிலைமைக்கு வந்துவிட்டார்கள். படுமோசமான நிலையிலிருக்கும் வண்டிக்குள் இடம் பிடிப்பதற்காக வெறிபிடித்த மிருகங்களைப் போல இப்பிரயாணிகள் இடித்துப் புடைத்துக்கொண்டு ஏறுகிறார்கள். வண்டிக்குள் நிற்பதற்காவது இடம் பார்ப்பதற்கு இவர்கள் சன்னல் வழியாக உள்ளே இருப்பவரைத் திட்டிச் சபிக்கிறார்கள். பிரயாணத்தின்போது அழுக்கில் புரளுகின்றனர். நாய்களுக்குப் போடுவது போல இவர்களுக்கு உணவுகளைப் போடுகின்றனர். இவர்களும் நாய்களைப் போலவே சாப்பிடுகிறார்கள். தங்களில் உடல் வலிவு அதிகமாக இருப்பவர்களிடம் எப்பொழுதும் பணிந்தும் போகின்றனர். புனி அடைத்தது போல் வண்டிக்குள் நெருங்கிக்கிடக்க வேண்டியிருக்கும் இப்பிரயாணிகள், பல இரவுகள் உட்கார்ந்தபடியே தூங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்படியெல்லாம் பிரயாணம் செய்யும் இவர்களுக்கு மானமழிவதைத் தவிர வேறு என்ன இருக்க முடியும்? ரெயில்வே சிப்பந்திகள் இவர்களை மிரட்டுகிறார்கள்; இவர்களை ஏமாற்றுகிறார்கள். ஹௌரா - லாகூர் ரெயிலில், காபூலிலிருந்து வரும் நமது நண்பர்கள், இந்த மூன்றாம் வகுப்புப் பிரயாணிகள் துன்பத்தை அளவு கடந்து அனுபவிக்கும்படி செய்துவிடுகின்றனர். தாங்கள் ஏறும் வண்டிக்கு அவர்களே எஜமானர்களாகிவிடுகின்றனர். அவர்கள் செய்வதை ஆட்சேபித்து எதிர்ப்பது என்பதே எவராலும் ஆவதில்லை. எடுத்ததற்கெல்லாம் மிரட்டக் கிளம்பிவிடுகின்றனர். ஹிந்தி மொழியிலிருக்கும் ஆபாசச் சொற்களையெல்லாம் பொழிந்து தீர்த்துவிடுகிறார்கள். பதிலுக்குத் திட்டிவிட்டாலோ, அவர்களை எதிர்த்துவிட்டாலோ அடித்துவிடுவதற்கும் அவர்கள் தயங்குவதில்லை. நல்ல இடத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு விடுகிறார்கள். வண்டிக்குள் என்ன ஜனநெருக்கமிருந்தாலும் பொருட்

படுத்தாமல் காலை நீட்டிப் படுத்துக்கொண்டு விடுகின்றனர். அதிகக் கூட்டமாக இருக்கிறது என்பதற்காக எந்த வண்டியிலும் அவர்கள் ஏறிவிடாமலிருப்பதில்லை. பிரயாணிகளுக்கு வேறு கதியில்லாததனால் இவர்களுடைய அட்டுழியங்களை யெல்லாம் பொறுமையுடன் சகித்துக்கொள்ளுகின்றனர். இந்தக் காபூலிகள் மிரட்டுவதைப் போல வேறு எந்தப் பிரயாணியாவது இவர்களை எதிர்த்து மிரட்டத் துணிந்துவிட்டால் அவரை அடித்தும் தள்ளிவிடுகிறார்கள். ஆனால், உடல் வலியில் இப் பிரயாணிகள் காபூலிக்கு இணையானவர்கள் அல்ல. சமவெளிப் பகுதிகளில் இருந்து வருபவர்கள் எத்தனை பேரானாலும், தான் ஒருவனே அவர்களை அடித்து வீழ்த்திவிட முடியும் என்று காபூலி எண்ணிக்கொள்ளுகிறான். இது சரியே அல்ல. நம் மக்களின் நடத்தையில் இவ்விதமான பயமுறுத்தல் தன்மை இருந்து வருவது மானக்கேடானதாகும். மிருகத்தனமான இந்தத் துன்பத்திலிருந்து மூன்றாம் வகுப்புப் பிரயாணிகளை, படித்த ஒரு சிலரான நாம் காப்பாற்றியாக வேண்டும். இல்லையானால், அவர்களுக்காகப் பாடுபடுகிறோம், அவர்களுக்கு நாம் வழிகாட்டுகிறோம் என்று நாம் சொல்லிக்கொள்ளுவதையாவது விட்டுவிட வேண்டும். காபூலிகளும் நியாயத்திற்குக் கட்டுப்படக்கூடியவர்களே என்று நான் நம்புகிறேன். அவர்கள் கடவுளுக்குப் பயப்படுகிறவர்கள். அவர்களுடைய மொழி உங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தால், அவர்களிடம் நியாயத்தை எடுத்துக்கூறி நீங்கள் அவர்களைச் சரியாக நடந்துகொள்ளும்படி செய்யமுடியும். ஆனால், அவர்கள் இயற்கையின் காரணத்தினால் செல்லப் பிள்ளைகள் போலாகிவிட்டவர்கள். நம்மில் கோழைகளாக இருப்பவர்கள், அவர்களுடைய சந்தேகத்திற்கிடமில்லாத சரீர்பலத்தைத் தம்முடைய கேவலமான காரியங்களுக்கு உபயோகித்துக்கொள்ளுகின்றனர். இதனால் ஏழை மக்களைத் தங்கள் இஷ்டப்படியெல்லாம் செய்ய முடியும் என்று எண்ணிக்கொண்டு விடுகிறார்கள். நாட்டின் சட்டமும் தங்களை எதுவும் செய்ய முடியாது என்று நினைக்கிறார்கள். எனவே, சமூக சேவை செய்வதற்கு இதில் போதுமான வேலை இருக்கிறது. இந்த வகையான வேலையில் ஈடுபடும் தொண்டர்கள், ரெயில்களில் போய் மக்களுக்குக் கடமை உணர்ச்சியைப் புகட்டலாம். ஜன நெருக்கம் அதிகமாக இருப்பதைப் போக்கும்படி ரெயில் கார்டையும் மற்ற அதிகாரிகளையும் அழைத்துச் சொல்லலாம். பிரயாணிகள் வண்டிக்குள் அடித்துப் புடைத்துக்கொண்டு ஏறாமல் ஒழுங்காக ஏறும்படியும் இறங்கும்படியும் செய்யலாம். காபூலிகள் ஒழுங்காக நடந்துகொள்ளும்படி பொறுமையுடன் போதிக்கப்படும் வரையில், அவர்களுக்கென்றே ரெயிலில் தனியாக ஒரு வண்டி இருக்கும்படி செய்வது அவசியம் என்பது தெளிவானது. அந்த வண்டியைத் தவிர வேறு எந்த வண்டியிலும் ஏறுவதற்கு அவர்களை அனுமதிக்கக்கூடாது. அதிகப்படியாக வண்டி வசதியைச் செய்து கொடுப்பதைத் தவிர ரெயில் பிரயாணத்தில்

இருக்கும் மற்றெல்லாத் தீமைகளுக்கும் உடனே பரிகாரம் தேடியாக வேண்டும். இந்தக் குறைபாடுகளையெல்லாம் நீண்ட காலமாக அனுபவித்துக்கொண்டு வருகிறோமே என்பது இதற்குச் சரியான பதிலாகிவிடாது.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் விஷயம் எந்தவிதத்திலும் குறைந்த முக்கியத்துவமுள்ளதாக ஆகிவிடாது. ஹிந்து சமூகம் அவர்களைக்கொண்டுபோய் விட்டிருக்கும் மோசமான நிலையிலிருந்து அவர்களை உயர்த்துவது, ஹிந்து தருமத்திற்கு இருக்கும் இழுக்கைப் போக்கிக்கொள்ளுவதாகும். இவ்வகுப்பினர் இப்பொழுது நடத்தப்பட்டு வரும் விதம், சமய தருமத்திற்கும் மனித வார்க்கத்திற்கும் எதிராகச் செய்யப்படும் பாபச் செயலாகும்.

ஆனால், இந்த வேலைக்கு உயர்தரமான சேவை வேண்டும். அவர்களுக்குப் பள்ளிக்கூடங்களை வைத்துக்கொடுப்பதனால் நாம் இதில் அதிக தூரம் முன்னேறிவிட முடியாது. பாமர மக்களின், வைதீகர்களின் மனப்போக்கை நாம் மாற்றியாக வேண்டும். இந்த இரு தரப்பாரிடமிருந்தும் தொடர்பில்லாமல் நாம் ஒதுங்கிப் போய்விட்டோம் என்று நான் ஆரம்பத்திலேயே கூறினேன். நம்மைப் பின்பற்றி நடக்கும்படி நாம் செய்ய முடிவதில்லை. அவர்களுடைய சொந்த மொழியில் அவர்களுடன் நாம் பேசினால்தான், நாம் கூறுவதை அவர்கள் கேட்டு நடக்கும்படி செய்யமுடியும். ஆங்கில மயமாகிவிட்ட இந்தியர், பயன்படக் கூடிய வகையில் அவர்களுடன் பேச முடியாது. ஹிந்து தருமத்தில் நமக்கு நம்பிக்கை இருந்தால், ஹிந்து முறையில் அவர்களை அணுக வேண்டும். நாம் தவம் செய்து, அதன் மூலம் ஹிந்து தருமம் ஆபாசமடைந்துவிடாமல் நாம் காக்க வேண்டும். பரிசுத்தமான, புத்திசாலித்தனமான வைதீகம், மூடநம்பிக்கையோடுகூடிய, அறியாததனமான வைதீகத்தை எதிர்த்துப் போராடியாக வேண்டும். நமது மொத்த ஜனத்தொகையில் ஐந்தில் ஒரு பகுதியினரான தாழ்த்தப்பட்டோரை அவர்களுக்கு உரிய ஸ்தானத்திற்கு உயர்த்துவது, சமூக சேவை ஸ்தாபனங்கள் செய்வதற்கு ஏற்ற சிறந்த பணியாகும்.

கல்கத்தாவிலும் பம்பாயிலும் உள்ள சேரிகளுக்கு, நூற்றுக் கணக்கான சமூக ஊழியர்களின் சேவை மிகவும் அவசியமானதாகிறது. மோசமான நிலையில் இருந்து வரும் அந்தச் சேரிகள் நம் சிசுக்களைக் கொண்டு வருவதோடு தீய ஒழுக்கங்களையும், அவமானங்களையும், ஆபாசங்களையும் அதிகரித்துக்கொண்டும் வருகின்றன.

நமது தவறான கல்வி முறையினால் ஏற்படும் தீமைகள் ஒரு புறமிருக்க, பாமர மக்களிடையே சேவை செய்து போக்க வேண்டியிருக்கும் தீமைகளைக் குறித்து இதுவரையில் சொல்லி வந்தேன். பாமர மக்களிடையே மாத்திரமின்றி, படித்த வகுப்பாரிடையேயும் அதே போலச் சேவை செய்தாக வேண்டியிருக்க

கிறது. நோய்களைப் போன்றே இவர்களிடையே இருக்கும் தீமைகளுக்கும் அதே தீமை அல்லது நோய்தான் காரணம் என்பது என் கருத்து. அத்தீமைகள் வெவ்வேறு இடங்களிலிருந்து வெளிப்படுவதால் வெவ்வேறு விதமாகத் தோற்றமளிக்கின்றன. இவற்றிற்கெல்லாம் அடிப்படையான கெடுதல், உண்மையான ஆன்மிகப் பற்று இல்லாது போய்விட்டதுதான். அது அப்படி ஏன் ஆயிற்று என்பதற்கான காரணத்தைக் குறித்து இந்த மேடையிலிருந்துகொண்டு நான் விவாதிக்க முடியாது. நமது மூதாதைகள் சத்தியம், அகிம்சை, பிரம்மச்சரியம் ஆகியவைகளின் அவசியத்தில் அதிக நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்கள். அந்த நம்பிக்கையை நாம் இழந்துவிட்டோம். அவற்றின் ஆற்றலில் நாம் ஓரளவுக்கு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறோம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அவைகளே சிறந்த கொள்கைகள். ஆனால், பயிற்சியில்லாத நம் பகுத்தறிவு அக்கொள்கையிலிருந்து மாறுபடுமாறு நம்மைத் தூண்டுவதால் நாம் மாறுபட்டுவிடுகிறோம். இப்பொழுது இருந்துவரும் மனப்போக்கு இருளடைந்ததாக இருந்த போதிலும், சத்தியம் அல்லது அன்பு அல்லது புலனடக்கத்தின் படி நாம் நடந்துகொண்டு வருவோமாயின், அதனால் சிறந்த பலனே ஏற்படும் என்பதை உணருவதற்குப் போதுமான நம்பிக்கை நமக்கு இல்லை. மனிதருக்கு ஆன்மிகக் கண் பார்வை மங்கிவிட்டது. ஆகையால், இன்றிருப்பதுதான் அவர்கள் கண்ணுக்குப் புலனாகிறதேயன்றி எதிர்கால நன்மை புலப்படுவதில்லை. யார் ஒருவர், நமது புராதனமான ஆன்மிக உணர்வைத் தம்முள் திரும்ப அமைத்துக்கொள்ளுகிறாரோ அவராலேயே மிகப் பிரமாதமான சமூக சேவை செய்ய முடியும். ஆனால், நாமோ சாதாரணமானவர்கள். ஆகையால், நாம் அடைந்து விட்ட நஷ்டத்தை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். அதோடு தம்முடைய சக்தி நமக்கும் பற்றும்படி செய்ய வல்லவருக்கு வழிசெய்து கொடுப்பதற்கான வகையில் நாம் நடந்துகொள்ள வேண்டும். நம் பகுத்தறிவினால் நாம் இன்று காண முடியாமலிருப்பவைகளை, நமது உள்ளங்களின் மூலம் நாம் தெளிவாக உணரும்படி அவர் செய்யவும் வேண்டும்.

உயர்ந்த நிலையில் இருப்பவர்களைப் பார்ப்போம். நமது ராஜாக்களும் மகாராஜாக்களும், வீணை வேட்டை விளையாட்டுகளிலும் குடிப்பதிலும் தங்கள் செல்வங்களையெல்லாம் வீணாக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அபினி தின்னும் பழக்கம் நம் மக்களின் சக்தியையெல்லாம் உறிஞ்சிக்கொண்டு வருகிறது என்று சமீபத்தில் அறிந்தேன். குடிப் பழக்கத்தைப் போன்றே இதுவும் அதிகரித்துக்கொண்டு வருகிறதாம். இதன் விளைவு, குடிப் பழக்கத்தைவிட அபாயகரமானது. எந்தச் சமூக ஊழியரும் இத்தீமையைக் கண்டிக்காமல் சும்மா இருந்துவிட முடியாது. மேற்கத்திய நாட்டினரைப் போல் நாம் நடந்துகொண்டு போகக்கூடாது. கௌரவத்தையும், சுயமதிப்பையும் இழந்துவிட்ட நாட்டு மக்கள் நாம். நம் மக்களில் பத்தில் ஒரு பகுதியினர் பட்டினியால் சாகும் தறுவாயி

விருக்கும்போது சுகபோகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்க நமக்கு நேரமில்லை. மேற்கத்திய நாட்டினர் செய்யும் சில காரியங்கள், அவர்களுக்குத் தீமையாக இல்லாமலிருக்கலாம். ஆனால், அவைகளை நாம் செய்தால், அவை நம்மை நாசத்தில் கொண்டு போய் விட்டுவிடும். சமூகத்தில் உயர்ந்த நிலைமையில் இருந்து வருபவரிடம் உள்ள தீமைகளைச் சாதாரணமான ஓர் ஊழியர் சமாளித்து விடுவது என்பது கஷ்டமானது. அவர்கள் ஓரளவுக்கு மதிப்பைச் சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். என்றாலும், இம்மகாநாடு கவனிக்க முடியாத விஷயமாக அவர்களுடைய நிலை இருந்துவிடக்கூடாது.

வரிந்து,முஸ்லிம் பெண்களின் நிலைமையைப்பற்றிய விஷயமும் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியதாகும். அவர்களுடைய கணவர்கள் பெற்றுவரும் புத்துயிரில் அவர்களுக்கும் முழுப்பங்கு இருப்பதா, இல்லையா? அவர்கள் வாக்குரிமையைப் பெற்றாகவேண்டும். இனியும் அவர்களைப் பொம்மைகளாகவோ, அடிமைகளாகவோ நடத்திக்கொண்டு போகக்கூடாது. அப்படி நடத்தி வந்தால், சமூகம் முடமானதாகவே ஆகிவிடும். இங்கும் சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கு ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். பெண்கள் சுதந்திர மடைவது, ஆண்களின் போக்கில் மாறுதல் ஏற்பட்டு அதற்கு ஏற்ற வகையில் காரியங்களைச் செய்வதில்தான் இருக்கிறதேயன்றி, அவர்களுக்குப் படிப்பை அளிப்பதில் இல்லை. அவர்களுக்குக் கல்வி அவசியம்தான். ஆனால், அவர்கள் சுதந்திர மடைந்த பிறகு, கல்வியைப் பெற வேண்டும். பெண்கள் தங்களுக்குரிய ஸ்தானத்தை, அவர்கள் பெறும் படிப்பினால் அடையட்டும் என்று அதுவரை காத்துக்கொண்டிருந்துவிட நாம் துணிய முடியாது. படிப்பு இல்லாமலேயே நம் பெண்கள், உலகத்தின் எப்பெண்களையும்விட சிறந்த பண்பாடுள்ளவர்களாக இருந்து வருகின்றனர். பெண்கள் முன்னேற்றமடைவதற்கான பரிசாரம், பெரும்பாலும் கணவர்களின் கையில்தான் இருக்கிறது.

நான் இந்நாடு முழுவதிலும் சுற்றிப் பார்த்து வருகிறேன். பார்க்குமிடங்களிலெல்லாம் நம் எருதுகள் கொஞ்சமும் சதை என்பதே இல்லாமல் தோலெல்லாம் எலும்போடு ஒட்டிப்போய், சுமைகளைச் சுமப்பதையோ, வயல்களில் உழுவதையோ காணும் போது என் ரத்தம் கொதித்துவிடுகிறது. நமது கால்நடைகளின் தரத்தை அபிவிருத்தியைச் செய்து, பசுக்களைப் பூசித்து வருபவர்களான இக்கால்நடைகளின் எசமானர்கள் அவற்றிற்குச் செய்யும் கொடுமைகளிலிருந்து அவற்றை மீட்டு, கசாப்புக்குக் கொண்டு போய்விடாமல் அவற்றைக் காப்பாற்றிவிட்டாலே, நமது ஏழ்மைப் பிரச்னை பாதி தீர்ந்துவிடும். கால்நடைகளிடம் ஜீவகாருண்யத் தோடு நடந்துகொள்ளும்படி நமது மக்களுக்கு நாம் போதிக்க வேண்டும். நாட்டின் மேய்ச்சல் நிலத்தைப் பத்திரமாக வைக்கும் படி அரசாங்கத்தையும் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். பசுக்களைப்

பாதுகாப்பது நம் பொருளாதார நன்மைக்கு அவசியமானது. பலவந்தப்படுத்துவதனால் இதை நிறைவேற்றிவிட முடியாது. பசுக்களைக் கசாப்புக்குக் கொண்டு போய்விட வேண்டாம் என்று நமது ஆங்கில நண்பர்களையும், நமது நாட்டு முஸ்லிம்களையும், அவர்களுடைய சிறந்த உணர்ச்சிக்கு வேண்டுகோள் விடுப்பதன் மூலம் கேட்டுக்கொள்ளுவதனாலேயே அதைச் செய்ய முடியும். கிழட்டுக் கால்நடைகளைப் பராமரிக்கும் இடங்கள், பசுப் பாதுகாப்புச் சங்கங்கள் ஆகியவற்றின் நிர்வாகங்களைச் சீர்திருத்தியாக வேண்டியதும் இவ்விஷயத்தைச் சார்ந்தது. பசுப் பாதுகாப்பு மிகவும் கஷ்டமான பிரச்சனை. இதற்குச் சரியான பரிகாரம், ஹிந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்குமிடையே சரியான ஒற்றுமை ஏற்படும்படி செய்து பக்ரீத் கலவரங்களை அடியோடு போக்கி விடுவதிலேயே இருக்கிறது.

பல சங்கங்கள் அற்புதமான சமூக சேவைகளைச் செய்து வருகின்றன. நான் கேட்டுக்கொண்டதன் பேரில், இவை செய் திருக்கும் வேலைகளைப் பற்றிய பிரசுரங்களையெல்லாம் அன்புடன் எனக்கு அளித்திருக்கிறார்கள். நான் கூறிய வேலைகள் பலவற்றைச் சில சங்கங்கள் தங்கள் வேலைத் திட்டத்தில் சேர்த்துக்கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறேன். எல்லாச் சங்கங்களுமே எந்த வகுப்புச் சார்பும் இல்லாதவை. இந்நாட்டின் முக்கியமான ஆண்களும் பெண்களும் அவைகளில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். ஆகையால், சிறந்ததான சேவைகளைச் செய்வதற்கு வேண்டிய வாய்ப்புகள் அதிகம் இருக்கின்றன. ஆனால், இந்த வேலையின் பலனை நாட்டு மக்கள் சரியானபடி அடைய வேண்டுமானால், ஸ்ரீ கோகலே சொன்னது போல, இப்பணிக்குத் தங்கள் வாழ்க்கையையே அர்ப்பணம் செய்துகொள்ளும் ஊழியர்கள் தயாராயிருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஊழியர்களை எனக்கு அளியுங்கள்; இன்று நம் நாட்டைப் பாதித்து வரும் எல்லாத் தீமைகளையும் அவர்கள் போக்கிவிடுவார்கள் என்று நான் உங்களுக்கு உறுதி மொழி அளிக்கிறேன்.

[‘மகாத்மா காந்தியின் கட்டுரைகளும் பிரசங்கங்களும்’ என்ற தலைப்பில் ஜி. ஏ. நடேசன் கம்பெனியார் வெளியிட்ட நூலிலிருந்து எடுத்தது.]

பகுதி இரண்டு

தீண்டாமை ஒழிப்பு

1

தீண்டாதார் பற்றிய பிரதிக்கை

[1916 பிப்ரவரி 16-ஆம் தேதி சென்னை கிறிஸ்தவ இளைஞர் சங்கத்தின் மண்டபத்தில் மகாத்மா காந்தி பேசினார். அக்கூட்டத்திற்குச் சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரியைச் சேர்ந்த பூஜ்ய ஜி பிட்டன்டிரிக் தலைமை வகித்தார். அப்பொழுது, இந்தியாவில் எங்கோ தாம் ஆரம்பிக்கப் போகும் ஆசிரமத்தைக் குறித்துப் பேசினார். (சபர்மதி சத்தியாக்கிரக ஆசிரமம் அப்பொழுது ஆரம்பமாகவில்லை. தாம் ஆரம்பிக்கப் போகும் சத்தியாக்கிரக ஆசிரமத்தில் சேருபவர்கள் அனுசரிக்க வேண்டிய பிரதிக்கையைக் குறித்துக் காந்திஜி சொன்னார். அதில் தீண்டாதார் விஷயத்தில் ஆசிரமவாசிகள் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டிய பிரதிக்கையைக் குறித்து மகாத்மா கூறிய பகுதியே கீழே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.)]

ஹிந்து சமயம், அழிக்க முடியாததான ஒரு பெரும் களங்கத்தைத் தன்னிடம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இது அனாதி காலந்தொட்டு நமக்கு வந்துகொண்டிருக்கிறது என்று கூறப் படுவதை நம்ப நான் மறுத்து வருகிறேன். 'தீண்டாமை' என்ற துக்ககரமான, அக்கிரமமான, அடிமையாக்கும் உணர்ச்சி, வாழ்வின் சுழலில் நாம் மிகவும் தாழ்ந்து போயிருந்த நிலையில் நமக்கு வந்திருக்க வேண்டும். அந்தத் தீமை நம்மை இன்னும் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதோடு அது இன்னும் நம்மிடம் நிரந்தரமாக இருந்து கொண்டும் வருகிறது. அது நமக்கு ஒரு சாபக்கேடு என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. அந்தச் சாபக்கேடு நம்மிடம் இருந்து வரும்வரையில், இப்புண்ணிய பூமியில் நாம் அனுபவிக்க நேரும் ஒவ்வோர் துன்பமும், நாம் செய்து வரும் இப்பெரிய, மன்னிக்க முடியாத குற்றத்திற்கு ஏற்ற, சரியான தண்டனை என்றே நான் எண்ணுவேன். ஒருவர், அவர் செய்யும் தொழிலின் காரணமாகத் தீண்டப்படாதவராகிறார் என்று சொல்லப்படுவது யாரும் புரிந்துகொள்ள முடியாத விஷயம். மாணவர் உலகத்தைச் சேர்ந்தவர்களான நீங்கள், எல்லா வகையான இக்காலக் கல்வி

யைப் பெற்று வருகிறவர்கள். இப்பெருங் குற்றத்திற்கு நீங்களும் உடந்தையாகிவிடுவீர்களானால், நீங்கள் படிப்பதைவிட கல்வி பெறாமலே இருப்பது எவ்வளவோ மேல்.

எத்தனையோ சங்கடங்களுக்கிடையே நாம் இருந்து வருகிறோம் என்பது உண்மையே. தீண்டத்தகாதவர் என்று நினைக்கத்தக்கவர் யாருமே இவ்வுலகில் இருக்க முடியாது என்பதை நீங்கள் உணரலாம். ஆனால், நீங்கள் உணருவதை உங்கள் குடும்பங்களும் உணரும்படி செய்ய உங்களால் முடியாது; உங்களுக்குச் சுற்றுப்புறங்களில் இருப்பவர்கள் உணர்ந்து கொள்ளும்படி செய்யவும் ஆகாது. ஏனெனில், உங்கள் எண்ணங்கள் அந்நிய மொழியின் மூலம் உங்களுக்குத் தோன்றியவை; உங்கள் சக்தியெல்லாம் அந்த அந்நிய மொழியைக் கற்பதிலேயே ஈடுபடுத்தப்பட்டுவிடுகிறது.....

[ஜி. ஏ. நடேசன் கம்பெனியார் வெளியிட்ட 'மகாத்மா காந்தியின் பிரசங்கங்களும் கட்டுரைகளும்' என்ற நூலிலிருந்து எடுத்தது.]

2

எனது வாழ்வின் ஆர்வம்

ஏப்ரல் ஆறாம் தேதி நான் நெல்லூரில் இருந்தேன். அங்கே 'தீண்டாதார்'களைச் சந்தித்தேன். இன்று நான் பிரார்த்தித்துக் கொண்டதைப் போன்றே அன்றும் நான் வருமாறு பிரார்த்தித்துக்கொண்டேன்: நான் மீண்டும் ஜென்மம் எடுப்பதானால், 'தீண்டாதவ'னாகவே நான் பிறக்க வேண்டும். இந்த மகாமோசமான நிலைமையிலிருந்து என்னையும் அவர்களையும் விடுவித்துக் கொள்ளுவதை முன்னிட்டும், அவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்டு வரும் துன்பங்களையும் துயரங்களையும், அவர்களுக்குச் செய்யப்படும் அவமதிப்புகளையும் அவர்களுடன் சேர்ந்து நானும் பகிர்ந்து கொள்ளுவதற்காகவுமே நான் 'தீண்டாதவ'னாகப் பிறக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துக்கொள்ளுகிறேன். என்னுடைய ஆசைகள் நிறைவேறாமல், 'தீண்டாதா'ருக்கு நான் செய்யும் சேவை முற்றுப் பெறாமல், என் ஹிந்து தருமம் பூரணமடையாமல் நான் இறந்துவிட நேருமாயின், என்னுடைய ஹிந்து தருமம் பூரணமாக நிறைவேறும்படி செய்வதற்காக, நான் 'தீண்டாதா'ரிடையே பிறக்க வேண்டும் என்றும் பிரார்த்தித்துக்கொண்டேன்.

[அகமதாபாத் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் மகாநாட்டில் செய்த பிரசங்கத்திலிருந்து எடுத்தது.]

என் கருத்தின் ஆரம்பம்

ஹிந்து சமயத்திற்குத் தீண்டாமை மிகப் பெரியதோர் களங்கம் என்று கருதுகிறேன். தென்னாப்பிரிக்கப் போராட்டத் தினல் ஏற்பட்ட கடுமையான அனுபவத்தைக் கொண்டு எனக்கு ஏற்பட்ட கருத்தன்று இது. நான் ஒரு சமயம் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதவனாக இருந்ததனால் இந்தக் கருத்து எனக்கு ஏற்பட்டு விடவும் இல்லை. கிறிஸ்தவ சமய நூல்களை நான் ஆராய்ந்த தனால் எனக்குத் தீண்டாமையைக் குறித்து இவ்வித அபிப்பிராயம் தோன்றிவிட்டது என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். அதுவும் முற்றிலும் தவறானதாகும். பைபிளிடமோ, பைபிளைப் பின்பற்றுபவர்களிடமோ எனக்குப் பழக்கம் ஏற்படுவதற்கும், அதைப் பெருமையாக நான் நினைப்பதற்கும் வெகு காலத்திற்கு முன்னாலேயே எனக்கு இக்கருத்து இருந்து வந்திருக்கிறது.

எனக்குப் பன்னிரண்டு வயதுகூட ஆவதற்கு முன்னாலேயே இந்த எண்ணம் எனக்குப் பிறந்துவிட்டது. உகா என்ற தோட்டி, ஒரு 'தீண்டாதவர்'. அவர் எங்கள் வீட்டுக் கக்கூசுகளைச் சுத்தம் செய்து வந்தார். அவரைத் தொட்டுக்கொள்ளுவதில் என்ன தவறு இருக்கிறது, நான் அவரைத் தொடக்கூடாது என்று ஏன் தடுக்கப்படுகிறேன் என்று என் அன்னையை அடிக்கடி கேட்டுவருவேன். அகஸ்மாத்தாக உகாவை நான் தொட்டு விட்டாலோ, உடனே நான் நீராடும்படி செய்வார்கள். இயல்பாகவே இதற்கு நான் உடன்பட்டு வந்தபோதிலும், தீண்டாமை சமய சம்மதமானது அல்ல, அது சமய சம்மதமானதாக இருக்கவே முடியாது என்று கூறி என் ஆட்சேபத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்ட பிறகே அவர்கள் கூறுகிறபடி ஸ்நானம் செய்துவிட்டு வருவேன். பெற்றோரிடம் கடமை உணர்வும் கீழ்ப்படிதலும் கொண்டிருந்த குழந்தை நான். பெற்றோரிடம் மரியாதையோடு நடப்பதற்கு மாறுபடாத வகையில் தீண்டாமை சம்பந்தமாக என் பெற்றோர்களுடன் எனக்கு எப்பொழுதும் தகராறு ஏற்படும். உகாவைத் தீண்டிவிடுவது பாவம் என்று நினைப்பது தவறானது என்று என் தாயாரிடம் கூறுவேன்.

நான் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது நான் அடிக்கடி 'தீண்டாதா'ரைத் தொட்டுவிட நேரும். இந்த உண்மையை என் பெற்றோரிடம் கூறாமல் நான் மறைத்துவிடுவதே இல்லை. என்னை மீண்டும் பரிசுத்தம் செய்து கொள்ளுவதற்காக என் தாயார் குறுக்கு வழியான ஒரு யோசனையைக் கூறுவார். வழி நெடுகப் போய்க்கொண்டிருக்கும் ஒரு முஸ்லிமைத் தொட்டு விட்டால் அந்தத் தீட்டு ரத்தாகிவிடும் என்பார் என் தாயார். என் தாயாரிடம் எனக்கு இருந்த மதிப்பினாலும் பக்தியினாலும் அவ்வாறே நான் செய்துவந்தேன். ஆனால், இது சமயக்

கடமை என்று மாத்திரம் நான் என்றுமே எண்ணியது இல்லை. கொஞ்ச காலத்திற்குப் பிறகு நாங்கள் போர் பந்தருக்குக் குடி போய்விட்டோம். என்னை ஆங்கிலப் பள்ளிக் கூடத்திற்கு அனுப்புவதற்கு முன்னால், அங்கேதான் எனக்கு முதன் முதலில் சமஸ்கிருதப் பழக்கம் ஏற்பட்டது. சமஸ்கிருதம் கற்றுக்கொள்ளுவதற்காக என்னையும் என் சகோதரரையும் ஒரு பிராம்மணரிடம் ஒப்படைத்தார்கள். அவர் எங்களுக்கு ராம ரட்சையும் விஷ்ணு பூஜையும் சொல்லிக் கொடுத்தார். 'ஐலே விஷ்ணு:', 'ஸ்தலே விஷ்ணு:' என்று படித்தது என் நினைவைவிட்டு என்றுமே போனதில்லை. 'கடவுள் நீரில் இருக்கிறார்', 'கடவுள் நிலத்தில் இருக்கிறார்' என்பதே அது. தாயன்போடுகூடிய ஒரு கிழ அம்மையாரும் எங்களுடன் இருந்து வந்தார். அப்பொழுது நான் அதிகமாகப் பயப்படுபவனாக இருந்ததால், விளக்கை அணைத்து இருளானதும் பிசாசும் பூதங்களும் வந்துவிடும் என்று எண்ணிக்கொள்ளுவேன். அக்கிழ அம்மையார், எனக்கு இருந்த பயத்தைப் போக்குவதற்காக ராம ரட்சை மந்திரத்தை உச்சரிக்கும்படியும், அதை உச்சரித்ததும் பேய் பிசாசுகளெல்லாம் பறந்தோடிவிடும் என்றும் கூறினர். அப்படியே உச்சரித்தும் வந்தேன். இதனால் நல்ல பலன் இருப்பதாகவும் எண்ணினேன். 'தீண்டாதாரை'த் தொட்டுவிடுவது பாபம் என்ற வாசகம் எதுவும் ராம ரட்சையில் இருப்பதாக நான் அப்பொழுது நம்பமுடியவே இல்லை. அதன் பொருளை அப்பொழுது நான் புரிந்துகொள்ளவில்லை; சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளவுமில்லை. ஆனால், ஒரு விஷயத்தில் எனக்கு நிச்சயமான நம்பிக்கை உண்டு. பிசாசுகளிடம் கொள்ளும் பயத்தையெல்லாம் போக்கிவிட வல்லதான ராம ரட்சை, 'தீண்டாதாரை'த் தொட்டுவிடுவது பற்றிய பயத்துக்கு ஒருபோதும் இடம் கொடுக்க முடியாது.

எங்கள் குடும்பத்தில் ராமாயணத்தைத் தவறாமல் படிப்பது வழக்கம். பதா மகராஜ் என்ற பிராம்மணர் வந்து அதைப் படிப்பார். அவருக்குக் குஷ்டநோய் இருந்தது. ராமாயணத்தைத் தொடர்ந்து படித்து வந்தால் குஷ்ட நோய் போய்விடும் என்று அவர் நம்பினார். உண்மையில் அவருக்கு அந்நோய் குணமாகி விட்டது. இன்று 'தீண்டாதார்' என்று யார் கருதப்படுகிறார்களோ அவர்களில் ஒருவர், ராமரைப் படகில் ஏற்றிக் கங்கையைக் கடந்து கொண்டு போய்விட்டார் என்று ராமாயணம் கூறுகிறது. அப்படியிருக்க, தீட்டாகிவிட்ட ஆன்மாக்கள் என்ற காரணத்திற்காக மனிதரில் எவரையும் 'தீண்டாதார்' என்று ராமாயணம் எவ்விதம் கொள்ளமுடியும்? என்று எனக்குள்ளேயே எண்ணிக் கொண்டேன். 'அசுத்தமாகிவிட்டவர்களைத் தூய்மைப்படுத்துகிறவர்' கடவுள் என்றும், அது போன்ற குணங்கள் அவருக்கு உண்டு என்றும் தோத்திரம் செய்கிறேன். அப்படியிருக்க, ஹிந்து மதத்தில் பிறந்த ஒருவரை அசுத்தமாகிவிட்டவர் என்றோ, 'தீண்டாதவர்' என்றோ கூறுவது பாபம், அப்படிச் சொல்லுவது

பேய்க் குணம் என்பது இதிலிருந்து தெரிகிறது. ஆகவே, அப்படிச் கூறுவது பெரிய பாபம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பதில் நான் எப்பொழுதும் களைப்படைவதே இல்லை. இது என்பன்னிரண்டாவது வயதிலேயே எனக்குத் திடநம்பிக்கையாக உருப்பெற்றுவிட்டது என்று நான் பாசாங்கு செய்யவில்லை. ஆனால், தீண்டாமை என்பது பாபம் என்று அப்பொழுதே நான் கருதினேன் என்றுதான் கூறுகிறேன். வைஷ்ணவர்களுக்கும் வைதீக ஹிந்துக்களுக்கும் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே இந்த விவரங்களை நான் இங்கே கூறுகிறேன்.

[அகமதாபாத்தில் நடந்த ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் மகாநாட்டில் செய்த பிரசங்கத்திலிருந்து எடுத்தது.]

—'எங் இந்தியா' - 27-4-1921

4

தீண்டாமை என்பது குற்றம்

தீண்டாமைக் குற்றத்தை நாம் செய்துள்ளோம். அந்த பாபத்தின் நியாயமான பலனை நாம் இப்பொழுது அனுபவித்துக் கொண்டு வருகிறோமல்லவா? எதை விதைத்தோமோ அதையே இன்று அறுவடை செய்து வருகிறோமல்லவா? நம் உற்றார் உறவினர்களிடத்திலேயே டயர், ஓட்னியர் கொடுமைகளை அனுசரித்து வந்திருக்கிறோமல்லவா? 'பறையர்'களை நாம் ஒதுக்கித் தூரத்தில் வைத்திருக்கிறோம். இதற்குப் பதிலாக நாம் பிரிட்டிஷ் காலனிகளில் ஒதுக்கித் தள்ளிவைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். பொதுக் கிணறுகளில் தண்ணீர் எடுத்துக்கொள்ள அவர்களை அனுமதிக்க நாம் மறுக்கிறோம். நம் எச்சில் இலைகளில் மிஞ்சியதை அவர்களுக்குப் போடுகிறோம். 'பறையன்' நிழல் பட்டாலும் தீட்டு என்கிறோம். ஆங்கிலேயர் மீது நாம் என்னென்ன குற்றச்சாட்டுகளைக் கூறுகிறோமோ, அத்தனை குற்றச்சாட்டுகளையும் 'பறையர்'கள் நம்மீது சாட்ட முடியும்.

ஹிந்து மதத்திற்கு இருந்துவரும் இந்த மாசைப் போக்குவது எப்படி? 'மற்றவர்கள் உனக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புகிறாயோ, அதையே நீ மற்றவர்களுக்குச் செய்.' ஆங்கில அதிகாரிகளுக்கு நான் அடிக்கடி ஒன்று கூறிவருகிறேன். அவர்கள் இந்தியாவின் நண்பர்களும் சேவகர்களும் என்றால், தாங்கள் உயர்வானவர்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டிருப்பதி லிருந்து அவர்கள் இறங்கி வர வேண்டும்; இந்தியருக்குத் தாங்களே போஷகர்கள் என்பதை விட்டுவிட வேண்டும்; எல்லா வகையிலும் நாம் நண்பர்களே என்பதைக் காட்டிக்கொள்ளுவதற்காக அன்போடுகூடிய காரியங்களை அவர்கள் செய்ய

வேண்டும்; சகோதர ஆங்கிலேயர்களைத் தங்களுக்குச் சமமானவர்கள் என்று எவ்வாறு எண்ணுகிறார்களோ, அதே போல இந்தியர்களும் தங்களுக்குச் சமமானவர்கள் என்பதை அவர்கள் நம்ப வேண்டும். பஞ்சாப், கிலாபத் சம்பவங்களின் அனுபவங்களுக்குப் பிறகு, நான் இன்னுமொரு படி மேலே போய், செய்துவிட்ட தவறுகளுக்காக அவர்கள் வருந்தி, தங்களுடைய மனப்போக்கையும் மாற்றிக்கொள்ளும்படி கேட்டிருக்கிறேன்.

அது போலவே, ஹிந்துக்களாகிய நாமும் நாம் செய்த தவறுகளுக்காகப் பச்சாதாபப்பட்டு, அவர்கள் விஷயத்தில் நம்முடைய போக்கையும் நடவடிக்கைகளையும் மாற்றிக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகியிருக்கிறது. ஆங்கிலேயர்கள் அனுஷ்டித்த இந்திய அரசாங்க முறை எவ்வளவு மோசமானதென்று நாம் நம்புகிறோமோ, அதே போன்ற பைசாசத்தனமான முறையால் நாம் தீண்டாதாரை அடக்கி ஒடுக்கிவந்திருக்கிறோம். முகத்தில் அறைவது போல் அவர்களுக்காக ஏதோ ஒரு சில படுமோசமான பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்படுத்துவது கூடாது. அவர்களைவிட நாம் உயர்ந்தவர்கள் போல் நடந்துகொள்ளுவதும் கூடாது. நாம் ஒரே உதிரத்தில் ஊறிய சகோதரர்களைப் போல் அவர்களை நடத்த வேண்டும். உண்மையில் அவர்கள் அப்படித்தானே.

மற்றும், அவர்களிடமிருந்து நாம் பறித்துக்கொண்ட பரம்பரை உரிமைகளை அவர்களிடமே திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டும். இவ்விதம் செய்வது ஆங்கிலம் அறிந்த ஏதோ ஒரு சில சீர்திருத்தக்காரர்களின் நடவடிக்கைகளாக மாத்திரம் இருக்கக்கூடாது. ஆனால், மக்கள் தாங்களாகவே முன் வந்து மனப்பூர்வமாக அத்தகைய செய்கையில் ஈடுபட வேண்டும். முன்பே இந்தச் சீர்திருத்தம் ஏற்பட்டிருந்திருக்க வேண்டும். எனவே, இனியும் அதற்காக நாம் காலவரையின்றிக் காத்துக் கொண்டிருக்கும்படி நேரக் கூடாது. அநேகமாக இந்த ஆண்டிற்குள் அந்தச் சீர்திருத்தத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவர நாம் முயற்சிக்க வேண்டும். அதற்கான தவத்துக்கும் ஏற்பாடுகளுக்கும் பரிசோதனைகளுக்கும் இவ்வருடமே ஏற்றதாகும்.

—'எங் இந்தியா' - 19-1-1921

5

மிருகங்களைவிடக் கேடு கெட்ட நிலை

ஹிந்துக்களில் ஒரு பெரும் பகுதியினரை மிருகங்களைக் காட்டிலும் கேவலமாகத் தாழ்த்தி வைத்துள்ள முறையை, எனது ஆன்மா அடியோடு வெறுக்கிறது. பஞ்சமன் - இங்கே தீண்டாதார் என்ற வார்த்தையை உபயோகிக்கவில்லை -

என்ற அந்த ஏழையை அவர் பாட்டை அவர் பார்த்துக் கொள்ளட்டும் என்று விட்டுவிட்டாலேயே, தொல்லையான அந்தப் பிரச்னை தீர்ந்துவிடும். ஆனால், துரதிர்ஷ்டவசமாக, அவர் தம்முடைய மனத்தையோ, அல்லது வேலையையோ தம்முடைய தென்று சொந்தம் கொண்டாடுவதற்கில்லை. எங்கேயாவது மிருகத்துக்குத் தன் மனம் என்றும் தன் வேலை என்றும் சொந்தம் கொண்டாட முடியுமா? எஜமானனின் மனம்தான் அவரது மனம்; எஜமானனின் வேலைதான் அவருடைய வேலை. ஒரு பஞ்சமருக்குத் தனக்குச் சொந்தம் என்று சொல்லக்கூடிய இடம் உண்டா? தான் நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் விழப் பாடு பட்டுச் சுத்தம் செய்யும் ரஸ்தாக்களில் நடக்கக்கூட அவருக்கு உரிமையில்லை. மற்றவர்களைப் போல் உடை உடுத்திக்கொள்ளவும் அவருக்கு உரிமையில்லை. இந்நிலையில், பஞ்சம சகோதரர்களிடம் நாம் சகிப்புத்தன்மை காட்டுகிறோம் என்று கூறுவது, பாஷையைத் துஷ்பிரயோகம் செய்வதாகும். நாம் அவர்களைக் கீழே அழுத்திவிட்டோம். அவ்விதம் செய்துவிட்டு, அவர்களுடைய தாழ்ந்த நிலையையே, அவர்களுக்கு விரோதமாக உபயோகிக்கும் நெஞ்சத் துணிச்சலும் நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

—'எங் இந்தியா' - 12-6-1924

6

இறைவனின் அன்பும் அருளும்

தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரை ராஜ்ய நோக்கத்துக்காகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் மனப்பான்மை இன்று ஹிந்து சகோதரர்களிடையே நிலவி வருகிறது. அத்தகைய மனப்பான்மை வேண்டாமென ஹிந்து சகோதரர்களை எச்சரிக்கிறேன். சாதி ஹிந்துக்கள், தங்களுடைய நலனுக்காகவும் ஹிந்து மதத்தின் நலனுக்காகவும் ஒரு தவம் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். தீண்டாமையை ஒழிப்பதுதான் அந்தத் தவமாகும். இன்று தங்களைச் சுத்தம் செய்துகொள்ள வேண்டியவர்கள் தீண்டாதார் அல்ல; உயர்ந்த சாதியினர் என்று சொல்லுகிறார்களே அவர்கள் தான்.

தீண்டாதார்களிடையே பிரத்தியேகமாக எத்தகைய கெட்ட பழக்கமும் நிலவவில்லை; அழுக்கும் அசுத்தமும் கூட நிலவவில்லை. நமது மமதை, உயர்ந்த ஹிந்துக்களான நம் மிடையே உள்ள குற்றம் குறைகளைப் பார்க்க முடியாமல் நம் கண்களை மறைத்துவிடுகிறது; தலை தூக்க முடியாதவாறு நாம் தாழ்த்தி வைத்துள்ள சகோதரர்களின் குற்றம் குறைகளை மிகைப்படுத்திக் காட்டுகிறது.

மதங்களைப் போல் நாடுகளும் தராசு முனையில் மதிப்பிடப்படுகின்றன. இறைவனின் அன்பும் அருளும் எந்த ஒரு சமூகத்துக்கோ அல்லது நாட்டுக்கோ ஏகபோக பாத்தியமானவையல்ல. கடவுளுக்காகக் காத்துக் கிடக்கும் சகலருக்கும் சமமாக அவரது அன்பும் அருளும் கிடைக்கின்றன. அநீதியிலோ, அசத்தியத்திலோ அல்லது பலாத்காரத்திலோ நம்பிக்கை வைக்கும் மதமும் தேசமும் இந்த வையகத்திலிருந்து மறைந்தொழிந்துவிடும்.

ஆண்டவன்தான் அருள் ஒளி, அந்தகாரமல்ல. ஆண்டவன்தான் அன்பு, துவேஷமல்ல. ஆண்டவன்தான் சத்தியம், அசத்தியமல்ல. ஆண்டவன் ஒருவர்தான் மாபெரும் மூர்த்தி.

ஆண்டவன் சிருஷ்டித்த நாமெல்லோரும் தூசிக்கு ஒப்பானவர்கள். எனவே, நாம் அடக்கத்துடன் தலை வணங்கி, ஆண்டவன் சிருஷ்டிகளில் மிக மிகத் தாழ்ந்தவர்களுக்குக்கூட இடம் உண்டு என்பதை உணர்வோமாக. கந்தல் துணியை உடுத்திக் கொண்டிருந்த சதாமாவை பூநீ கிருஷ்ண பரமாத்மா கௌரவித்தார்; வேறு எவரையும் அவ்வளவு கௌரவிக்கவில்லை.

அன்புதான் மதத்தின் ஆணிவேராகும்.

—'எங் இந்தியா' - 26-12-1924

7

பூகம்பமும் தீண்டாமையும்

நான் திருநெல்வேலிக்குச் சென்றபோது முதன் முதலாக, பூகம்பத்தைத் தீண்டாமையுடன் இணைத்துப் பேசினேன். நான் மிகுந்த ஆலோசனையுடனும் நிறைந்த இதயத்திலிருந்தும் பேசினேன். நான் எதை நம்பினேனோ, அதையே தான் பேசினேன். இயற்கை உற்பாதங்கள் உடலிலும் உள்ளத்திலும் மாறுதல்களை உண்டாக்குகின்றன என்பது நீண்ட காலமாக எனது நம்பிக்கையாகும். அது போலவே, உள்ளத்தில் ஏற்படும் உற்பாதங்கள் இயற்கையில் மாறுதல்களை உண்டாக்குகின்றன என்பதும் உண்மை.

பூகம்பம், கடவுளின் தான்தோன்றித்தனமான செய்கையோ அல்லது வெறும் கண்முடித்தனமான சக்திகளின் சந்திப்போ அல்ல என்பதே என் கருத்தாகும். கடவுள் விதித்துள்ள சட்டங்கள் யாவையுமோ, அல்லது அவை எவ்வாறு இயங்குகின்றன என்பதையோ நாம் அறியோம். மிகப் பிரபல விஞ்ஞானியின் அல்லது மிகப் பெரிய ஆன்ம ஞானியின் அறிவு ஒரு சிறு தூசிக்கு ஒப்பாகும். இந்தப் பூமியில் என் தந்தைக்கும் எனக்கும் உள்ள சம்பந்தம் கடவுளுக்கும் எனக்கும் இராமலிருக்கலாம். எனினும், கடவுள் தந்தையைக் காட்டிலும்

எவ்வளவோ அதிகம் என்பதில் ஐயமில்லை. என் வாழ்க்கையின் மிக மிகச் சிறிய அணுவுக்கொப்பான சம்பவமும் கடவுளின் கட்டளைப்படியே நடக்கிறது. அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது என்பது அப்படியே முற்றிலும் உண்மை என்பதே எனது நம்பிக்கையாகும். நான் விடும் ஒவ்வொரு முச்சம் அவரது இஷ்டத்தையே பொறுத்திருக்கிறது.

கடவுளும் அவரது சட்டமும் ஒன்றே. சட்டம்தான் கடவுள். கடவுளுக்கு இருப்பதாகக் கூறப்படும் 'சக்தி வெறும் சக்தி அல்ல. அவரே சக்திதான். அவர்தான் சத்தியம், அன்பு, சட்டம், இன்னும் மானிடரின் அறிவு கண்டுபிடித்துக் கூறும் வார்த்தைகள் யாவும். 'உலக நியதி எக்காலத்திலும் எவராலும் தவிர்க்க முடியாதது. அது இயங்குவதில் கடவுள்கூடத் தலையிடுவதில்லை' என்ற குருதேவரின் கருத்தை நான் நம்புகிறேன். ஏனெனில், கடவுள்தான் உலக நியதி, உலகச் சட்டம். அந்தச் சட்டத்தையோ அல்லது சட்டங்களையோ நாம் பூரணமாக அறியோம் என்பதே நான் கூறுவதாகும். உலகம் இயங்கும் சட்டங்களை நாம் போதிய அளவு அறியாததாலேயே, உற்பாதங்கள் நமக்கு அப்படித் தோன்றுகின்றன.

உலகில் ஏற்படும் தண்ணீர்ப் பஞ்சங்கள், வெள்ளக் கொடுமைகள், பூகம்பங்கள் போன்றவை இயற்கை உற்பாதங்களாகத் தோன்றினாலும், மனிதனின் ஒழுக்கத்துக்கும் அவைகளுக்கும் எப்படியோ சம்பந்தம் இருக்கிறது என்பதே என் அபிப்பிராயம். எனவே, தீண்டாமைப் பாவத்துக்காகப் பூகம்பம் ஏவப்பட்டதாகவே எனது உள் உணர்வு அறிவுறுத்துகிறது. தீண்டாமையை எதிர்த்து நான் பிரசாரம் செய்யும் குற்றம்தான் பூகம்பத்துக்குக் காரணம் என்று சொல்லவும் சனாதனிகளுக்குப் பூரண உரிமை உண்டு. தீண்டாமைக்காக சாதி ஹிந்துக்கள் வருந்தி, ஆன்ம சுத்தி செய்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே பூகம்பம் உண்டாயிற்று என்பது என் நம்பிக்கை.

இயற்கையின் விதிகள் இயங்குவது பற்றி எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். எனினும், கடவுள் இருப்பதை அவநம்பிக்கைவாதிகளுக்கு நான் நிரூபிக்க முடியாவிட்டாலும் கடவுளிடம் நம்பிக்கை வைப்பதை நான் தவிர்க்க முடியாதல்லவா? அது போலவே, பீகார் பூகம்பத்துக்கும் தீண்டாமைப் பாவத்துக்கும் சம்பந்தம் இருப்பது எனது உள் உணர்வுக்குத் தெரிந்தாலும், அந்தச் சம்பந்தத்தை நான் நிரூபிக்க முடியாது.

பின்னர் எனது நம்பிக்கை ஆதாரமற்றது என்று ஏற்பட்டால்கூட, அதனால் எனக்கும் என்னைப் போல் நம்பியவர்களுக்கும் நன்மையே உண்டாகும். எப்படியெனில், பிறகு தீண்டாமை கொடிய பாவம் என்பதற்காக ஆன்ம சுத்தி செய்து

கொள்ளும் விஷயத்தில், நாங்கள் இன்னும் அதிக தீவிர முயற்சிகள் எடுத்துக் கொள்ளுவதற்கு அது தூண்டுகோலாக இருக்கும்.

எங்கள் நம்பிக்கை ஆதாரமற்றது என்று ஏற்படலாம் எனக் கூறுவதில் உள்ள ஆபத்தை நான் முற்றிலும் நன்கு அறிவேன். ஆனால், எனக்கு நெருக்கமானவர்களும் அன்பானவர்களும் கஷ்டப்படும்போது, பிறரின் ஏளனத்துக்காகப் பயந்து நான் எனது நம்பிக்கையைக் கூரை மீது நின்று பிரகடனம் செய்யா விடில், நான் பொய்யனாகவும் கோழையாகவும் ஆகிவிடுவேன்.

பூகம்பத்தின் வெளித் தோற்றமான கஷ்ட நஷ்டங்களைச் சீக்கிரத்தில் மறந்துவிடுவார்கள்; சேதங்களை ஓரளவு சீர்திருத்தியும் விடுவார்கள். ஆனால், தீண்டாமைப் பாவத்துக்காகப் பூகம்பம் தெய்வத்தினுடைய கோபத்தின் அறிகுறியாக இருக்கலாம். அப்படியாயின், அச்சம்பவத்திலிருந்து நாம் ஒழுக்க சம்பந்தமான படிப்பிணையை அறிந்து கொள்ளாமலும், பாவத்துக்குப் பச்சாத்தாபப்படாமலும் இருந்துவிடுவோமாயின், அதன் விளைவு பயங்கரமாக இருக்கும்.

நாம் செய்த பாவங்களும் குற்றங்களும் எவ்வளவு மகத்தானவையாயினும், அவற்றிற்குச் சிருஷ்டியின் அமைப்பைப் பாழாக்கிச் சீரழிக்கும் சக்தியில்லை என்று குருதேவ் நம்புகிறார். ஆனால், அதில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. அதற்கு மாறாக, சிருஷ்டி அமைப்பைச் சின்னாபின்னமாக்க வெறும் இயற்கை உற்பாதங்களைக் காட்டிலும் நாம் செய்யும் பாவங்களுக்கு அதிகச் சக்தி உண்டென்பதில் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது.

ஜடபதார்த்தத்துக்கும் ஆன்ம பலத்துக்கும் இடையே பிரிக்க முடியாத ஓர் இணைப்பு இருக்கிறது. அந்த இணைப்பின் பலாபலன்கள் என்ன என்பது பற்றி நமக்கு எதுவுமே தெரியாததால், அது ஒரு மாபெரும் மர்மமாக இருக்கிறது; அது நம் மனத்தில் பீதியையும் ஆச்சரியத்தையும் உண்டாக்குகிறது. நமது அறியாமையால் அந்த அதிசயத்தின் மர்மத்தை நாம் விண்டு பார்க்க முடியவில்லை. ஆனால், அந்த இணைப்பை நிரந்தரமாக உணர்ந்தோர், வெளித் தோற்றமான ஒவ்வோர் உற்பாதத்தையும், தங்கள் ஒழுக்கத்தை உத்தாரணம் செய்து கொள்ளுவதற்கு ஏற்ற சாதனமாக உபயோகித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பிரபஞ்சத்தின் அசாதாரணமான நிகழ்ச்சிகளுக்கும் மானிடரின் நடவடிக்கைகளுக்கும் இடையே இணைப்பு இருக்கிற தென்பதே எனது நிரந்தரமான நம்பிக்கை. அந்த நம்பிக்கையே என்னை இறைவனின் அருகில் கொண்டு போய் அடி பணியும் படியும், அவரைத் தரிசிப்பதற்குத் தயாராக இருக்கும்படியும் செய்கிறது. எனது ஆழ்ந்த அறியாமை காரணமாக நான் அந்த நம்பிக்கையை, என் எதிரிகளைக் கண்டித்துத் தாக்குவதற்கு உபயோகிப்பேனாயின், அது இழிவான ஒரு மூடநம்பிக்கையாகவே முடியும்.

பகுதி மூன்று

தீண்டாமையும் சுயராஜ்யமும்

1

தீண்டாமை உண்டு எனில் சுயராஜ்யம் இல்லை

தீண்டாமை தங்கள் மதத்தின் ஓர் அம்சமென்று ஹிந்துக்கள் வேண்டுமென்று பிடிவாதமாகக் கருதும் வரையில், தங்கள் சகோதரர்களான ஒரு பகுதியினரைத் தொடுவது பாவமென்று ஹிந்துக்களில் பெரும்பாலோர் எண்ணும் வரையில், சுயராஜ்யம் பெறுவது அசாத்தியமான காரியம். யுதிஷ்டிரர், தம்முடைய நாயும் கூட வந்தாலன்றி, சுவர்க்கத்திற்குள் பிரவேசிக்க மறுத்து விட்டார். அப்படியிருக்க, யுதிஷ்டிரரின் சந்ததிகள் தீண்டாதாரை விட்டுவிட்டுச் சுயராஜ்யம் பெறக்கூடுமென எவ்வாறு எதிர்பார்க்க முடியும்?

நமது சகோதரர்களை அடக்கி ஒடுக்கிய குற்றத்துக்கு நாம் ஆளாகியிருக்கிறோம். அவர்களைத் தரையில் ஊர்ந்து செல்லும் படி செய்திருக்கிறோம்; அவர்கள் முக்குகளைத் தரையில் அழுத்தி வணங்கிக் கஷ்டப்படும்படி செய்திருக்கிறோம். கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க அவர்களை ரெயில் வண்டிகளிலிருந்து வெளியே பிடித்துத் தள்ளியிருக்கிறோம். இதைக் காட்டிலும் அதிகமாகப் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி நமக்கு என்ன கொடுமைகளை இழைத்து விட்டது? டயர் மீதும், ஓட்வியர் மீதும் நாம் என்ன குற்றம் சாட்டினோமோ, அதே குற்றத்தை மற்ற நாட்டினரும், நம் சொந்த நாட்டு மக்களும் கூட நம் மீது சாட்ட முடியாதா?

நம்மிடையுள்ள இந்தக் களங்கத்தை நாம் ஒழித்துக் கட்ட வேண்டும். சக்தியற்றவர்களுக்கும், உதவியற்ற அனாதைகளுக்கும் நாம் பாதுகாப்பு அளித்துத் தீர வேண்டும். சுயராஜ்யம் கோருவோர்களில் ஒருவர்கூட, எந்த ஒரு தனி நபரின் உணர்ச்சிகளையும் புண்படுத்துவது சாத்தியம் என்ற நிலைமை இருக்கக் கூடாது. அதுவரையில் சுயராஜ்யத்தைப் பற்றிப் பேசுவது

வீணாகும். ஒரு ஹிந்துவுக்கோ அல்லது முஸ்லிம்க்கோ, தான் சாதுக்களான ஹிந்துக்களையோ அல்லது முஸ்லிம்களையோ கேள்வி முறையின்றி நசுக்க முடியும் என்ற மமதையான எண்ணம் ஒருபோதும் இருக்கக்கூடாது. இதுதான் சுயராஜ்யம் என்பதற்குப் பொருளாகும். இந்த நிபந்தனை நிறைவேற்றப் பட்டாலன்றி, நாம் பெறும் சுயராஜ்யம் அற்ப வாழ்வாக முடிந்து விடும். நம்மைக் காட்டிலும் பலவீனர்களான சகோதரர்களுக்கு விரோதமாக நாம் இழைத்த பாவங்களிலிருந்து நம்மை நாமே விடுவித்துக் கொண்டாலன்றி, நாம் காட்டுமிராண்டிகளுக்கு ஒப்பாவோம்.

ஆனால், என்னிடத்தில் எனக்கு இன்னும் நம்பிக்கை இருக்கிறது. அன்பு உணர்ச்சிபற்றி கவி துளசிதாஸ் மனம் உருகிப் பாடியிருக்கிறார். அன்பு உணர்ச்சிதான் ஜைன, வைஷ்ணவ மதங்களுக்கு அஸ்திவாரக் கல்லாகத் திகழ்கிறது. பாகவதத்தின் சாரமும் இதுதான். கீதையின் ஒவ்வொரு சுலோகத்திலும் அன்பு உணர்ச்சி ததும்புகிறது. இந்தத் தயாள குணம், இந்த அன்பு, இந்தத் தரும குணம் மெதுவாக, ஆனால் உறுதியாக, இந்நாட்டு மக்களின் இதயங்களில் வேருன்றி வளர்ந்து வருகிற தென்பதை, இந்தியாவில் நான் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தபோது உணர்ந்து கொண்டேன்.

—'எங் இந்தியா' - 4-5-1921

2

கடக்க முடியாத முட்டுக்கட்டை

நம்மிடையே உள்ள தீண்டாமை, நமது முன்னேற்றப் பாதையில் கடக்க முடியாத ஒரு முட்டுக்கட்டையாக இருந்தே தீரும். எனவே, மகத்தான முயற்சியெடுத்து நாம் அதை உடைத்துத் தள்ள வேண்டும். நாம் சுயராஜ்யம் பெற்றுத் தீண்டாமையையும் வைத்துக் கொண்டிருக்க முடியும் என்ற எண்ணம், நம்மில் பலருடைய மனத்திலும் பதுங்கிக் கொண்டிருப்பது போல் தோன்றுகிறது. அத்தகைய எண்ணத்தில் உள்ள முரண்பாட்டை அவர்கள் உணரவில்லை. சுயராஜ்யம், தீண்டத் தகுந்தவரைப் போல் தீண்டத்தகாதவருக்கும் உண்டு.

நாராயணவரத்திலிருந்து ஒரு நிருபர் எழுதுகிறார்: “எங்கள் பக்கங்களில் பஞ்சமர்கள் ஹிந்துக்களாலும், குறிப்பாகப் பிராம்மணர்களாலும் மிகவும் மோசமாக நடத்தப்பட்டு வருகிறார்கள். கிராமங்களில் பிராம்மணர்கள் வசிக்கும் தெருக்களில் செல்ல அவர்கள் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. பிராம்மணர்களுடன் பேசும்போது பஞ்சமர்கள் வெகு தூரத்தில் நின்றுதான் பேச வேண்டும்.”

மேலே பிராம்மணர்கள் என்று இருக்குமிடங்களில் ஆங்கில அதிகாரிகள் என்றும், பஞ்சமர்கள் என்று இருக்குமிடங்களில் இந்தியர்கள் என்றும் வைத்துக் கொண்டு வாசியுங்கள். அப்போது உங்கள் மனம் எப்படியிருக்கிறதென்று பாருங்கள். இருந்தாலும் சில ஆங்கில அதிகாரிகள் சில பிராம்மணர்களைக் காட்டிலும் மிகவும் நல்லவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. பிறப்பு காரணமாக ஒரு சகோதரரை நாம் சாதிப் பிரஷ்டராக நடத்தும் வரையில், நாம் சுயராஜ்யம் பெறக் கடவுள் விடமாட்டார்.

—'எங் இந்தியா' - 22-9-1921

3

சுயராஜ்யம்

நம்மிடையே இருக்கும் தீண்டாமையாகிற சாபக்கேட்டை ஒழித்தாலன்றி நாம் சுயராஜ்யம் பெற முடியாது. இதை நான் சிறிதும் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றிப் பட்டவர்த்தனமாகக் கூறியிருக்கின்றேன். நமது சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஐந்தில் ஒரு பகுதியினரைக் குஷ்டரோகிகளைப் போல் நாம் ஒதுக்கி வைத்ததால் தான், நம்மையும் சமுதாயத்தில் சேரக்கூடாத அந்த ரோகிகளைப் போல் உலகம் முழுதும் ஒதுக்கிவைத்து வருகிறார்கள். ஆங்கிலேயர்களிடம் மாத்திரமல்ல, நம்மிடத்திலும் மனமாற்றம் ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்கான ஒரு வேண்டுகோளை ஒத்துழையாமையாகும். முதலில் நம்மிடத்தில் மனமாற்றம் ஏற்பட வேண்டும் என்றும், பிறகு இயல்பாக ஆங்கிலேயர்களிடத்திலும் மனமாற்றம் ஏற்பட வேண்டுமென்றும் நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

வெகு காலமாக இருந்து வரும் சாபக்கேட்டை ஒரு நாடு ஒரே வருடத்தில் ஒழித்துவிடக்கூடுமாயின், நாம் நமது உடைகளைக் களைவது போல் ஒரு நாடு குடிப் பழக்கத்தை உதறிவிடுமாயின், ஒரு நாடு திடீரென்று தனது புராதனமான கைத் தொழிலை மீண்டும் கைக்கொண்டு ஒரே வருட காலத்தில் தன் மக்களின் ஒய்வு நேரத்தை அறுபது கோடி ரூபாய் பெறுமானம் உள்ள உடைகளை உற்பத்தி செய்வதில் உபயோகித்துக்கொள்ளுமாயின், அத்தகைய நாடு அடியோடு உருமாறிய தேசமாகிவிடும். அந்த நாட்டினுடைய அதிசய உருமாற்ற பலன் உலகத்தின் மீதும் பிரதிபலிக்கும். அந்த மாற்றம், கடவுள் உண்டு என்பது பற்றியும் கடவுளின் அருள்பற்றியும் ஏளனவாதிகளும் நம்பும்படியான ஒரு பரிசோதனையாக அமையும். எனவே, நான் கூறுவது என்னவென்றால், இவ்விதம் இந்தியாவில் அதிசய மாறுதல் ஏற்பட்டுவிடுமாயின், பிறகு சுயராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்துக் கொள்ள இந்தியாவுக்கு உள்ள உரிமையை இப்புவியில் உள்ள

எந்தச் சக்தியும் மறுக்க முடியாது. இந்திய வானில் மேன் மேலும் மேகங்கள் திரண்டு கவிழ்ந்து வரும் இச்சமயத்தில்கூட, நான் வரும் காலம்பற்றி ஒரு விஷயம் துணிந்து ஜோஸ்யம் கூற முடியும். அதாவது, எந்த விநாடி இந்தியா, தீண்டாதாரைத் தான் நடத்தி வந்தது பற்றி வருந்தி, அந்நியத் துணியையும் பகிஷ்காரம் செய்கிறதோ, அதே விநாடி, தங்கள் இதயங்களைக் கல்லாக்கிக்கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றும் அதே ஆங்கில அதிகாரிகளால் துணிகரமான சுதந்திர நாடு என்று கொண்டாடப்படும்.

— 'எங் இந்தியா' - 28-9-1921

4

நாம் செய்த வினை

நமது சொந்த சமூகத்தின் ஆறில் ஒரு பகுதியினரைச் சுரண்டி, தெய்வீக மதத்தின் பெயரால் திட்டவட்டமாக யோசித்து வேண்டுமென்றே அவர்களை இழிவுபடுத்தி வந்தோம் அல்லவா? கடவுளால் முற்றிலும் நியாயமாக விதிக்கப்பட்ட அந்தக் கொடுமையின் வினையையே இப்போது நாம் அனுபவிக்கிறோம். அந்த வினைதான் அந்நிய ஆதிக்கமாகிற சாபக்கேடும், அதனால் நாம் சுரண்டப்படுதலும் ஆகும். அதனாலேயே, சுய ராஜ்யம் பெறுவதற்குத் தீண்டாமை ஒழிப்பை இன்றியமையாத ஒரு நிபந்தனையாக நான் வைத்திருக்கிறேன். நாமோ நம்மிடம் அடிமைகளை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். நம்மிடம் இருக்கும் அடிமைகளுக்கு நிபந்தனையின்றி விடுதலையளிக்க நாம் தயாராக இராவிடில், அந்நியரிடம் நம்முடைய அடிமைத்தனத்தைச் குறித்துச் சண்டையிட நமக்கு யோக்கியதை இல்லை. நம் எஜமானர்களின் கண்ணை மறைக்கும் துரும்பை அகற்ற நாம் முயற்சிக்குமுன், நமது கண்ணை மறைக்கும் உத்தரத்தை நாம் முதலில் அகற்ற முற்பட வேண்டும்.

— 'எங் இந்தியா' - 13-10-1921

5

அடிமை நுகத்தடி

நம் தேச மக்களில் மிக மிகத் தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளவர்களுள் விடுதலை பெறுவதுதான் சுயராஜ்யம் என்பது என்கருத்தாகும். நாம் எல்லோரும் துன்பத்திற்குள்ளாகி வரும்போது

பஞ்சமர்களின் நிலை அபிவிருத்தியடையாவிடில், சுயராஜ்யம் பெற்ற போதையில் அவர்களின் நிலை எவ்வாறு முன்னேற்றம் அடைய முடியும்? சுயராஜ்யத்திற்கு ஒரு நிபந்தனையாக முஸ்லிம் களுடன் சமாதானம் செய்துகொள்ள வேண்டியது அவசியமாயின், அதுபோல் நீதி என்றும் சுயமதிப்பு என்றும் கூறிக் கொண்டு சுயராஜ்யத்தைப் பற்றி நாம் பேசுமுன், பஞ்சமர்களுடன் சமாதானம் செய்துகொள்ள வேண்டியதும் அவசியமாகும்.

ஆங்கில ஆதிக்கமாகிற நுகத்தடியிலிருந்து மாத்திரம் இந்தியா விடுதலை பெறும்படி செய்வதில் எனக்கு அக்கறையில்லை. எந்த நுகத்தடியிலிருந்தும் இந்தியாவை விடுவிக்க நான் உறுதிக்கொண்டிருக்கிறேன். எரிகிற கொள்ளிகளில் ஒன்றை விட்டுவிட்டு மற்றொன்றை ஏற்றுக்கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. எனவே, என் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் சுயராஜ்ய இயக்கமானது தன்னைத் தானே பரிசுத்தம் செய்துகொள்ளும் ஒரு புனித இயக்கமேயாகும்.

— 'எங் இந்தியா' - 19-6-1924

6

அரக்கத்தனத்திற்காகப் பிராயச்சித்தம்

அரக்கனாக மாறிய ஒரு மனிதன் தன் சகோதர மனிதனிடம் எவ்வாறு நடந்துகொள்ளுவானோ, அது போலவே நாம், இந்தத் துரதிர்ஷ்டசாலிகளான சகோதரர்களிடம் நடந்து வந்துள்ளோம். எனவே, இப்போது நம் முன் உள்ள தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கம், அக்கொடிய தவறுக்கு நியாயமான சிறு பிராயச்சித்தமேயாகும். இவ்விஷயத்தைக் காங்கிரஸ் திட்டத்தின் முன் வரிசைக்குக் கொண்டுவந்தது நான்தான் என்பதை ஒத்துக் கொள்ளுகிறேன். என்னைக் கிண்டல் செய்யக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் எவரும் இத்திட்டத்தை, தீண்டாதாரை மயக்கும் கெட்டிக்காரத்தனமான ஓர் ஏமாற்று வித்தை என்று கூறலாம். ஆனால், அத்தகைய குற்றச்சாட்டுக்குச் சிறிதும் ஆதாரமில்லையென்று உடனடியாகக் கூற விரும்புகிறேன். தங்களை ஹிந்துக்கள் என்று நம்பிக்கொண்டிருப்போர், ஹிந்து மதத்தைப் பற்றிப் பெருமைகொள்ளுவதற்கு முன், தீண்டாமையாகிற களங்கத்தைத் துடைத்தொழிக்கும் தவத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்திலேயே எனக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது.

காங்கிரஸ்வாதிகளில் பெரும்பாலோர் ஹிந்துக்கள் ஆதலாலும், அப்போது தேசத்தின் முன் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட திட்டத்தில் தன்னைப் பரிசுத்தம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்ற அம்சம்

இராததாலும், காங்கிரஸ் திட்டத்தின் முன்னணியில் இதை வைத்திருக்கிறேன். தீண்டாமைக் களங்கத்தை ஹிந்துக்கள் அடியோடு ஒழித்துக்கட்டத் தயாராக இருந்தாலன்றி, சுயராஜ்யத்திற்குத் தகுதியுள்ளவர்களாகத் தங்களைக் கருத முடியாது: இந்த உறுதியான கொள்கை காரணமாகவே இத்திட்டத்தை முன்னணியில் வைத்துள்ளேன். அக்கொள்கை தெளிவானதால் அதற்கு விளக்கம் தேவையில்லை. தீண்டாமைக் களங்கம் ஒழியாமல் நமக்கு அதிகாரம் வருமாயின், தீண்டாதாரின் நிலை இப்போதிருப்பதைக் காட்டிலும் மிகவும் மோசமாகிவிடும் என்பது நிச்சயம். ஏனெனில், அதிகாரத்தைக் கைக்கொள்ளுவதன் மூலம் நாம் நமது பலவீனத்துக்கும் தவறுகளுக்கும் சப்பைக் கட்டுகட்ட முற்பட்டுவிடுவோம்.

சுருக்கமாக இதுதான் எனது நிலைமையாகும். தன்னைத் தானே பரிசுத்தப்படுத்திக்கொள்ளாதல் சுயராஜ்யத்துக்கு இன்றியமையாத ஒரு நிபந்தனையென்பது, எப்போதுமே என் அபிப்பிராயமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இவ்விஷயமாக எனது நிலை இன்று ஏற்பட்டதல்ல. சுயராஜ்யத்தைப் பற்றி என்று நான் சிந்திக்கத் தொடங்கினேனோ, அன்றே அது ஏற்பட்டுவிட்டது.

— 'எங் இந்தியா' - 6-8-1931

7

எனது கனவு

தீண்டாமை சம்பந்தமாகக் காங்கிரஸ் தீர்மானத்தின் விளக்கம் எவ்விதம் இருக்கலாம் என்பது பற்றி என் அபிப்பிராயத்தை மகிழ்ச்சியுடன் கூறுகிறேன். நாட்டில் தீண்டாமையே இராது. மற்றவர்களுக்கு என்ன உரிமைகள் உண்டோ, அந்த உரிமைகள் தீண்டாதாருக்கும் இருக்கும். ஆனால், ஒரு பிராம்மணர் எவரையும் தொடும்படி வற்புறுத்தப்படமாட்டார். தம்மைத் தாமே தீண்டாதாராகச் செய்துகொள்ள, பிராம்மணருக்குச் சுதந்திரம் உண்டு! அவர் தமக்கென்று சொந்தமாகக் கிணறு, தமக்கென்று சொந்தமாகக் கோவில், தமக்கென்று சொந்தமாகப் பள்ளிக்கூடம் முதலியவற்றை வைத்துக்கொள்ளலாம். இன்னும் அவருக்கு என்னென்ன வைத்துக்கொள்ள வசதியிருக்கிறதோ அதையெல்லாம் வைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால், அண்டை வீட்டுக்குத் தொல்லை கொடுக்கும் விதத்தில் அவர் எதுவும் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது. எனினும், தெருக்களில் நடக்கவோ அல்லது பொதுக் கிணறுகளை உபயோகிக்கவோ துணியும் தீண்டாதாரை, இப்போது சிலர் தண்டிப்பதுபோல் தண்டிப்பதற்கும் அவருக்குச் சக்தி இராது. மற்ற எல்லா

ஹிந்துக்களும் பொதுக் கோவில்களுக்குள் செல்ல அனுமதிக்கப் படும்போது, தீண்டாதாரை மாத்திரம் அமனுமதிக்க மறுக்கும் மானக்கேடான காரியம் சுயராஜ்யத்தின் கீழ் இராது. வேதங்கள், மற்ற சாஸ்திரங்கள் இவற்றின் கட்டளைகள் மறுக்கப்பட மாட்டா. ஆனால், அவற்றையொட்டி தனி நபர்கள் செய்யும் வியாக்கியானத்துக்கு மதிப்பு இராது. பொதுஜன நடவடிக்கைகளை ஒழுங்குபடுத்த அந்த மத நூல்கள் எந்த அளவில் உபயோகிக்கப்படுகின்றனவோ, அந்த அளவுக்கு அவற்றின் கட்டளைகள் நிறைவேறுவது சட்டங்களின் போக்கைப் பொறுத்தே இருக்கும். மனச்சாட்சி பூர்வமான ஆட்சேபணைகளுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கப்படும். எனினும், அந்த ஆட்சேபணைகள், பொது ஒழுக்கத்திற்கோ, மற்றவர்களின் உரிமைகளுக்கோ தடையாக இருக்கக் கூடாது. அசாதாரணமான ஆட்சேபணைகளை உடையோர், தங்களுடைய பகட்டுக்கு விலையாகப் பல வசதிகளை இழந்து சங்கடத்திற்குள்ளாக நேரும். பழக்க வழக்கத்தின் பெயராலோ அல்லது மதத்தின் பெயராலோ எந்த நபரும், எந்தச் சமூகமும் உயர்வு கொண்டாடுவதைச் சட்டம் சகித்துக்கொண்டிராது. ஆனால், இதெல்லாம் எனது கனவுதான். நான் காங்கிரஸ் அல்ல. காங்கிரஸ் அவ்விதமெல்லாம் செய்யக்கூடாதென்று விரும்புவோர், தாமதமின்றிக் காங்கிரசில் சேர்ந்துகொள்ளுவதும், தங்கள் அபிப்பிராயத்தை ஆதரிப்போரும் அதில் சேரும்படி செய்வதும் தான் சிறந்தது. காங்கிரஸ், பொது மக்களின் விருப்பத்தைப் பிரதிபலிக்கும் ஸ்தாபனமாகும். அதன் அமைப்புத் திட்டம் பொதுஜன விருப்பத்தைப் பிரதிபலிக்கும் அளவுக்குப் பரந்த முறையில் இருக்கிறது.

பகுதி நான்கு

ஹரிஜன்

1

ஹரிஜன் என்ற பெயருக்குக் காரணம்

தீண்டாதாருக்கு 'அந்த்யஜன்' (கடைசியாகப் பிறந்தவன்) என்ற வார்த்தை உபயோகிக்கப்பட்டு வருகிறது. அந்த வார்த்தைக்குப் பதிலாக 'ஹரிஜன்' (இறைவனின் மனிதன்) என்ற வார்த்தையை உபயோகிக்க வேண்டுமென அன்றொரு நாள் ஒரு நண்பர் எனக்கு யோசனை கூறினார். அந்த வார்த்தை மாபெரும் முனிவரான நரசிம்ம மேத்தாவினால் உபயோகிக்கப்பட்டதாகும். அவர், நாகர் பிராம்மண சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர். 'தீண்டாதார்' தம்முடைய சொந்த மனிதர்கள் என்று கூறித் தமது சமூகம் முழுவதையும் எதிர்த்து நின்றவர். எனவே, அத்தகைய பெரிய மகானால் உபயோகிக்கப்பட்டுப் புனிதத் தன்மை அடைந்துள்ள அந்த வார்த்தையை, நான் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஆனால், நீங்கள் கற்பனை செய்வதைக் காட்டிலும் அந்த வார்த்தை இன்னும் எனக்கு அதிக ஆழ்ந்த பொருள் கொண்டதாகும். நம்முடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது தீண்டாதார் உண்மையில் ஹரிஜனே, அதாவது கடவுளின் மனிதரேயாவார். நாம் 'துர்ஜன்' (தீயவர்) ஆவோம். ஏனெனில், தீண்டாதார், நாம் சுத்தமாகவும் சுகபோகங்களுடனும் வாழவேண்டும் என்பதற்காக, சேற்றிலும் சுகதியிலும் உழைத்திருக்கிறார்கள்; கைகளை யெல்லாம் அசிங்கமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களை அடக்கி ஒடுக்குவதில் நாம் ஆனந்தம் அடைந்து வந்துள்ளோம். நாம் 'தீண்டாதார்' மீது என்ன குற்றங்களையும் குறைகளையும் சுமத்துகிறோமோ, அவையெல்லாவற்றுக்கும் நாம்தான் முற்றிலும் பொறுப்பாளியாவோம். நாம் ஹரிஜனங்களாக விளங்க இன்னும் இடமிருக்கிறது. ஆனால், தீண்டாதார் விஷயத்தில் நாம் செய்த பாவத்துக்கு இதயபூர்வமாக வருந்தினால் மாத்திரமே நாம் ஹரிஜனங்களாக, அதாவது கடவுளின் மனிதர்களாக முடியும்.

கடவுளும் சாதி ஹிந்துக்களும்

‘ஹரிஜன்’ என்பதற்குக் ‘கடவுளின் மனிதன்’ என்பது பொருளாகும். உலகத்தில் உள்ள எல்லா மதங்களும் கடவுளை, முக்கியமாக நண்பர் அற்றவர்களின் நண்பர் என்றும், அகதிகளின் துணைவர் என்றும், அனாதைகளின் ரட்சகர் என்றும் வருணிக்கின்றன. உலகத்தின் மற்றப் பகுதிகள் ஒருபுறமிருக்கட்டும். இந்தியாவில் ‘தீண்டாதார்’ என்று வகுத்து ஒதுக்கப் பட்டுள்ள நான்கு கோடிக்கு மேற்பட்ட ஹிந்துக்களைவிட அனாதைகள், உதவியற்றவர்கள், பலவீனமானவர்கள் வேறு யார் இருக்க முடியும்? மக்களின் ஒரு பகுதியினரைக் கடவுளின் மனிதர்கள் என்று பொருத்தமாக வருணிப்பதாயின், அப்படிப்பட்டவர்கள் நிச்சயமாகத் துணையற்ற, நாதியற்ற, வெறுக்கப்பட்ட இந்த மக்கள்தான். அதனாலேயே ‘நவஜீவன்’ பத்திரிகையில், தீண்டாதாரைக் குறிப்பதற்கு, நான் எப்போதும் ஹரிஜன் என்ற வார்த்தையையே உபயோகித்து வந்திருக்கிறேன். பெயரை மாற்றுவதால் அந்தஸ்தில் எதுவும் மாறுதல் ஏற்பட்டுவிடப் போவதில்லை. அவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது இழிவான சொல்லை யாவது உபயோகிக்காமல் இருக்கலாம் அல்லவா? சாதி ஹிந்துக்கள் இதயபூர்வமான, உறுதியான கொள்கை காரணமாக, தாங்களாக வலுவில் முன் வந்து இன்றைய தீண்டாமையை உதறித் தள்ளிவிடுவார்களாயின், அப்போது நாம் யாவரும் ஹரிஜனங்கள் என்றே அழைக்கப்படுவோம். அப்போதுதான் சாதி ஹிந்துக்கள் கடவுளின் அருள் பெற்றவர்களாகி, கடவுளின் மனிதர்கள் என்று வருணிப்பதற்குத் தகுதி வாய்ந்தவர் ஆவார்கள் என்பது எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயமாகும்.

பகுதி ஐந்து

தீண்டாமைக்கு மதத்தில் ஆதாரமில்லை

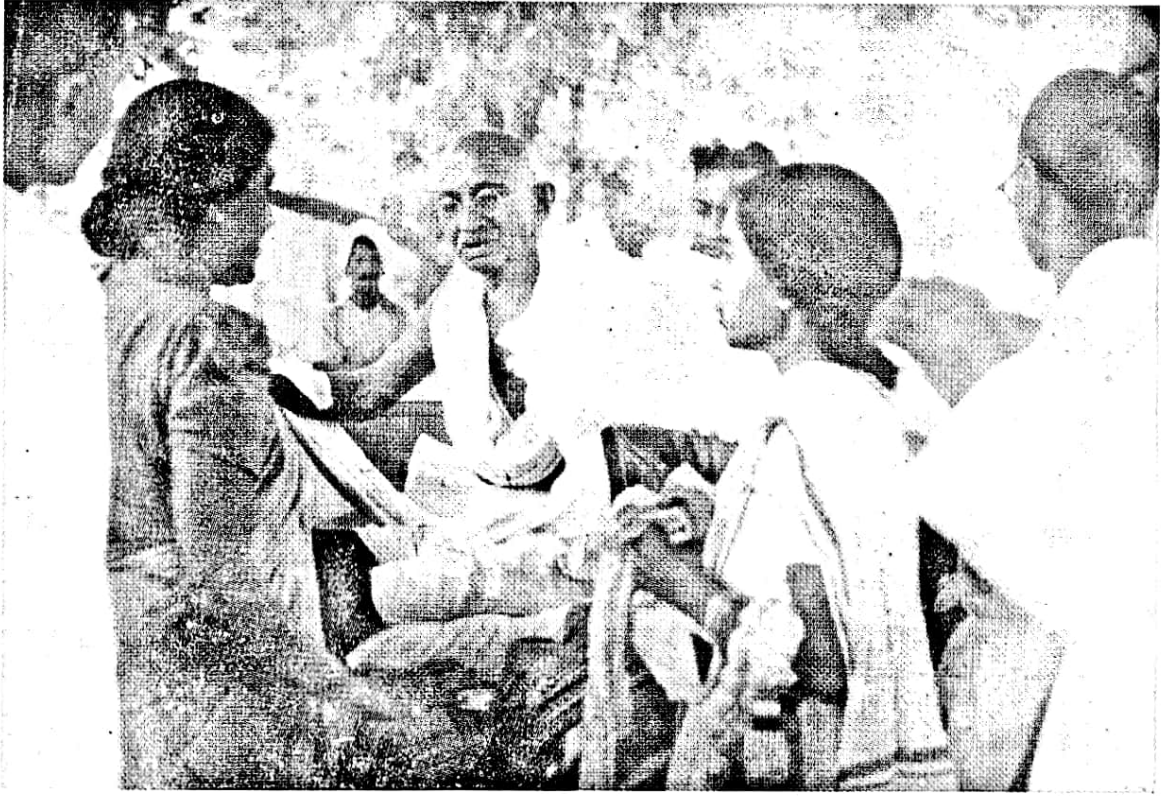
1

ஹிந்து மதமும் தீண்டாமையும்

[காந்திஜி திருவனந்தபுரத்தில் நிகழ்த்திய பிரசங்கத்தின் விவரம் வருமாறு:]

நாகர்கோயிலைப் போல் இங்கும் தீண்டாமைப் பிரச்சனை பற்றி விவாதிப்பதிலேயே பெரும் பகுதி நேரம் சென்றுவிட்டது. எனது மரியாதையைத் தெரிவிப்பதற்காகவே நான் திவானைப் பார்க்கச் சென்றேன். எனினும், தொல்லையான இந்தப் பிரச்சனை பற்றி நாங்கள் விவாதிக்கத் தொடங்கியது இயல்பேயாகும். ரீஜண்ட் மகாராணிக்கும் எனது மரியாதையைச் செலுத்த நான் சென்றிருந்தேன். அவருடனும் இதே பிரச்சனை பற்றி விவாதிக்க நேர்ந்தது. அதனாலேயே இந்தக் கூட்டத்திற்கு வர சில நிமிஷங்கள் தாமதமாகிவிட்டன. முதல் தடவை நான் திருவாங்கூருக்கு விஜயம் செய்த பிறகு, மனத்தை வசீகரிக்கும் இந்தப் பிரதேசத்துக்கு அடிக்கடி வர வேண்டுமென்று எப்போதும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தவண்ணம் இருந்து வந்துள்ளேன். நான் இங்கே முதன் முதலாக வந்தபோது, இதன் வனப்பு மிக்க இயற்கைக் காட்சியும், திருவாங்கூரில் உள்ள கன்யாகுமரியும், திருவாங்கூர் பெண்மணிகளின் எளிமையும், சுதந்திரமும் என்னை வசீகரித்துவிட்டன. ஆனால், இந்த எண்ணங்களும் தொடர்பு களும் எனக்கு எப்போதும் அளிக்கும் மகிழ்ச்சி, திருவாங்கூரில் தீண்டாமை பயங்கரமான உருவத்தில் இருந்து வருகிறதென்ற எண்ணத்தினால் மிகவும் குன்றிவிடுகிறது. இந்தியாவிலேயே கல்வி வளர்ச்சியில் முதல் ஸ்தானம் வகிக்கும் பாக்கியம் பெற்றுள்ள இந்த மிகப் புராதன ஹிந்து சமஸ்தானத்தில், இந்தத் தீமை பயங்கர உருவத்தில் நிலவி வருவதை நினைக்க என் மனம் மிகவும் வருந்துகிறது.

தீண்டாமையின் உக்கிரமான நிலை எனக்கு எப்போதுமே மிகுந்த வேதனையைக் கொடுத்து வந்திருக்கிறது. ஏனெனில். ஹிந்துமத தத்துவத்தில் ஊறித்திளைத்த ஹிந்துக்களுக்கெல்லாம் ஹிந்துவாக என்னை நான் கருதுவதே அதற்குக் காரணம்.

மதுரை நீனாட்சியம்மன் கோயிலுக்குச் சென்றுவிட்டு திரும்பிய காந்திஜி களைப்புடன்
டாக்டர் செளந்திரம் ராமச்சந்திரன் முதலியவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்.

1934 ஜனவரியில் கார்திஜி தென்னாட்டில் ஹரிஜன யாத்திரை செய்தபோது கன்யாகுமரிக்குச் சென்றிருந்தார். அங்கே கடலில் ஸ்நானம் செய்கையில் கார்திஜி நீந்தியபோது எடுத்தபடம்.

எந்தத் தீண்டாமையில் இன்று நாம் நம்பிக்கை வைத்துச் செயலில் காட்டி வருகிறோமோ, அதற்கு ஹிந்து சாஸ்திரங்கள் என்று நாம் கூறும் நூல்களில் எல்லாம் ஓர் ஆதாரத்தைக் கூட என்னால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. மற்றவிடங்களில் நான் திரும்பத் திரும்பக் கூறி வந்திருப்பதுபோல், ஹிந்து மதம் உண்மையில் தீண்டாமையை ஆதரிக்கிறது என்பதை நான் அறிவேனாயின், பின்னர் ஹிந்து மதத்தையே விட்டுவிட நான் தயங்கமாட்டேன். ஏனெனில், மதமானது அதன் உயர்ந்த பெயருக்குத் தகுதியாக இருக்க வேண்டுமாயின், ஒழுக்கம், தருமம் இவற்றின் மூலாதாரமான உண்மைகளுக்கு முரணாக இருக்கக்கூடாது என்பது எனது கருத்தாகும். ஆனால், தீண்டாமை ஹிந்து மதத்தின் ஓர் அம்சம் என்பதை நான் நம்பாததால், ஹிந்து மதத்தை விடாப்பிடியாகப் பற்றிக்கொண்டிருக்கிறேன். எனினும், இந்தப் பயங்கரமான தவறைக் குறித்து நான் நாளுக்கு நாள் அதிகமாகப் பொறுமையிழந்து வருகிறேன்.

எனவே, இந்தப் பிரச்னை திருவாங்கூரை ஆட்டிவைத்து வருகிறதென்பதை நான் கண்டபோது, அதில் முழு முச்சுடன் ஈடுபட நான் தயங்கவில்லை. எவ்விதத்திலாவது, இந்தச் சமஸ்தானத்தைத் தரும சங்கடத்திற்கு உள்ளாக்க வேண்டுமென்பதற்காக நான் இந்தப் பிரச்னையை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. ரீஜண்ட் மகாராணி தமது மக்களின் ஷேமத்தில் அக்கறை காட்டி வருகிறார் என்பதே எனது நம்பிக்கை. அவர், இவ்விஷயத்தில் தம்மை ஒரு சீர்திருத்தவாதி என்று உறுதி கூறுகிறார். அவர், அதிசீக்கிரத்தில் இந்தத் தவறை அகற்ற ஆர்வமுடையவராக இருக்கிறார் என்றும் நான் உங்களுக்குக் கூறுகிறேன். இவ்விதம் கூறுவது, அவர் என்னிடம் அந்தரங்கமாகக் குறிப்பிட்ட அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டதாகாது.

இருந்தாலும், சீர்திருத்த விஷயங்களில் சர்க்கார்கள் வழிகாட்டிகளாக இருக்க முடியாது. அவர்கள் தாங்கள் ஆளும் மக்களின் அபிலாஷையை விளக்கி, மக்களுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவார்களேயாவர். முற்றிலும் தான்தோன்றித்தனமாக ஆட்சிபுரியும் சர்க்கார்கூட, மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாத ஒரு சீர்திருத்தத்தைத் திணிக்கமுடியாது. எனவே, நான் திருவாங்கூரைச் சேர்ந்த ஒரு பிரஜையாக இருப்பேனாயின், இந்தச் சீர்திருத்தத்தை மக்கள் எவ்வளவு துரிதமாக ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறார்களோ, அவ்வளவு துரிதமாக அதை நிறைவேற்றச் சர்க்காரும் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்து முற்றிலும் திருப்தியடைவேன். எனினும், அவ்விஷயத்தில் திருப்தியடைந்த நான், ஒரு விநாடிகூடப் பேசாமல் உட்கார்ந்திருக்கமாட்டேன். சீர்திருத்த சம்பந்தமான அந்தத் தகவலை வீடு வீடாகச் சென்று, கிராமம் கிராமமாகச் சென்று பறைசாற்றுவேன். ஒழுங்கான, இடைவிடாத கிளர்ச்சிதான் ஆரோக்கியமான, நியாயமான முன்னேற்றத்துக்கு உயிர்நாடியாகும்.

நான் உங்கள் ஸ்தானத்தில் இருந்தால், இந்தச் சீர்திருத்தம் அமுலுக்கு வரும் வரையில், சர்க்காரை ஒய்வெடுத்துக்கொள்ள விடமாட்டேன். சர்க்கார் ஒய்வெடுத்துக்கொள்ள அனுமதிக்கக் கூடாதெனில், சர்க்காரை எந்தவிதத்திலும் தருமசங்கடமான நிலைக்கு உட்படுத்துவது என்று அர்த்தமல்ல. விவேகமுள்ள ஒரு சர்க்கார் தாங்கள் விரும்பும் ஒரு சீர்திருத்தத்தை நிறைவேற்ற, அத்தகைய ஒரு கிளர்ச்சியின் ஆதரவையும், அன்பையும் உற்சாகத்தையும் விரும்பி வரவேற்பார்கள்.

நான் சென்ற தடவை இங்கே வந்தபோது, தீண்டாமை எத்தகைய உருவத்திலும் இருக்கக்கூடாதென்றும், அதை ஒழிக்கும் சீர்திருத்தம் ஏற்படும் விஷயத்தில் சவர்ண (சாதி) ஹிந்துக்கள் முற்றிலும் ஆர்வமுடையவர்களாயிருப்பதாகவும் என்னிடம் கூறினார்கள். தங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் விஷயத்தில் சவர்ண ஹிந்துக்கள் அக்கறை காட்டாது தூங்கிவிட்டார்கள் என்றே அஞ்சுகிறேன். தங்கள் விருப்பம் நிறைவேற அவர்கள் உருவான முறையில் எதுவும் செய்யவில்லை. எனவே, இந்தச் சமஸ்தானத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு ஹிந்துவும் தங்கள் கடமையை உணருவதுடன், தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் மற்ற சகோதரர்களையும் தட்டி எழுப்பி அவர்களும் கடமையை உணரும்படி செய்யவேண்டியது இன்றியமையாத பொறுப்பாகும். சவர்ண ஹிந்துக்கள் ஒரே குரலாகத் தங்கள் விருப்பத்தைத் தெரிவிப்பார்களாயின், இந்தத் தீண்டாமை அரக்கன் ஒழிந்துபோய்விடுவான் என்பதில் எனக்கு எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. எனவே, நமது அரைத் தூக்கத்தையும் சோம்பேறித் தனத்தையும் சர்க்கார்மீது சாட்டுவது தவறாகும்.

ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் உள்ள சீர்திருத்தக்காரர்களை விரல் முனையில் எண்ணிவிடலாம். அத்தகைய சீர்திருத்தத்தின் உக்ரமெல்லாம் சீர்திருத்தக்காரர்களான அந்தச் சிறு குழுவினரின் தலைகளிலேயே விடிகிறது. நீண்டகாலமாக இருந்து வரும் இந்தத் தீமையை எதிர்த்து, சீர்திருத்தக்காரர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்? இப்போது உண்மையில் தீர்க்கவேண்டிய பிரச்சனை இதுதான். உலகம் முழுவதும் உள்ள சீர்திருத்தக்காரர்கள், நான் கூறப்போகும் இரண்டு முறைகளில் ஏதாவதொன்றையே கைக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் மிகப் பெரும்பாலோர், மூர்க்கத்தனமான கிளர்ச்சியை உண்டாக்கியும், பலாத்காரத்தில் ஈடுபட்டும் தீமைகளையொட்டிக் கவனத்தை இழுத்திருக்கிறார்கள்; சர்க்காரையும் ஜனங்களையும் குழப்பத்திற்குள்ளாக்கி, மக்களின் அமைதி வாழ்வைச் சீர்குலைக்கும் கிளர்ச்சியை அவர்கள் கைக்கொண்டு வந்துள்ளனர். சீர்திருத்தக்காரர்களான மற்றொரு குழுவினரை, நான் சாத்விக முறையை அனுஷ்டிப்போர் என்று கூறுவேன். அவர்கள் அமைதியான முறையில் கிளர்ச்சி செய்கிறார்கள்; சிந்தனையிலோ, வார்த்தையிலோ அல்லது செயலிலோ பலாத்காரத்தைக் கைக்கொண்டு கவனத்தை ஈர்ப்பதை

அவர்கள் வெறுக்கிறார்கள். ஆனால், தாங்கள் துன்பத்துக்கு உள்ளாவதன் மூலம் அவர்கள் தீமையையொட்டி மற்றவர்களின் கவனத்தை இழுக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒருபோதும் மிகைபடக் கூறுவதில்லை; சத்தியத்திலிருந்து ஒருபோதும் மயிரிழைகூட விலகுவதில்லை; தீமையை ஒழிக்கத் துடித்தாலும் தீமை செய்வோருக்கு எவ்விதத் தீங்கும் நினைப்பதில்லை. அதற்குத்தான் நான் சுருக்கமான ஒரு பெயர் கொடுத்திருக்கிறேன். சத்தியாக் கிரகம் என்ற பெயரில் முன்பு தென்னாப்பிரிக்காவில் சமர்ப்பித்தது போல், இந்த நாட்டின் முன்னிலையிலும் அதை சமர்ப்பித்துள்ளேன்.

உங்களில், பொது வாழ்க்கையில் அனுபவமுள்ளவர்கள் இந்த இயக்கத்தில் ஈடுபட வேண்டுமென யோசனை கூற விரும்புகிறேன். இதை உங்கள் சொந்தப் பிரச்சனையாகக்கொண்டு, இதில் அக்கறைகொண்ட, ஆனால் இதைத் தீர்ப்பது எப்படி என்று அறியாத இளைஞர்களின் உறுதியையும் சக்தியையும் துணையாகச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் இவ்விஷயமாக அதிகாரிகளுடனும் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென யோசனை கூறுகிறேன். இந்தச் சீர்திருத்தம் நிறைவேறும் வரையில், நீங்கள் அதிகாரிகளை தினந்தோறும் நச்சரித்து வர வேண்டும். மகாராணி மாத்திரமல்ல, திவான்கூட இந்தச் சீர்திருத்தத்தை நிறைவேற்ற ஆர்வம் கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். சர்க்கார் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் இந்தச் சீர்திருத்தத்தை விரும்புகிறார்கள் என்பதே என் அபிப்பிராயம். ஆனால், நீங்கள் தான் முதலில் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

— 'எங் இந்தியா' - 20-10-1927

2

சாஸ்திரங்கள் கூறுவதென்ன ?

ஹிந்து மதத்தில் தீண்டாமை இருக்கும் வரையில், அந்த மதத்தினிடமோ, அதைப் பின்பற்றுவோரிடமோ, முஸ்லிம்களுக்கு மதிப்பு ஏற்படுவது கஷ்டமாகுமென்று, மிகவும் தீர்க்காலோசனையுள்ள ஒரு முஸ்லிம் ஒரு சமயம் என்னிடம் கூறினார். தீண்டாதார் சமூகத்துக்குச் சாஸ்திரத்தில் ஆதாரமேயில்லை என்று நான் எண்ணிக்கையற்ற தடவை திரும்பத் திரும்பக் கூறி வந்திருக்கிறேன். நெசவாளி, தோட்டி இவர்களைத் தீண்டாதார் என்று சாஸ்திரங்கள் குறிப்பிடவில்லை. நான் ஒரு நெசவாளி; தோட்டியும்கூட. என் தாயார் நிச்சயமாக ஒரு தோட்டிதான். ஏனெனில், நான் குழந்தையாக இருந்தபோது, அவள் என்னைக் கழுவிவிட்டுச் சுத்தம் செய்யவில்லையா? ஆனால், அதற்காக அவள் தோட்டியாகிவிடவில்லை. அப்படியிருக்க, அதுபோன்ற அவசியமான

தொண்டு செய்யும் பங்கி, ஏன் ஒரு தீண்டாதாராகக் கருதப்பட வேண்டும்? சாஸ்திரிகளின் உலகமே என்னை எதிர்த்து நின்றால் கூட, தீண்டாமை ஹிந்து மதத்தின் ஓர் அம்சம் என்று அவர்கள் கருதுவது தவறு என்பதை நான் கூரை உச்சியிலிருந்து பிரகடனம் செய்வேன்.

[ராஜ்கோட் பிரதிநிதிச் சபையில் நிகழ்த்திய பிரசங்கம்]

— 'எங் இந்தியா' - 26-2-1925

3

சைத்தானின் தந்திரம்

தீண்டாமையை மதம் அனுமதிக்கவில்லை; அது சைத்தானின் ஒரு தந்திரமாகும். சைத்தான் எப்போதுமே வேத சாஸ்திரங்களிலிருந்து மேற்கோள்கள் எடுத்துக் கூறுவது உண்டு! ஆனால், வேத சாஸ்திரங்கள் நியாயத்திற்கும் உண்மைக்கும் அப்பாற்பட்டவையாக இருக்க முடியாது. நியாயத்துக்கு மாசு ஏற்படாமல் பாதுகாக்கவும், உண்மை பிரகாசிக்கும் படி செய்யவுமே வேத சாஸ்திரங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. வேதங்கள் அசுவமேத யாகத்தில் அசுவபலி செய்யும்படி விதிக்கின்றன என்றும், அதைச் சகிக்கின்றன என்றும், அதை அனுமதிக்கின்றன என்றும் கூறப்படுவதற்காக, குற்றமில்லாத ஒரு குதிரையை நான் எரிக்க முற்படமாட்டேன். வேதங்கள் தெய்வீகமானவை, யாராலும் எழுதப்பட்டவையல்ல என்பதே என்கருத்தாகும். சில சமயங்களில் சொற்கள் விபரீதமாக இருக்கின்றன. ஆனால் அவற்றின் உள் தத்துவம் ஒளியைக் கொடுக்கிறது.

பரிசுத்தம், சத்தியம், கபடமின்மை, பதிவிரதா தருமம், அடக்கம், எளிமை, மன்னிக்கும் சபாவம், தெய்வத் தன்மை இவையும், இன்னும் ஆடவரையோ, பெண்மணியையோ பெருந்தன்மை வாய்ந்தவராகவும் வீரராகவும் செய்யும் சகல குணங்களும் தான் வேதங்களின் தத்துவமாகும். தங்கள் நிலை குறித்துக் குற்றம் குறை கூறாமல் பெரும் தொண்டு புரியும் தேசத்தின் தோட்டிகளை வெறுத்து, காறி உமிழ்ந்து, நாய்களைக் காட்டிலும் இழிவாக நடத்துவதில் பெருந்தன்மையோ, வீரத்தனமோ எதுவுமில்லை.

— 'எங் இந்தியா' - 19-1-1921

4

ஹிந்து மதத்தின் தத்துவம்

என்னை ஒரு சனாதன ஹிந்து என்றே நான் எப்போதும் கூறிக்கொள்ளுகிறேன். நான் சமஸ்கிருதத்தில் பெரும் பண்டிதன்

அல்ல. வேதங்கள், உபநிடதங்களின் மொழிபெயர்ப்புக்களை மாத்திரமே நான் வாசித்திருக்கிறேன். எனவே, அவற்றில் ஆழ்ந்த அறிவு எவ்விதத்திலும் எனக்கு இல்லை. ஆனால், ஒரு ஹிந்து அவற்றை எவ்விதம் வாசித்து ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டுமோ, அவ்விதம் செய்திருக்கிறேன். எனவே, அவைகளின் உண்மையான உட்கருத்தை நான் நன்கு உணர்ந்து கொண்டிருப்பதாகக் கூறிக்கொள்ள எனக்கு உரிமையுண்டு.

ஹிந்து மதமானது தீண்டாமையை ஒரு பாவமாகக் கருதவில்லை என்பது உண்மையே. சாஸ்திரங்களின் வியாக்கியானம் பற்றிய எவ்வித வாக்குவாதத்திலும் ஈடுபட நான் விரும்பவில்லை. பாகவதத்திலிருந்தோ அல்லது மனுஸ்மிருதியிலிருந்தோ ஆதாரங்களை மேற்கோள் காட்டி எனது கருத்தை நிலைநிறுத்துவது எனக்குக் கஷ்டமாக இருக்கலாம். எனினும், ஹிந்து மதத்தின் உட்கருத்தை நான் நன்கு உணர்ந்துகொண்டிருக்கிறேன் என்று கூறிக்கொள்ள முடியும்.

— 'எங் இந்தியா' - 27-4-1921

5

சாஸ்திரம் அனுமதிக்கவில்லை

ஒரு தனி மனிதரையாவது தீண்டாதாராக நடத்த ஹிந்து மதத்தில் ஆதாரமில்லையென நான் உங்களுக்கு உறுதி கூறுகிறேன். தமது மதத்தை நன்கு அறிந்து அதன்படி வாழும் ஒரு பிராம்மணர், தம்மைப் போலவே ஒரு சூத்திரரையும் உயர்ந்தவராகக் கருத வேண்டும். ஒரு சண்டாளர், ஒரு பிராம்மணரைவிட எவ்விதத்திலாவது தாழ்ந்தவர் என்று பகவத் கீதை ஓரிடத்திலும் உபதேசிக்கவில்லை. ஒரு பிராம்மணர் எந்த விநாடி இறுமாப்புக்கொண்டு தம்மை உயர்ந்த ஒரு மனிதராகக் கருத முற்படுகிறாரோ, அந்த விநாடியே அவர் தாழ்ந்துவிடுகிறார்.

எல்லோருடைய மேம்பாட்டுக்காகவும் தாங்களாக வலுவில் தியாகம் செய்துள்ள பிராம்மணர்களுக்கு இந்தியா ஆழ்ந்த கடன்பட்டிருக்கிறது. கடவுளை, அடியார்க்கு அடியவர் என்றும், பதித பாவனன் என்றும் கூறியது பிராம்மணர்கள்தான். சண்டாளருக்கோ அல்லது வேசிக்கோ இதயசத்தி ஏற்பட்டுவிடுமாயின், அவர்கள் மோட்சம் பெற முடியும் என்பதை உபதேசித்தவர்களும் பிராம்மணர்கள்தான்.

ஆனால், மானிட வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த மற்ற எல்லோரையும் போல, பிராம்மணர்களும் குற்றம் குறைகளுக்கும் பலவீனத்துக்கும் ஆளாவது மனித சமூகத்தின் துரதிர்ஷ்டமே. மானிட வர்க்கத்தினருக்கு அறிவையூட்டுவதும், அவர்களை நேர்மையான, முற்றிலும் சத்தியமான பாதையில் நடத்திச் செல்லுவதுமே பிராம்

மணர்களின் கடமையாகும். ஆனால், மற்றவர்களைப் போல் அவர்களும் தங்கள் கடமையைப் புறக்கணித்துவிட்டார்கள். ஆங்கிலேயர்கள் கர்வமும் மமதையும் கொண்டு அலைகிறார்கள் என்று நாம் சுலபமாகக் குற்றம் சாட்டிவிடுகிறோம். பிறர் மீது குற்றம் சாட்டு முன், நாம் நம்மைக் குற்றமற்றவர்களாகச் செய்துகொள்ள வேண்டும். முதலில் நாம் நமது நிலைமையைச் சீர்திருத்திக் கொள்ளுவோமாக.

[எல்லாரில் நிகழ்த்திய பிரசங்கம்]

— 'எங் இந்தியா' - 11-5-1921

6

முன் செய்த வினை

ஒரு மனிதரின் தற்போதைய நிலைக்கு அவரது கர்மாவே, அதாவது முன் பிறப்பில் செய்த வினையே காரணமென்று கூறுகிறார்கள். ஆனால், பாவம் செய்த ஒருவர்மீது கற்களை வீசியெறியும் படி எனது கர்மா என்னை வற்புறுத்தவில்லை. மதம் மனிதரை உத்தாரணம் செய்வதற்காக ஏற்பட்டதேயன்றி, கர்மாவின் பளுவால் அவர் நசுக்குண்டு போகும்படி செய்வதற்காக ஏற்பட்டதல்ல. தாழ்ந்த வகுப்பில் பிறந்த ஒருவரைச் சீரழிந்து போகும்படி விட்டுவிடுவது, கர்மா என்ற மேன்மையான சித்தாந்தத்தைப் பகிரங்கமாக இழிவு செய்வதாகும். ஒரு செம்படவரால் தாம் கௌரவிக்கப்பட்டதை ஸ்ரீ ராமபிரான் ஒரு பாக்கியமாகவே கருதினார். பெரிய மகான்கள், துரதிர்ஷ்டசாலிகளான தங்களுடைய சகோதரர்கள் படும் துன்பங்களிலிருந்து அவர்களை விடுவித்துத் தூக்கிவிட்டதற்கு ஹிந்து மதத்தில் எத்தனை எத்தனையோ உதாரணங்கள் கூறமுடியும். எனவே, நவீன ஹிந்துக்கள் தங்கள் சொந்த மதத்தில் தோன்றிய மகான்களைப் பின்பற்றி, அவ்விதம் ஹிந்து மதத்தை அசுத்தப்படுத்தும் தீண்டாமையாகிற களங்கத்தைத் துடைத் தொழிக்க முற்படமாட்டார்களா?

— 'எங் இந்தியா' - 22-9-1921

7

கடவுளையே மறுப்பதாகும்

தீண்டாமை விஷயத்தில் என் மனத்தைச் சமாதானப்படுத்திக் கொள்ள என்னால் ஒருபோதும் இயலவில்லை. அதை நான் ஹிந்து மதத்தில் படர்ந்துள்ள ஒரு புல்லுருவியாகவே கருதுகிறேன். தலைமுறை தலைமுறையாக அந்த வழக்கம் அனுஷ்டிக்கப்

பட்டு வந்திருக்கிறது என்பது உண்மையே. அது போலவே, மற்
றும் பல தீய வழக்கங்களும் தான் இன்றுவரை அனுஷ்டிக்கப்பட்டு
வந்திருக்கின்றன. அப்பட்டமான வேசித்தனத்துக்குச் சிறுமி
களை அர்ப்பணம் செய்யும் வழக்கத்தை நினைக்க எனக்கு வெட்க
மாக இருக்கிறது. அப்படியிருந்தும், அந்த வழக்கம் இந்தியா
வின் பல பாகங்களிலும் ஹிந்துக்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வரு
கிறது. ஹிந்து மதம் பல்லாண்டு பல்லாண்டாக வளர்ந்து வந்
துள்ளது. ஹிந்துஸ்தானில் உள்ள மக்களின் மதத்துக்கு அந்
நியர்கள் ஹிந்து மதம் என்று பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

ஒரு காலத்தில் மதத்தின் பெயரால் மிருகங்களைப் பனி
கொடுத்து வந்தார்கள் என்பது உண்மையே. ஆனால், அச்
செய்கை மதமே அல்ல; அதற்கும் ஹிந்து மதத்திற்கும் சம்பந்
தமேயில்லை. நாம் கோ சம்ரக்ஷணத்தை ஒரு மத நம்பிக்கை
யாகக் கொண்டபோது, மாட்டிறைச்சி தின்பதில் பிடிவாதம்
காட்டியவர்கள், சாதிப் பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டார்கள். அத
னால், ஏற்பட்ட உள்நாட்டுக் கொந்தளிப்பு கோரமானதாக
இருந்திருக்க வேண்டும். மத நம்பிக்கையை மீறியவர்கள் மாத்
திரம் சமூகத்திலிருந்து பகிஷ்கரிக்கப்படவில்லை; அவர்கள்
செய்த பாவத்துக்காக அவர்களுடைய குழந்தைகளும் துன்பத்
துக்கு உள்ளாக நேர்ந்தது. இவ்வாறாக, நல்ல எண்ணத்தை
அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு வழக்கம் நாளடைவில் உரம்
பெற்றுவிட்டது போலும். முற்றிலும் தகாத, நீதியற்ற அவ்வழக்
கம் நிரந்தரமாகி, நமது புனித சாஸ்திர நூல்களின் சுலோ
கங்களிலும் இடம் பெற்றுவிட்டது.

எனது விளக்கம் சரியாயினும் தவறாயினும், தீண்டாமை,
பகுத்தறிவுக்கும், இரக்கம், அன்பு அல்லது அனுதாப உணர்ச்
சிக்கும் முரணாக இருக்கிறது. கோ பூஜையை நிலை நிறுத்தி
யுள்ள ஒரு மதம், மனிதர்களைக் கொடுமையாகவும் மனிதத்
தன்மையற்ற முறையிலும் பகிஷ்காரம் செய்வதை அனுமதித்து,
அதற்கு இடம் கொடுக்காது. என்னைச் சின்னாபின்னமாகக்
கிழித்து எறியட்டும் என்று இருப்பேனேயன்றி, ஒடுக்கப்பட்ட
வகுப்பினரை நான் ஒருபோதும் கைவிடமாட்டேன். தீண்டா
மைக் களங்கத்தை வைத்துக் கொண்டு தங்களுடைய உயர்ந்த
மதம் இழிவுபடுத்தப்படுவதை ஹிந்துக்கள் அனுமதிப்பார்களா
யின், அவர்கள் ஒருபோதும் விடுதலை பெறத் தகுதி வாய்ந்தவர்
களாக மாட்டார்கள்; அவர்களுக்கு விடுதலை கிடைக்கவும்
கிடைக்காது. என் உயிரைக் காட்டிலும் அதிகமாக நான்
ஹிந்து மதத்தை நேசிப்பதால், அந்தக் களங்கம் எனக்குச்
சகிக்க முடியாத ஒரு சுமையாக இருக்கிறது. நமது சமூகத்தில்
ஐந்தில் ஒரு பிரிவினருக்குச் சம உரிமை அளிக்க நாம் மறுப்பது,
கடவுளையே மறுப்பதாகும். அவ்விதம் நாம் மறுக்க முற்படா
மல் இருப்போமாக.

எதிர்வாதத்திற்குப் பதில்

‘எங் இந்தியா’ ஆசிரியருக்கு,

இந்தியாவின் அரசியல் விடுதலையுடன் தீண்டாமைப் பிரச்சனையை இணைப்பது நியாயமானதென்று காந்திஜி கருதுவதால், அப்பிரச்சனையில் ஹிந்துக்கள் இதுவரையில் இருந்ததைவிட அதிகக் கவனம் செலுத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். உயர்ந்த சாதி என்று சொல்லிக்கொள்ளுந் வேவர் தாழ்ந்த சாதியினரை நியாயமாக நடத்த வேண்டுமென்று, காந்திஜி ஜீவகாருண்யத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டே இதுவரை கூறி வந்தார். அக்கோரிக்கை நியாயமற்றதென்று எந்த ஹிந்துவும் கூற முடியாது. ஆனால், இப்போது தேசபக்தரான அத்தலைவருக்கு யாரும் மறுக்க முடியாத செல்வாக்கும் மிகுந்த தொண்டு புரிந்ததன் பயனாக நியாயமான அந்தஸ்தும் ஏற்பட்டுவிட்டன. இந்நிலையில் அவர் மதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டும் தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டுமென்று மக்களுக்குக் கட்டளை யிடத் தொடங்கியிருக்கிறார். தாம் ஹிந்து மதத்தை ஆராய்ச்சி செய்த பெரும் பண்டிதர் அல்லவென்றும், மொழிபெயர்ப்புகளை வாசித்தே ஹிந்து மதத்தைப் பற்றிய அறிவைத் தாம் பெற்றிருப்பதாயும் அவர் கூறி அதிகக் காலமாகவில்லை. ஆனால், இப்போதோ அவர் தாம் ஒரு சனாதன ஹிந்து என்றும், தீண்டாமைக்குச் சாஸ்திரங்களில் ஆதாரமே இல்லை என்றும் துணிந்து கூற முன் வந்துள்ளார்.

காந்திஜியைப் போன்ற அந்தஸ்துள்ள கனவான்கள் மிகவும் தீர்க்க காலோசனை செய்தே எந்த அறிக்கையும் விடுக்க வேண்டுமென்று எல்லோரும் எதிர்பார்ப்பார்கள். எனவே, ஒரு தரும சாஸ்திரத்தின் ஏடுகளைக் கூடப் புரட்டாமல் தம் இஷ்டப்படி அவர் அறிக்கைகள் வெளியிடுவது மிகவும் வருந்தத்தக்கதாகும். அவர் புரட்டிப் பார்த்திருந்தால், மிகவும் நிந்திக்கப்பட்ட ‘தீண்டாமை’க்கு எண்ணிக்கையற்ற ஆதாரங்கள் இருப்பதை அவர் கண்டிருப்பார். தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு வாழ்க்கையின் வசதிகள் கிடைக்கப் பாடுபடுவதுடனும், உயர்ந்த சாதியினரின் இறுமாப்பை அகற்ற முற்படுவதுடனும் அவர் நின்றிருந்தால், சாஸ்திரங்களில் இன்னும் நம்பிக்கை வைத்துக்கொண்டுள்ள ஹிந்துக்கள் அவருடன் ஒத்துழைக்க முற்றிலும் விருப்பமுடையவர்களாக இருப்பார்கள். ஆனால், தங்கள் மதத்தில் தோன்றிய மனு, யாக்ஞவல்கியர், பராசரர் போன்ற மற்றும் பல நூல் ஆசிரியர்களைக் காட்டிலும் காந்திஜியை ஒரு பேராசிரியராக அவர்கள் அங்கீகரிப்பது முடியாத காரியம்.

அந்தப் பிரச்சனை சம்பந்தமான எல்லா ஆதாரங்களையும் இங்கே மேற்கோள் காட்டுவது இயலாத காரியம். எனவே, இங்கே ஒரு சில மேற்கோள்களைக் காட்டுவதுடன், இவ்விஷயத்தில் அக்கறையுள்ள உங்கள் வாசகர்களைச் சாஸ்திரங்களைப் பார்க்கும்படியும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சாஸ்திரங்களில் இவை போன்ற மேற்கோள்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன.

“ஒரு சண்டாளர், மாதவிடாய் உள்ள பெண், சாதிப் பிரஷ்டர், சமீபத்தில் பிரசவித்த பெண், பிரேதம் அல்லது பிரேதத்தைத் தொட்டவர் இவர்களைத் தீண்டியவர்கள் ஸ்நானம் செய்த பிறகே சுத்தமாவார்கள்.”

—மனு 5-85. கௌதம தருமசாஸ்திரம் 14-29

“சண்டாளரும் சாதிப் பிரஷ்டரும் நமக்குச் சிறிது தூரத்திலேயே இருக்க வேண்டும். அவர் நிற்குமிடம் ஒரு பசு வாலை ஆட்டும் தூரத்துக்குக் குறைவாக இருக்குமாயின், நாம் இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் துணியுடன் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.”

—வியாக்ரபாதர்

“ஒரு சாதிப் பிரஷ்டர், மாதவிடாய் உள்ள பெண், சமீபத்தில் பிரசவித்த ஸ்திரீ, ஒரு சண்டாளர் இவர்கள் நம்மிடமிருந்து முறையே ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு நுகத்தடிகள் தூரத்தில் நிற்க வேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.”

—பிருகஸ்பதி

“ஒருவர் சண்டாளரைத் தீண்டுவாராயின் அவர் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும்.”

—பௌதாயனர்

சாஸ்திர விரோதமான காரியங்களைப் பிடிவாதமாக அடிக்கடி செய்து வருபவரையே சாதிப் பிரஷ்டர் என்று சாதாரணமாகக் கூறுகிறோம். அவர் கூட ஒரு தீண்டாதார்தான்.

அவரை மாத்திரமே சாதிப் பிரஷ்டர் என்று குறிப்பிடுவதில்லை. இதில் மற்றும் சில குறிப்பிட்ட சாதியினரும் சேர்ந்தவர்கள்தான்.

“உயர் சாதிப் பெண்களிடம் சூத்திரருக்குப் பிறந்த குழந்தைகளும் சாதிப் பிரஷ்டர்கள்தான். ஆனால், அவர்களில் சண்டாளர்களே மிகுந்த பாவம் செய்தவர்கள் ஆவர்.”

—கௌதமர் 4-27, 28

சாதிப் பிரஷ்டர்கள் யார், அவர்களுடைய தொழில்கள் யாவை என்பதெல்லாம் மனு ஸ்மிருதியின் பத்தாவது அத்தியாயத்தில் விவரமாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. தீண்டாதாரைத் தொடுவோர், அவர்களுடன் பேசுவோர், அவர்கள் தொட்ட அல்லது அவர்களுக்குச் சொந்தமான அல்லது அவர்கள் வெட்டிய கிணறுகள், குளங்கள் இவைகளில் உள்ள தண்ணீரைக் குடிப்போர், அவர்கள் பார்த்த, தீண்டிய, அல்லது அவர்களுக்குச் சொந்தமான உணவை அருந்துவோர், இவர்கள் சுத்தமாவதற்கு என்னென்ன சடங்குகள் செய்ய வேண்டுமென்ற முழு விவரங்களும் ஸ்மிருதிகளில் காணப்படுகின்றன.

ஒருவருடைய சொந்த மனைவியாக இருந்தால்கூட அவள் சமீபத்தில் பிரசவித்திருந்தாலோ அல்லது மாதவிடாயாக இருந்தாலோ அவளையும் தீண்டாதாராகவே சாஸ்திரம் கருதுகிறது. எனவே, இந்த விதிகளை வாசிப்போர் ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம். இறுமாப்பையோ, உயர்வையோ அடிப்படையாகக் கொண்டு அவ்விதிகளைச் சாஸ்

திரங்கள் ஏற்படுத்தவில்லை; ஆன்ம சத்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டே அவ்விதிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

ஹிந்துக்கள் தங்கள் நடவடிக்கைகளை ஒழுங்குபடுத்திக்கொள்ள சாஸ்திரங்கள் ஆன்ம சம்பந்தமான வழிகாட்டிகளாக இருந்து வரும் வரையில், தீண்டாமை மத சம்பந்தமான ஒரு பிரச்சனையிலை, சமுதாயப் பிரச்சனையே என்று கூறுவது முற்றிலும் அறியாமையாகும். சாஸ்திரங்களில் என்னென்ன கூறப்பட்டிருக்கின்றன, என்னென்ன கூறப்படவில்லையென்பதைப் பிரகடனம் செய்ய முற்படுமுன், சாஸ்திரங்களை வாசிக்கும் சிரமத்தை மேற்கொள்ளும் படி நான் கார்த்தியைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தீண்டாமை சாஸ்திர விரோதமாகும் என்று நிரூபிப்பதற்காக, ராம பிரானுக்கும் குகனுக்கும் உள்ள நட்பைப் பற்றி கார்த்தியைத் தமது பிரசங்க மொன்றில் குறிப்பிட்டார். அவர் ராமாயணத்தை நன்கு வாசித்திருந்தால் குகன் நிஷாத சாதியைச் சேர்ந்தவர் (அனுலோம சாதிகளில் ஒன்று) என்பதையும், எனவே அவர் தீண்டாதார் அல்ல என்பதையும் தெரிந்துகொண்டிருப்பார்.

திருநெல்வேலி.

—ஆர். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர்

தீண்டாமையை எதிர்ப்போரின் வாதத்தை “எங் இந்தியா” வாசகர்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே மேற்கண்ட கடிதத்தை நான் மகிழ்ச்சியுடன் பிரசுரித்துள்ளேன். ஸ்ரீ ஐயர் கற்றறிஞரான ஒரு வக்கீல். எனவே, எனது நிலையை அவர் நன்கு அறிந்துகொண்டிருக்க வேண்டுமென்றே எவரும் எதிர்பார்ப்பார். ஆனால், அவர் அவ்விதம் அறிந்துகொள்ளவில்லை என்பதையே அவரது கடிதம் காட்டுகிறது.

நான் சென்னை மாகாணத்தில் நிகழ்த்திய பிரசங்கங்களில் எல்லாம், தீண்டாதாருக்கு விரோதமாக ஏற்பட்டுள்ள நியாயமற்ற, கொடுமையான, அர்த்தமில்லாத வெறுப்பை வற்புறுத்திக் கூறினேன். நமது தாய்மாரும், சகோதரிகளும் தீண்டத்தகாதவர்களாக இருக்கும்போது நாம் அவர்களை எவ்விதம் நடத்துகிறோமோ, அது போல் தீண்டாதாரான பஞ்சமர்களை நடத்துகிறோமா? சாஸ்திரங்களில் எனக்கு ஆழ்ந்த அறிவு இல்லையென்பதை இன்னும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். எனினும், ஹிந்து மதத்தின் இரகசியத்தை நான் அறிந்துகொண்டிருப்பதாகப் பறைசாற்றுகிறேன்.

நான் அடக்கமாக, ஆனால் என் பலம் கொண்ட மட்டும் ஆணித்தரமாக ஒரு விஷயம் கூறத் துணிகிறேன். அதாவது, இப்போது நம்மிடையே நிலவிவரும் தீண்டாமை நீடித்து வருவது ஹிந்து மதத்துக்கே பெரும் களங்கமாகும்; ஸ்மிருதிகளை அநீதியாகத் துஷ்பிரயோகம் செய்வதாகும்; ஹிந்துமதத்தின் அடிப்படையான அன்புக்கு முற்றிலும் முரணாகும். இன்று அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வரும் தீண்டாமையைப் பேய்த்தனமான ஒரு செய்கை

என்று கூற நான் தயங்கவில்லை. ஸ்ரீ ஐயருக்குக் கடவுள் அளித்துள்ள திறமையை, அவரது தேச மக்களிடையேயுள்ள சாதிப் பிரஷ்டர்களுக்குத் தொண்டு புரிவதில் அர்ப்பணம் செய்யும்படி அவரை அழைக்கிறேன். அப்படியாயின், ஹிந்து சாஸ்திரங்களில் நான் காணும் வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தை அவரும் காண்பார் என்று உறுதி கூறுகிறேன்.

— 'எங் இந்தியா' - 20, 27—10—1921

9

கீதோபதேசத் தத்துவம்

எல்லா வகுப்பு வேற்றுமைகளையும் ஒழித்துவிட முடியுமென நான் நம்பவில்லை. கீதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா உபதேசித்த சமத்துவக் கொள்கையில்* எனக்கு நம்பிக்கையிருக்கிறது. நான்கு சாதியைச் சேர்ந்த சகலரையும் சமமாக நடத்த வேண்டுமெனக் கீதை உபதேசிக்கிறது. 'பங்கி'க்கு என்ன தருமம் உண்டோ, அதே தருமத்தைக் கீதை பிராம்மணருக்கு விதிக்கவில்லை. எனினும், மிகவும் கற்றறிஞரான பிராம்மணர் எவ்வளவு அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் உரியவரோ, அதே அளவுக்குப் பங்கியும் உரியவர் என்று கீதை வற்புறுத்துகிறது. எனவே, தங்களை வெறுக்கிறார்கள் அல்லது இழிவுபடுத்துகிறார்கள் என்று தீண்டாதார் நினைக்காமலிருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது நம்முடைய கடமையாகும். அவர்கள் தங்களுடைய ஜீவனத்துக்கு நம்முடைய எச்சில் இலைகளை எதிர்பார்க்கும்படி நாம் விட்டுவிடக்கூடாது.

ஒரே கடவுளைத் தொழுது, தமது உடலையும் உள்ளத்தையும் துப்புரவாகவும் பரிசுத்தமாகவும் வைத்துக் கொள்ளுவோரிடம், அவர் ஒரு பிராம்மணரோ, அல்லது 'பங்கி'யோ, யாராயினும் சரி, நான் எப்படி வேற்றுமை காட்ட முடியும்? சமையற் கட்டில் எறியப்பட்ட அசுத்த உணவை ஒரு 'பங்கி'க்கு நான் கொடுத்தாலோ, அல்லது அவர் அவுசியமாகத் தேவைப்படும்போது அவருக்கு உதவி எதுவும் அளிக்க மறுத்தாலோ, நான் பாவம் செய்தவனாகவே கருதுவேன்.

எனது நிலையைச் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி முற்றிலும் தெளிவாகக் கூற விரும்புகிறேன். இன்று அமுலில் இருந்து வரும் தீண்டாமை வழக்கத்துக்கு ஹிந்து மதத்தில் ஆதாரமில்லை.

* ஸமஸ்சர்வேஷு பூதேஷு மதபக்திம் லபதே பராம்-18-154

இதன் பொருள்: எல்லா உயிர்களிடத்தும் சம புத்தியுள்ளவன் என்னிடம் ஒப்புயர்வற்ற பக்தியை அடைகிறான்; என்மீது மகத்தான பக்தி கொள்ளுகிறான்.

—பகவத் கீதை—18-ம் அத்தியாயம், 54-வது சுலோகம்.

யென நான் கருதுகிறேன். என்றாலும், சில சந்தர்ப்பங்களில் ஓரளவுக்கு ஹிந்து மதம் தீண்டாமையை அனுமதித்திருக்கிறது. உதாரணமாக, என் தாயார் அசுத்தமான பொருட்களைக் கையாடும் ஒவ்வொரு தடவையும் அவள் தீண்டாதவளாகி விடுகிறாள். எனவே, மீண்டும் தன்னைச் சுத்தமாக்கிக் கொள்ள அவள் ஸ்நானம் செய்தாக வேண்டும். ஒருவரை, பிறப்புக் காரணமாகத் தீண்டாதாராகக் கருதலாம் என்பதை, நான் வைஷ்ணவன் என்ற முறையில் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டேன். மதத்தினால் அங்கீகரிக்கப்படும் தீண்டாமை தாற்காலிகமானது. அந்தத் தீண்டாமையை எளிதில் அகற்றிவிடலாம். அத்தீண்டாமை செய்கையைக் குறிப்பதேயன்றி, செய்தவரைக் குறிப்பதல்ல. அதுமாத்திரமல்ல. நாம் குழந்தையாக இருக்கும் போது, நமது தாயார் மலஜலங்களைத் துடைத்து நம் ஆரோக்கியத்துக்குத் தொண்டு புரிவதால், நாம் அவளிடம் பக்தி காட்டுகிறோம். அவளது தொண்டு எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமாக இருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதிகமாக நமக்கு அவளிடம் அன்பும் மதிப்பும் ஏற்படுகின்றன. அது போல் சமுதாயத்தின் ஆரோக்கியத்துக்காகத் தொண்டு புரியும் 'பங்கி'கள், நமது மட்டற்ற அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் உரியவராகிறார்கள்.

10

தீண்டாமையின் அழிக்கும் சக்தி

[ஜம்புசார் முனிசிபாலிடி அளித்த வரவேற்பு உபசாரத்துக்குப் பதிலாகக் காந்திஜி கூறியதாவது:]

நீங்கள் உபசாரப் பத்திரத்தில் தீண்டாதாரைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. அது தவறாகும். தீண்டாதாரை அலட்சியம் செய்யும் ஒரு முனிசிபாலிடி, அந்தப் பெயருக்கே தகுதியற்றது. உண்மையென்னவெனில், என்னை நீங்கள் கௌரவிப்பதாகப் பெருமையடித்துக்கொள்ள விரும்பினீர்கள். எனவே, என் நடவடிக்கைகளின் ஒரு பகுதியை மட்டிலும் குறிப்பிட்டால் போதுமென்று எண்ணிவிட்டீர்கள். என் நடவடிக்கைகளில் ஒரு பகுதியை மாத்திரம் பிரித்துக் கூறுவது சாத்தியமாயின், அவ்விதம் குறிப்பிடுவது பற்றி எனக்கு ஆட்சேபணையில்லை. ஆனால், தீண்டாமையை அகற்றும் விஷயமாக என் முயற்சி, எனது உயிரின் ஒரு முக்கியமான அம்சம் என்றும், எனவே எனது மற்ற நடவடிக்கைகளிலிருந்து அதைத் தனியாக ஒதுக்கிவைக்க முடியாதென்றும் நான் பல தடவைகளில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். நான் வாழ்வதும், இருப்பதும், நடமாடுவதும் ஹிந்து மதத்திலிருந்து இந்தச் சாபக்கேட்டை ஒழிப்பதற்காகத்தான். அவ்விதமில்லையாயின், நான் உண்மையான ஹிந்துவாக இருக்க முடியாது.

எனவே, தீண்டாமை ஹிந்து மதத்தின் ஓர் அம்சம் என்று நம்புவோரோ, அல்லது அவ்விஷயத்தில் அக்கறையுள்ளவர்களோ, எனக்கு வரவேற்புப் பத்திரம் அளிக்க முடியாது. நான் ஒரு 'பங்கி'. தோட்டி, நூற்போன், நெசவாளி, தொழிலாளி. அந்த முறையில் கௌரவிக்கப்படுவதையே நான் விரும்புகிறேன்.

ஹிந்து - முஸ்லிம் ஒற்றுமையின்றிச் சுயராஜ்யம் பெற முடியாது. அதை நாம் இன்று பெறாவிட்டாலும், என்றைக்காவது பெற்றுத் தீருவோம். ஆனால், ஹிந்து - முஸ்லிம் ஒற்றுமை இராததற்காக ஹிந்து மதம் அழிந்துவிடாது. அந்த ஒற்றுமை ஏற்படுவதற்கு முன், நாம் சில கடுமையான போராட்டங்கள் நடத்தித் தீரும்படி நேரலாம். அது போலவே, கதர், ராட்டினம் இல்லையென்றால், ஹிந்து மதம் அழிந்துவிட்டதென்று அர்த்தமல்ல. ஆனால், தீண்டாமை ஹிந்து மதத்தை அழித்துவிடக் கூடியது. இந்தச் சாபக்கேட்டை நாம் கட்டியழுதுகொண்டிருப்போமாயின், மானிட வர்க்கம் நம்மைப் பார்த்து எள்ளி நகையாடும். தீண்டாமைக்கு ஆக்கம் அளிக்கும் மதம், உலகத்தின் கண்டனத்துக்கு ஆளாகியே தீரும்.

— 'எங் இந்தியா' - 23-4-1925

11

வேதங்களும் சனாதன ஹிந்துவும்

பாரபட்சமற்ற, ஆனால் சிநேக பாவமான ஓர் ஆட்சேபவாதி எழுதுகிறார் :

"நீங்கள், உங்களை ஒரு சனாதன ஹிந்து என்று பல தடவைகளில் பிரகடனம் செய்துகொண்டிருக்கிறீர்கள். வேதங்கள், ஸ்மிருதிகள் இவற்றில் நம்பிக்கையுள்ளவரே சனாதன ஹிந்து என்றும் விளக்கியிருக்கிறீர்கள். பிறப்பினால் சாதிகள் உண்டென்பதற்கு வேதங்களில் ஆதாரம் இருப்பதையும் வற்புறுத்தியிருக்கிறீர்கள். சாதிகளின் தொகையை நான்காக வரையறுத்திருக்கிறீர்கள். புராதன சாதிகள் நான்கு என்று கூறப்படுகின்றன அல்லவா? 'கூறப்படுகின்றன' என்று நான் சொல்லுவதன் காரணம் என்னவெனில், மனு ஸ்மிருதியும் மற்ற ஸ்மிருதிகளும் ஏற்பட்டபோதே நான்கைக் காட்டிலும் அதிகமாக எத்தனையோ சாதிகள் இருந்திருக்கின்றன. சாதிகளிடையே சமபந்தி போஜனமும், கலப்பு மணமும் பிற்காலத்தில்தான் தடுக்கப்பட்டன. முக்கிய சாதிகளில் நாலாவதாக அல்லது கடைசியாக வருவோர் சூத்திரர் தான். அவர் வேதங்களைக் கற்கக்கூடாதென்று வேத நூல்களே தடுத்துள்ளன.

ஒவ்வொரு சனாதன ஹிந்துவும் சாதி மத பேதமின்றி வேதங்கள் கற்றுப் பாராயணம் செய்ய வேண்டியதும், காயத்ரி ஜபம் செய்ய வேண்டியதும் அவசியமென்று நீங்கள் கூறுகிறீர்கள். ஹிந்து மத வேதங்களை வாசிப்பது, ஜபம் செய்வது, அல்லது காதால் கேட்பதுகூட அபசாரம் என்று

தடுக்கப்பட்டிருக்கும் சூத்திரர், ஹிந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவரென்று எவ்வாறு கூற முடியும் என்ற கேள்வி எழுகிறது. ஒருவர், தண்ணீரில் இறங்காமலே எவ்வாறு நீந்தக் கற்றுக்கொள்ள முடியும்? ஒன்று, சூத்திரர் நீங்கள் குறிப்பிடும் சனாதன ஹிந்துவாக இருக்க முடியாது; அல்லது, சனாதன ஹிந்து உங்கள் விளக்கத்துக்கு மாறுபட்டவராக இருக்க வேண்டும். உண்மையான சனாதன தருமத்தின் உதாரண புருஷராகத் திகழும் தாங்கள், இவ்விதம் ஏராளமான முரண்பாடுகள் உள்ள ஒரு வார்த்தையை அனுமதிப்பதாயின், பிறவியில் பிராம்மணனான நான் 'ஹிந்து' என்ற பெயரைக்கொண்டு பெருமை அடைய முடியாது. காயத்திரியைப் பற்றி நீங்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்களே; நீங்கள் உங்களுடைய இரண்டாவது பிறவியில்* ஒரு நாள் கூட உங்களுடைய தினசரிப் பிரார்த்தனைகளில் காயத்ரி ஜபத்தையும் சேர்த்துக் கொள்ளாமல் இருந்ததில்லையா? நான் தங்களைத் தாழ்மையுடன் இந்தக் கேள்வி கேட்கலாமா?"

நான் வாக்கியத்தின் மேலெழுந்தவாரியான அர்த்தத்தைப் பார்ப்பவனல்ல. உலகத்தில் உள்ள பல வேத நூல்களின் உட்கருத்தை அறிந்துகொள்ள முயற்சிக்கிறேன். சத்தியத்தையும் அகிம்சையையும் சோதனையாகக்கொண்டே அந்த வேத நூல்களின் வியாக்கியானத்தைக் கவனிப்பேன். அந்தச் சோதனைக்கு முரணாக இருப்பதைத் தள்ளிவிட்டு, அதற்கு உடன்பாடாக இருப்பதையே ஏற்றுக்கொள்ளுவேன். வேதங்கள் கற்கத் துணிந்த தற்காக, ஒரு சூத்திரருக்கு ராமபிரான் தண்டனை விதித்தார் என்ற கதையை இடைச் செருகல் என்று நான் நிராகரிக்கிறேன்.

அது எப்படியாயினும், ராமபிரானைச் சரித்திரப் புகழ் பெற்ற ஒருவராக அல்ல, எனது கற்பனையில் மாசற்ற பூரண அம்சங்கள் நிறைந்த ஒருவராக நான் தொழுது வணங்குகிறேன். புதிய சரித்திர ஆராய்ச்சிகளின் வளர்ச்சிக்குத் தகுந்தவாறு, ராமபிரானின் வாழ்க்கை பற்றிய உண்மைகளும் மாறுபடலாம். சரித்திர சம்பந்தமான ராமனுக்கும் துளசிதாஸ் ராமாயணத்துக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லை. சரித்திர சோதனையைக் கொண்டு தீர்ப்புக் கூறுவதாயின், துளசிதாஸ் ராமாயணத்தைக் குப்பைக் கூடையில் போடும்படியிருக்கும். ஆனால், ஆன்ம அனுபவத்தைக்கொண்டு பார்ப்பதாயின், என் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் அந்த ராமாயணத்துக்கு ஈடே இல்லை. துளசிதாஸ் ராமாயணம் என்று பல பதிப்புகள் வெளியாகியுள்ளன. அவைகளில் உள்ள ஒவ்வொரு வார்த்தையும் சத்தியமென்று நான் கூறவில்லை. ஆனால், அந்த நூல் முழுவதும் அடங்கியுள்ள தத்துவமே என்னை மெய் மறக்கச் செய்துவிடுகிறது.

சூத்திரர்கள் வேதங்களைக் கற்கக்கூடாது என்ற தடையை நான் ஆதரிக்க முடியாது. நாம் அந்நியருக்கு அடிமைகளாக இருந்து வரும்வரையில், நாமெல்லோருமே உண்மையில் தற்

*பூணூல் போடுவதற்கு முன் முதற் பிறவியாகும்; பூணூல் போட்ட பிறகு இரண்டாவது பிறவியாகும்.

போது குத்திரர்கள் தான் என்பது என் அபிப்பிராயமாகும். அறிவு, ஒரு வகுப்பு அல்லது பிரிவினரின் ஏகபோக பாத்தியமாக இருக்க முடியாது. காற்றின் கனம் குறைந்த மிக உயரத்தில் செல்லுவோர், பூர்வாங்கப் பயிற்சிகள் பெற்றிருந்தாலன்றி, அங்கே மூச்சுவிட முடியாமல் திணறுவார்கள். சாதாரண கணிதத்தில் பயிற்சி பெறுதவர்கள் உயர்தர கேஷத்திர கணிதத்தையோ, பீஜ கணிதத்தையோ எவ்வாறு அறிந்துகொள்ள முடியும்? அது போலவே, எவரும் பூர்வாங்கப் பயிற்சி பெற்றிருந்தாலன்றி, உயர்ந்த அல்லது நுணுக்கமான உண்மைத் தத்துவங்களை அறிந்துகொள்ளுவது அசாத்தியமான காரியம்.

கடைசியாக, நன்மை பயக்கும் சில சம்பிரதாயங்களில் எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு. காயத்ரி ஜபம் செய்வதற்கு ஒரு சம்பிரதாயம் உண்டு. அதாவது, குறிப்பிட்டபடி ஸ்நானம் செய்து சுத்தமாக இருந்துகொண்டு, சில குறிப்பிட்ட காலங்களில் மாத்திரமே காயத்ரி ஜபம் செய்ய வேண்டும். அந்தச் சம்பிரதாயங்களில் எனக்கு நம்பிக்கை இருப்பதாலும், எப்போதும் அவற்றை அனுஷ்டிக்க என்னால் இயலாததாலும், அவ்விஷயமாக நான் பிற்காலத்தில் தோன்றிய மகான்களைப் பின்பற்றி வந்திருக்கிறேன். அதாவது, பாகவதத்தில் உள்ள துவாதச மந்திரங்கள் அல்லது இன்னும் எளிமையான துளசிதாசரின் உபதேச விதி, கீதையிலிருந்தோ, வேறு நூல்களிலிருந்தோ சில சுலோகங்கள், பிராகிருத பாஷையில்* சில பஜனைகள் இவற்றுடன் நான் திருப்தியடைந்து வந்துள்ளேன். இவைதான் தினசரி என் ஆன்ம உணவாக, எனது காயத்ரியாக இருந்து வந்திருக்கின்றன. அவை எனக்கு தினசரித் தேவையான மனச்சாந்தியையும் ஆறுதலையும் கொடுக்கின்றன.

— 'எங் இந்தியா' - 27-8-1925

12

சைவ உணவும் தீண்டாதாரும்

ஒரு திருவாங்கூர் நிருபர் எழுதுகிறார் :

* பிராம்மணர்களையும் அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்கள் அல்லது ஆசாரங்களையும் பற்றி ஒரு தவறான எண்ணம் இருந்து வருகிறதென்று தோன்றுகிறது. நீங்கள் அகிம்சையைப் புகழ்கிறீர்கள். ஆனால், பிராம்மண சமூகத்தினரான நாங்கள் மாத்திரமே அகிம்சையை மதத்தின் கடமையாக அனுஷ்டித்து வருகிறோம். எங்களில் அதை மீறும் எவரையும் நாங்கள் சாதிப் பிரஷ்டராகக் கருதுகிறோம். மிருகங்களைக் கொல்லுவோர் அல்லது மாமிசம் தின்போருடன் சம்பந்தம் வைத்துக்கொள்ளுவது கூட, பாவமாக எங்க

* சமஸ்கிருதத்தில் உள்ள பேச்சு மொழி.

ளால் கருதப்படுகிறது. கசாப்புக் கடைக்காரர், செம்படவர், கள் இறக்குவோர் இவர்கள் அருகில் வருவதும், மாமிசம் தின்போர், சாராயம் குடிப்போர், மத விரோதி இவர்களைத் தொடுவதும், அகத் தூய்மையையும் புறத் தூய்மையையும் விஷமாக்கிவிடுகிறது; அதனால், நம்முடைய தவமோ அல்லது புண்ணியமோ குன்றிவிடுகிறது; மாசற்ற ஆகர்ஷண சக்தியையும் நாம் இழந்துவிடுகிறோம்.

“அத்தகையோர் அருகில் வருவதையும், தொடுவதையும் தீட்டாகக் கருதி உடனே ஸ்நானம் செய்கிறோம். அந்த விதிகளைக் கண்டிப்பாக அனுஷ்டித்து வந்ததாலேயே, காலத்திலும் அதிர்ஷ்டத்திலும் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டம்கூட, பிராம்மணர்கள் தங்களுடைய பரம்பரையான ஒழுக்கங்களைப் பாதுகாத்துவர முடிந்திருக்கிறது. அந்தக் கட்டுப்பாடுகளின்றி, மற்றவர்களுடன் இஷ்டப்படி தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள அனுமதிக்கப்படுமாயின், பின்னர் பிராம்மணர்கள் சிறிது சிறிதாகத் தங்களை இழிவுபடுத்திக்கொண்டு, சாதிப் பிரஷ்டர்களிடையே மிகத் தாழ்ந்த நிலைக்கு வந்துவிடுவார்கள்; சுத்தமானவர்கள் போல் பாசாங்கு செய்துகொண்டு இரகசியமாகத் தீய வழக்கங்களில் ஈடுபடுவார்கள்; தங்களுடைய பாவ காரியங்களை இரகசியமாக வைத்துக்கொள்ளுமாறு கஷ்டத்திற்குள்ளாக்கும் கட்டுப்பாட்டுத் தடைகளை ஒழிக்க முயற்சிப்பார்கள். இன்று பெயரளவில் பிராம்மணர்களாக இருக்கும் பலர், இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தவர்களே. தங்களுடைய இழிவான நிலைக்கு மற்றவர்களையும் இழுத்துக்கொண்டு வருவதற்காக அவர்கள் படாதபாடு பட்டுவருகிறார்கள்.

“இந்த ஆதாரங்களின் மீதே நெருங்காமையும் தீண்டாமையும் விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அவ்விரண்டும் உண்மையில், அகிம்சா தருமத்தைப் பாதுகாத்து வளர்க்கும் செயல் முறையேயன்றி வேறல்ல.”

முதலாவதாக, பிராம்மணர்கள் சைவ உணவு உண்போர் என்று கூறுவது ஓரளவுதான் உண்மை. அதாவது, தென்னிந்திய பிராம்மணர்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில்தான் அது உண்மையாகும். மற்ற விடங்களில் பிராம்மணர்கள் தங்கு தடையின்றி மீன் சாப்பிடுகிறார்கள். வங்காளத்திலும் காஷ்மீரத்திலும் பிராம்மணர்கள் மாமிசமும் சாப்பிடுகிறார்கள். தவிர, தென்னிந்தியாவில் மீன் சாப்பிடுவோர், மாமிசம் சாப்பிடுவோர் யாவரும் நெருங்காதார் அல்ல. ஏனெனில், தீண்டாதார் அல்லது நெருங்காதார் என்று சட்ட பூர்வமாகக் கருதப்படும் ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்தவர் என்பதற்காக, பரிசுத்தமாக இருக்கும் நெருங்காதாரைக்கூட சாதிப் பிரஷ்டராகவே கருதுகிறார்கள். மாமிசம் சாப்பிடும் பிராம்மணரல்லாதார் உயர்ந்த பதவிகளில் இருப்பார்களாயின், அவர்களுடன் பிராம்மணர்கள் தோளோடு தோள் இடித்துக் கொள்ளுவதில்லையா? மாமிசம் தின்னும் ஹிந்து ராஜாக்களுக்குப் பிராம்மணர்கள் மரியாதை செலுத்துவதில்லையா?

இந்த நிருபரைப் போன்ற பண்பாடுள்ள மனிதர்கள்கூட, கண்முடித்தனமான உற்சாகம் காரணமாகத் தங்களுடைய வாதத்தில் உள்ள அனர்த்தங்களை மறந்து, நியாயமென்று நிரு

பிக்க முடியாத, தள்ளாடிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு முறையைத் தாங்கி நிற்பதைப் பார்க்க ஆச்சரியமாகவும் வருத்தமாகவும் இருக்கிறது. எருமை நிற்பதைப் பாராமல் எறும்பைச் சுட்டிக் காட்டுவது போல, கற்பனையான பரிசுத்தத் தன்மையைப் பாதுகாப்பதற்காகக் கோடிக்கணக்கான மக்களை வேண்டுமென்று ஒடுக்கும் கொடுமையை மறந்துவிட்டு, அற்பமான மாமிசம் தின்னும் வழக்கத்தைக் குறித்துப் பிரமாதப்படுத்துகிறார்கள். மற்றவர்களைச் சாதிப் பிரஷ்டம் செய்யும் இழிவான முறையைக் கைக்கொண்டுதான் சைவக் கொள்கையைப் பாதுகாக்க வேண்டுமாயின், அத்தகைய கொள்கை பாதுகாப்பதற்கே தகுதியற்றது என்று அந்த நிருபருக்குக் கூறுகிறேன். அவ்விதம் பாதுகாக்கப்படும் கொள்கை, உஷ்ண விடுதியில் வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டு வரும் செடி கொடிகள் குளிர் காற்றின் முதல் தாக்குதலிலேயே சுருண்டு கருகிவிடுவது போல, அழிந்துவிடும்.

சைவ உணவுக் கொள்கையை நான் பொக்கிஷம் போல் போற்றுகிறேன். அக்கொள்கையாலும், மற்றும் தங்களுக்குத் தாங்களே விதித்துக்கொண்டுள்ள ஒழுங்குக் கட்டுப்பாடுகளாலுமே பிராம்மணர்கள் ஆன்மிக முன்னேற்றத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் உச்ச ஸ்தானத்திலிருக்கும்போது, தங்கள் பரிசுத்தத் தன்மையைப் பாதுகாக்க வெளி உதவி எதையும் நாடவேண்டிய அவசியமில்லை. எந்த உயர்ந்த குணமும் வெளித்தாக்குதலை எதிர்த்து நிற்க முடியவில்லையாயின், தன் ஜீவசக்தியை இழந்துவிடுகிறது.

இந்த நிருபர் குறிப்பிடும் பாதுகாப்பை, பிராம்மணர்கள் கோரும் காலம் மலையேறிவிட்டது. அத்தகைய பாதுகாப்பை வெறுப்பது மாத்திரமல்ல, தாங்கள் துன்பத்துக்குள்ளாக நேருவதையும் லட்சியம் செய்யாமல் சீர்திருத்த இயக்கத்தை நடத்தி வரும் பிராம்மணர்களின் தொகை நாளுக்கு நாள் அதிகமாகி வருவது மகிழ்ச்சிக்கு உரியதாகும். அதில்தான், சீர்திருத்தம் துரிதமாக முன்னேறுமென்ற சிறந்த நம்பிக்கைக்கு இடமிருக்கிறது.

— 'எங் இந்தியா' - 21-1-1926

13

உண்மை வேதம் எது?

ஹிந்து மதம், கங்கையைப் போல், உற்பத்தி ஸ்தானத்தில் பரிசுத்தமாகவும் மாசுபடுத்தப்படாமலும் இருந்திருக்கிறது. போகப்போகத்தான் அதில் அசுத்தங்கள் வந்து படிந்துவிட்டன. கங்கையைப் போல் அதுவும் மொத்தத்தில் நன்மை பயக்கக்

கூடியதே. அது ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் ஒவ்வொரு விதமாக இருந்தாலும், அதன் சாரமான தத்துவம் எங்கும் ஒரேவிதமாகவே இருக்கிறது. பழக்க வழக்கம் மதம் அல்ல. பழக்க வழக்கம் மாறலாம். ஆனால், மதம் மாறுதலின்றி ஸ்திரமாக இருப்பதாகும்.

ஹிந்து மதத்தின் பரிசுத்தத் தன்மை, அம்மத பக்தர்களின் தன்னடக்கத்தையே பொறுத்திருக்கிறது. ஹிந்து மதத்துக்கு ஆபத்து வந்தபோதெல்லாம், ஹிந்துக்கள் உக்கிரமான தவம் புரிந்து, ஆபத்துக்குக் காரணங்களை ஆராய்ந்து, அவற்றை எதிர்த்து நிற்பதற்கான யுக்திகளைக் கையாண்டிருக்கிறார்கள்.

சாஸ்திரங்கள் எப்போதும் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றன. வேதங்கள், உபநிஷத்துக்கள், ஸ்மிருதிகள், புராணங்கள், இதி காசங்கள் இவையெல்லாம் ஒரே காலத்தில் ஏற்பட்டவையல்ல. குறிப்பிட்ட காலங்களின் அவசியத்துக்குத் தகுந்தவாறு ஒவ்வொன்றும் வளர்ந்துள்ளது. அதனாலேயே அவை ஒன்றுக் கொன்று முரணாக இருப்பதுபோல் தோன்றுகின்றன. இந்த நூல்கள் சாசுவதமான உண்மைகளைப் புதிதாகப் பிரகடனப்படுத்துவதில்லை. ஆனால், இந்த நூல்கள் எந்தக் காலத்திலேற்பட்டனவோ, அப்போது அவை எவ்விதம் அனுஷ்டிக்கப்பட்டன என்பதையே காட்டுகின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் நல்லதாக இருந்த ஒரு வழக்கத்தை மற்றொரு காலத்தில் கண்முடித்தனமாகப் பின்பற்றினால், மக்கள் நம்பிக்கையிழந்து சுகதியில் உழல நேரும். ஒரு காலத்தில் மிருக பலி அனுஷ்டானத்தில் இருந்த தென்பதற்காக, அதை இன்று மீண்டும் கைக்கொள்ளலாமா? ஒரு காலத்தில் நாம் மாட்டிறைச்சி சாப்பிட்டு வழக்கம் என்பதற்காக, இன்றும் அப்படிச் சாப்பிட முற்படலாமா? ஒரு காலத்தில் நாம் திருடர்களின் கால்களையும் கைகளையும் வெட்டிவிடுவது வழக்கம் என்பதற்காக, இன்றும் அந்தக் காட்டுமிராண்டித் தனத்தை அனுஷ்டிப்பதா? பல கணவர்களை மணம் செய்து கொள்ளும் வழக்கத்தை மீண்டும் அனுஷ்டிக்க முற்படலாமா? சிசு விவாகத்தை மறுபடியும் ஏற்படுத்தலாமா? ஒரு காலத்தில் மானிட வர்க்கத்தின் ஒரு பகுதியினரை வெறுத்து ஒதுக்கினோம் என்பதற்காக, இன்றும் அவர்களது சந்ததிகளுக்கு சாதிப் பிரஷ்டர்கள் என்று முத்திரை வைத்துவிடலாமா?

ஹிந்து மதம் தேக்கத்தை வெறுக்கிறது. அறிவு எல்லையற்ற கடல் போன்றது. சத்தியத்தை அனுஷ்டிப்பதும் அப்படித் தான். ஆன்மாவின் சக்தி பற்றிய நமது அறிவு நாளுக்கு நாள் வளர்கிறது. நாம் அந்த அறிவை எல்லையின்றி விருத்தி செய்து கொண்டே போவோம். புதிய அனுபவமானது நமக்குப் புதிய கடமைகளைக் கற்பிக்கும். ஆனால், உண்மை என்றென்றும் ஒரே விதமாகத்தான் இருக்கும். அதை எவராவது, எப்போதாவது முற்றிலும் உணர்ந்தது உண்டா?

வேதங்கள் உண்மையையே காட்டுகின்றன. அவற்றிற்கு எல்லையே இல்லை. வேதங்களை முற்றிலும் உணர்ந்தவர் யார்? இன்று வேதங்கள் என்ற பெயருடன் இருப்பவை உண்மையான வேதத்தின், அதாவது அறிவு நூலின் கோடியில் ஒன்றுகூட இல்லை. நம்மிடையேயுள்ள சில நூல்களின் முழு அர்த்தத்தை யாவது அறிந்தவர் யார்? இந்த எல்லையற்ற சிக்கல்களின் மத்தியில் தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டு போவதற்குப் பதிலாக, நமது ரிஷிகள் ஒரு விஷயத்தைக் கற்றுக் கொள்ளும்படி நமக்கு உபதேசித்தார்கள்.

“தன்னைப் போல் உலகத்தையும் கருது” என்பதுதான் அவர்களின் உபதேசமாகும். தன்னைச் சோதித்துக் கொள்ளுவது போல் உலகத்தைச் சோதிப்பது சாத்தியமானதல்ல. நீங்கள் உங்களை அறிந்துகொண்டால், உலகத்தையும் அறிந்தவர்களாகிவிடுங்கள். தன்னைப் பற்றிய அறிவு பெறுவதற்குக்கூட இடைவிடாது முயற்சிக்க வேண்டும். இடைவிடாத முயற்சி மாத்திரமல்ல, பரிசுத்தமான முயற்சியாகவும் இருக்க வேண்டும். இருதயம் பரிசுத்தமாக இருந்தால்தான் முயற்சியும் பரிசுத்தமானதாக இருக்க முடியும். இதய சுத்தி ஏற்படுவது *யமங்கள், நியமங்களின் அதாவது, மூலாதாரமான ஒழுக்கங்கள், அன்றாட ஒழுக்கங்களின் அனுஷ்டானத்தையே பொறுத்திருக்கிறது. கடவுளின் அருளின் இவ்வழக்கம் முடியாத காரியம். கடவுளின் அருள் பெறுவதற்கு நம்பிக்கையும் பக்தியும் அத்தியாவசியமானவை.

“எங் இந்தியா”-8-4-1926

14

கீதையின் உபதேச தத்துவம்

தங்களைச் சனாதனிகள் என்று கூறிக்கொள்ளுவோரிடமிருந்து எனக்குக் கடிதங்கள் வந்திருக்கின்றன. அவற்றில் சில கடிதங்கள் கோபத்துடன் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்களுக்கு, தீண்டாமைதான் ஹிந்து மதத்தின் சாரமாகும். அவர்களில் சிலர் என்னை ஒரு மதத் துரோகியாகக் கருதுகிறார்கள். கிறிஸ்தவ மதத்திலிருந்தும் இஸ்லாம் மதத்திலிருந்தும் தீண்டாமை

*யோக சாஸ்திரப்படி யமங்கள் அதாவது மூலாதாரமான ஒழுக்கங்களாவன: அகிம்சை, சத்தியம், அஸ்தேயம் (திருடாமை), பிரம்மச்சரியம், அபிரக்ரஹம் (உடைமையின்மை).

நியமங்கள் அல்லது அன்றாட ஒழுக்கங்களாவன: செளசம் (உடல் பரிசுத்தம்), சந்தோஷம் (போதுமென்ற மனம்), தவம் (பொறுமை), ஸ்வாத்யாயம் (வேத பாராயணம்), ஈசுவரப்ரதிதனம் (இறைவன் சித்தப்படி நடக்கட்டுமென்றிருத்தல்)

—மகாதேவதேசாய்.

முதலியவற்றிற்கு விரோதமான கருத்துக்களைக் கிரகித்துக் கொண்டுள்ளேன் என்று மற்றும் சிலர் எண்ணுகிறார்கள். சிலர், தீண்டாமைக்கு ஆதாரமாக வேத நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டுகிறார்கள். இவர்களுக்குப் பகிரங்க அறிக்கைகள் மூலம் பதிலளிப்பதாக நான் உறுதி கூறியுள்ளேன்.

இந்த நிருபர்களுக்கு ஒன்று கூறத் துணிகிறேன். அதாவது, என்னை நான் ஒரு சனாதனி என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன் என்பதே. சனாதனி யார் என்பது பற்றி அவர்கள் கூறுவதற்கும் நான் கூறுவதற்கும் வேற்றுமை உண்டு. என் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் சனாதன தருமம் ஜீவாதாரமான ஒரு நம்பிக்கையாகும். சரித்திர காலத்துக்கு முன்பிருந்துகூட அது தலைமுறை தலை முறைகளாக வந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்தத் தருமம் வேதங்களையும், அவற்றைப் பின்பற்றி வந்த மற்ற நூல்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது.

கடவுளையும் ஹிந்து மதத்தையும் எப்படி வரையறுத்துக் கூற முடியாதோ, அது போலவே வேதங்களையும் வரையறுத்துக் கூற முடியாதென்பது என் கருத்தாகும். அச்சிடப்பட்டு நாம் பார்க்கும் நான்கு புத்தகங்கள் தான் வேதங்கள் என்று கூறுவது ஓரளவுதான் உண்மையாகும். யாருமறியாத ரிஷிகளால் விட்டுச் செல்லப்பட்ட உபதேச மொழிகளின் மிச்சமே இந்த வேத நூல்களாகும். பிற்காலத் தலைமுறையினர், தங்கள் அறிவுக்குத் தோன்றிய விஷயங்களை ஆதிப் பொக்கிஷங்களான வேதங்களில் சேர்த்துக்கொண்டார்கள்.

பிறகுதான் கீதையைச் சிருஷ்டிக்க மகா புருஷர் அவதரித்தார். அவர்தான் ஹிந்து உலகத்துக்கு ஹிந்து மத தத்துவத்தின் சாரத்தைப் பிழிந்து கொடுத்தார். கீதை, ஆழ்ந்த வேத தத்துவம் அடங்கியதாக இருந்தம்கூட, கல்மஷமற்ற மனத்துடன் உண்மையை நாடுவோர் எளிதில் அறிந்துகொள்ளக்கூடியதாகவும் இருக்கிறது. அக்கறை கொண்ட ஒவ்வொரு ஹிந்துவும் அதை எவ்விதத் தடையுமின்றி வாசிக்கலாம். மற்ற வேத நூல்கள் யாவும் எரிந்து சாம்பலாகிவிட்டால்கூட, எழுநூறு சுலோகங்கள் அடங்கிய அழிவற்ற நூலான கீதை, ஹிந்து மதம் என்றால் என்ன, அதன்படி ஒருவர் எப்படி வாழ முடியும் என்பதை விளக்கிக் கூற முற்றிலும் போதுமானது.

அந்த நூலின் உபதேசங்களைப் பின்பற்றியே வாழ நான் சென்ற நாற்பது வருடங்களாக முயற்சித்து வருகிறேன். அதனாலேயே என்னை நான் ஒரு சனாதனி என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். அதன் முக்கிய கருத்துக்கு முரணாக இருப்பதை, நான் ஹிந்து மதத்துக்கு முரணானதென்று தள்ளிவிடுகிறேன். அது எந்த சமயக்கோட்பாட்டையும், எந்தக் குருவையும் ஒதுக்கித் தள்ளவில்லை. கீதையை நான் எவ்வளவு பயபக்தியுடன் வாசித்

தேனே, அது போலவே பைபிள், குரான், *ஸென்ட் அவெஸ்டா முதலிய உலகிலுள்ள மற்றும் பல வேத நூல்களையும் வாசித்திருக்கிறேனென்று கூற எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது. இவ்விதம் பயபக்தியுடன் வாசித்ததால்தான், கீதையில் எனக்குள்ள நம்பிக்கை பலமடைந்திருக்கிறது. அவை எனது மனத்தை விசாலமாக்கி, ஹிந்து மதக் கொள்கையிலும் எனக்குப் பரந்த மனப்பான்மை ஏற்படும்படி செய்திருக்கிறது. † ஸொரோஸ்டர், ஏகநாதர், முகம்மது நபி இவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகள், கீதையிலுள்ள பல வாக்கியங்களின் கருத்துக்களைத் தெளிவாக்கின.

எனவே, இந்தச் சனாதன நண்பர்கள் என்னைக் குத்திக் காட்டி ஏளனமாகப் பேசுவது எனக்கு ஆறுதலை அளிக்கிறதேயன்றி, வருத்தத்தைக் கொடுக்கவில்லை. என்னை நான் ஒரு ஹிந்து என்று சொல்லிக் கொள்ளுவதில் பெருமையடைகிறேன். ஏனெனில், உலகம் முழுவதும் உள்ள தீர்க்கதரிசிகளின் உபதேசங்களைச் சகிப்பதற்கு மாத்திரமல்ல, ஏற்றுக் கொள்ளுவதற்கும் ஹிந்து மதம் பரந்த முறையில் இடம் கொடுக்கிறது. இந்த வாழ்க்கை நூலில் தீண்டாமைக்கு எவ்விதத்திலும் ஆதாரமிருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. அதற்கு மாறாக, அது ஏன்பகுத்தறிவையும் இதயத்தையும் தொட்டு, எல்லா ஜீவனும் ஒன்று, அது கடவுளிடமிருந்தே வருகிறது, கடவுளிடமே திரும்பிச் சென்று தீரவேண்டும் என்பதை, மனத்தை வசீகரிக்கும் பாஷையில் எனக்கு வற்புறுத்திக் கூறுகிறது.

வணங்குவதற்குரிய பெரியோர் உபதேசித்துள்ள சனாதன தருமத்தின்படி, வாழ்க்கை புறச்சடங்குகளும் வெளி ஆசாரங்களும் அடங்கியதல்ல; அணுவளவும் களங்கமற்ற அந்தரங்க சுத்தியும் தெய்வீக தத்துவத்தில் உடல், உள்ளம், ஆன்மா யாவும் இரண்டறக் கலப்பதும் தான் வாழ்க்கையாகும்.

கீதையின் இந்த உபதேசமே நீராகி என் வாழ்க்கையில் இரண்டறக் கலந்திருக்கிறது. இந்த உபதேசத்துடனேயே நான் கோடிக்கணக்கான இந்திய மக்களிடம் சென்றேன். அவர்கள் நான் கூறுவதைக் கவனமாகக் கேட்டார்கள். எனது அரசியல் ஞானத்துக்காகவோ அல்லது பேச்சுத் திறனுக்காகவோ அல்ல; அவர்களுள் நானும் ஒருவன், அவர்களுடைய மதமே என் மதமும் ஆகும் என்பதை உணர்ந்தே அவர்கள் நான் கூறுவதைக் கேட்டார்கள். நாள் செல்லச் செல்ல எனது அந்த நம்பிக்கை மேன்மேலும் ஆக்கம் பெற்றிருக்கிறது. எனவே, நான் சனாதன தருமத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று கூறுவது தவறாக இருக்க முடியாது. கடவுள் சித்தமிருந்தால், அந்த நம்பிக்கையை எனது மரணத்தினால் உறுதிப்படுத்தும்படி அவர் செய்வார்.

‘எனது ஆன்மாவின் வேதனை’ (1933) 4—11—1932

*பார்க்களின் வேத நூல்,

†பார்சி மத கர்த்தா.

இரட்டிப்புக் குற்றம்

சூயநல நோக்கம் காரணமாக நம்மை உயர்வாகவும் மற்றவர் களைத் தாழ்வாகவும் நினைப்பது தீய வழக்கமாகும். அதிலும் தீண்டாமை போன்ற தீமையை மதத்துடன் நாம் இணைப்பது, மோசமானது மாத்திரமல்ல, இரட்டிப்புக் குற்றமாகும். எனவே, கற்றறிஞர்களான பண்டிதர்கள், தீண்டாமையைப் போன்ற ஒளிவு மறைவற்ற தீமைக்குச் சாஸ்திரங்களிலிருந்து ஆதாரம் காட்ட முன்வருவதைக் காண எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது. ஹிந்துக்களான நமக்கு இது ஒரு பரிசோதனைக் காலமென்று நான் கூறியிருக்கிறேன்; இன்றும் அதைத் திருப்பிக் கூறு கிறேன். நாம் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் தீண்டாமை ஒழிந்து வருகிறது. இந்தப் பரிசோதனைக் காலத்தில் நாம் செய்த பாவத்திற்காக வருந்தி, நம்மை நாமே சீர்திருத்திச் சுத்தம் செய்துகொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு செய்வோமாயின், அந்த ஒரு செய்கையை ஹிந்துக்கள் தங்களைத் தாங்களே பரிசுத்தம் செய்துகொண்ட ஒரு மாபெரும் செயலாகச் சரித்திரம் பதிவு செய்யும். ஆனால், கால மாறுதல் காரணமாக, நமது இஷ்டத்திற்கு விரோதமாக நாம் காரியங்களைச் செய்யும்படி யான நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டு ஹரிஜனங்கள் தங்கள் உரிமைகளைப் பெறுவார்களாயின், அது ஹிந்துக்களுக்கோ அல்லது ஹிந்து மதத்துக்கோ பெருமையளிக்காது. நான் இன்னும் ஒரு படி முன் சென்று ஒன்று கூறுகிறேன்: இந்தப் பரிசோதனையில் நாம் தவறிவிடுவோமாயின், ஹிந்து மதமும் ஹிந்துக்களும் அழிந்து போக வேண்டியதுதான்.

— 'ஹரிஜன்' - 5-1-1934

சர்வ மதங்களுக்கும் அஸ்திவாரம்

ஒரு நிருபர் எழுதுகிறார் :

(1) ஹரிஜனங்களுடைய கேடிமத்தில் உங்களுக்கு உண்மையிலேயே அக்கறை யிருக்கிறதா, அல்லது ஹிந்துக்களின் ஜனத்தொகை அதிகமாக வேண்டுமென்ற உள் நோக்கத்தினால் தூண்டப்பட்டிருக்கிறீர்களா ?

(2) தீண்டாதார் ஹிந்துக்களின் பிரிக்க முடியாத ஓர் அம்சமாவர் என்று நீங்கள் உண்மையில் கருதினால், ஹிந்துக்களால் புனிதமானதென்று கருதப் படும் மனுஸ்மிருதியின் கீழ்க்கண்ட சுலோகங்களுக்கு அன்பு கூர்ந்து விளக்கம் கூறுவீர்களா ?

‘கண்ணியம் வாய்ந்த ஒருவர் நடத்தும் ஏதாவதொரு தொழிலை, எந்தப் பஞ்சமராவது நடத்திச் செல்வம் திரட்டுவாராயின், அவரது செல்வத்தைப் பறிமுதல் செய்வதுடன், அவரை நாட்டைவிட்டும் விரட்டிவிட வேண்டும்.’

- மனு ஸ்மிருதி, 10-96

‘குத்திரருக்கு யார் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தாலும் அவர் அந்தச் குத்திரருடன் நரகத்துக்குச் செல்லுவார். எந்தச் குத்திரராவது ஒரு பிராம் மணருக்கு மதக் கல்வி போதிக்க முயற்சிப்பாராயின், அத்தகைய குத்திரருக்கு விதிக்கப்பட வேண்டிய தண்டனை என்னவெனில், அவரது வாயிலும் காதுகளிலும் கொதிக்கும் எண்ணெயை ஊற்ற வேண்டும்.’

- மனு ஸ்மிருதி, 14-89

‘எந்தச் குத்திரராவது உரத்த குரலில் பேசுவாராயின் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புக் கம்பிகளால் அவருக்குச் சூடுபோட வேண்டும். எந்தச் குத்திரராவது, ஒரு பிராம்மணருடனோ, ஷத்திரியருடனோ, வைசியருடனோ சம ஆசனத்தில் உட்காருவாராயின் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பால் அவரைச் சுட்டுவிடவேண்டும்.’

- மனு ஸ்மிருதி, 8-276, 8-271

“ மனு ஸ்மிருதியைப் புனிதமான நூலாகக் கருதவேண்டுமென்றும், அதில் அடங்கியுள்ள விதிகளின்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும் ஹிந்துக்கள் கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த நூல் புனிதமற்றதென்று நீங்கள் கருதினால், அவ்விதம் நீங்கள் ஏன் பிரகடனம் செய்யக்கூடாது? அதற்குப் பதிலாக, காந்தி ஸ்மிருதி என்ற புதிய விதிகள் அடங்கிய நூலை நீங்கள் ஏன் வெளியிடக்கூடாது?

(3) ஆரிய சமাজத்தினர்கூட இந்தத் தீண்டாமையை அகற்றி வருகிறார்கள். அதை நிறைவேற்றுவதில் அவர்கள் கையாளும் முறை புதுமையானது. அதாவது சுத்தி என்ற சடங்கை அனுஷ்டித்த பிறகு, குறிப்பிட்ட நபரைத் தங்கள் கோஷ்டியில் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறார்கள். தீண்டாதார் உண்மையிலே ஒரு ஹிந்துவாயின், இந்த அவசியத்துக்குக் காரணம் என்ன? இவ்விஷயத்தில் அவர்களது முறையை நீங்கள் அங்கீகரிக்கிறீர்களா ?”

நிருபர் தம்மை ஆதித் திராவிடர் என்று கூறுகிறார். எனவே, எனது நோக்கத்தைச் சந்தேகிக்க அவருக்கு எவ்வித உரிமையும் உண்டு. அவ்விஷயத்தில் அவர் இறுதியான ஒரு முடிவுக்கு வர எனக்கு மரணம் ஏற்படும் வரையில் காத்திருக்க வேண்டும். இதுதான் அவரது முதல் கேள்விக்கு நான் அளிக்கும் சிறந்த விடையாக இருக்க முடியும். அதன் மத்தியில் அவர் என் வார்த்தையை ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராக இருப்பாராயின், அவருக்கு ஓர் உறுதி கூறுவேன். ஹிந்துக்கள் என்று கூறப்படுவோரின் தொகை அதிகமாவதில் எனக்கு மதிப்பில்லை. ஒரு சமயத்தின் போலி ஆதரவாளர்கள் அதற்கு எவ்விதத் தொண்டும் செய்ய முடியாததுடன், அதைக் கொண்டும் விடுவார்கள். எனவே, ஹரிஜனங்களுக்காகப் பாடுபட எனக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கும் ஒரே நோக்கம் என்னவெனில், தீண்டாமைச் சாபக்கேடு நீங்கி, ஹிந்து மதம் பரிசுத்தமாவதைக் காண வேண்டும் என்பதுதான். அவ்விதம் சுத்தமாகும் ஹிந்து மதத்தின்

பிரதிநிதியாக ஒரே ஒரு ஹிந்து மாத்திரம் இருந்தால்கூட நான் வருந்தமாட்டேன்; ஹிந்து மதம் செத்துவிடவில்லையென்று உண்மையான மகிழ்ச்சியே அடைவேன்.

நிருபரின் இரண்டாவது கேள்வி மிகவும் பொருத்தமான கேள்விதான். எனினும், அவர் 'ஹரிஜன்' பத்திரிகையை விடாது வாசித்து வந்திருந்தால், அந்தக் கேள்வி கேட்டிருக்கமாட்டார்; சாஸ்திரங்கள் பற்றி எனது விளக்கம் என்ன என்பதை அறிந்து கொண்டிருப்பார். எனினும், மனு ஸ்மிருதி என்று கூறப்படும் நூலில் அச்சாகியுள்ள ஒவ்வொரு சுலோகத்தையும் நான் சத்தியமாகக் கருதுகிறேன் என்று அர்த்தமல்ல. அச்சப் புத்தகத்தில் முன்னுக்குப் பின் பல முரண்பாடுகள் இருக்கின்றன. நீங்கள் அதில் ஒரு பாகத்தை ஒப்புக்கொண்டால், அதற்கு முற்றிலும் முரணாக உள்ள பல பாகங்களை நீங்கள் நிராகரித்துத் தீரவேண்டியிருக்கும்.

மனு ஸ்மிருதியில் உன்னதமான உபதேசங்கள் அடங்கியிருப்பதால், அதை நான் ஒரு மத நூலாகவே கருதுகிறேன். நிருபர் குறிப்பிட்டுள்ள வாக்கியங்கள் மனு ஸ்மிருதியின் முக்கிய தத்துவத்துக்கு முற்றிலும் முரணாக இருக்கின்றன. அதன் மூலக் கிரந்தம் இப்போது யாரிடமும் இல்லையென்பதை நிருபர் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். உண்மையில், மனு என்று ஒரு ரிஷி இருந்தார் என்பதை நிருபிக்கக்கூட ஒரு சாட்சியமுமில்லை. மகத்தான உண்மைகளை எழுதியவர்களோ அல்லது உபதேசம் செய்தவர்களோ, எப்படியோ தாங்கள் இருந்தவிடமே தெரியாமல் செய்துகொண்டிருப்பது ஹிந்து மதத்தின் அற்புதமான ஓர் அம்சமாகும். எனவே, உண்மையை நாடுவோருக்கு நான் ஒரு யோசனை கூறியிருக்கிறேன். அதாவது சாஸ்திரங்களை ஆராய்ச்சி செய்வோருக்கு வழிகாட்டும் பத்திரமான விதி என்னவெனில், சர்வமதங்களுக்கும் உண்மை அஸ்திவாரங்களான சத்தியத்துக்கும் அகிம்சைக்கும் முரணாக உள்ள எதையும் நிராகரித்துவிட வேண்டுமென்பதுதான்.

நிருபரின் மூன்றாவது கேள்வி, நியாயமாக ஆரிய சமাজத்தினருக்கே அனுப்பப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆரிய சமাজத்தில் சேருமுன் ஹரிஜனங்கள் சுத்திச் சடங்கு செய்தாக வேண்டும் என்பது எனக்குப் புதுமையாக இருக்கிறது. மாட்டிறைச்சி, செத்த கால்நடைகளின் மாமிசம், மதுபானம் முதலியவற்றைத் தொடுவதில்லையென்ற விரதம் நிறைவேறுவதில் ஹரிஜனங்கள் உறுதியுடன் இருப்பதற்காகச் சுத்திச் சடங்கு செய்வதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஒரு தீண்டாதார் உண்மையில் ஒரு ஹிந்துவாக இருந்தால், அவருக்குச் சுத்திச் சடங்கு அவசியமில்லையென்று நிருபர் கூறுவது முற்றிலும் சரியாகும். சுத்திச் சடங்கு தேவை என்று கூறுவதாயின், தீண்டாமையில் நம்பிக்கை வைத்த பாவத்துக்காக, சாதி ஹிந்துக்கள் தான் தங்களைச் சுத்தி செய்துகொள்ள வேண்டும்.

உடலில் எந்தப் பாகம் உயர்வானது ?

என்னை நான் ஒரு சனாதன ஹிந்து என்றே கருதுகிறேன். ஏனெனில், நானறிந்த சாஸ்திரங்களில் பொதிந்து கிடக்கும் நம்பிக்கையின் சாசுவதமான கட்டளைகளுக்கு, என் சக்திக்கு இயன்ற வரையில் கீழ்ப்படிந்து நடக்க நான் முயற்சிக்கிறேன். ஸ்மிருதிகள் என்ற பெயரில் அச்சாகியுள்ள நூலில் இருக்கும் வாக்கியங்களை யெல்லாம் தெய்வீகமான அறிவிப்பாக நான் கருதவில்லை. ஸ்மிருதிகளிலும், மற்றுமுள்ள வேத, சாஸ்திர நூல்களிலும் இடைச் செருகல்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன என்பதில் எனக்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. ஸ்மிருதிகளிலும் மற்ற நூல்களிலும் சத்தியம், அகிம்சை, மூலாதாரமான உலக தருமம், நீதி இவற்றிற்கு முரணாக உள்ள எதையும் இடைச் செருகல்கள் என்று தள்ளிவிடுகிறேன் என்பதை ஹரிஜன் பத்திரிகையில் பல தடவை கூறியுள்ளேன்.

உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்ற எண்ணம், தருமம், ஒழுக்கம் இவற்றின் அடிப்படையான விதிகளுக்கு முற்றிலும் முரணாகும். கடவுள் சிருஷ்டித்த எந்த ஒரு பிராணியைக் காட்டிலும் தாம் உயர்ந்தவர் என்று கருதினாலும், அந்தப் பிராம்மணர் பிரம்மத்தை அறிந்தவராகமாட்டார். நாம் எல்லோரும் ஒரே கடவுளின் குழந்தைகளாக இருந்தால், நமக்குள் எப்படி உயர்வு, தாழ்வு இருக்கமுடியும்?

வேதங்களில் முதன் முதலில் வர்ணங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, நான்கு வர்ணங்களும் உடலில் உள்ள நான்கு பாகங்களுக்கு ஒப்பாகக் கூறப்படுகின்றன. கைகள், வயிறு, கால்கள் இவற்றைவிட தலை உயர்வானதா? அல்லது கால்கள் மற்ற மூன்று பாகங்களைவிட உயர்வானவையா? அந்தப் பாகங்கள் உயர்வு, தாழ்வு பற்றிச் சச்சரவிடத் தொடங்குமாயின் உடலின் கதி என்னவாகும்? கடவுளின் சிருஷ்டிகளில் எல்லோரும் முற்றிலும் சமம் என்பதே வர்ண தருமமாகும். எனவே, சூத்திரர்களைப் பற்றி ஸ்மிருதிகளில் உள்ள வாக்கியங்களை, ஜீவகாருண்ய தத்துவத்துக்கு முரணானவையென்று உடனடியாகத் தள்ளிவிட வேண்டியது தான்.

கடவுள் படைப்பில் யாவரும் சமம்

ஒரு பிராம்மணர், ஓர் எறும்பு, ஓர் யானை, நாயைத் தின்னும் ஒருவர் எல்லோரும் சமம் என்பதே களங்கமற்ற, பரிசுத்தமான ஹிந்து மதத்தின் தன்மையாகும். நம்முடைய வேதாந்த தத்துவம் மிகவும் சிரேஷ்டமானதாலும், அதற்கிணங்க வாழ்வதற்கு நாம் தவறிவிட்டதாலும், அதே தத்துவம் இன்று நமக்கு மிகவும் கசப்பாக இருக்கிறது.

மானிட வர்க்கம் முழுவதும் மாத்திரமல்ல, எல்லா ஜீவராசி களுமே சகோதர பாவத்துடன் வாழ வேண்டுமென ஹிந்து மதம் வற்புறுத்துகிறது. அது நம்மைக் கிறுகிறுக்கச் செய்யும் மகோன்னதமான ஒரு தத்துவமாகும். எனினும், அதன்படி நாம் வாழச் சிறிது சிறிதாக முயற்சித்துத் தீரவேண்டும். மனிதருக்கு மனிதர் உண்மையான, நிரந்தரமான சமத்துவம் ஏற்படும்படி செய்துவிட்டால், அதே விநாடியில் நாம் மனிதருக்கும் மற்றச் சகல சிருஷ்டிகளுக்கும் இடையே சமத்துவத்தை ஸ்தாபித்துவிட முடியும். அந்த நாள் வரும்போது, உலகமெங்கும் அமைதியும் மனிதர்களிடையே நல்லெண்ணமும் நிலவுவதை நாம் பார்ப்போம்.

[ஒரு சம்பாஷணையிலிருந்து எடுத்தது]

— 'ஹரிஜன்' - 28-3-1936

டாக்டர் அம்பேத்காரின் குற்றச்சாட்டுகள்

1

சென்ற மே மாதம் லாகூர் ஜட்-பட்-தோடக் மண்டலத்தின் வருடாந்தர மகாநாட்டிற்கு டாக்டர் அம்பேத்கார் தலைமை வகிப்பதாக இருந்தார் என்ற உண்மை வாசகர்களுக்கு ஞாபக மிருக்கலாம். ஆனால், டாக்டர் அம்பேத்காரின் தலைமைப் பிரசங்கத்தை வரவேற்புக் கமிட்டியார் அங்கீகரிக்காததால், மகாநாட்டையே ரத்து செய்துவிட்டார்கள். எனினும், வரவேற்புக் கமிட்டியாரிடம் டாக்டர் அம்பேத்கார் தோல்வியடைந்துவிடுவாரா? பிரசங்கத்தை அவர்கள் நிராகரித்ததற்கு டாக்டர் அம்பேத்கார் சரியான பதில் கொடுத்திருக்கிறார். அதாவது தமது சொந்தச் செலவில் பிரசங்கத்தைப் பிரசுரித்திருக்கிறார்.

அப்பிரசங்கத்தை எந்தச் சீர்திருத்தக்காரரும் அசட்டை செய்ய முடியாது. வைதிகர்கள் அதை வாசிப்பதால் பலனடைவார்கள். எனினும், பிரசங்கத்தில் ஆட்சேபகரமான அம்சமே இல்லையென்று சொல்லிவிட முடியாது. அதில் கடுமையான ஆட்சேபணைக்கு இடமிருக்கிறது என்பதற்காகவே அதை வாசிக்க வேண்டும். டாக்டர் அம்பேத்கார் ஹிந்து மதத்துக்கு ஒரு சவாலாக இருந்து வருகிறார். அவர் ஒரு ஹிந்துவாக வளர்க்கப்பட்டார்; ஒரு ஹிந்து மகாராஜாவின் உதவியால் கல்வி கற்றார். அவரையும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களையும் சவர்ண ஹிந்துக்கள் என்று கூறப்படுவோர் நடத்திய விதமானது அவருக்கு மிகுந்த வெறுப்பை உண்டாக்கியிருக்கிறது. அதன் விளைவாக டாக்டர் அம்பேத்கார், அவர்களை மாத்திரமல்ல, தமக்கும் அவர்களுக்கும் பொதுச் சொத்தான மதத்தையே விட்டுவிட உத்தேசித்திருக்கிறார். மதத்தைச் சேர்ந்த சிலர் மீதுள்ள வெறுப்பை, அவர் மதத்தின் மீதும் மாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்.

ஆனால், இதைக் குறித்து ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. ஒரு ஒழுங்கு முறையையோ அல்லது ஸ்தாபனத்தையோ, அதன் பிரதிநிதிகளின் நடவடிக்கையைக் கொண்டுதானே தீர்மானிக்க முடியும். பெரும்பாலான சவர்ண ஹிந்துக்கள், தங்கள் மதத்தைச் சேர்ந்த சகோதரர்களைத் தீண்டாதார் என்று பிரித்து, அவர்களை ஜீவகாருண்யமின்றி நடத்தியது மாத்திரமல்ல, தாங்கள் அவ்விதம் நடத்துவதற்கு வேத நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் டாக்டர் அம்பேத்கார் அறிந்தார். அந்த நூல்களை டாக்டர் அம்பேத்கார் ஆராய்ச்சி செய்யத் தொடங்கிய போது, தீண்டாமையிலும் அதில் அடங்கியுள்ள எல்லா நுணுக்கங்களிலும் சவர்ண ஹிந்துக்கள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கைக்கு ஏராளமான ஆதாரங்கள் இருப்பதை அவர் கண்டறிந்தார். அவரது முன்னுவிதமான குற்றச்சாட்டுகளுக்கு ஆதாரமாக அவர் தமது பிரசங்கத்தில் மறுக்கமுடியாத மேற்கோள்களை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அவரது குற்றச் சாட்டுகளாவன: 1. ஜீவகாருண்யமற்ற நடத்தை; 2. குற்றம் செய்தவர்கள் கூச்சமின்றித் தங்கள் நடவடிக்கைகளை நியாயமென்று ஸ்தாபித்தல்; 3. அவர்களுடைய கூற்றுக்கு வேத நூல்களில் தாம் கண்டுபிடித்த ஆதாரம்.

டாக்டர் அம்பேத்காரின் குற்றச்சாட்டுகளிலிருந்து எழும் கேள்விகளாவன :

1. வேத நூல்கள் என்றால் என்ன ?

2. அச்சாகியுள்ள எல்லா நூல்களும் வேதங்களைச் சேர்ந்த பாகங்களா? அல்லது அவற்றில் எந்தப் பாகங்களையாவது ஆதாரமற்ற இடைச் செருகல்கள் என்று தள்ளிவிடலாமா?

3. தீண்டாமை, சாதி, சம அந்தஸ்து, சம பந்தி போஜனம், கலப்பு மணம் இவை பற்றி, இடைச் செருகல்களற்ற, அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேத நூல்களின் பதில் என்ன?

— 'ஹரிஜன்'—11—7—1936

II

ராமாயணம், மகாபாரதம் உள்பட வேதங்கள், உபநிடதங்கள், ஸ்மிருதிகள், புராணங்கள் எல்லாம் ஹிந்து வேத நூல்களே யாகும். இது இறுதியான ஜாபிதா அல்ல. ஒவ்வொரு யுகத்திலும், தலைமுறையிலுங்கூட அந்த ஜாபிதாவில் நூல்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, அச்சிடப்பட்ட ஒவ்வொன்றும், கையினால் எழுதப்பட்டதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஒவ்வொன்றும் கூட, வேத நூல்கள் அல்ல என்று ஏற்படுகிறது. உதாரணமாக, இறைவனின் வாக்கு என்று ஒருபோதும் ஒப்புக்கொள்ள முடியாத பல வாக்கியங்கள் ஸ்மிருதிகளில் அடங்கியிருக்கின்றன. எனவே, டாக்டர் அம்பேத்கார் மேற்கோள் காட்டியுள்ள பல நூல்களும் நம்பத்தகுந்தவை என்று ஒப்புக்கொள்ள முடியாது.

ஒழுங்கான வேத நூல்கள் என்பது எக்காலத்திலும் மறுக்க முடியாத சாசுவதமான உண்மைகள் பற்றியவையாகவே இருக்கும். அவை எவருடைய மனச்சாட்சியும், அதாவது அறிவுக் கண்திறந்துள்ள எவருடைய இதயமும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியவையாக இருக்கும். பகுத்தறிவால் சோதித்துப் பார்க்க முடியாத, அல்லது ஆன்ம அனுபவத்தினால் உணர முடியாத எதையும் கடவுளின் வாக்கு என்று அங்கீகரிக்க முடியாது. இடைச் செருகல்கள் நீங்கிய வேத நூல்களின் பதிப்பு உங்களுக்குக் கிடைத்தால்கூட, அவற்றின் வியாக்கியானம் உங்களுக்குத் தேவையாக இருக்கும். சிறந்த வியாக்கியானகர்த்தா யார்? நிச்சயமாகக் கல்வியில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் அல்ல. கல்வியில் தேர்ச்சி இருக்க வேண்டியதுதான். எனினும், கல்வித் தேர்ச்சியினால் மதம் உயிர் வாழவில்லை. ரிஷிகள், தீர்க்கதரிசிகள் இவர்களின் அனுபவங்களிலும், அவர்களுடைய வாழ்க்கையிலும், உபதேச மொழிகளிலும் தான் மதம் உயிர் வாழ்கிறது. மிகவும் கற்றறிஞர்களான வேத நூல்களின் வியாக்கியானகர்த்தாக்களை மக்கள் முற்றிலும் மறந்துவிடுவார்கள். ஆனால், ரிஷிகள், தீர்க்கதரிசிகள் இவர்களின் அனுபவக் களஞ்சியம் என்றென்றும் சாசுவதமாக இருந்து, யுகம் யுகமாக மாண்ட வர்க்கத்துக்கு ஊக்கமும் உத்வேகமும் அளித்து வரும்.

சாதிக்கும் மதத்துக்கும் எந்தவிதச் சம்பந்தமும் இல்லை. சாதி ஒரு பழக்க வழக்கமேயாகும். அதன் உற்பத்தி பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது. எனது ஆன்ம விசாரப் பசியைத் திருப்தி செய்துகொள்ளுவதற்கு, சாதியின் உற்பத்தி பற்றி

நான் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியமில்லை. ஆனால், அது ஆன்ம, தேசிய வளர்ச்சிக்குக் குந்தகமாக இருக்கிறது என்பதை நான் அறிகிறேன். வர்ணம், ஆச்சிரமம் என்ற ஏற்பாடுகளுக்கும் சாதிகளுக்கும் யாதொரு சம்பந்தமுமில்லை.

நம்மில் ஒவ்வொருவரும், அவரவர் முன்னோர்களின் தொழிலைப் பின்பற்றி ஜீவனத்திற்குச் சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று வர்ணம் உபதேசிக்கிறது. அது நமது கடமைகளை வரையறுக்கிறதேயன்றி, உரிமைகளையல்ல. மானிட வர்க்கத்தின் கேஷமத்துக்கு அனுசூலமான தொழில்களைப் பற்றி அது முக்கியமாகக் குறிப்பிடுகிறதேயன்றி, வேறெதையும் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. அதிலிருந்து மிக்கத் தாழ்ந்ததென்றே, மிக்க உயர்ந்ததென்றே ஒரு தொழிலும் இல்லை என்று ஏற்படுகிறது. எல்லாத் தொழில்களும் சிறந்தவை, சட்டபூர்வமானவை, அந்தஸ்தில் முற்றிலும் சமமானவை. ஆன்ம தத்துவ போதகரான ஒரு பிராம்மணரின் தொழிலும் ஒரு தோட்டியின் தொழிலும் சமமானவையே. அத்தொழில்கள் இறைவனின் முன்னிலையில் சமமான சிறப்புடையவை. மனிதனின் முன்னிலையிலும், ஒரு காலத்தில் அவ்விரு தொழில்களுக்கும் சமமான கைம்மாறு அளிக்கப்பட்டு வந்தது. இருவரும் ஜீவனத்துக்குப் போதிய கைம்மாறு பெற உரியவர்களாக இருந்தார்களேயன்றி, அதற்கு மேல் பெற அவர்களுக்கு உரிமையில்லை.

இன்றுகூட, கிராமங்களில் செயல்பட்ட இந்தச் சிறந்த நியதியின் மறைந்து வரும் சின்னங்கள் தென்படுகின்றன. 600 பேர் ஜனத்தொகையுள்ள சேவா கிராமத்தில் வாழ்ந்து வரும் எனக்கு, பிராம்மணர்கள் உள்பட பல்வேறு தொழில்வல்லுனர்களின் வருமானங்களுக்கிடையே அதிக வேற்றுமையிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. சீர்கெட்டுக் கிடக்கும் இந்த நாட்களில்கூட உண்மையான பிராம்மணர்கள் இருப்பதை நான் அறிந்துள்ளேன். அவர்கள், மக்கள் இஷ்டப்பட்டு அளிக்கும் பிசுபையைக் கொண்டு வாழ்ந்து வருகிறார்கள். தங்களிடமுள்ள ஆன்மிகப் பொக்கிஷங்களை மக்களுக்கு இலவசமாகப் போதித்து வருகிறார்கள். வர்ணத்தின் ஒரே முக்கியமான தருமத்தைப் பகிரங்கமாக மீறிக்கொண்டு, தாங்கள் அந்த வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று பசப்பி வருவோரின் வாழ்க்கை வெறும் கேலிக் கூத்தாகும். அதைக்கொண்டு வர்ண தருமத்தைத் தீர்மானிப்பது தவறும், ஒழுங்கற்றதுமாகும். எந்த வர்ணத்தவராயினும், மற்றொன்றைக் காட்டிலும் தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்று மமதை கொள்ளுவது வர்ண தரும விதியையே மறுப்பதாகும். தீண்டாமையில் நம்பிக்கை வைப்பதற்கு வர்ண தருமத்தில் ஆதாரமேயில்லை. ஒரே கடவுள் சத்தியம்தான் என்று பிரகடனம் செய்வதிலும், மனித சமுதாயத்தின் தருமம் அகிம்சை என்பதைத் துணிந்து ஒப்புக்கொள்ளுவதிலும்தான் ஹிந்து மதத்தின் சாரம் அடங்கியிருக்கிறது.

ஹிந்து மதம் பற்றிய எனது விளக்கத்தை டாக்டர் அம்பேத்கர் காரைத் தவிர மற்றும் பலரும் எதிர்ப்பார்கள் என்பதை நான் அறிவேன். அத்தகைய மறுப்பு எனது நிலைமையைப் பாதிக்காது. அந்த விளக்கத்தைப் பின்பற்றியே சற்றேறக்குறைய அரை நூற்றாண்டு காலமாக நான் வாழ்ந்து வருகிறேன்; அதன்படியே என் வாழ்க்கையைச் சீர்படுத்திக்கொள்ள நான் என் சக்திக்கு இயன்ற வரையில் முயற்சித்து வருகிறேன்.

டாக்டர் அம்பேத்கார் அவரது பிரசங்கத்தில், உண்மையிலும் மதிப்பிலும் சந்தேகத்திற்கிடமான நூல்களைப் பொறுக்கியெடுத்து மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்; தங்கள் மதத்தின் பிரதிநிதிகளாக இருக்கச் சிறிதும் தகுதியற்ற இழிவான ஹிந்துக்களின் போக்கை அவர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இது பெரும் தவறாகுமென்பது என் அபிப்பிராயம். டாக்டர் அம்பேத்கார் காட்டியுள்ள உதாரணத்தைக் கொண்டு தீர்மானிப்பதாயின், உலகில் எல்லோருமறிந்த சாகசவதமான எந்த மதமும் சோதனையில் தேற முடியாது.

அறிஞரான டாக்டர், சாமர்த்தியமான தமது பிரசங்கத்தில் தம் கட்சியை நிரூபிப்பதில் அதிகப்படியாகப் போயிருக்கிறார். சைதன்யர், ஞானதேவர், துகாராம், திருவள்ளுவர், ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர், ராஜாராம் மோகன்ராய், மகரிஷி தேவேந்திர நாத் தாகூர், விவேகானந்தர், இன்னும் எளிதில் குறிப்பிடக் கூடிய பலராலும் உலகமறிய ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு மதம், டாக்டர் அம்பேத்கார் தமது பிரசங்கத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பது போல், முற்றிலும் அவ்வளவு தகுதியற்றதாக இருக்க முடியுமா? ஒரு மதத்தை, அது உற்பத்தி செய்துள்ள உதாரண புருஷர்களான சிறந்த மகான்களைக் கொண்டு தீர்மானிக்கவேண்டுமேயன்றி, மிகவும் மட்டரகமானவர்களைக்கொண்டு தீர்மானிக்கக் கூடாது; அதற்கு மேலே போகாவிட்டாலும், அதுதான் நாம் எட்டிப் பிடிக்க விரும்பும் உயர்நிலையாக இருக்க வேண்டும்.

— 'ஹரிஜன்'—18—7—1936

20

ஸ்மிருதிகள், புராணங்களின் உற்பத்திக்குக் காரணம்

வைக்கம் சத்தியாக்கிரகம் சம்பந்தமாக நான் இங்கிருந்த போது நிகழ்ந்த ஒரு சரித்திர உண்மையை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். இங்குள்ள சாஸ்திரிகளுக்கும் எனக்கும் பல தடவைகளில் விவாதங்கள் நடந்தன என்பது, உங்களில் சிலருக்கு ஞாபகமிருக்கலாம். அவர்கள் அப்போது கோவில் எல்லைக்கு

உள்ளேயே வசித்து வந்தார்கள். அவர்கள் கோவிலுடன் ஏதாவதொரு விதத்தில் சம்பந்தம் வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள் என்பதே என் ஞாபகம். இப்போது என் நினைவிற்கெட்டிய வரையில், அவர்களுக்கும் எனக்கும் நடந்த வாதத்தின் உண்மையான விவரத்தைக் கூற முயற்சிக்கிறேன்.

கோவில்களுக்குச் செல்லும் சாலைகளில்கூட அவர் ஹிந்துக்கள் செல்லக் கூடாதென்று தடை விதித்திருந்தார்கள். ஆனால், அந்த ரஸ்தாக்களில் ஹிந்துக்களல்லாதார் செல்லுவதற்குத் தடையில்லை. இந்த நிலைக்கு ஆதாரமாக சாஸ்திரிகள் சங்கர ஸ்மிருதி என்ற ஒரு நூலைக் கொண்டுவந்து காட்டினார்கள். வைக்கத்திற்கு வருமுன் நான் அந்த நூலைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதேயில்லை; அதிலிருந்து மேற்கோள் காட்டுவதையும் நான் கேட்டதில்லை. எனக்காக அந்த ஸ்மிருதியை மொழி பெயர்க்கும்படி செய்தேன். ஆனால், ரஸ்தாக்களை மூடுவதற்கு அதில் எவ்வித ஆதாரத்தையும் நான் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை என்பதை அறிய நீங்கள் மிகவும் ஆச்சரியமடைவீர்கள். தங்களுடைய வாதத்திற்கு சங்கர ஸ்மிருதியில் ஆதாரம் இருக்கிறதென்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு இருந்ததே போதுமானதென்பதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அப்போதிருந்த போலீஸ் கமிஷனர் மூலமும், மூத்த மகாராணியுடனும் நான் சமரசப் பேச்சுக்கள் நடத்தி வந்தபோது, சாஸ்திரிகளிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டேன். சமரசப் பேச்சுகளின் பலனாக, அவர் ஹிந்துக்களுக்கு ரஸ்தாக்களைத் திறந்துவிடும்படி மகாராணி உத்தரவு பிறப்பித்தால், அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? அப்போது அவர்கள் சிறிதும் தாமதமின்றி, “ஓ! அது முற்றிலும் வேறு விஷயம். ஒரு ஹிந்து மன்னருக்கோ அல்லது மகாராணிக்கோ அத்தகைய உத்தரவு பிறப்பிக்க எல்லாவித உரிமையும் உண்டு. அவர்களுடைய உத்தரவு ஸ்மிருதி போன்றதுதான்” என்று கூறினார்கள். ஹிந்து மன்னர்கள் ஹிந்து மதத்துக்கு உறைவிடமானவர்கள் என்றும், ஸ்மிருதிக்கு முரணின்றிகட்டளை பிறப்பிக்க அவர்களுக்கு எவ்வித உரிமையும் உண்டென்றும், அதற்கு ஹிந்து மதம் இடம் கொடுக்கிறது என்றும் குறிப்பிட்டார்கள்.

ஆலயங்களைத் திறந்துவிடும் விஷயமாகவும் அதே விதி பொருந்துமா என்று அவர்களைக் கேட்டேன். ‘முற்றிலும் பொருந்தும்’ என்று பதிலளித்தார்கள். அந்தச் சாஸ்திரிகள் மாத்திரம் அவ்விதம் பதில் கூறவில்லையென உங்களுக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கொச்சியிலும், தமிழ் நாட்டிலும் உள்ள சாஸ்திரிகளிடமும் அதே கேள்வி கேட்டேன். அவர்களும் அதே பதில்தான் கூறினார்கள். உண்மையில் ஸ்மிருதிகள், பதினெட்டு புராணங்கள் இவைகளின் சரித்திர பூர்வமான மலர்ச்சிக்குக் காரணம் இதுதான்; அக்காலங்களின் தேவைக்கிணங்க அவையெல்லாம் உற்பத்தி செய்யப்பட்டும், ஊக்குவிக்கப்பட்டும் வந்துள்ளன.

பகுதி ஆறு

தீண்டாமை, சாதி, வர்ணச்சிரமம்

1

எதை எதிர்க்கவேண்டும் ?

[ஒருவர் எழுதிக் கேட்டிருந்த கேள்விகளுக்குக் காந்திஜி அளித்த பதில் வருமாறு:]

வர்ணச்சிரமத்திற்கும் தீண்டாமைக்கும் உள்ள வேற்றுமையை நான் பல தடவைகளில் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறேன். ஒன்றை, பகுத்தறிவுக்கு உடன்பாடான சாஸ்திரீய உண்மை என்று ஆதரித்திருக்கிறேன்; மற்றொன்றை, ஒரு காளான் என்றும், கலப்பற்ற தீமை என்றும் கண்டித்திருக்கிறேன். வேற்றுமையே இராத இடத்தில், என் மந்த புத்திகாரணமாக நான் வேற்றுமை காண்பதாக இருக்கலாம். அறியாமை அல்லது மூடபக்தி இருக்குமிடத்தில் நான் சாஸ்திரீய உண்மையைக் காண்பதாகவும் இருக்கலாம்.

எனினும், வர்ணச்சிரமத்தை, நான் பிறப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு சிறந்த பிரிவினையாகவே கருதுகிறேன். சாதி பற்றிய தற்போதைய எண்ணங்களெல்லாம் ஆதிக் கொள்கைக்கு நேர் வக்கிரமாக இருக்கின்றன. என் சம்பந்தப்பட்டவரையில் உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்ற கேள்விக்கே இடமில்லை. அது முற்றிலும் கடமையைப் பொறுத்த விஷயமாகும். வர்ணம், பிறப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டதென்று நான் கூறியிருக்கிறேன் என்பது உண்மையே. ஆனால், உதாரணமாக ஒரு குத்திரர் வைசியராவது சாத்தியமென்றும் கூறியிருக்கிறேன். எனினும், அவர் ஒரு வைசியரின் கடமையைச் செய்வதற்கு வைசியர் என்ற பட்டம் கட்டிக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. சுவாமி நாராயண குருவை, சம்ஸ்கிருத பண்டிதர் என்று கூறுகிறார்கள். சம்ஸ்கிருத பண்டிதராவதற்கு அவர் ஒரு பிராம்மணர் என்று அழைக்கப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. ஒரு பிராம்மணரின் கடமையைச் செய்பவர், அடுத்த ஜன்மத்தில் பிராம்மணராவது எளிதாகும். ஆனால், இந்த ஜன்மத்திலேயே

ஒரு வர்ணத்திலிருந்து மற்றொரு வர்ணத்துக்கு மாறுவதென்பது பெரும் மோசடியில் வந்து முடியும். வர்ணம் அடியோடு அழிவதே அதன் இயற்கையான விளைவாக இருக்கும். அதன் அழிவை நியாயமென்று கூறுவதற்கு எவ்விதக் காரணமும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. ஸ்தூலமான ஆசைக்கு அது ஒரு தடையாக இருக்கலாம். மத சம்பந்தமான காரணங்களை அடிப்படையாகக்கொண்ட ஓர் அமைப்பை, ஸ்தூல காரணங்களைக்கொண்டு பரிசீலனை செய்ய நான் விரும்பாததற்காக என்னை மன்னிப்பார்களாக.

ஒரு பஞ்சமரை சூத்திரராகவே கருத வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். ஏனெனில், ஐந்தாவதான ஒரு சாதி உண்டென்ற நம்பிக்கைக்கு ஆதாரமில்லையென்பது எனது உறுதியான கருத்தாகும். ஒரு பஞ்சமர், ஒரு சூத்திரர் செய்யும் வேலையையே செய்கிறார். எனவே, அவர் ஒரு பஞ்சமர் என்ற எண்ணம் மறைந்துவிடுமாயின், அவர் இயற்கையாக சூத்திரர் என்ற பிரிவையே சேர்ந்தவராகிவிடுவார். தீண்டாமைக்கும் வர்ணச்சிரமத்துக்குமிடையே உள்ள இந்த இடைவிடாத குழப்பமும், தீண்டாமையைத் தாக்கும் அதே முச்சில் வர்ணச்சிரமத்தைத் தாக்குவதும், தீண்டாமை சம்பந்தமான சீர்திருத்தத்தின் முன்னேற்றத்துக்கே தடையாக இருக்கின்றன.

மாறுதல் நியதியை வர்ணச்சிரமம் பாதிக்கவில்லையென்பது இப்போது தெளிவாகியிருக்கிறது. அது மாத்திரமல்ல. அந்த நியதிக்கு அது இடமும் அளித்திருக்கிறது. எனினும், வகுப்புகளின் தன்மையில் ஒரு சில வருடங்களிலோ, அல்லது சில தலைமுறைகளிலோகூட மாறுதல் ஏற்படுவதில்லை. ஒரு பிராம்மணருக்கும் ஒரு பறையருக்குமிடையே மூலாதாரமான வேற்றுமை எதுவுமில்லை. எனினும், அந்தந்த வகுப்பையே எடுத்துக்கொண்டு பார்ப்போமாயின் பிராம்மணர்களுக்கும் பறையர்களுக்குமிடையே, அதுபோல் நான்கு சாதிகளுக்குமிடையே குறிப்பிடத்தக்க, தெளிவான வேற்றுமை இருப்பதை எவரும் பார்க்கலாம். நான் விரும்புவது யாதெனில், பிராம்மணர்களாயினும் அல்லது மற்றவர்களாயினும், தாங்கள் உயர்வானவர்கள் என்று மமதை கொள்ளுவதை எதிர்த்துப் போராட என்னுடன் இந்த நிருபர் சேர்ந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதே. வர்ணச்சிரமம் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுவதைத்தான் எதிர்த்து நிற்க வேண்டுமேயன்றி, வர்ணச்சிரமத்தையே எதிர்ப்பது கூடாது.

தொழில் பற்றிய தீண்டாமை

ஒருவர் கீழ்வருமாறு எழுதுகிறார் :

“பிறப்பை அடிப்படையாகக்கொண்ட தொழில் பிரிவினைக் கொள்கையை நீங்கள் அங்கீகரிக்கிறீர்கள். அந்தக் கொள்கை நமது சமுதாய அமைப்பின் அடிப்படையாக இருக்குமாயின், ‘தீண்டாதார்’ எப்போதுமே நம்முடன் இருந்து வருவார்களென்பது தெளிவாகவில்லையா? அப்படியாயின் தோட்டி வேலை, பிணம் தூக்குதல், சவக்குழி தோண்டுதல் போன்ற சமுதாயக் கடமைகளைப் பரம்பரையாகச் செய்து வருவோரை அசுத்தமானவர்களென்றும், தொடத்தகாதவர்களென்றுமே சமூகத்தைச் சேர்ந்த மற்றவர்கள் கருதி வருவார்கள் என்று நினைப்பது நியாயந்தானே? மற்ற எல்லா நாடுகளிலும் தோட்டிகள், சக்கிலியர்கள், நாவிதர்கள், சலவைத் தொழிலாளர்கள், சவக்குழி தோண்டுவோர், சவம் சுமப்போர் முதலியவர்களை, அவர்கள் தனி நபர்களாயினும் ஒரு வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களாயினும், யாரும் தீண்டாதவராகக் கருதுவதில்லை. ஏனெனில், அந்த நாடுகளில் அத்தொழில்கள் பரம்பரையாக அனுஷ்டிக்கப்படுவதில்லை. எந்த வகுப்பைச் சேர்ந்த எவராயினும் எக் காலத்திலாயினும் ஒரு சிப்பாயாகவோ, வியாபாரியாகவோ, உபாத்தியாயராகவோ, அரசியல்வாதியாகவோ அல்லது குருமாராகவோ வரலாம். எனவே, நமது தேசத்தில் மாத்திரம் விசித்திரமாக உள்ள தீண்டாமைத் தீமையின் ஆணி வேர், முற்றிலும் பரம்பரைக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட அசாதாரணமான சமுதாய முறையையே சார்ந்திருக்கிறதென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அந்தக் கொள்கையை நாம் விடாப்பிடியாகப் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் வரையில், தீண்டாமையை ஒழித்துக் கட்ட முடியாதென்றும் எனக்குத் தோன்றுகிறது. ராமானுஜரைப் போன்ற மிக்க சக்தி வாய்ந்த சீர்திருத்தவாதிகளின் செல்வாக்கினாலோ அல்லது பலம் பொருந்திய அரசியல் எழுச்சியின் வேகத்தினாலோ, அப்போதைக்கப்போது தீண்டாமையின் உக்கிரம் தணியலாமேயன்றி அத்தீமையை அடியோடு அகற்றிவிட முடியாது. சாதி எண்ணத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்காமல், தீண்டாமையை ஒழிக்க முற்படும் ஒவ்வொரு முயற்சியும், ஒரு மரத்தை வேருடன் வெட்டாமல் அதன் உச்சிக்கிளையை மாத்திரம் வெட்ட முயற்சிப்பது போல், வியர்த்தமாக முடியும் என்று நான் அஞ்சுகிறேன்.”

இக்கடிதம் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதாகவே தோன்றுகிறது. சீர்திருத்தவாதி ஜாக்கிரதையாக இருந்தாலன்றி, இவர் அஞ்சும் ஆபத்து கொடிய உண்மையாகிவிடலாம். எனினும், இவரின் வாதத்தில் உள்ள சிந்தனைக் குழப்பம் தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஒரு சக்கிலியர் அல்லது தோட்டி விஷயத்தில் அனுஷ்டிக்கப்படும் தீண்டாமை பிறப்பைப் பற்றியதா அல்லது தொழிலைப் பற்றியதா? அது பிறப்பைப் பற்றியதெனில் அது பயங்கரமானது; அதை அடியோடு ஒழித்துத்தான் தீரவேண்டும். அது தொழிலைப்

பற்றியதெனில், அது மிகவும் முக்கியமான ஓர் ஆரோக்கிய விதியாக இருக்கலாம். அது உலகமெங்கும் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. நிலக்கரி தோண்டும் ஒருவர், அவர் அத்தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது முற்றிலும் தீண்டத்தகாதவராகவே இருக்கிறார். அன்புடன் கையை நீட்டினால் அவரே கை குலுக்க மறுத்து விடுகிறார். தாம் அழுக்காகவும் அசுத்தமாகவும் இருப்பதாகக் கூறுகிறார். ஆனால், அவர் வேலை முடிந்ததும், ஸ்நானம் செய்து உடையை மாற்றிக்கொள்ளுகிறார். பிறகு மிகவும் ஒழுங்காக நாட்டிலுள்ள மாபெரும் மனிதர்களுடனும் கலந்து பழகுகிறார். எனவே, பிறப்புக் களங்கத்தை நாம் அகற்றுவோமாயின், அதாவது பிறப்பு பற்றிய உயர்வு, தாழ்வு எண்ணத்தை அகற்றிவிடுவோமாயின், உடனடியாக நாம் வர்ணச்சிரமத்தைப் பரிசுத்தம் செய்தவர்களாகிறோம்.

அவ்விதமாயின், தோட்டிகளின் குழந்தைகள் தாங்கள் இழிவுபடுத்தப்படாமலும், இழிவுபடுத்தப்படுகிறோம் என்று வருந்தாமலும் தோட்டிகளாகவே இருக்கலாம். பிராம்மணர்களை யாராவது தீண்டாதாராகக் கருதுவார்களா? அதுபோல் அவர்களும் தீண்டாதவராகக் கருதப்படமாட்டார்கள். எனவே, பரம்பரைத் தொழில் விதியையோ, தலைமுறை தலைமுறையாகக் குணங்கள் தொடர்ந்துவருவதையோ அங்கீகரிப்பதில் குற்றமில்லை; சமத்துவமின்மை பற்றிய தவறான மனோபாவமே குற்றமாகும்.

வர்ணச்சிரமம், எத்தகைய குறுகிய நோக்கத்துடனும் உருவாக்கப்படவில்லை என்பதே என் அபிப்பிராயம். அதற்கு மாறாக அது, தொழிலாளியான சூத்திரருக்கும், சிந்தனையாளரான பிராம்மணருக்கும் சம அந்தஸ்து அளித்தது. யோக்கியதை அதிகமாவதற்கும், குற்றம் குறைகள் ஒழிவதற்கும் அது இடம் அளித்தது. வர்ணச்சிரமம், மனிதனின் பொதுவான ஆசாபாசங்களை லோகாயதமான கோளத்திலிருந்து ஆன்மிகமான, சாசுவதமான மண்டலத்துக்கு மாற்றியது. பிராம்மணருடைய லட்சியமும் சூத்திரருடைய லட்சியமும் பொதுவானது—அதாவது மோட்சம் அடைதல், அல்லது தன்னைத் தானே அறிந்து கொள்ளுதல்; புகழோ, பணமோ, அதிகாரமோ பெறுவதல்ல. பிற்காலத்தில், வர்ணச்சிரமத்தின் இந்த உன்னதமான கொள்கை இழிவான நிலையை அடைந்துவிட்டது. அர்த்தமற்ற வீண் சடங்குகளும், சிலர் தங்களை உயர்வானவர்கள் என்று நினைத்துக்கொள்ளுவதும், மற்றவர்கள்மீது இழிநிலை சுமத்தப்படுவதும் தான் வர்ணச்சிரமம் என்று ஆகிவிட்டது.

இதற்குக் காரணம் வர்ணச்சிரமத்தின் பலவீனமல்ல; மனித இயற்கை சுபாவத்தின் பலவீனமேயாகும். சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் மனிதரின் இயற்கை சுபாவம் மகோன்னத நிலைக்கு எழும் தன்மையுடையதாயிருக்கிறது. மற்றும் சில சந்தர்ப்பங்களில் அது இழிவான படுபாதாளத்தில் வீழ்ச்சியடையும் தன்மை

யுடையதாகவும் இருக்கிறது. எனவே, சீர்திருத்தவாதி முயற்சி செய்ய வேண்டியது என்னவெனில், தீண்டாமைச் சாபக்கேட்டை ஒழித்துவிட்டு, வர்ணச்சிரமத்தை அதன் நியாயமான ஸ்தானத்திற்குப் புனருத்தாரணம் செய்வதுதான். அவ்விதம் உத்தாரணம் செய்யப்பட்ட வர்ணச்சிரமம், சீர்திருத்தத்துக்குப் பிறகு நீடிக்குமா அல்லது மறைந்துவிடுமா என்பது எதிர்காலத்தில் தான் தெரிய வேண்டும். வர்ணச்சிரமம் நீடிப்பதோ அல்லது மறைவதோ, இப்போது யாருமறியா வண்ணம் உருவாகி வரும் புதிய பிராம்மண வகுப்பையே பொறுத்ததாகும் அவ்வகுப்பினர் தங்கள் உடலையும், உள்ளத்தையும், ஆன்மாவையும் ஹிந்து மதப் பணிக்கும், தேசப் பணிக்கும் அர்ப்பணம் செய்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு லோகாயதமான ஆசை இல்லாவிடில், ஹிந்து மதத்துக்கும் கேஷம்தான். அவர்களுக்கு அந்த ஆசை இருக்குமாயின், மற்ற தத்துவங்களைப் போல் ஹிந்து மதமும் பேராசைக்காரர்களின் கையில் சிக்குண்டு அழிந்து போகும். எனினும், ஹிந்து மதத்தில் படியும் அசுத்தங்களையெல்லாம் அப்போதைக்கப்போது நீக்கிக்கொள்ள, ஹிந்து மதத்துக்கு உள்ள சக்தியில் எனக்கு மாறாத நம்பிக்கை உண்டு. அந்தச் சக்தி இப்போது வற்றிவிட்டதென்று நான் நினைக்கவில்லை.

'எங் இந்தியர்'—13—8—1925

3

கேலிக் கூத்தை ஒழிக்கவேண்டும்

இந்தியாவின் மற்றப் பாகங்களைப்போல் கச் பிரதேசத்திலும் நான் பிரயாணம் செய்தபோதெல்லாம், தீண்டாதாருக்குள்ளேயே உயர்ந்த சாதியென்றும் தாழ்ந்த சாதியென்றும் இருப்பதைக் கவனித்தேன். இருவரும் தாழ்ந்த சாதியைச் சேர்ந்தவராக இருந்தும் கூட, உயர்ந்த சாதி அந்தியஜர் தாழ்ந்த சாதி அந்தியஜரைத் தொடமாட்டார்; தாழ்ந்த சாதிக் குழந்தைகள் இருக்குமிடத்துக்கும் தங்கள் குழந்தைகளைக் கண்டிப்பாக அனுப்பமாட்டார்கள்! அவர்களுக்குள் சமபோஜனம், கலப்பு மணம் முதலியன நினைக்கவும் முடியாதவை. இந்த நிலை, சாதி பற்றிய படுமோசமான கேலிக் கூத்தாகும். இவ்விதம் ஒரு வகுப்பு மற்றொரு வகுப்பைக்காட்டிலும் உயர்வானதென்று மமதை கொள்ளுவதை எதிர்த்தே நான் என்னை ஒரு 'பங்கி', அதாவது ஒரு தோட்டி என்று கூறிக்கொள்ளுவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன். எனக்குத் தெரிந்த வரையில் தோட்டியைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த சாதியினர் வேறு எவருமில்லை.

ஹிந்து மதத்திலிருந்து இயற்கைக்கு முரணான வேற்றுமைகளை நாம் ஒழிக்க வேண்டுமாயின், அவற்றை எதிர்த்து நம்மில்

சிலர் இதயபூர்வமாக வீறு கொண்டு எழ வேண்டும். ஒருவர், தம்மை உயர்ந்தவர் என்று கூறிக்கொள்ளுவதிலிருந்தே உயர்வை இழந்தவராகிறார் என்பது என் கருத்தாகும். உண்மையான, இயற்கையான உயர்வு ஒருவர் தாம் சொல்லிக்கொள்ளாமல் தானாகவே வருகிறது. அத்தகைய உயர்வு மனமுவந்து எவராலும் அங்கீகரிக்கப்படுகிறது. ஆனால், உயர்ந்தவர் தமது உயர்வை ஏற்றுக்கொள்ளுவதில்லை: பகட்டுக்காக அல்ல, தாம் அடக்கமானவர் என்பதைக் காட்டிக்கொள்ளுவதற்காகவும் அல்ல; தாம் உயர்ந்தவர் என்பதையே அவர் உணர்வதில்லை. ஏனெனில், ஓர் உயர்ந்த மனிதர், தமது ஆன்மாவுக்கும், தம்மைவிடத் தாழ்ந்தவர் என்று நினைக்கும் ஒருவரின் ஆன்மாவுக்கும் வேற்றுமை எதுவுமில்லை என்பதை அறிகிறார். உயிர் வாழும் யாவரும் ஒருவரே, அவர்களுக்குள் முக்கிய அம்சங்களில் எவ்வித பேதமும் இல்லை என்பதை அங்கீகரிப்பது, உயர்வு தாழ்வு எண்ணத்தையே ஒதுக்கித் தள்ளுவதாகும்.

வாழ்க்கை என்பது கடமையாகும்; அது, உரிமைகளும் சலுகைகளும் அடங்கிய ஒரு மூட்டை அல்ல. உயர்வு, தாழ்வு என்ற வரிசை முறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட மதம், அழிவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. என் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் வர்ணச் சிரமத்தின் பொருள் அதுவல்ல. அதை நான் ஏன் நம்புகிறேன் என்றால், பல்வேறு தொழில்களைச் சேர்ந்த மனிதர்களின் கடமைகளை அது வரையறுக்கிறது என்று எண்ணுகிறேன். பிராம்மணர், எல்லோருக்கும், சூத்திரர்களுக்கும், தீண்டாதாருக்கும் கூட ஊழியராவார். பிறருக்குத் தொண்டு புரியவே அவர் எல்லாவற்றையும் அர்ப்பணம் செய்கிறார். மற்றவர்களுடைய தயவிலும் அவர்கள் அளிக்கும் பிசைஷையைக்கொண்டுமே அவர் வாழ்கிறார்.

பதவி, அதிகாரம், சலுகைகள் இவற்றிற்கு டம்பமாக உரிமை கொண்டாடுபவர் கூடித்திரியர் அல்ல. சமூகத்தின் கௌரவத்துக்காகவும் பாதுகாப்புக்காகவும் தம்மையே அர்ப்பணம் செய்பவர் மாத்திரமே கூடித்திரியராவார். தமக்காக மாத்திரமே சம்பாதித்துக்கொண்டு, செல்வம் சேகரிப்பதொன்றிலேயே நம்பிக்கை வைக்கும் ஒரு வைசியர், திருடராவார். சமூகத்தின் சார்பில் ஒரு சூத்திரர் சம்பளத்துக்காக வேலை செய்கிறார் என்பதற்காக, அவர் மற்ற மூன்று வகுப்பினரைவிட எவ்விதத்திலும் தாழ்ந்தவர் அல்ல.

நான் மனத்தில் கொண்டுள்ள ஹிந்து மதத்தின்படி, ஐந்தாவது சாதி அல்லது தீண்டாதார் என்பதே கிடையாது. சூத்திரர்களைப் போல் தீண்டாதார் எனப்படுவோரும் சகல உரிமைகளும் உள்ள சமுதாயத் தொழிலாளர்கள் ஆவர். சமுதாயத்தின் தலைசிறந்த நன்மைக்காக உருவாக்கப்பட்ட, குற்றம் குறைகளற்ற, மேன்மையான முறையே வர்ணச்சிரமம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆனால், இன்று நாம் காண்பது என்னவெனில், ஆதி முறையின் முற்றிலும்

மாறுபட்ட ஒரு கேலிக் கூத்தாக இருக்கிறது. வர்ணச்சிரமம் நிலை பெற்றிருக்க வேண்டுமாயின், ஹிந்துக்கள் கேலிக் கூத்தை ஒழித்து, வர்ணச்சிரமத்தை சிறப்பு வாய்ந்த பண்டைய நிலைக்குப் புனருத்தாரணம் செய்ய வேண்டும்.

—'எங் இந்தியா' - 5-11-1925

4

கடினமான சோதனை

கேள்வி : சாதியின் நான்கு பிரிவுகள் பிறப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்கள். ஒரு மனிதரின் சாதி, அவர் மற்ற சாதிகளைச் சேர்ந்த கடமைகளைச் செய்வதற்குத் தடையாக இல்லை என்றும், ஒருவர், அவரது பிறப்பு எவ்விதமாயினும், ஒரு பிராம்மணர், கூத்திரியர் அல்லது சூத்திரரின் குணங்களுடையவராக இருக்கலாமென்றும் நீங்கள் நம்புகிறீர்கள். அது அப்படியாயின், இந்தப் பிரிவையும், இதன் விளைவான உயர்வு, தாழ்வு முறையையும் நீடித்து வைத்துக்கொண்டிருப்பதால் என்ன பலன்? அகஸ்மாத்தாக ஏற்பட்ட பிறப்பு, ஒரு மனிதரை ஒரு பிராம்மணராகவோ, ஒரு கூத்திரியராகவோ அல்லது ஒரு சூத்திரராகவோ ஏன் செய்ய வேண்டும்? பிறப்புக்கு ஏன் அவ்வளவு முக்கியத்துவம் அளிக்க வேண்டும்?

பதில்: நான்கு விதமான பிரிவினையை நான் ஒப்புக்கொள்ளுவதன் மூலம், கேவலம் இயற்கையின் விதிகளையே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறேன். மனித இயற்கையின் இயல்பையும், பரம்பரை விதியையுமே ஒப்புக்கொண்டுள்ளேன். நமது பெற்றோர்களின் குணதிசயங்களில் சில, பிறவியிலேயே நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன. மானிட வார்க்கத்தில் மாத்திரமே மனிதர் ஜனிக்கிறார் என்ற உண்மை ஏதோ விசேஷத்தை, அதாவது பிறப்பினாலே சாதி நிர்ணயிக்கப்படுகிறதென்பதைக் காட்டுகிறது அல்லவா?

அதில் மன உறுதியை இஷ்டப்படி காட்டுவதற்கு இடமிருக்கிறது. பரம்பரையாக வந்த குணங்களில் சிலவற்றை ஓரளவு நாம் மாற்றிக்கொள்ளலாம். நமது முன் கர்ம விளைகளின் பலாபலன்களை ஒரு பிறப்பில் முற்றிலும் அகற்றி விடுவது இயலாத காரியம். இதை அனுசரித்துப் பார்ப்போமாயின், பிராம்மணப் பெற்றோர்களுக்குப் பிறந்த ஒரு வரைப் பிராம்மணராகக் கருதுவது எவ்விதத்திலும் நியாயமும் ஒழுங்குமாகும். ஒரு பிராம்மணர், சூத்திரரின் செயல்களைப் புரிவதால் இந்த ஜன்மத்திலேயே சூத்திரராகி விடலாம். எனினும், தொடர்ந்து அவரைப் பிராம்மணராகவே

நடத்தி வருவதில் உலகத்துக்கு எவ்வித நஷ்டமும் ஏற்பட்டுவிடாது.

மனிதரின் வெவ்வேறு தொழில்களை வரையறுக்கவே நான்கு பிரிவான சாதிகள் ஏற்பட்டன. ஆனால், இன்றுள்ள சாதி ஆதி நோக்கத்துக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட கேவிக் கூத்தாகிவிட்டதென்பதில் ஐயமில்லை. அதை அசட்டை செய்ததே அதன் அழிவுக்குக் காரணமாகியிருக்கிறது. இருந்தாலும், அதற்காக நான், இயற்கையின் விதியை எப்படி நிராகரிக்க முடியும்? நாம் வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியிலும் இயற்கையின் நியதி நிறைவேறி வருவதைக் காண்கிறேன். அதை உதறித் தள்ளிவிட்டால், பல சங்கடங்களை நான் தவிர்க்க முடியும் என்பதை அறிவேன். ஆனால், அது வியர்த்தமான ஒரு குறுக்குப் பாதையாகவே இருக்கும். ஒரு மனிதரின் சாதியில் பெருமை கொள்ளுவதற்கு எதுவுமில்லை யென்றும், நான்கு பிரிவுகளுள் எதிலும் உயர்வு, தாழ்வுக்கு இடமேயில்லை யென்றும் நான் கூரை மீதிருந்து பறைசாற்றியிருக்கிறேன். ஓர் உண்மையான பிராம்மணர், மிகமிகத் தாழ்ந்த சூத்திரர்களுக்குத் தொண்டு செய்வதை ஒரு கௌரவமாகக் கருதுவார். உண்மையில் ஒரு பிராம்மணர், பிராம்மணராக இருக்க வேண்டுமாயின், தமது சொந்த குணங்களுடன் ஒரு கூடித்திரியர், ஒரு வைசியர், ஒரு சூத்திரர் இவர்களுடைய குணங்களையும் பெற்றிருக்க வேண்டும். அவர் தெய்வீக அறிவு பெற்ற பிரபல மனிதராக விளங்குவார் என்பதைத் தவிர வேறெதுவுமில்லை. ஆனால், இன்று சாதி முறைக்குக் கடினமான சோதனை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதன் இறுதியான முடிவு என்ன என்பதைக் கடவுளே அறிவார்; அல்லது ஒரு வேளை பிராம்மணர்களும் அறியலாம்.

—‘எங் இந்தியா’ - 21—1—1926.

5

‘என்னுடைய வர்ணச்சிரமம்’

[கடலூரில் நிகழ்த்திய பிரசங்கத்தில் காந்திஜி பிராம்மணர்-பிராம்மணரல்லாதார் பிரச்சனைபற்றி நீண்டநேரம் பேசினார்; அதன் விவரம் வருமாறு:]

எனக்கு வாசித்து அளித்த முனிசிபல் உபசாரப் பத்திரத்தின் முக்கியமான பகுதிக்கு நான் உடனே வர வேண்டும். பிராம்மணர்களுக்கும் பிராம்மணரல்லாதாருக்கும் உள்ள வேற்றுமைகளை நீங்கள் என் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்து, அதற்கு ஒரு பரிசாரம் கண்டுபிடிக்கும்படியும் கேட்டிருக்கிறீர்கள். நானே ஒரு

பிராம்மணரல்லாதார் என்ற முறையில், என் உயிரை இழப்பதன் மூலம் அந்த வேற்றுமைகளை நான் அகற்ற முடியுமாயின், இந்த விநாடியே அவ்விதம் செய்துவிடுவேன். ஆனால், வேலை வாங்குவதில் கடவுள் மிகவும் கடுமையாக இருப்பவர். வாண வித்தை ஆடம்பரத்தைக்கொண்டு அவரை ஒருபோதும் திருப்திப்படுத்த முடியாது. அவரது யந்திரங்கள் நிச்சயமாகவும் இடைவிடாமலும் இயங்கி வருகின்றனவென்றாலும், அவை மிகுந்த வேதனையைக் கொடுக்கும் மந்த கதியில் மெதுவாகத்தான் இயங்குகின்றன. எனவே, அவசரப்பட்டு உயிரைப் பறி கொடுப்பதைக்கொண்டு அவரை எக்காலத்திலும் திருப்திப்படுத்த முடியாது. முற்றிலும் பரிசுத்தமானவரின் உயிர்த் தியாகத்தையே அவர் அதிகாரத்துடன் கோருகிறார். எனவே, நீங்களும் நானும், எவ்வளவு காலம் உயிர் வாழ வேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டுள்ளோமோ, அது வரையில் கடவுளைப் பிரார்த்தித்தவண்ணம் காலம் தள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். உங்களுடைய ஆலோசனைகளில் நான் பங்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நீங்கள் எப்போது விரும்பினாலும், அல்லது எனது ஆலோசனையை நீங்கள் எப்போது நாடினாலும், நான் உங்கள் இஷ்டப்படி நடக்கத் தயாராக இருக்கிறேன் என்று மிகச் சமீபத்தில்தான் சென்னையில் கூறினேன். இந்தக் கஷ்டமான பிரச்சனைக்குத் திட்டமான பரிகாரம் எதுவும் என்னிடம் இல்லை. அந்த இரு சாராருக்கும் எவ்விஷயத்தில் வேற்றுமை என்பது இப்போதுகூட எனக்குத் தெரியாதென்பதை, நான் உங்களிடம் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்.

நந்திமலையில் என்னைப் பார்க்க வந்த பிராம்மணரல்லாதா ரிடமிருந்து வேற்றுமைக்குக் காரணத்தைத் தெரிந்துகொள்ள முயற்சித்தேன். என்னுடைய பிரயாணத்தின்போது என்னைப் பார்த்து வேற்றுமைக்கான காரணங்கள் யாவையும் என் முன் கூறுவதாக அவர்கள் உறுதி கூறியுள்ளனர். பிராம்மணர்களின் புகார் என்னவென்பதும் எனக்குத் தெரியாது என்பதை நான் ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் குறித்து என் கருத்து எப்படி இருக்குமென்பதைப் பூரணமாக அறிந்துகொண்டே, வேற்றுமைகள் என்னவென்பதைத் தந்திர சாலிகளான பிராம்மணர்கள் என்னிடம் கூறவில்லை. நான் ஒரு பிராம்மணரல்லாதார் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். இருந்தாலும், நான் பிராம்மணரல்லாதாரைக் காட்டிலும் பிராம்மணர்களிடையேதான் அதிகமாக வாழ்ந்திருக்கிறேன்; அவர்களுடன்தான் அதிகமாகப் பழகியிருக்கிறேன். எனவே, பிராம்மண நண்பர்களிடமிருந்துதான் நான் இந்த வேஷமெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டிருப்பதாகப் பிராம்மணரல்லாத நண்பர்கள் சந்தேகப்படுகிறார்கள். இந்தப் பிரச்சனை ஒழுங்காகத் தீர என் மீது நம்பிக்கை வைப்பதில் பலனில்லையென்று பிராம்மணரல்லாதார் கருதுகிறார்கள் என்ற தீவிர சந்தேகமும் எனக்கு உண்டு. எனவே, இரு சாரராலும் ஒதுக்கிவைக்கப்பட்ட ஆனந்தமான நிலையில் நான் இருக்கிறேன். இந்த நிலை, எனது தற்போதைய

உடல் நிலைக்கு முற்றிலும் ஏற்றதாக இருக்கிறது. எனினும், என் சம்பந்தப்பட்டவரையில், இரு சாராரின் அன்புக்கும் உரியவனாக நான் தயாராக இருந்து வருகிறேன் என்று உறுதி கூறுகிறேன். என் உடல் நலன் சரியாக இல்லையென்று அவர்களுக்குச் சாக்குச் சொல்லமாட்டேன் என்றும் உறுதி கூறுகிறேன்.

ஆனால், நான் இரு சாராருக்கும் குற்றம் குறையற்ற சிறந்த இரு ஆலோசனைகள் கூற முடியும்.

பிராம்மணர்களுக்கு நான் கூறுவது இதுதான்: “நீங்கள் அறிவுக்கெல்லாம் களஞ்சியங்களாக இருக்கிறீர்கள். தியாகமே உருக்கொண்டவர்களாக இருக்கிறீர்கள். யாசக வாழ்வையே நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். எனவே, பிராம்மணரல்லாதார் விரும்புவதையெல்லாம் விட்டுவிடுங்கள். அவர்கள் உங்களுக்கு எதை மீதி வைக்கிறார்களோ, அதைக்கொண்டு மாத்திரம் திருப்தியடையுங்கள்.” ஆனால், அவரது தருமத்தையொட்டி எனது பிராம்மணரல்லாத விளக்கத்தை நவீன பிராம்மணர் உடனடியாக நிராகரித்துவிடுவார் என்பதை நான் அறிவேன்.

பிராம்மணரல்லாதாருக்கு நான் கூறுவது இதுதான்: “உங்கள் பக்கத்தில் அதிகத் தொகையினர் இருக்கிறார்கள். உங்கள் பக்கத்தில் செல்வமும் இருக்கிறது. அப்படியிருக்க, நீங்கள் எதைப் பற்றி அலட்டிக்கொள்ளுகிறீர்கள்? தீண்டாமையை நீங்கள் எதிர்த்து வருகிறீர்கள். அதை எதிர்க்கத்தான் வேண்டும். ஆனால், உங்களிடையே ஒரு புதிய தீண்டாமையைச் சிருஷ்டிக்கும் குற்றத்துக்கு ஆளாகிவிடாதீர்கள். நீங்கள் அவசரப்பட்டும், கண்புடித்தனமாகவும், பிராம்மணர்கள் மீது உங்களுக்குள்ள கோபம் காரணமாகவும், பண்டைய காலத்திலிருந்து தலைமுறை தலைமுறையாக நீங்கள் பெற்றுவந்துள்ள பண்பாடு முழுவதையும் காலால் மிதித்து நசுக்கிவிட முயற்சித்து வருகிறீர்கள். பேரமுனையால், ஒருவேளை கத்தி முனையால்தானே என்னவோ, ஹிந்து மதத்தின் அடித்தளத்தைத் தகர்க்கப் பொறுமையின்றித் துடித்து வருகிறீர்கள். ஹிந்து மதத்தின் புறத்தோற்றத்தில் நீங்கள் அதிருப்தி கொண்டிருக்கிறீர்கள். அந்த அதிருப்தி நியாயமானதே. ஆனால், நீங்கள் அதன் சாரத்தையே, உயிரையே இழந்துவிடக் கூடிய ஆபத்தில் இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் பொறுமையின்மை காரணமாக, வர்ணச்சிரமத்திற்கு ஆதாரமாக எதுவுமே சொல்லுவதற்கில்லையென்று எண்ணுகிறீர்கள் போலும்.”

இன்று வர்ணச்சிரமம் என்ற பெயரில் உலவும் அரக்கனை எல்லாவிதத்திலும் எதிர்த்துப் போராடுங்கள். அவ்விஷயத்தில் உங்களோடு நான் தோளோடு தோள் நின்று தொண்டு புரிவதைக் காண்பீர்கள். எனக்கு யார் சுத்தமான உணவு அளிக்கிறாரோ, அவர் ஹிந்துவாயினும், முஸ்லிமாயினும், கிறிஸ்துவராயினும், பார்சியாயினும், வேறு எவராயினும் அவருடன் சாப்பிட

என்னுடைய வர்ணச்சிரமம் அனுமதிக்கிறது. ஒரு பறைச் சிறுமியை என் சொந்த மகள் போல் என் வீட்டில் வைத்துக்கொள்ள எனது வர்ணச்சிரமம் இடம் கொடுக்கிறது. பல பஞ்சமக்குடும்பங்களுக்கு என் வர்ணச்சிரமத்தில் இடம் உண்டு. அவர்களுடன்கூட சாப்பிடுவதில் நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அதை ஓர் விசேஷ உரிமையாகவும் கருதுகிறேன். புவியில் உள்ள மாபெரும் மன்னருக்கும் தலை வணங்க என் வர்ணச்சிரமம் மறுக்கிறது. ஆனால், நான் கடவுளை நேரில் காணும் அறிவுக்கு முன், பரிசுத்தத் தன்மைக்கு முன், ஒவ்வொரு மனிதருக்கு முன்னிலையிலும் பணிவுடன் தலை வணங்கும்படி எனது வர்ணச்சிரமம் வற்புறுத்துகிறது.

எனவே, தற்போது முற்றிலும் அர்த்தமற்ற, துருப்பிடித்துப் போன வார்த்தைகளால் தூஷிக்காதீர்கள். விரும்பினால், நீங்கள் பிராம்மணர்களை நிந்தியுங்கள்; ஆனால், ஒருபோதும் பிராம்மணியத்தை நிந்திக்காதீர்கள். நான் பிராம்மணரை ஆதரிப்பவன் என்று நீங்கள் நினைத்தாலும், தப்பெண்ணம் கொண்டாலும்கூட, உங்களுக்கு ஒரு விஷயத்தைப் பறைசாற்றத் துணிகிறேன். பிராம்மணர்கள் தாங்கள் செய்த பல பாவங்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள்; பல பாவங்களுக்கு, பிறருக்கு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கும்படி கடுமையான தண்டனைகளையும் அவர்கள் அடைவார்கள்.

இருந்தாலும், ஹிந்து மதத்தின் முன்னேற்றத்தைக் கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டும், தங்கள் சக்திக்கு எட்டிய வரையில் தெய்வ பக்தியினாலும், அறநெறியினாலும் ஹிந்து மதத்தைப் பாதுகாக்க முயற்சித்துக்கொண்டும் இந்தியாவில் இன்று பல பிராம்மணர்கள் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். அவர்களை நீங்கள் அறிந்திருக்கக்கூடமாட்டீர்கள். பிறர் தங்களை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று அவர்கள் கவலைப்படவில்லை. அவர்கள் எவ்விதக் கைம்மாரையும் எதிர்பார்க்கவில்லை; எவ்வித வெகுமதியும் கோரவில்லை. அவர்களுடைய தொண்டே அவர்களுக்கு வெகுமதியாகும். இவ்விதமாக அவர்கள் தங்கள் வேலையைச் செய்கிறார்கள். காரணம், அவர்கள் அதைச் செய்து தீர வேண்டும். அது அவர்களுடைய சுபாவம். நீங்களும் நானும் நம் சக்தி முழுவதையும் உபயோகித்து அவரை இஷ்டப்படி கண்டிக்கலாம். ஆனால், அது அவரைப் பாதிக்காது.

நான் பிராம்மணர்களின் சார்பில், வக்கீல்கள், மந்திரிகள், இந்தியாவில் உள்ள ஹைகோர்ட் நீதிபதிகளின் சார்பில்கூட நியாயம் பேசுவதாக நீங்கள் கருதிவிடாதீர்கள். நான் அவர்களை மனத்திற்கொண்டு கூறவில்லை. எனவே, பிராம்மணர்களும் பிராம்மணரல்லாதாரும், ஏன், இந்தியாவின் முன்னேற்றத்தில் விருப்பம் உள்ள ஒவ்வொருவரும் என்ன செய்ய வேண்டுமெனில், தங்கள் சொந்த வீட்டைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான். எனவே, தங்கள் மனவருத்தத்துக்குக்

காரணம் என்னவென்பதைத் தெளிவாகச் சிந்தித்து, ஒரு தீர்மானத்துக்கு வரும்படியும், தங்கள் குறைகளையும் கஷ்டங்களையும் அகற்றுவதற்குத் தங்கள் சக்தி முழுவதையும் உபயோகித்துப் போராடும்படியும், இன்னும் மதியிழந்து விடாத பிராம்மணரல்லாதாருக்கு யோசனை கூறுகிறேன்.

இன்று மாலை, இப்பிரச்சனையைப் பேச்சளவில் மாத்திரம் பரிசீலனை செய்ய முற்பட்டேன் என்பதை உணருகிறேன். இரு சாராரிடையே உள்ள சச்சரவின் தன்மை எனக்குத் தெரியாததால், நான் வேறு எதுவும் செய்வதற்கில்லை. எனினும், இரு சாராரும் பின்பற்ற வேண்டிய செயல் முறைகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளேன் என்பதே என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம். உங்கள் சக்திக்கு இயன்றவரையில், அவற்றை நீங்கள் உங்கள் விருப்பப்படி எவ்வகையிலாயினும் அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வருவது உங்கள் கையிலிருக்கிறது.

—'எங் இந்தியா' - 22-9-1927

6

உலக மக்கள் யாவரும் சமம்

[பிராம்மண - பிராம்மணரல்லாதார் பிரச்சனை பற்றிக் காந்திஜி தஞ்சாவூரில் நிகழ்த்திய பிரசங்கம் வருமாறு:]

இன்று தஞ்சாவூருக்கு வந்ததும் பிராம்மண-பிராம்மணரல்லாதார் பிரச்சனை பற்றி விவாதிக்க வேண்டுமென எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இன்று மாலை சில நண்பர்களுடன் அது பற்றிச் சுருக்கமாக விவாதிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. நாங்கள் விவாதித்த விஷயங்களை உங்கள் முன்னிலையில் கூற உரிமையிலலை; அவற்றைக் கூற வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. ஆனால், இந்த விவாதம் பற்றி நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். விவாதிப்பதற்கு முன் இருந்ததைக் காட்டிலும் இப்போது நான் இந்த இயக்கத்தை ஓரளவு நன்கு அறிந்துகொண்டுள்ளேன். இவ்விஷயமாக, எனது தாழ்மையான கருத்தை அந்த நண்பர்களிடம் கூறினேன். அவர்களுக்கு அதை இஷ்டம் போல் உபயோகித்துக்கொள்ள உரிமையுண்டு. ஆனால், விவாதத்தின் ஆரம்பத்திலிருந்து கடைசி வரையில், இந்த நண்பர்களுக்கு வேதனையளிக்கும் ஒரு விஷயத்தைக் கவனித்தேன். பரம்பரையான உயர்வு தாழ்வு அபிப்பிராயத்தை நான் ஆதரிப்பதாக அவர்கள் நினைப்பது போல் தோன்றியது. அந்த எண்ணம் எனக்கு அறவே கிடையாதென்று உறுதி கூறினேன். உயர்வு பற்றிய இந்தப் பிரச்சனை சம்பந்தமாக அணுவளவும் சந்தேகம் இருக்கக்கூடாது. அதை அகற்றவே, வர்ணச்சிரமம் பற்றி நான்

கொண்டுள்ள அர்த்தத்தை இதுவரையில் நான் விவரித்துக் கூறியதைக் காட்டிலும் இன்னும் அதிகமாக மகிழ்ச்சியுடன் விவரிப்பதாகவும் கூறினேன். என் அபிப்பிராயத்தில், பரம்பரை உயர்வென்றோ, அல்லது தேடிச் சம்பாதித்த உயர்வென்றோ எதுவுமில்லை.

அத்வைதக் கொள்கையின் அடித்தளத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு. அத்வைதமானது, எந்த நிலையிலும் உயர்வு மனப்பான்மையை அடியோடு புறக்கணிக்கிறது என்பதே எனது கருத்தாகும். பிறவியில் எல்லா மனிதர்களும் சமமே என்பதில் நான் பரிபூரண நம்பிக்கையுள்ளவன்; எல்லோரும்-இந்தியா விலோ, இங்கிலாந்திலோ அல்லது அமெரிக்காவிலோ, எங்கே பிறந்தவர்களாயினும் சரி, எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பிறந்தவராயினும் சரி-மற்றெவரையும் போல் ஒரே ஆன்மாவை உடையவர்கள்தான். எல்லா மனிதர்களும் சமம் என்ற இயல்பில் எனக்கு நம்பிக்கை இருப்பதாலேயே, நம்மை ஆள்வோரில் பலர் மமதையுடன் மேற்கொண்டுள்ள ஆதிபத்யக் கொள்கையை, உயர்வு மனப்பான்மையை எதிர்த்துப் போராடுகிறேன்.

தென்னாப்பிரிக்காவில், இந்த உயர்வு மனப்பான்மைக் கொள்கையை நான் அங்குலம் அங்குலமாக எதிர்த்துப் போராடியிருக்கிறேன். சகஜமான இந்த நம்பிக்கை காரணமாகவே, என்னை நான் ஒரு தோட்டி என்றும், நூல் நூற்பவன் என்றும், ஒரு நெசவாளி என்றும், ஒரு குடியானவன் என்றும், ஒரு தொழிலாளி என்றும் கூறிக்கொள்ளுவதில் ஆனந்தமடைகிறேன்.

பிராம்மணர்கள், தங்களுடைய பிறப்பு காரணமாகவோ அல்லது பிறகு தாங்கள் தேடிக்கொண்ட அறிவு காரணமாகவோ, உயர்ந்தோர் என்று உரிமை கொண்டாடும் இடங்களில் எல்லாம், நான் அவர்களை எதிர்த்து வந்திருக்கிறேன். யாராயினும், தம்மைப் போன்ற ஒரு சகோதரரைக் காட்டிலும் தாம் உயர்ந்தவரென உரிமை கொண்டாடுவது, மனிதத் தன்மையற்றதென்றே கருதுகிறேன். நான் பிரகடனம் செய்யும் நம்பிக்கைக்குப் பகவத் கீதையில் ஏராளமான ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. எனவே, தாம் உயர்ந்தவர் என்று உரிமை கொண்டாடுவோர் ஒரு பிராம்மணராயினும், அல்லது வேறு யாராயினும், இந்த உயர்வு மனப்பான்மை அரக்கனை எதிர்த்துப் போராடும் ஒவ்வொரு பிராம்மணரல்லாதாருக்கும் நான் பக்கபலமாக இருந்து அவரை முற்றிலும் ஆதரிக்கிறேன். உயர்வு அந்தஸ்து கோருவோர் உடனடியாக, தாம் மனிதர் என்று அழைக்கப்படும் உரிமையையே இழந்தவராகிறார்.

இப்படியெல்லாமிருந்தும் கூட வர்ணச்சிரம தருமத்தில் எனக்கு இன்னும் நம்பிக்கை இருக்கிறது. என் மனத்துக்கு எட்டிய வரையில், வர்ணச்சிரம தருமம் ஒரு சட்டமாகும். நீங்களும் நானும் எவ்வளவு மறுத்தாலும், அதை ஒழித்துவிட முடியாது. அந்தச் சட்டம் இயங்குவதை ஒப்புக்கொள்ளுவது,

வாழ்க்கையில் எந்த லட்சியத்துக்காகப் பிறந்தோமோ அந்த ஒரே லட்சியத்தை அடைய நம்மை நாமே தடைகளிலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ளுவதாகும்.

அடக்கமும் பணிவும்தான் வர்ணச்சிரம தருமமாகும். பிறப்பில் எல்லா ஆடவர்களும் பெண்களும் சமமே என்று நான் கூறியுள்ளேன் என்றாலும், குணங்கள் பரம்பரையாக வருவதில்லை என்று சொல்ல நான் விரும்பவில்லை. அதற்கு மாறாக, ஒவ்வொருவரும் ஒரு குறிப்பிட்ட உருவத்தைப் பெறுவது போல, ஒவ்வொருவரும் அவரது முதாதையரின் விசேஷ அம்சங்களையும் குணங்களையும் பெறுகிறார். இதை ஒத்துக்கொள்ளுவது, ஒருவருடைய சக்தியைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளுவதாகும். அவ்விதம் வெளிப்படையாக ஒத்துக்கொண்டு அதன்படி நடந்துகொள்வோமாயின், நம்முடைய ஸ்தூல ஆசைகளுக்கு அது ஒரு நியாயமான தடையாக அமையும். அதன் பயனாக, நமது சக்தியை ஆன்மிக ஆராய்ச்சி, ஆன்மஞான வளர்ச்சித் துறைகளில் உபயோகிப்பதற்கு வழிபிறக்கும். வர்ணச்சிரமத்தின் இந்தச் சித்தாந்தத்தையே நான் எப்போதும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். வர்ணச்சிரமத்திற்கு இக்காலத்தில் அவ்விதம் எவரும் பொருள் கொள்ளுவதில்லை என்று கூற உங்களுக்கு உரிமையுண்டு. இன்று எவரும் அறிந்து அனுஷ்டிக்கும் வர்ணச்சிரமம், பண்டைய வர்ணச்சிரமத்திலிருந்து மாறுபட்ட அரக்கத்தனமான கேலிக் கூத்து என்று நானே எண்ணிக்கையற்ற தடவை கூறியிருக்கிறேன். இந்தச் சிதைவைத் தகர்ப்பதற்காக நாம், ஆதியில் இருந்த சிதைவற்ற உருவத்தைத் தகர்க்க முற்பட்டுவிடக்கூடாது. நான் உங்கள் முன்னிலையில் சமர்ப்பித்துள்ள சிரேஷ்டமான வர்ணச்சிரமம் முற்றிலும் சரியானதென்று நீங்கள் கூறினால், நீங்கள் எதையெல்லாம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டுமென நான் விரும்பினேனோ, அதையெல்லாம் நீங்கள் ஒத்துக்கொண்டு விட்டதாகும்.

எந்த நாடும், எந்த நபரும் நியாயமான உயர்ந்த லட்சியங்களின்றி வாழ முடியாதென்பது என் நம்பிக்கை. இதை நீங்களும் நம்ப வேண்டுமென நான் வற்புறுத்துவேன். குற்றம் குறையற்ற சிறந்த வர்ணச்சிரமத்தில் என்னைப் போல் உங்களுக்கும் நம்பிக்கையிருந்தால், முடிந்த வரையில் நீங்களும் அந்த லட்சியத்தை அடைய என்னுடன் பெருமுயற்சி செய்வீர்கள். உண்மையில், உலகத்தில் எந்த இடத்திலும் இந்த விதியை எதிர்த்துப் போராட முடிந்ததில்லை. இந்த விதியை எதிர்த்துப் போராடுவதால் என்ன நேர்ந்துள்ளது, என்ன நேர்ந்து தீரும் எனில், வீண் முயற்சியில் ஈடுபட்டு நமக்கு நாமே தீங்கு விளைவித்துக்கொள்ளுவோம்.

எனவே, நான் உங்களுக்குக் கூறும் யோசனை இதுதான்: அதாவது, நமது முதாதையர்கள் நமக்கு விட்டுச் சென்றுள்ளதையெல்லாம் நீங்கள் அறிந்து, அந்த மகத்தான பரம்பரைச் சொத்

துக்களைச் சுற்றி வளர்ந்து தீங்கு விளைவிக்கும் காளான்களையெல்லாம் அகற்றும் போராட்டத்தில் ஈடுபடுவீர்களாயின், உங்களுடைய போராட்டம் பிரமாதமாக வெற்றி பெறும். நான் கூறத் துணிந்த இந்த யோசனையை நீங்கள் ஒப்புக்கொண்டால், மதச் சார்பு சம்பந்தப்பட்ட வரையில் பிராம்மண—பிராம்மணரல்லாத பிரச்னை தீருவதற்கான வழியும் எளிதாகிவிடும்.

நான் ஒரு பிராம்மணரல்லாதான் என்ற முறையில், ஒரு பிராம்மணரல்லாதாருக்கு எவ்வளவு இயலுமோ அவ்வளவுக்குப் பிராம்மணியத்தைப் பரிசுத்தமாக்க நான் முயற்சிப்பேனேயன்றி, அதை அழித்துவிட முயற்சிக்கமாட்டேன். பிராம்மணரை, தாம் உயர்வானவர் என்று மமதை கொள்ளும் ஸ்தானத்திலிருந்தோ, லாபம் சம்பாதிக்கும் துறைகளிலிருந்தோ அப்புறப்படுத்திவிடுவேன். ஒரு பிராம்மணர், எந்த விநாடி லாபமடிக்கும் காரியத்தில் ஈடுபடுகிறாரோ, அதே விநாடி அவர் ஒரு பிராம்மணர் என்ற தன்மையை இழந்துவிடுகிறார். ஆனால், நான் எங்கே கண்டாலும் பிராம்மணரது மகத்தான கற்றறிவுக்கு யாதொரு தீங்கும் இழைக்கமாட்டேன். பிராம்மணர், தம்முடைய கற்றறிவு காரணமாக உயர்ந்தவர் என்று உரிமை கொண்டாடாமல் இருக்கலாம். எனினும், கற்றறிவு எங்கிருந்தாலும் அது மரியாதைக்கும் மதிப்புக்கும் உரியதாகும். எனவே, அவருக்கு நான் மரியாதை காட்டத் தவறக்கூடாது. எனினும், இது போன்ற பெரிய ஜனக்கூட்டத்தில் இவ்விஷயமாக இதைக் காட்டிலும் அதிக ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியில் இறங்கிவிடக்கூடாது.

அது எப்படியாயினும், நான் இறுதியில் ஒரு சர்வ நிவாரணியின் உதவியையே நாடவேண்டும். வாழ்க்கையின் எல்லா நோய்களுக்கும் அது உற்ற மருந்தென நினைக்கிறேன். அது என்ன வெனில், நாம் எத்தகைய போராட்டத்தில் ஈடுபட்டாலும், தூய்மையாகவும் நேர்மையாகவும் இருக்கவேண்டும்; சத்தியத்திலிருந்தும், அகிம்சையிலிருந்தும் அணுவளவும் வழு வக்கூடாது. இந்த இரண்டு தண்டவாளங்களின் மீது நாம் நமது வண்டியைச் செலுத்தி வருவோமாயின், நாம் ஆயிரம் தவறுகள் செய்தாலும்கூட நமது போராட்டம் தூய்மையாகவும் எளிதாகவும் இருக்கும். தண்டவாளங்களை விட்டிற்றங்கிய ரெயில் வண்டி பெரும் விபத்துக்கு உள்ளாவது போல், சத்தியம், அகிம்சை என்ற இரு தண்டவாளங்களிலிருந்து வழுவின நாம் பெரும் விபத்துக்கு உள்ளாவோம். சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிப்பவரும், தமது விரோதிக்குத் தீங்கு நினைக்காதவருமான ஒருவர், தமது விரோதிகளுக்கு எதிராகக் கூறப்படும் குற்றச்சாட்டுகளைக்கூட நம்புவதற்குத் தயங்குவார். அவர் எப்போதும் தமது விரோதிகளின் கருத்துக்களையும் அறிந்துகொள்ள முயற்சிப்பார். எப்போதும் மனத்தில் விருப்பு வெறுப்பின்றி அவரது எதிரிகளுக்குத் தொண்டு புரிவதற்கு ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தையும் நாடுவார்.

இந்த விதியை நான் தென்னாப்பிரிக்காவில் எனக்குச் சம்பந்தம் உள்ள ஆங்கிலேயர்கள், பொதுவாக ஐரோப்பியர்கள் விஷயத்திலும் இங்கேயும் அனுஷ்டிக்க முயற்சித்து வந்துள்ளேன். எனது முயற்சி ஓரளவு வெற்றி பெறாமலும் இருந்ததில்லை. அப்படியிருக்க, இந்த விதியை நாம் நமது வீடுகளிலும், சுற்றத்தாரிடத்திலும், குடும்ப விவகாரங்களிலும், நமது சொந்த மக்களிடத்திலும் எவ்வளவு அதிகமாக அனுஷ்டிக்க வேண்டியது அவசியமாகும்?

— 'எங் இந்தியா' 29—9—1927

7

ஹிந்து மதத்தின் வெற்றி ரகசியம்

ஹிந்து மதத்தைப் பற்றி எனக்குத் தெரிந்தவரையில் வர்ணம் என்பதன் பொருள், நம்ப முடியாதவாறு மிகச் சாதாரணமானது. பரம்பரையாகத் தொன்று தொட்டு வரும் நமது மூதாதையர்களின் தொழில்களை நாம் எல்லோரும் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதுதான் அதன் அர்த்தமாகும். ஆனால், தொன்று தொட்டு வரும் தொழில் மூலாதாரமான தருமத்துக்கு முரணாக இருக்கக்கூடாது; ஜீவனத்துக்கு மாத்திரமே போதிய அளவு சம்பாதிக்கும் நோக்கத்துடன் இருக்க வேண்டும். எல்லா மதங்களிலும் உள்ள மனிதனைப் பற்றிய வருணனையை நாம் ஒப்புக் கொள்ளுவதாயின், அதுதான் வாழ்க்கையின் நியதி என்று நான் கருதுகிறேன்.

கடவுள் சிருஷ்டித்த ஜந்துக்களிலெல்லாம் மனிதர் ஒருவர்தான் சிருஷ்டிகர்த்தாவை அறிந்துகொள்ளுவதற்காகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜந்துவாக இருக்கிறார். எனவே, வாழ்க்கையில் மனிதரின் லட்சியம், தினந்தோறும் செல்வத்தையோ, ஸ்தூல உடைமைகளையோ தேடிக் குவிப்பதல்ல. ஆனால், தம்மைச் சிருஷ்டித்தவரை நாடி நாளுக்கு நாள் அவர் அருகில் செல்லுவதுதான், மனிதர் செய்யவேண்டிய முக்கிய தொழிலாகும். இதிலிருந்துதான் பண்டைய ரிஷிகள் நமது வாழ்வின் இந்த நியதியைக் கண்டு பிடித்தார்கள். நாமெல்லோரும் வர்ணத்தின் இந்த நியதியைப் பின்பற்றி நடப்போமாயின், நாம் நமது ஸ்தூல ஆசைகளுக்கு வரம்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ளுவோம் என்பதை நீங்கள் உணர்வீர்கள். பின்னர் எதனால், எதன் மூலம் நாம் கடவுளை அறிய முடியுமோ, அந்தப் பரந்த துறைகளை ஆராய்ச்சி செய்வதில் நமது சக்தியை இஷ்டப்படி உபயோகிக்க முடியும். அப்படியாயின், இன்று உலகம் முழுவதும் நம் கவனத்தையெல்லாம் ஆட்

கொண்டு இயங்கி வரும் அலுவல்களில் பத்தில் ஒன்பது மடங்கு வழக்கத்தில் இல்லாமல் ஒழிந்துவிடும். எனவே, இன்று அனுஷ்டிக்கப்படும் வர்ணமானது, நான் உங்களுக்கு விவரித்துக் கூறிய வர்ணத்தின் நேர்மாறுபாடான கூத்து என்று நீங்கள் ஐயமின்றிக் கூறலாம். ஆம், இன்றைய வர்ணத்துக்கும் பண்டைய வர்ணத்துக்கும் சம்பந்தமே இல்லையென்பது நிச்சயம்.

எனினும் அசத்தியம், சத்தியம் போல் டம்பமாகக் காட்சி யளிக்கிறது என்பதற்காக நாம் சத்தியத்தை வெறுப்பதில்லை. ஆனால், சத்தியத்திலிருந்து அசத்தியத்தைச் சலித்து எறிந்து விட்டு, சத்தியத்தையே உறுதியுடன் கடைப்பிடிக்கிறோம். அது போலவே, வர்ணம் என்ற பெயரில் உலவும் வர்ணத்தின் உருமாற்றத்தை அழித்துவிட்டு, ஹிந்து சமூகம் இன்று தாழ்ந்துள்ள இழிநிலையைப் பரிசுத்தமாக்க முடியும்.

ஆச்சிரமம் என்பது, நான் உங்களுக்குக் கூறியதைத் தொடர்ந்து வரும் அவசியமான ஒரு முறைமையாகும். இன்று வர்ணம் சிதைந்து உருமாறியுள்ளதெனில், ஆச்சிரமம் அடியோடு மறைந்தே போய்விட்டது. ஆச்சிரமம், ஒருவருடைய வாழ்க்கையின் நாலு படிகளையே, பகுதிகளையே குறிப்பிடுகிறது. எனக்கு அன்புடன் பண முடிப்புகள் அளித்த மாணவர்கள்—கல்லூரி மாணவர்களும், சட்டக் கல்லூரி மாணவர்களும்—முதலாவது ஆச்சிரமத்தின் விதிகளின்படி தாங்கள் வாழ்ந்து வருவதாகவும், அவர்கள் எண்ணத்திலும், பேச்சிலும், செய்கையிலும் பிரம்மச் சாரிகளாக இருந்து வருவதாகவும் எனக்கு உறுதி கூறத் தகுதியுடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். இதுதான் என் விருப்பம். குறைந்த பட்சம் 25 வயது வரையிலாவது பிரம்மச்சாரியாக வாழ்க்கை நடத்துவோரே, இரண்டாவது ஆச்சிரமத்தில், அதாவது கிருஹஸ்தாச்சிரமத்தில் பிரவேசிக்க உரிமையுடையவர்களாவர் என்று பிரம்மச்சாரிய ஆச்சிரமம் கட்டளையிடுகிறது. மனிதனை மேலும் மேலும் சிறந்தவனாகச் செய்து, சிருஷ்டிகர்த்தாவின் அருகில் கொண்டு போவதே ஹிந்து மதத்தின் முழு தத்துவமாகும். அதனாலேயே ரிஷிகள் கிருஹஸ்தாச்சிரமப்பகுதிக்கும் எல்லையை நிர்ணயித்து, வானப்ரஸ்த, சன்னியாச ஆச்சிரமங்களையும் அடையவேண்டுமென்று விதித்திருக்கிறார்கள். இன்று இந்தியா முழுவதும் தேடித் தேடிப் பார்த்தாலும் ஓர் உண்மையான பிரம்மச்சாரியையோ, ஓர் உண்மையான கிருஹஸ்தரையோ கண்டு பிடிக்க முடியாது. இந்த நிலையில் ஓர் உண்மையான வானப்ரஸ்தரையும், ஓர் உண்மையான சன்னியாசியையும் கண்டுபிடிக்க முடியும் என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை.

நம்முடைய விவேகத்தைப் பெரிதாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் நாம், இஷ்டப்பட்டால் இந்த வாழ்க்கை நியதியை எள்ளி நகையாடலாம். எனினும், ஹிந்து மதத்தினுடைய மகத்தான வெற்றியின் ரகசியம் இதுதான் என்பதில் எனக்கு எள்ளளவும் ஐயமில்லை. பிரபல எகிப்திய, அசைரிய, பாபிலோ

னிய நாகரிகங்கள் செத்துவிட்டன. ஆனால், ஹிந்து நாகரிகம் அழிவின்றி இருந்து வருகிறது. கிறிஸ்தவ நாகரிகம் தோன்றி இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள்தான் ஆகின்றன. இஸ்லாமிய நாகரிகம் நேற்று உண்டானதாகும். இவ்விரண்டும் மகத்தான நாகரிகங்களெனினும், அவை இன்னும் உருவாகிக்கொண்டிருக்கின்றன என்பதே என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம். கிறிஸ்தவ ஜரோப்பா கிறிஸ்தவ தருமத்தைப் பின்பற்றாமல் இருளில் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறது. அப்படியே இஸ்லாமும் அதன் மகத்தான ரகசியத்தைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த மூன்று மாபெரும் மதங்களுக்குள் இன்று போட்டியிருந்து வருகிறது. அந்தப் போட்டி ஒருபுறம் நன்மை பயக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. மற்றொருபுறம், மிகுந்த வெறுப்பையும் விபரீதத்தையும் உண்டாக்கும் போட்டியாகவும் இருக்கிறது.

வருடங்கள் செல்லச் செல்ல, வர்ணம் மனிதனுடைய வாழ்க்கையின் நியதி என்ற உறுதியானது என் மனத்தில் நாளுக்கு நாள் வளர்ச்சி பெற்று வருகிறது. ஹிந்து மதத்துக்கு அது எவ்வளவு அவசியமோ, ஹிந்து மதத்துக்கு அது எவ்விதம் பாதுகாப்பாக இருந்துள்ளதோ, அது போலவே கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய மதங்களுக்கும் அதுபோன்ற நியதி அவசியமென்ற உறுதியும் வளர்ச்சி பெற்றுவருகிறது. எனவே, வர்ணச்சிரமம் ஹிந்து மதத்தின் சாபக்கேடு என்பதை நம்ப நான் மறுக்கிறேன். ஆனால், தென்னிந்தியாவில் சில ஹிந்துக்கள் அதை ஒரு சாபக்கேடு என்று கூறுவது சம்பிரதாயமாக இருந்து வருகிறது.

எனினும், இன்று நம்மைச் சுற்றி நாம் காணும் வர்ணச்சிரமத்தின் பயங்கரமான உருமாற்றத்தை நீங்களும் நானும் ஒரு விநாடிகூடச் சகித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றோ, அல்லது அவ்விஷயத்தில் பொறுமை காட்ட வேண்டுமென்றோ நான் கூறவில்லை. வர்ணச்சிரமத்துக்கும் சாதிக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லை. சாதி, ஹிந்துக்களின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருந்து வருகிறதென்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. தீண்டாமை, நான் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டிருப்பது போல, வர்ணச்சிரமத்தின் மீது படர்ந்துள்ள புல்லுருவி ஆகும். கோதுமை வயல்களிலோ அல்லது நெல் வயல்களிலோ நாம் பார்க்கும் பயனற்ற பூண்டு களைக் களைந்தெறிவது போல் வர்ணச்சிரமத்தின் மீது வளர்ந்துள்ள களைகளையும் பிடுங்கி எறிய வேண்டும்.

வர்ணத்தின் இந்தத் தத்துவத்தில் உயர்வு, தாழ்வு எண்ணத்துக்கு இடமேயில்லை. நான் மீண்டும் ஹிந்து தத்துவத்தின் கருத்தைச் சரியாகக் கூறுவதாயின், எல்லா ஜீவனும் சமமாகும், ஒன்றாகும். எனவே, 'மற்ற மூன்று வர்ணங்களைவிட நான் உயர்ந்தவன்' என்று பிராம்மணர் கூறினால், அது இறுமாப்புத் துணிச்சலேயன்றி வேறல்ல. பண்டைய பிராம்மணர்கள் அவ்விதம் சொல்லவில்லை. அவர்களுக்கு எல்லோரும் தாங்களாகவே மரியாதை காட்டினார்கள். அவர்கள், தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள்

என்று சொல்லிக் கொண்டதற்காக அல்ல; அவர்கள், சிறிதளவு கைம்மாறும் எதிர்பாராமல் பூரண தொண்டு புரியும் உரிமை கோரியதற்காகவே அவர்களுக்கு மரியாதை காட்டினார்கள். இன்று தாங்கள் பிராம்மணரின் கடமைகளைச் செய்வதாக அகந்தை கொண்டு மதத்தை உருக்குலைக்கும் புரோகிதர்கள், ஹிந்து மதத்தையோ அல்லது பிராம்மணியத்தையோ பாதுகாக்கும் காவலர்கள் அல்ல. மனமாரத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ, அவர்கள் தாங்கள் உட்கார்ந்திருக்கும் மரத்தின் வேரையே கோடரியால் வெட்டி வருகிறார்கள். சாஸ்திரங்கள் தீண்டாமையை விதித்திருக்கின்றன என்றும், தீட்டு என்றும், தூரத்தில் நிற்க வேண்டுமென்றும் அவர்கள் உங்களுக்குக் கூறும்போது, அவர்கள் தங்கள் கொள்கையைப் பொய்யாக்கி வருகிறார்கள் என்றும், ஹிந்து மதத் தத்துவத்திற்கு தவறான வியாக்கியானம் செய்கிறார்கள் என்றும் சொல்ல நான் தயங்க மாட்டேன்.

எனவே, இங்கே என் பிரசங்கத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஹிந்துக்களான நீங்கள் ஊக்கமும் உற்சாகமும் கொண்டு, இந்தச் சாபக்கேட்டை ஒழிக்க வேண்டியது முற்றிலும் எவ்வளவு அவசியமென்பதை இப்போது உணர்ந்துகொள்ளுங்கள். நீங்கள் ஒரு பண்டைய ஹிந்து சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லவா? எனவே, இந்தச் சீர்திருத்தத்திற்கு வழிகாட்டுவதில் நீங்கள் பெருமை கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் அந்தரங்க சுத்தியுடனும் ஊக்கத்துடனும் இந்தச் சீர்திருத்தத்தைக் கைக் கொள்ள வேண்டும். உங்களைச் சுற்றிலுமுள்ள சூழ்நிலையை நான் அறிந்தவரையில், அவ்விதம் கைக்கொள்வதற்கு இது உங்களுக்குச் சப வேளை என்பது நிச்சயம்.

[இது திருவனந்தபுரத்தில் நிகழ்த்திய பிரசங்கத்திலிருந்து எடுத்தது]

— 'எங் இந்தியா' - 20-10-1927

8

உடல் உறுப்புக்கள் யாவும் சமமே

கேள்வி : வர்ண தருமத்தைத் தாங்கள் வற்புறுத்துவதை எங்களால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தற்போதைய சாதி முறை நியாயமானதென்று நீங்கள் நிரூபிக்க முடியுமா? வர்ணத்தைப் பற்றி உங்களுடைய விளக்கம் என்ன?

பதில் : மனிதர் எந்தத் தொழிலில் ஈடுபடுவதென்பதை முன் கூட்டியே நிர்ணயிப்பதுதான் வர்ணத்தின் அர்த்தமாகும். ஒரு மனிதர், தம்முடைய ஜீவனத்துக்குத் தமது முன்னோர்

களின் தொழிலைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்பது வர்ணத்தின் நியதியாகும். ஒவ்வொருவரும் இயற்கையாக அவரது தந்தையின் போக்கையே பின்பற்றுகிறார், அல்லது தந்தையின் தொழிலையே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுகிறார். எனவே, வர்ணம் என்பது ஒரு விதத்தில் பரம்பரை நியதியே. அது ஹிந்துக்கள் மீது திணிக்கப்பட்ட ஒரு விஷயமல்ல; அவர்களுடைய கேஷமத்தைப் பாதுகாக்கும் தருமகர்த்தாக் களான மனிதர்களால் அவர்களுக்காகக் கண்டுபிடித்து அளிக்கப்பட்ட நியதியே. எனினும், அது மனிதர் கண்டு பிடித்ததல்ல; யாராலும் மாற்ற முடியாத இயற்கை நியதி யாகும். நியூட்டனின் ஆகர்ஷண சக்தி விதியைப் போல், அந்த நியதி என்றென்றும் இருந்து கொண்டும், இயங்கிக் கொண்டும் இருக்கிறது. நியூட்டன் கண்டுபிடிப்பதற்கு முன்னரும் ஆகர்ஷண சக்தி இருந்தது போல, வர்ண தரும விதியும் இருந்திருக்கிறது. ஆனால், அந்த நியதியைக் கண்டுபிடிக்கும் வாய்ப்பு ஹிந்துக்களுக்குத்தான் கிடைத் தது. இயற்கையின் சில விதிகளைக் கண்டுபிடித்து உப யோகித்ததன் மூலம், மேனாட்டு மக்கள் தங்களுடைய ஸ்தூல உடைமைகளை எளிதாக அதிகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கி றார்கள். அது போலவே ஹிந்துக்கள், எதிர்க்க முடியாத இந்தச் சமுதாயத் தன்மையைக் கண்டுபிடித்ததன் மூலம், ஆன்மிகத் துறையில் உலகத்தில் உள்ள வேறெந்த நாளும் பெற முடியாத வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள்.

வர்ணத்துக்கும் சாதிக்கும் சம்பந்தமேயில்லை. வர்ணம் என்ற மாறு வேஷத்தில் இருக்கும் சாதி அரக்கனை வீழ்த்துங்கள். வர்ணத்தின் இந்த உருவ மாறுதலே ஹிந்து மதத்தையும் இந்தியாவையும் இழிவுபடுத்தியிருக்கிறது. வர்ண நியதியை நாம் பின்பற்றத் தவறியதே, நம்முடைய பொருளாதார, ஆன்மிக அழிவுக்குப் பெரிதும் பொறுப் பாகும். அது மக்களின் வேலையில்லாக் கஷ்டத்துக்கும் வறுமைக்கும் ஒரு காரணம். அதுதான் தீண்டாமைக்கும், நமது மதத்தில் ஏற்பட்ட குற்றம் குறைகளுக்கும் காரணம்.

ஆதியில் ஏற்பட்ட நியதியானது, தற்போது அரக்க உருவத்திற்கும் அரக்கத்தனமான பழக்க வழக்கங்களுக்கும் இலக்காகியிருக்கிறது. ஆனால், அவற்றை எதிர்த்துப் போராடும் நாம், ஆதி நியதியையே எதிர்க்க முற்பட்டு விடக்கூடாது.

கே: வர்ணங்களில் எத்தனை இருக்கின்றன?

ப: நான்கு வர்ணங்கள் இருக்கின்றன. இருந்தாலும் அது வர்ணத்தில் உள்ளடங்கிய கண்டிப்பான பிரிவினையல்ல. ரிஷிகள் இடைவிடாது பரிசோதனையும் ஆராய்ச்சியும் செய்து இந்த நான்கு விதமான பிரிவை, அதாவது ஜீவனத்

திற்காகச் சம்பாதிக்கும் நான்கு வழிகளைத் தீர்மானித் தார்கள்.

கே : எனவே, எத்தனை தொழில்கள் இருக்கின்றனவோ அத்தனை வர்ணங்கள் இருக்கின்றன என்பது தர்க்கரீதியாகப் பொருத்தமானதுதானே?

ப : அவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. பல்வேறு தொழில்களையும் நான்கு முக்கிய பிரிவுகளின் கீழ்க்கொண்டு வருவது எளிதாகும். அவையாவன: போதித்தல், பாதுகாப்பு அளித்தல், செல்வம் உற்பத்தி செய்தல், சரீரத் தொண்டு புரிதல். எல்லா ஆச்சிரமங்களுக்குள்ளும் கிரஹஸ்தாச்சிரமம் எவ்வாறு அதிக ஆதிக்கம் வகிக்கிறதோ, அது போலவே உலகம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் செல்வம் உற்பத்தி செய்வதே ஆதிக்கம் வகிக்கும் தொழிலாக இருக்கிறது. வர்ணங்களுள் வைசியர்தான் முக்கிய ஸ்தானம் வகிக்கிறார். செல்வமும் சொத்தும் இராவிடில் பாதுகாப்பு அளிப்பவர் தேவையில்லை. மூன்றாவது பிரிவு காரணமாக, முதல் இரண்டு பிரிவுகளும் நாலாவது பிரிவும் தேவையாக இருக்கின்றன. மிகச் சிலரே முதல் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பார்கள். அதற்குக் காரணம், இதற்குக் கடுமையான ஒழுங்கு முறை தேவையாக இருப்பதே. ஒழுங்காகவும் அமைதியாகவும் நிர்வகிக்கப்பட்டு வரும் சமுதாயத்தில், இரண்டாவது பிரிவினரும் சிலரே இருக்க முடியும். நாலாவது பிரிவினரும் அப்படித்தான்.

கே : பிறப்பால் தனக்குச் சொந்தமல்லாத ஒரு தொழிலை ஒருவர் அனுஷ்டித்தால், அவர் எந்த வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவராகிறார்?

ப : ஹிந்து மத நம்பிக்கைக்கு இணங்க, அவர் எந்த வர்ணத்தில் பிறந்தாரோ, அந்த வர்ணத்தையே சேர்ந்தவராகிறார். எனினும், அந்த வர்ண விதிகளின்படி அவர் நடக்காததால் அவர் தனக்குத் தானே கேடு விளைவித்துக் கொண்டு, இழிநிலையை அடைகிறார்—ஒரு பதிதராகிவிடுகிறார்.

கே : பிறப்பால் பிராம்மணர் செய்யவேண்டிய ஒரு காரியத்தை ஒரு சூத்திரர் செய்கிறார். அதனால், அவர் பதிதராகி விடுகிறாரா?

அறிவைப் பெற ஒரு பிராம்மணருக்கு எவ்வளவு உரிமையுண்டோ அவ்வளவு உரிமை ஒரு சூத்திரருக்கும் உண்டு. எனினும், ஒரு சூத்திரர் போதிப்பதன் மூலம் தமது ஜீவனத்திற்குச் சம்பாதிக்க முயற்சிப்பாராயின், தமது நிலையிலிருந்து வழுவி விடுகிறார். பண்டைய காலத்தில், சுயேச்சையான வர்த்தகச் சங்கங்கள் இருந்தன. அவை, அத்தொழிலைச்

சேர்ந்த சகலருக்கும் ஆதரவளிக்க வேண்டுமென்பது புத்தகத்தில் எழுதப்படாத வாய்மொழி விதியாக இருந்தது. நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு மரத்தச்சரின் மகன், தான் ஒரு வக்கீலாக வேண்டுமென்று ஒருபோதும் விரும்பியதில்லை. ஆனால், இன்று ஒரு தச்சரின் மகன் அவ்விதம் விரும்புகிறார். ஏனெனில், பணம் திருடுவதற்கு அந்தத் தொழில்தான் மிக்க எளிதான வழி என்பதை அவர் அறிந்து கொண்டிருக்கிறார். தம்முடைய மூளையை உபயோகிப்பதற்காக ரூ. 15,000 கட்டணம் விதிக்க வேண்டுமென்று வக்கீல் எண்ணுகிறார். ஹக்கீம்* சாகிப்பைப் போன்ற ஒரு வைத்தியர், வைத்திய சம்பந்தமான ஆலோசனை கூறுவதற்காக ஒரு நாளுக்கு ரூ. 1,000 கட்டணம் விதிக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறார்!

கே : ஆனால், ஒரு மனிதர் தன் மனத்துக்கு இசைந்த ஒரு தொழிலைப் பின்பற்றக் கூடாதா?

ப : அவர் மனத்துக்கு இசைந்த ஒரே தொழில் அவரது முன்னோர்களின் தொழிலாகவே இருக்க வேண்டும். முன்னோர்களின் தொழிலை எடுத்துக்கொள்ளுவதில் தவறு எதுவுமில்லை; அதற்கு மாறாக அவ்விதம் எடுத்துக்கொள்ளுவதுதான் உயர்வாகும். ஆனால், இன்று நாம் இயற்கைக்கு மாறான விபரீதங்களுையே காண்கிறோம். அதனால்தான் சமூகத்தில் கொடுமையும் பிளவும் தாண்டவமாடுகின்றன. மேலெழுந்தவாரியான உதாரணங்களைக் கொண்டு நம்மை நாமே குழப்பிக்கொள்ளக்கூடாது. ஆயிரக்கணக்கான தச்சர்களின் பிள்ளைகள் தங்கள் முன்னோர்களின் தொழிலையே பின்பற்றி வருகிறார்கள். ஒரு நூறு தச்சர்களின் பிள்ளைகள்கூட வக்கீல்களாக இருக்கவில்லை. பண்டைக் காலத்தில், பிறர் தொழில்களை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு செல்வம் திரட்டும் பேராசை இருந்ததில்லை. உதாரணமாக, ஸிஸரோவின் காலத்தில் வக்கீல் தொழில் பணம் திரட்டும் தொழிலாக இருக்கவில்லை; ஒரு கௌரவத் தொழிலாகவே இருந்தது. சாமர்தியசாலியான எந்தத் தச்சரும் பணத்துக்காக அல்ல, பொது ஜனத் தொண்டிற்காக வக்கீலாவது முற்றிலும் நியாயமாக இருக்கும். பின்னர்தான் பெயருக்கும் பணத்துக்கும் பேராசை வந்து புகுந்துகொண்டது. அக்காலத்தில் வைத்தியர்கள் சமூகத்துக்குத் தொண்டு புரிந்தார்கள்; சமூகம் கொடுத்த ஊதியத்தைக் கொண்டு திருப்தியடைந்தார்கள். ஆனால், இப்போது அவர்கள் வியாபாரிகளாகி, சமூகத்துக்கு ஆபத்தாகக்கூட இருந்து வருகிறார்கள். பொது மக்களுக்கு உதவி புரிய வேண்டுமென்ற நோக்கம் நிலவிய போது, வைத்திய, வக்கீல் தொழில்கள் தாராள சித்த

* ஹக்கீம் அஜ்மல்கான் ஒரு மாபெரும் தேசிய முஸ்லிமாவர். அவர் 1921-ல் அகமதாபாத்தில் நடந்த இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் மகாசபைக்கு அக்கிராசனராக இருந்தார்.

முள்ள தொழில்கள் என்று கூறப்பட்டு வந்தது நியாயமே யாகும்.

கே : சமுதாயம் குற்றம் குறையற்ற உன்னத நிலையிலிருக் கும்போது அவையெல்லாம் சரிதான். ஆனால், இன்று ஒவ் வொருவரும் பணம் திரட்டும் தொழில்களையே நாடிக்கொண் டிருக்கையில், தாங்கள் என்ன செய்ய உத்தேசிக்கிறீர்கள்?

ப : அவ்விதம் கூறுவது, எல்லோர் மீதும் ஒரேயடியாய்ப் பொதுவாகக் குற்றஞ்சாட்டுவதாகும். கல்விச்சாலைகளிலும் கல்லூரிகளிலும் வாசிக்கும் மாணவர்களின் தொகையைச் சேர்த்துக் கூட்டுங்கள். கல்வித் தேர்ச்சி பெற்ற தொழில் களை நாடும் மாணவர்களின் சத விகிதம் எவ்வளவு என் பதை நிர்ணயம் செய்யுங்கள். வழிப்பறிக் கொள்ளையில் ஒவ் வொருவரும் ஈடுபடுவது முடியாத காரியம். அவ்விதம் ஈடுபட வேண்டுமென்ற கிளர்ச்சியே தற்போதைய நிலை என்று தோன்றுகிறது. எத்தனை பேர் வக்கீல்களாகவும், சர்க்கார் ஊழியர்களாகவும் வர முடியும்? செல்வம் சேர்க் கும் தொழில்களில் நியாயமாக ஈடுபட வேண்டியவர்கள் வைசியர்களாவர். அவர்களின் தொழில்கூட வழிப்பறிக் கொள்ளையாகிவிட்டால், அதை வெறுக்கும்படி நேருகிறது. லட்சாதிபதிகள் லட்சக்கணக்கில் இருக்க முடியாதல் லவா?

கே : தமிழ்நாடு சம்பந்தப்பட்ட வரையில், எல்லாப் பிராம்மண ரல்லாதாரும் பிறப்பினால் தங்களுக்கு ஏற்படாத தொழில் களிலேயே ஈடுபட விரும்புகிறார்கள்.

ப : 2 கோடியே இருபது லட்சம் தமிழர்களின் சார்பில் பேச உங்களுக்குள்ள உரிமையை நான் நிராகரிக்கிறேன். இந்தப் பிரச்சனை தீர நான் உங்களுக்கு ஒரு விதி கூறுகிறேன்: மற்ற ஒவ்வொருவரும் எந்த நிலையில் இருக்க முடியாதோ, அந்த நிலையில் இருக்க நாம் விரும்பாமல் இருப்போமாக. நான் விளக் கிக் கூறியுள்ள வர்ணத்தின் அடிப்படையைக் கொண்டு மாத்திரமே நீங்கள் இந்த விதியை முற்றிலும் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

கே : வர்ண நியதி, நம்முடைய லோகாயதமான ஆசையை அடக் கிக் கட்டுப்படுத்துகிறது என்று நீங்கள் கூறி வந்திருக்கி றீர்கள். அது எப்படி?

ப : நான் என் தந்தையின் தொழிலைப் பின்பற்றுமிடத்து, அதைக் கற்றுக் கொள்ள நான் ஒரு பள்ளிக்கூடத்திற்குக் கூடச் செல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. அத்தொழிலால் என் சம்பாத்தியம் அல்லது ஜீவனம் உறுதிப்பட்டு விடுவ தால், என் மனத்தின் சக்தியை ஆன்மிகத் துறைகளில் உபயோகிப்பதற்கு வழி ஏற்படுகிறது. சந்தோஷ வாழ்வுக்

கும் உண்மையான மத அனுஷ்டானங்களுக்கும் வர்ணம் சிறந்த உத்தரவாதம் அளிக்கும் முறையாகும். மற்றத் துறைகளில் என் மனச் சக்தியை நான் ஒன்றித்துவிட்டால், நான் என் ஆன்மானுபவ சக்தியை விற்றவனாகிறேன்; அல்லது அற்பமான ஸ்தூல ஆசைகளுக்காக எனது ஆன்மாவையே விற்றவனாகிறேன்.

கே: சக்தியைச் சிதறவிடாமல் ஆன்மிகத் துறைகளில் உபயோகிக்க வேண்டுமென்பது பற்றி நீங்கள் பிரஸ்தாபிக்கிறீர்கள். இன்று தங்கள் முன்னோர்களின் தொழில்களைப் பின்பற்றுவோருக்கு ஆன்மிகப் பண்பாடு அறவே இல்லை—அவர்களுடைய வர்ணமே, அவர்களை அந்தப் பண்பாட்டிற்குத் தகுதியற்றவர்களாகச் செய்திருக்கிறது.

ப: வர்ணம் பற்றி வக்கிரமான மனோபாவங்களுடன் நாம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். வர்ணமானது உண்மையில் அனுஷ்டிக்கப்பட்டபோது, ஆன்மிகப் பயிற்சிக்குப் போதிய ஓய்வு நேரம் நமக்கு இருந்தது. இப்போதுகூட நீங்கள் தொலைவிட உள்ள கிராமங்களுக்குச் சென்று, அவர்களுடைய ஆன்மிகப் பண்பாட்டை நகரங்களில் வாழும் மக்களின் ஆன்மிகப் பண்பாட்டுடன் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். இவர்களுக்கு (நகரங்களில் வாழ்வோருக்கு) தன்னடக்கம் என்பதே தெரியாது.

எனினும், நீங்கள் காலத்தின் கோளாறைக் கண்டுபிடித்துக் காட்டியிருக்கிறீர்கள். மற்றவர்களால் எந்த நிலையில் இருக்க முடியவில்லையோ, அந்த நிலையில் இருக்க நாம் முயற்சி செய்யவேண்டாம். விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் கீதையை வாசிப்பது சாத்தியமாக இருக்க வேண்டும். அவ்விதம் இராவிடில், நான்கூடக் கீதையைக் கற்கமாட்டேன். அதனால்தான், பணம் திரட்டுவதற்காக ஆங்கிலம் கற்பதை எதிர்த்து என் முழு ஆன்மாவும் திரண்டெழுகிறது. இன்று நம்மில் ஒரு சிறு பகுதியினருக்குக் கிடைக்கும் ஓய்வு நேரம் கோடிக்கணக்கானவர்களுக்கும் கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டும். அதற்கேற்ப, நாம் நமது வாழ்க்கை முறைகளை மாற்றி ஒழுங்குபடுத்த வேண்டும். வர்ண தருமத்தைப் பின்பற்றினாலன்றி, அவ்விதம் ஒழுங்குபடுத்துவது முடியாத காரியம்.

கே: அதே கேள்விக்குத் திரும்பத் திரும்ப நாங்கள் போவதைக் குறித்து, நீங்கள் எங்களை மன்னிக்க வேண்டும். அதை நாங்கள் சரிவரப் புரிந்துகொள்ள விரும்புகிறோம். வெவ்வேறு சமயங்களில் வெவ்வேறு தொழில்களை நடத்தும் ஒரு மனிதரின் வர்ணம் என்ன?

ப: அவர் தமது தந்தையின் தொழிலில் ஈடுபட்டுத் தமது ஜீவனத்துக்குச் சம்பாதித்து வரும் வரையில் அவரது வர்ணத்தில் எவ்வித வேற்றுமையும் ஏற்படுவதற்கில்லை. தொண்டில்

ஈடுபாடு காரணமாக அவர் தாம் விரும்பும் எந்தத் தொழிலையும் செய்யலாம்.* எனினும், 'செல்வம் திரட்டுவதற்காக அப்போதைக்கப்போது தொழிலை மாற்றிக்கொள்ளும் ஒருவர் தம்மை இழிவுபடுத்திக் கொள்ளுவதுடன், வர்ணத்திலிருந்தும் வீழ்ச்சியடைந்தவராகிறார்.

கே: ஒரு சூத்திரருக்குப் பிராம்மணரின் சகல குண விசேஷங்களும் இருக்கலாம். அப்படியிருந்தும் அவரைப் பிராம்மணர் என்று யாரும் கூறுவதில்லை.

ப: இந்தப் பிறப்பில் அவர் பிராம்மணர் என்று அழைக்கப்படாமல் இருக்கலாம். தாம் பிறக்காத ஒரு வர்ணத்துக்குத் தாம் உரியவரென்று அவர் இறுமாப்புக்கொள்ளாதிருப்பது நன்மையே. அதுதான் உண்மையான அடக்கத்தின் அறிகுறியாகும்.

* காந்தியின் இதே கருத்தை விளக்கும் அவருடைய மற்றோர் கட்டுரையாவது:

தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலிருந்து ஒருவர் எழுதியுள்ள கடிதத்தில், தாமும் தமது சகோதரரும் பிராம்மணர்களெனினும், சோம்பேறித்தனமாக வாழ்க்கை நடத்துவதைக் காட்டிலும் ஏதாவது வேலை செய்ய வேண்டுமென்று கருதி, தங்கள் கலப்பையை எடுத்துக்கொண்டதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அவ்விதமாக, அவர்கள் விவசாயத்தில் ஈடுபடத் தொடங்கினர். அதன்மீது அவர்களுடைய கிராமத்திலுள்ள மற்றவர்கள் வெறுப்படைந்து, அவர்களை சாதிப்ரஷ்டம் செய்துவிட்டார்கள். எனினும், அவர்கள் தங்கள் தீர்மானத்தில் உறுதியுடனிருந்தனர். கும்பகோணம் சங்கராச்சாரியார் அந்தப் பக்கத்துக்கு விஜயம் செய்தபோது, அவர்கள் தங்கள் காணிக்கையுடன் அவரைத் தரிசிக்கச் சென்றார்கள். ஆனால், அவர்கள் தங்கள் ஜீவனத்துக்கு உழைத்த பாவத்துக்காக, அவர்களுடைய காணிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டுவிட்டது. எனினும், சங்கராச்சாரியாரின் செய்கையால் தாம் சிறிதும் சோர்வடைந்துவிடவில்லையென்று அந்த நிருபர் கூறுகிறார். அவர்களுடைய சேவை உணர்ச்சிக்காக அந்தச் சகோதரர்களைப் பாராட்டுகிறேன். ஒரு கொடுமையான சமூகத்திலிருந்து பகிஷ்காரம் செய்யப்படுவது, உண்மையில் யோக்கியதாம்சத்திற்காக அளிக்கப்படும் வெருமதியே. எனவே, அதை வரவேற்க வேண்டும். ஒரு பிராம்மணர் கலப்பையைத் தொடக்கூடாது என்று கூறுவது, வர்ணச்சிரமத்தின் ஒரு கேலிக் கூத்தேயாகும்; பகவத் கீதையின் அர்த்தத்தை இழிவுபடுத்துவதாகும். வெவ்வேறு பிரிவினரிடம் பிரதானமாக உள்ள குணவிசேஷங்கள் மற்றவர்களுக்கு இருக்கக்கூடாது என்பதில்லை. பராக்கிரமம் கூத்திரியர்களுக்கு மாத்திரமே, ஏகபோக பாத்தியமானதல்ல. அடக்கம் பிராம்மணருக்கு மாத்திரம் ஏகபோக பாத்தியமானதல்ல.

பிராம்மணர், கூத்திரியர், சூத்திரர்கள் பசுவைப் பாதுகாக்க வேண்டியதில்லையா? பசுவுக்காக உயிரைக் கொடுக்கத் தயாராக இராத எவரும் ஹிந்துவாக இருக்க முடியுமா? அப்படியிருந்தும் சென்னை மாகாணத்திலிருந்து எனக்கு ஒரு விசித்திரமான கடிதம் வந்திருக்கிறது. கோ சம்ரட்சணம் (பசுவைப் பாதுகாப்பது) வைசியரைத் தவிர வேறெவருக்கும் எவ்வித சம்பந்தமுமில்லாத விஷயம் என்று அக்கடிதம் கூறுகிறது. அவ்வளவு துடுக்குடன் அறியாமையும் சேர்ந்து கொண்டிருக்கும்போது, எல்லா அபாயங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டும், ஒருவருடைய நிலை சத்தியமானதா என்பதைக் காலம் நிரூபித்துக் காட்டுமென்ற நம்பிக்கையுடன் சீர்திருத்தப் பாதையில் தொடர்ந்து செல்லுவதும் தான் சிறந்ததாகும். நாம் உறுதியுடனும் அன்புடனும் நடந்துகொண்டால், முடிவில் எல்லா எதிர்ப்பையும் நாம் அகற்றிவிட முடியும். சீர்திருத்தவாதிகள் தளர்ச்சியடைந்துவிடக்கூடாது; கோபம் கொள்ளவும் கூடாது.

கே : வர்ணத்தைச் சார்ந்த குணங்கள் பரம்பரையாக வருகின்றன என்பதும், முயற்சி செய்து அடையத்தக்கவை அல்ல என்பதும் உங்கள் நம்பிக்கையா?

ப : முயற்சியின்மீது அக்குணங்களை அடைய முடியும். பரம்பரையாக வரும் குணங்களைப் பலப்படுத்திக்கொள்ளவும் எப்போதும் முடியும். ஆனால், பண லாபத்திற்காகப் புதிய வழிகளை நாம் நாட வேண்டிய அவசியமில்லை; நாடுவதும் கூடாது. மாசின்றிப் பரிசுத்தமானவையாக இருக்கும் வரையில், நமது முன்னோர்களிடமிருந்து நாம் ஆர்ஜிதம் செய்த தொழில்களைக்கொண்டு திருப்தியடைய வேண்டும்.

கே : ஒருவர் அவருடைய குடும்பத்தின் தன்மைக்கு நேர்விரோதமான குணங்கள் உடையவராக இருப்பதை நீங்கள் கண்டதில்லையா?

ப : இது கஷ்டமான கேள்வி. நமது முன்னோர்களின் பூர்வ சரித்திரம் யாவும் நமக்குத் தெரியாது. நான் உங்களுக்கு விளக்கிக் கூறியுள்ளபடி வர்ணத்தின் விதியை அறிந்துகொள்ளுவதற்கு, நானும் நீங்களும் இப்பிரச்சனையை ஆழ்ந்து பரிசீலனை செய்யவேண்டிய அவசியமில்லை. என் தந்தை ஒரு வர்த்தகராக இருந்து, நான் ஒரு சிப்பாயின் குணங்கள் உடையவனாக இருப்பேனாயின், நான் கைம்மாறு எதுவுமின்றி ஒரு சிப்பாய் என்ற முறையில் என் நாட்டிற்குத் தொண்டு புரியலாம். ஆனால், எனது ஜீவனத்துக்கு வியாபாரத்தின் மூலம் சம்பாதிப்பதைக்கொண்டே நான் திருப்தியடைய வேண்டும்.

கே : இன்று நாம் காணும் சாதி, சமபந்தி போஜனம், கலப்பு மணம் சம்பந்தமான கட்டுப்பாடுகள் மாத்திரமே அடங்கியதாக இருக்கிறது. வர்ணத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதன் அர்த்தம், இந்தக் கட்டுப்பாடுகளை நிலை நிறுத்தி வருவதுதானா?

ப : இல்லவே இல்லை. கட்டுப்பாடுகள் எதுவும் இராமையே வர்ணத்தின் கலப்பற்ற முழுப் பரிசுத்த நிலையாகும்.

கே : அந்தக் கட்டுப்பாடுகளை விட்டுவிடலாமா?

ப : விட்டுவிடலாம். மற்ற வர்ணங்களில் திருமணம் செய்து கொள்ளுவதால்கூட, வர்ணம் பாதுகாக்கப்படுகிறது.

கே : அப்படியாயின், தாயாரின் வர்ணம் பாதிக்கப்படுமே.

ப : ஒரு மனைவி தன் கணவரின் வர்ணத்தையே பின்பற்றுகிறாள்.

கே : வர்ணச்சிரம தருமம், நீங்கள் விளக்கியுள்ளபடி சாஸ்திரங்களில் காணப்படுகிறதா? அல்லது அது உங்களுடைய சொந்த விளக்கமா?

ப : என் சொந்த விளக்கமல்ல. நான் அதை பகவத் கீதையிலிருந்து உருவகப்படுத்திக்கொண்டேன்.

கே : மனுஸ்மிருதியில் காணப்படும் கொள்கையை நீங்கள் ஆதரிக்கிறீர்களா?

ப : அந்தக் கொள்கை சரி. ஆனால், அதன் செயல் முறைகள் என் மனத்திற்கு முற்றிலும் உகந்தவையாக இல்லை. அந்த நூலின் பல அம்சங்கள் கடுமையான ஆட்சேபணைகளுக்கு இடம் அளிப்பவையாக இருக்கின்றன. அவை பிற்காலத்திய இடைச் செருகல்கள் என நம்புகிறேன்.

கே : மனுஸ்மிருதியில் ஏராளமான அநீதிகள் அடங்கியிருக்கின்றன அல்லவா?

ப : ஆம். பெண்கள் சம்பந்தமாகவும் 'தாழ்ந்த சாதிகள்' சம்பந்தமாகவும் ஏராளமான அநீதிகள் அடங்கியிருக்கின்றன. சாஸ்திரம் என்ற பெயர் உள்ளதெல்லாம் சாஸ்திரமல்ல. எனவே, சாஸ்திரங்கள் என்று கூறப்படும் நூல்களை மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் வாசிக்க வேண்டியது அவசியம்.

கே : ஆனால், நீங்கள் பகவத் கீதையை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். குணம், கருமம் இவற்றை அனுசரித்தே வர்ணம் இருப்பதாக அது கூறுகிறது. அப்படியிருக்க, இதனுடன் பிறப்பை ஏன் கொண்டு வந்து சம்பந்தப்படுத்துகிறீர்கள்?

ப : பகவத் கீதையைத்தான் நான் பிரமாணமாகக் கொண்டிருக்கிறேன். ஏனெனில், குற்றம் கண்டுபிடிக்கக் கூடிய எதையும் நான் காணாதது அந்த ஒரு நூலில்தான். அது கொள்கைகளை விதிக்கிறது; அவற்றின் அனுஷ்டான முறைகளை நீங்களே கண்டுபிடித்துக் கொள்ளும்படி விட்டுவிடுகிறது. குணம், கருமம் இவற்றை அனுசரித்தே வர்ணம் இருக்குமென்று கீதை கூறுகிறது. ஆனால், குணமும் கருமமும் பிறப்பின் மூலமே பரம்பரையாக வருகின்றன. 'எல்லா வர்ணங்களும் என்னால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவை' என்று கிருஷ்ண பரமாத்மா கூறுகிறார்—சாதூர் வர்ணயம் மயாஸ்ருஷ்டம்*—அதை, 'பிறப்பினால்' என்றே நான் கருதுகிறேன். பிறப்பினால் இல்லையெனில், வர்ண விதிக்கு அர்த்தமேயில்லை.

கே : ஆனால், வர்ண சம்பந்தமாக உயர்வு எதுவுமில்லையா?

* சாதூர் வர்ணயம் மயாஸ்ருஷ்டம் குணகர்ம விபாகசு:—கீதை:—4—13.

'குணத்துக்கும் கர்மத்துக்கும் ஏற்ப நான்கு வர்ணங்கள் என்னால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டன.'

—பகவத் கீதை 4-வது அத்தியாயம். 13-வது சுலோகம்

ப : இல்லவே இல்லை. எனினும், தலை உடலின் உச்ச நிலையாக இருப்பது போலவே, பிராம்மணியம் மற்ற வர்ணங்களின் உச்ச நிலை என்று நான் கூறுகிறேன். அது, உயர்ந்த தொண்டு புரியும் சக்தியையே குறிக்கிறது. உயர்ந்த அந்தஸ்தைக் குறிக்கவில்லை. உயர்ந்த அந்தஸ்து கொண்டாரும் அதே விநாடியில், அது காலால் மிதிப்பதற்குரிய இழிநிலையை அடைந்துவிடுகிறது.

கே : குறளை நீங்கள் அறிவீர்கள். அந்தத் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஆசிரியர், பிறப்பால் சாதியில்லை என்று கூறியிருப்பதை நீங்கள் அறிவீர்களா? *பிறப்பில் எல்லா ஜீவனும் சமம் என்று அவர் கூறுகிறார்.

ப : மிகைபடக் கூறும் தற்போதைய நிலைக்கு விடையாகவே அவர் அவ்விதம் கூறியுள்ளார். எந்த வர்ணமாவது உயர்வுக்கு உரிமை கொண்டாடிய போது, அவர் அதை எதிர்த்துத் தமது குரலை எழுப்ப வேண்டியிருந்தது. பிறப்பினால் வர்ணம் என்ற கொள்கையின் வேரை அது அறுத்துவிடவில்லை. அது சமத்துவமின்மைக் கொள்கையின் வேரை அறுக்க வேண்டுமென்ற சீர்திருத்த வாதியின் முயற்சியே யாகும்.

கே : தற்போதைய பழக்க வழக்கம் மிகவும் உருமாறிச் சிதைந்திருக்கிறது. எனவே, அதை அடியோடு ஒழித்துவிட்டுப் புதிதாக ஆரம்பிப்பது சிறந்ததல்லவா?

ப : நாம் சிருஷ்டி கர்த்தாக்களாக இருந்தால் மாத்திரமே அவ்விதம் செய்யலாம். ஹிந்துக்களின் இயற்கை சுபாவத்தைப் பேண முனையால் மாற்றிவிட முடியாது. அந்த விதி செயல்படுவதற்கு—அதை அழித்துவிடுவதற்கல்ல—நாம் ஒரு வழியைக் கண்டுபிடிக்க முடியும்.

கே : சாஸ்திரங்களின் கர்த்தாக்கள் புதிய ஸ்மிருதிகளைச் சிருஷ்டித்திருக்கும்போது, நீங்களும் ஏன் சிருஷ்டிக்கக்கூடாது?

ப : நாம் ஒரு புதிய சிருஷ்டியைத் தோற்றுவிக்க முடியுமாயின், அப்போது என் நிலை விசுவாமித்திரரின் நிலையைக் காட்டிலும் மோசமாகிவிடும். ஆனால், விசுவாமித்திரர் என்னைவிட எவ்வளவோ மகோன்னதமானவர்.

கே : நீங்கள் வர்ணத்தை அழிக்காதவரையில், தீண்டாமையை அழிக்க முடியாது.

ப : நான் அவ்விதம் நினைக்கவில்லை. ஆனால், தீண்டாமையை அகற்றுவதில் வர்ணம் அழிந்து போகுமாயின் நான் அதற்

* 'பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.'—திருக்குறள்

காக ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர்கூட விடமாட்டேன். எனினும், என்னால் விவரிக்கப்பட்டுள்ள வர்ணத்திற்கும் தீண்டாமைக்கும் என்ன சம்பந்தமிருக்கிறது?

கே: ஆனால், இந்தச் சீர்திருத்தத்தின் விரோதிகள், நீங்கள் கூறியவற்றிலிருந்தே மேற்கோள் காட்டுகின்றனர்.

ப: ஒவ்வொரு சீர்திருத்த வாதியின் கதியும் அதுதான். தப் பெண்ணம் ஏற்படும் வகையில் விரோதிகள் மேற்கோள் காட்டுவார்கள். நான் ஹிந்து மதத்தையே விட்டுவிட வேண்டுமென்று அவர்களில் சிலர் விரும்புகிறார்கள் என்பதும் உங்களுக்குத் தெரியும். மற்றும் சிலர், அவர்களால் முடியுமாயின், என்னை ஹிந்து சமூகத்திலிருந்தே ப்ரஷ்டம் செய்துவிடுவார்கள். வர்ண தருமத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக நான் எந்தவிடத்துக்கும் வரவில்லை. தீண்டாமையை அகற்றுவதற்கே வைக்கத்துக்குச் சென்றேன். சுயராஜ்யத்தின் மூன்று தூண்களான கதர்ப்பிரசாரம், ஹிந்து—முஸ்லிம் ஒற்றுமை, தீண்டாமையை ஒழித்தல் இவைபற்றிய காங்கிரஸ் தீர்மானத்தின் கர்த்தா நான்தான். எனினும், வர்ணச்சிரம தருமத்தை ஸ்தாபிப்பது சுயராஜ்யத்தின் நாலாவது தூண் என்று நான் எக்காலத்திலும் குறிப்பிட்டதில்லை. எனவே, வர்ணச்சிரம தருமத்தை நான் தவறான முறையில் வற்புறுத்தி வருகிறேன் என்று நீங்கள் என் மீது குற்றஞ் சாட்ட முடியாது.

கே: உங்களுடைய சீடர்களில் பலர் உங்களுடைய உபதேசத்தைத் திரித்துக் கூறுகிறார்கள் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்களா?

ப: அது எனக்குத் தெரியாதா? பெயரளவில் மாத்திரமே எனக்குப் பல சீடர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் அறிவேன்.

கே: புத்த மத ஸ்தாபனம் பிராம்மணர்களின் ஆதிக்கத்தில் இருந்ததாலேயே, அது இந்தியாவுக்கு வெளியே துரத்தப்பட்டது. அது போலவே, அவர்களுடைய சுயநலத்துக்கு ஹிந்து மதம் அனுகூலமாக இராவிடில், அவர்கள் ஹிந்து மதத்தையும் வெளியே துரத்திவிடுவார்கள்.

ப: துணிச்சல் இருந்தால் அவர்கள் அவ்விதம் செய்யட்டுமே. ஆனால், புத்த மதம் இந்தியாவுக்கு வெளியே போய்விடவில்லை என்பதே எனது நிச்சயமான அபிப்பிராயம். புத்தரின் தத்துவத்தில் பெரும் அளவை மனத்தில் இறுத்திக் கொண்டது இந்தியாதான். கிறிஸ்தவ தத்துவத்துக்கும் கிறிஸ்தவ மதத்துக்கும் உள்ள வேற்றுமையைப் போல், புத்தரின் தத்துவத்துக்கும் புத்த மதத்துக்கும் உள்ள வேற்றுமையை அறிந்துகொள்ள வேண்டும். புத்தரின் நடு

நாயகமான முக்கிய உபதேசத்தைப் பிராம்மணர்கள் ஸ்வீகரித்துக்கொண்டதால்தான், புத்த மதத்தை வெளியே விரட்டுவதில் அவர்கள் வெற்றி பெற்றார்கள்.

கே : புத்த மதத்தின் சிறந்த விஷயங்களை நிரந்தரமாக மனத்தில் ஏற்றுக் கொண்ட அதே பிராம்மணர்கள்தான், தீண்டா தாரை ஆலயங்களுக்குள் அனுமதிக்க மறுத்தும், அவர்கள் மீது கொடிய நிபந்தனைகள் விதித்தும், அமிருதசரஸ் பாத கத்தைக் காட்டிலும் மோசமான பாதகங்களைப் புரிந்துள்ளனர்.

ப : நீங்கள் கூறுவது ஓரளவு சரியே. எனினும், குற்றத்தைப் பிராம்மணர்கள் மீது மாத்திரம் நீங்கள் சுமத்துவது தவறு. ஹிந்து மதம் முழுவதுமே அதற்குப் பொறுப்பாகும். வர்ண தருமம் உருச் சிதைந்ததால், தீண்டாமைக்கு இடமேற்பட்டது. யாரும் மனமறிந்து வேண்டுமென்று கொடுமை செய்யவில்லை. ஆனால், அது மனித வார்க்கத்தின் ஒரு துக்ககரமான விளைவாக முடிந்தது.

கே : ஆனால், நீங்கள் வர்ணச்சிரம தருமம் என்ற வார்த்தையை உபயோகித்து வரும் வரையில், அதனுடன் இன்றைய தீய சேர்க்கைகளே முன்வந்து நிற்கின்றன.

ப : அதன் படிப்பினை என்னவெனில், தீய சேர்க்கையை ஒழித்து விட்டு, வர்ண தருமத்தைப் பரிசுத்த நிலைக்குப் புனருத்தாரணம் செய்வதுதான்.

என் திட்டம் என்ன ?

கே : நிலைமை ஒரேயடியாக முற்றிலும் குழப்பமாக இருக்கிறது. எனவே, நாம் பழைய நிலைக்கு எவ்விதம் திரும்பிச் செல்லுவது ?

ப : உங்களுக்கு நான் கூற வேண்டியதெல்லாம் என்னவெனில், அஸ்திவாரத்தை அழித்துவிடாதீர்கள்; நாம் நிலைமையைப் பரிசுத்தமாக்க முயற்சிப்போம் என்பதுதான். அதற்குப் பதிலாக, நீங்கள் ஒரு புதிய மதத்தைக்கொண்டு வர முயற்சிக்கிறீர்கள். அதை ஏற்றுக்கொள்ள யாரும் தயாராக இல்லை. பிராம்மணியமும் ஹிந்து மதமும் ஒன்றுதான். நம்மிடையே ஹிந்து மதத்தைக் குறிக்கும் ஒரே வார்த்தை பிராம்மணியம் என்பதுதான்; அதாவது பிரம்ம வித்யை. அதை அழிக்க முயற்சிப்பதன் மூலம் நீங்கள் ஹிந்து மதத்தையே அழிக்க முயற்சிக்கிறீர்கள். பிராம்மணர் உங்கள் உரிமைகளை ஆக்கிரமித்துக் கொள்ளும்போது, அவரை அங்குலம் அங்குலமாக எதிர்த்துப் போராடி, அவரைச் சீர்திருத்த முயற்சி செய்யுங்கள். ஆனால், ஒவ்வொரு பிராம்மணரையும் தூஷிப்பதால் யாதொரு பலனும்

ஏற்படாது. பிராம்மணர்களில் நல்லவர்களும் இருக்கிறார்கள்; கெட்டவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஒரு சாரார் முதல் தர சீர்திருத்தவாதிகளாக இருக்கிறார்கள். மற்றொரு சாரார் சீர்திருத்தத்தின் விரோதிகளாக இருக்கிறார்கள். சீர்திருத்தப் பிராம்மணர்களில் சிறந்தவர்களை நீங்கள் உங்கள் கட்சியில் சேர்த்துக்கொண்டு, அவர்களுடைய உதவியால் நீங்கள் உங்கள் திட்டத்தின் ஆக்க அலுவல்களை நிறைவேற்ற வேண்டும். அதன் பயனாக பிராம்மணர்கள், பிராம்மணரல்லாதார், இரு சாராருக்கும் கதி மோட்சம் ஏற்படும்.

சீர்திருத்தத்தின் விரோதிகளை எதிர்த்து நில்லுங்கள். “நீங்கள் கற்றறிஞர்களாக இராமலும், உண்மையான மதத்தை எங்களுக்கு உபதேசிக்கத் திறமையில்லாமலும், செல்வத்தையும் அதிகாரத்தையும் நாடிச் செல்லுவீர்களாயின், உங்களை நாங்கள் பிராம்மணர்கள் என்று அழைக்க மாட்டோம்” என்று அவர்களிடம் சொல்லுங்கள். அப்போது நீங்கள் அவர்களுடைய மனத்தில் எதிர்ப்பை உண்டாக்க மாட்டீர்கள். சீர்திருத்தம் ஏற்பட நீங்கள் உக்ரமான கிளர்ச்சியை நடத்துவீர்கள். பிராம்மணரல்லாதார் யாராயினும், வேற்றுமை காட்டும் பள்ளிக்கூடங்களையும் கோவில்களையும் நீங்கள் பகிஷ்காரம் செய்வீர்கள். லோகாயதமான ஆசையின்றி, பரிசுத்தமான ஒழுக்கமும், அறிவும் வாய்ந்த குருக்கள்மாரே வேண்டுமென்று நீங்கள் வற்புறுத்துவீர்கள். பழைய கோவில்களில் தீண்டாதாரை அனுமதிக்க மறுப்பார்களாயின், நீங்கள் புதிய கோவில்களை நிர்மாணிக்கலாம்.

அடுத்தபடியாக, சமபந்தி போஜனப் பிரச்சனை இருக்கிறது. இந்தக் காரணத்துக்காக நான் எவருடனும் சச்சரவிட விரும்பவில்லை. ஆனால், பிரித்து வைக்கும் எந்த வைபவத்தையும் நான் பகிஷ்காரம் செய்துவிடுவேன்.

அதன்பின், நான் தீண்டாதாருடன் உறவு கொண்டாடுவேன். சொந்த சகோதரரிடம் எவ்விதம் நடந்து கொள்ளுவேனோ, அது போலவே தீண்டாதாருடனும் நடந்து கொள்ள முயற்சிப்பதுடன், சிறிய சாதிகளையும் பிரிவுகளையும் தூள் தூளாக உடைத்தெறிந்துவிடுவேன். என்பையனுக்குக் கல்யாணம் செய்யும்போது, நான் சம்பிரதாய வழியிலிருந்து விலகி, மற்ற உட்பிரிவுகளைச் சேர்ந்த பெண்ணையே நாடிச் செல்லுவேன். இன்று நாம் உண்மையில் படுமோசமான வழக்கத்தினால் கட்டப்பட்டு கண்மூடித்தனமாக இருந்து வருகிறோம். எனவே, குஜராத் தில் கல்யாணம் செய்துகொண்டு குடியேறுவதற்கு நீங்கள் ஒரு பெண்ணைத் தரமாட்டீர்கள். குஜராத் திலிருந்து தமிழ் நாட்டில் ஸ்தாபிக்க நீங்கள் ஒரு பெண்ணை எடுத்துக் கொள்ளவும் மாட்டீர்கள்.

அடுத்தபடியாக நான் தீண்டாதாருக்கு, ஹிந்துமத, ஒழுக்கக் கொள்கைகளில் அடிப்படையான அறிவு

பெறுவதற்காக, மதக் கல்வி அளிப்பேன். அவர்கள் இன்று கலப்பற்ற மிருக வாழ்க்கையே நடத்தி வருகிறார்கள். விலக் கப்பட்ட உணவைச் சாப்பிடாமலிருக்கவும், களங்கமற்ற, சுத்தமான வாழ்க்கை நடத்தவும் நல்வார்த்தைகள் கூறி அவர்களைத் தூண்டுவேன். இது போன்ற இன்னும் பல விஷயங்களை நீங்கள் எளிதில் சேர்த்துக்கொண்டு, ஒரு பெரும் ஆக்கத் திட்டத்தை உருவாக்க முடியும்.

— 'எங் இந்தியா' -24-11-1927

9

ஹிந்து மதம் அளித்த பரிசு

கேள்வி : தீண்டாமையை ஒழிப்பதுடன் மாத்திரம் உங்கள் இயக் கத்தை ஏன் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளுகிறீர்கள்? சாதி முறையை ஏன் அடியோடு ஒழித்துவிடக் கூடாது? சாதிக் கும் சாதிக்கும், சாதிக்கும் தீண்டாமைக்கும், தரத்தில்தான் வேற்றுமையேயன்றி வேறொன்றுமில்லை அல்லவா?

பதில் : இந்தியாவில் எண்ணிக்கையற்ற சாதிகள் இருக்கின்றன. அவை ஒரு சமுதாய ஏற்பாடேயாகும். அவை அனைத்தும் வர்த்தகச் சங்கங்களே என்று காலஞ் சென்ற சர் வில்லியம் வில்சன் ஹண்டர் கூறினார். அது முற்றிலும் சரியே. ஒரு காலத்தில் அவை மிகுந்த பலனளிக்கக் கூடியவையாக இருந்து வந்தன. இன்றும் அவை ஓரளவு பலன் அளித்து வருகின்றன என்றே கூறலாம். இந்த ஏற்பாட்டில் பல கட்டுப்பாடுகள் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அவை விரும்பத் தக்கவையல்ல என்பதும், காலக்கிரமத்தில் அவை ஒழிந்துதான் தீரும் என்பதும் என் அபிப்பிராயம். எனினும், அவற்றில் பாவமான அம்சம் எதுவுமில்லை. ஆனால், அவற்றின் கீழ்க் கஷ்டப்படுவோரின் ஸ்தூல முன்னேற்றத் துக்கு அவை தடையாக இருக்கின்றன; அவர்களின் ஆன்மிக முன்னேற்றத்துக்கு அவை தடையாக இல்லை. எனவே, சாதி முறைக்கும் தீண்டாமைக்கும் தரத்தில் வேற்றுமையில்லை. இனத்தில்தான் வேற்றுமை இருக்கிறது. ஒரு 'தீண்டாதார்' கண்ணியமான சமுதாயத்தின் எல்லைக்கு வெளியில் உள்ள வராக இருக்கிறார். அவரை மனிதப் பிறவியாக எவரும் நடத்துவதில்லை. அவர் ஒரே மேடையில் உள்ள தமது சக மனிதர்களால் பாதாளத்தில் தள்ளப்பட்ட சாதிப் பிரஷ்ட ராக இருக்கிறார். எனவே, சுவர்க்கத்துக்கும் நரகத்துக்கும் எவ்வளவு வேற்றுமையுண்டோ அவ்வளவு வேற்றுமை சாதிக்கும் தீண்டாமைக்கும் உண்டு.

சாதி முறை பற்றி மற்றொரு விஷயத்தையும் நாம் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். சாதி, வர்ணச் சிரம தருமத்தைப் போன்றதல்ல என்பது என் கருத்து. சமுதாயத்தின் தேவைக்காகச் சாதி முறை வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், வர்ணச்சிரமமோ ஹிந்து வேத நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். சாதி முறை அப்படியல்ல. சாதி எண்ணிக்கை யற்றிருக்கின்றன. (அவற்றில் சில செத்து வருகின்றன; புதியவையும் தோன்றி வருகின்றன) வர்ணங்களோ இன்றும், என்றும் நான்காகவே இருந்து வருகின்றன.

வர்ணச்சிரமத்தில் நான் உறுதியான நம்பிக்கையுடையவன். அதை, மனித வர்க்கத்துக்கு ஹிந்து மதம் அளித்த ஒரு பரிசாகக் கருத இதற்கு முன்பும் நான் தயங்கவில்லை. எனக்குத் தெரிந்த வரையில், அந்தத் தருமத்தை ஒத்துக் கொள்ளுவது, ஆன்மிக வளர்ச்சியின் ஒரு நிலையேயாகும். அந்த நான்கும் தனித்தனியாகச் செங்குத்தாக நிற்பவையல்ல; சம மட்டமாக இருப்பவை. அவற்றின் மீது எல்லோரும் சம நிலையில் தங்கள் தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தொண்டுகளைச் செய்துகொண்டு நிற்கிறார்கள். இறைவனின் குறிப்புப் புத்தகத்தில், தமது கடமையை நன்றாகச் செய்யும் பிராம்மணருக்கு எத்தனை 'மார்க்கு'கள் கொடுக்கப்படுகின்றனவோ, அதே 'மார்க்கு'கள் தான் தமது கடமையை நன்கு செய்யும் 'பங்கி'க்கும் கொடுக்கப்படுகின்றன.

— 'ஹரிஜன்' - 11-2-1933

10

'என் கனவு'

தீண்டாமை, சாதி முறை உற்பத்தி செய்த சரக்கு அல்ல. ஆனால், ஹிந்து மதத்தில் புகுந்து அதை அரித்துத் தின்று வரும் உயர்வு, தாழ்வு வேற்றுமை காரணமாக ஏற்பட்டதாகும். எனவே, தீண்டாமையைத் தாக்குவது உயர்வு, தாழ்வு வேற்றுமையைத் தாக்குவதாகும். தீண்டாமை ஒழிந்தால், அதே விநாடியில் சாதிமுறை பரிசுத்தமாகிவிடும். சமுதாயத்தின் நான்கு பிரிவுகளான, உண்மையான வர்ண தருமத்தில் அது கலந்து விடும் என்பதே என் கனவாகும். அந்த நான்கு பிரிவுகளும் ஒன்றுக்கொன்று துணையானவை; அவற்றில் ஒன்றைவிட ஒன்று உயர்வோ அல்லது தாழ்வோ அல்ல; ஒவ்வொன்றும் ஹிந்து மத உடலின் அவசியமான உறுப்பாகும்.

— 'ஹரிஜன்' - 11-2-1933

சாஸ்திரங்கள் கூறும் உண்மை

பூநீமதி வாடியா, அன்றொரு நாள் நிகழ்த்திய தமது அறிவு செறிந்த பிரசங்கத்தில் கீழ்க்கண்ட மூன்று சுலோகங்களையும் குறிப்பிட்டார். அவை மறுபடியும் எடுத்துக் கூறுவதற்குத் தகுதி வாய்ந்தவை:

“மகாபாரதத்தின் வன பர்வத்தில் யுதிஷ்டிரர் கூறிய இந்த வார்த்தைகளைக் கேளுங்கள்:

‘ஓ ஸர்ப்ப ராஜனே! சத்தியம், தரும குணம், மன்னிக்கும் தன்மை, நல்ல நடத்தை, பொறுமை, புலனடக்கம், இரக்கம் இக்குணங்கள் எங்கே காணப்படுகின்றனவோ, அங்கே பிராம்மணர் இருக்கிறார். இக்குணங்கள் ஒரு சூத்திரரிடம் இருந்து, ஒரு பிராம்மணரிடம் இல்லையாயின் அந்தச் சூத்திரர் சூத்திரரல்ல; அந்தப் பிராம்மணர் பிராம்மணரல்ல.’

விஷ்ணு பாகவதத்தில் நாம் வருமாறு வாசிக்கிறோம்:

‘ஒரு மனிதரின் சாதியைக் குறிக்கும் குணங்கள் என்னவோ, அவை வேறொரு மனிதரிடம் காணப்படுமாயின், அவரை அந்தக் குணங்களுக்குக் காரணமான சாதியைச் சேர்ந்தவராகக் கருதவேண்டும்.’ (அதாவது அவரது உடலுக்கும் பிறப்புக்கும் காரணமான சாதியைச் சேர்ந்தவராக அவரைக் கருதக் கூடாது.)

உங்களில் சிலர் மனுஸ்மிருதியையே அதிகமாக விரும்புவீர்கள். நல்லது, அவர் கூறுவதைக் கேளுங்கள்:

‘கற்றறிவற்ற ஒரு பிராம்மணர், மர யானை, தோலினால் செய்த மான் இவற்றிற்குச் சமமானவரே. மர யானையையும் தோல் மானையும் போல் கல்வியில்லாத பிராம்மணர் பெயரளவில்தான் பிராம்மணராவார். பிராம்மணர், வேதங்களைக் கற்காமல் வேறெங்காவது வேலை செய்வாராயின், அவர் தமது சந்ததிகளுடன் அந்த ஜன்மத்திலேயே சூத்திரராகிவிடுகிறார்’”

இவையும், சாஸ்திரங்களில் உள்ள மற்றும் ஏராளமான வாக்கியங்களும் வெறும் பிறப்பினால் மாத்திரம் யாதொரு பலனுமில்லை என்பதைச் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றிக் காட்டுகின்றன. ஒருவர், பிறப்பால் தமக்குள்ள உரிமையை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள, பிறப்புக்கு உரிய அலுவல்களையும் குணங்களையும் காட்ட வேண்டும்.

ஓர் அமெரிக்கப் பாதிரியாரின் கேள்விகள்

கேள்வி : உங்கள் ஹிந்து மதத்தில், நீங்கள் சாதி முறையையும் அடிப்படையாகச் சேர்க்கிறீர்களா?

பதில் : நான் சேர்க்கவில்லை. சாதியில் ஹிந்து மதத்துக்கு நம்பிக்கையில்தான். நான் சாதியை உடனடியாக ஒழித்துக்கட்ட முற்படுவேன். ஆனால், வர்ண தருமத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு. அதுதான் வாழ்க்கை நியதியாகும். சிலர் பிறருக்குப் போதிக்கவும், சிலர் பாதுகாப்பு அளிக்கவும், சிலர் வியாபாரத்திலும் விவசாயத்திலும் ஈடுபடவும், சிலர் உடல் உழைப்பால் தொண்டு புரியவும் பிறவி எடுக்கிறார்கள். அதன் பலனாகவே, அத்தொழில்கள் பரம்பரையாக வந்து கொண்டிருக்கின்றன. சக்தியைச் சிதறடிக்காமல் சேமிக்கும் நியதியே வர்ண நியதியாகும். நான் ஒரு தோட்டியாக இருந்தால், என் மகனும் ஏன் ஒரு தோட்டியாக இருக்கக் கூடாது?

கே : அப்படியா? நீங்கள் அவ்வளவு தீவிரமாகப் போகிறீர்களா?

ப : ஆம். ஏனெனில், தோட்டியின் தொழில் ஒரு பாதிரியாரின் தொழிலைக் காட்டிலும் எந்த விதத்திலும் தாழ்ந்ததல்ல என்பது என் உறுதியான கருத்து.

கே : அப்படியே இருக்கட்டும். ஆனால், அப்ரகாம் லிங்கன்* அமெரிக்காவின் ஜனாதிபதியாவதை விட்டுவிட்டு விறகு வெட்டியாகவே இருந்திருக்க வேண்டுமா?

ப : ஒரு விறகு வெட்டி ஏன் அமெரிக்க ஜனாதிபதியாகக் கூடாது? கிளாட்ஸ்டன்†கூட விறகு வெட்டியாகத்தான் இருந்தார்.

கே : ஆனால், அவர் அதைத் தன் தொழிலாக ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை.

* அப்ரகாம் லிங்கன் 1861-ல் அமெரிக்காவின் 16 - வது ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, அமெரிக்காவில் நீக்கிரோக்களின் அடிமைத்தனம் நீங்கப் பாடுபட்டவர். 1864-ல் மறுபடியும் ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவரது உயர்ந்த கொள்கை காரணமாக 1865-ல் ஒரு வெறியனால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

† கிளாட்ஸ்டன், பதினாறு ஆண்டுகள் பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரியாக இருந்து உலகப் புகழ் பெற்றவர்.

ப: அவர் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தால், அவரது கௌரவம் குறைந்து போய்விடாது. நான் கூறுவதென்னவெனில், தோட்டியாகப் பிறந்த ஒருவர் தோட்டியாகவே இருந்து கொண்டு தமது ஜீவனத்துக்குச் சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டும். அதன் பின், அவர் விரும்பும் எத்தொழிலையும் செய்யலாம். ஒரு வக்கீலைப் போலவோ அல்லது உங்களுடைய ஜனாதிபதியைப் போலவோ, ஒரு தோட்டியும் அவர் பெறும் ஊதியத்துக்குத் தகுதியானவரே. அதுதான் வறிந்து மதம் என்பது என் கருத்து. இந்தப் பூமியில் அதை விடச் சிறந்த பொது உடைமைக் கொள்கை வேறில்லை. இதற்கு உதாரணமாக, உபநிடதத்திலிருந்து ஒரு வாக்கியம் கூறுகிறேன். அதன் பொருள் இதுதான்: “உயிருள்ளவை, உயிரற்றவை எல்லாவற்றையும் இறைவன் வியாபித்துக் கொண்டிருக்கிறார். எனவே, எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்து இறைவனிடம் அர்ப்பணித்துவிட்டு, பிறகு வாழ்ந்திரு.” தியாகத்திலிருந்துதான் வாழ்வதற்கு உரிமை ஏற்படுகிறது. “எல்லோரும் தங்கள் தங்களுக்குள்ள வேலையைச் செய்யும்போது, நானும் செய்வேன்” என்று அது கூறவில்லை. “மற்றவர்களைப் பற்றி நீ அலட்டிக்கொள்ள வேண்டாம். உன் வேலையை நீ முதலில் செய்; மற்றவைகளை அவனிடம் (இறைவனிடம்) விட்டுவிடு” என்று அது கூறுகிறது. ஆகர்ஷண சக்தி விதியைப் போலவே வர்ண தரும விதியும் இயங்குகிறது. ஆகர்ஷண சக்தி இயங்குவது நிற்கும் வரையில், தினந்தோறும் மேலே மேலே தாண்டிச் செல்ல முயற்சிப்பதன் மூலம் நான் அந்தச் சக்தியையோ அல்லது அது இயங்குவதையோ ரத்துச் செய்துவிட முடியாது. அவ்வித முயற்சி வீணாகவே முடியும். அது போலவே ஒருவர் மீது ஒருவர் குதிரையேற முயற்சிப்பதும் வியர்த்தமாகவே முடியும். வர்ண தருமம், அழிவையுண்டாக்கும் போட்டிக்கு நேர்மாறாகும்.

—‘ஹரிஜன்’ - 6-3-1937

13

125 வயதுவரை உயிர் வாழ்ந்தால்...

கேள்வி: சமீபத்தில் நீங்கள் ஸ்ரீ சியாம்லாலுக்கு எழுதிய கடிதங்களில், தீண்டாமையை முற்றிலும் ஒழிக்க வேண்டுமாயின், சாதியை அடியோடு வேருடனும் கிளைகளுடனும் களைத் தெறிய வேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறீர்கள். அப்படியாயின், தீண்டாமை எதிர்ப்பு வேலையை, சாதி முறையையே எதிர்க்கும் பரந்த போராட்டத்தின் ஓர் அம்சமாக நீங்கள் ஏன்

செய்யவில்லை? நீங்கள் வேரைப் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டால், கிளைகள் தாமாகக் காய்ந்து கருகிவிடும்.

பதில்: நான் சில கருத்துக்களை உறுதியாகக் கொண்டிருப்பது ஒரு விஷயமாகும். ஆனால், அந்தக் கருத்துக்களைப் புரந்த சமுதாயம் முற்றிலும் ஒத்துக்கொள்ளும்படி செய்வது முற்றிலும் வேறு விஷயம். என் மனம் இடைவிடாது வளர்ச்சி பெற்றுக்கொண்டும், இடைவிடாது முன் சென்று கொண்டும் இருக்கிறதென நம்புகிறேன். எல்லோரும் அந்த வேகத்தைத் தொடர்ந்து வர முடியாமலிருக்கலாம். எனவே, நான் மிகுந்த பொறுமையைக் கையாண்டு, அவசரமாகவும் ஆனால் நிதானமாகவும் முன் செல்வதுடன் திருப்தியடைய வேண்டியவனாக இருக்கிறேன். வர்ண வியவஸ்தை* சம்பந்தமாக சமீபத்திய 'நவஜீவன்' வெளியீட்டில் நான் எழுதிய விஷயங்கள் அடங்கியுள்ளன. அதில் உள்ள எனது முகவுரையிலிருந்து, கொள்கையளவில் நான் நீங்கள் கூறுவதை முற்றிலும் ஒத்துக்கொள்கிறேன் என்பதை நீங்கள் அறிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். நான் 12½ வயது வரையில் ஜீவ தசையுடனிருந்தால், ஹிந்து சமுதாயம் முழுவதையும் என் அபிப்பிராயத்துக்கு இணங்க மாற்ற முடியுமென எதிர்பார்க்கிறேன்.

—'ஹரிஜன்' - 28-7-1946

* 'வர்ண வியவஸ்தை' குஜராத்தி வெளியீடு. நவஜீவன் பப்ளிஷிங் ஹவுஸ், அகமதாபாத்—9. விலை அணு 12. தபால் செலவு முதலியன அணு 5.

பகுதி ஏழு

பலாத்தகாரம் பயன்தராது

1

புனித லட்சியமும் சைத்தான் முறைகளும்

‘தொடத்தகுந்தவர்கள்’ உங்களை வெறுப்பதை எவ்விதம் நான் விரும்பவில்லையோ, அது போலவே நீங்களும் அவர்களிடம் துவேஷ உணர்ச்சியோ, விரோதமோ கொள்ளுவதை நான் விரும்பவில்லை. நீங்கள் பலாத்தகாரத்தினால் உங்கள் உரிமைகளைப் பறித்துக் கொள்ளுவதையும் நான் விரும்பவில்லை. உலக அபிப்பிராயத்தின் போக்கு அத்தகைய பலாத்தகாரத்துக்கு விரோதமாக இருக்கிறது. பலாத்தகாரத்தின் உதவி கொண்டு உரிமைகள் பெறுவது அசாத்தியம் என்ற காலம் உலகில் வந்துகொண்டிருப்பதை நான் தெளிவாகக் காண்கிறேன். எனவே, நீங்கள் உங்கள் லட்சியத்தை அடைய பலாத்தகாரத்தைக் கைக்கொள்ளுவீர்களாயின், நீங்கள் நிச்சயம் தோல்வியே அடைவீர்கள் என இன்று நான் உங்களுக்குக் கூறுகிறேன். உங்களுடனும், அல்லது எவருடனும் எனது நடவடிக்கைகளில் நான் அரசியல் தந்திரத்தைக் கையாள விரும்பவில்லை. ஜாலம் காட்டி உங்களை ஏய்க்கவோ, அல்லது ஆசை வார்த்தைகள் கூறி உங்களுடைய ஆதரவைப் பெறவோ நான் விரும்பவில்லை. என்னுடைய அரசியல் நோக்கங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுவதற்காக உங்களை உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளமாட்டேன். என் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், இப்போதுள்ள பிரச்சனை சுயராஜ்யத்தைவிடப் பெரியதாகும். தீண்டாமைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க நான் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஏனெனில், எனக்கு அது ஒரு பிராயச்சித்தமும் தவமுமாகும். இந்தத் தீமையை அனுமதித்ததன் மூலம், ஹிந்து மதம் ஒரு பெரும் பாவத்தைச் செய்திருக்கிறது. ஒருவர் செய்த பாவத்துக்காக மற்றொருவர் பிராயச்சித்தம் செய்வது சாத்தியமெனில், அந்தப் பாவத்துக்காக நானே பிராயச்சித்தம் செய்துகொண்டு, ஹிந்து மதத்தைப் பரிசுத்தமாக்க ஆர்வமுடையவனாக இருக்கிறேன்.

இந்நிலையில், எனது நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்குற்ற ஒரே வழி அகிம்சையும் சத்தியமும் தான். ஒரு ‘தீண்டாதார்’

குழந்தையை நான் என் சொந்தக் குழந்தையாகச் சுவீகாரம் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். முற்றிலும், என் கருத்துக்கு என் மனைவியை மாற்ற என்னால் இயலவில்லை என்பதை ஒத்துக் கொள்ளுகிறேன். நான் அக்குழந்தையை நேசிப்பதுபோல், அவளால் நேசிக்க முடியவில்லை. எனினும், நான் கோபத்தினால் என் மனைவியின் மனத்தை மாற்ற முடியாது; அன்பினால் மாத்திரமே மாற்ற முடியும். என் ஜனங்களில் யாராவது உங்களுக்கு ஏதாவது தவறிழைத்திருந்தால், அதற்காக நான் உங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன். உங்கள் விஷயத்தில் ஹிந்துக்கள் தங்களுடைய மனப்பான்மையை மாற்றிக்கொள்ளாவிடில், நீங்கள் பலாத்காரத்தைக் கையாளப் போவதாக, நான் புனாவிலிருந்தபோது தீண்டாதார் வகுப்பைச் சேர்ந்த சிலர் கூறினர். பலாத்காரத்தினால் தீண்டாமையை அகற்றிவிட முடியுமா? இத்தகைய முறைகளால் தீண்டாதாரின் நிலை சீர்பட முடியுமா? நீங்களும் நானும், வைதிக ஹிந்துக்கள் அவர்களுடைய மூட நம்பிக்கையைக் கைவிடும்படி செய்வதற்கான ஒரே வழி, பொறுமையுடன் விவாதிப்பதும் நேர்மையாக நடந்து கொள்ளுவதும் தான். அவர்களுடைய மனம் மாறுதிருக்கும் வரையில், நீங்கள் உங்கள் விதியைச் சகித்துக்கொண்டு பொறுமையுடனிருக்க வேண்டுமென்று மாத்திரமே நான் கூற முடியும். நான் உங்கள் கட்சியில் நின்று, உங்களுடைய துன்பங்களை உங்களுடன் மனமுவந்து பகிர்ந்துகொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன். மற்ற சாதியினர் அனுமதிக்கப்படும் எந்தக் கோவிலிலும் இறைவனை வணங்க உங்களுக்கும் உரிமையிருக்க வேண்டும். எவ்வித வேற்றுமையுமின்றி, மற்ற சாதிக் குழந்தைகளுடன் பள்ளிக்கூடங்களில் சேர உங்களுக்கும் வாய்ப்பு இருக்க வேண்டும். வைஸ்ராய் உள்பட எந்த மகோன்னதமான பதவிக்கும் வர நீங்கள் தகுதி வாய்ந்தவர்களாக இருக்கவேண்டும். தீண்டாமை ஒழித்தல் பற்றி எனது விளக்கம் அதுதான்.

ஆனால், இவ்விஷயத்தில் எனது மதம் சுட்டிக்காட்டும் வழியைப் பின்பற்றி மாத்திரமே நான் உங்களுக்கு உதவி புரிய முடியும்; மேலாட்டு முறைகளைப் பின்பற்றி உதவி புரிய முடியாது. ஏனெனில், அவ்வழியைக் கைக்கொண்டு நான் ஹிந்து மதத்தைக் காப்பாற்ற முடியாது. உங்களுடைய லட்சியம் புனிதமானது. ஒருவர் சைத்தானின் முறைகளைக் கைக்கொண்டு புனிதமான லட்சியத்துக்காகத் தொண்டு புரிய முடியுமா? எனவே, மிருக பலத்தினால் உங்கள் நிலையைச் சீர்படுத்திக் கொள்ளும் எண்ணத்தை உங்கள் மனத்திலிருந்து உதறித் தள்ளிவிடும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். அந்தரங்கமான பக்தியுடன் ஒருவர் தமது இதயத்தில் அவனைத் தியானிப்பதால் மோட்சம் பெற முடியுமென்று கீதை* கூறுகிறது.

* பத்திம் மயி பராம் க்ருத்வா மாமேவைஷ்யத்யஸம்சய:- 'என்னிடத்தில் அந்த அங்க பக்தியுள்ளவன் ஐயமின்றி என்னையே அடைவான்.'

தியானம் என்பது கடவுளின் அருளுக்காகக் காத்துக் கிடப்பதே. கடவுளுக்காகக் காத்துக் கிடப்பதால், ஈடு இணையற்ற பேரின்பமான மோட்சத்தையே அடைய முடியுமெனில், கடவுளின் அருளால் அற்ப விஷயமான தீண்டாமை எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் ஒழிந்துவிடக்கூடும்? கடவுளுக்காகக் காத்துக் கிடப்பதென்பதற்கு, பரிசுத்தத் தன்மை அதிகமாக வேண்டுமென்பதே பொருளாகும். எனவே, பிரார்த்தனையினால் நாம் நம்மைப் பரிசுத்தம் செய்துகொள்ளுவோமாக. அப்படியாயின், தீண்டாமையை அகற்றுவது மாத்திரமல்ல, சுயராஜ்ய உதயத்தையும் துரிதப்படுத்தியவர்கள் ஆவோம்.

[பெல்காமில் நடந்த தீண்டாமை எதிர்ப்பு மகாநாட்டில் நிகழ்த்திய பிரசங்கத்திலிருந்து எடுத்தது]

—'எங் இந்தியா' - 22-1-1925

2

தீண்டாமையை நிலைநிறுத்த மிருக பலம் !

சாதி ஹிந்துக்கள் மிருக பலத்தினால் தீண்டாமையை நிலைநிறுத்த முடியாது. அது நசுக்கப்பட்ட வகுப்பினருக்குச் சாதகமாகவே மனமாற்றத்தை உண்டாக்கும். ஏழைகளான தீண்டாதாரைப் பாதுகாத்து நிற்க, ஒருசில தொடர் தகுந்தவர்களாவது முயற்சித்தது காலப் போக்கின் அறிகுறியே. *மஹாடில், அது போல் மற்றும் பலர் தீண்டாதாருக்குப் பாதுகாப்பளிக்க முன்வந்திருக்கவேண்டுமென்றே எவரும் விரும்புவர். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் மௌனமான அனுதாபத்தினால் அதிக பலன் எதுவும் ஏற்படாது. தீண்டாமை ஒழித்தலை சர்வ முக்கியமாகக் கருதும் ஒவ்வொரு ஹிந்துவும் அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில், நசுக்கப்பட்ட வகுப்பினருக்குப் பகிரங்கமாகப் பாதுகாப்பு அளித்தும், அனாதைகளையும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களையும் பாதுகாத்து நிற்பதால் தமது மண்டை உடைவதைக்கூட லட்சியம் செய்யாமலும், தம்முடைய அனுதாபத்தை நிரூபிக்க வேண்டும்.

—'எங் இந்தியா' - 28-4-1927

* பம்பாய் மாகாணத்தில் கொலபா ஜில்லாவைச் சேர்ந்த ஓர் ஊர்.

வேலியே பயிரை மேய்கிறது!

[நாகர்கோவிலில் காந்திஜி நிகழ்த்திய பிரசங்கத்தின் முழு விவரம் வருமாறு]

இந்தியாவைச் சேர்ந்த மிகவும் அழகான இந்தப் பிரதேசத் திற்கு இரண்டாவது முறையாக வர நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். எனினும், இந்தியாவின் வேறெந்தப் பாகத்திலும் இராதவாறு, இந்த அழகான பிரதேசத்தில் தீண்டாமை தாண்டவமாடி வருவது பற்றி எனது ஆழ்ந்த வருத்தத்தை நான் உங்களிடமிருந்து மறைக்க முடியாது. அறிவொளி வீசும் இந்த ஹிந்து சமஸ்தானத்தில், பாராமை, நெருங்காமை போன்ற மிகுந்த பயங்கரமான உருவத்தில் தீண்டாமை நிலவி வருவதைக் காண, ஹிந்து என்ற முறையில் நான் மிகவும் வெட்கமடைகிறேன்.

நான் எனது பொறுப்பை நன்கு உணர்ந்தே பேசுகிறேன். இந்தத் தீண்டாமை ஒரு சாபக்கேடாகும். இது ஹிந்து மதத்தின் உயிர் நிலையையே அரித்துத் தின்று வருகிறது. நாம் தகுந்த முன் ஜாக்கிரதையான முறைகளைக் கைக்கொண்டு, இந்தச் சாபக்கேட்டை நம்மிடையிருந்து அகற்றினாலன்றி, ஹிந்து மதத்திற்கே அழிவு ஏற்பட்டு விடுமென நான் அடிக்கடி எண்ணுவது உண்டு. பகுத்தறிவு வளர்ந்துள்ள இக்காலத்தில், உலகம் முழுவதும் பிரயாணம் செய்யக்கூடிய இக்காலத்தில், பல மதங்களையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ச்சி செய்யும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டுள்ள இக்காலத்தில், பிறப்பு காரணமாக ஒரு மனிதரைத் தீண்டாதாராக அல்லது நெருங்கத் தகாதவராக அல்லது பார்க்கத் தகாதவராக நடத்தும் மக்கள் இருக்கிறார்கள்; அவர்களில் சிலர் படித்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இது என் அறிவுக்கே எட்டாத அதிசயமாக இருக்கிறது.

நான் ஹிந்து மதத்தின் ஒரு தாழ்மையான மாணவன். ஹிந்து மதத்தைப் பூரணமாக, சொற்பொருளைக் கொண்டும் தத்துவ ரீதியாகவும், அனுஷ்டிப்பதில் ஆர்வமுடையவன் என்றும் கூறிக் கொள்கிறேன். இந்தப் பயங்கரமான கொள்கைக்கு ஆதாரமோ, பிரமாணமோ இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டு, அச்சிடப்பட்டுள்ள ஒவ்வொன்றும் சாஸ்திரமென்றும், அதற்கு நாம் கட்டுப்பட வேண்டுமென்றும் நம்பி நம்மை நாமே ஏமாற்றிக்கொள்ளக் கூடாது. ஒழுக்க சம்பந்தமான மூலாதாரக் கொள்கைகளுக்கு விரோதமாயிருப்பதையும், அனுபவபூர்வமான பகுத்தறிவுக்கு முரணாக இருப்பதையும் சாஸ்திரமென்று — அது எவ்வளவு புராதனமானதாயினும் சரி — ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. இப்போது நான் கூறிய சித்தாந்தத்திற்கு வேதங்களிலும், மகாபாரதத்திலும், பகவத் கீதையிலும் போதிய ஆதாரமிருக்கிறது.

எனவே, அறிவும் ஆற்றலும் வாய்ந்த திருவாங்கூர் மகாராணி, தமது ஆட்சிக் காலத்தில் தீண்டாமைச் சாபக்கேட்டை தமது ராஜ்யத்திலிருந்து ஒழித்துவிடுவாரென்று நம்புகிறேன். வெகு காலமாக அடிமைப்பட்டுத் துன்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்த இந்த மக்கள் பூரண விடுதலை பெறுவது, தமது ஆட்சியில் சாத்தியமாயிற்று என்று ஒரு பெண்மணி தமக்குள்ளும் தமது மக்களிடத்திலும் கூற முடிவதைக் காட்டிலும் பெருமை வேறு என்ன இருக்க முடியும்?

ஆனால், அதில் அவருக்குள்ள கஷ்டங்களையும், அவரது ஆலோசகர்களுக்குள்ள கஷ்டங்களையும் நான் அறிவேன். ஒரு சர்க்கார், எவ்வளவு எதேச்சாதிகாரம் உள்ளதாயினும், அத்தகைய சீர்திருத்தங்களையொட்டி அசைந்து கொடுப்பதில், எப்போதும் தைரியமற்றும், ஜாக்கிரதையாகவுமே இருந்து வரும். அத்தகைய சீர்திருத்தங்களையொட்டிய கிளர்ச்சியை விவேகமுள்ள ஒரு சர்க்கார் வரவேற்கும். விவேகமற்ற ஒரு சர்க்காரோ, பொதுஜன அபிப்பிராயத்தைக் கண்டு பொறுமையிழந்து, அத்தகைய கிளர்ச்சிகளை நசுக்கப் பலாத்காரத்தை உபயோகிக்க முற்படும். இந்தச் சீர்திருத்தம் நிறைவேறுவதற்குத் தங்கள் கையைப் பலப்படுத்தும் கிளர்ச்சியைச் சகிப்பது மாத்திரமல்ல, அதை வரவேற்கும் ஒரு சர்க்காரை நீங்கள் பெற்றிருக்கிறீர்கள். இதை, வைக்கம் சத்தியாக்கிரகத்தில் நான் பெற்ற சொந்த அனுபவத்திலிருந்து தெரிந்துகொண்டேன். எனவே, இவ்விஷயத்தில் திருவாங்கூர் மக்கள்தான் முதற்படி எடுத்து வைக்க வேண்டும்; அதுவும் அவர் ஹிந்துக்கள் என்று தவறாக அழைக்கப்படும் 'தீண்டாதார்' அல்ல, மற்றவர்களே முதலில் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். 'அவர் ஹிந்து' என்று கூறுவது தவறாகும்; அந்தப் பெயர் ஹிந்து மதத்துக்கே இழிவானது. பல இடங்களிலும் தீண்டாமைக்குப் பரிகாரம் தேடுவது அல்லது பரிகாரம் தேட முதல் முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது, 'சவர்ண' ஹிந்துக்களையே சார்ந்திருக்கிறது. அவர்களே தீண்டாமைப் பாவத்தைக் களைய வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

தீண்டாமை ஒரு குற்றம் என்ற நம்பிக்கையிருந்தும், அதைச் சகித்துக்கொண்டு வாளாவிருப்பது போதாது என உங்களுக்குக் கூற விரும்புகிறேன். குற்றத்தை மௌனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர், உண்மையில் சட்டப்படி அதில் தீவிரமாகப் பங்கு எடுத்துக்கொண்டவராகிறார். எனவே, நீங்கள் சட்டத்துக்கு உட்பட்டும், நியாயமாகவும் சகல முறைகளையும் கைக் கொண்டு, கிளர்ச்சியை ஆரம்பித்துத் தொடர்ந்து நடத்த வேண்டும். காலம் கடந்த இந்தச் சீர்திருத்தத்தை எதிர்க்கும் பிராம்மண புரோகிதர்களின் செவிகளில் என் வார்த்தைகள் விழுமாயின், அவர்கள் செவி கொடுக்கட்டும். புரோகிதர்களே, மதத்தின் உண்மையான காவலர்களாக இருக்க வேண்டியவர்

கள். ஆனால், தாங்கள் காவலர்களாக இருக்கும் மதத்தை அழிப்பதற்கு அவர்களே கருவியாக இருந்து வருகிறார்கள் என்பது வருந்தத்தக்க உண்மையாகும்; சரித்திர பூர்வமான உண்மையாகும். திருவாங்கூரிலும், மற்றவிடங்களிலும்கூட, மதத்தின் காவலர்கள் என்று கருதப்படும் பிராம்மணப் புரோகிதர்களே, அறியாமையினாலும் அல்லது இன்னும் மோசமான காரணத்தினாலும் மதத்தை அழித்து வருவதை நான் என் கண் முன் காண்கிறேன். அவர்களுடைய கற்றறிவெல்லாம், ஒரு பயங்கரமான மூடநம்பிக்கையையும், கொடுமையான தவறையும் நிலைநிறுத்துவதற்காக உபயோகிக்கப்படும்போது, மண்ணகிவிடுகிறது. எனவே, நிலைமை எல்லை மீறிப் போகுமுன் காலப்போக்கின் அறிகுறிகளை அவர்கள் உணரவேண்டும்; நாம் அறிந்தோ, அறியாமலோ அவர்களையும் நம்மையும் சத்தியப் பாதையில் கொண்டு செல்லும் கால நிகழ்ச்சிகளுக்கு இணங்க முன் செல்லவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். உலகத்தில் உள்ள எல்லா மதங்களுக்கும் மற்ற விஷயங்களில் வேற்றுமையிருந்தாலும், இந்த உலகில் சத்தியமே நிரந்தரமானது, வேறெதுவுமல்ல என்று எல்லாம் ஒருமிக்கப் பிரகடனம் செய்கின்றன.

சீர்திருத்தவாதி பொறுமையிழந்து அவசரப்படுவது நியாயமேயாகும். ஆனால், அவ்வாறு பொறுமையிழக்கும் சீர்திருத்தவாதியை எச்சரிக்க விரும்புகிறேன். அவர் சரியான, நேர்மையான, குறுகிய பாதையில் ஜாக்கிரதையாகச் சென்றாலன்றி, அவர் தமக்குத் தாமே தீங்கு விளைவித்துக்கொள்ளுவார். சீர்திருத்தவாதியின் கையிலே, சத்தியாக்கிரக உருவத்தில் ஓர் இணையற்ற, விலை மதிக்க முடியாத ஆயுதத்தை நான் கொடுத்துள்ளேன் என்று கூறத் துணிகிறேன். எனினும், வெற்றிகரமான சத்தியாக்கிரகத்தின் நிபந்தனைகள் ஓரளவு கடுமையானவை. அவருக்குக் கடவுளிடம் நம்பிக்கையிருந்தால், தம்மிடத்திலேயே நம்பிக்கையிருந்தால், தமது லட்சியத்தில் நம்பிக்கையிருந்தால், அவர் ஒரு போதும் பலாத்காரத்தில் ஈடுபடமாட்டார். அநீதியாகவும், அறியாமை காரணமாகவும், பலாத்காரமாகவும்கூட நடந்து கொள்ளுவதாகத்தாம் நியாயமாகக் குற்றஞ்சாட்டும் கொடிய விரோதியிடத்திலும் அவர் பலாத்காரத்தைக் கைக் கொள்ளமாட்டார். சத்தியம் எக்காலத்திலும் பலாத்காரத்தினால் நிலைநிறுத்தப்பட்டதில்லையென்று நான் நிர்ப்பயமாகக் கூறுகிறேன். எனவே, ஒரு சத்தியாக்கிரகி தம்முடைய எதிரியை அல்லது எதிரி என்று தாம் நினைக்கும் ஒருவரை, பலாத்காரத்தின் சக்தியால் அல்ல, அன்பின் சக்தியால், அவரது மனத்தை மாற்றுவதால் வெற்றிகொள்ள வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறார். அவரது முறைகள் எப்போதுமே அமைதியாகவும் கண்ணியமாகவும் இருக்கும். அவர் ஒருபோதும் மிகைபடக் கூறமாட்டார். சாத்விகத்தை அன்பு என்றும் குறிப்பிடலாம். அதன் ஆயுதம் என்னவெனில், பிறரைத் துன்புறுத்தாமல், தம்மைத் தாமே துன்பத்திற்குள்ளாக்கிக் கொள்ளுவதுதான். அதிலும் குறிப்பாக,

தீண்டாமை போன்ற பெரிதும் மத சம்பந்தமான இயக்கத்தில், ஆன்ம பரிசுத்த இயக்கத்தில், துவேஷத்துக்கோ, அவசரத்துக்கோ, யோசனையின்மைக்கோ, மிகைபடக் கூறுதலுக்கோ இடமில்லை. மிகவும் சக்தி பொருந்திய நேரடியான நடவடிக்கை முறைகளில் சத்தியாக்கிரகமும் ஒன்றாதலால், ஒரு சத்தியாக்கிரகி தாம் சத்தியாக்கிரகத்தில் ஈடுபடுமுன், மற்றெல்லாவிதமான பரிகார முறைகளையும் கைக்கொண்டு பார்த்துவிட வேண்டும்.

எனவே, அவர் இடைவிடாது எப்போதும் அதிகார வர்க்கத்தை அணுகித் தங்கள் கோரிக்கையைத் தெரிவித்துக் கொள்ளவேண்டும்; பொதுஜன அபிப்பிராயத்தைக் கோர வேண்டும்; பொது மக்களின் அபிப்பிராயத்தை உருவாக்க வேண்டும்; அவருக்குச் செவி கொடுக்க விரும்பும் ஒவ்வொரு வரிடமும் தமது கட்சியை அமைதியாகவும் நிதானமாகவும் எடுத்துக் கூறவேண்டும். இந்த முறைகளையல்லாம் கைக்கொண்டு தீரவேண்டும். அதன் பிறகுதான், அவர் சத்தியாக்கிரகத்தில் ஈடுபடவேண்டும். தவிர்க்க முடியாத இதயக் குரலின் வற்புறுத்தலுக்கிணங்க அவர் சத்தியாக்கிரகத்தில் இறங்கிவிட்டால், பிறகு பின் தங்குவதென்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை. எனினும், சந்தேகத்துக்கு இடமின்றிக் கண்முன் காணும் ஒரு தவறைத் திருத்துவதற்காக, இங்குள்ள மக்கள் அந்தத் துன்பத்திற்கெல்லாம் ஆளாக வேண்டிய அவசியம் இராதென்றே நம்புகிறேன்.

இந்தச் சமஸ்தானத்தில் நான் பிரவேசித்த உடனேயே, போலீஸ் கமிஷனர் அன்புடன் என்னை வந்து பார்த்தார் என்பதை அறிய நீங்கள் மகிழ்ச்சியடைவீர்கள். இந்தப் பெரிய பிரச்சனை பற்றி நாங்கள் விவாதித்தோம். எனக்குத் தெரிந்த வரையில், இப்போது இங்கே இரு பிரச்சனைகள் தீராமலிருந்து வருகின்றன. ஒன்று, திருவார்ப்புவைச் சுற்றியுள்ள ரஸ்தாக்கள் பற்றியது; மற்றொன்று சுசீந்திரம் சம்பந்தமானது. நான் அறிந்தவரையில், இந்த இரண்டு இடங்களிலும் சீர்திருத்தவாதிகளின் பக்கத்திலேயே நியாயம் இருக்கிறது. முதலில் கூறப்பட்ட இடத்தில், சத்தியாக்கிரகிகள் ஏற்கெனவே போராட்டத்தை ஆரம்பித்துவிட்டார்களென்று அறிகிறேன். அது அவசரப்பட்டுக் கைக்கொண்டுள்ள ஒரு நடவடிக்கையென்றே எண்ணுகிறேன். எனவே, தாற்காலிகமாக அதை நிறுத்திவிட வேண்டுமென்றும், நாளை திருவனந்தபுரத்தில் என்னை வந்து பார்க்கும்படியும் கேட்டுக்கொண்டு அவர்களுக்கு ஒரு தந்தி கொடுத்திருக்கிறேன். எனக்குச் சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பட்டால்—சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்படுமென்று நம்புகிறேன்—இந்த இரண்டு பிரச்சனைகளையும் பற்றி நான் அதிகாரிகளுடன் விவாதிக்க உத்தேசித்துள்ளேன். கதரையும் கதர் வகுல்களையும் உத்தேசித்து மாத்திரமே நான் இப்போது திருவாங்கூருக்கு வந்தேன். நான் இங்கே வந்ததும் வராததுமாக விதி என்னைத் தீண்டாமை அமளியில் இழுத்துத் தள்ளிவிட்டது. நான் இங்கிருக்கும் குறுகிய

காலத்துக்குள் இப்பிரச்சனையில் ஒரு கௌரவமான சமரசம் ஏற்பட, நான் அரசாங்கத்துக்கும் மக்களுக்கும் உதவி புரிவதற்குத் தாழ்மையுடன் முயற்சிக்கச் சிறிதும் அயரமாட்டேன்.

—‘எங் இந்தியா’ - 20-10-1927

4

காலம் வரக் காத்திருக்க வேண்டாம்

தென்கோடியில், அதாவது கேரளத்தில் தீண்டாமை படுமோசமான, நாகரிகமற்ற முறையில் நிலவி வருகிறது. அப்படியிருந்தும் அந்தத் தீமையை ஒழிக்க, தெற்கேயுள்ள சீர்திருத்தக் காரர்கள் அதிக முயற்சியோ, போதிய முயற்சியோ எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. எவ்வளவு அவசியமோ, அவர்களுக்கு எவ்வளவு சாத்தியமோ, அந்த அளவுகூட அவர்கள் இந்த இயக்கத்துக்குப் பண உதவி புரிய மறுக்கிறார்கள். கள்ளிக்கோட்டைக்கு நான் சென்றபோது, அங்கே உள்ள ஜனங்களிடம் வசூல் செய்யத் தொடங்கினேன். அப்போது, கள்ளிக்கோட்டையில் வசூலானதை விடத் தாங்கள் மிகவும் அதிகமாக, குறிப்பிடத் தகுந்த தொகை வசூல் செய்து, பம்பாய் வழியாக நான் செல்லும்போது கொடுக்க உத்தேசித்திருப்பதாக, பம்பாயில் உள்ள தென்னிந்தியக் காலனி வாசிகள் அறிவித்ததைக் கண்டு நான் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். சமீபத்தில் நான் பம்பாய்க்குச் சென்றபோது, அவர்கள் தங்களுடைய உறுதி மொழியைத் தொடர்ந்து ஒரு கோஷ்டியாக என்னிடம் வந்தார்கள்; தாங்கள் அளித்த உறுதி மொழியை மறந்துவிட வில்லையென்றும், வசூல் செய்வதற்குச் சாதகமான காலத்தைத் தாங்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாயும் கூறினார்கள்.

அவர்களில் ஒருவர் இப்போது எழுதுகிறார்: “சொற்ப சம்பளமுள்ள பல இளைஞர்கள் தங்களுடைய பணத்தைக் குதிரைப் பந்தயங்களிலும், மற்றும் உள்ள பட்டணத்துக் கேளிக்கைகளிலும் வீண் விரயம் செய்து வருகிறார்கள். தற்போதைய போக்கிவிருந்து அவர்களை நாம் தடுக்கக் கூடுமாயின், அவர்களுடைய நன்மைக்காகவும் பம்பாய் நகரின் நன்மைக்காகவும் அவர்களிடமிருந்து அதிகம் எதிர்பார்க்க முடியும்.”

இந்தச் சீர்திருத்த இயக்கமானது, தென்னிந்திய இளைஞர்களிடையே ஆழ்ந்து வேருன்றுமென நம்புகிறேன். சாதகமான உற்ற காலத்துக்காகக் காத்திருக்க வேண்டாமென அவர்களுக்கு ஆலோசனை கூறுகிறேன். நல்ல வேலை செய்வதற்கோ, பிச்சையெடுப்பதற்கோ அல்லது நல்ல காரியத்திற்காகப் பண உதவி

செய்வதற்கோ எந்தக் காலமும் சாதகமான உற்றகாலம்தான். தீண்டாதார்கள், நெருங்கக் கூடாதவர்கள், பார்க்கக்கூடாதவர்கள், இவர்களுக்குச் செய்யும் உதவியைக் காட்டிலும் சிறந்தது வேறு என்ன இருக்க முடியும்? பம்பாயில் வாழும் தென்னிந்தியர்கள் புகைபிடித்தல், குதிரைப் பந்தயங்களில் ஈடுபடுதல், டீ கடைகளுக்குச் செல்லுதல் முதலிய சில ஆடம்பரச் செலவுகளைக் குறைத்துக்கொள்ளுவார்களாயின், கொழுத்த தொகை வசூலாகும். தரும காரியங்களுக்காக ஒருவருடைய வருமானத்தில் ஒரு பகுதியை ஒதுக்கிவைக்க வேண்டுமென ஒவ்வொரு மதமும் கட்டளையிடுகிறது. ஆனால், துரதிர்ஷ்டவசமாக, இக்காலத்தில் இளைஞர்கள் பெரும்பாலும் மதத்தை அசட்டை செய்து விடுகிறார்கள். தரும காரியங்களுக்காக ஒருவருடைய வருமானத்தின் ஒரு பகுதியை ஒதுக்கி வைப்பதென்ற வழக்கம் மீண்டும் உயிர்ப்பிக்கப்படுமாயின், தீண்டாதாருக்கு உதவி புரிவது போன்ற கைங்கரியங்கள், 'சாதகமான காலத்துக்காக' ஒரு போதும் காத்திருக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படாது.

—'எங் இந்தியா' - 31-5-1928

5

கண்டனமும் குழப்பமும் மறைந்த விந்தை

வார்தாவில் புகழ்பெற்ற, மிகவும் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒரு கோவில் இருக்கிறது. அதில் ஸ்ரீ லக்ஷ்மிநாராயணனைப் பிரதிஷ்டை செய்திருக்கிறார்கள். அது, சேத் ஜம்னாலாஜியின் பாட்டனாரால் நிர்மாணிக்கப்பட்டதாகும். அது தனிப்பட்டவரின் சொந்தக் கோவிலாயினும், அங்கே பொது மக்கள் செல்லலாம். வார்தாவில் உள்ள கிணறுகளில் தண்ணீர் எடுக்கத் தீண்டாதாருக்கு உரிமை கிடைப்பதற்காக, ஜம்னாலாஜி செய்த முயற்சி மிகுந்த வெற்றியைக் கொடுத்திருக்கிறது. பொதுவாக மற்ற வகுப்பினருக்குள்ள சகல வசதிகளும் தீண்டாதாருக்குக் கிடைக்கும்படி செய்யவும் அவர் செய்த முயற்சி வெற்றியைக் கொடுத்திருக்கிறது. அது போலவே, வார்தா கோவிலுக்குச் செல்ல தீண்டாதாருக்கு உரிமையளிக்கவும் அவர் முயற்சி செய்து வந்துள்ளார். கண்முடித்தனமான வைதீகத்தினால் ஒடுக்கப்பட்டுள்ள தீண்டாதாருக்கு, அந்தக் கோவிலைத் திறந்துவிட வேண்டுமென்ற அவரது அபிப்பிராயத்துக்கு தருமகர்த்தாக்கள் இணங்கும்படி செய்வது, அவருக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. ஆனால், அவரது முயற்சி இறுதியாக வெற்றியளித்திருக்கிறது. சென்ற 17-ந் தேதி தருமகர்த்தாக்கள் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை ஏகமனதாக நிறைவேற்றியுள்ளனர்:

“ஸ்ரீ லக்ஷ்மிநாராயணன் கோவிலுக்குள் தீண்டாதாரை அனுமதிக்கும் பிரச்னை பல தடவைகளில் கமிட்டியின் யோசனைக்கு வந்தது. ஆனால், கமிட்டி இதுவரை அவ்விஷயமாக உறுதியான ஒரு முடிவிற்கு வர இயலவில்லை. இந்தியாவில் மிகுந்த பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்த காங்கிரஸ் தீண்டாமை ஒழிப்பை வற்புறுத்தி வருகிறது. எல்லாப் பொதுக்கோவில்களையும் தீண்டாதாருக்குத் திறந்துவிடவேண்டியது அவசியமென்றும் நியாயமென்றும் ஹிந்து மகாசபையும் கருதுகிறது. இந்தியாவில் உள்ள பிரபல தலைவர்களும் அதே அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். மேற்கூறிய உண்மைகளை மதித்தும், நாட்டின் மத, சமுதாய நிலைமையைப் பூரணமாக ஆலோசித்தும் வார்தாவில் ஸ்ரீ லக்ஷ்மிநாராயணனுக்கு அர்ப்பணம் செய்துள்ள கோவிலைத் தீண்டாதாருக்குத் திறந்துவிடுவதென்று தீர்மானித்துள்ளோம். இந்தத் தீர்மானத்தை, எப்படி அமுலுக்குக் கொண்டு வருவது சிறந்ததென்று அவருக்குத் தோன்றுகிறதோ அவ்வாறு செய்யும்படி, நிர்வாக தருமகர்த்தாவான சேத் ஜம்னாலால் பஜாஜுக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறோம்.”

அதற்கிணங்க, தீர்மானம் நிறைவேறிய இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு, அதாவது 19-ந்தேதியிலிருந்து கோவில் தீண்டாதாருக்குத் திறந்துவிடப்படுமென்று வார்தாவில் அச்சடித்த அறிக்கைகள் ஏராளமாக விநியோகிக்கப்பட்டன. அந்த அறிக்கைகள் வழங்கப்பட்டதைத் தவிர வேறு கட்டுக்கோப்பான முயற்சி எடுக்காமலிருந்தம்கூட, சற்றேறக்குறைய தீண்டாதார் உட்பட ஆடவர்களும், பெண்களும், குழந்தைகளும் 1200 பேர்கள், எவ்வித அசம்பாவிதமும் நேராமல் கோவிலுக்கு விஜயம் செய்தார்களாம்! இதுவரையில் தடுக்கப்பட்டிருந்த புனிதமான கோவில் வாயிற்படியைத் தீண்டாதார் கடந்துசென்ற போது வைதீகத்தின் கண்டனக் குரல் எழவில்லை; சனாதன தருமத்தின் பெயரால் சிலர் குழப்பம் விளைவிக்கவுமில்லை. வார்தாவைப் போன்ற ஒரு முக்கியமான பகுதியில் குழப்பமோ, கண்டனக் குரலோ இல்லாமல் தீண்டாதாருக்குப் பிரபல கோவிலைத் திறந்துவிட முடிந்தது மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தீண்டாமைக்கு விரோதமான இயக்கம் பிரமாதமான முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறதென்பதற்கு அது ஓர் ஆச்சரியகரமான உதாரணமாகும். ஓர் உண்மையான சீர்திருத்த இயக்கத்துக்கு ஆதரவாக, நியாயமான பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்க, அமைதியான உறுதியும், விடாமுயற்சியும் என்ன செய்ய முடியும் என்பதையும் அது காட்டுகிறது. சேத் ஜம்னாலாஜிக்கும் அவரது சகபாடிகளான தருமகர்த்தாக்களுக்கும், அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட தைரியமான காரியத்துக்காக வாழ்த்துக் கூறுகிறேன். இந்த உதாரணத்தை இந்தியா முழுவதும் பின்பற்றுவார்களென்றும் நம்புகிறேன்.

சட்டத்துக்குச் சக்தியில்லை

சட்டத்தின் சக்தியினால்கூட தீண்டாமையை அகற்றிவிட முடியாது. தீண்டாமை, கடவுளுக்கும் மனிதருக்கும் விரோதமான குற்றம் என்பதைப் பெரும்பாலான ஹிந்துக்கள் உணர்ந்து, அதற்காக வெட்கப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் தீண்டாமையை ஒழிக்க முடியும். வேறொருவிதமாகக் கூறுவதாயின், அது, ஹிந்துக்களின் மனத்தை மாற்றும், அதாவது ஹிந்துக்களின் இதயத்தைப் பரிசுத்தமாக்கும் ஒரு முறையாகும். தரும கர்த்தாக்களும், கோவிலுக்குச் செல்லும் பொது ஜனங்களும் விரும்பியும்கூட, குறிப்பிட்ட ஒரு கோவிலைத் திறந்துவிடுவதைச் சட்டம் தடுக்கும்போதுதான், அதாவது சீர்திருத்த முன்னேற்றத்தில் தலையிட்டு அதற்கு முட்டுக்கட்டையாக இருக்கும்போதுதான், சட்டப்படி வழக்கின் உதவியை நாட வேண்டியிருக்கும்.

—'ஹரிஜன்' - 23-9-1939

பிராயச்சித்த வழிகள்

பல நூற்றாண்டுகளாகப் புரிந்து வரும் தீண்டாமைப் பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ள ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு. நீங்கள் ஹரிஜனங்கள் வசிக்கும் இடங்களுக்குச் சென்று அவர்களுடன் நட்புக்கொள்ள வேண்டும். உங்கள் குழந்தைகளை நீங்கள் அணைத்துக் கொள்ளுவது போல், அவர்களுடைய குழந்தைகளை அணைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அவர்களுடைய சேடிமத்தில் நீங்கள் அக்கறை காட்ட வேண்டும். நீங்கள் உரிமையுடன் அனுபவிப்பது போல், ஹரிஜனங்களுக்கு நல்ல வெளிச்சமும் காற்றும் கிடைக்கிறதா, குடிக்க அவர்களுக்குச் சுத்தமான தண்ணீர் கிடைக்கிறதா, அவர்களுக்குப் போதிய உணவு கிடைக்கிறதா என்பதையெல்லாம் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். இந்தப் பாவத்துக்குப் பிராயச்சித்தமாக மற்றொரு வழி என்னவெனில், உங்களில் ஒவ்வொருவரும் நூற்புத் தியாகத்தை ஆரம்பித்து, கதரைத் தவிர வேறு எதுவும் உடுப்பதில்லையென்று பிரதிக்கை செய்துகொள்ள வேண்டும். கோடிக் கணக்கில் உள்ள இந்த ஒடுக்கப்பட்ட மனிதர்களின் ஜீவனத்திற்கு வழி செய்வது கதர்தான். நூற்புத் தியாகம், அவர்களுடன் நீங்கள் சிறிதளவாவது ஐக்கிய பாவத்துடனிருக்க உங்களுக்கு உதவியாக இருக்கும். நீங்கள் உடுக்கும் ஒவ்வொரு கெஜம்

கதர்த் துணியும், ஹரிஜனங்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் சில செப்புக்காசுகள் கிடைக்கும்படி செய்கிறது. கடைசியாக நீங்கள், ஹரிஜன் நிதிக்கு உங்களால் இயன்றதைக் கொடுத்து உதவலாம். ஹரிஜனங்களின் கஷ்டங்களுக்குப் பரிகாரம் அளிப்பது ஒன்றே ஹரிஜன் நிதியின் நோக்கமாகும்.

—'ஹரிஜன்' - 31-8-1934

8

மனக்கசப்பு தீர வழி

மகாராஷ்டிரத்தில் உள்ள பிராம்மணரல்லாதார் பிரச்னை பற்றி நான் 'எங் இந்தியா'வில் எழுதியபோது, பிராம்மணரல்லாதாரின் வாதம், முற்றிலும் இல்லாவிட்டாலும் பெரிதும் ஓர் அரசியல் விஷயம் என்பதை உணரவில்லை. பிராம்மணரல்லாதார் சமூகம் பிராம்மண சமூகத்துக்கு விரோதமாகப் புகார் கூறவில்லை; சில படித்த பிராம்மணரல்லாதார் பெரும்பாலும் பிராம்மணர்களான தேசியவாதிகளை எதிர்த்தே புகார் கூறியிருக்கிறார்கள் என்பதையும் நான் அப்போது உணரவில்லை. பிராம்மணரல்லாதார் என்றால், லிங்காயத்துகள், மகாராஷ்டிரியர்கள், ஜைனர்கள், தீண்டாதார் எல்லோரும் சேர்ந்தவர்களேயாவர். தீண்டாதார், பிராம்மணரல்லாதார் மீது தனியாகப் புகார் கூறுகிறார்கள். தங்களைப் பிராம்மணரல்லாதாரும் ஒதுக்கித்தான் வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதே தீண்டாதாரின் புகாராகும். படித்த பிராம்மணரல்லாதார் கூறும் புகார்கள், எல்லாப் பிராம்மணரல்லாதாருக்கும் பொதுவானவை அல்ல. அவை வருமாறு:

1. பிராம்மணர்களுக்கு இருப்பது போல், படித்த பிராம்மணரல்லாதாருக்கு அவ்வளவு அரசியல் அதிகாரம் இல்லை. பிராம்மணர்களைக் காட்டிலும் பிராம்மணரல்லாதாரின் தொகை எவ்வளவோ மடங்கு அதிகமெனினும், பிராம்மணர்கள் தான் அதிகமாகச் சர்க்கார் உத்தியோகங்களில் இருக்கிறார்கள்; அவர்களுக்குத்தான் ஜனப்பிரதிநிதி ஸ்தாபனங்களிலும் அதிக ஸ்தானங்கள் இருக்கின்றன.

2. கோவில் மூலஸ்தானத்திற்குள் லிங்காயத்துகள் செல்லக்கூடாதென்றும், கோவில் தங்களுடைய சொந்தக் கோவிலென்றும் சில பிராம்மணர்கள் கூறுகிறார்கள். இந்தப் போலிக் கூற்றைப் பொதுவாக எல்லாப் பிராம்மணர்களும் ஆதரிக்கிறார்கள்.

3. பிராம்மணர்கள், எல்லாப் பிராம்மணரல்லாதாரையும் குத்திரர்களாகக் கருதி நடத்துகிறார்கள்; பிரிட்டிஷார் எல்லா இந்தியர்களையும் எவ்விதம் நடத்துகிறார்களோ அதே விதமாகத் தான் நடத்துகிறார்கள்.

பிராம்மணரல்லாதார் கூறும் வாதம் மிகவும் பலவீனமானது. எனவே, தேசீயக் கட்சியைச் சேர்ந்த பிராம்மணர்கள் காங்கிரசின் ஒத்துழையாமைத் திட்டத்தை முற்றிலும் நிறைவேற்றுவார்களாயின், மகாராஷ்டிரத்தின் பொது வாழ்க்கையிலிருந்து பிராம்மணரல்லாதாரின் இயக்கம் மறைந்துவிடும் என்பது நிச்சயம். மத அல்லது சமுதாயக் குறைபாடு காரணமாக அந்த இயக்கம் வலுப் பெறவில்லை; பிராம்மணர்களின் அரசியல் ஆதிபத்தியம் காரணமாகவே அது பலம் பெற்றுள்ளது. சந்தேகமின்றி யோக்கியதாம்சம் காரணமாகவே பிராம்மணர்கள் அரசியல் ஆதிபத்தியம் பெற்றிருக்கிறார்கள். சுயராஜ்யம் பற்றிப் பரந்த கருத்துக்கள் கொண்டுள்ள தேசீயப் பிராம்மணர்கள், சர்க்கார் உத்தியோகங்களை அறவே விலக்கி விட வேண்டும்; சட்டசபைகளையும் முனிசிபாலிட்டிகளில் உள்ள நியமன ஸ்தானங்களையும் பகிஷ்கரித்துவிட வேண்டும். அவ்விதம் செய்தால் பிராம்மணரல்லாதாரின் புகார் அறவே மறைந்துவிடும். பிராம்மணரல்லாதாருக்குத் தெரியாமலேயே சர்க்கார் அவர்களை பிராம்மணர்களுக்கு எதிராகத் தூண்டி சூழ்ச்சி செய்வார்கள். அதுதான் சர்க்காரின் கொள்கை என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதாகும். இரு சாராருக்கும் அவ்விதம் சண்டையைத் தூண்டிவிட்டும், பிராம்மணரல்லாதாருக்கு அரசியல் சலுகைகள் அளித்து ஆசை காட்டியும், சர்க்கார் தங்கள் ஆயுளை நீடித்துக் கொள்ள முயற்சிப்பார்கள்.

பிராம்மணர்கள் அதற்கெல்லாம் இடம் கொடுக்காமல், பிராம்மணரல்லாதாரின் எதிர்ப்பைத் தீங்கற்றதாகச் செய்துவிட வேண்டும். அதாவது, எந்த உருவத்திலும் அவர்கள் சர்க்கார் ஆதரவையோ, சலுகையையோ துறந்துவிட வேண்டும். இந்தப் பிரச்சனை இவ்வளவு கடுமையாக முற்றியிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன தெரியுமா? பிராம்மணரல்லாத தலைவர்கள், வாக்காளர்களைத் தங்கள் பக்கம் திருப்ப முயற்சித்து வருகிறார்கள்; பிராம்மணரல்லாதார் பலவீனமானவர்களென்றும், எனவே தாங்கள் பிரிட்டிஷாரின் உறவை நாட வேண்டுமென்றும் வாக்காளர்களிடம் கூறி வருகிறார்கள். பிராம்மணர்களும், அதே வாக்காளர்களை ஓட்டுப் போடாமலிருக்கும்படி செய்ய முயற்சித்து வருவது இயல்பேயாகும். இதனால் பகை ஏற்படுகிறது. தாங்கள் பாமர மக்களின் பிரதிநிதிகள் என்றும், அவர்களுக்காகத் தாங்கள் வருந்துவதாகவும் சொல்லிக்கொள்ளும் பிராம்மணரல்லாத தலைவர்கள், சர்க்காருடன் ஒத்துழைப்பதன் மூலமோ, அல்லது சர்க்கார் உதவியால் தங்கள் நிலைமையை அபிவிருத்தி செய்து கொள்ள முயற்சிப்பதன் மூலமோ, உண்மையில் பாமர மக்களின் மீது சர்க்காருக்கு உள்ள பிடியை இறுக்கியவர்களாகிறார்கள். இந்த நிலைமைதான் மிகவும் வருந்தத்தக்கதாக இருக்கிறது. அவர்கள் சர்க்கார் உதவியை நாடுவதால், பாஞ்சால, கிலாபத் தவறுகளுக்குப் பரிகாரம் கிடைப்பது அதிகக் கஷ்டமாகிவிடும்.

எனவே, பிராம்மணரல்லாதார் கொள்கை தற்கொலைக்கு ஒப்பாகும் என்பது நிதர்சனம்.

பாமர மக்களை ஆண்மையற்றவர்களாகச் செய்து, அவர்களது பொருளாதார நிலையைச் சீர்குலைத்துத் தங்களுக்குச் சாதகமாக உபயோகித்துக் கொள்ளுவதே சர்க்காரின் கொள்கையாக இருக்கிறது. எனவே, பிராம்மணர்களுக்கோ அல்லது தேசியவாதிகளுக்கோ விரோதமாக, பிராம்மணரல்லாதாருடைய புகார் எதுவாயினும், அவர்கள் சர்க்காருடன் ஒத்துழைப்பதன் மூலம் அதற்குப் பரிகாரம் பெற முடியாது என்பது நிச்சயம். பாஞ்சால, கிலாபத் தவறுகளைத் திருத்த சர்க்கார் மறுப்பதற்கு அடிப்படையான காரணம், எப்படியாயினும் பிரிட்டிஷாரின் கௌரவத்தை நிலைநிறுத்த வேண்டும் என்ற கொள்கைதான். ஒரு லட்சம் ஆங்கிலேயர்கள், கேவலம் மிருக பலத்தினால் முப்பது கோடி மக்களை அடிமைத்தனத்தில் வைத்திருக்க முடியாது.

ஆனால், அவர்கள் மிகத் தந்திரமான முறையில் மக்களை நாளுக்கு நாள் திக்கற்றவர்களாகச் செய்து தங்களுடைய அதிகாரத்தை வலுப்படுத்திக்கொள்ள முடியும்; வலுப்படுத்தியும் வருகிறார்கள். எனவே, சர்க்காருடன் ஒத்துழைப்பது ஆபத்தாக முடியுமென நான் பிராம்மணரல்லாத தலைவர்களை எச்சரிக்கத் துணிகிறேன். அவர்கள் எந்தக் குறிக்கோளை நாடிவருகிறார்களோ அந்தக் குறிக்கோளுக்கு, சர்க்காருடன் ஒத்துழைப்பதால் பாதகமே ஏற்பட்டுத் தீரும். ஒரு சிலர் சர்க்கார் உத்தியோகங்களைப் பெறுவதாலோ அல்லது சட்டசபை அங்கத்தினர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதாலோ, பாமர மக்களின் பொருளாதார நிலையை அவர்கள் உயர்த்திவிட முடியாது.

பொருளாதார அந்தஸ்தைக் கொண்டு தீர்மானிப்பதாயின், சென்ற முப்பத்தைந்து வருடங்களாக நாம் மேற்கொண்ட அரசியல் நடவடிக்கைகள் பேராபத்திலே முடிந்திருக்கின்றன. பஞ்சம், பிணி இவற்றின் குறையாடல்களைச் சகித்து நிற்க இந்திய மக்களுக்கு ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த சக்தி இன்று இல்லை. நம் தேச சரித்திரத்தில் எக்காலத்திலும் இராதவாறு, இப்போது மக்கள் ஆண்மையிழந்து கிடக்கின்றனர்.

தங்களுடைய அரசியல் நிலைமை முன்னேறுமென நினைத்துக் கொண்டு பிராம்மணரல்லாத தலைவர்கள் சர்க்காரைத் தழுவிக் கொள்ளுவதால் ஏற்படவிருக்கும் பேராபத்தை, பிராம்மணர்களடங்கிய மாபெரும் கட்சியினர் எளிதில் தவிர்க்க முடியும். அவர்கள் விவேகமுள்ளவர்கள், சக்தி பொருந்தியவர்கள், பரம்பரையாக அதிகாரமும் கௌரவமும் வாய்ந்தவர்கள். அவர்கள் வெற்றி பெறுவதற்காக வணங்கிக் கொடுக்க முடியும். ஒத்துழையாமைத் திட்டத்தை இதயபூர்வமாக அங்கீகரிப்பது, அப்பிரச்னை தானாகத் தீருவதற்குற்ற ஒரு வழியாகும். எனினும், அது மாத்திரம் போதாது. தாங்கள் பலவீனர்களென்றும், தீங்கிழைக்கப்பட்ட

வர்களென்றும் கருதுவோருடன் தாங்களாக நட்புக்கொண்டா லன்றி, மனக்கசப்பு இருந்தே தீரும். கர்னாடகத்தில் உள்ள தேசியப் பத்திரிகைகள், பிராம்மணரல்லாதார் விஷயத்தில் கர் வத்துடன் அருவருக்கத் தக்க பாஷையை உபயோகிப்பதாகப் புகார்கள் வருகின்றன. தேசியப் பிராம்மணர்களும் அவர்களைச் சிறுமைப்படுத்தியும் அவமதிப்பாகவும் நடத்துவதாகப் புகார் கள் செய்யப்படுகின்றன. தங்களைக் காட்டிலும் அதிகக் கற்றறி வுள்ள பிராம்மணர்களிடமிருந்து மரியாதையையும் அன்பையும் ஆதரவையும் எதிர்பார்க்க, கற்றறிவில்லாத பிராம்மணரல்லா தாருக்கு உரிமை உண்டு. பிராம்மணர்களுக்கு விரோதமான வெறுப்பு, பிராம்மணரல்லாதாரில் பெரும்பாலோரை இன்னும் ஆட்கொள்ளவில்லை. மகாராஷ்டிரப் பிராம்மணர், ஹிந்து மதத் தின் தருமகர்த்தாவாக விளங்குகிறார். எனவே, அவரது பரம் பரைக் குணத்திற்கு ஏற்ற வகையில், பிராம்மணரல்லாதார் பிரச்சனையை அவர் தீர்த்து வைப்பார் என்பதில் எனக்குப் போதிய நம்பிக்கை இருக்கிறது.

—'எங் இந்தியா'-17-11-1920

9

இந்தியாவைப் பிரிக்க வேண்டாம்

'எங் இந்தியா' ஆசிரியருக்கு,

சென்ற வெள்ளிக்கிழமை சென்னைக் கடற்கரையில் காந்திஜி நிகழ்த்திய பிர சங்கத்தில், பிராம்மணர்கள் பற்றியும் பிராம்மணரல்லாதார் பற்றியும் சில விஷ யங்களைக் குறிப்பிட்டார். அவரது பிரசங்கம், சென்னையிலுள்ள பிராம்மணரல் லாத தேசியவாதிகளுக்கு மிகுந்த வேதனையைக் கொடுத்திருக்கிறது. காந்திஜி, இவ்விஷயத்தைப் பற்றி அறவே குறிப்பிடாமல் இருந்தால், அது மிகவும் விரும்பத்தக்கதாக இருந்திருக்கும். ஏனெனில், திராவிட நாகரிகம், மதம், பண்பாடு, தற்போதைய பிராம்மணரல்லாதார் இயக்கத்தின் காரணங்கள், அதன் உட்பொருள் இவற்றைப் பற்றிக் காந்திஜிக்கு எதுவுமே தெரியாதென் பது, அவரது பிரசங்கத்திலிருந்து தெளிவாகத் தெரிகிறது. இந்தியாவின் மற் றப் பகுதிகளிலிருந்து தென்னிந்தியாவைத் தனித்துக் காட்டும் திராவிட நாக ரிகத்தின் விசேஷ அம்சங்களை அவர் உணர்ந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இந்தியாவின் மதத்துக்கும் நாகரிகத்துக்கும் (ஒரு வேளை அவர் வட இந்தியா வைக் குறிப்பிடலாம்) பிராம்மணர்கள் தங்கள் பங்குக்குச் செய்துள்ள தொண் டைப் புகழ்ந்ததன் மூலம் காந்திஜி தம்மையறியாமலேயே பிராம்மணரல்லா தாருக்குக் களங்கத்தை உண்டுபண்ணியிருக்கிறார். ஏனெனில், பிராம்மணரல் லாதாரின் முதாதையர்கள், தென்னிந்தியாவின் சிறப்புக்குப் பிராம்மணர்களைக் காட்டிலும் அதிகத் தொண்டு புரியாவிடிலும், பிராம்மணர்களுக்குச் சமமாகத் தொண்டு புரிந்துள்ளனர். இதற்கு, அவர்களுடைய இலக்கியம், மதம், தத்துவ சித்தாந்தம் முதலியவை சான்றாக அமைந்துள்ளன. யாருடைய இதயத்தில்

அன்பு ததும்புகிறதோ, யாரிடம் பிராம்மணரல்லாதார் சமூகம் பெருமதிப்புக் கொண்டுளதோ, அப்படிப்பட்ட ஒருவர் அறியாமல் கூறியிருந்தால்கூட, அத் தகைய களங்கத்தைக் காட்டிலும் ஒரு சமூகம் முழுவதற்கும் அதிருப்தி ஏற்படக்கூடிய விஷயம் வேறெதுவும் இருக்க முடியாது. காந்தியின் சமீப கால விஜயமும், அடுத்த மாத மத்தியில் அவர் தென்னிந்தியாவில் நீண்ட யாத்திரை செய்ய உத்தேசித்திருப்பதும், ஒத்துழையாமை நோக்கத்தைப் பலப் படுத்தி, ஒத்துழையாமை இயக்கத்தைப் பிரசாரம் செய்வதற்காகத்தான் எனலாம்.

ஆனால், மிகவும் தொல்லையான ஒரு பிரச்சனை பற்றி அவசரப்படும் வாய்க்கு வந்தபடியும் பேசுவதால், அவரது நோக்கம் பலவீனமடைவதுடன், அவ்விஷயத்தில் மனம் நொந்துள்ள மிகப் பெரும்பான்மையோரின் அனுதாபத்தையும் இழக்கும்படி நேரும்.

தென்னிந்தியாவில் பிராம்மணருக்கும் பிராம்மணரல்லாதாருக்கும் இடையே ஏற்பட்டுள்ள பிளவு துரதிர்ஷ்டவசமாக நாளுக்கு நாள் அதிகமாகி வருகிறது. இந்தப் பிளவைத் தீர்த்து, ஒற்றுமை ஏற்படும்படி செய்ய காந்திஜி உண்மையாக விரும்பினால், விருப்பு வெறுப்பின்றித் திறந்த மனத்துடன் இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க உறுதியுடன் அக்கறை எடுத்துக் கொள்ளட்டும். அப்படியானால், ஒரு வேளை அவர் மிகுந்த ஆராய்ச்சிக்குப் பின் இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்க்கும் வழியைக் கண்டுபிடிக்கக்கூடும். அவ்விதமில்லாவிடில், அவர் வரப்போகும் தென்னிந்திய யாத்திரையின்போது, பிராம்மணர்—பிராம்மணரல்லாதார் தகராறில் சிறிதும் தலையிடாமல் ஒதுங்கியிருப்பதுதான் மகத்தான ஒத்துழையாமை இயக்கத்திற்கு நன்மையாகும்.

சென்னை, 11—4—1920

சி. கந்தஸ்வாமி

இதே தொனியில் எனக்குப் பல கடிதங்கள் வந்திருக்கின்றன. இந்த நிருபர்கள், நான் கூறியதைத் தவறாக அர்த்தம் செய்து கொண்டுள்ளனர் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. எனது பிரசங்க விவரத்தை நான் பார்க்கவில்லை. எனவே, அது தவறான வியாக்கியானத்துக்கு இடம் கொடுக்கிறதா என்பது எனக்குத் தெரியாது. திராவிட நாகரிகத்தின் சாதனைகளை யாரும் மறுக்கவில்லை, எதிர்க்கவுமில்லை. எனினும், அந்தச் சாதனைகளால், ஹிந்து மதத்திற்கோ அல்லது மானிட வர்க்கத்துக்கோ பிராம்மணர்கள் புரிந்துவந்துள்ள தொண்டு பாதிக்கப் படவுமில்லை, குறைந்துவிடவுமில்லை. ஆரிய வடநாட்டிலிருந்து திராவிடத் தென்னாட்டைப் பிரித்து ஒதுக்க வேண்டாமென்றும் இந்த நிருபர்களை எச்சரிக்கிறேன். இன்றைய இந்தியா இரண்டு பண்பாடுகள் மாத்திரமல்ல, மற்றும் பல பண்பாடுகள் சேர்ந்த ஓர் ஐக்கிய நாடேயாகும்.

—'எங் இந்தியா' - 27—4—1920

வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காண வேண்டும்

நான் தக்ஷிணத்தில் யாத்திரை செய்தபோது சாதி முறை பற்றிக் கூறிய விஷயங்களைக் கண்டித்து, பலர் கோபத்துடன் கடிதங்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். அந்தக் கடிதங்களை நான் பிரசரிக்கவில்லை. ஏனென்றால், அக்கடிதங்களில் தூஷணையைத் தவிர வேறெதுவுமில்லை. தூஷணையிராத கடிதங்களில் நியாயமான வாதமில்லை. 'எங் இந்தியா'வின் கருத்துக்களை ஆதரிக் காதவர்களுடைய அபிப்பிராயங்களை நான் அதில் பிரசரிக்க ஆர்வமுடையவனாக இருக்கிறேன். ஆனால், கடிதங்கள் சுருக்கமாகவும் சுவையுடனும் இருக்க வேண்டும். கடுமையாகத் தாக்கி எழுதுவது வாதமல்ல. இதையெல்லாம் நான் கூற நேர்ந்ததற்குக் காரணம் என்னவெனில், எனக்கு எழுதியுள்ள நிருபர்களின் கடிதங்களில் குறைந்த பட்சம் இருவருடைய கடிதங்களாவது பிரசுரமாகியிருக்கும். ஆனால், அவர்களுடைய கடிதங்கள் நீளமாக இருந்ததுடன், தெளிவில்லாமலும் புரியாமலும் இருந்தன. எனினும், அந்த நிருபர்கள் எழுப்பியுள்ள பிரச்சனை கவனத்துக்கு உரியதாகவும் விடையளிக்க வேண்டியதாகவும் இருக்கிறது.

சாதி முறையை வைத்துக் கொண்டிருப்பது இந்தியாவின் அழிவிற்கு காரணமாகிவிடுமென்றும், சாதி முறைதான் இந்தியாவை அடிமைத்தனத்துக்கு ஆளாக்கியதென்றும் அவர்கள் வாதிக்கிறார்கள். ஆனால், நாம் இன்றைய நிலையை அடையும்படி செய்தது சாதி அல்ல என்பதே என் அபிப்பிராயம். நம்மை அடிமைத்தனத்துக்கு உள்ளாக்கியது நம்முடைய பேராசையும், முக்கிய தருமங்களை நாம் அசட்டைசெய்ததும் தான். ஹிந்து மதம் சிதறுண்டு போகாமல் சாதி காப்பாற்றியுள்ளது என்பதே எனது நம்பிக்கையாகும். மற்ற ஒவ்வொரு ஒழுங்கு முறையிலும் மாசுக்கள் படிந்திருப்பதுபோல், சாதி முறையிலும் மாசுக்கள் படிந்துள்ளன. சாதியை யொட்டிய நான்கு பிரிவுகள் மாத்திரமே மூலாதாரமானவை, இயற்கையானவை, அவசியமானவை என்பது என் கருத்து. எண்ணிக்கையற்ற உபசாதிகளால் (சாதியில் உள்ள உட்பிரிவுகள்) சிற்சில சமயங்களில் அனுகூலம் உண்டு என்றாலும், பெரும்பாலும் அவை இடையூறுகளே இருக்கின்றன. அவற்றை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு சீக்கிரமாக ஒன்று சேர்த்து ஐக்கியப்படுத்துகிறோமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு நன்மை உண்டாகும். உபசாதிகளின் அழிவும் புனருத்தாரணமும் சந்தடியின்றி எப்போதும் ஏற்பட்டு வந்துள்ளன; இனியும் ஏற்பட்டே தீரும். அந்தப் பிரச்சனையைச் சமாளிக்க, சமுதாய வற்புறுத்தலுக்கும் பொது

ஜன அபிப்பிராயத்துக்கும் சக்தி உண்டென நம்பலாம். ஆனால், மூலாதாரமான நான்கு பிரிவுகளை அழிக்கும் முயற்சியை நான் நிச்சயமாக எதிர்க்கிறேன். சாதி முறை, சமத்துவமின்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல. அவ்விஷயமாக, தாழ்வு என்ற கேள்வியே எழுவதற்கில்லை. சென்னை, மகாராஷ்டிரம் அல்லது மற்றவிடங்களைப் போல் அவ்விதக் கேள்வி எழுமாயின், சந்தேகமின்றி அத்தகைய போக்கைத் தடுக்க வேண்டியது அவசியம். எனினும், அந்த முறை துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுகிறது என்பதற்காக, அதை ஒழித்துவிட வேண்டும் என்று கூறுவதற்குத் தகுந்த காரணம் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. அதை எளிதில் சீர்திருத்துவதற்கு வழியிருக்கிறது. இந்தியாவெங்கும், உலகத்தின் மற்றப் பாகங்களிலும் அதிவேகமாகப் பரவி வரும் ஜனநாயகத் தத்துவம், சாதி முறையில் உள்ள ஆதிக்க நோக்கத்தையும் தாழ்வு மனப்பான்மையையும் எள்ளளவும் ஐயமின்றிக் களைந்து விடும்.

ஜனநாயகத் தத்துவம், வெளித்தோற்றங்களை ரத்து செய்வதன் மூலம் ஒழுங்குபடுத்தக் கூடிய யந்திரம் போன்ற ஒரு பொருளல்ல. அதற்கு மனமாற்றம் தேவையாகும். அந்தத் தத்துவம் பரவுவதற்குச் சாதி தடையாக இருக்குமாயின், இந்தியா விலுள்ள ஐந்து மதங்களும் - ஹிந்து மதம், இஸ்லாம் மதம், கிறிஸ்துவ மதம், பார்சி மதம், யூதர் மதம் - சமமான முறையில் தடையாக இருக்கின்றன என்றே சொல்ல வேண்டும். சகோதரத்துவ உணர்ச்சியை அறிவுறுத்துவதுதான் ஜனநாயகத் தத்துவத்தின் தேவையாகும். ஒரு கிறிஸ்துவரையோ அல்லது ஒரு முகம்மதியரையோ முற்றிலும் கூடப்பிறந்த சகோதரைப் போல் என் சொந்த சகோதரராகக் கருதுவதில் எனக்குக் கஷ்டம் எதுவுமில்லை. சாதிக் கொள்கைக்கு எந்த ஹிந்து மதம் பொறுப்போ, அதே ஹிந்து மதம்தான், மனிதரிடையே மாத்திரமல்ல, எல்லா ஜீவராசிகளிடையேயும் அவசியமாக சகோதர பாவத்தை அறிவுறுத்துவதற்கும் பொறுப்பாக இருக்கிறது.

நாம் சாதியை ஒழித்துவிட்டு, ஐரோப்பாவில் இருப்பது போல் தரத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட முறையைக் கைக் கொள்ள வேண்டுமென்று எனக்கு எழுதியுள்ள நிருபர்களில் ஒருவர் யோசனை கூறுகிறார். அதாவது, சாதியிலுள்ள பரம்பரை எண்ணத்தை நிராகரித்துவிட வேண்டுமென்பது அவரது அபிப்பிராயம் போலும். பரம்பரை விதியானது, முடிவற்ற ஒரு நிரந்தரமான விதி என்றே எண்ணுகிறேன். எனவே, அந்த விதியை மாற்றும் எந்த முயற்சியும், இதற்கு முன் முடிந்தது போல, முற்றிலும் மோசமான குழப்பத்தில் முடியும்.

ஒரு பிராம்மணரை எப்போதும், அவர் ஆயுள் முழுவதும் ஒரு பிராம்மணராகவே கருதுவதில் மகத்தான நன்மை இருக்கிறது. அவர் பிராம்மணரைப் போல் நடந்துகொள்ளாவிட்டால்,

உண்மையான பிராம்மணருக்குக் காட்டப்படும் மரியாதையையும் மதிப்பையும் அவர் இயற்கையாகவே இழந்துவிடுவார். இதற்காக, தண்டனைகள் அளிக்கவும் வெகுமதிகள் கொடுக்கவும், தாழ்த்தவும் உயர்த்தவும் நீதி மன்றங்கள் அமைப்பதால் ஏற்படக்கூடிய எண்ணிக்கையற்ற சங்கடங்களைக் கற்பனை செய்துகொள்ளுவது எளிதாகும். மறுபிறப்பிலும், மறு உடல் எடுப்பதிலும், ஹிந்துக்கள் நம்பிக்கை வைக்கத்தான் வேண்டும். ஹிந்துக்கள் அதில் நம்பிக்கை வைப்பார்களாயின், இயற்கை, சிறிதும் தவறிவிடாமல் சரியாக நடந்துகொள்ளாத பிராம்மணருக்குத் தண்டனை விதிக்குமென்பதை அவர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். சரியாக நடந்துகொள்ளாத பிராம்மணரை இயற்கை கீழ்த்தரப் பிரிவில் மறுபிறப்பு எடுக்கும்படி தாழ்த்தியும், இந்த ஜன்மத்தில் பிராம்மணரின் வாழ்க்கை முறைகளை அனுஷ்டிக்கும் ஒருவரை அடுத்த ஜன்மத்தில் பிராம்மணராகப் பிறக்கும்படி உயர்த்தியும் கணக்கை நிச்சயமாக ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ளும்.

ஜனநாயகத் தத்துவ வளர்ச்சிக்கு சமபானம் (சமமாகத் தண்ணீர் அருந்துவது), சமபந்தி போஜனம், கலப்பு மணம் இவை அவசியமல்ல என்பதே எனது உறுதியான அபிப்பிராயம். கலப்பற்ற முழு ஜனநாயகத் திட்டத்தின் கீழ், உண்பது, தண்ணீர் அருந்துவது, திருமணம் செய்துகொள்ளுவது இவை சம்பந்தமாக ஒரேவிதமான சம்பிரதாயங்களும், பழக்க வழக்கங்களும் இருக்குமென நான் நினைக்கவில்லை. நாம் எப்போதும் வேற்றுமையிலே ஒற்றுமையை நாட வேண்டும். ஒருவர், கண்டபடி எவருடனும் சேர்ந்து தண்ணீர் குடிக்கவோ, சாப்பிடவோ விரும்பாததை ஒரு பாவமாக நான் கருதமாட்டேன். ஹிந்து மதத்தில் சகோதரர்களின் குழந்தைகள் கலப்பு மணம் செய்துகொள்ளுவதில்லை. அந்தத் தடை காரணமாக அவர்களுக்குள் அன்னியோன்னிய பாவம் குறைவதில்லை : அது அவர்களுடைய உறவை வளர்க்கிறதென்றும். கூறலாம். வைஷ்ணவக் குடும்பங்களில், தாய்மார்கள் பொதுவான சமையலறையில் சாப்பிடமாட்டார்கள் ; மற்றவர்கள் உபயோகிக்கும் பாத்திரத்திலிருந்து தண்ணீர் அருந்தவும் மாட்டார்கள். இது எனக்கு நேரில் தெரியும். அதற்காக அவர்களைத் தனித்தவர்களாகவோ, கர்வம் கொண்டவர்களாகவோ யாரும் கருதுவதில்லை. அவர்கள் மீது மற்றவர்களுக்குள்ள அன்பும் குறைவதில்லை. அவையெல்லாம் ஒழுங்கு நடவடிக்கைக் கட்டுப்பாடுகளாகும். அவை தீமையானவை அல்ல. ஆனால், அவை நகைக்கத்தக்கவாறு எல்லை மீறிப் போனால் தீங்காக முடியலாம். அவ்வித நடவடிக்கைகளின் நோக்கம், தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்ற மமதையாக இருக்குமாயின், அந்தக் கட்டுப்பாடு தன்னைத் திருப்தி செய்துகொள்ளுவதற்காகக் கைக்கொண்டதாகிறது. எனவே, அது துன்பத்தைக் கொடுப்பதாக இருக்கிறது. ஆனால், காலம் செல்லச் செல்ல, புதிய நிர்ப்பந்தங்களும் சந்தர்ப்பங்களும் எழும். அப்போது

சமபானம், சமபந்தி போஜனம், கலப்பு மணம் இவை பற்றி ஜாக்கிரதையான மாறுதல்களும் புதிய ஒழுங்குகளும் செய்து கொள்ள வேண்டியிருக்கும்.

ஹிந்துக்கள் நான்கு சாதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதை நான் எப்போதுமே ஆதரித்து வந்திருக்கிறேன். அதை நான் ஆதரிக்கத் தயாராயினும், 'எங் இந்தியா'வில் நான் அடிக்கடி கூறிவந்திருப்பது போல், தீண்டாமையை மானிட வர்க்கத்துக்கு விரோதமான ஒரு கொடிய குற்றமாகவே கருதுகிறேன். அது தன்னடக்கத்தின் அடையாளமல்ல; உயர்ந்தவர் என்ற இறு மாப்பும் துணிவுமாகும். அந்த இறுமாப்பினால் யாதொரு பலனு மில்லை. அது, ஹிந்து மதத்தில் உள்ள வேறெதுவும் இராத வாறு, எந்த அம்சத்திலும் முற்றிலும் நம்மைப்போலவே இருப்ப துடன், பல துறைகளிலும் தேசத்திற்கு முக்கியமான தொண்டு புரிந்துவரும் மானிட வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த ஏராளமானவர்களை ஒடுக்கிவைத்திருக்கிறது. அது ஒரு பாவ மாகும். அந்தப் பாவத்தை ஹிந்து மதம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு துரிதமாகப் போக்கிக்கொள்ளுகிறதோ, அவ்வளவுக்கெவ்வளவு ஹிந்து மதத்திற்கே நன்மையுண்டாகும். அப்போதுதான், ஹிந்து மதம் கௌரவமான, உன்னதமான ஒரு மதமென்று அங்கீகரிக்கப்படும். தீண்டாமையை வைத்துக்கொண்டிருப்ப தற்குச் சாதகமாக யாதொரு வாதமும் இருப்பதாகத் தெரிய வில்லை. பாவமான ஒரு ஏற்பாட்டை ஆதரிப்பதற்காக, வேத நூல்களிலிருந்து எடுத்துக்காட்டப்படும் சந்தேகாஸ்பதமான ஓர் ஆதாரத்தை நிராகரிக்க நான் தயங்கவில்லை. உண்மையில் நியாயமான பகுத்தறிவிற்கோ அல்லது இதயத்தின் கட்ட னைக்கோ முரணாக இருக்கும் எல்லா ஆதாரங்களையும் நான் நிராகரித்துவிடுவேன். பகுத்தறிவுக்கு உடன்பாடான ஆதாரமா னது, பலவீனமானவர்களுக்கு ஆதரவளித்து அவர்களை உயர்த்து கிறது. அது, அந்தராத்மாவின மெல்லிய குரலால் புனிதமாக்கப் பட்ட பகுத்தறிவுக்கு முரணாக இருக்கும்போது, பலவீனர்களைச் சிறுமைப்படுத்திவிடுகிறது.

—'எங் இந்தியா' - 17-11-1920

11

முகத்தின்மீது கோபம்கொண்டு மூக்கை வெட்டுவதா ?

விவேகானந்தர், பஞ்சமர்களை ஒடுக்கப்பட்ட வகுப்பினர் என்று குறிப்பிடுவது வழக்கம். அவரது வருணனைதான் பெரி தும் உண்மையானது என்பதில் ஐயமில்லை. நாம் அவர்களை

ஒடுக்கிவைத்துள்ளோம். அதன் விளைவாக, நாமும் தாழ்ந்த நிலையை அடைந்துவிட்டோம். கோகலேயின் பாஷையில், நாம் 'சாம்ராஜ்யத்தின் பறையர்களா'கியிருக்கிறோம். பாரபட்சமற்ற கடவுளால், நாம் செய்த வினைக்குத் தகுந்த நீதி நமக்கு வழங்கப் பட்டிருக்கிறது. ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்காக நான் என்ன செய்து வருகிறேன் என்று ஒரு நிருபர் ஆத்திரத்துடன் என்னைக் கேட்கிறார். இரத்தக் கறை படிந்த கைகளைக் கழுவும்படி நாம் ஆங்கிலேயர்களைக் கேட்பதற்கு முன், ஹிந்துக்களாகிய நாம் இரத்தக் கறை படிந்த நமது கைகளைக் கழுவிக்கொள்ள வேண்டாமா? சரியான காலத்தில் கேட்கப்பட்டுள்ள நிருபரின் இந்தக் கேள்வி நியாயமானது. என்னுடைய அடிமைத்தனத்திலிருந்து என்னை நான் விடுவித்துக்கொள்ளாமல், அடிமை நாட்டில் உள்ள ஒருவர் ஒடுக்கப்பட்ட வகுப்பினரை அவர்களுடைய அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுவிப்பது சாத்தியமா? அது சாத்தியமாயின், நான் இன்றே அவர்களை விடுவித்துவிடுவேன். ஆனால், அது சாத்தியமில்லாத ஒரு காரியமாகும். ஓர் அடிமைக்கு, நியாயமான காரியத்தைச் செய்யக்கூடச் சுதந்திரமில்லை. அந்நிய நாட்டுச் சாமான்களின் இறக்குமதியை நான் தடுப்பது நியாயமாகும். அதை அமுலுக்குக்கொண்டுவர எனக்குச் சக்தியில்லை. மௌலானா முகமது அலி துருக்கிக்கு நேரில் சென்று, துருக்கியர்களின் தரும நியாயமான போராட்டத்தில் இந்தியா துருக்கியின் பக்கத்தில் இருப்பதாகக் கூறுவது நியாயமாகும். ஆனால், அவ்விதம் செய்ய அவருக்குச் சுதந்திரமில்லை. ஓர் உண்மையான தேசியச் சட்டசபையை நான் அடைந்திருப்பேனாயின், ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் ஏகபோக உபயோகத்திற்காக விசேஷமான, சிறந்த கிணறுகள் வெட்டியும், அவர்களுக்கு ஏராளமான சிறந்த பள்ளிக்கூடங்கள் நிர்மாணித்தும், ஹிந்துக்களின் இறுமாப்புக்குச் சரியான பதில் கொடுத்திருப்பேன். அதன் பயனாக, தமது குழந்தைகளுக்குக் கற்பிக்க ஒரு பள்ளிக்கூடம் இல்லை என்ற நிலை தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒருவருக்குக்கூட ஏற்படாது. ஆனால், அந்த நன்னன் வர நான் காத்திருக்க வேண்டும்.

இதன் மத்தியில், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், தங்கள் பாட்டைத் தாங்களே பார்த்துக் கொள்ளட்டுமென்று விட்டுவிட வேண்டியதுதானா? இல்லவே இல்லை. எனக்குரிய அடக்கமான முறையில், எனது பஞ்சம சகோதரருக்கு நான் என்ன செய்ய முடியுமோ, அதையெல்லாம் செய்திருக்கிறேன், செய்துகொண்டும் வருகிறேன்.

நம் நாட்டில் உள்ள இந்தத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு முன்று வழிகள் இருக்கின்றன. அவர்கள் பொறுமையிழந்து, அடிமைகளின் சொந்தக்காரர்களான சர்க்காரின் உதவியை நாடலாம். அவர்களுக்கு அந்த உதவி கிடைக்கும். ஆனால், அது மண் குதிரையை நம்பி ஆற்றில் இறங்கியதாக முடியும். இன்று தாழ்த்தப்பட்டோர் அடிமைகளின் அடிமைகளாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள்

சர்க்காரின் உதவியை நாடினால், தங்களுடைய உற்றார் உறவினரையே ஒடுக்குவதற்கு அவர்கள் உபயோகிக்கப்படுவார்கள். அவர்களுக்கு விரோதமாகப் பாவம் செய்யப்பட்டு வருவதற்குப் பதிலாக, அவர்களே பாவம் செய்தவர்களாகிவிடுவார்கள். முஸ்லிம்கள் அந்த உதவியைப் பரிசோதனை செய்து பார்த்துத் தோல்வியடைந்தார்கள். சர்க்கார் உதவியை நாடி, பிறகு தங்கள் நிலைமை முன்பு இருந்ததைக் காட்டிலும் மோசமாகிவிட்டதை அவர்கள் கண்டுகொண்டனர். சீக்கியர்கள் தாங்கள் அறியாமலேயே அந்த வழியைக் கைக்கொண்டு தோல்வியடைந்தனர். அதன் காரணமாக, இன்று இந்தியாவில் சீக்கியர்களைக் காட்டிலும் அதிக அதிருப்தி கொண்டுள்ள சமூகம் வேறு எதுவுமில்லை. எனவே, சர்க்கார் உதவி அந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்க்கக் கூடிய தல்ல.

இரண்டாவது வழி என்னவெனில், ஹிந்து மதத்தை நிராகரித்துவிட்டு, எல்லோரும் இஸ்லாம் அல்லது கிறிஸ்தவ மதத்துக்கு மாறுவதாகும். லோகாயதமான நன்மைக்காக மதம் மாறுவதை நியாயமென்று கூற முடியுமாயின், நான் தயக்கமின்றி அவ்விதமே யோசனை கூறுவேன். ஆனால், மதம் இதயத்தைப் பொறுத்த ஒரு விஷயமாகும். சரீர சம்பந்தமான வசதிக் குறைவுக்காக ஒருவர் சொந்த மதத்தை விட்டுவிட்டு வேறு மதத்துக்கு மாறுவது சரியான காரணமாகாது. பஞ்சமர்களை மனிதத் தன்மையற்ற முறையில் நடத்துவது ஹிந்து மதத்தின் ஓர் அம்சமாயின், அதை நிராகரிப்பது அவர்களுக்கும் என் போன்றவர்களுக்கும் கூட முழு முதற் கடமையாகிவிடும். அப்படியாயின், நானும் என் போன்றவர்களும் மதத்தில் முடநம்பிக்கை வைத்து அதன் புனிதப் பெயரால் நடைபெறும் ஒவ்வொரு தீமையையும் சகித்துக்கொண்டிருக்க மாட்டோம். ஆனால், தீண்டாமை ஹிந்து மதத்தின் அம்சமில்லையென்பதே எனது நம்பிக்கை. அதை, ஹிந்து மதத்தில் படிந்துள்ள அழுக்கு என்று கூறுவதே சரியாகும். அதை அகற்ற எல்லா முயற்சியும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஹிந்து மதத்திலுள்ள இந்தக் கறையை அகற்ற மனப்பூர்வமாக உறுதிகொண்டுள்ள ஹிந்து சீர்திருத்தக்காரர்கள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். எனவே, இந்தப் பிரச்சனை தீர மத மாற்றம் எந்தவிதத்திலும் பரிகாரமல்லவென்பதே எனது உறுதியான கருத்தாகும்.

அடுத்தபடியாகவும் கடைசியாகவும் உள்ள வழி, தன்முயற்சியும் தன்னம்பிக்கையும்தான். அத்துடன், பஞ்சமர்களல்லாத ஹிந்துக்கள், தாங்களாக வலுவில் முன்வந்து அளிக்கும் உதவியையும் ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அதுவும் ஏதோ சலுகை காட்டும் நோக்கத்துடன் அல்ல, கடமையைச் செய்யும் நோக்கத்துடன் அவர்கள் உதவ முன்வரவேண்டும்.

இந்த இடத்தில் தான் நமக்கு ஒத்துழையாமை உபயோகமாக இருக்கும். எல்லோருமறிந்த இந்தத் தீமையை அகற்ற

நான் முற்றிலும் ஒழுங்கான ஒத்துழையாமையை ஆதரிக்கிறேன். ஆனால், வெளி உதவியை நாடாமல் தன் சொந்த முயற்சியைக் கைக் கொள்ளுவதே ஒத்துழையாமையின் அர்த்தமாகும். தடுக்கப்பட்ட பிரதேசங்களுக்குச் செல்ல வற்புறுத்துவது ஒத்துழையாமையாகாது. அமைதியாக அவ்விதம் செய்தால் அது சட்ட மறுப்பாக இருக்கலாம். சட்ட மறுப்புக்கு அதிகமான பூர்வாங்கப் பயற்சியும் தன்னடக்கமும் வேண்டுமென்பதைக் கஷ்டமான அனுபவங்களுக்குப் பிறகு நான் தெரிந்து கொண்டேன். எல்லோரும் ஒத்துழையாமையில் ஈடுபடலாம். ஆனால், சிலரே சட்ட மறுப்புச் செய்ய முடியும். எனவே, ஹிந்து மதத்தை எதிர்க்குமுகத் தான், பஞ்சமர்கள் தங்களுடைய பிரத்தியேகமான குறைகள் நீங்காமல் இருக்கும் வரையில், தாங்கள் மற்ற ஹிந்துக்களுடன் எல்லாத் தொடர்பையும், சம்பந்தத்தையும் நிச்சயமாக நிறுத்திக்கொள்ள முடியும். ஆனால், இதற்குக் கட்டுக்கோப்பான, புத்திசாலித்தனமான முயற்சி வேண்டும். எனக்குத் தெரிந்த வரையில், ஒத்துழையாமையின் மூலம் பஞ்சமர்கள் வெற்றி காணும் படி நடத்திச் செல்லுவதற்கு உற்ற தலைவர் அவர்களிடையே இல்லை.

எனவே, பஞ்சமர்களுக்குச் சிறந்த வழி என்னவெனில், அடிமைத்தனத்தைத் தகர்த்தெறிவதற்காகத் தற்போதைய சர்க்காரை எதிர்த்து நடக்கும் மகத்தான தேசிய இயக்கத்தில் இதயபூர்வமாக ஈடுபடுவதுதான்.*

இந்தத் தீய சர்க்காருக்கு விரோதமாக ஒத்துழையாமையைக் கைக்கொள்ளுமன், இந்திய தேசத்தை உருவாக்கும் பல்வேறு பிரிவினரிடையே ஒத்துழைப்பு ஏற்பட வேண்டுமென்பதைப் பஞ்சம நண்பர்கள் உணர்ந்து கொள்ளுவது எளிதாகும். ஹிந்துக்கள், சர்க்காருக்கு விரோதமாக ஒத்துழையாமையை வெற்றிகரமாக அனுஷ்டிக்க விரும்பினால், அவர்கள் தங்கள் லட்சியம் நிறைவேறுவதற்காக முஸ்லிம்களுடன் ஐக்கிய மடைந்

* மேற்கண்ட யோசனையைக் குறித்து, பிரபல வக்கீலும் எழுத்தாளருமான ஸ்ரீ ஆர். ஜி. பிரதான் 29-12-1929 'எங் இந்தியா'வில் எழுதியதாவது:

"காங்கிரஸ் அரசியல்வாதிகளிலும் சுயராஜ்யக் கட்சியினரிலும் பெரும்பாலோர் சமுதாயப் பிற்போக்காளர்களாவர். காங்கிரஸின் ஒத்துழையாமைத் தீர்மானம், தேசம் அமுலுக்குக் கொண்டு வந்து தீர வேண்டிய கட்டளையாகுமென்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். ஆனால், தீண்டாமை சம்பந்தமான காங்கிரஸ் தீர்மானத்தைப் பற்றி அவர்கள் பேசுவதே இல்லை. தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் தேசிய விரோதிகள் அல்ல, விரோதிகளாகவும் இருக்க முடியாது. சர்க்கார் வைதிகத்தை ஆதரிக்கிறார்களென்பதற்காக, சர்க்காரின் சூழ்ச்சி வலையில் சிக்கிக்கொள்ளத் தீண்டாதார் விரும்பவில்லை. எனவே, அரசியல் இயக்கம் நடைபெற்று வரும் அதே சமயத்தில் தீண்டாமை எதிர்ப்பு இயக்கமும் நடைபெறுமாயின், தீண்டாதார் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் சேர்ந்துகொள்ளுவார்கள். தீண்டாதார் வகுப்புத் தலைவர்களில் சிலரது அபிப்பிராயத்தையே இங்கே நான் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்."

ஸ்ரீ பிரதானின் கடிதத்திற்குப் பதிலாகக் காந்திஜி எழுதியதாவது:

"சர்க்கார் அதாவது ஆட்சி புரிவோருக்கு எதிராக ஒத்துழையாமை என்றால், ஆளப்படுவோரிடையே ஒத்துழைப்பு என்று அர்த்தம். இதை ஸ்ரீ பிரதான் மறந்து

திருப்பது போல் பஞ்சமார்களுடன் ஐக்கிய பாவம் கொள்ள வேண்டும். பலாத்காரக் கலப்பில்லாத ஒத்துழையாமை, முக்கியமாக ஒரு தீவிரமான ஆன்ம பரிசுத்த இயக்கமேயாகும்.

அந்த இயக்கம் ஆரம்பமாகியுள்ளது. பஞ்சமார்கள் தீர்க்காலோசனையின்மீது அதில் பங்கு எடுத்துக்கொண்டாலும், அல்லது எடுத்துக்கொள்ளாவிட்டாலும், மற்ற ஹிந்துக்கள் தங்களுடைய முன்னேற்றத்துக்குக் குந்தகமின்றிப் பஞ்சமார்களைப் புறக்கணிக்கத் துணியமாட்டார்கள். எனவே, பஞ்சமர் பிரச்சனை என்னுக்கு உயிர்போன்ற தென்றாலும், தேசிய ஒத்துழையாமையில் என் முழு கவனத்தையும் செலுத்துவதுடன் நான் திருப்தியடைகிறேன். ஏனெனில், பெரிய பிரச்சனையில் சிறிய பிரச்சனை உள் ளடங்கியிருக்கிறது என்பது எனது நிச்சயமான கருத்தாகும்.

இந்தப் பிரச்சனையுடன் பிராம்மணரல்லாதார் பிரச்சனை நெருங்கிய சம்பந்தமுடையது. அந்தப் பிரச்சனையை, இதுவரையில் என்னல் முடிந்ததைக் காட்டிலும் இன்னும் அதிக நுணுக்கமாக ஆராய்ச்சி செய்திருக்க வேண்டுமென்பதே என் விருப்பம். சென்னையில் நிகழ்ந்த அந்தரங்கக் கூட்டமொன்றில் நான் செய்த பிரசங்கத்தின் ஒரு பகுதியைச் சம்பந்தமின்றிப் பிய்த்தெடுத்து பிராம்மணரென்று கூறப்படுவோருக்கும் பிராம்மணரல்லாதார் என்று கூறப்படுவோருக்குமிடையே விரோதம் மேற்கொண்டு அதிகமாகும்படி துஷ்பிரயோகம் செய்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் கூறிய ஒரு வார்த்தையைக்கூட நான் மறுக்க விரும்பவில்லை. பிராம்மணர்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவர்களுக்கு அக்கூட்டத்தில் நான் வேண்டுகோள் விடுத்தேன். நம்மைப் பிரிட்டிஷார் எவ்வளவு பேய்த்தனமாக நடத்துகிறார்களோ, அது போலவே அவர்கள் பிராம்மணரல்லாதாரைப் பேய்த்தனமாக நடத்துகிறார்கள் என்பது எனது அபிப்பிராயமென்று அவர்களிடம்குறிப்பிட்டேன். எவ்விதத் தாமதமின்றியும்,

விட்டார். தீண்டாமைப் பாவத்தை ஹிந்துக்கள் அகற்றுவதில், ஓராண்டு சென்றாலும் சரி, அல்லது நூறு ஆண்டுகள் சென்றாலும் சரி, சுயராஜ்யம் கிடைக்காது. ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் சேர்ந்துகொள்ளும்படி நான் தீண்டாதாரை ஏன் அழைக்கிறேனெனில், அவர்கள் தங்கள் பலத்தை உணரவேண்டுமென நான் விரும்புகிறேன். ஹிந்து - முஸ்லிம் ஒற்றுமையின்றி எவ்விதம் சுயராஜ்யம் பெறுவது முடியாத காரியமோ, அது போலவே, தீண்டாமைப் பாவத்தை அகற்றினாலன்றிச் சுயராஜ்யம் பெறுவது முடியாத காரியம்."

ஒரு நிருபருக்குப் பதிலாக 3-11-1921 'எங் இந்தியா'வில் காந்திஜி எழுதிய தாவது : "நம் திட்டத்தில் தீண்டாமைக்கு இரண்டாந்தர ஸ்தானம் அளிக்க முடியாது. அந்தக் கனங்கத்தை அகற்றினாலன்றிச் சுயராஜ்யம் என்பது அர்த்தமற்றதாகும். தொண்டர்கள் தங்கள் அலுவல்களை நிறைவேற்றுவதில் சமுதாயப் பகிஷ்காரத்தையும், பகிரங்கமான தூஷணைகளையும்கூட வரவேற்க வேண்டும். சுயராஜ்யம் பெறுவதற்கான நடவடிக்கை முறையிலும், கிலாபத் நடவடிக்கை முறையிலும், தீண்டாமை ஒழிப்பை மிகவும் சக்தி பொருந்திய ஓர் அம்சமாக நான் கருதுகிறேன். பரிசுத்தமற்ற ஹிந்து மதம், இஸ்லாம் மதத்தைப் பரிசுத்தம் செய்யும் நடவடிக்கைக்கு உதவியாக இருக்க முடியாது."

பேரம் செய்யாமலும் அவர்கள் பிராம்மணரல்லாதாரைச் சமாதானப்படுத்த வேண்டுமென்றும் நான் கூறினேன். ஆனால், மகாராஷ்டிரத்திலோ அல்லது சென்னையிலோ உள்ள சக்தி வாய்ந்த பிராம்மணரல்லாதாரையோ, அல்லது அவர்களிடையே உள்ள விஷமிகளையோ, பிராம்மணரென்று கூறப்படுவோரைப் பயமுறுத்தும்படி தூண்டும் உத்தேசத்துடன் நான் அவ்விதம் கூறவேயில்லை. 'பிராம்மணரென்று கூறப்படுவோர்' என்ற வார்த்தையை நான் நிதானமாக யோசித்தே உபயோகித்துள்ளேன். ஏனெனில், மூடத்தனமான வைதிக அடிமைத்தனத்திலிருந்து தங்களை விடுவித்துக்கொண்டுள்ள பிராம்மணர்களுக்கு பிராம்மணரல்லாதாருடன் எவ்வித சச்சரவுமில்லை. அது மாத்திரமல்ல. அத்தகைய பிராம்மணர்கள், பிராம்மணரல்லாதார் என்கே பலவீனமாக இருந்தாலும் அவர்கள் எல்லாவிதத்திலும் முன்னேறும்படி செய்ய ஆர்வமுடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். தமது நாட்டை நேசிக்கும் எவரும், தமது நாட்டில் உள்ள மிகத் தாழ்ந்தவர்களை அசட்டை செய்யத் துணிவாராயின், அவர் தமது நாடு பொதுவாக முன்னேற்றம் அடையும்படி செய்வதில் வெற்றி பெற முடியாது. எனவே, சர்க்காருடன் குலாவிக் கொண்டிருக்கும் பிராம்மணரல்லாதார், தங்களையும், தங்களுக்குச் சொந்தமான நாட்டையும் காட்டிக் கொடுத்தவர்களாகிறார்கள். சர்க்காரில் நம்பிக்கையுடையவர்கள் அதை நிலைநிறுத்தத் தங்களிடம் போல் தாராளமாக உதவி புரியட்டும். ஆனால், தமது பிறப்பை மதிக்கும் எந்த இந்தியரும், முகத்தின் மீது கோபித்துக்கொண்டு முக்கை வெட்டிக்கொள்ளாமல் இருப்பாராக.

—'எங் இந்தியா' - 27—10—1920

12

சூழ்ச்சியிலிருந்து தப்ப வழி

1920-டிசம்பர் மாதம் நடந்த நாகபுரி காங்கிரஸ் கமிட்டியும், விஷயாலோசனைக் கமிட்டியும் தீண்டாமைப் பாவ சம்பந்தமான பிரிவை எவ்வித எதிர்ப்புமின்றி அங்கீகரித்தது குறிப்பிடத்தக்கது. சுயராஜ்யம் பெறுவதற்கு ஹிந்து மதத்தில் உள்ள இந்தக் கறையை அகற்ற வேண்டியது அவசியம் என்று குறிப்பிட்டுத் தேசிய மகாசபையில் தீர்மானம் நிறைவேறியது நல்லதுதான். சைத்தான் தன் சகாக்களிடமிருந்து உதவி பெற்றால் மாத்திரமே வெற்றி பெற முடியும். அது நம்மை வெற்றிகொள்ளுவதற்கு நம் முடைய சபாவத்தில் உள்ள குற்றம் குறைகளை எப்போதும் தனக்குச் சாதகமாக உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுகிறது. அது போலவே, அரசாங்கம், நம்முடைய பலவீனங்கள், தீய வழக்கங்களின் மூலம் நம்மீது அதன் ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்திக்

கொள்ளுகிறது. சர்க்காரின் சூழ்ச்சிகளுக்கு நாம் இலக்காகாமல் இருக்கும்படி செய்துகொள்ள வேண்டுமாயின், நாம் நமது குற்றம் குறைகளைக் களைய வேண்டும். அதனாலேயே நான் ஒத்துழையா மையை, பரிசுத்தமாக்கிக்கொள்ளும் ஒரு நடவடிக்கை என்று கூறியுள்ளேன். அந்த நடவடிக்கை பூர்த்தியாகிவிட்டால், சாக் கடைக் குழிகள் தூர்க்கப்பட்டாலும் வறண்டு விட்டாலும் கொசுக்கள் மறைந்துவிடுவது போல், அவசியமான சூழ்நிலை யின்றி சர்க்கார் தகர்ந்துதான் தீரும்.

13

காங்கிரஸ்வாதிகளின் கடமை

பஞ்சமர்கள், சென்னை மாகாணத்தைப் போல் வேறெங்கும் அவ்வளவு கொடுமையாக நடத்தப்படுவதில்லை. அங்கே பஞ்சம ரின் நிழல்கூட, பிராம்மணரை அசுத்தப்படுத்திவிடுகிறது! அவர் பிராம்மணத் தெருக்கள் வழியாகக்கூடப் போகக்கூடாது. பிராம்மணரல்லாதாரும் அவரை அப்படியேதான் நடத்துகிறார் கள். பஞ்சமர், இவ்விருவருக்குமிடையே அகப்பட்டுக்கொண்டு அணு அணுவாக நசுக்கப்பட்டு வருகிறார். அப்படியிருந்தும், சென்னை மகத்தான கோவில்களுக்கும் மத பக்திக்கும் பெயர் பெற்றதாகும். அங்குள்ளவர்கள், நெற்றியில் நாமங்கள், விபூதிப் பட்டைகள், நீண்ட குடுமிகள், சட்டையின்றி திறந்த சுத்தமான உடல்கள் இவைகளுடன் ரிஷிகளைப் போல் விளங்குகிறார்கள். ஆனால், அவர்களுடைய மதம் இந்த வெளிச் சடங்குகளுடன் முடிந்துவிட்டது போல் தோன்றுகிறது. சங்கரரையும் ராமா னுஜரையும் பெற்றெடுத்த ஒரு பூமியில் உள்ள மிகவும் உழைப் பாளிகளும் உபயோகமானவர்களுமான பிரஜைகளிடம், இந்த முறை அனுஷ்டிக்கப்படுவதை அறிந்துகொள்ளுவதே கஷ்ட மாக இருக்கிறது. இந்தியாவின் இந்தப் பாகத்தில் (தென்னிந் தியா) நமது சொந்த மக்களைப் பேய்த்தனமாக நடத்தி வருகி றார்களெனினும், தென்னிந்திய மக்களிடம் எனக்குள்ள நம்பிக் கையை நான் கைவிடவில்லை. நம்மிடையிலிருந்து தீண்டாமைச் சாபக்கேட்டை அகற்றினாலன்றி சுயராஜ்யம் பெறுவது முடியாத காரியமென்று, நான் அவர்களடங்கிய மாபெரும் கூட்டங்களி லெல்லாம் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றிக் கூறியுள்ளேன்.

ஹிந்துக்கள் விரும்பினால், 'பஞ்சமர்களு'க்கு விடுதலை அளிப் பதும், ஹிந்துக்கள் தங்களுக்கு என்ன உரிமைகள் கோருகி றார்களோ, அதே உரிமைகளை அவர்களுக்கு அளிப்பதும் சாத்தி யமாகும் என்பது எனது நம்பிக்கை. இந்தியர்கள் விரும்பினால், தாங்கள் உண்ணும் உணவையெல்லாம் தாங்களே சமைத்துக் கொள்ளுவது போல், தங்களுக்குத் தேவையான துணிகளையெல்

லாம் தாங்களே உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்றும் நான் நம்புகிறேன். அது போலவே, இந்த வருடம் நாம் சுயராஜ்யம் பெற முடியும் என்றும் நம்புகிறேன். மிகவும் சிரமப்பட்டு திட்டமிட்ட யந்திர நடவடிக்கையால் இந்தத் தீவிர மாற்றம் ஏற்பட்டுவிட முடியாது. நமக்குக் கடவுளின் அருள் இருந்தால்தான் அந்த மாற்றம் ஏற்பட முடியும். நம் ஒவ்வொருவருடைய இதயத்திலும் கடவுள் ஆச்சரியமான மாறுதலை உண்டாக்கி வருகிறார் என்பதை யார் மறுக்க முடியும்? அது எப்படியாயினும், தீண்டாத சகோதரரிடம் நட்புக்கொள்ளவேண்டும்; வேதங்கள், உபநிடதங்கள், பகவத் கீதை இவை காட்டும் ஹிந்து மதத்திலும், சங்கரர், ராமானுஜர் காட்டியுள்ள ஹிந்து மதத்திலும், எவ்வளவு பதிதனாயினும் சரி, ஒரு மானிடரைக்கூட தீண்டாதாராக நடத்துவதற்குச் சிறிதும் ஆதாரமில்லையென்கூறி ஹிந்து தருமத்துக்கு எதிராக நடந்து வரும் ஹிந்துக்களை வேண்டிக்கொள்ள வேண்டும். இது ஒவ்வொருவருடையவும், ஒவ்வொரு காங்கிரஸ் தொண்டருடையவும் கடமையாகும். அக்கொடிய தடை, அகிம்சைக்கு நேர் மாறாகும் என்று வைதிகர்களுக்கு மிகவும் வினயத்துடன் எடுத்துக் கூற ஒவ்வொரு காங்கிரஸ் வாதியும் முற்படுவாராக.

— 'எங் இந்தியா' - 29-9-1921

14

உண்ணுவிரதமும் கடவுள் நம்பிக்கையும்

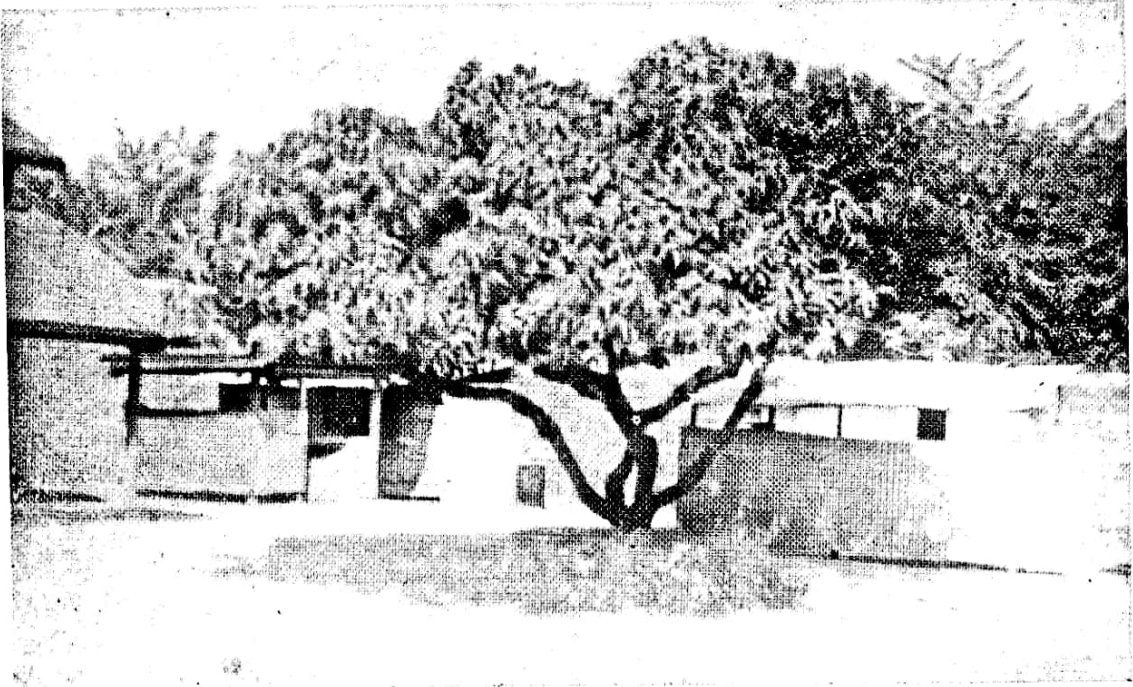
ஏதோ சிற்சில இடங்களைத் தவிர, இந்தியாவில் உள்ள எல்லாப் பாகங்களிலும் நடந்த நூற்றுக்கணக்கான பொதுக் கூட்டங்களிலும், அந்தரங்கக் கூட்டங்களிலும், தீண்டாமைக்கு எதிராக நான் கூறிய வாதங்களை யாரும் கண்டிக்கவே இல்லை. தீண்டாமையை வன்மையாகக் கண்டித்தும், தங்களிடையிலிருந்து தீண்டாமையை அகற்றுவதாகப் பிரதிக்கை செய்தும் கூட்டங்களில் தீர்மானங்கள் நிறைவேறின. கூட்டங்களில் ஆஜராகியிருந்த மக்கள், எண்ணிக்கையற்ற சந்தர்ப்பங்களில் கடவுள் சாட்சியாகப் பிரதிக்கை எடுத்துக்கொண்டனர். அந்தப் பிரதிக்கையை நிறைவேற்றத் தங்களுக்குச் சக்தி அளிக்க வேண்டுமென்று இறைவனை வேண்டிக்கொண்டு அவரது அருளை நாடினர்.

இந்த லட்சக்கணக்கான மக்களுக்கு எதிராகவே நான் உண்ணுவிரதத்தை மேற்கொண்டேன். அவர்களுடைய இதய பூர்வமான அன்பே, ஐந்தே நாட்களுக்குள் ஆச்சரியகரமான

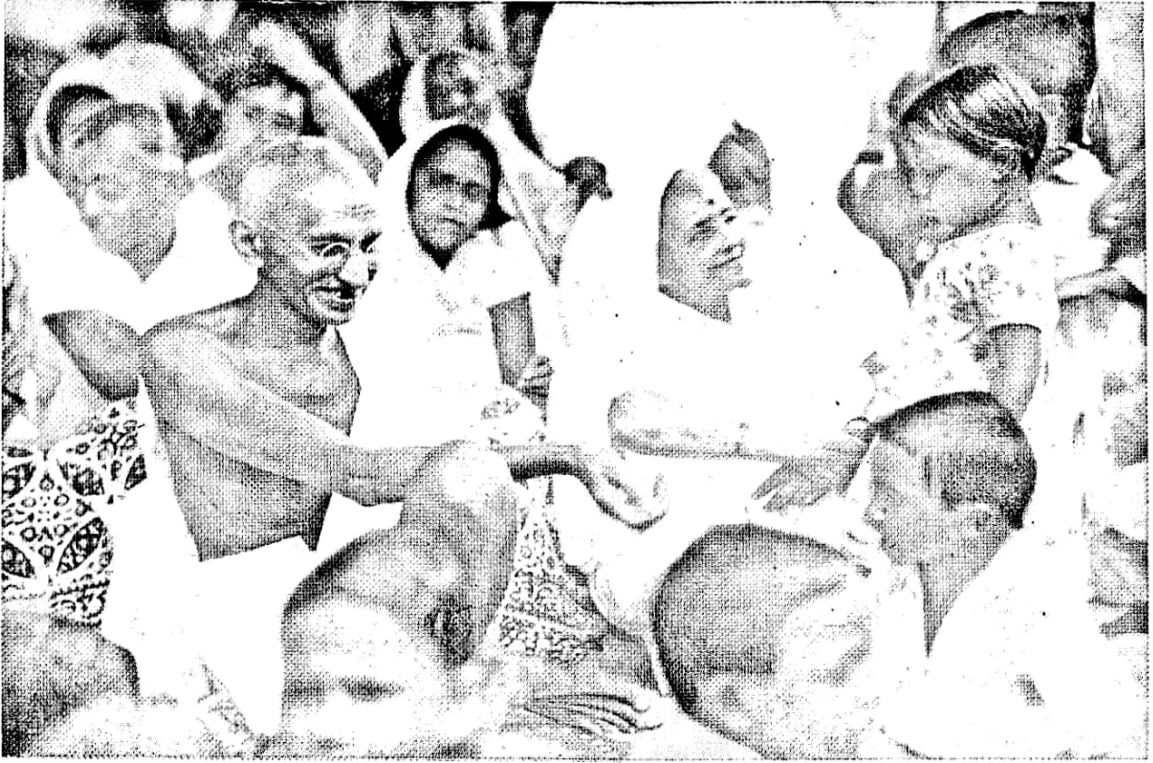
மாறுதலை உண்டாக்கி, எராவ்டா* உடன்படிக்கையையும் உருவாக்கியது.

அந்த உடன்படிக்கை பூரணமாக நிறைவேற்றப்படாவிடில், அவர்களுக்கு எதிராக மீண்டும் உண்ணாவிரதத்தைத் தொடங்குவேன். சர்க்காருக்கும் அதற்கும் இனிமேல் சம்பந்தமில்லை; அவர்கள் தங்கள் பாகத்தைக் காலம் தவறாமல் நிறைவேற்றி விட்டார்கள். எராவ்டா உடன்படிக்கை சம்பந்தமான தீர்மானங்களின் பெரும்பகுதியை, சாதி ஹிந்துக்கள் என்று சொல்லப்படும் இந்த லட்சக்கணக்கான மக்களே நிறைவேற்ற வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். நான் மேலே விவரித்த கூட்டங்களுக்கு அவர்கள்தான் கூட்டம் கூட்டமாக வந்தார்கள். அவர்கள்தான் தீண்டாத சகோதர, சகோதரிகளைத் தங்கள் சொந்த சகோதர, சகோதரிகளைப் போல் அணைத்துக்கொள்ள வேண்டும்; அவர்கள்தான் தீண்டாதாரைத் தங்கள் கோவில்களுக்கும், தங்கள் வீடுகளுக்கும், தங்கள் பள்ளிக்கூடங்களுக்கும் வருந்தி அழைக்கவேண்டும். தங்களுடைய விலங்குகள் தகர்ந்து விட்டன; கிராமங்களிலுள்ள மற்றவர்களைவிட தாங்கள் எவ்விதத்திலும் தாழ்ந்தவர்கள் அல்ல; மற்றக் கிராம வாசிகளைப் போல் தாங்களும் ஒரே கடவுளையே வணங்குகிறோம்; அவர்களைப் போல் தங்களுக்கும் அதே உரிமைகளும் சலுகைகளும் உண்டு என்று கிராமங்களிலுள்ள தீண்டாதார் உணரும்படி செய்ய வேண்டும். உடன்படிக்கையின் இந்த மூலாதாரமான நிபந்தனைகள் சாதி ஹிந்துக்களால் நிறைவேற்றப்படாவிட்டால், கடவுளின் முன்னிலையிலும், மனிதரின் முன்னிலையிலும் நான் உயிர் வாழமுடியுமா? அந்த உடன்படிக்கையின் நிபந்தனைகளைச் சாதி ஹிந்துக்கள் நிறைவேற்றுவதற்காக, என்னை ஒரு

* 1932-ஆம் வருடம் செப்டம்பர் மாதம் தீண்டாதார் சார்பில் வந்த தலைவர்களுக்கும் மற்ற ஹிந்து சமூகத் தலைவர்களுக்கும் ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. சட்டசபைகளில் தீண்டாதாரின் பிரதிநிதித்துவ சம்பந்தமாகவும், மற்றும் அவர்களுடைய நலன்கள் சம்பந்தமான வேறு சில விஷயங்கள் பற்றியுமே உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார்கள். பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரியின் தீர்மானத்தை ரத்து செய்வதே அந்த உடன்படிக்கையின் நோக்கமாகும். ஹிந்து சமூகத்திலிருந்து தீண்டாதாரைப் பிரித்து அவர்களுக்குத் தனித் தேர்தல் தொகுதிகள் அளிப்பது என்பதே பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரியின் தீர்மானம். ஹிந்து சமூகத்திலிருந்து தீண்டாதார் பிரிக்கப்பட்டதைக் கண்டித்துக் காந்திஜி 'சாகும்வரை உண்ணாவிரதம்' ஆரம்பித்தார். அதன் காரணமாக, தீண்டாதார் தலைவர்கள் உள்பட ஹிந்து சமூகத் தலைவர்கள் காந்திஜியின் முன்னிலையில் ஒரு மகாநாடு கூடினார்கள். காந்திஜி அப்போது எராவ்டா சிறையில் இருந்தார். அவ்வமயம் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கையே எராவ்டா உடன்படிக்கையாகும். அதில் காந்திஜியும் கையெழுத்திட்டார். அது மக்களின் ஒருமித்த கோரிக்கையைப் பிரதிபலித்ததால், பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரி அதை அங்கீகரித்துத் தீர்வேண்டியதாயிற்று. காந்திஜி உண்ணாவிரதம் இருந்ததன் பலனாக, தீண்டாதாரின் குறைகளைத் தீர்க்கத் தொண்டு புரிவதென்றும், தீண்டாமையைத் துடைத்தொழிப்பதென்றும் அம் மகாநாட்டில் ஒரு தீர்மானமும் நிறைவேறியது. இந்தத் தீர்மானத்தின் நேரடியான பலனே, ஹரிஜன சேவைச் சங்கமாக மலர்ச்சியடைந்தது.

1932-இல் காந்திஜி எராவ்டா சிறையில் இருந்தபோது, இச்சிறையில் உள்ள இந்த மாமரத்தின் கீழ்தான் ஹரிஜன சம்பந்தமான பிரக்யாதிபெற்ற 'எராவ்டா ஒப்பந்த' சம்பந்தமாகத் தலைவர்களுடன் விவாதித்து வந்தார்

பவநகரில் கார்திஜி ஹரிஜனக் குழந்தைகளுடன் ஆனந்தமாகப்
பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்—ஜூலை, 1934.

பணயமாகக் கருதும்படியும் நான் டாக்டர் அம்பேத்கார், ராவ் பகதூர் ராஜா முதலிய தீண்டாதார் கோஷ்டியைச் சேர்ந்த மற்ற நண்பர்களிடமும் கூறத் துணிந்தேன்.

எந்தச் சமயத்திலும் ஆரம்பமாகலாம் என்ற நிலையிலிருந்து வரும் எனது உண்ணுவிரதமானது என்னால் கைக்கொள்ளப் படுமாயின், இந்தச் சீர்திருத்தத்தின் எதிரிகளை வற்புறுத்துவதற்காக அதை மேற்கொள்ள மாட்டேன்; ஆனால், என்னுடைய தோழர்களோ அல்லது தீண்டாமையை அகற்றுவதாகப் பிரதிக்கை செய்துகொண்டுள்ளவர்களோ அவ்விஷயமாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளத் துடித்தெழும்படி செய்வதற்காகவே, நான் உண்ணுவிரதம் அனுஷ்டிக்க முற்படுவேன். அவர்கள், தங்களுடைய பிரதிக்கைகள் பொய்த்துப் போகும்படி செய்துவிட்டாலோ, அல்லது பிரதிக்கைகளை நிறைவேற்றும் உத்தேசம் அவர்களுக்கு ஒருபோதும் இருந்திராவிட்டாலோ, அவர்களது ஹிந்து மதம் வெறும் ஏமாற்று வித்தையாகிவிட்டாலோ, பின்னர் வாழ்க்கையில் எனக்குப் பற்றுதலே இராமற் போய்விடும். எனவே, எனது உண்ணுவிரதம் இந்தச் சீர்திருத்தத்தின் விரோதிகளைப் பாதிக்காது; எனது சக ஊழியர்களையும் பாதிக்காது; தீண்டாமைக்கு எதிரான இயக்கத்தில் என்னையும் காங்கிரசையும் ஆதரிப்பதாக என்னை நம்பும்படி செய்து, பிறகு புனராலோசனை செய்ததன் மீது, என்னதான் இருப்பினும் தீண்டாமை கடவுளுக்கும், மானிடவர்க்கத்துக்கும் எதிரான ஒரு குற்றமல்ல என்ற முடிவுக்கு வரும் லட்சக்கணக்கானவர்களையும் அது பாதிக்காது. தன்னையும் பிறரையும் பரிசுத்தம் செய்துகொள்ளுவதற்காக உண்ணுவிரதம் இருக்கும் வழக்கம் வெகுகாலமாக இருந்து வருகிறது என்பதே என் அபிப்பிராயம். கடவுளிடம் மனிதருக்கு நம்பிக்கை இருந்து வரும் வரையில் அந்த வழக்கமும் இருந்துதான் தீரும். எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு, அது வேதனைக்குள்ளான இதயத்திலிருந்து எழும் பிரார்த்தனையே. ஆனால், எனது வாதம் விவேகமுள்ளதாயினும், மூடத்தனமானதாயினும், அதன் மூடத்தனத்தையோ, அல்லது தவறையோ நான் உணரும் வரையில், அந்த நிலையிலிருந்து என்னை யாரும் அசைக்க முடியாது. என் அந்தராத்மாவின் குரலுக்கு இணங்க மாத்திரமே மீண்டும் நான் உண்ணுவிரதத்தைத் தொடங்குவேன்; ஏராவ்டா உடன்படிக்கையின் நிபந்தனைகளை நிறைவேற்ற சாதி ஹிந்துக்கள் தவறிய குற்றம் காரணமாக, அந்த உடன்படிக்கை வெளிப்படையாகத் தகர்ந்து போய்விட்டால் மாத்திரமே, நான் மீண்டும் உண்ணுவிரதத்தைத் தொடங்குவேன். அவ்விதம் தவறுவது ஹிந்து மதத்துக்குத் துரோகம் செய்வதாகும். அதற்குச் சாட்சியாக இருந்துகொண்டு உயிர் வாழ நான் விரும்ப வேண்டாம்.

அவசரப்படுவோருக்கு எச்சரிக்கை

மத விஷயங்களில் நிர்ப்பந்தம் இருக்க முடியாது. எந்த விஷயத்திலும் நிர்ப்பந்தம் இருக்க முடியாதென்றே கூறுவேன். ஒருவருடைய சாதியோ, கொள்கையோ, தேசமோ எதுவாயினும், யாருக்கு எதிராகவும், எந்த விதத்திலும், எந்த உருவத்திலும் பலாத்காரத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது என்பதில் நான்கண்டிப்பான கருத்துக்கள் உடையவன். இதைப் பொது மக்கள் அறிவர். எனவே, இந்த இயக்கத்தை நடத்துவோர் ஒரு விஷயத்தை அறிந்துகொள்ள வேண்டும். அதாவது எதிர்பார்க்கப்படும் உண்ணவிரதத்திலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றுவதற்காகக்கூட, அவர்கள் அவசரப்பட்டு ஆட்சேபகரமான முறைகளைக் கைக்கொண்டு, இயக்கத்தின் வேகத்தைத் துரிதப்படுத்தக் கூடாது. அவர்கள் அவ்வாறு செய்தால், அவர்கள் கேவலம் என் வாழ்வின் முடிவையே துரிதப்படுத்தியவர்களாவர். நான் நம்புவது போல், எந்த இயக்கத்தின் சார்பில் அந்தச் சிறு உண்ணவிரதத்தைக் கைக்கொள்ளும்படி கடவுள் என்னைப் பிரேரணை செய்தாரோ, அந்த இயக்கம் சீர்கெடுவதை நான் காணும்படி நேருவது, எனக்கு உயிருடன் இருந்துகொண்டே இறப்பது போலாகும். பலாத்காரக் கூட்டத்தின் ஒழுங்கற்ற முறைகளால் ஹரிஜனங்களின் இயக்கத்துக்கும் ஹிந்து மதத்துக்கும் யாதொரு பலனும் ஏற்படாது. உலகத்திலேயே இல்லாவிட்டாலும், இந்தியாவிலேயே இதுதான் மகத்தான மதச் சீர்திருத்த இயக்கமாகும். அடிமைத் தனத்தில் வாழ்ந்து வரும் சற்றேறக்குறைய நான்கு கோடி மனிதர்களின் நல்வாழ்வு இதில் அடங்கியிருக்கிறது. இதைக் கண்டிக்கும் வைதிகப் பிரிவினர் எல்லா மரியாதைக்கும் அனுதாபத்துக்கும் உரியவர்களாவர். அன்பினால், ஆன்ம தியாகத்தினால், முற்றிலும் தன்னடக்கத்தினால், நம் வாழ்க்கையின் பரிசுத்தத் தன்மை சந்தடியின்றி அவர்களுடைய இதயத்தை மாற்றும்படி செய்வதால், அவர்களை நாம் நம் பக்கம் சேரும்படி செய்யவேண்டும். எதிரிகளை நம் வழிக்கு மாற்றக்கூடிய நமது சத்தியத்திலும், நமது அன்பிலும் நமக்கு நம்பிக்கை வேண்டும்.

நீண்ட காலமாக ஒடுக்கப்பட்டு வந்துள்ள நான்கு கோடி மக்களை, வெறும் ஆடம்பர வேஷங்களால் விடுதலை செய்து விட முடியாது என்பதில் சந்தேகத்துக்கே இடமில்லை. எல்லா முனைகளிலிருந்தும் தாக்கும் யோசனைகளடங்கிய ஓர் உறுதியான ஆக்கத் திட்டத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டும். இந்தச் சாகஸமான காரியத்திற்கு, ஆயிரக்கணக்கான ஆடவர்கள், பெண்கள், சிறுவர், சிறுமியர் இவர்களின் ஒன்று திரட்டப்பட்ட சக்தி தேவையாகும். அவர்கள் மகோன்னதமான மத நோக்கங்கள்

கொண்டவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். எனவே, இந்த இயக்கத்தின் கலப்பற்ற மதப் பண்பை உணராதவர்கள், இதிலிருந்து விலகிவிட வேண்டுமென நான் மரியாதையுடன் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அந்த நம்பிக்கையும், உற்சாகமும் உள்ளவர்கள், அவர்கள் சிலராயினும் சரி, அல்லது பலராயினும் சரி, இயக்கத்தில் சேர்ந்து வேலை செய்யட்டும். தீண்டாமை ஒழிப்பு, மகத்தான அரசியல் விளைவுகளை உண்டு பண்ணலாம், உண்மையில் உண்டுபண்ணும். ஆனால், அது ஓர் அரசியல் இயக்கமல்ல. அது சாதாரணமாக ஹிந்து மதத்தைப் பரிசுத்தம் செய்வதற்கான இயக்கம் மாத்திரமே. முற்றிலும் பரிசுத்தமான சாதனங்களின் மூலம்தான் ஹிந்து மதம் பரிசுத்தமாக முடியும். இறைவன் அருளால், இந்தியா முழுவதும் அத்தகைய சாதனங்களுடன் வேலை செய்வோர் ஆயிரக்கணக்கில் இல்லாவிடினும், நூற்றுக்கணக்கில் இருக்கின்றனர். எனவே, அவசரப்படும் அவநம்பிக்கை வாதிகள் கவனத்துடன் காத்திருந்து பார்க்கட்டும். ஆனால், அவர்களுடைய நோக்கங்கள் போற்றத்தக்கவையாக இருப்பினுங்கூட, அவர்கள் அவசரப்பட்டும், முன் யோசனையில்லாமலும் தலையிட்டு இயக்கத்துக்குத் தீங்கு விளைவிக்காமல் இருப்பார்களாக.

— 'என் ஆன்ம வேதனை' (1933), 7—11—1932

16

செப்பிடு வித்தை பலிக்காது

சென்னையிலே சமீபத்தில் நிகழ்ந்த சனாதிபதிகள் கூட்டமொன்றில் ஸ்ரீ வி. வி. ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார் நிகழ்த்திய பிரசங்கம், தினசரிப் பத்திரிகைகளில் வெளியாகியிருந்தது. அதைக் காந்திஜியின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தனர். குறிப்பாக, அந்தப் பிரசங்கத்தில் கீழ்க்கண்ட பாகம் காந்திஜியின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. "ஆலயப் பிரவேசம் மத சம்பந்தமான ஓர் இயக்கமேயன்றி, அரசியல் இயக்கமல்ல என்று, அந்த இயக்கத்தின் மாபெரும் பிரதான புருஷரான காந்திஜி பிரகடனம் செய்துள்ளார்.....அது ஓர் மத இயக்கமல்ல, மகத்தான அரசியல் இயக்கமே என்பது என் அபிப்பிராயம். ஹரிஜனங்களைச் சமாதானப்படுத்த வேண்டியதும், சர்க்காருக்கு ஓர் ஐக்கிய முன்னணியைக் காட்ட வேண்டியதும் காந்திஜியின் அரசியல் நோக்கங்களுக்கு அவசியமாக இருக்கிறது... தற்போதைய ஆலயப் பிரவேச இயக்கமானது, அந்தப் புதிய கட்சியைக் காங்கிரஸ் பக்கம் சேர்த்துக் கொள்ளுவதற்காக, காந்திஜியும் அவரைப் பின்பற்றுவோரும் செய்யும் அரசியல் செப்பிடு வித்தையே."

இந்தக் கூற்றைக் கண்டித்து, காந்திஜி கூறிய விவரம் கீழே கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது:

முன்னாள் நீதிபதியான ஸ்ரீ ஐயங்கார், அவ்வளவு பொறுப் பற்ற முறையில் பேசியிருப்பதைக் கண்டு நான் ஆச்சரியமும் வேதனையும் அடைகிறேன். இந்த இயக்கத்தை ஆராய்ச்சி செய்யும் சிரமத்தை அவர் எடுத்துக்கொண்டிருந்தால், நான் அரசியலைப் பற்றி எதுவும் அறிந்துகொள்ளுவதற்கு முன்பே தீண்டாமை ஒழிப்பை, நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு சித்தாந்தமாகக் கொண்டுவிட்டேன் என்பதை உடனடியாகத் தெரிந்துகொண்டிருப்பார். மத இயல்பின்றி அரசியல் இயல்பு அவருக்கு வழிகாட்டியாக இருந்திருக்குமாயின், அவர் கூட்ட நடவடிக்கைத் திட்டத்திலிருந்து ஆலயப் பிரவேச விஷயத்தை விலக்கி, பொருளாதார, கல்வித்துறைகளில் மாத்திரம் தமது கவனத்தைச் செலுத்தியிருப்பார். ஆனால், இப்போது ஸ்ரீ ஐயங்கார் தமது செல்வாக்கிற்கே ஆபத்து நேர்ந்தாலும் நேரட்டும் என்று துணிந்துள்ளார். ஏனெனில், ஆலயப் பிரவேச மின்றி, ஹிந்து மதம் தீண்டாமையை ஒழித்துவிட்டதாகக் கூற முடியாதென்று அவர் நம்புகிறார்.

ஹரிஜனங்களை மோசமாக நடத்தத் தாங்கள் விரும்பவில்லை யென்றும், அவர்களுடைய பொருளாதார நலன்களையும், இந்த உலக வாழ்க்கைக்குத் தேவையான மற்ற வசதிகளையும் அபிவிருத்தி செய்ய விரும்புவதாயும் ஸ்ரீ ஐயங்காரும் மற்ற சனாதனிகளும் கூறுகிறார்கள் அல்லவா? அவர்களுக்கு நான் ஒரு யோசனை கூறுகிறேன். தீண்டாதார ஊழியர் சங்கத்தில் அவர்கள் சேர்ந்து, தீண்டாதாரின் வாழ்க்கை நலன்கள் அபிவிருத்தி யடைய வேலை செய்வதுடன், அதற்குப் பண உதவியும் செய்யட் டும்; என்னிடமும், என் போன்ற கருத்துடையவர்களிடமும் ஆல யப்பிரவேசப் பிரச்சனையை விட்டுவிட்டும். அந்தச் சங்கத்தில் சில காங்கிரஸ்வாதிகளே இருக்கிறார்கள் என்பதை ஸ்ரீ ஐயங்கார் அறிய வேண்டும். அந்த ஸ்தாபனத்தில் பல பிரபல மிதவாதிகள் இருக்கிறார்கள். சனாதனிகள் என்ன சொல்லுகிறார்களோ, அதைச் செய்வில் காட்டுவதாயின், அவர்கள் அந்தச் சங்கத்துக்குப் பணத்தையும் ஊழியர்களையும் கொண்டு வந்து, அதன் நிர்வா கத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, அதன் கொள்கையை உருவாக்க முடி யும். இது அவர்களுக்குப் பொருத்தமாக இராவிடில், அவர்கள் ஒரு போட்டி ஸ்தாபனத்தை நிறுவி, நாடெங்கும் அதன் கிளைகளை ஏற்படுத்தட்டும். அதன் மூலம் அவர்கள் ஹரிஜனங்களின் இதயத் தைக் கவர்ந்து, அவர்களுடைய நன்றியைப் பெறட்டும். நான் ஆலயப் பிரவேச இயக்கத்தை நிறைவேற்றி, புண்ணியம் சம்பா தித்துக்கொள்ள முயற்சித்துப் பார்க்கிறேன். ஆலயப் பிரவேச இயக்கம் ஹரிஜனங்களையும் சாதி ஹிந்துக்களையும் உத்தாரணம் செய்வதுடன், அவ்விரு சாராரையும் பரிசுத்தம் செய்து, தானாகவே ஹரிஜனங்களின் லௌகிக நலன்களும் அபிவிருத்தி யடையும்படி செய்யுமென்பதையும் நான் அவர்களுக்குக் காட்ட முடியும். பாமர மக்கள் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு விஷயத்தில்

‘செப்பிடு வித்தை’ அதிக பலனைக் கொடுக்காது என்பதை ஸ்ரீ ஐயங்கார் உணர வேண்டும். அவர்களுக்கு யார் வேண்டுமாயினும் வேண்டுகோள் விடுக்கலாம். இறுதியில் யோக்கியப் பொறுப்பும் கடின உழைப்பும் தான் வெற்றி பெறும்.

‘என் ஆன்ம வேதனை’ (1933) 27—1—1933

பகுதி எட்டு

சமபந்தி போஜனமும் கலப்பு மணமும்

1

மரியாதை தருமம்

[காங்கிரஸ் வாரத்தின்போது பெல்காமில் நடந்த தீண்டாமை ஒழிப்பு மகாநாட்டில் காந்திஜி பேசியதாவது:]

நண்பர்களே,

தீண்டாமை பற்றி என் கருத்துக்களைக் கூற வேண்டுமென்று கேட்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. இந்த ஜன்மத்தில் நான் மோட்சம் அடையத் தவறி விடுவேனாயின், அடுத்த ஜன்மத்தில் நான் ஒரு 'பங்கி'யாகப் பிறக்க வேண்டும் என்பதே என் இதயத்தின் பிரார்த்தனையாகும். இதை நான் பல்வேறு பொது மேடைகளிலும் எண்ணிக்கையற்ற தடவை பிரகடனம் செய்திருக்கிறேன். பிறப்பு, கர்மா இந்த இரண்டு அடிப்படையிலும் வர்ணச்சிரமத்தில் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டு. ஆனால், 'பங்கி'யை ஒரு தாழ்ந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவராக நான் கருதவில்லை. அதற்கு மாறாக, மதிப்புக்கும் மரியாதைக்கும் உரிய பல 'பங்கி'களை எனக்குத் தெரியும். மற்றொருபுறம் மரியாதைக்கும் மதிப்புக்கும் பாத்திரரல்லாத பிராம்மணர்கள் நடமாடிக்கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். எனவே, இக்கருத்துக்கள் கொண்டு எனக்கு மறுஜன்மம் ஏற்படுமாயின், பறையர்களுக்கு மத்தியில் நான் ஒரு பறையனாகப் பிறக்கவே விரும்புகிறேன். ஏனெனில், அவ்விதம் பிறந்தால், அவர்களுக்கு நான் இன்னும் அதிகமாகப் பயன்படத்தக்க தொண்டு புரிய முடியும்; அவர்கள் சார்பில் மற்ற சமூகங்களை வேண்டிக்கொள்ள இன்னும் சிறந்த நிலையில் இருப்பேன்.

தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்குச் சமபந்தி போஜனமும், கலப்பு மணமும் அவசியமானவை என்று நான் கருதவில்லை. வர்ணச்சிரம தருமத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு. எனினும், நான் 'பங்கி'யுடன் சாப்பிடுவது உண்டு. நான் ஒரு சன்னியாசியா என்று எனக்குத் தெரியாது. இந்தக் கலியுகத்தில் சன்னியா

சிக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றுவது எவருக் காவது சாத்தியமா என்பது மிகவும் சந்தேகம்தான். ஆனால், நான் மனமறிந்து சன்னியாச மார்க்கத்தில் சென்று வருகிறேன். எனவே, இந்தக் கட்டுப்பாடுகளையெல்லாம் நான் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்பது மாத்திரமல்ல, அவ்விதம் அனுஷ்டிப்பது எனக்குத் தீங்காகவும் இருக்கலாம்.

என் போன்றவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் கலப்பு மணப் பிரச்சனை எழுவதற்கில்லை. கலப்பு மணம் என் திட்டத் துக்கு உட்பட்டதல்ல என்று கூறுவதே போதுமானது. என் சொந்த இனத்திலேயே எல்லோரும் சம்பந்தி போஜனம் செய்வ தில்லையென உங்களுக்குக் கூறுகிறேன். எங்கள் வைஷ்ணவ குடும்பங்களிலே சிற்சில இடங்களில் ஒருவருடைய பாத்திரங் களை மற்றவர் உபயோகிப்பதில்லை; மற்றவர்களுடைய சமைய லறையிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட நெருப்பில்கூட சமையல் செய்வதில்லை. இதை நீங்கள் மூடவழக்கமென்று கூறலாம்; ஆனால், அதை நான் அவ்விதம் கருதவில்லை. அந்த வழக்கத்தால் ஹிந்து மதத்துக்கு எவ்விதத் தீங்கும் நேராதென்பது நிச்சயம்.

என் ஆசிரமத்தில் உள்ள 'தீண்டாதார்'களில் ஒருவரான தூதாபாய் யாதொரு வேற்றுமையுமின்றி மற்றவர்களுடன் உட் கார்ந்து உணவு அருந்துகிறார். ஆனால், இந்த உதாரணத்தைப் பின்பற்றும்படி ஆசிரமத்துக்கு வெளியிலுள்ள எவருக்கும் நான் சிபார்சு செய்யமாட்டேன். மற்றும், மாளவியாஜியிடம் எனக்கு எவ்வளவு மதிப்பு உண்டு என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். நான் அவரது பாதங்களைக் கழுவுவேன். ஆனால், என்னால் தொடப் பட்ட உணவை அவர் அருந்தமாட்டார். அவ்விதம் செய்வது அவமதிப்பாகுமென்று நான் கோபித்துக்கொள்ளுவதா? கூடவே கூடாது. ஏனெனில், அவமதிக்கும் நோக்கம் அவருக்கு இல்லை என்பதை நான் நன்கு அறிவேன்.

நான் எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவனோ, அந்த மதமானது நாம் அனுஷ்டிப்பதற்காக மரியாதை தருமத்தை விதித்திருக்கிறது. பண்டைய கால ரிஷிகள், தியானத்தின் மூலம் பரிபூரணமான ஆராய்ச்சிகள் செய்து, அந்த ஆராய்ச்சிகளின் பயனாக சில மகத் தான உண்மைகளைக் கண்டுபிடித்தனர். அவற்றிற்கு 140 இணை வேறு எந்த மதத்திலும் இல்லை எனலாம். அந்த உண்மைகளில் ஒன்று இதுதான்: அதாவது, சில வகை உணவுகள் மனிதரின் ஆன்ம வளர்ச்சிக்குத் தீங்கு விளைவிக்கின்றன என்று அவர்கள் கருதினர். எனவே, அத்தகைய உணவுகளை உபயோகிக்கக் கூடாதென்று அவர்கள் தடை செய்துவிட்டார்கள். யாரோ ஒருவர் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்ததாகவும், உணவு விஷயமாக வேறான பழக்க வழக்கங்களும் விதிகளும் உள்ள புதிய மனிதர்களுடன் வசிக்க நேர்ந்த தாகவும் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். மனிதர்கள் தாங்கள் எவரிடையே வசிக்கிறார்களோ, அவர்களுடைய, சமுதாயப்

பழக்க வழக்கங்கள் சிற்சில சமயங்களில் எவ்வளவு நிர்ப்பந்தமாக இருக்கின்றன என்பதை ரிஷிகள் அறிந்து, அத் தகைய நெருக்கடியான சமயங்களில் உதவியாக இருப்பதற்காக மரியாதை தருமத்தை விதித்தார்கள். மரியாதை தருமத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு என்றாலும், அதை ஹிந்து மதத் தின் ஒரு முக்கிய அம்சமாக நான் கருதவில்லை. இந்தக் கட்டுப் பாடுகள், பயமின்றி ரத்து செய்யப்படும் காலம் வந் தாலும் வரலாம். எனினும், தீண்டாமை இயக்கத்தில் உத் தேசிக்கப்பட்டுள்ள சீர்திருத்தம், சமபந்தி போஜனம், கலப்பு மணம் பற்றிய கட்டுப்பாட்டை ஒழித்துவிடாது. நான் வேஷதாரி யென்றும், முன்னுக்குப் பின் முரணாகப் பேசுவதாகவும் என் மீது குற்றஞ்சாட்டுவதாக இருந்தால்கூட, இந்தக் கட்டுப்பாடு களை முற்றிலும் ரத்து செய்துவிட வேண்டுமென நான் பொது மக்களுக்குச் சிபார்சு செய்ய முடியாது.

உதாரணமாக, நான் என் மகனை, தங்கு தடையின்றி முஸ்லி மான் வீடுகளில் சாப்பிடுவதற்கு அனுமதிக்கிறேன். ஏனெனில், அங்கே எதைச் சாப்பிடலாம், எதைச் சாப்பிடக்கூடாது என் பது பற்றி அவன் போதிய அளவு ஜாக்கிரதையாக இருக்க முடியும் என நம்புகிறேன். எனக்கும் சரி, முஸ்லிமான் வீடு களில் சாப்பிடுவதில் மனக்கஷ்டம் எதுவுமில்லை. ஏனெனில், என் உணவு பற்றி எனக்குக் கண்டிப்பான விதிகள் உண்டு.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் அலிகாரில் நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவத்தை நான் உங்களுக்குக் கூற விரும்புகிறேன். நானும் சுவாமி சத்திய தேவரும் காஜா சாகிபின் விருந்தினர்களாக இருந்தோம். சுவாமி சத்தியதேவர் என் கருத்துக்களை ஆதரிக்கவில்லை. அவை பற்றி நாங்கள் விவாதித்தோம். என் கருத்துக்கிணங்க, ஒரு முஸ்லிமான் அளிக்கும் உணவைச் சாப்பிட நான் மறுப்பது எவ்விதம் தவறோ, அதுபோலவே சத்தியதேவர் தமது மரியாதை தருமத்தை மீறுவது தவறு என்று நான் அவரிடம் கூறினேன். எனவே, அவருக்குப் பிரத்தியேகமாகச் சமையல் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. அது போலவே நான் பாரி சாகிபின் விருந்தின னாக இருந்தபோது, அவர் எனக்கு ஒரு பிராம்மண சமையல் காரரை ஏற்பாடு செய்திருந்தார். சமையல் சாமான்களை அன் றுடம் கடைத் தெருவிவிருந்து புதிதாக வாங்கி வர வேண்டு மென்றும் கண்டிப்பாகக் கட்டளையிட்டிருந்தார். எங்கள் விஷய மாக அவர் ஏன் அவ்வளவு சிரமம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டு மென்று கேட்டேன். என்னையோ அல்லது எனது சகாக் களையோ தம்முடைய மதத்துக்கு மாற்றிவிட வேண்டுமென்ற அந்தரங்க உத்தேசம் தமக்கு இருப்பதாகப் பொது மக்களுக்குத் துளிச் சந்தேகம்கூட ஏற்படாமல் தவிர்க்கவே, தாம் அவ் விதம் செய்ததாக அவர் கூறினார். அந்த ஒரே ஒரு சம்பவம், பாரி சாகிப் மீது நான் கொண்டிருந்த மதிப்பை மிகவும் உயர்த்தியது.

ஸ்ரீ ராமனையும் சீதையையும் பின்பற்றுங்கள்

[தீண்டாமை பற்றி ஸ்ரீமதி சுஹாசினி தேவி எழுதிய கடிதத்துக்குக் காந்திஜி அளித்த பதிலின் விவரம் வருமாறு:]

தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கம் ஏராளமான படிகள் முன்னேறியிருக்கிறது என்பதை நிரூபிக்கப் புள்ளிவிவரங்கள் தேவையில்லை. தீண்டாமைத் தடை எல்லாவிடத்திலும் தகர்ந்து வருகிறது. தீண்டாதார் குழந்தைகளுக்குப் பள்ளிக்கூடங்களும் சாப்பாடு விடுதிகளும் ஏற்படுத்தி, ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் மேல் சாதியினர் தீண்டாதாரின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து வருவதைக் காண்கிறோம். இருந்தாலும், தீண்டாதார் விஷயமாக இதுவரை நிறைவேற்றப்பட்டிருப்பதைக் காட்டிலும் இன்னும் எவ்வளவோ காரியங்கள் நிறைவேற வேண்டியிருக்கின்றன.

அவர்கள் பற்றிப் பெண்கள் கொண்டுள்ள தப்பெண்ணங்களைத் தகர்க்கும் பிரச்னை மிகவும் கஷ்டமானதாகும். அது உண்மையில் பெண்கள் கல்வியே. அது சிறுமிகளின் கல்விப் பிரச்னையுமாகும். எனவே, தேசபக்தியுள்ள ஒவ்வொரு கணவரும் தங்கள் மனைவிக்குத் தாங்களே உபாத்தியாயராக இருக்க வேண்டுமென்றும், துரதிர்ஷ்டசாலிகளான அவரது சகோதரிகளிடையே தொண்டு புரிய அவரைத் தயார் செய்ய வேண்டுமென்றும் நான் அடிக்கடி யோசனை கூறி வந்திருக்கிறேன். அந்த யோசனையில் உள்ள சிக்கல்களையும் கவனித்து நடந்து கொள்ளும்படி நான் கூறியுள்ளேன். அவற்றில் ஒன்று, கணவன் மார் தங்கள் மனைவிமாரைப் போக சாதனங்களாகக் கொள்ளுவதைக் கைவிட்டு, தங்கள் தேச நிர்மாண வேலைக்கு அவர்களையும் கூட்டாளிகளாகக் கருத வேண்டும் என்பதாகும்.

சீதையின்றி நாம் ராமனை அடைந்திருக்க முடியாது. பல ஆண்டுகள் நாடு கடத்தப்பட்டுப் பயங்கரமான வனவாசத்தின்போதும், சோதனையின் போதும், சீதை தமது கூட்டாளியான ராமபிரானின் அன்பு ததும்பும் கவனிப்பின் கீழ் உண்மையான கல்வியும் பயிற்சியும் பெற்றாள். நாம் எல்லோரும் நம் சொந்த நாட்டில் நாடுகடத்தப்பட்டவர்களாக இருக்கிறோம். எனவே, நம் சக்திகளுக்கும் சந்தர்ப்பங்களுக்கும் இயன்றவரையில் நாம் ராமன், சீதை இவர்களைப் பின்பற்றி நடக்க வேண்டியது அவசியமாகும்.

வெவ்வெருள சம்பந்தி போஜனத்தையும் தீண்டாமையையும் சம்பந்தப்படுத்தக்கூடாது. சமையல் சம்பந்தமான விஷயங்களில் விலக்குகள், ஹிந்து சமுதாயம் முழுவதும் ஊடுருவிக் கிடக்கின்றன. சம்பந்தி போஜனத்தைத் தீண்டாமையுடன் இணைத்துக் குழப்புவது, தீண்டாமை இயக்கத்தின் முன்னேற்றத்துக்குத் தடை விளைவிப்பதாகும். சமுதாயத் தொண்டுக்கு மற்ற எந்த மனிதரையும் போல் சமத்துவ முறையில் தீண்டா தாரும் உரியவராவர்.

தீண்டாமை விலக்கு, ஹிந்துக்கள் கையாள வேண்டிய ஒரு சமுதாயப் பிரச்சனையாகும். அப்படியிருக்க, பொதுவாக ஹிந்துவுடன் சேர்ந்து முஸ்லிமும் பார்சியும் இராணுவச் செலவை கட்டுப்படுத்துவதற்குரிய அதிகாரம் பெறுவதற்கோ, பணமாற்ற விகிதத்தைத் தீர்மானிக்கவோ, பூரண மது விலக்கை ஏற்படுத்தவோ, அந்நியத் துணிகளுக்குக் கடுமையான தீர்வை விதிக்கவோ, சுதேசிக் கைத்தொழில்களுக்குப் பாதுகாப்பளிக்கவோ தீண்டாமைப் பிரச்சனை ஏன் தடையாக இருக்க வேண்டும்?

ஆனால், உண்மையான, எல்லா அம்சங்களுடன்கூடிய சுய ராஜ்யம் வேறு விஷயமாகும். தீண்டாமை ஒழிந்தாலன்றி, பொது மக்களின் மனத்தில் சுயராஜ்யம் என்ற வார்த்தையுடன் இணைந்துள்ள விடுதலை கிடைப்பது முடியாத காரியமாகி விடுமென்பது நிச்சயம். அது மாத்திரமல்ல; பல்வேறு பிரிவினரிடையே இதய ஒற்றுமை அபிவிருத்தியடைய வேண்டும். மற்றும் எளிதில் குறிப்பிடக்கூடிய பல சமுதாயத் தீமைகளும் நீங்க வேண்டும். அப்படியானால்தான் சுயராஜ்யம் பெறுவது சாத்தியமாகும். நாம் அறிந்துகொண்டுள்ள பல விஷயங்களையும் தழுவிய விரிவான சுயராஜ்யம்தான் ஒருபோதும் ஸ்தம்பித்து நிற்காத அகவளர்ச்சியாகும். விருப்பு வெறுப்பு, கோபதாபம், மூடபக்தி, இவை சுவர்கள் போல் சுயராஜ்யம் என்ற கம்பீரமான கருங்காலி விருட்சத்தின் வளர்ச்சியைத் திணறடித்து வரும் வரையில், சுயராஜ்யம் பெறுவது முடியாத காரியம்.

— 'எங் இந்தியா' - 10-3-1927

3

கடவுளிடம் சலுகை பெற வழி

மதத்தின் பெயரால் ஹிந்துக்களான நாம் வெளித்தோற்றச் சடங்குகளையே பிரமாதமாக ஆடம்பரப்படுத்தி வந்திருக்கிறோம். மதத்தை, கேவலம் சாப்பிடும், குடிக்கும் ஒரு பிரச்சனையாகச் செய்து அதை இழிவான நிலைக்குக்கொண்டு வந்

துள்ளோம். தன்னலத் தியாகம், அந்தரங்க சுத்தி, கடுமையான தவ ஒழுக்கம் இவையெல்லாம் அறிவுச் சுடரால் ஒளி பெற்று விளங்குவதே, பிராம்மணியத்தின் ஒப்புயர்வற்ற நிலைக்குக் காரணம். உணவுகள், மனித ஸ்பர்சம் (தீண்டுதல்) இவற்றின் ஆன்மிக பலாபலன்களுக்கு எல்லை மீறி முக்கியத்துவம் அளிக்கும் பட்சத்தில், ஹிந்துக்கள் அதோகதியாகி விடுவார்கள். மனத்தில் எழும் சோதனைகளுக்கும் ஆசைகளுக்கும் இடையே நாம் இருந்து வருகிறோம். முற்றிலும் தீண்டத்தகாத, நீசத்தனமான எண்ண ஓட்டங்களால் நாம் தீண்டப்பட்டும் அசுத்தமாக்கப்பட்டும் வருகிறோம். எனவே, இந்நிலையில் நமது மமதை காரணமாக, நாம் அறியாமையினாலும், பெரும்பாலும் கர்வத்தினாலும் நமக்குத் தாழ்ந்தவர்களென்று நாம் கருதும் மக்களைத் தீண்டுவதால் ஏற்படும் பலாபலனை மிகைப்படுத்தாமல் இருப்போமாக. நாம் என்ன சாப்பிட்டோம், நாம் யாரால் தொடப்பட்டோம் என்பதைக் கொண்டல்ல, ஆனால் நாம் யாருக்கு, எப்படித் தொண்டு புரிந்தோம் என்பதைக்கொண்டே சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் எல்லாம் வல்ல இறைவனின் சன்னதிக்கு முன்னிலையில் நாம் தீர்மானிக்கப்படுவோம். துன்பத்தில் இருந்த ஒரே ஒரு மனிதருக்கு நாம் தொண்டு புரிந்தால்கூட, கடவுளின் சன்னதியில் நமக்குச் சலுகை கிடைக்கும். தீயத் தொடர்பை நாம் தவிர்க்க வேண்டியது அவசியம். அது போல் கெட்ட உணர்ச்சியைத் தூண்டும், அல்லது அசுத்தமான உணவுகளை நாம் தவிர்க்க வேண்டும். ஆனால், இந்தச் சடங்குகளுக்கெல்லாம் நாம் எல்லை மீறி முக்கியத்துவம் அளிக்கக்கூடாது. மோசடி, வெளிவேஷம் போன்ற மற்றும் மோசமான துன்மார்க்கச் செயல்களை மறைப்பதற்காக நாம் சில உணவுகளைத் தவிர்க்கத் துணியாதிருப்போமாக. இழிநிலையை அடைந்துள்ள, அல்லது அசுத்தமான சகோதரரின் ஸ்பர்சம் நம்முடைய ஆன்மிக வளர்ச்சிக்குத் தீங்கு விளைவிக்கக் கூடாதென்ற நோக்கத்துடன், நாம் அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்ய மறுக்கத் துணியாதிருப்போமாக.

— 'எங் இந்தியா'—5—1—1922

4

ஐந்தாவது பிரிவை ஒழிக்க வேண்டும்

இது, சமபந்தி போஜனம், கலப்பு மணம் இவை சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சனையல்ல என்பதை நாம் உணர வேண்டும். இது சாதி என்று தவறாகக் கூறப்படும் வர்ணச்சிரமத்தை ரத்து செய்யும் பிரச்சனையுமல்ல. இது தீண்டாமையை ஒழிக்கும், ஆதாரமற்ற ஐந்தாவது பிரிவை ரத்து செய்யும் தெளி

வான ஒரு பிரச்சனையாகும். வர்ணச்சிரமத்தை முற்றிலும் ரத்து செய்யும் நோக்கத்துடன் நம்மிடையே ஒரு சீர்திருத்தப் பிரிவு இருந்து வருகிறது. ஒருவர் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவில் பிறந்தவர் என்பதற்காக அவரைத் தொடுவது கூடத் தீட்டு என்றும், அதற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றும் நிலவிவரும் மூடவழக்கத்தை அகற்றுவது மாத்திரமே தீண்டாமைக்கு விரோதமான இயக்கத்தின் நோக்கமாகும். இந்த இயக்கம் பரப்பிலும் அளவிலும் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிகமாக வளர்ச்சியடைகின்றதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அணுவளவும் வழுவாது அதன் நிபந்தனைகளை அறிந்து, அவற்றிற்கு உட்பட்டு நடக்க வேண்டியது அவசரமாகிறது. நாம் வைதிகத்துக்குச் சவால் விடுக்கும் அதே சமயத்தில், நாம் என்ன சொல்லுகிறோமோ அதைக் காட்டிலும் அதிகமாக நாம் எதுவும் செய்துவிடப் போவதில்லையென வைதிகர்களுக்கு உறுதி கூற வேண்டும். இயக்கத்தின் பூரண நோக்கத்தையும் அவர்கள் அறிந்துகொள்ளும்படி செய்ய வேண்டும். குறைந்த பட்சம் நாம் என்ன செய்து வர வேண்டுமென்பதைப் பெரும்பாலும் நாம் கவனித்து நடப்பதில்லையென வாரந்தோறும் வரும் கடிதங்கள் எனக்குக் காட்டுகின்றன. எனவே, வைதிகர்கள் அச்சம் கொண்டிருப்பது இயல்பேயாகும். அதனால், சீர்திருத்தக் காரரின் கடமை அவசியத்தைக் காட்டிலும் அதிகக் கஷ்டமாகி விடுகிறது.

— 'எங் இந்தியா'—21—8—1924

5

சேர்ந்து சாப்பிட மறுப்பது பாவமல்ல

என் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், சமபந்தி போஜனம் ஓர் அவசியமான சீர்திருத்தம் என்று நான் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. அதே சமயத்தில், அந்தக் கட்டுப்பாட்டை அடியோடு தகர்க்கும் மனப்பான்மை நிலவி வருவதை நான் உணருகிறேன். அந்தக் கட்டுப்பாட்டுக்குச் சாதகமாகவும் சரி, பாதகமாகவும் சரி, நான் காரணங்கள் கண்டுபிடிக்க முடியும். எனினும், அந்தக் கட்டுப்பாட்டை ஒழிக்க நான் அவசரப்படமாட்டேன். ஒருவர் மற்றொருவருடன் சேர்ந்து சாப்பிட மறுப்பதை நான் ஒரு பாவமாகக் கருதவில்லை. அது போலவே, ஒருவர் சமபந்தி போஜனத்தை ஆதரிப்பதையும், அதை அனுஷ்டிப்பதையும் ஒரு பாவமாக நான் கருதவில்லை. ஆனால், மற்றவர்களின் உணர்ச்சிகளைப் பொருட்படுத்தாமல் அந்தக் கட்டுப்பாட்டைத் தாக்கும் முயற்சியை நான் எதிர்க்கத்தான் வேண்டும். அதற்கு மாறாக நான், அத்தகையோரின் உணர்ச்சிகளை மதித்து நடப்பேன்.

— 'எங் இந்தியா' - 19—3—1925

பல தலை அரக்கன்!

ஓர் ஆந்திர நிருபர் அவரது கஷ்டங்களைக் குறித்துக் கீழ் வருமாறு எழுதுகிறார்:

“தீண்டாமை பற்றி ஒரு வங்காள நிருபருக்குத் தாங்கள் அளித்துள்ள விடைகள் சென்ற வாரம் ‘எங் இந்தியா’வில் வெளியாகியிருக்கின்றன. அந்த விடைகள் ஒன்றில் நீங்கள் வருமாறு குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள்: “நாம் சூத்திரர்களிடமிருந்து தண்ணீர் வாங்கி அருந்துவதால், தீண்டாதார்களிடமிருந்தும் நாம் தண்ணீர் வாங்கி அருந்தத் தயங்கக்கூடாது.” மேலே ‘நாம்’ என்பது உயர்ந்த சாதி ஹிந்துக்களைக் குறிக்கிறது. வட இந்தியாவில் நிலவிவரும் வழக்கம் எனக்குத் தெரியாது. ஆந்திராவிலும் இன்னும் தெற்கேயுள்ள பிரதேசங்களிலும் பிராம்மணரல்லாதாரிடமிருந்து பிராம்மணர்கள் தண்ணீர் வாங்கி அருந்தமாட்டார்கள் என்பது மாத்திரமல்ல (சூத்திரிய, வைசிய, சூத்திர சாதியினர் எவரிடமிருந்தும் வாங்கிச் சாப்பிடமாட்டார்கள்), அவர்களில் அதிக வைதிகமானவர்கள் பிராம்மணரல்லாதார் விஷயத்தில் கண்டிப்பான தீண்டாமையையும் அனுஷ்டிக்கின்றனர். இந்த உண்மையைத் தாங்கள் அறிவீர்களா? சாதிகள் உயர்வு பற்றிய தற்போதைய போலிக் கொள்கைகளைக் களைவதற்கு, சமபந்தி போஜனம் அவசியம் என்பதை நீங்கள் ஆதரிக்க வில்லையென அடிக்கடி கூறியிருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கும் மாளவியாஜிக்கும் பரஸ்பரம் மரியாதையும் மதிப்பும் இருந்தம்கூட, உங்கள் கையிலிருந்து தண்ணீரோ அல்லது வேறு எதுவோ வாங்கி அருந்த மாளவியா மறுப்பதை நீங்கள் அவமதிப்பாகக் கருதமாட்டீர்களென்ற உண்மையையும் நீங்கள் ஒரு சமயம் மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறீர்கள். மாளவியா சம்பந்தப்பட்ட வரையில், அவமதிக்கும் நோக்கம் இராமலிருக்கலாம் என்பதை நான் ஒத்துக் கொள்ளுகிறேன். பிராம்மணரல்லாதார் தொடுவது இருக்கட்டும்; எங்கள் பக்கத்திலுள்ள பிராம்மணர்கள் தாங்கள் சாப்பிடும் உணவை, ஒரு பிராம்மணரல்லாதார் நூறுகெஜ தூரத்துக்கு அப்பாலிருந்து பார்த்துவிட்டால்கூட, சாப்பிடமாட்டார்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது. ஒரு வைதிகப் பிராம்மணர் சாப்பிடும்போது, தெருவில் ஒரு சூத்திரர் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் பேசிவிட்டால்கூட வைதிகப் பிராம்மணருக்குக் கோபம் பிறிட்டுக்கொண்டு வந்துவிடும். அவர் அன்று முழுவதும் சாப்பிடாமல் பட்டினி கிடப்பாரென்பதையும் உங்களுக்குக் கூறுகிறேன். அதெல்லாம் அவமதிப்பு இல்லையாயின், இந்த உண்மைகளுக்கு அர்த்தம் என்ன? இதெல்லாம் பிராம்மணர்கள் தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்ற எண்ணம் கொண்டதாகாதா? இவ்விஷயங்களை யொட்டிய அர்த்தத்தைத் தயவு செய்து விளக்குவீர்களா? நானும் ஒரு பிராம்மண இளைஞன் தான். அதையெல்லாம் நேரில் பார்த்திருப்பதாலேயே உங்களுக்கு எழுதுகிறேன்.”

தீண்டாமை பல தலைகள் உள்ள ஓர் அரக்கன். அது முற்றிலும் ஒழுக்க, மத சம்பந்தமான பிரச்சனை. ஆனால், சமபந்தி

போஜனத்தை ஒரு சமுதாயப் பிரச்சனை என்று நான் கருதுகிறேன். தற்போதைய தீண்டாமையில், தங்கள் வர்க்கத்தின் ஒரு பகுதியினரை அவமதித்தல் அடங்கியிருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. அது ஒரு பிளவை நோயைப் போன்று சமுதாயத்தின் உயிரையே அரித்துத் தின்று வருகிறது. அது மனிதரின் உரிமைகளை மறுப்பதாகும். அது சமபந்தி போஜனத்துடன் சம நிலையில் இல்லை. எனவே, இரண்டையும் பிணைக்க வேண்டாமென்று சமுதாயச் சீர்திருத்தவாதிகளை வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அவற்றைப் பிணைப்பார்களாயின், “தீண்டாதாரின், நெருங்காதாரின்” புனித இயக்கத்துக்குத் தீங்கு விளைவித்தவராவர்.

இந்தப் பிராம்மண நிருபரின் கஷ்டம் உண்மையானதே. அந்தத் தீமை எவ்வளவு தூரத்துக்குப் போயிருக்கிறது என்பதையே அவரது கடிதம் காட்டுகிறது. முற்றிலும் அடக்கம், தனக்கென யாதொரு உரிமையும் கோராதிருத்தல், தியாகம், பரிசுத்தம், மன்னிக்கும் குணம், உண்மையான அறிவு இவையே பிராம்மணன் என்ற பெயருக்குப் பொருளாக இருக்க வேண்டும்; ஒரு காலத்தில் அவ்விதமே இருந்து வந்தது. ஆனால், இன்று இந்தப் புண்ணிய பூமி, பிராம்மணருக்கும் பிராம்மணரல்லாதாருக்குமிடையே பிளவு உண்டாக்கும் சாபத்துக்கு இலக்காகியிருக்கிறது. பல இடங்களிலும் பிராம்மணர் தம்முடைய உயர்வை இழந்துவிட்டார். அவர் ஒருபோதும் தமக்கு உயர்வைக் கோரியதில்லை. அவரது தொண்டு உரிமை காரணமாக அவருக்கு உயர்வு இருந்து வந்தது. அவர் தாம் உரிமை கொண்டாட முடியாத உயர்வை, இப்போது கண்முடித்தனமாக வற்புறுத்தி வருகிறார். அதனாலேயே, இந்தியாவிலுள்ள சில பாகங்களில் அவர் மீது பிராம்மணரல்லாதாருக்குப் பொருமை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

எனினும், இந்த நிருபர்போன்ற பிராம்மணர்கள் இருப்பது ஹிந்து மதத்திற்கும், தேசத்திற்கும் அதிர்ஷ்டமேயாகும். உயர்வை வற்புறுத்தும் பிராம்மணர்களின் போக்கு நல்ல காலத்துக்கு அறிகுறியல்ல. எனவே, நிருபரைப் போன்றவர்கள் அத்தகைய மனப்போக்கை, தங்கள் சக்தி முழுவதையும் உபயோகித்து எதிர்த்து வருகிறார்கள்; அவர்கள் தங்களுடைய உயர்ந்த பரம்பரைச் சம்பிரதாயங்களுக்கிணங்க, தன்னலமற்ற விடாமுயற்சியுடன் பிராம்மணரல்லாதாருக்குத் தொண்டு புரிந்து வருகிறார்கள். ஒவ்வோரிடத்திலும் பிராம்மணர்கள் முன்னணியில் நின்று தீண்டாமைத் தீமையை எதிர்த்துப் போராடி வருவதையும், வேத நூல்களிலிருந்து ஆதாரங்கள் காட்டி தங்கள் கட்சியைப் பலப்படுத்தி வருவதையும் கான்கிறோம். ஆந்திர நிருபர் குறிப்பிட்டுள்ள விதமாக நடந்துகொள்ளும் தென் பிரதேசப் பிராம்மணர், காலப் போக்கை உணர்ந்து, உயர்வு பற்றிய போலி எண்ணங்களைக் களைந்துகொள்ள வேண்

டும்; ஒரு பிராம்மணரல்லாதாரைப் பார்ப்பது பாவமென்றும், அவரது குரல் கேட்பதால் உணவு அசுத்தமாகி விடுகிறதென்றும் கருதும் மூடவழக்கத்தை விட்டுவிட வேண்டுமென்றும் நான் வற்புறுத்துகிறேன். பிராம்மணர்கள், எல்லாவற்றிலும் பிரம்மத்தைக் காண வேண்டுமென்று உலகத்திற்கு உபதேசித்தார்கள். எனவே, வெளியேயிருந்து அசுத்தம் எதுவும் ஏற்பட்டுவிட முடியாது; அசுத்தம் உள்ளேயிருந்துதான் வருகிறது. ஒருவர் மனத்தில் எழும் தீய எண்ணங்களே தீண்டத்தகாதவை, நெருங்கத்தகாதவை என்ற உபதேசத்தை மீண்டும் பிரகடனம் செய்ய பிராம்மணர் முன் வரட்டும். 'மனிதன் தன்னைத்தானே அசுத்தம் செய்துகொள்ளுவது போல், அடிமையாக்கிக் கொள்ளுவது போல், தன்னைத்தானே உண்மையில் விடுதலை செய்துகொள்ளுபவனும் மனிதன் தான்' என்ற அற்புதமான சித்தாந்தத்தை உலகம் நம்பும்படி உபதேசித்தவர் பிராம்மணரே.

ஆந்திர நிருபர் கூறியுள்ள விவரங்களைக் குறித்து பிராம்மணரல்லாதார் கலங்க வேண்டாம். அவரது சார்பில், ஆந்திர நிருபரைப் போன்ற பிராம்மணர்கள் போராடுவார்கள்; போராடியும் வருகிறார்கள். ஒரு சிலர் செய்த பாவங்களுக்காகப் பிராம்மண சமூகத்தையே வெறுக்கும் மனப்பான்மை வளர்ந்து வருவதைக் குறித்து அஞ்சுகிறேன். பிராம்மணரல்லாதார் அவ்விதம் வெறுக்கக்கூடாது. தவறாக நடந்துகொள்ளும் பிராம்மணர்களை, தம் விஷயத்தில் சரியாக நடந்துகொள்ளும்படி வற்புறுத்தாமல் பிராம்மணரல்லாதார் பெருந்தன்மையுடன் இருக்கட்டும். ஒரு வழிப்போக்கர் எனக்கு மரியாதை செய்யவில்லை என்பதற்காகவோ, அல்லது நான் சமீபத்தில் இருப்பதால், அல்லது தீண்டுவதால், அல்லது என் குரலைக் கேட்பதால் அசுத்தமாகிவிடுவதாக அவர் எண்ணுகிறார் என்பதற்காகவோ, என்னை அவர் அவமதித்துவிட்டதாக நான் நினைக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால், நான் போகும் வழியை விட்டு அப்பால் போகும்படி அவர் கட்டளையிட்டால் நான் மறுத்துவிட வேண்டும். அவர் என் குரலைக் கேட்டுவிடுவாரோ என்று அஞ்சி நான் பேசாமல் இருக்கக்கூடாது. இதுவே போதுமானது. அவர் அறியாமையால் தாம் உயர்வானவர் என்று எண்ணுவதையோ அல்லது அவரது மூடவழக்கத்தையோ கண்டு நான் அனுதாபப்படலாம். எனினும், அதற்காக அவர் மீது கோபம் கொள்ளக்கூடாது; அவர் மீது வெறுப்பை வளர்த்துக்கொள்ளக்கூடாது. என்னை யாராவது வெறுத்தால் அது எனக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கும்ல்லவா? அவரையும் நான் அவ்விதமே நினைத்து வெறுக்கக்கூடாது. தன்னடக்கத்தை இழப்பதால் பிராம்மணரல்லாதார் தமது கட்சியை இழந்தவராவர். இறுதியாக அவர் வரம்பு மீறிச் சென்று, தமது சார்பில் போராடும் பிராம்மணர்களைத் தருமசங்கடத்திற்கு உள்ளாக்கிவிடக்கூடாது.

பிராம்மணர், ஹிந்து மதத்தின், மானிட வர்க்கத்தின் சிறந்த மலர்போல் சிரேஷ்டமானவர். அந்த மலர் வாடிவிடும்படி நான் எதுவும் செய்யமாட்டேன். அது தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்ளும் சக்தியுடையதென்பது எனக்குத் தெரியும். இதற்கு முன் எத்தனையோ சண்டமாருதங்களை அது சமாளித்திருக்கிறது. எனினும், அந்த மலரின் மணத்தையும் ஒளியையும் அபகரிக்க பிராம்மணரல்லாதார் முயற்சித்தனர் என்ற சொல்லுக்கு இடம் வைக்க வேண்டாம். பிராம்மணர்களை அழித்துவிட்டு, அதன் விளைவாகப் பிராம்மணரல்லாதார் உயர்நிலை அடைவதை நான் விரும்ப மாட்டேன். ஆனால், இதற்கு முன் பிராம்மணர்கள் அடைந்திருந்த உயர்ந்த நிலைக்கு, அவர்கள் தங்கள் சொந்த முயற்சியால் வருவதையே நான் விரும்புவேன். பிராம்மணர்கள் பிறவியிலேயே பிராம்மணர்களாகப் பிறக்கின்றனர். ஆனால், பிராம்மணியம் அப்படியல்ல. அது ஒரு விசேஷ குணமாகும். நம் மிடையே மிக அடக்கமுள்ளவர்களும் மிகவும் தாழ்ந்தவர்களும் அந்தக் குணத்தைப் பயிற்சியின்மீது பெற முடியும்.

‘எங் இந்தியா’ - 19-2-1925

7

சமபந்தி உணவை வற்புறுத்தலாமா ?

ஒரு நிருபர் எழுதுவதாவது :

“நல்லெண்ணம் கொண்ட சிலர், எல்லா வகுப்பினரிடையும் நல்லெண்ணத்தை வளர்க்கும் வழிகளில் ஒன்றாக, பல சாதியினரும், பல சமூகத்தினரும், பல தேசங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் அடங்கிய ஒரு விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்வதாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அது கலப்பற்ற சைவ உணவு விருந்தென்றும், அதில் மதுபானமே விரியோகிக்கப்படமாட்டாதென்றும் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அப்போது, எந்த ஹிந்துக்களாவது, உங்கள் சாதியைச் சேர்ந்த அல்லது உங்கள் சொந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த எவராவது அழைப்பிற்கு இணங்க, (ஆமாம், வற்புறுத்தலுக்காக அல்ல) அந்த விருந்தில் கலந்துகொள்ள விரும்பி, அவ்விஷயமாக உங்கள் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டால், நீங்கள் உங்கள் சொந்த சனாதனக் கொள்கை காரணமாக அதை ஆட்சேபணை செய்வீர்களா? நிர்மானுஷ்யமான ஓரிடத்தில், ஒரு பிராம்மணர் வழி நடந்த களைப்பால் பசியுடனும் தாகத்துடனும் மூர்ச்சையடையும் தறுவாயில் இருக்கிறார். அப்போது அவருக்கு ஒரு சண்டாளரோ, முஸ்லிமாளோ அல்லது ஒரு கிறிஸ்தவரோ சுத்தமான அரிசி உணவும், சுத்தமான தண்ணீரும் மனமுவந்து (வற்புறுத்தி அல்ல) கொடுத்தால், உங்கள் சனாதன தருமம் அல்லது மரியாதை தருமக் கொள்கையுடைய அந்தப் பிராம்மணர் அதை ஏற்றுக்கொள்ளலாமா? சுருங்கச் சொன்னால், கேள்வி இதுதான்: அத்தகைய நல்லெண்ணத்தை நிரூபிப்பதற்காக சாதி, சமய, தேச வேற்றுமையின்றி சர்வஜன விருந்து அளிப்பதோ, அல்லது ‘தீண்டாதார்’ தீண்டத் தகுந்த ஒரு ஹிந்துவுக்கு உணவு அளிப்பதோ,

அதை அவர் அங்கீகரிப்பதோ, உங்களுடைய சனாதன, வர்ணச்சிரம, அல்லது மரியாதை தருமத்துக்கு இசைந்ததா, அல்லவா?"

ஒரு பிராம்மணர் ஆபத்தான நிலையிலிருந்தால், அவர் உயிரை வைத்துக்கொள்ள விரும்பும் பட்சத்தில் சுத்தமான உணவு அளிப்பவர் யாராயினும் அதை அவர் ஏற்றுக்கொள்ளலாம். சர்வதேச அல்லது சர்வசாதி விருந்தில் கலந்துகொள்ளுவதை நான் ஆட்சேபிக்கவும் மாட்டேன், ஆதரிக்கவும் மாட்டேன். அதற்குக் காரணம் சாதாரணமானதே. அதாவது அத்தகைய வைபவங்கள் நடப்பையோ அல்லது நல்லெண்ணத்தையோ அவசியம் வளர்க்கும் என்பதில்லை. இன்று ஹிந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்குமிடையே ஒரு விருந்து வைபவம் நடத்துவது சாத்தியமே. ஆனால், அத்தகைய விருந்து வைக்காததுதான், அவர்களைப் பிரிந்திருக்கும்படி செய்கிறது என்பதில்லை; அது போலவே, அவ்வித ஒரு விருந்து இரு சமூகங்களையும் ஒன்று சேர்த்தும் விடாது என்று நான் துணிந்து கூறுவேன். படுமோசமான விரோதிகள் ஒன்று சேர்ந்து சாப்பிடுவதையும் உற்சாகத்துடன் பேசுவதையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். அப்படியிருந்தும், அவர்கள் விரோதிகளாகவே இருந்து வருவார்கள். எனவே, நிருபர் இதற்கெல்லாம் எங்கே எல்லை கட்ட முடியும்? சைவ உணவுடனும், மதுவிலக்குடனும் அவர் நிறுத்திக்கொள்ளுவானேன்? மாமிச உணவு சாப்பிடுவதை ஒரு புண்ணியமாகவும், சாராயம் குடிப்பதை ஒரு தீங்கற்ற, மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும் சிற்றுண்டியாகவும் கருதும் ஒரு மனிதர், அவரது மாட்டிறைச்சித் துண்டையும் உல்லாசமான மதுபானத்தையும் மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து சாப்பிடுவதை நல்லெண்ணத்தை வளர்க்கும் ஒரு காரியமாகவே கருதுவார். நிருபர் கேள்வியில் அடங்கியிருக்கும் வாதத்திற்கு ஓர் எல்லை கட்டுவதென்பது முடியாத காரியம். எனவே, சமபந்தி போஜனம் நல்லெண்ணத்தை வளர்க்கும் ஒரு முறை என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது.

ஆனால், என் வரையில் நான் இந்தக் கட்டுப்பாடுகளையெல்லாம் அனுஷ்டிப்பதில்லை. சாப்பிடத் தகாதவைகளைத் தவிர மற்ற உணவு எதையும், அது சுத்தமாக இருக்கும் பட்சத்தில், நான் யாரிடமிருந்தும் வாங்கிச் சாப்பிடுவேன். என்றாலும், கட்டுப்பாடுகளை அனுஷ்டிப்போரின் உணர்ச்சிகளுக்கு நான் மதிப்புக் கொடுக்கிறேன். இவ்விஷயமாக மற்றவர்களின் 'குறுகிய மனப்பான்மை'யை நான் கண்டிக்கவில்லை; எனது 'தாராள'மான போக்கைக் குறித்து என்னை நானே முதுகில் தட்டிக் கொடுத்துக் கொள்ளவுமில்லை. வெளித் தோற்றத்துக்குத் தாராள மனப்போக்கு உடையவனாகத் தோன்றும் நான், உண்மையில் குறுகிய மனப்பான்மையுடையவனாகவும், சுயநலக்காரனாகவும் இருக்கலாம். வெளித்தோற்றத்தில் குறுகிய பழக்க வழக்கமுள்ளவராகத் தோன்றும் எனது நண்பர், உண்மையில் தாராள மனமுள்ளவராகவும், சுயநலமற்றவராகவும் இருக்கலாம். சிறப்போ

அல்லது சிறுமையோ, நோக்கத்தைத்தான் பொறுத்திருக்கிறது. நட்பு உணர்ச்சியும் சகோதர பாவமும் வளர வேண்டும் என்ற திட்டத்தின் ஓர் அம்சமாக சமபந்தி போஜனத்தை வற்புறுத்துவதால், போலிப் பிரச்சனைகளும் வீண் நம்பிக்கையும் எழுந்து நல்லெண்ண வளர்ச்சிக்கு இடையூறு ஏற்படும். தீட்டு, உயர்வு என்ற எண்ணத்தை அகற்றவே நான் முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். தனக்குத் தானே விதித்துக் கொண்டுள்ள இந்தக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு ஆரோக்கிய ரீதியாகவும் ஆன்மிக ரீதியாகவும் மதிப்பு உண்டு. எனினும், அவற்றை அனுஷ்டிக்காததால் மனிதன் நரகத்திற்குப் போய்விட மாட்டான்; அனுஷ்டிப்பவரை அவை ஏழாவது சுவர்க்கத்திற்கும் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடாது; போஜனக் கட்டுப்பாடுகளை மிகமிகக் கண்டிப்பாக அனுஷ்டிக்கும் ஒருவர் உண்மையில், சமுதாயமே வெறுத்து ஒதுக்கத் தகுந்த அயோக்கியராக இருக்கலாம். சாதி, சமய வேற்றுமை எதுவுமின்றி எல்லோருடனும் சேர்ந்து எதையும் சாப்பிடுபவர், எப்போதும் கடவுளிடம் அஞ்சி நடக்கும் குணம் வாய்ந்தவராகவும், அவரது சகவாசத்தைப் பெறுவது ஒரு பாக்கியமாகவும் இருக்கலாம்.

—‘ஹரிஜன்’ - 30-4-1925

8

‘நான் எழுதுவதில் முரண்பாடு இருந்தால்.....’

நான் எழுதுவதையெல்லாம் விடாமல் வாசித்து வரும் ஒருவர், சமபந்தி போஜனம், கலப்பு மணம் இவை பற்றிச் சமீபத்தில் நான் எழுதியுள்ளவைகளுக்கும், சில வருஷங்களுக்கு முன் எழுதியிருப்பவைகளுக்கும் வேற்றுமை இருப்பதைத் தமது கடிதத்தில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

1921 அக்டோபர் 6-ந் தேதி நான் ‘ஹிந்து மதம்’ பற்றி ‘எங் இந்தியா’வில் எழுதிய கட்டுரையிலிருந்து அந்த வேற்றுமைக்கு அவர் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். அதில் அவர் சில பகுதிகளை விட்டுவிட்டுக் கீழ்க்கண்டவற்றை மாத்திரம் குறிப்பிட்டுள்ளார் :

“சமபந்தி போஜனத்தினாலும் கலப்பு மணத்தினாலும் வர்ணச்சிரமம் பாதிக்கப்படவில்லையாயினும், பல்வேறு வகுப்புகளிடையே சமபந்தி போஜனத்தையும் கலப்பு மணத்தையும் ஹிந்து மதம் முற்றிலும் ஆதரிக்கவில்லை. ஹிந்து மதம் தன்னடக்கத்தின் மகோன்னதமான எல்லையை அடைந்துள்ளது. ஆன்மா விடுதலை பெற வேண்டும் என்பதற்காக, உடல் சம்பந்தமான வசதிகளை அடியோடு துறப்பதே ஹிந்து மதம் என்பதில் ஐயமில்லை.....ஒருவர்

ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணைத் தவிர வேறு யாரையும் மணம் செய்துகொள்ளுவதில்லையென்ற கட்டுப்பாட்டை அனுசரிப்பது, அவரது சிறந்த தன்னடக்கத்தையே காட்டுகிறது.....சமபந்தி போஜனத்தையும், கலப்பு மணத்தையும் விலக்குவது துரிதமான ஆன்மிக மலர்ச்சிக்கு அவசியமாகும்.”

பிறகு, சென்ற வருடம் நவம்பர் மாதம் 4-ந் தேதி நான் விடுத்த அறிக்கையிலிருந்து அவர் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். அந்த அறிக்கைகள் பத்திரிகைகளில் வெளியாகியிருந்தன. அதிலும் அவர் சில பகுதிகளை விட்டுவிட்டுக் கீழ்க்கண்டவற்றை மாத்திரம் குறிப்பிட்டுள்ளார் :

“சமபந்தி போஜனத்துக்கும் கலப்பு மணத்துக்கும் உள்ள கட்டுப்பாடுகள் ஹிந்து மதத்தின் அம்சங்களல்ல. அவை சமுதாயத்தில் நிலவும் வழக்கங்களாகும். ஒரு வேளை அவை, ஹிந்து மதம் ஸ்ரீண தசையிலிருந்தபோது அதில் புகுந்து கொண்டிருக்கலாம்.....இன்று இந்த இரு தடைகளும் ஹிந்து சமுதாயத்தைப் பலவீனப்படுத்தி வருகின்றன. இந்தத் தடைகளை வற்புறுத்துவது, வாழ்க்கையின் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத மூலாதாரமான விஷயங்களிலிருந்து மக்களின் கவனத்தைத் திருப்பி வருகிறது.....உணவு, விவாக சம்பந்தமான கட்டுப்பாடுகள் ஹிந்து சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியைத் தடுத்து வருகின்றன.”

விருப்பு வெறுப்பற்ற மனத்துடன் நான் அந்த இரு அறிக்கையையும் வாசிக்கும்போது, குறிப்பாக அவற்றின் முழு விவரங்களையும் வாசிக்கும்போது, அந்த இரண்டுக்கும் முரண்பாடு இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. 1921-ம் வருடத்திய அறிக்கையில் நான் ஹிந்து மதத்தைப் பற்றி எழுதியபோது, மிகச் சுருக்கமாகவும் மேலெழுந்தவாரியாகவுமே குறிப்பிட்டிருந்தேன். நவம்பர் 4-ந் தேதி அறிக்கையில், எண்ணிக்கையற்ற சாதிகளையும், சாதிக் கட்டுப்பாடுகளையும் பற்றி நான் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டியிருந்தது. இப்போது ஆசிரமத்தில் வாழ்க்கை முறை எப்படியிருக்கிறதோ, முற்றிலும் அது போலவேதான் 1921-ஆம் ஆண்டிலும் இருந்தது. எனவே, என் பழக்க வழக்கத்தில் எவ்வித மாறுதலும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை. சமபந்தி போஜனம், கலப்பு மணம் இவ்விஷயமாக ஒருவர் மேற்கொள்ளும் கட்டுப்பாடு, உடல் சம்பந்தமான வசதிகளைத் துறக்கும் ஒரு செய்கை என்பதுதான் இன்னும் எனது நம்பிக்கையாகும். 1921-ஆம் ஆண்டு எழுதிய கட்டுரையை இன்று நான் எழுதுவேனாயின், ஒரு வேளை அதில் ஒரு வார்த்தையை நான் மாற்றியிருப்பேன். ‘விலக்கு’ என்பதற்குப் பதிலாக, அதே கட்டுரையில் சில வரிகளுக்கு மேலே நான் குறிப்பிட்டிருப்பதுபோல், ‘சமபந்தி போஜனம், கலப்பு மணம் இவற்றிற்கு எதிராகத் தனக்குத் தானே மேற்கொண்டுள்ள கட்டுப்பாடு, துரிதமான ஆன்மிக மலர்ச்சிக்கு அவசியமாகும்’ என்று மீண்டும் குறிப்பிட்டிருப்பேன்.

நவம்பர் 4-ந் தேதி அறிக்கையில் நான் என்ன கூறியிருப்பினும், சகோதர மனப்பான்மை வளருவதற்கோ, அல்லது தீண்டாமையை அகற்றுவதற்கோ சமபந்தி போஜனமும் கலப்பு மணமும் எவ்விதத்திலும் அவசியமில்லையென்று நான் கூறுவேன். அதே சமயம், வற்புறுத்தப்பட்ட கட்டுப்பாடு நிச்சயமாக எந்தச் சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியும் குன்றும்படி செய்துவிடும். இந்தக் கட்டுப்பாடுகளை வர்ண தருமத்துடனே அல்லது சாதியுடனே இணைப்பதால், ஆன்மிக சுதந்திரத்திற்கு நிச்சயமாகக் குந்தகம் ஏற்படுவதுடன், வர்ணமானது மதத்திற்கு ஒரு சமையாகிவிடும்.

இதையெல்லாம் கூறிய பிறகு, நான் எழுதும் விஷயங்களை விடாமல் வாசித்து வரும் எந்த நிருபருக்கும், அவற்றில் அக்கறையுள்ள மற்றவர்களுக்கும் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். நான் கூறுவதில் முரண்பாடு தோன்றக்கூடாது என்பதுபற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. சத்தியத்தை நாடிச் செல்லும் நான், பல கொள்கைகளை உதறித் தள்ளியிருக்கிறேன்; பல புதிய விஷயங்களைக் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கு வயதாகிவிட்டாலும், என் மனவளர்ச்சி நின்றுவிட்டதென்ற உணர்ச்சி எனக்கு ஏற்படவில்லை. அல்லது என் உடல் அழிந்ததும் என் வளர்ச்சி நின்றுவிடுமென்றும் நான் கருதவில்லை. நான் அக்கறை கொண்டுள்ள விஷயம் நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் சத்தியத்தின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியத் தயாராக இருப்பதுதான். சத்தியம் தான் என் கடவுள். எனவே, நான் எழுதியவற்றில் உள்ள முரண்பாட்டை யாராவது கண்டுபிடித்தால், அவருக்கு என் சித்த சுவாதீனத்தில் நம்பிக்கை இருக்குமாயின், ஒரே விஷயத்தைப் பற்றி நான் பிற்பாடு எழுதியதையே அவர் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

—'ஹரிஜன்' - 29-4-1933:

9

செயற்கைச் சரக்கு

ஹிப்ளியிலிருந்து எழுதியிருக்கும் ஒருவர் கீழ்வருமாறு சில கேள்விகள் கேட்டுள்ளார் :

தீண்டாமை இயற்கையானதா அல்லது செயற்கையானதா? அது சமுதாயத்தில் அடங்கியுள்ள மக்களின் ஒழுக்க வளர்ச்சி, அறிவு வளர்ச்சி, வாழ்க்கை முறை இவற்றைப் பொறுத்ததா? தீண்டாமை முற்றிலும் அகற்றப்பட்ட ஒரு சமுதாயத்தை நீங்கள் சித்திரித்துக்காட்ட முடியுமா?

என் அபிப்பிராயத்தில், தீண்டாமை முற்றிலும் செயற்கைச் சரக்கேயாகும். மக்களின் ஒழுக்க, அறிவு வளர்ச்சிக்கும் தீண்

டாமைக்கும் சம்பந்தமில்லை. இதற்குக் காரணம் தெளிவானது. ஹிந்து சமுதாயத்தில் தீண்டாதார் எனப்படுவோர் ஒழுக்க, அறிவு அபிவிருத்தியில் சாதி ஹிந்துக்களிடையே உள்ள மிக மிகச் சிறந்தவருக்குச் சமமாக இருப்பதைக் காண்கிறோம். அப்படியிருந்தும், அவர் தீண்டாதாராகவே நடத்தப்படுகிறார். நான் சித்தரிக்கும் தீண்டாமையிலிருந்து விடுதலையடைந்த சமூகத்தில், எவரும் தம்மை மற்றவரைக் காட்டிலும் உயர்வாகக் கருதமாட்டார். அவ்விதம் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு சமுதாயத்தில் ஒழுங்கற்ற விபரீதமான போட்டியோ அல்லது சண்டையோ இராது.

அவர் அடுத்தபடியாகக் கேட்பதாவது :

“தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்குச் சமபந்தி போஜனமும் கலப்பு மணமும் அவசியமானவையா?”

அந்தக் கேள்விக்கு ‘இல்லை’ என்பதும் ‘ஆம்’ என்பதுமே எனது பதிலாகும். இல்லை என்பதற்குக் காரணம் என்ன வெனில், அது ஹரிஜன சேவக சங்கத் திட்டத்தின் ஓர் அம்ச மல்ல. தவிர, திருமணம் செய்துகொள்ளுவதும் உண்பதும் பொதுவாகத் தனி நபரைப் பொறுத்த விஷயங்கள். ஒருவரை, அவரது விருப்பத்துக்கு விரோதமாக, ஒரு பெண்ணை மனைவி யாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும்படியோ அல்லது எவருட னும் சாப்பிடும்படியோ கேட்க யாருக்கும் உரிமையில்லை.

அதே சமயம் எனது விடை ‘ஆம்’ என்பதும் ஆகும். ஏனென்றால், தீண்டாதவர் அல்லது தாழ்ந்தவர் என்ற காரணத் தைக்கொண்டு ஒருவர் மற்றொருவரால் தொடப்பட்ட உணவைச் சாப்பிட மறுத்தால், அவர் தீண்டாமையை அனுஷ்டிப்பவ ராகிறார். வேறு விதமாகச் சொல்லுவதாயின், சமபந்தி போஜனம் அல்லது திருமணம் செய்வதற்கு, தீண்டாமை தடையாக இருக்க முடியாது.

அவருடைய அடுத்த கேள்வியாவது :

“மத சம்பந்தமான அனுஷ்டானங்களில் அல்லது பழக்க வழக்கங்களில் மாறுதலை உண்டு பண்ணுவதற்கு, குற்றம் குறையுள்ள ஒருவர் தகுதி வாய்ந்த அதிகாரியாக இருக்க முடியுமா?”

மானிடராகப் பிறந்த எல்லோருமே சற்றேறக் குறைய குற்றம் குறையுள்ளவர்கள்தான். எனினும், குறையுள்ள ஒரு மனிதர், ஒரு குறிப்பிட்ட மாறுதலைச் செய்வதற்குக்கூடத் தகுதி யற்ற விதத்தில் அவ்வளவு குறையுள்ளவராக இருக்க முடியாது. ஒருவர், வேறு விதத்தில் குறையுள்ளவராயினும், போதை கொடுக்கும் வஸ்துக்களான அபின், சாராயம் முதலியவற்றை உபயோகிக்கும் விஷயமாக சில நிர்ணயமான கொள்கையுடைய வராக இருக்கலாம். அந்நிலையில், மத சம்பந்தமான ஆதாரங்

களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தாலும், மக்களின் குடிப் பழக்கத்தில் மாறுதல்களை உண்டாக்க உத்தேசிக்கவும், மாறுதல்களை அமுலுக்குக் கொண்டுவரவும் அவருக்கு எல்லா உரிமையும் உண்டு.

— 'ஹரிஜன்' - 23-3-1934

10

முரண்பாட்டுக்குக் காரணம் மனக்குழப்பமே

ஒருவர் எழுதுவதாவது :

“தீண்டாமையை ஒழிக்க நீங்கள் தீவிரப் பிரசாரம் செய்து வரும்போது, சில விஷயங்களைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். அவை, 'எங் இந்தியா'வில் ஏற்கனவே நீங்கள் எழுதியுள்ள விஷயங்களுக்கு முரணாக இருப்பதுபோல் தோன்றுகின்றன. உதாரணமாக, சமபந்தி போஜனக் கட்டுப்பாடு பற்றிய விதி ஆன்மிக மலர்ச்சிக்காக ஏற்பட்டதேயன்றி, அதற்கும் வர்ண தருமத்துக்கும் சம்பந்தமில்லையென்று நீங்கள் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதியிருந்தீர்கள். இப்போதோ, தீண்டாமை காரணமாக தீண்டாதாருடன் எவராவது சாப்பிட ஆட்சேபிப்பது பாவம் என்று சொல்லி வருகிறீர்கள். ஆன்மிக மலர்ச்சிக்கு சமபந்தி போஜனக் கட்டுப்பாடு அவசியமென்றே அல்லது நியாயமென்றே நீங்கள் ஒத்துக்கொண்டால், தீண்டாதாருடன் சாப்பிட மறுப்பது பாவமென்று நீங்கள் எப்படிச் சொல்ல முடியும்? சமபந்தி போஜனக் கட்டுப்பாடு வர்ண தருமத்தின் ஓர் அம்சமல்ல என்று நீங்கள் கூறுவதை நான் ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். எனினும், சமபந்தி போஜனம் ஆன்மிக மலர்ச்சிக்கு ஏன் தடையாக இருக்கிறது என்பதைத்தான் என்னால் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை.”

இங்கே இரண்டு விதத்தில் மனக்குழப்பம் இருக்கிறது. முதலாவதாக, தீண்டாமை காரணமாகச் சமபந்தி போஜனக் கட்டுப்பாடு, ஆன்மிக மலர்ச்சி காரணமான கட்டுப்பாட்டிலிருந்து முற்றிலும் வேறுனது. முதலாவது கட்டுப்பாடு, ஒரு வகுப்பினர் யாவரையுமே ஒதுக்கிவைப்பதாக இருக்கிறது. அது, அவ்வகுப்பினரின் வாழ்விற்கே ஒரு சவாலாகும். இரண்டாவதான கட்டுப்பாடோவெனில், ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பில் பிறந்தார் என்பதற்காக யாரையும் ஒதுக்கவில்லை; ஆனால், குறிப்பிட்ட பழக்க வழக்கங்களுக்கு இலக்கான தனி நபர்களுையே ஒதுக்கி வைக்கிறது. அவ்விதமாக, தீண்டாமை காரணமான கட்டுப்பாடு, சம்பந்தப்பட்டவர்களின் பழக்க வழக்கங்கள் எவ்விதமாயினும், நீடித்து வரும். ஆன்மிக மலர்ச்சி காரணமான கட்டுப்பாடு, ஒதுக்கப்பட்டவர் ஆட்சேபகரமான தமது பழக்க வழக்கங்களைக் கைவிட்ட

உடனடியாக நீங்கிவிடும். எனவே, நிருபர் குறிப்பிட்டுள்ளபடி 'எங் இந்தியா'வில் நான் முன்பு எழுதியிருப்பதற்கும் எனது தற்போதைய நிலைக்கும் முரண்பாடு எதுவுமில்லை. இரண்டாவதாக, 'எங் இந்தியா'வில் குறிப்பிட்டுள்ள எனது அபிப்பிராயத்துக்கு நான் சமாதானம் கூற முடியாமல் இருந்தாலும்கூட, நிருபரின் சந்தேகம் தீருவதற்குக் காரணமிருக்கிறது. அதாவது, 'எங் இந்தியா'வில் நான் முன்பு குறிப்பிட்டிருந்த கட்டுப்பாட்டை ஆதரிக்கிறேன். தீண்டாமை காரணமாக சமபந்தி போஜனத்தை ஆட்சேபிப்பதை நான் கண்டிக்கிறேன். நிருபரின் சந்தேகம் தீருவதற்கு இது போதாதா?

வைஷ்ணவ சமய சம்பந்தமான நூல்களில் அவ்விஷயங்களை யொட்டிக் கண்டிப்பான கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; எனவே, எனது நிலை அவற்றிற்கு முரணாக இல்லையா என்றும் நிருபர் மேற்கொண்டு கேட்டுள்ளார். அந்தக் கேள்வி நியாயமானதுதான். அந்தக் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் எனது நிலைக்கும் உள்ள முரண்பாட்டை, நான் தவிர்க்க முடியாதவனாக இருக்கிறேன் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். நான் வைஷ்ணவ சமயத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பது பற்றிப் பெருமை அடைகிறேன். எனினும், அதற்காக வைஷ்ணவ சமய நூல்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ள எல்லாச் சடங்குகளையும் நான் விடாமல் அனுஷ்டித்துத் தீரவேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. நான் வைஷ்ணவ சமயத்தில் உறுதியான நம்பிக்கை வைத்திருப்பதற்குக் காரணம், அது உலகிலுள்ள யாவரிடமும் அன்பு காட்டும்படி, அதாவது எல்லோரிடமும் சகோதர மனப்பான்மை கொள்ளும்படி உபதேசிக்கிறது; சத்தியத்தையும் அகிம்சையையும் அணுஅவளவும் வழுவின்றி அனுஷ்டிக்கும்படி அது பெரிதும் வலியுறுத்துகிறது; கடவுளிடம் தன்னலமற்ற பக்தி கொள்ளும்படியும் அது வற்புறுத்துகிறது. மத சம்பந்தமான ஹிந்து நூல்களிலும், லௌகிக சம்பந்தமான நூல்களிலும் வைஷ்ணவ மகான்களும் மற்ற நூலாசிரியர்களும் குறுகிய மனப்பான்மையையும், சகியாமையையும், மூடநம்பிக்கையையும் மிகவும் வன்மையாகக் கண்டித்திருக்கிறார்கள். வேறு எந்த மத நூலிலும் அவ்விதம் யாரும் கண்டிக்கவில்லை. எனவே, வைஷ்ணவ சமய தத்துவத்துக்கு வெளிப்படையான முரண்பாடுள்ள சடங்குகள் அனுஷ்டிக்கப்படுவதைக் குறித்து நான் கலங்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

நிருபர், தமது கடிதத்தின் இறுதியில் கீழ்வருமாறு குறிப்பிட்டிருக்கிறார்:

"எங்களுக்கு ஏற்படும் சந்தேகங்களை நாங்களே தீர்த்துக்கொள்ள முடியாது. எனவே, நாங்கள் உங்களுடைய சிறந்த தீர்ப்புக்குப் பணிகின்றோம். நாங்கள் உங்களுடைய உபதேசத்தைப் பின்பற்றும்போது, எங்களுடைய நெருங்கிய உற்றார் உறவினரால்கூட நாங்கள் பகிஷ்கரிக்கப்படும் சங்கடத்துக்கு உள்ளாக வேண்டியிருக்கிறது. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் நாங்கள் என்ன செய்வது?"

இந்தக் கேள்விக்கு விடையளிப்பது கஷ்டமாகும். இது, ஓர் ஆடவருக்கோ அல்லது ஒரு பெண்ணுக்கோ, துன்பத்தைச் சகித்துக்கொள்ளும் சக்திக்குத் தகுந்தவாறு அவரவரே தீர்மானித்துக்கொள்ள வேண்டிய விஷயமாகும். தீண்டாமை ஒரு தீமை என்று கருதுவோர், அதை எவ்விதத்திலும் எந்த உருவத்திலும் அனுஷ்டிக்க முடியாது. மிகவும் முக்கியமான அத்தகைய விஷயத்திலும், ஒவ்வொரு சீர்திருத்தவாதியும், அவர் ஆடவராயினும் சரி, பெண்ணாயினும் சரி, தைரியமாகத் தமது கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்றும், அவர்கள் தங்களுக்கு நேரும் சமுதாயக் கொடுமைகளையெல்லாம் அஞ்சாமல் தைரியமாக எதிர்த்து நிற்க வேண்டுமென்றுமே நான் எதிர்பார்ப்பேன். உலகம் முழுவதுமே சீர்திருத்தவாதிகளின் விதி அப்படித்தான்.

—‘எங் இந்தியா’ - 13-4-1934

11

சாதி ஒழிய வேண்டியதே

1. வேதங்கள் கூறும் வர்ணச்சிரமத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு. ஸ்மிருதிகளிலும் மற்ற நூல்களிலும் முரண்பாடான சில பகுதிகள் இருப்பினும், வர்ணச்சிரமம் முற்றிலும் சம அந்தஸ்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதென்பதே என் அபிப்பிராயமாகும்.

2. சாஸ்திரங்கள் என்ற பெயரால் அச்சிடப்பட்ட நூல்களிலுள்ள ஒவ்வொரு வார்த்தையும் வேதவாக்கு அல்ல என்பதே என் கருத்து.

3. ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட நூல்களின் வியாக்கியானம் விரிவடைந்து வந்திருக்கிறது. மனிதரின் அறிவையும் இதயத்தையும் போல் அது எல்லையின்றி விரிவடையும் ஆற்றல் உள்ளது.

4. சாஸ்திரங்களில், உலகம் முழுவதற்கும் பொதுவான உண்மைகளுக்கும் ஒழுக்கங்களுக்கும் வெளிப்படையான முரண்பாடுள்ள எதுவும் நீடிக்க முடியாது.

5. சாஸ்திரங்களில், பகுத்தறிவுக்கு முரணாக இருக்கும் எதுவும் நிலைத்திருக்க முடியாது.

6. சாஸ்திரங்களில் உள்ள வர்ணச்சிரமம் இன்று அனுஷ்டானத்தில் இல்லை.

7. தற்போதைய சாதி முறை வர்ணச்சிரமத்திற்கு நேர்விரோதமானது.

8. வர்ணச்சிரமத்தில், சமபந்தி போஜனத்துக்கும் கலப்பு மணத்துக்கும் தடை இருந்ததில்லை, இருக்கவும்கூடாது. லாபம் சம்பாதிப்பதற்காகப் பரம்பரைத் தொழிலை மாற்றிக் கொள்ளுவதற்கே வர்ணச்சிரமத்தில் தடை இருக்கிறது. எனவே, தற்போதைய வழக்கம் இரட்டிப்புத் தவறாகும். அது, சமபந்தி போஜனம், - கலப்பு மணம் இவ்விஷயமாகக் கொடுமையான கட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது; தொழிலைத் தேர்ந்தெடுப்பது பற்றித் தாறுமாறான குழப்பத்தைச் சகித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

9. வர்ணச்சிரமத்தில் சமபந்தி போஜனத்திற்கும், கலப்பு மணத்துக்கும் தடை இல்லையென்றாலும், அவ்விஷயமாக நிர்ப்பந்தம் கூடாது. ஓர் ஆடவரோ அல்லது பெண்ணோ எங்கே கல்யாணம் செய்துகொள்ளுவது, எங்கே சாப்பிடுவது என்பதைத் தனி நபரின் தங்குதடையற்ற விருப்பத்துக்கு விட்டுவிட வேண்டும். வர்ணச்சிரம விதி அனுஷ்டிக்கப்படுவதாயின், திருமணம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், ஜனங்கள் இயற்கையாக, தங்கள் சொந்த வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவர்களுடன் மாத்திரமே கல்யாண உறவு வைத்துக்கொள்ள விரும்புவர்.

10. நான் அடிக்கடி கூறியிருப்பது போல், பிறப்பினால் தீண்டாமை என்ற விஷயம் சாஸ்திரங்களில் இல்லவே இல்லை. தற்போதைய தீண்டாமை வழக்கத்தை ஒரு பாவமாகவும், ஹிந்து மதத்திற்குப் பெரும் களங்கமாகவுமே நான் நிச்சயமாகக் கருதுகிறேன். தீண்டாமை வாழ்ந்தால் ஹிந்து மதம் செத்துவிடும் என்ற அபிப்பிராயம் முன்னரைக் காட்டிலும் இப்போது என் மனத்தில் பலம் பெற்றிருக்கிறது.

11. சாதியை அழிப்பதற்கு, மிகவும் பயன்தரத்தக்க, மிக்க துரிதமான, சிறிதும் ஆடம்பரமற்ற வழி யென்னவெனில், சீர்திருத்தவாதிகள் முதலில் தங்களுக்குள் அந்த வழக்கத்தை ஒழிக்க முற்படுவதுதான். அவசியமாயின், அதன் காரணமாக ஏற்படும் சமுதாய பகிஷ்காரத்தின் விளைவுகளையும் அவர்கள் ஏற்கத் தயாராக இருக்க வேண்டும். வைதிகத்தைத் தூற்றுவதால், சீர்திருத்தம் ஏற்பட்டுவிடாது. அத்தகைய மாறுதல் யாருமறியாமல் நாளாவட்டத்தில் சிறிது சிறிதாக ஏற்பட வேண்டும். 'உயர்ந்த' வகுப்பினர் தங்களுடைய 'உயர்ந்த' பீடத்திலிருந்து கீழே இறங்கி வந்தால்தான், 'தாழ்ந்த' வகுப்பினரிடையே நல்லெண்ணம் ஏற்படும்படி செய்ய முடியும். நகரங்களில் வசிக்கும் மக்களுக்கும் கிராமவாசிகளுக்கும் இடையேயுள்ள பிளவையும், உயர்ந்த வகுப்பினருக்கும் தாழ்ந்த வகுப்பினருக்கும் உள்ள பிளவையும் அகற்றி ஒற்றுமை ஏற்படும்படி செய்வது, எவ்வளவு கஷ்டமானதென்பதைக் கிராம ஊழியத்தின் அன்றாட அனுபவமானது காட்டுகிறது. நகரங்கள், கிராமங்கள் இரண்டிலுமே வகுப்பு வேற்றுமை இருந்து வருகிறது.

‘தீண்டாதார்’

சாதி ஹிந்துக்களாகும் காலம்

“சாதி ஒழியவேண்டியதே” என்ற தலைப்பின் கீழ் நான் எழுதிய கட்டுரை, சாதி ஹிந்துக்களுக்கும் ஹரிஜனங்களுக்கும் இடையேயுள்ள சம்பந்தத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. சாதி ஹிந்துக்கள் அல்லது சவர்ண ஹிந்துக்களிடையே மாத்திரம் ஏற்பட வேண்டிய சீர்திருத்தத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. தீண்டாமை ஒழிந்துவிட்டால், பின்னர் ‘தீண்டாதார்’, சாதி ஹிந்துக்கள் போன்ற அதே நிலையை அடைவார்கள். அதன் பின் அவர்கள் ஹரிஜனங்களாகக் கருதப்படமாட்டார்கள்; சாதி ஹிந்துக்களிடையே நிலவி வரும் பழக்க வழக்கங்களுக்கு அவர்கள் உட்பட வேண்டியிருக்கும். எனவே, சாதி இப்போதிருப்பதுபோலவே இருந்து வருமாயின், ஹரிஜனங்களுக்கும் சாதி ஹிந்துக்களுக்குமிடையே சம்பந்தி போஜனமோ, கலப்பு மணமோ இராது. இன்றிருக்கும் சாதி முறை ஒழிந்துவிடுமாயின், —அது ஒருநாள் ஒழிந்துதான் தீரும்— பின்னர் சாதி ஹிந்துக்களுக்கும் சாதி ஹிந்துக்களுக்குமிடையே சம்பந்தி போஜனமும் கலப்பு மணமும் ஏற்படுவதுபோல், ஹரிஜனங்களுக்கும் சாதி ஹிந்துக்களுக்குமிடையேயும் அவை நிச்சயமாக ஏற்பட்டுவிடும். எனினும், வர்ணம் அப்படியே இருந்து வருமென்பதே என் நம்பிக்கையாகும். வர்ணம் நிலைத்திருக்குமாயின், முன்பு இருந்தது போல், யார் யார் எந்தத் தொழில் செய்யவேண்டுமென்ற கட்டுப்பாடு ஏற்படும்; முன்பு இராதது போலவே சம்பந்தி போஜனம், கலப்பு மணம் இவை சம்பந்தமாகக் கட்டுப்பாடு எதுவும் இராது. அவ்விஷயமாக என்ன நேர்ந்தாலும், அது ஹரிஜன சேவக் சங்கத்தின் அலுவல் காரணமாக ஏற்பட்டு விடாது; வேறு சக்திகளின் காரணமாகவே ஏற்படும். ஏனெனில், அந்தச் சக்திகளை ஹரிஜன் சேவக் சங்கம் ஒழுங்குபடுத்தவோ அல்லது கட்டுப்படுத்தவோ முடியாது. எனினும், தனிநபர்கள் என்ற முறையில் அச்சங்கத்தின் அங்கத்தினர்கள், அவரவர் மனப்போக்கின்படி, அந்தச் சக்திகளை உருவாக்குவதில் தங்கள் பங்கை எடுத்துக்கொள்ளுவார்கள் என்பது நிச்சயம்.

ஹரிஜனங்களுக்கு மத போதனை அவசியம்

கேள்வி : ஹரிஜனங்கள் பிரஜா உரிமைகளும் சமுதாய உரிமைகளும் பெறும்படி செய்வதற்காக, குறிப்பிட்ட இடங்களில் கிளர்ச்சியை ஆரம்பிக்கும்படி சாதி ஹிந்துக்களுக்கு நீங்கள் ஆலோசனை கூறுவீர்களா? அவசியமானால் இவ்விஷயமாக, சாதி ஹிந்துக்களுக்கு எதிராக சத்தியாக்கிரகத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யுமாறு நீங்கள் ஹரிஜன சேவக சங்கத்துக்கு சிபார்சு செய்வீர்களா?

பதில் : சாதி ஹிந்துக்களுக்கு எதிராகச் சத்தியாக்கிரகம் செய்யுமாறு, ஒரு ஸ்தாபனம் என்ற முறையில் நான் அச்சங்கத்திற்கு ஆலோசனை கூறமாட்டேன். ஆனால், சங்க அங்கத்தினர்களுக்கு, தங்கள் சொந்த முறையில் அவரவர் இடங்களில் அவ்வித சத்தியாக்கிரகத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யுமாறு நான் ஆலோசனை கூறுவது மாத்திரமல்ல, அவர்கள் அவ்விதம் செய்ய வேண்டுமென்றும் எதிர்பார்க்கிறேன். சத்தியாக்கிரக தத்துவத்தை அறிந்துகொண்டு ஒழுங்கான முறையில் அவர்கள் சத்தியாக்கிரகத்திற்கு ஏற்பாடு செய்வார்களாயின், அவ்விஷயமாக அவர்களுக்கு நிச்சயமாக நான் ஆதரவளிப்பேன். அவ்விதம் செய்யவேண்டியது அவர்களுடைய கடமையாகும்.

கே : மாகாணங்களில் ஜனப்பிரதிநிதி சர்க்கார்கள் இராததால், ஹரிஜனங்களின் ஆலயப் பிரவேசத் திட்டத்தைத் தீவிரமாகவும் ஊக்கத்துடனும் நடத்தும்படி நீங்கள் சங்கத்திற்கு யோசனை கூறுவீர்களா?

ப : நான் யோசனை கூற முடியும். இப்போதுகூட அவ்விதம் நடைபெற்று வருகிறதென்றே அறிகிறேன். ஆனால், அது ஆமை வேகத்தில் நடந்துவருகிறது. அதன் வேகத்தை நிச்சயமாக அதிகரிக்க வேண்டுமென்பதே என் விருப்பம்.

கே : ஹரிஜன சேவக சங்க அங்கத்தினர்கள் தீண்டாதாருடன் சமபந்தி போஜனம் செய்ய மறுக்கலாமா? இவ்விஷயமாக உங்களுடைய கருத்துக்களில் ஏதாவது மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறதா?

ப : சமபந்தி போஜனம், தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கத்தின் ஒரு முக்கிய அம்சம் அல்ல என்று நான் ஒரு சமயம் கூறத்தான் செய்தேன். எனினும், என் சொந்த ஹோதாவில் சமபந்தி

போஜனத்தை நான் விரும்பினேன். இன்று, அவ்விதமே செய்ய வேண்டுமென நான் உற்சாகமுட்டுகிறேன்.

கே : கிராமப் பஞ்சாயத்துகள், முனிசிபாலிட்டிகள், சட்ட சபைகள் முதலியவற்றில் ஹரிஜனங்களுக்குப் போதிய பிரதிநிதித்துவம் கோருவதன் மூலம், ஹரிஜனங்களுக்கு அரசியல் அதிகாரம் கிடைக்க, ஹரிஜன சேவக சங்கம் முயற்சிக்க வேண்டாமா ?

ப : நிச்சயமாக முயற்சிக்கத்தான் வேண்டும். அவ்விஷயமாக எவ்வளவு முயற்சி எடுத்துக்கொண்டாலும் அது அதிகமாகாது.

கே : வயது வந்தவர்கள் அடங்கிய ஹரிஜன் கூட்டங்களிலும் ஹரிஜன் ஹாஸ்டல்களிலும் ஹிந்து மதத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் பற்றிச் சங்கம் ஹரிஜனங்களுக்குப் போதிக்க வேண்டாமா ?

ப : ஹரிஜனக் குழந்தைகளுக்கும், வயது வந்தவர்களுக்கும் ஹிந்து மதத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் பற்றிப் பொது அறிவு ஏற்படும்படி செய்ய வேண்டியது சங்கத்தின் முதன்மையான கடமையாக இருக்க வேண்டும். அவ்விஷயங்கள் பற்றி அவர்கள் அறியாமையில் வளர்ந்து வருவார்களாயின், அவர்கள் ஹிந்து சமுதாயத்தில் நிலைத்திருக்கமாட்டார்கள். அந்த நிலைக்குப் பொறுப்பு, அவர்களுக்கு அவசியமான மதபோதனை அளிக்கத் தவறியவர்களையே சாரும்.

—'ஹரிஜன்' - 28-7-1946

14

மகிழ்ச்சி தரும் அந்நாள்

சூரத் பட்டிதார் ஆசிரமத்திலிருந்து ஒரு நண்பர் ஸ்ரீ நரஹரி பரீக்கிற்குக் கீழ்வருமாறு எழுதியுள்ளார் :

“காந்திஜி அரசியலில் பிரவேசித்ததிலிருந்து, இந்தியாவில் தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கத்துக்கு மகத்தான உத்வேகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஒரு சாதி ஹிந்துவை மணம் செய்து கொள்ளுவதற்குக் கல்வி பெற்ற ஒரு ஹரிஜன் சிறுமியை அவர் கண்டுபிடிப்பாராயின், அது இயக்கத்துக்கு ஒரு விதத்தில் உதவியாக இருக்கும். ஆனால், இவ்விஷயத்தை மற்றொரு கோணத்திலிருந்து சிந்திக்க வேண்டும். பெண் கல்வியில் நம் நாடு இன்னும் பிற்போக்கானதாகவே இருந்து வருகிறது. எல்லா விதத்திலும் பிற்போக்காக இருக்கும் ஹரிஜனங்களிடையே உள்ள கல்வி பெற்ற சிறுமிகளைக் கைவிரலால் எண்ணிவிட முடியும். அவர்கள் சாதி ஹிந்துக்களை மணம் செய்துகொண்டால் அவர்கள் தங்

கள் சமூகத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு சாதி ஹிந்துக்களுடன் ஐக்கியமாகிவிடுவார்கள். பின்னர், தங்கள் சமூகத்துக்கு உள்ளேயிருந்து தங்கள் ஹரிஜன சகோதரிகளின் உத்தாரணத்துக்கு அவர்கள் தொண்டு செய்ய முடியாமற்போய்விடும். அத்தகைய ஒன்றிரண்டு சம்பவங்களை நான் அறிவேன்.

“ஒரு விதத்தில் அத்தகைய கல்யாணங்கள் ஹரிஜனங்களை அறியாமையில் வைத்திருக்கவே உதவியாக இருக்கிறது எனலாம். ஒரு சமூகத்தின் முன்னேற்றம், அதன் பெண்களின் முன்னேற்றத்தையே பொறுத்திருக்கிறது. ஹரிஜன சமூகத்தில் உள்ள சிறந்த பெண்களை சாதி ஹிந்துக்களுக்கு மணம் செய்து கொடுத்துவிட்டால், இன்று அறியாமைப் பேரிருளில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் ஹரிஜனங்கள் அதிலிருந்து வெளியே வர முடியாதவாறு காந்திஜி கதவை மூடியவராவார். இத்தகைய நிலை ஏற்படாதவாறு தடுக்க வேண்டும். எனவே, ஹரிஜனச் சிறுமிகள் சாதி ஹிந்துக்களை மணம் செய்துகொள்ளுவதாயின், தம்பதிகள் தங்களுடைய வாழ்க்கையை ஹரிஜனங்களின் தொண்டிற்கு அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டுமென்ற நிபந்தனையின்மீதே மணம் செய்துகொள்ளவேண்டும். இல்லாவிடில், கல்வி பெற்ற ஹரிஜனப் பெண்கள் தங்கள் சொந்த சமூகத்தில் உள்ள ஹரிஜன இளைஞர்களையே மணம் செய்து கொள்ளும்படி தூண்ட வேண்டும். அவர்கள் உண்மையிலேயே கற்றறிஞர்களாக இருக்கும் பட்சத்தில், அவர்கள் தங்கள் சமூகத்திலுள்ள மற்றவர்களும் பின்பற்றக்கூடிய எடுத்துக்காட்டாக இருப்பார்கள்.

“எங்கள் ஆசிரமத்தில் ஹரிஜன மாணவர்களும் ஹரிஜன் அல்லாத மாணவர்களும் யாதொரு வேற்றுமையுமின்றிச் சேர்ந்தே வசித்து வருகிறார்கள் என்பதை நீங்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும். பரீக்ஷித் லால், ஒவ்வொரு வருடமும் ஒன்று அல்லது இரண்டு ஹரிஜன மாணவர்களை ஆசிரமத்திற்கு அனுப்புகிறார். இந்த வருடமும் இரண்டு ஹரிஜன மாணவர்கள் வந்தனர். அவர்களில் ஒருவர் என்னிடம் கூறியதாவது: ‘கற்றறிவுள்ள சாதி ஹிந்துச் சிறுமிகள் கற்றறிவுள்ள ஹரிஜன் இளைஞர்களை மணம் செய்துகொள்ளும்படி பாபு (காந்திஜி) ஏன் உற்சாகப் படுத்தக்கூடாது? உண்மையில் இத்தகைய திருமணங்களைத்தான் அவர் ஆதரிக்க வேண்டும். சாதி ஹிந்துப் பெண்கள் ஹரிஜனங்களுடன் ஹரிஜனங்களாகவே வாழ்வார்களாயின், அவர்களிடமிருந்து ஹரிஜன் சகோதரிகள் எவ்வளவோ கற்றுக்கொள்ளுவது சாத்தியமாகும். அதனால், ஹரிஜன் உத்தாரண அலுவல்களுக்கும் மிகுந்த உத்வேகம் ஏற்படும்’ இந்தக் கேள்விக்கு நானே பதில் அளிக்க முடியும். எனினும், இதற்குப் பாபு பதில் அளிப்பதையே நான் விரும்புவேன். அது தீவிர சிந்தனைக்கு உரிய ஒரு கேள்வியாகும்.”

கற்றறிவுள்ள ஒரு ஹரிஜன் சிறுமி, ஒரு சாதி ஹிந்துவை மணம் செய்து கொண்டால், அந்தத் தம்பதிகள் ஹரிஜனங்களுக்குத் தொண்டு புரியவே தங்களை அர்ப்பணம் செய்து கொள்ள வேண்டும். போக வாழ்க்கை, ஒருபோதும் அத்தகைய ஒரு திருமணத்தின் நோக்கமாக இருக்க முடியாது. அவ்வித வாழ்க்கை ஒழுங்கற்றதாகும். அதை நான் ஒரு போதும் ஆதரிக்க முடியாது. சிறந்த நோக்கங்களுடன் செய்துகொள்ளும் விவாகம் தோல்வியில் முடியலாம். ஆனால், அத்தகைய துரதிர்ஷ்டத்தை யாராலும் தடுக்க முடியாது. ஒரு ஹரிஜனச் சிறுமி, உயர்ந்த

ஒழுக்கமுள்ள ஒரு சாதி ஹிந்துவை மணம் செய்து கொண்டால் கூட, அது ஹரிஜனங்களுக்கும் சாதி ஹிந்துக்களுக்கும் நன்மையைக் கொடுக்கும். அவர்கள் ஒரு நல்ல முன்னுதாரணம் காட்டியவராவார்கள். அந்த ஹரிஜன் சிறுமி உண்மையில் தகுதி வாய்ந்தவளாக இருக்கும் பட்சத்தில், அவளுடைய குணமும் செல்வாக்கும் வெகு தூரம் பரவி, மற்றவர்களும் தன் உதாரணத்தைப் பின்பற்றும்படி அவள் உற்சாக மூட்டியவளாவாள். பின்னர், அத்தகைய திருமணங்களைக் கண்டு சமுதாயம் கிவி கொள்ளாது. அவற்றில் யாதொரு தவறும் இல்லையென்பதை அவர்கள் தாங்களாகவே அறிந்துகொள்ளுவார்கள். அத்தகைய தம்பதிகளுக்குப் பிறக்கும் குழந்தைகளும் நல்லவர்களாக இருந்துவிட்டால், அவர்கள் தீண்டாமை ஒழிவதற்கு மேலும் உதவியாக இருப்பார்கள். ஒவ்வொரு சீர்திருத்தமும் நத்தை வேகத்தில்தான் நகர்ந்து செல்லும். இந்த மெதுவான முன்னேற்றத்தைக் கண்டு அதிருப்திப்படுவோர், சீர்திருத்தம் இயங்கும் விதம் பற்றி தங்கள் அறியாமையைப் பறைசாற்றியவராவார்கள்.

சாதி ஹிந்துப் பெண்கள், ஹரிஜனக் கணவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்பது நிச்சயமாக விரும்பத்தக்கதுதான். அது சிறந்தது என்று சொல்ல நான் தயங்குகிறேன். அவ்விதம் சொல்லுவது, பெண்கள் ஆடவர்களைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவர்கள் என்ற பொருள்படும். இன்று அத்தகைய தாழ்வு மனப்பான்மை நிலவுவதை நான் அறிவேன். இந்தக் காரணத்துக்காக நான் தற்போது, ஒரு ஹரிஜனச் சிறுமி ஒரு சாதி ஹிந்துவை மணம் செய்து கொள்ளுவதைக் காட்டிலும், ஒரு சாதி ஹிந்துப் பெண் ஒரு ஹரிஜனைத் திருமணம் செய்துகொள்வதே சிறந்த தென்பதை ஒப்புக்கொள்ளவேன். என் இஷ்டப்படி நடக்குமாயின், என் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்ட எல்லா சாதி ஹிந்துப் பெண்களையும் ஹரிஜனக் கணவர்களையே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும்படி அறிவுறுத்துவேன். அது மிக மிகக் கஷ்டமான காரியம் என்பதை நான் அனுபவவாயிலாக அறிகிறேன். பழைய விருப்பு வெறுப்புக்களைக் களைவது கடினமாகும். அத்தகைய விருப்பு வெறுப்புக்களைக் கண்டு நகைப்பதும் கூடாது. பொறுமையுடன் அவைகளை அகற்றி வெற்றி பெற வேண்டும்.

ஒரு சிறுமி, ஒரு ஹரிஜனை மணம் செய்துகொள்வதுடன் தன் கடமை முடிந்துவிட்டதாகக் கற்பனை செய்துகொள்வது தவறாகும். விவாகத்திற்குப் பிறகு போக வாழ்க்கையின் மயக்கத்திற்கு இலக்காகிவிடுவது இன்னும் அதிக மோசமாகும். எனவே, ஒவ்வொரு திருமணத்தின் இறுதியான சோதனை என்ன வெனில், தம்பதிகளிடம் அது எவ்வளவு தூரம் தொண்டு உணர்ச்சியை அபிவிருத்தி செய்கிறது என்பதேயாகும். ஒவ்வொரு கலப்பு மணமும், அதனதன் தரத்துக்குத் தகுந்தவாறு, அத்தகைய மணங்களுக்குக் கற்பிக்கப்படும் களங்கத்தை அகற்றுவதாக இருக்க வேண்டும். பின்னர் இறுதியாக, 'பங்கி' என்ற அழகான பெயரில் ஒரே ஒரு சாதிதான் இருக்கும். அந்தப்

பெயருக்கு, சீர்திருத்தவாதி அல்லது எல்லா அழுக்கையும் அகற்றுபவர் என்பதே பொருளாகும். மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும் அத்தகைய ஒரு நன்னாள் விரைவில் உதயமாகும் என்று நாமெல்லோரும் பிரார்த்திப்போமாக.

என்னுடைய சிறந்த அபிலாஷைகள்கூட, நான் வாயளவில் கூறியதும், உண்மையாக நிறைவேறி விடாது என்பதை கடிதம் எழுதியிருப்பவர் உணர வேண்டும். நான் அவ்விதம் பிரகடனம் செய்தபின், ஒரு ஹரிஜனச் சிறுமியைக்கூட ஒரு சாதி ஹிந்துவுக்கு விவாகம் செய்து கொடுப்பதில் இன்னும் நான் வெற்றி பெறவில்லை. என்னிடம் ஒரு சாதி ஹிந்துச் சிறுமி இருக்கிறாள். அவள், அவளது தந்தையின் விருப்பத்துக்கு இணங்க, அவளது தந்தை தேர்ந்தெடுத்துள்ள ஒரு ஹரிஜன் இளைஞரை மணம் செய்துகொள்ள இசைந்திருக்கிறாள். அந்த இளைஞர், தற்போது சேவாக் கிராமத்தில் பயிற்சி பெற்றுவருகிறார். கடவுள் விருப்பமிருந்தால், திருமணம் சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு நடைபெறும்.

—'ஹரிஜன் பந்து' - 30-6-1946

பகுதி ஒன்பது

ஆலயப் பிரவேசம்

1

குருவாயூரில் சமரச யோசனை

[குருவாயூர் ஆலயப் பிரவேச விஷயமாக, வைதிகப் பற்றுள்ள பண்டித பி. தாரகரத்னாவிற்குக் காந்திஜி சமரச யோசனையொன்று கூறினார். 1933 ஜனவரி மாதம் 2-ந் தேதி, 'அஸோஸியேடெட் பிரஸ்' நிருபர் காந்திஜியைப் பேட்டி கண்டு பேசியபோது காந்திஜி அந்தச் சமரச யோசனை பற்றிய விவரங்களைக் குறிப்பிட்டார். அவையாவன:]

குருவாயூர் ஆலயப் பிரவேச விஷயமாக நான் கூறிய யோசனை இதுதான். ஒவ்வொரு நாளும் சில மணி நேரம், ஹரிஜனங்களுக்கும், ஹரிஜனங்கள் கோவிலுக்குள் இருப்பதை ஆட்சேபிக்காத மற்ற ஹிந்துக்களுக்கும் ஆலயத்தைத் திறந்துவிட வேண்டும். மற்றும் சில மணி நேரம், ஹரிஜனங்களின் ஆலயப் பிரவேசத்தை எதிர்ப்பவர்களுக்கென்று பிரத்தியேகமாகத் திறந்துவிட வேண்டும். இந்த யோசனையை அங்கீகரிப்பதில் எவ்விதக் கஷ்டமும் இருப்பதற்கில்லை. ஏனெனில், குருவாயூரில் கிருத்திகை ஏகாதசி உற்சவம் நடக்கும்போது மற்ற ஹிந்துக்களுடன் ஹரிஜனங்களும் ஆலயத்திற்குள் செல்ல அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள். பிறகு கோவில் விக்கிரகத்துக்குப் பரிசுத்த மந்திரப்ரோக்ஷணம் செய்கிறார்கள்.

தினந்தோறும் ஹரிஜனங்களின் ஆலயப் பிரவேசத்திற்குப் பிறகு, கோவிலைப் பரிசுத்தம் செய்ய வேண்டுமென்பது அவரது யோசனையா என்று கேட்டதற்குப் பதிலாகக் காந்திஜி கூறிய தாவது :

“என் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், பரிசுத்தம் செய்வதையே நான் எதிர்க்கிறேன். எனினும், பரிசுத்தம் செய்வதில் ஆட்சேபவாதிகளின் மனச்சாட்சி திருப்தி யடையுமாயின், அதைக் குறித்து நான் எவ்வித ஆட்சேபணையும் எழுப்ப மாட்டேன். பல்வேறு நூல்களில் குறிப்பிட்ட பல்வேறு காரணங்களிலிருந்து தினந்தோறும் கோவில் அசுத்தமாவதற்கு இடமிருக்கிறது. பரிசுத்தச் சடங்குக்கு ஏதாவது மதிப்பு இருக்குமாயின், ஹரிஜனங்கள் கோவிலுக்குள் அனுமதிக்கப்பட்டாலும், அனுமதிக்கப்படாவிட்டாலும் தினந்தோறும் பரிசுத்தம் செய்தாக வேண்டும்.”

அந்தச் சமரச யோசனை, ஹரிஜனங்களுக்கும் உயர்ந்த சாதியினருக்கும் உள்ள வேற்றுமையை இன்னும் நிலைநிறுத்துவதாகாதா என்று கேட்டதற்குப் பதிலாகக் காந்திஜி குறிப்பிட்ட தாவது :

“ஹரிஜனங்களின் நிலை இவ்விதம் இருக்க வேண்டும்: ‘நான் கோவிலுக்குள் இருப்பதை ஒருவர் ஆட்சேபித்தால், அந்த ஆட்சேபவாதி எனக்குள்ள உரிமையை அபகரிக்காமலிருக்கும் வரையில், அவரது ஆட்சேபணையை மதித்து நடக்க நான் விரும்புவேன். நான் கோவிலில் இருப்பதை ஆட்சேபிக்காதவர்களுடன் நானும் சேர்ந்து கடவுளை வணங்குவதில், நியாயமான பங்கு எடுத்துக்கொள்ள அனுமதிப்பதைக் கொண்டு நான் திருப்தியடைவேன்.’ ”

காந்திஜி மேலும் கூறியதாவது : “ஹரிஜனங்களின் ஆலயப் பிரவேசத்தை ஆதரிக்கும் ஜனங்கள் பெரும்பாலோராக இருக்கும் ஓரிடத்தில், சில குறிப்பிட்ட மணி நேரம் தங்களுக்கென்று கோவில் பிரத்தியேகமாகத் திறக்கப்பட வேண்டுமென்று விரும்பும் சாதி ஹிந்துக்களின் தொகை மிகக் குறைவாகவே இருக்கும். அதை நாம் பொருட்படுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை.”

—‘என் ஆன்ம வேதனை’ (1933) பக்கம் 114-15

2

‘நான் கோரும் உரிமை’

திருவாங்கூரைச் சேர்ந்த பண்பாடுள்ள தீண்டாதாருக்கு, அவர்கள் ஆலயங்களுக்குள் செல்லத் தனித்தனியாக உரிமை கோரலாமென்று நான் யோசனை கூறினேன். எனினும், அவ்விதம் செல்ல விரும்பினால் அவர்கள் தன்னடக்கத்துடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும்; சட்ட மன்றங்களின் உதவியை நாடாமல். கோவில் மேற்பார்வையாளர்களின் அவமதிப்புகளைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். தீண்டாதார்களுக்கு நான் கூறும் பொதுவான யோசனை என்னவெனில், தீண்டாமைத் தீமை அமுலில் இருக்கும் வரையில், அவர்கள் ஆலயப் பிரவேச உரிமையைச் சோதனை செய்து பார்க்க வேண்டாமென்பதுதான். கர்ப்பக்கிரகத்திற்குள் செல்லும்படி நான் யாருக்கும் யோசனை கூறியதேயில்லை. மற்ற வகுப்பினருக்குக் கோவிலுக்குள் எங்கெல்லாம் செல்ல உரிமை உண்டோ அங்கெல்லாம், ஹிந்து ஆலயங்களின் மேற்பார்வையாளர்கள், தீண்டாதாரை அனுமதிக்க வேண்டுமென்றே கொள்கையளவில் நான் கோருகிறேன்.

—‘எங் இந்தியா’ - 8-12-1921

மதத்திற்கு அவமதிப்பு எது?

சென்னை மாகாண கோர்ட்டில் விசாரிக்கப்பட்ட ஓர் அசாதாரண வழக்கு, ஒடுக்கப்பட்ட நமது தேச மக்களின் வருந்தத்தக்க பரிதாப நிலையைத் தெளிவாகவும் பகிரங்கமாகவும் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறது. எளிமையாகவும் சுத்தமாகவும் உடை உடுத்திய ஒரு பஞ்சமர், முற்றிலும் பக்தி உணர்ச்சியுடன் ஒரு கோவிலுக்குள் சென்றார். எவரது உணர்ச்சியையாவது புண்படுத்தும் நோக்கமோ, எந்த மதத்தையாவது அவமதிக்கும் நோக்கமோ அவருக்குச் சிறிதும் இல்லை. அவர் ஒவ்வொரு வருடமும் இந்தக் கோவிலுக்கு வெளியே நின்று கடவுளை வணங்கி விட்டுச் செல்லுவது வழக்கம். ஆனால், அவர் கோவிலுக்கு உள்ளே பிரவேசிப்பதில்லை. எனினும், சென்ற வருடம் அவர் ஆனந்த பரவச நிலையில் தம்மையே மறந்து கோவிலுக்குள் சென்றுவிட்டார். மற்றவர்களுக்கும் அவருக்கும் குருக்கள் எவ்வித வேற்றுமையும் கண்டுபிடிக்க முடியாததால், அவர் கொடுத்த காணிக்கையைக் குருக்கள் ஏற்றுக்கொண்டார். ஆனால், ஒடுக்கப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த அவருக்குச் சுயஞாபகம் வந்த பொழுது, அனுமதி மறுக்கப்பட்டுள்ள ஓரிடத்தில் தாம் இருப்பதைக் கண்டு நடுநடுங்கிக் கோவிலிலிருந்து வெளியே ஓடிவிட்டார். ஆனால், அவரை அறிந்த சிலர் அவரைப் பிடித்துப் போலீசாரிடம் ஒப்புவித்துவிட்டனர். கோவில் அதிகாரிகள் அந்தக் குற்றத்தைக் கண்டுபிடித்த போது, கோவிலைப் பரிசுத்தம் செய்ய ஏற்பாடு செய்தனர்.

பிறகு ஒரு வழக்கு நடந்தது. ஒரு ஹிந்து மாஜிஸ்திரேட், அவர் குற்றவாளியெனக் கண்டு, அவர் தமது சொந்த மதத்தை அவமதித்ததற்காக 75 ரூபாய் அபராதமோ அல்லது ஒரு மாதம் கடுங்காவல் தண்டனையோ விதித்தார்! பிறகு அப்பீல் செய்யப்பட்டது. அதன்மீது விரிவாக விவாதம் நடந்தது. விவாதத்திற்குப் பின் தீர்ப்பு ஒத்திவைக்கப்பட்டது! கடைசியாகக் கீழ்க் கோர்ட்டார் விதித்த தண்டனை ரத்து செய்யப்பட்டது. அந்த ஏழைப் பஞ்சமருக்கு, ஆலயத்திற்குள் பிரவேசிக்க உரிமையுண்டு என்பதற்காக அல்ல; ஆனால், பிராசிகியூஷன் தரப்பார் கீழ்க் கோர்ட்டில் அவமதிப்பை ருசுப்பிக்க மறந்து விட்டார்கள் என்பதற்காகவே கீழ்க் கோர்ட்டார் விதித்த தண்டனை ரத்தாயிற்று. எனினும், இது நீதிக்கோ, சத்தியத்திற்கோ, மதத்திற்கோ அல்லது ஒழுக்கத்திற்கோ வெற்றியல்ல.

பஞ்சமர், கடவுளை வணங்குவதில் தமக்குள்ள உற்சாகம் காரணமாய், தாம் கோவிலுக்குள் செல்லக்கூடாதவர் என்பதை மறந்ததற்காக அவர் சிறைத் தண்டனை அனுபவிக்க வேண்டியதில்லை. இதுதான், அவரது அப்பீல் வெற்றி பெற்றதிலிருந்து

நாம் அடையும் ஆறுதலாகும். எனினும், அவரோ அல்லது மற்றப் பஞ்சமர்களோ மறுபடியும் கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்கத் துணிவார்களாயின், அவர்களை வெறுத்து அவமதிப்போர் தாங்களே அவர்களைத் தண்டித்து விடுவார்கள். அவர்கள் தண்டிக்கவில்லையாயின், கோர்ட்டார் பஞ்சமர்களுக்குக் கடுமையான தண்டனை விதிப்பார்கள் என்பது அநேகமாக நிச்சயம்தான்.

அது ஒரு விந்தையான நிலையாகும். தென்னாப்பிரிக்காவில் நம் நாட்டு மக்கள் நடத்தப்படும் விதத்தைக் குறித்து நாம் ஆத்திரம் அடைகிறோம். ஆத்திரம் அடைவது நியாயம்தான். சுயராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்க நாம் துடித்து வருகிறோம். ஆனால், ஹிந்துக்களான நாம், நம் சொந்த மதத்தையே சேர்ந்த ஐந்தில் ஒரு பகுதியினரை, நாய்களைக் காட்டிலும் மோசமாக நடத்துவதில் உள்ள முரண்பாட்டைக் கவனிப்பதில்லை. நாய்கள் தீண்டாதவையல்ல. நம்மில் சிலர் இப்போதெல்லாம் நாய்களை வீட்டிற்கு உள்ளேகூட வைத்துக்கொண்டு சீராட்டுகிறார்கள்.

தீண்டாமைத் தீமையை அகற்றும் விஷயமாக எவ்வளவோ செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை. எனினும், அதெல்லாம் அற்பமாகும். ஆலயத்திற்குள் பிரவேசித்ததற்காக கிரிமினல் வழக்குகள் தொடருவது இன்னும் சாத்தியமாக இருக்கிறது. ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு இன்னும் ஆலயப் பிரவேச உரிமை தொடர்ந்து மறுக்கப்பட்டு வருகிறது. பொதுக் கிணறுகளை உபயோகிக்கவும், தேசியப் பள்ளிக்கூடங்களுக்குத் தங்கள் குழந்தைகளை இஷ்டப்படி அனுப்பவும் அவர்களுக்கு உரிமையில்லை. தென்னாப்பிரிக்காவில் ஐரோப்பியர்கள் நம் தேசத்தினருக்கு என்ன உரிமைகள் அளிக்க வேண்டுமென்று நாம் விரும்புகிறோமோ, அதே உரிமைகளை நம் நாட்டில் நாம் ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும்.

ஆனால், இந்த வழக்கில் மனக்கஷ்டத்தை அகற்றும் அம்சங்களும் இல்லாமலில்லை. தண்டனை ரத்தாகியது நிச்சயமாக ஓரளவு ஆறுதலைக் கொடுக்கும் விஷயம்தான். எனினும், அந்த ஏழைப் பஞ்சமர் சார்பில், பல சாதி ஹிந்துக்கள் தாங்களே நேரில் தீவிர அக்கறை எடுத்துக்கொண்டார்களென்ற உண்மை மிகச் சிறந்த ஆறுதலை அளிக்கிறது. எதிரியின் உதவிக்கு யாராவது சென்றிராவிடில், அப்பீல் கொடுக்கப்பட்டிராது. கற்றறிவுள்ள ஒவ்வொரு ஹிந்துவும் தம்மைத் 'தீண்டாதவ'ரின் நண்பராக நினைக்கவேண்டியதும், மதத்தின் பெயரால் மாறுவேஷத்துடன் நிலவும் சம்பிரதாயக் கொடுமையிலிருந்து அவரை விடுவிப்பதைத் தம் கடமையாகக் கருத வேண்டியதும் விரும்பத்தக்கதாகும். ஒரு பஞ்சமர் ஆலயத்திற்குள் பிரவேசிப்பது அவமதிப்பதல்ல, அவருக்கு எதிராக விதிக்கப்பட்டுள்ள தடைமுத்திரை இருக்கிறதே, அதுதான் மதத்திற்கும் மானிட வர்க்கத்திற்கும் அவமதிப்பாகும்.

கடவுளை வணங்கியதற்குத் தண்டனையா ?

தெற்கே அது போன்ற மற்றொரு வழக்கிலும் கோர்ட்டார் தீர்ப்பளித்துள்ளனர். அவ்வழக்கும், 'தீண்டாதார்' ஆலயப் பிரவேச சம்பந்தமான தொல்லையான பிரச்னை பற்றியதே. மாலா (பறையர்) சாதியைச் சேர்ந்த முருகேசன், கடவுளை வணங்கும் நோக்கத்துடன் திருச்சானூர் கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்கத் துணிந்ததற்காக திருப்பதி சப் மாஜிஸ்த்ரேட் கோர்ட்டில் விசாரிக்கப்பட்டார். அவரது ஆலயப் பிரவேசம், இ. பி. கோ. 295-வது பிரிவின் கீழ் 'ஒரு வகுப்பாரின் மதத்தை அவமதிக்கும் நோக்கத்துடன் அசுத்தப்படுத்தியதாகும்' என்று கீழ்க் கோர்ட்டார் கருதி, எதிரிக்கு ரூ. 75 அபராதமோ, அபராதம் செலுத்தத் தவறினால் ஒரு மாதம் கடுங்காவல் தண்டனையோ விதித்தனர். அந்த ஏழையின் அதிர்ஷ்டவசமாக, அவர் விஷயத்தில் சீர்திருத்த வாதிகள் அக்கறை எடுத்துக்கொண்டனர். அப்பீல் தொடரப்பட்டு, அது எதிரிக்குச் சாதகமாகியது. அப்பீல் கோர்ட்டாரின் தீர்ப்பிலிருந்து கீழ்க்கண்ட பகுதியைக் குறிப்பிடுகிறேன் :

“கீழ்க் கோர்ட்டிலே பிராசிகியுஷன் தரப்பில் ஏழு சாட்சிகள் விசாரிக்கப்பட்டனர். அப்பீல்தாரர் சாதியில் ஒரு மாலா என்றும், மாலாக்கள் கோவிலுக்குள் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை யென்றும், மாலாக்கள் கோவிலில் பிரவேசிப்பது கோவிலை அசுத்தம் செய்வதாகுமென்று கருதப்படுகிறதென்றும் சாட்சியத்திலிருந்து தெரிந்தது. சாதி ஹிந்துக்கள் மாத்திரமே அனுமதிக்கப்படும் மூலஸ்தானம் வரையிலும் அவர் சென்றாரென்பதும் ருசுவாகியிருக்கிறது. அப்போது அவர் ஒழுங்காக உடை உடுத்திக்கொண்டிருந்ததுடன் அவரது பக்தியைக் காட்டும் அடையாளமான விபூதியும் இட்டுக்கொண்டிருந்தார். எனவே, அர்ச்சகர் அவரை ஒரு சாதி ஹிந்து என்றே எண்ணினார். தேங்காய்கள் முதலிய அவரது காணிக்கைகளை ஏற்று, அவருக்காக கற்பூர ஆரத்தியும் காட்டினார். அப்பீல்தாரர் குருக்களின் தொண்டிற்காக விதிக்கப்பட்ட நான்கு அணுவைச் செலுத்தினார். அவர் கோவிலைவிட்டுச் சென்ற பிறகுதான், அவர் ஒரு மாலா என்பது கோவில் அதிகாரிகளுக்குத் தெரிந்தது. மாலா பிரவேசித்ததால், கோவில் அசுத்தமாகி விட்டதென்று கருதப்பட்டது. பிறகு கோவில் பரிசுத்தமாவதற்கு ஒரு சடங்கு செய்ய வேண்டியது அவசியமாயிற்று.

“எதிரி சட்டப்படி குற்றம் செய்ததாக, பிராசிகியுஷன் தரப்பார் நிரூபித்திருக்கிறார்களா என்பதை முதன் முதலாக யோசிக்க வேண்டும். ஒரு மாலா கோவிலுக்குள் பிரவேசித்த

தால் கோவில் ஆசாரப்படி அவர் அதை அசுத்தம் செய்துள்ளார் என்பது போதிய அளவு நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும், அதனுடன்கூட, அவர் எந்த வகுப்பினரின் மதத்தையாவது அவ மதித்தாரா? மதத்தை அவமதிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கம் அவருக்கு இருந்ததா? அல்லது மதத்திற்கு அவமதிப்பு ஏற்படக் கூடும் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தாரா? இதை யெல்லாம் நிரூபிக்க வேண்டியதும் அவசியமாகும். இந்த விஷயத்தை மனத்திற்கொண்டு பிராசிகியூஷன் தரப்பார் வழக்கை நடத்தியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எந்த வகுப்பினரின் மதத்தையாவது அவமதிக்கும் நோக்கம் அவருக்கு உண்டா என்பதோ, கோவிலுக்குள் பிரவேசிப்பது மதத்திற்கு அவமதிப்பாகும் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தாரா என்பதோ ஒருபுறமிருக்கட்டும். எதிரியின் நடவடிக்கை தங்கள் மதத்திற்கோ அல்லது வேறு எந்த வகுப்பினரின் மதத்திற்கோ அவமதிப்பாகும் என்பதை எந்தச் சாட்சியிடமிருந்தாவது பிராசிகியூஷன் தரப்பார் வெளிப்படுத்தினார்களா? எனவே, பிராசிகியூஷன் தரப்பு சாட்சியத்தில் உள்ள இந்தக் குறை காரணமாகத் தண்டனை செல்லுபடியாகாது. ஆகையால், இவ்வழக்கு மேலும் விசாரிக்கப்பட வேண்டுமென நான் நினைக்கவில்லை.”

இந்த வழக்கிலும் பிராசிகியூட்டர்கள், நீதிபதிகள், வெறுக்கப்பட்ட ஏழை எதிரி யாவரும் ஒரே மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களே, அதாவது ஹிந்துக்களே. எதிரி அவருக்கு விதிக்கப்பட்ட அமிதமான அபராதத்தைச் செலுத்த முடிந்திராதென்றே எண்ணுகிறேன். மறுபடியும் எதிரி கடுங்காவல் தண்டனையிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டது, மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும்.

எதிரி தாம் ஹிந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவரென்றே கூறுகிறார். அவர் ஹிந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. எனவே, ஒரு பஞ்சம ஹிந்து, ஒரு ஹிந்து ஆலயத்துக்குள் பிரவேசித்தது எப்படிப் பார்த்தாலும் ஹிந்து மதத்திற்கு அவமதிப்பாகாது என்று கூற ஹிந்து நீதிபதிக்கு உரிமையுண்டு. எதிரி கோவிலுக்குள் பிரவேசிப்பது ஒழுங்கற்றதென சில ஹிந்துக்கள் கருதலாம். அது வழக்கத்துக்கு விரோதமாக இருக்கலாம். அது, மற்றும் நூறு விதத்தில் தவறு என்று கருதப்படலாம். எனினும், அது இந்தியன் பீனல் கோடு சட்டப்படி குற்றம் என்று கருதும் அளவுக்கு எந்த வகுப்பினரின் மதத்துக்கும் அவமதிப்பு அல்லவே அல்ல. இழிவாகக் கருதப்படும் எதிரியின் பிறப்புக்கு அடையாளமாக அவர் மீது எவ்விதச் சின்னங்களும் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் ஒழுங்காகவே உடை தரித்திருந்தார். நெற்றிக்கும் இட்டுக்கொண்டிருந்தார். துன்பத்திற்குள்ளான இவர்கள் மற்றவர்களை ஏமாற்ற வேண்டுமென எண்ணியிருந்தால், இவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் எவ்வித வேற்றுமையும் கண்டுபிடிக்க முடியாது.

மதத்தின் புனிதமான பெயரால் மனிதர்களைத் துன்புறுத் துவதில் விடாப்பிடியாக இருப்பது, கலப்பற்ற வெறிபிடித்த பிடிவாதமாகும். அவ்விதம் செய்வதால், துன்புறுத்துவோர் தாங்கள் அறியாமலேயே தங்கள் மதத்தை அசுத்தம் செய்தவர் களாகிறார்கள். தாங்கள் எவ்வளவு கௌரவமானவர்கள் என்று கூறிக்கொள்ளுகிறார்களோ, அவ்வளவு கௌரவமாவது உள்ள வர்களும், பொதுவாகக் கோவிலுக்குள் ஹிந்துக்கள் அனுசரிக் கும் எல்லாச் சடங்கு விதிகளுக்கும் உட்பட வீரும்புவோருமான மனிதர்களைக் கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்கக்கூடாதென்று தடுப் பது, மதத்தை அசுத்தம் செய்வதாகாதா? அதைக் காட்டிலும் அதிகமாக எதுவும் விதிப்பதற்கோ அல்லது எதிர்ப்பதற்கோ எவருக்கும் உரிமையில்லை. மனிதனின் இதயத்தைக் கடவுள் ஒருவரே அறிவார். அப்பழுக்கின்றி உடை உடுத்திக்கொண் டுள்ள ஓர் உயர்சாதி ஹிந்துவைக் காட்டிலும், மட்டமான அழுக்கு உடை தரித்துக்கொண்டுள்ள ஒரு பஞ்சமர் அதிக சுத்த மான இதயம் படைத்தவராக இருக்கலாம்.

— 'எங் இந்தியா' - 11-3-1926

5

தீண்டாதாருக்குத் தனிக் கோவில்கள்

1915-ஆம் ஆண்டு நான் தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்து திரும் பியபோது, தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கம் என் மனத்தில் உரு வாகத் தொடங்கியது. தீண்டாதாருக்குத் தனியாக ஆலயங் களையோ அல்லது பள்ளிக்கூடங்களையோ நிர்மாணிப்பது தீண் டாமை ஒழிப்பு இயக்கத்துக்கு முற்றிலும் முரணாகுமென்று நான் ஆரம்பத்தில் எண்ணினேன். ஆனால், கண்டிப்பான தர்க்க சாஸ்திரத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு இயக்கத்தை நடத்து வது முடியாதென்பதை அனுபவபூர்வமாக நான் தெரிந்துகொண் டிருக்கிறேன். தெளிவாகத் தங்கள் கருத்தைத் தெரிவித்துள்ள ஹிந்துக்கள் ஒரே வாக்காகத் தீண்டாமை ஒழிப்பை ஆதரித் தும்கூட, ஒடுக்கப்பட்ட சகோதரர்கள் இன்னும் வெகுகாலம் வரையில் பலவிதத்திலும் உதவியை நாடுவது அவசியமாக இருக்கும். ஹிந்துக்களாகிய நாம், நம்மில் முன்றில் ஒரு பகுதி யினரை அவ்வளவு தூரம் ஒடுக்கி வைத்திருக்கிறோம் என்பதை யும் அனுபவபூர்வமாக நான் அறிந்துகொண்டிருக்கிறேன்.

கொள்கையளவில், வாயளவில் நாம் தீண்டாமையை ஒழித்த பிறகு விசேஷ முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளாவிடில், அவர்களில் பெரும்பாலோர் அதனால் கிடைக்கும் வாய்ப்பைத் துரிதமாக உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளமாட்டார்கள். அறியாத பாமர

மக்களும் தீண்டாதாருக்குக் கிடைக்கும் வாய்ப்பைச் சகிக்க மாட்டார்கள். ஏனெனில், அப்போது தீண்டாதாரின் போக்கு அசட்டுத்தனமாக இருப்பது இயற்கை அல்லவா? அவர்கள் வெகு காலமாகக் கிடைக்காத சுதந்திரம் கிடைத்ததும், அதை அனுபவிக்க முந்திக் கொள்ளலாம் அல்லவா? இது மன்னிக்கத் தக்கதே யென்றாலும், பாமர மக்கள் அதைச் சகித்துக்கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். எனவே, ஏககாலத்தில் இரு முறைகளைக் கைக்கொள்ள வேண்டுமென்பது எனது திடமான அபிப்பிராயமாகும். அதாவது, சாதாரண கோவில்களிலும் சாதாரண கல்விச் சாலைகளிலும் பிரவேசிக்கவும், பொதுக் கிணறுகளை உபயோகிக்கவும் தீண்டாதாருக்குப் பூரண சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும்; அதே சமயத்தில், தீண்டாதாரின் வசதிக்கெனப் பிரத்தியேகமாக மாதிரிக் கோவில்களும், மாதிரிப் பள்ளிக்கூடங்களும் நிர்மாணிக்க வேண்டும். அவைகளில் எப்போதும் முதல் சலுகை தீண்டாதாருக்குத்தான் என்றாலும், மற்றவர்களுக்கும் அது திறக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்தக் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே, ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு மாதிரிக் கோவில்களும் மாதிரிப் பள்ளிக்கூடங்களும் நிர்மாணிப்பதன் மூலம் தீண்டாமை ஒழிப்புக்கு முனிசிபாலிட்டிகள் ஆக்கம் அளிக்கக் கூடுமென்றும், அதே சமயம் தற்போதுள்ள கோவில்களையும் நம் தேச மக்களான அவர்களுக்குத் திறந்துவிட முயற்சிக்க வேண்டுமென்றும், கல்கத்தா முனிசிபல் கெஜட்டிற்கு நான் அனுப்பிய சுருக்கமான குறிப்பு ஒன்றில் யோசனை கூறியிருந்தேன். எனவே, ஆலயப் பிரவேசத்திற்கு எதிராக உள்ள தடையைக் குறித்து நான் பராமுகமாக இருப்பதற்கு எனது குறிப்பு ஒரு சமாதானமாகும் என்று எவ்விதத்திலும் கருதுவதற்கில்லை.

— 'எங் இந்தியா' - 28-11-1929

6

பிரதிக்கூயை நிறைவேற்றங்கள்

தற்போது அனுஷ்டிக்கப்படும் தீண்டாமை, ஹிந்து மதத்திற்கே மிகப் பெரிய களங்கமாகும். அது (சனாதனிகள் மன்னிப்பார்களாக) சாஸ்திரங்களுக்கு விரோதமானது. அது மானிட வார்க்கத்தின் மூலாதாரக் கொள்கைகளுக்கு விரோதமானது. கேவலம் பிறப்பு காரணமாக ஒரு மனிதரை, தீண்டாதார் என்றோ, நெருங்கத்தகாதவர் என்றோ, பார்க்கத்தகாதவர் என்றோ கருதுவது பகுத்தறிவுக்கு விரோதமானது. இவ்வித மெல்லாம் கூறுவதுகூட அதன் கொடுமையைச் சரிவர உணர்த்துவதாகாது. சில ஆடவர்களும் பெண்களும், அவர்களுடைய குழந்தைகளும், சாதி ஹிந்துக்கள் என்று கூறப்படுவோரைத்.

தொடுவதோ அல்லது அவர்களுக்கு அருகில் குறிப்பிட்ட தூரத் திற்கு வருவதோ, அல்லது அவர்கள் கண்களில் படும்படி நிற்பதோ கூடக் குற்றமாகும். இதில் துக்ககரமான விஷயம் என்ன வெனில், தீண்டாமை ஹிந்து மதத்தினால் விதிக்கப்பட்டிருப்பது போல் கோடிக்கணக்கான ஹிந்துக்கள் அதில் நம்பிக்கை கொண்டு இருப்பதுதான்!

ஆனால், இந்த வழக்கம் பயங்கரமானதென்று சீர்திருத்தவாதிகள் இதைக் கண்டு நடுங்குவது மகிழ்ச்சிக்கு உரியதாகும். மொத்தத்தில் ஹிந்து சாஸ்திரங்களிலே இதற்கு ஆதாரமில்லை என்ற முடிவிற்கு அவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். சாஸ்திரங்களில், எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிற தென்பதைக் கவனியாமல், சிஷ் பகுதிகளை மாத்திரம் தனியாக எடுத்துக் கொண்டு, இந்த வழக்கத்திற்கு ஆதாரம் இருப்பதாகக் கூறலாம். அவ்விதமாயின், மானிட வர்க்கம் அறிந்த எந்தத் தீமைக்கும் ஆதாரம் காட்ட முடியும். ஆனால், ஜீவகாருண்யம் அல்லது ஒழுக்கம், அகிம்சை அல்லது சத்தியம் என்ற மூலாதாரமான கொள்கைகளுக்கு முரணான எதையும், எந்த வழக்கத்தையும் ஹிந்து தருமத்துக்கு ஒவ்வாதது என்று உடனடியாக நிராகரித்துவிடுவதற்கு, சாஸ்திரங்களில் ஏராளமான ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன.

தீண்டாமைக்கு எதிரான இந்த இயக்கம் நாளுக்கு நாள் வலுப்பெற்று வருகிறது. ஹிந்து இந்தியாவின் பிரதிநிதிகளான பிரபல ஹிந்துக்கள் சென்ற செப்டம்பர் மாதம் கூட்டம் கூடி, தீண்டாமையைக் கண்டித்தும், சாத்தியமாயின் தற்போதைய ஆட்சியிலேயே சட்டபூர்வமாகத் தீண்டாமையை ரத்து செய்வதென்றும், தவறினால் இந்தியாவுக்குச் சொந்தமான பார்லிமெண்டு ஏற்படும்போது அவ்விதம் சட்டம் கொண்டு வந்து அதை ரத்துச் செய்வதென்றும் ஏகமனதாகத் தீர்மானம் நிறைவேற்றினர்.

நாம் அகற்ற வேண்டிய தீண்டாமையின் அறிகுறிகளில், ஆலயத்திற்குள் பிரவேசிக்க ஹரிஜனங்களுக்குள்ள தடையும் ஒன்றாகும். இது சம்பந்தமான போராட்டத்தின்போது ஒரு விஷயம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அதாவது, இந்தத் தீய வழக்கத்தை இந்தியாவில் உள்ள பிரிட்டிஷ் கோர்ட்டுகள் அங்கீகரித்துள்ளன. எனவே, தீண்டாதாரின் சில நடவடிக்கைகள் பிரிட்டிஷ் இந்தியன் பீனல் கோடு சட்டப்படி குற்றங்களாகும். அதன்படி, ஹிந்து கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்கும் ஒரு தீண்டாதார் குற்றம் செய்ததாகத் தண்டனைக்கு உள்ளாக நேரும்.

ஆகையால், ஆலயப் பிரவேச இயக்கம் முன்னேற்றம் அடைய வேண்டுமாயின், முதலில் இந்த விபரீதத்தை ஒழிக்க வேண்டியது அவசியமாகியிருக்கிறது. இந்த நோக்கத்துடனேயே, மத்திய சட்டசபையில் இரண்டு மசோதாக்கள் கொண்டு

வரப்பட்டுள்ளன. மாகாண சர்க்கார்களின் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டபின், வைஸ்ராய் அம்மசோதாக்களைக் கொண்டு வர அனுமதி கொடுத்திருக்கிறார். அது, தனிப்பட்டவர் கொண்டு வரும் மசோதாக்களாகும். எனவே, அவற்றைப் பற்றி ஆலோசிக்க சர்க்காரும் சபை அங்கத்தினர்களும் முட்டுக்கட்டை போடாமல் இருந்தாலொழிய, அவை சட்டமாவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படாது. மத விஷயங்களில் நடுநிலைமை வகிப்பதாக சர்க்கார் உறுதி மொழி அளித்திருப்பதால், எவ்விதத்திலாயினும் முதல் மசோதா எளிதில் நிறைவேறுவதற்குச் சர்க்கார் உதவியளித்துத் தீரவேண்டும். ஆலயப் பிரவேச விஷயமாக பிரிட்டிஷ் இந்தியா கோர்ட்டுகளின் தீர்ப்புகளால் எவ்விதப் பாதகமும் ஏற்படாமல் செய்வதே அம்மசோதாவின் நோக்கமாகும். அது, தீண்டாமையைச் சட்டபூர்வமாக அங்கீகரிக்கக் கூடாது என்று கூறுகிறது.

இந்த நாட்டில் உள்ள மக்களால் அனுஷ்டிக்கப்படும் பல்வேறு மதங்களைச் சேர்ந்த பழக்க வழக்கங்கள் இருந்து வருகின்றன. அந்த வழக்கங்களை மீறுவது அந்தந்த மத விதிகளின்படி மோசமானதெனினும், அவற்றை மீறி நடப்பது குற்றமல்ல. உதாரணமாக, ஒரு ஹிந்து மாட்டிதைச்சி சாப்பிடுவது ஹிந்து மத விதிப்படி ஒரு குற்றமெனினும், இ.பி.கோ. சட்டப்படி அது தண்டிப்பதற்குரிய குற்றமல்ல. இது நியாயம்தான். அப்படியிருக்க, தீண்டாமை வழக்கத்தை மீறியதற்காக இந்தியாவிலுள்ள பொதுச் சட்டம் ஏன் தண்டனை விதிக்க வேண்டும்? தற்போதைய தீண்டாமை வழக்கத்திற்கு ஹிந்து வேத நூல்களில் ஆதாரமிருப்பதாக பண்டிதர்களான பல ஹிந்துக்கள் கூறுகிறார்கள். அதற்கு நேர் எதிரான அபிப்பிராயமுடைய ஹிந்து பண்டிதர்களும் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். 1933 ஜனவரி மாதம் 25-ம் தேதி பண்டித மாளவியாஜியின் தலைமையில் நடந்த அகில இந்திய சனாதன சபைக் கூட்டத்தில், மற்ற ஹிந்துக்களைப் போல் ஹரிஜனங்களுக்கும் ஆலயங்களுக்குள் பிரவேசிக்க உரிமை உண்டென்று ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருக்கிறது.

அந்த மசோதாக்கள் நிறைவேறுவிடில், இந்தச் சீர்திருத்தத்தின் முக்கிய அம்சம் கால வரையறையின்றி ஸ்தம்பித்துவிடும். மத விஷயங்களில் நடுநிலைமை என்பதற்கு, மத சம்பந்தமான சீர்திருத்தத்தை நிறுத்தி வைப்பதென்பதோ, அதற்குத் தடையாக இருப்பதென்பதோ அர்த்தமல்ல. மதிப்பிற்குரிய சனாதனிகளின் 'மதத்திற்கு ஆபத்து' என்ற கூக்குரலை அறிந்துகொள்வது கஷ்டமாக இருக்கிறது. எந்த ஒரு மசோதாவின் கீழும், கோவிலுக்குச் செல்லும் பெரும்பான்மையோரின் விருப்பத்திற்கு விரோதமாக ஒரு கோவிலைக்கூடத் திறந்துவிட மாட்டார்கள். ஒரு ஹரிஜன் அத்து மீறிக் கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்க ஒரு மசோதாவும் இடமளிக்கவில்லை. சீர்திருத்தக்காரர்கள் தங்கள் விருப்பத்திற்கு இணங்கும்படி தங்கள் எதிரிகளை வற்புறுத்த முற்படவில்லை. அவர்கள், முற்றிலும் நேர்மையான முறைகளில்

தீண்டாமையை யொட்டி, பெரும்பான்மையோரையோ அல்லது சிறுபான்மையோரையோ தங்கள் அபிப்பிராயத்திற்கு மாற்றவே விரும்புகிறார்கள்.

ஹரிஜனங்களே ஆலயப் பிரவேசத்தை விரும்பவில்லையென்றும், தங்களுடைய பொருளாதார, அரசியல் நிலைமை முன்னேற வேண்டுமென்று மாத்திரமே விரும்புகிறார்களென்றும் கூறப்படுகிறது. சீர்திருத்தவாதி விரும்புவதும் அதுதான். ஆனால், ஹரிஜனங்களுக்கு மத விஷயங்களில் சமத்துவம் ஏற்பட்டுவிடுமாயின், அவர்களுடைய பொருளாதார, அரசியல் நிலை வெகு விரைவில் முன்னேற்றம் அடையும்படி செய்யலாம் என்பதே அவரது நம்பிக்கையாகும். ஹரிஜனங்கள் ஆலயப் பிரவேசத்தை விரும்பவில்லை என்பதைச் சீர்திருத்தவாதி மறுக்கிறார். சாதி ஹிந்துக்களிடமும் ஹிந்து மதத்திடமும் தீண்டாதார் அவ்வளவு வெறுப்படைந்து, அவர்களிடமிருந்து தாங்கள் எதையும் விரும்பவில்லை என்று கூறுவதாக இருக்கலாம். அவர்கள் மனம் நொந்தும், அதிருப்தியடைந்தும் மத சம்பந்தமான எல்லைக்கு வெளியிலேயே இருக்க விரும்பலாம். சாதி ஹிந்துக்கள் செய்யும் எந்தத் தவறும் காலம் கடந்ததாகிவிடலாம்.

ஆயினும், தீண்டாமை ஹிந்து மதத்தில் ஒரு களங்கம் என்பதை உணரும் சாதி ஹிந்துக்கள் தீண்டாமைப் பாவத்திற்காகப் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். எனவே, ஆலயப் பிரவேசத்தை ஹரிஜனங்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும், மற்ற ஹிந்துக்களுக்கு எந்த நிபந்தனைகள் உண்டோ அதே நிபந்தனைகளின்மீது ஹரிஜனங்களுக்கும் சாதி ஹிந்துக்கள் தங்கள் கோவில்களைத் திறந்துவிட வேண்டும். ஆலயப் பிரவேசத் தடை, கௌரவ உணர்ச்சியுள்ள ஒரு சாதி ஹிந்து சம்பந்தப்பட்ட வரையில், சென்ற செப்டம்பர் மாதம், பம்பாய்க் கூட்டத்தில் அவர் செய்துகொண்ட பிரதிக்ஞையை இடைவிடாது மீறுவதாகும். ஹரிஜனங்களுக்கு ஆலயங்களைத் திறந்து விடுவதாக உலகத்துக்கும் கடவுளுக்கும் யார் உறுதிமொழி கொடுத்தார்களோ அவர்கள் தங்கள் பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்ற, அவசியமாயின் தங்களுக்குச் சொந்தமான எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்ய வேண்டும். அவர்கள் ஹிந்துக்களின் மனநிலையைப் பிரதிபலிக்காதவர்களாக இருக்கலாம். அப்படியாயின், அவர்கள் தோல்வியை ஒத்துக்கொண்டு உற்ற தவம் செய்யவேண்டும். தீண்டாதாருக்கு விடுதலைப் பிரகடனமாக அமைந்து, கடவுள் முன்னிலையில் அவர்கள் தீண்டாதார் அல்ல என்று உறுதி அளிக்கும் ஒரே ஆன்மிக நடவடிக்கை ஆலயப் பிரவேசம்தான்.

வைதிகர்களை வழி மறிக்கலாமா ?

அக்கறையும் ஊக்கமும் உள்ள, ஆனால் பொறுமையற்ற ஒரு தொண்டர், ஹரிஜனங்களுக்கு ஆலயங்களும் பொது இடங்களும் திறந்துவிடப்பட வேண்டுமென்று முயற்சித்து வருகிறார். அம்முயற்சியில் அவர் பெருமை அடையக் கூடியவாறு வெற்றி பெறவில்லையெனினும், ஏதோ ஓரளவு வெற்றி பெற்றுள்ளார். பொறுமையிழந்த அவர் எழுதுவதாவது :

“ தாங்களாகக் காரியத்தை ஆரம்பிப்பார்கள் என்று இந்த வைதிகர்களுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருப்பதால் பலனில்லை. நிர்ப்பந்தப்படுத்தினுலன்றி, அவர்கள் ஒருபோதும் அசைந்து கொடுக்கமாட்டார்கள். தீண்டாமையைத் துடைத்தொழிக்கத் தீவிரமான முறைகளைக் கைக்கொள்ளவேண்டும். எனவே, கோவிலுக்குள் வைதிகர்கள் பிரவேசிக்க முடியாமல் தொண்டர்களும் ஹரிஜனங்களும் கோவில்களின் வாயிலில் சத்தியாக்கிரகம் செய்வது பயன் தரத்தக்க முறையாக இருக்குமா என்பது பற்றி, உங்கள் அபிப்பிராயத்தை அன்புடன் தெரிவிக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். வேண்டுகோள்களும் கெஞ்சதல்களும் அவர்களிடம் யாதொரு பயனையும் அளிக்கவில்லை. இவைகளில் மேற்கொண்டு காலத்தைச் செலவழிப்பது, அரிய நேரத்தை வீண்போக்குவதாகும் என்பது எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.”

அவ்விதம் வழியைத் தடுப்பது கலப்பற்ற நிர்ப்பந்தமாகும். மதத்திலோ அல்லது எந்தச் சீர்திருத்த விஷயங்களிலோ நிர்ப்பந்தமே இருக்கக்கூடாது. தீண்டாமை விலக்கு இயக்கம் தன்னைத் தானே பரிசுத்தம் செய்துகொள்ளும் ஓர் இயக்கமாகும். எந்த மனிதரையும், அவரது விருப்பத்திற்கு விரோதமாகச் சுத்தப்படுத்திவிட முடியாது. எனவே, வைதிகர்களுக்கு விரோதமாக, நேர்முகமாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ, நிர்ப்பந்தம் இருக்கக்கூடாது. தீண்டாமையை ஒழிப்பதன் அவசியத்தை நாம் உணர்ந்து கொள்ளுமன், நம்மில் பலர் வைதிகர்களைப் போலவே இருந்தோம் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்போது, கோவிலுக்குள் நாம் செல்லும் வழியை எவரும் தடுப்பதை நாம் விரும்பியிருக்கமாட்டோம். கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்க ஹரிஜனங்களை அனுமதிக்கக்கூடாதென்பது தவறு என இப்போது நாம் அறிகிறோம் என்பது உண்மையே. ஆனால், அந்நாட்களில் அவர்களை அனுமதிக்கக்கூடாதென்பதை நாம் நம்பினோம். அது போலவே, வைதிகர்கள் கோவிலுக்குச் செல்லும் வழியை நாம் தடுக்கக்கூடாது.

சத்தியாக்கிரகம் என்ற வார்த்தை அடிக்கடி தவறாகவும், மறைமுகமான பலாத்காரத்தை மறைக்கவும் உபயோகிக்கப்பட்டு வருகிறது என்பதை, எனக்குக் கடிதங்கள் எழுதும்

நிருபர்களுக்கு நான் ஞாபகமுட்ட வேண்டும். ஆனால், அந்த வார்த்தையின் கர்த்தா என்ற முறையில் நான் ஒன்று கூற அனுமதிக்கப்படலாம். அது எந்த விதத்திலும், நேர்முகமாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ, கண்ணுக்குத் தெரிந்தோ அல்லது தெரியாமலோ, எண்ணத்திலோ, வார்த்தையிலோ அல்லது செயலிலோ, பலாத்காரத்தைத் தவிர்க்கிறது. எதிரிக்குத் தீங்கு நேர விரும்புவதோ அல்லது துன்பம் விளைவிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் எதிரியிடமோ, எதிரியைப் பற்றியோ கொடுமையாகப் பேசுவதோ, சத்தியாக்கிரகத்தை மீறுவதாகும். சத்தியாக்கிரகம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், உண்மையான பலாத்காரத்தைக் காட்டிலும் பெரும்பாலும் தீய எண்ணமோ, தீய வார்த்தையோ அதிக ஆபத்தாக முடியலாம். திடீரென்று ஏற்பட்ட கோபத்தில் உபயோகிக்கப்படும் பலாத்காரத்தைக் குறித்து வருந்தி, அடுத்த விநாடியில் மறந்துவிடலாம்; ஆனால் தீய வார்த்தை அப்படியல்ல. சத்தியாக்கிரகம் அமைதியானது; அது ஒருபோதும் நோகும்படி செய்யாது. கோபத்தினாலோ அல்லது துவேஷத்தினாலோ நாம் செய்யும் காரியம் சத்தியாக்கிரகமாகாது. அதில் வீண் சந்தடிக்கோ, பொறுமையின்மைக்கோ, கூக்குரலுக்கோ இடமில்லை. சத்தியாக்கிரகம் நிர்ப்பந்தத்திற்கு நேர் எதிரானது. பலாத்காரத்தின் ஸ்தானத்தில் பலாத்காரத்துக்கு நேர் எதிராக அது உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆயினும், 'தீண்டாமையைத் துடைத்தொழிக்க மிகவும் தீவிரமான முறைகள் தேவை' என்று நிருபர் கூறுவதை நான் பூரணமாக ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால், தீவிர முறைகளை நாம் நமக்கு எதிராகவே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

வைதிகர்கள், அவர்கள் அனுஷ்டிக்கும் தீண்டாமை, சாஸ்திரங்களின் கட்டளையென்றும், அதை அகற்றிவிட்டால் ஹிந்து மதத்திற்குப் பெரும் தீங்கு நேருமென்றும் மனப்பூர்வமாக நம்புகிறார்கள். இந்த நம்பிக்கையை எப்படி சமாளிப்பது? அவர்களுடைய கோவில்களில் ஹரிஜனங்களை அனுமதிக்க வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தப்படுத்துவதன் மூலம், அவர்கள் தங்களுடைய நம்பிக்கையை ஒரு காலத்திலும் மாற்றிக்கொள்ளமாட்டார்கள் என்பது தெளிவாகும். இந்நிலைமையில் செய்ய வேண்டிய தென்ன? கோவில்களுக்குள் ஹரிஜனங்கள் பிரவேசிப்பது அவ்வளவு முக்கியமல்ல; ஹரிஜனங்களைக் கோவிலுக்குள் செல்ல விடாமல் தடுப்பது தவறு என்று நம்பும்படி வைதிகர்களின் மனத்தை மாற்றுவதுதான் முக்கியமாகும். அவர்களுடைய இதயத்தில் படும்படி வேண்டிக்கொள்ளுவதன் மூலம்தான், அதாவது அவர்களது உயர்ந்த குணங்களை எழுப்புவதன் மூலம்தான், இந்த மனமாற்றம் ஏற்படும்படி செய்ய முடியும். பிரார்த்தனைகளின் மூலமும், உண்ணவிரதத்தின் மூலமும், மற்ற விதங்களில் தாங்களே துன்பத்திற்கு உள்ளாவதன் மூலம்தான், அதாவது, தாங்கள் அதிக பரிசுத்தம் அடைவதன் மூலம்தான்,

வைதிகர்களுக்கு அத்தகைய வேண்டுகோள் விடுக்க முடியும். அத்தகைய முறை ஒரு போதும் தோல்வியடைந்ததில்லை. அதன் முடிவு வெற்றிதான்.

சீர்திருத்தவாதி தமது லட்சியத்தின் சத்தியத்தை இதய பூர்வமாக உணர்ந்தவராக இருக்க வேண்டும். அப்படியாயின், அவர் எதிரியிடம் பொறுமையிழக்கமாட்டார்; தம்மிடத்தில் தான் பொறுமையிழப்பார். சாகும் வரையில் உண்ணாவிரதம் அனுஷ்டிக்கக்கூட அவர் தயாராக இருக்க வேண்டும். ஆனால், அவ்விதம் செய்ய ஒவ்வொருவருக்கும் உரிமையோ அல்லது சக்தியோ இல்லை. கடவுள் மிக மிகக் கண்டிப்பானவர். அவர் தமது சிறந்த பக்தர்களிடமிருந்து அதிகாரத்துடன் கோருவது, கண்டிப்பான தன்னடக்கம்தான். உண்ணாவிரதங்கள்கூட பலாத் காரமாகிவிடலாம். மனிதரின் கையில் துஷ்பிரயோகத்திற்கு இலக்காகாமல் இருப்பது இந்த உலகிலேயே எதுவுமில்லை. மானிடரிடம் நன்மையும் தீமையும் கலந்திருக்கின்றன; ஒவ்வொருவரும் ஜெக்கிலாகவும் ஹைடாகவும்* இருக்கிறார்கள். ஆனால், பிறரைத் துன்புறுத்தாது தன்னைத்தானே துன்புறுத்திக்கொள்ளும்போது அத்தகைய துஷ்பிரயோகத்திற்குப் பெரிதும் இடமிராமற் போய்விடுகிறது.

— 'ஹரிஜன்' - 15-4-1933

8

ஆன்மிகத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் ஆலய வழிபாடு

விக்கிரக ஆராதனையை எதிர்க்கும் ஓர் உபாத்தியாயர் கீழ்வருமாறு முன்று கேள்விகள் கேட்டுள்ளார் :

1. ஸ்ரீ ராமபிரானின் வாழ்க்கையைப் பின்பற்றும் ஒரு ஹிந்து, கோவிலுக்குச் சென்று அங்குள்ள ஸ்ரீ ராம விக்கிரகத்தையும் தரிசனம் செய்ய வேண்டியது அவசியமா? செய்கையைக் காட்டிலும் தரிசனம் சிறந்ததா?

2. உயிருள்ள ஒருவரின் முன்னிலையில் நாம் மரியாதையாகத் தலை வணங்கினாலோ அல்லது கைகூப்பிக் கும்பிட்டாலோ அவர் பதிலுக்கு அவ் விதமே செய்கிறார். ஆனால், விக்கிரகம் எவ்விதப் பதிலும் அளிப்பதில்லை. அப்படியிருக்க, விக்கிரகத்தை வணங்குவதால் என்ன பயன்? ஒரு போதும்

* இது ராபர்ட் லூயி ஸ்டீபன்சன் என்ற பிரபல மேனாட்டு ஆசிரியர் எழுதிய உலகப் புகழ் பெற்ற நாவல். டாக்டர் ஜெக்கில் என்ற உயர்ந்த மனிதர், சிற்சில சமயங்களில் கொலைக்கும் கொடுமைகளுக்கும் அஞ்சாத மிஸ்டர் ஹைட் என்ற அரக்கராக மாறி அவர் செய்யும் பாதகங்கள் இதில் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பதில் எழுதாத ஒருவருக்குக் கடிதங்கள் எழுதிக் கொண்டிருப்பதால் என்ன பயன்?

3. எந்த நபருடைய உருவத்தை ஒரு ஹிந்து தொழுகிறாரோ, அந்த நபர் அவரது வாழ்நாளில் சில தவறுகள் செய்திருக்கலாம். அந்த நபரின் உருவத்தை வணங்கும் அந்த பக்தர், அவரது தவறுகளையும் அனுஷ்டிக்க முற்படலாம். அவ்விதம் அனுஷ்டிப்பதால் அவருக்குத் தீங்கு நேராதா?

இவை போன்ற கேள்விகள் ஏற்கெனவே கேட்கப்பட்டு, அவற்றிற்குப் பல தடவை பதில்களும் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், ஆலயப் பிரவேசப் பிரச்சனையானது அக்கேள்விகளை மீண்டும் எழும்படி செய்திருக்கிறது. அக்கேள்விகளுக்கு ஏற்கெனவே பதில் அளிக்காதது போல, அவை இந்த நிருபரைப் போன்ற நியாயமான சந்தேகவாதிகளுக்கு மனவேதனையைக் கொடுக்கின்றன. இவரைப் போன்ற சந்தேகவாதிகளைத் திருப்தி செய்ய முடியுமா என்பது சந்தேகமாயினும், என்னால் இயன்ற வரையில் திருப்தி செய்ய முயற்சிக்க வேண்டும்.

ஸ்ரீராமச்சந்திரனின் விக்கிரகத்தை வணங்குவதற்காக எந்த ஹிந்துவும் கோவிலுக்குச் செல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. ஒரு கோவிலில் உள்ள விக்கிரகத்தைப் பாராமல் ஸ்ரீ ராமனைத் தியானிக்க முடியாத ஒருவரே கோவிலுக்குச் செல்ல வேண்டும். அவரது ஸ்ரீ ராமன் வேறு எங்குமிராமல் அந்தக் கோவிலில் மாத்திரமே இருப்பதாக அவருக்குத் தோன்றுவது துரதிர்ஷ்டமாக இருக்கலாம்; ஆனால், அது உண்மையே. கபடமற்ற அந்த நம்பிக்கையைக் குலைக்க நான் விரும்ப மாட்டேன்.

முதல் கேள்வியில் உள்ள உப கேள்வி புத்திசாலித்தனமானதல்ல. தரிசனத்தையும் செயலையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதென்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை. அவ்விதம் இருக்குமாயின், செய்கைதான் சிறந்ததென்று நான் தயக்கமின்றிக் கூறுவேன். தரிசனத்தின் நோக்கமே, செயலை அனுஷ்டிக்கச் சக்தி உண்டாக வேண்டும் என்பதுதான்; ஆன்மாவை ஒரு நிலைப்படுத்திப் பரிசுத்தமாக்க வேண்டும் என்பதுதான். எனவே, தரிசனமே நியாயமான செயலாகிவிடாது; ஆனால், நியாயமான செயல் புரியும்படி தூண்டுவதேயாகும்.

உபாத்தியாயர், இரண்டாவது கேள்வி கேட்டிருப்பதன் மூலம், ஆலய வழிபாட்டின் நோக்கத்தை அறிந்துகொள்ள முற்றிலும் தவறிவிட்டார் என்பது தெரிகிறது. உயிருள்ள ஒரு நபருக்கு நான் வந்தனம் செய்யும்போது அவரும் பதிலுக்கு வந்தனம் செய்கிறார். அது ஒருவருக்கொருவர் செய்துகொள்ளும் மரியாதையாகும். அதில் விசேஷச் சிறப்பு எதுவுமில்லை. அது நல்ல பழக்க வழக்கத்தின் அறிகுறியாக இருக்கலாம். ஆனால், கோவிலுக்குச் செல்லுவது ஆன்ம பரிசுத்தத்திற்காகவே.

ஓர் உயிருள்ள நபர் தம்மைப் போலவே குற்றம் குறைகள் உள்ளவராக இருக்கலாம். ஆனால், கோவிலில் ஒருவர், கற்பனைக்கு எட்டாதவாறு, குற்றம் குறையற்றுப் பரிபூரணமாகவும் நிரந்தரமாகவும் விளங்கும் கடவுளை வணங்குகிறார். உயிருள்ள நபர்களுக்கு எழுதும் கடிதங்களுக்குப் பதில் வந்தால்கூட, அது பெரும்பாலும் இதயத்தைப் பிளக்கும் துக்கத்தில் முடிகிறது. அவற்றிற்கு எப்போதும் பதில் வரும் என்ற உத்தரவாதமும் இல்லை.

பக்தர்களின் கற்பனைக்கு இணங்க கடவுள் கோவில்களில் வாசம் செய்கிறார். அவருக்குக் கடிதங்கள் எழுதப் பேனா, மை, காகிதம் எதுவும் வேண்டாம்; பேச்சுக்கூட வேண்டாம். கேவலம் ஊமையைப் போல் மௌனமாக வணங்குவதே அவருக்கு எழுதும் கடிதமாகும். அந்தக் கடிதத்துக்குப் பதில் கிடைக்க ஒரு போதும் தவறுவதில்லை. இந்தச் செயல் யாவும் நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட அழகான பழக்கமாகும். இங்கே முயற்சி வீணாவதில்லை; இதயத்தைப் பிளக்கும் வேதனைக்கு இடமில்லை; தப்பெண்ணம் உண்டாகக் கூடிய அபாயமில்லை. ஆலயங்களிலோ, மருதிகளிலோ, அல்லது கிறிஸ்தவாலயங்களிலோ வழிபாடு செய்வதில் உள்ள சாதாரண தத்துவத்தைக் கடிதம் எழுதியவர் அறிந்துகொள்ள முயற்சிக்கவேண்டும். கடவுளின் இந்தப் பல்வேறு வாசஸ்தலங்களிடையே நான் எவ்வித வேற்றுமையும் கற்பிக்கவில்லை. இதை அவர் உணர்ந்து கொள்ளுவாராயின், நான் கூறுவதன் அர்த்தத்தை அவர் இன்னும் நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளுவார். நம்பிக்கையினால்தான் அந்தப் பல்வேறு ஆலயங்களும் உருவாகியிருக்கின்றன. எப்படியாவது, கண்ணுக்குத் தெரியாத சக்தியிருக்குமிடம் போய்ச் சேர மனிதருக்குள்ள மட்டற்ற ஆர்வத்திற்கு ஒரு விடையாகவே, அக் கோவில்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

அவதாரங்கள் பற்றிய ஹிந்துக் கொள்கையை அறிந்து கொள்ளும் சிரமத்தை நிருபர் எடுத்துக்கொள்ளுவதில்லை என்பதையே முன்னுரவது கேள்வி காட்டுகிறது. நம்பிக்கையுள்ள ஹிந்துவுக்கு, இறைவனின் அவதாரம் குற்றம் குறையற்றதாகும். ஹிந்து பக்தரின் கிருஷ்ண பரமாத்மா, சிறிதும் களங்கமற்ற பரிபூரண அவதாரமாவார். குண தோஷங்களை ஆராய்பவரின் கடுமையான தீர்ப்பைப் பற்றி பக்தர் கவலைப்படவில்லை. ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவின், ஸ்ரீராமபிரானின் லட்சக்கணக்கான பக்தர்கள், அந்தப் பெயர்களில் கடவுளைத் தியானித்துத் தங்கள் வாழ்க்கையையே அடியோடு மாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்த அற்புதம் எப்படி நிகழ்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. அது ஒரு மர்மமாக இருக்கிறது. அதை நிருபிக்க நான் முயற்சித்ததில்லை. கடவுளைக் குறிக்கும் மகோன்னதமான அடைமொழியும், கடவுளின் பெயரும் சத்தியம்தான் என்பதை, என் பகுத்தறிவும் இதயமும் வெகு காலத்திற்கு முன்பே

உணர்ந்து கொண்டு விட்டன. எனினும், ஸ்ரீராமபிரான் என்ற பெயரிலேயே நான் சத்தியத்தைக் காண்கிறேன். எனக்கு ஏற்பட்ட சோதனையின் இருள் குழந்த நேரத்தில், அந்த ஒரு பெயர் தான் என்னைக் காப்பாற்றியது; இன்னும் காப்பாற்றி வருகிறது. அது குழந்தைப் பருவத்தில் ஏற்பட்ட தொடர்பாக இருக்கலாம்; துளசிதாஸ் என் இதயத்தில் உண்டாக்கிய கவர்ச்சியின் காரணமாகவும் இருக்கலாம். அது எப்படியாயினும், சக்தி வாய்ந்த உண்மை அதுதான். நான் இந்த வரிகளை எழுதுகையில், என் குழந்தைப் பருவத்தில் எனது முதாதையர் வீட்டிற்கு அடுத்ததுள்ள ராம்ஜி மந்திருக்கு நான் தினந்தோறும் சென்றபோது கண்ட காட்சிகளை என் ஞாபக சக்தி மீண்டும் கண் முன் நிற்கும் படி செய்கிறது. என்னுடைய ராமபிரான் அப்போது அங்குதான் வசித்தார். பல பயங்கரங்களிலிருந்தும் பாவங்களிலிருந்தும் அவர் என்னைக் காப்பாற்றினார்.

நான் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், அது மூடபக்தியல்ல. விக்கிரகத்தின் பொறுப்பாளி ஒரு கெட்ட மனிதராக இருக்கலாம். அவருக்கு விரோதமாக எனக்கு எதுவும் தெரியாது. கோவிலில் தவறான நடவடிக்கைகள் நிகழ்ந்திருக்கலாம். அவை பற்றியும் எனக்கு எதுவும் தெரியாது. அவை என்னைப் பாதிக்கவில்லை. என் விஷயத்தில் எது உண்மையாக இருந்ததோ, எது உண்மையாக இருக்கிறதோ, அதுதான் கோடிக்கணக்கான ஹிந்துக்கள் விஷயத்திலும் உண்மையாகும்.

எனது ஹரிஜன சகோதரர் விரும்பினால், அவரது மதத்தைச் சேர்ந்த சகாக்களான கோடிக்கணக்கான சாதி ஹிந்துக்கள் எனப்படுவோருடன் அவரும் கோவில் வழிபாட்டில் பங்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதே என் விருப்பம். சாதி ஹிந்துக்கள், ஹரிஜன சகோதரர்களுக்குத் தங்கள் கோவில்களைத் திறந்துவிட வேண்டியது கடமையாகும். மானிட வர்க்கத்தின் ஆன்மிகமான தேவையைக் கோவில் வழிபாடு பூர்த்திசெய்கிறது. அதில் செய்ய வேண்டிய சீர்திருத்தங்கள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. எனினும், மனிதர் உள்ளளவும் ஆலய வழிபாடும் இருந்துதான் தீரும்.

— 'ஹரிஜன்' 18—3—1933

9

நான் காணும் எதிர்கால ஆலயம்

ஹரிஜன ஆலயப் பிரவேச இயக்கம் நடந்து வரும் அதே சமயத்தில், ஆலயச் சீர்திருத்தக் கோரிக்கை கூடாது என்பது சாத்தியமல்ல. மற்ற ஆலயங்களைப் போலவே நவீன ஹிந்து

ஆலயமும் முடநம்பிக்கைக்கு நாற்றங்காலாக இருந்து வருகிறது. ஆலயப் பிரவேச இயக்கத்துடன் நான் எவ்வித சம்பந்தமும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டாமென்று ஓர் அமெரிக்க நண்பர் சாந்தமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். இஸ்லாம் மதத்தின் பரம பக்தரான ஒரு நண்பருக்கும் எனக்கும் நீண்ட கடிதப் போக்குவரத்து நடந்தது. அவரும், அவருக்கே உரித்தான முறையில் அமெரிக்க நண்பரைப் போலவே கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். அவர்கள் கூறியிருப்பதில் ஆழ்ந்த கருத்து இருக்கிறது. எனினும், கோவில்களை அழித்துவிடுவதே ஊழல்களுக்குப் பரிகாரம் என்று அவர்கள் கூறுவதை நான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

மிகவும் ஏராளமானவர்கள் கோவில்களைச் சீர்திருத்துவதில் தான் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறார்களேயன்றி, அழிப்பதில் அல்ல. ராஜ்கோட்டில் ஒரு மாதிரிக் கோவில் நிர்ணயிப்பது பற்றி ஆர்வமிக்கத் திட்டமொன்று உருவாகியிருக்கிறதென்று சில தினங்களுக்கு முன்தான் குறிப்பிட்டேன். கோவில் சீர்திருத்தத்தின் அவசியத்தை வற்புறுத்தாமல், நான் ஹரிஜனங்களின் ஆலயப் பிரவேசத்தை உபதேசிக்க முன் வந்தது பற்றிப் பல நிருபர்கள் என்னைக் கண்டித்திருக்கிறார்கள். கோவில் சீர்திருத்தம் அவசியமானது என்பதில் ஐயமில்லை. இவ்விஷயத்திலும் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டியது அவசியமாகும். தற்போதுள்ள எல்லாக் கோவில்களின் ஸ்தானத்திலும் புதிய கோவில்களை நிர்மாணிப்பது சாத்தியமானதென்றும் அந்த நிருபர்களில் சிலர் எண்ணுகிறார்கள். அந்த அபிப்பிராயத்தை நான் ஆதரிக்க வில்லை. எல்லாக் கோவில்களும் ஒரே விதமாக ஒருபோதும் இருக்க முடியாது. முன்பு இருந்தது போல், மானிடரின் தேவைகளுக்குத் தகுந்தவாறு அவைகளும் வெவ்வேறு விதமாகவே இருக்கும். எனவே, ஒரு சீர்திருத்தக்காரர் புறத்தோற்றத்தைக் காட்டிலும் அகத் தத்துவத்திலே தீவிர மாறுதலைச் செய்வதில் அதிக அக்கறையுள்ளவராக இருக்க வேண்டும். மனநிலையில் மாறுதல் ஏற்பட்டுவிட்டால், புறத்தோற்றம் சீர்பட்டுவிடும். மனநிலை மாறாமல், புறத்தோற்றத்தில் எவ்வளவு தீவிர மாறுதல் ஏற்பட்டாலும், அது வெள்ளை பூசப்பட்ட வெறும் கல்லறையாகவே இருக்கும். கல்லறை எவ்வளவு அழகியதாயினும் அது ஒரு மருதியாகிவிடுமா? அதற்கு மாறாக, புனிதமாக்கப்பட்ட வெறும் தரை ஆண்டவனின் உண்மையான ஆலயமாகிவிடலாம்.

எனவே, இதற்கு முதல் தேவை குருக்கள்தான். நான் கற்பனை செய்யும் சிறந்த குருக்கள், கடவுளின் சிறந்த பக்தராக இருக்கவேண்டும். அவர் மக்களின் உண்மையான ஊழியராக இருக்கவேண்டும். அவர் எந்த ஜனங்களுக்காகப் பூஜை செய்கிறாரோ, அவர்களுக்கு வழிகாட்டியாகவும், நண்பராகவும், தத்துவ போதகராகவும் இருக்க வேண்டும். அவர் தமது கடமையைச் செய்வதில் முழு நேரத்தையும் அர்ப்பணம் செய்யக்

கூடியவராக இருக்க வேண்டும். அவரது தேவைகளும், பாசங்களும் மிகமிகக் குறைவாக இருக்க வேண்டும். அவர் சாஸ்திரங்களில் தேர்ச்சி பெற்றவராக இருக்க வேண்டும். மக்களின் நலனிலேயே அவரது கவனம் முழுவதும் செல்ல வேண்டும். இவ்விதம் நான் கூறுவது ஒரு கற்பனைச் சித்திரமல்ல. அது வாழ்க்கையோடு இயைந்த உண்மையாகும். அது, எனது குழந்தைப் பருவத்தின் ஞாபகங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது. நான் இப்போது ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு கூறும் குருக்கள், ராஜாவினாலும் மக்களாலும் மதிக்கப்பட்டார். அவர்கள் தங்களுக்கு அவசியமான சந்தர்ப்பத்தில் குருக்களைச் சூழ்ந்து அவரது ஆலோசனையையும் புத்திமதியையும் நாடினர்.

இக்காலத்தில் அத்தகைய ஒரு குருக்களைக் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டமானதென்று ஓர் அவநம்பிக்கைவாதி கூறுவாராயின், அது ஓரளவு உண்மையே ஆகும். ஆனால், அத்தகைய ஒரு குருக்களைக் கண்டுபிடிக்கும் வரையில், சீர்திருத்தவாதி தமது கற்பனையில் உருவாகியுள்ள கோவிலை நிர்மாணிப்பதற்காகக் காத்திருக்க வேண்டும்.

இதன் மத்தியில், அவர் தமது கற்பனையில் காணும் குருக்களிடம் என்ன உயர்ந்த குணங்கள் இருக்க வேண்டுமென்று எண்ணுகிறாரோ, அக்குணங்கள் தமக்கு ஏற்பட அவர் தாமே பாடுபடவேண்டும். தற்போதுள்ள கோவில்களில் இருக்கும் குருக்கள்மாரிடமிருந்தும் அவர் அந்தக் குணங்களை எதிர்பார்க்க வேண்டும். அதாவது, அவர் தமது சாந்தமான, ஒழுங்கான நடத்தையால் தம்மை அடுத்துள்ள சுற்றுப்புறங்களிலும் தமது குணங்கள் பரவும்படி செய்யவேண்டும். தமது ஒழுங்கான நடவடிக்கையுடன்கூடிய தமது சிந்தனை, மின்சார சக்தியை உற்பத்தி செய்யும் மகத்தான யந்திரத்தைக் காட்டிலும் அதிக வலிமை வாய்ந்தது என்பதில் அவருக்கு நம்பிக்கை வேண்டும். அவர் பொறுமையின்றி ஒரே நாளில் பலனை எதிர்பார்க்கக்கூடாது. தேவையான சக்தியைக் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு சிந்தனை ஏற்படுவதற்கு, பல ஆண்டுகள் ஒழுங்கான நடத்தையைப் பின்பற்ற வேண்டியிருக்கலாம். அப்படியிருக்க, ஒரு மகத்தான சீர்திருத்தத்திற்கு எத்தனை ஆண்டுகள் அல்லது தலைமுறைகள் சென்றால்தான் என்ன?

ஒரு மாதிரிக் கோவில் பற்றி என் கருத்து என்ன என்பதை இப்போது வாசகர் அறிந்துகொள்ளலாம். அதற்கான ஒரு சிற்பியின் திட்டத்தையோ, அல்லது விவரங்களையோ நான் அவரிடம் சமர்ப்பிக்க முடியாது. அதற்கு இன்னும் காலம் பக்குவமாக வில்லை. எனினும், அதற்காக நான் கலங்கவில்லை. சீர்திருத்தவாதியும் கலங்கவேண்டிய அவசியமில்லை.

அவரது எதிர்கால ஆலயத்துக்கு அவர் தகுந்த மனைக் கட்டைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம். மனைக்கட்டு எவ்வளவு விசால

மாகக் கிடைத்தாலும் நல்லதுதான். அது ஒரு கிராமத்தின் அல்லது நகரத்தின் நடுவில் இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. ஹரிஜனங்களும் மற்ற ஏழைகளும் எளிதில் செல்லக்கூடிய ஓரிடத்தில் அது இருக்க வேண்டும். எனினும், அது அனாரோக்கியமான சூழ்நிலையில் இருக்கக்கூடாது. சாத்தியமாயின், சுற்றுப்புறங்களைக் காட்டிலும் அதிக உயரமாக இருக்க வேண்டும். அது எப்படியாயினும், கோவில் கட்டடத்தின் அடிமட்டமாவது உயரமாக இருக்க வேண்டும். அதன் மீதே, தினசரி கடவுளை வழிபாடு செய்வதற்கான இடத்தை நான் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுவேன். அதைச் சுற்றி ஒரு பள்ளிக்கூடம், ஒரு வைத்தியசாலை, மத சம்பந்தமான புத்தகங்களும் லௌகிகமான புத்தகங்களும் அடங்கிய ஒரு புத்தகசாலை முதலியன ஏற்பட வேண்டும். பள்ளிக்கூடத்தை, கூட்டம் கூடி பல நல்ல விஷயங்களை விவாதிக்கும் இடமாகவும் வைத்துக்கொள்ளலாம். கோவிலையொட்டி ஒரு தருமசாலை அல்லது ஒரு விருந்தினர் விடுதி இருக்கவேண்டும். இவையெல்லாம் தனித்தனிஸ்தாபனமாகக் கோவில் நிர்வாகத்துக்கு உட்பட்டதாக இருக்க வேண்டும். அவை ஏககாலத்திலோ, அல்லது சந்தர்ப்பங்களுக்கும் பண வசதிக்கும் தகுந்தவாறு ஒன்றன்பின் ஒன்றாகவோ நிர்மாணிக்கப்படலாம். கட்டடங்கள் பெரிதாகவும் உறுதியாகவும் இருந்தாலும் இருக்கலாம்; இராவிட்டாலும் பாதகமில்லை. அந்த ஊழியம் புரியத் தொழிலாளர் தாங்களாக முன் வரலாம். அவ்விதமாயின், மண்ணையும் வைக்கோலையும் கொண்டு கட்டட வேலையை ஆரம்பித்துவிடலாம்.

இன்னும் கோவில் நிர்மாணமாகவில்லை. ஆனால், மனைக்கட்டு வாங்கியபோது, அஸ்திவாரம் அமைத்தாகிவிட்டது. முதல் பிரார்த்தனையும் செய்தாகிவிட்டது. “மக்கள் எந்த இடத்தில் ஒன்றுகூடி தங்கள் இதயத்திலிருந்து கடவுளின் திருநாமத்தைக் கூறினாலும், அது கடவுள் வசிக்கும் ஸ்தலமாகிவிடுகிறது; அது அவரது கோவிலாகிவிடுகிறது” என்று பாகவதம் கூறுகிறது. கட்டடம், விக்கிரகம், பிரதிஷ்டை இவையெல்லாம் குருக்களைச் சார்ந்தவை. குருக்கள் கிடைக்கும்போது, அவர் தமது கடமையைச் செய்ய முற்படுவார். எனினும், முதல் பிரார்த்தனை நடந்ததிலிருந்து கோவில் ஆரம்பமாகிவிட்டது எனலாம். அது உண்மையான ஆடவர்கள், பெண்களின் பிரார்த்தனையாயின், அது தொடர்ந்து முன்னேற்றம் அடைவது நிச்சயம்.

எதிர்கால ஆலயத்தைப் பற்றி நான் கூற விரும்பியது இதுதான். ராஜ்கோட் ஆலய நிர்மாணத் திட்டத்தை ஆராய முற்படும் வாசகர், எனது மாதிரிக் கோவிலுக்கும் அத்திட்டத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள கோவிலுக்கும் வெளித்தோற்றத்தில் வேற்றுமையில்லை என்பதைக் காண்பார். எனது கற்பனைக் கோவிலிலோ, அல்லது ராஜ்கோட் திட்டத்தில் உள்ள கோவிலிலோ, புதுமை எதுவுமில்லை. புராதனமான கிராமக் கோவில்களில் அநேக

மாக நான் குறிப்பிட்ட எல்லா விசேஷ அம்சங்களும் இருந்து வந்துள்ளன.

எனினும், தற்போதுள்ள கோவில்களையும் நாம் சமாளிக்க வேண்டும். நான் குறிப்பிட்ட யோக்கியதாம்சங்கள் குருக்கள் மாருக்கு இருக்க வேண்டுமென்று கோவிலுக்குச் செல்லும் பக்தர்கள் வற்புறுத்தினால், தற்போதுள்ள ஆலயங்கள் உண்மையிலேயே கடவுள் குடிகொண்டுள்ள கோவிலாகிவிடும்.

—‘ஹரிஜன்’ - 29-4-1933

10

ஆலயமா அல்லது வியாபாரச் சந்தையா?

சிவசாகரிலிருந்து ஒருவர் வருமாறு எழுதுகிறார் :

பத்து நாட்களுக்கு முன், மனத்தை உருக்கும் பரிதாபமான காட்சியைக் காணும் துர்ப்பாக்கியம் எனக்கு நேர்ந்தது. என் இதயத்தைப் பிளந்த அந்த உண்மைகளை உங்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டியது அவசியமாகும். எங்களுக்கு ஓய்வு நேரம் கிடைத்ததால், நாங்கள் நெடுஞ்சாலையிலிருந்து ஒரு மைல் தூரத்தில் உள்ள டேர்கான் (அஸ்ஸாம்) ஆலயத்துக்குச் சென்றோம். அது, ஜோர்ஹாட்டிற்கும் கோலகாட்டிற்கும் இடையே இருக்கிறது. அந்தக் கோவில் ஒரு குன்றின் மீது கம்பீரமாக நின்று காட்சி அளிக்கிறது. சுற்றிலும் பெரும்பாலும் தேயிலைத் தோட்டங்கள் இருக்கின்றன. குன்றைச் சுற்றிலும் உள்ள மிருதுவான பசுமையான போர்வை என் மனத்தை வசீகரித்துவிட்டது. தொலைவில் பிரம்மபுத்ரா நதியின் மணல் பிரதேசமும், அதன் கரைகளில் நெடுந்தாரம் பரவியுள்ள கடுகுச் செடிகளின் பூக்களும் கண்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தன. கோவில் வரையில் சிறிது சிறிதாக எழும்பி நீண்டு செல்லும் படிக்கட்டுகளும் உள்ளன. படிக்களில் ஏறிச் சென்ற பின், கோவிலுக்குச் செல்லும் பாதையின் இருபுறங்களிலும் வரிசையாக மரங்கள் உள்ளன. குரங்குகள் அங்குமிங்கும் தாவிச் செல்லுகின்றன. அவைகளில் சில நாம் கொடுக்கும் பழங்களை வாங்கித் தின்கின்றன. துணிச்சல் உள்ள மற்றும் சில, நம் கையில் இருப்பவைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு விடுகின்றன.

கோவில் பிரகாரங்கள் மேற்பார்வையின்றி மோசமான நிலையில் இருக்கின்றன. முட்செடிகளும், பார்ப்பதற்குச் சகிக்காத காட்டுச் செடிகளும் மண்டிக் கிடக்கின்றன. அக்கோவிலைச் சுற்றி அழகான தோட்டங்கள் இருந்தால், அந்த இடம் இன்னும் எவ்வளவு அதிக வனப்புடன் இருக்கும்!

கோவில் அழகான கற்கட்டிடமாகும். அது அதிக உயரமில்லாவிடினும், அஸ்ஸாமில் உள்ள மற்றக் கோவில்களில் காண முடியாத சில விசேஷ அம்சங்கள் அந்தக் கோவிலில் இருக்கின்றன. வெளிச் சுவர்களில் உள்ள கல் உருவங்கள் சிறந்த வேலைப்பாடுகளுடன் விளங்குகின்றன.

ஆனால், அந்த இயற்கை அழகும், செயற்கைச் சிறப்பும், பண்டைய பெருமையும், புனிதமான சூழ்நிலையும், குருக்கள்மாரின் கொள்ளைப் புத்தியினாலும், பேராசையினாலும், இறுமாப்பினாலும் களங்கப்பட்டுள்ளன. பேராசை கொண்ட குருக்கள்மார் கோவிலை ஒரு வியாபாரச் சந்தையாக மாற்றியுள்ளனர். அங்கே தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளவர்களும், ஏழைகளும் அனுமதிக்கப் படவில்லை. எனவே, அப்படிப்பட்ட இடத்தில் கடவுள் எப்படி வாசம் செய்வார் என நான் எனக்குள் வியந்துகொண்டேன்.

நாங்கள் கோவிலுக்குச் சென்ற தினத்தில், கோவில் வாயிலில் பக்தர்கள் அடங்கிய பெரிய கூட்டம் நின்று கொண்டிருந்தது. அதில் பெரும்பாலோர் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள்தான். ஒரு கடைத் தெருவில் காணப்படும் காட்சி அங்கே நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தது. ஒரு பக்தர் இரண்டு மாடப்புறாக்களைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தார். அந்தக் காணிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்கு விலையாக, குருக்கள் இரண்டு அணுகேட்டார். மற்றொரு பக்தர் ஒரு வெள்ளாட்டைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்து, அதற்குத் தட்சணையாக ஒரு ரூபாயையும் குருக்களுக்குக் கொடுத்தார். அந்தக் காணிக்கையைக் கடவுள் ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு செய்வதற்காக மேற்கொண்டு நான்கு அணு கொடுக்கும்படி குருக்கள் அவரைக் கேட்டார்! ஹிந்து மதத்தில் நம்பிக்கையுடைய கபடமற்ற, நிரபராதிகளான அந்தப் பக்தர்கள், திருடர்களிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு விட்டார்கள். அவர்கள் கோவில் கதவுக்கு வெளியே உட்கார்ந்து கொண்டும் மண்டியிட்டுக்கொண்டும் இருந்தனர். அவர்கள், யாதொரு தடையுமின்றிக் கோவிலுக்குள் செல்லுவோரை, பொருமையுடன் பார்த்தார்கள். ஆச்சரியத்தினால் ஒளி வீசும் அவர்களுடைய பரிதாபமான கண்கள், உள்ளே நில்விய இருளை ஊடுருவிப் பார்த்தன; வீண் நம்பிக்கையுடன் உள்ளேயுள்ள கடவுளின் உருவத்தைத் தரிசிக்க முயற்சித்தன.

மத சம்மதமற்ற, மோசடியான இந்தக் காட்சியைப் பார்த்த நான், துக்கம் நிறைந்த இதயத்துடன் அப்பால் சென்றேன். என் மனம் வெதும்பியது. கடவுளுக்கும் மானிடவர்க்கத்துக்கும் எதிரான இந்தக் குற்றத்தை எல்லோரும் அறிந்துகொள்ளும்படி பரந்த முறையில் விளம்பரப்படுத்துவதென்று தீர்மானித்தேன். ஹரிஜனங்களுக்கு ஆலயத்தைத் திறந்துவிடும்படி செய்ய எல்லாவிதமான முயற்சியும் செய்து பார்த்துவிட வேண்டுமென்றும் முடிவு செய்தேன்.

அஸ்ஸாமில் உள்ள பெரும்பாலான கோவில்களிலும் ஹிந்து சமூகத்தைச் சேர்ந்த எல்லாப் பிரிவினரும் பிரவேசிக்கலாம் என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். எனக்குத் தெரிந்த வரையில் டேர்கானில் உள்ள இந்தக் கோவில் ஒன்றுதான் அதற்கு விலக்காக இருந்து வருகிறது. தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களிடமிருந்துதான் கோவில் வருமானத்தின் பெரும் பகுதி கிடைக்கிறது. கபடமற்ற இந்த மக்களின் மதப்பற்றுதலையும், அறியாமையையும் குருக்கள்மார் தங்கள் சுயநலத்திற்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுகிறார்கள்.

தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கு அருகில் இருப்பதால் இந்தக் கோவில் நாளுக்கு நாள் ஹரிஜனங்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகி வருகிறது. எனவே, இங்கே தீண்டாமையை ஒழித்தால், ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் மனத்தில் மிகுந்த உற்சாகமும் உத்வேகமும் எழும். அதனால், அவர்களிடையே உத்தாரண அலுவல்களை ஆரம்பிப்பதற்குரிய சூழ்நிலையும் ஏற்படும்.

ஹரிஜனங்களின் உத்தாரணத்திற்காக நான் சென்ற வருடம் அஸ்ஸாமில் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தபோது, தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தீண்டாதாராகக் கருதப்படுகிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டேன். எங்கே குருக்கள்மார் மக்களின் மூடபக்தியைச் சுயநலத்திற்காக உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்களோ, எங்கே நிரப்பராதிகளான பட்சிகளும் மிருகங்களும் பலி கொடுக்கப்படுகின்றனவோ, அத்தகைய கோவிலுக்குள் ஹரிஜனங்கள் பிரவேசிப்பதற்காகக் கிளர்ச்சி செய்யவேண்டியது நியாயமாகும்.

ஆலயச் சீர்திருத்தம் ஒரு தனிப் பிரச்சனை என்பதில் ஐயமில்லை. கோவில்களுக்குள் ஹரிஜனங்கள் பிரவேசிப்பதை, சீர்திருத்தத்திற்காக நிறுத்தி வைக்கமுடியாது. எனினும், மிருகபலிகள் கொடுக்கப்படும் கோவில்களின் விஷயம் வேறாகும். மிருகபலிகளை நிறுத்தும் வரையில், அத்தகைய கோவில்களின் அருகில் கூட நான் செல்லமாட்டேன். கோவிலுக்கு உள்ளே இருக்கும் ஊழல்கள், அவற்றைப் பற்றி எதுவுமே தெரியாத பக்தரைப் பாதிக்காது. ஆனால், ஒவ்வொரு பக்தரும் மிருகபலியுடன் நெருங்கிய சம்பந்தம் உடையவராக இருக்கிறார். ஆடவராயினும் பெண்ணாயினும், அவர் அத்தகைய பலிக் காணிக்கை கொடுக்க வேண்டியவராக இருக்கிறார்.

முதல் தடவையாக அத்தகைய கோவில் ஒன்றில் ஹரிஜன் ஒருவரை அனுமதித்தால், அவர் பலியிடுவதற்காகத் துரதிர்ஷ்டம் வாய்ந்த ஒரு பட்சியையோ அல்லது மிருகத்தையோ கொண்டு வருவது இயற்கையாக எதிர்பார்க்கக் கூடியதே. அவர், மாமிச உணவு சாப்பிடுபவராகவோ அல்லது சாப்பிடாதவராகவோ இருக்கலாம். நிரப்பராதிகளான வாயில்லாப் பிராணிகள் ஒரு போதும் பாவம் செய்ததில்லை; பாவ உணர்ச்சியே அவைகளுக்கு இல்லை. ஆனால், அத்தகைய பிராணிகளின் இரத்தத்தினால் தம்மைப் பக்தர்கள் திருப்தி செய்ய வேண்டுமென்று கடவுள் எதிர்பார்ப்பதாகக் கபடமற்ற ஹரிஜனுக்குக் கற்பிக்கும் பாவத்திற்கு அவர் தம்மைத் தாமே ஆளாக்கிக் கொள்ளுவார். டேர்கான் ஆலயத்தை, இரத்த பலிக் களங்கமற்றதாக அஸ்ஸாம் தலைவர்கள் செய்ய வேண்டும் என்பதே என் விருப்பம்.

டேர்கானைப் போன்ற யாருமறியாத கோவிலில் அல்ல, பிரபல காளி கோவிலில்தான் அந்தச் சீர்திருத்தம் ஆரம்பமாகவேண்டும் என்று யாரும் பதிலுக்குக்கூற வேண்டாம். பெரும்பாலான சீர்திருத்தங்களும் முதன் முதலில் சிறிய முறையில்தான் ஆரம்பமாகியுள்ளன. சில்லறைக் கோவில்களிலிருந்து நிரப்பராதிகளான பிராணிகளின் இரத்தத்தைச் சிந்தும் களங்கத்தை அகற்றினால், கோட்டையாக விளங்கும் காளி கோவிலில் தானாகவே அச்சீர்திருத்தம் ஏற்படுவதற்கு வழி பிறந்துவிடும்.

தனி நபரின் தடைக்கு இடம் கொடுப்பதா ?

[10-2-1984 ஸ்ரீரங்கத்திலே நடந்த பொதுக்கூட்டத்தில் கார்திஜி நிகழ்த்
திய பிரசங்கத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது :]

நான் சென்ற தடவை இங்கிருந்தபோது, தீண்டாமை சம்பந்தமாகச் சில சாஸ்திரிகளுடன் மிகவும் சிநேக பாவமான முறையில் விவாதித்தேன். அப்போது நான் வெளியிட்ட கருத்துக்கள் முற்றிலும் சரியானவை என்பதில் எனக்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை. அதன் பிறகு, நான் மற்றும் பல கற்றறிஞர்களான சாஸ்திரிகளுடன் பல தடவை விவாதித்துள்ளேன். என் போன்ற ஒரு லௌகிகனுக்கு எவ்வளவு முடியுமோ, அவ்வளவு தூரத் துக்கு நான் தீண்டாமை சம்பந்தமான சாஸ்திரங்களையும் ஆராய்ச்சி செய்தேன். அதன் பயனாக நான் ஒரு திட்டமான முடிவுக்கு வந்துள்ளேன். அம்முடிவு இதுதான்: நாம் இன்று அனுஷ்டிக்கும் தீண்டாமைக்குச் சாஸ்திரங்களில் எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை. தீண்டாதார் என்று கூறப்படுபவராயினும் சரி, வேறு யாராயினும் சரி, ஒரு ஹிந்துவைக்கூட, பொதுக் கோவிலுக்குள் பிரவேசிப்பதைத் தடுக்க எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை.

இவ்விஷயத்தை இங்கே ஆதியோடந்தமாக விவாதிக்க நான் உத்தேசிக்கவில்லை. ஆனால், ஹரிஜனங்கள் கோவிலுக்குள் பிரவேசிப்பதை எதிர்ப்பவர்களுக்கு நான் என் சார்பில் இவ்விதம் தீவிர உறுதிமொழி கூற விரும்புகிறேன். அதாவது இந்த ஆலயப் பிரவேசத்தை எதிர்ப்பவர்களுக்கு விரோதமாகப் பலாத் காரமோ, நிர்ப்பந்தமோ உபயோகிக்கப்பட்டமாட்டாது என்பதே. என்னை ஓர் உண்மையான, அந்தரங்க சுத்தியுள்ள சனாதனி என்று நீங்கள் அன்புடன் குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். யோக்கிய மாகவும் பூரண அடக்கத்துடனும் நான் அந்த வருணனையை ஒத்துக்கொள்ள முடியுமென நினைக்கிறேன். நான் எப்போதும் என்னை ஒரு சனாதனி என்றே கூறி வருகிறேன். அவ்விதம் கூறுவதற்குக் காரணம் மிகச் சாதாரணமானது. அதாவது, சிறு வயது முதற்கொண்டே நான், என் சக்திக்கு இயன்றவரையில், நான் அறிந்த விதம் சாஸ்திரங்களுக்கு முரணின்றி நடக்க முயற்சித்து வந்துள்ளேன். அதனால்தான், தீண்டாமைக்காக வருந்தி, தன்னைப் பரிசுத்தம் செய்துகொண்டு, அந்தக் களங்கத்தை அகற்று வதே ஒரு சனாதனியின் கடமையென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. தனக்கு என்ன உரிமைகளும் சலுகைகளும் இருக்கின்றனவோ, அதே உரிமைகளையும் சலுகைகளையும் ஹரிஜனங்களுக்கு வழங்க வேண்டியது சனாதனியின் இன்றியமையாத கடமையாகும். கோவிலுக்குள் செல்ல ஒரு சனாதனிக்கு என்ன விதிகள்

உண்டோ, அதே விதிகளின் மீது ஹரிஜனங்களும் கோவில்களில் பிரவேசிக்கத் தமது சக்தி முழுவதையும் உபயோகித்து முயற்சிக்கும் வரையில், சனாதனி திருப்தியடையக் கூடாது.

பம்பாயில் 1932 செப்டம்பர் மாதம் நான் உண்ணாவிரதம் அனுஷ்டித்து வருகையில், ஹிந்துக்களின் பிரதிநிதிகள் ஒன்று கூடி, ஆலயங்களுக்குள் செல்ல மற்ற ஹிந்துக்களைப் போல் ஹரிஜனங்களுக்கும் அதே உரிமைகள் உண்டு என்றும், அவ்விதம் செல்லுவதற்குச் சட்டபூர்வமான தடை ஏதாவது இருக்குமாயின், அந்தத் தடையை அகற்றுவதற்கான முறைகளைக் கைக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் இதயபூர்வமாக முடிவுக்கு வந்தனர். எனவே, சாதி ஹிந்துக்களுக்கு என்ன விதிகள் உண்டோ, அதே விதிகளின்மீது கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்க ஹரிஜனங்களுக்கு உள்ள உரிமையை நிறைவேற்ற வேண்டியது, என் போன்றவர்களுக்கு இப்போது இரட்டிப்புக் கடமையாகியிருக்கிறது.

எனினும், அதற்காக ஒருவர்கூட பீதியடைய வேண்டிய தில்லை. ஏனெனில், ஹிந்துப் பொது மக்களின் அபிப்பிராயத்தை ஒழுங்கான முறையில் உருவகப்படுத்த வேண்டுமென்பதே அதன் பொருளாகும். சாதி ஹிந்துக்களைப்போல் ஹரிஜனங்களுக்கும் பூரீரங்கத்தில் உள்ள இந்த மகோன்னதமான கோவில் திறக்கப்படாததைக் குறித்து நான் மிகவும் வருந்துகிறேன். என்றாலும், அவ்விதம் திறக்கப்படுவதற்கு சாதி ஹிந்துக்களின் மனம் பக்குவம் அடையும் வரையில், இந்தக் கோவிலை ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்துவிட வேண்டுமென நான் எள்ளளவும் விரும்பவில்லை. இது, ஆலயப் பிரவேச விஷயமாக ஹரிஜனங்கள் தங்கள் உரிமையையோ அல்லது கோரிக்கையையோ வற்புறுத்தும் பிரச்சனை அல்ல. இந்தக் கோவில் அவர்களுக்குத் திறக்கப்பட்டால்கூட, இதில் பிரவேசிக்க அவர்கள் விரும்பலாம், அல்லது விரும்பாமலும் இருக்கலாம். ஆனால், இதை ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்துவிடும்படி செய்ய வேண்டியது, ஒவ்வொரு சாதி ஹிந்து வினுடைய இன்றியமையாத கடமையாகும். இதை ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்துவிட வேண்டுமென என்னைப் போன்ற தாழ்மையான ஒருவர் விரும்புகிறார் என்பதற்காக இதைத் திறந்துவிட முடியாது. பொதுவாக, சாதி ஹிந்துக்களின் ஒருமித்த அபிப்பிராயத்திற்கு இணங்க மாத்திரமே, இதைத் திறந்துவிட முடியும். ஆனால், இந்த ஆலயப் பிரவேசத்தை தாம் எதிர்த்து வரும்வரையில் இதை ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்துவிடக் கூடாது என்று ஒரே ஒரு ஹிந்து மாத்திரம் கூறும்போதுதான் சங்கடம் ஏற்படுகிறது. அத்தகைய அசாத்தியமான ஒரு கொள்கையை ஒத்துக்கொள்ளுவதாயின், ஹிந்து மதத்தில் நாம் ஒருபோதும் முன்னேற்றம் அடைய முடியாது. அந்த நிபந்தனைகளின் மீது நாம் எந்தப் பிரச்சனையையும் எக்காலத்திலும் தீர்க்க முடியாது.

மற்றப் பக்தர்கள் யாவரும் ஒத்துக்கொண்ட ஒரு விஷயத்தை ஒரே ஒரு பக்தர் எதிர்க்கிறார் என்பதற்காக, ஒரு ஹிந்து

கோவிலோ, மகுதியோ, அல்லது கிறிஸ்துவாலயமோ, எவருக்காவது திறக்கப்படாமல் மூடப்பட்டிருந்ததாக நான் கேள்விப்பட்டதேயில்லை. என்னுடைய இந்தப் பிரயாணத்தில், மத்தியமாகாணம், ஆந்திரா, மலையாளம், தமிழ்நாடு முதலிய இடங்களில் பதினாயிரக்கணக்கான சாதி ஹிந்துக்களைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. சாதி ஹிந்துக்களுக்கு என்னென்ன உரிமைகளும் சலுகைகளும் உள்ளனவோ, அதே உரிமைகளும் சலுகைகளும் ஹரிஜனங்களுக்கும் உண்டென்பதிலும், ஹரிஜனங்களின் ஆலயப் பிரவேச உரிமையையும் கபடமற்ற சாதி ஹிந்துக்களின் மனம் இன்று ஒத்துக்கொள்ளுகிறது என்பதிலும் எனக்குத் திணையளவு ஐயமும் இல்லை. இதை உங்கள் முன்னிலையில் சாட்சியம் கூற விரும்புகிறேன்.

எனவே, இந்த இயக்கத்தை எதிர்ப்போருக்கு நான் ஒரு யோசனை கூறுகிறேன். அதாவது அவர்கள் இந்தப் பிரச்சனையைக் குழப்ப வேண்டாம். ஆலயப் பிரவேசத்தை அவர்கள் விரும்பவில்லையாயின், அதை அவர்கள் அதன் பாட்டிற்கு விட்டுவிட்டும். மற்ற பல விஷயங்களை யொட்டியும் அவர்கள் தங்கள் உதவியையும் ஒத்துழைப்பையும் அளிப்பார்களாக. இன்று மாலை நான் சனாதனிகள் அடங்கிய ஒரு கோஷ்டியைச் சந்திக்க உத்தேசித்துள்ளேன். அப்போது நடக்கும் விவாதத்தில் கலந்துகொள்ளுமாறு நான் அதிதீவிர சனாதனியையும் அழைக்கிறேன். அது முற்றிலும் சிநேக பாவமான விவாதமாகவே இருக்கும். அவர்களுக்கும் சீர்திருத்தக்காரர்களுக்குமிடையே பல விஷயங்களில் ஒற்றுமை இருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

—‘ஹரிஜன்’ - 23—2—1934

12

மூர்க்கத்தனமான நிர்ப்பந்தம் கூடாது

[பிப்ரவரி 16-ந் தேதி கும்பகோணத்தில் நகர முனிசிபாலிடி அளித்த வரவேற்பு உபசாரத்திற்குப் பதிலாகக் காந்திஜி கூறியதாவது :]

என்னை இங்கே அழைத்து, எனக்கு இந்த உபசாரப் பத்திரம் வாசித்தளித்துக் கௌரவித்ததற்காக நான் மிகவும் பெருமையடைகிறேன். நீங்கள் உங்கள் கருத்தைப் பட்டவர்த்தனமாகவும் தைரியத்துடனும் கூறியிருப்பதைக் குறித்தும் நான் பெருமையடைகிறேன். நீங்கள் அதில் குறிப்பிட்டுள்ள ஒரே ஒரு விஷயம், எனது புனித கடமையை நான் தொடர்ந்து செய்து வர வேண்டும் என்பதற்குப் போதுமானது. தீவிரமான பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்குவதில் நான் என் கவனம் முழுவதையும் செலுத்த வேண்டுமென்று நீங்கள் கூறியிருக்கிறீர்கள்.

இப்போது நான் முற்றிலும் அதைத்தான் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். ஹரிஜனங்களுக்கு நீதி கிடைப்பதற்கு ஆதரவாகப் பொது மக்களின் அபிப்பிராயத்தைப் பண்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன்.

ஆலயப் பிரவேசம் சம்பந்தமாக எழுந்துள்ள வேற்றுமையை நான் அறிவேன். இந்த ஒரு விஷயத்தில்தான் எனக்கும் சனாதனிகளுக்கும் வேற்றுமை ஏற்பட்டுள்ளது. எனக்கோ அல்லது ஹரிஜன சேவக சங்கத்தின் தலைமைக் குழுவிற்கோ நிர்ப்பந்தத்தைத் தடுப்பதற்குச் சக்தி இருக்கும் வரையில், ஆலயப் பிரவேசத்தை நிர்ப்பந்தப்படுத்தும் காரியம் எதையும் செய்யமாட்டார்கள். ஆலயப் பிரவேசம், முற்றிலும் சாதி ஹிந்துக்கள் தீர்க்க வேண்டிய ஒரு பிரச்சனையாகும்.

ஹரிஜனங்கள் கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்கக்கூடாது என்று சாதி ஹிந்துக்கள் ஏகோபித்த முறையில் கூறுவார்களாயின், அது துரதிர்ஷ்டமாகும் என்றும், காலப்போக்கிற்கு விரோதமாகும் என்றும் நான் கூறுவேன். எனினும், அந்த அபிப்பிராயம் நிலைத்திருக்கும் வரையில், ஒரு ஹரிஜனும் எந்தக் கோவிலுக்குள்ளும் பிரவேசிக்க மாட்டார்.

அந்தப் பாதையில் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தைப் பண்படுத்தி உருவாக்குவதொன்றே எனது கடமையாகும். எனினும், அவ்விஷயத்தைப் பற்றி ஒரு வார்த்தைகூட முச்சுவிடக்கூடாது என்று கூறுவதை நான் ஆட்சேபிக்கிறேன். அவ்விதமிருக்க என்னால் முடியாது. ஹரிஜனங்கள் கோவிலுக்குள் செல்லுவதைத் தடுத்துவரும் வரையில், சாதி ஹிந்துக்கள் தங்கள் மூலாதாரமான கடமையைச் செய்தவர்களாகமாட்டார்கள் என்று, எனது மதத்தில் நான் பற்றுதல் உடையவன் என்ற முறையில் கூற விரும்புகிறேன். பாரபட்சமற்ற மனத்துடன் ஹிந்து சாஸ்திரங்களை ஆராய்ச்சி செய்த ஒருவர், அவ்விஷயத்தில் வேறுவிதமாக நினைப்பது முடியாத காரியம் என்பதும் எனது உறுதியான கருத்து. ஒரு குறிப்பிட்ட கோவிலுக்குள் ஹரிஜனங்கள் பிரவேசிப்பதை மிகப் பெரும்பான்மையோர் ஆதரிக்கும்போது, அந்தக் கோவிலை ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்துவிட வேண்டும். நான் ஹரிஜனங்களுக்கு ஆலயங்களைத் திறந்துவிட்ட இடங்களிலெல்லாம், ஆயிரக்கணக்கான சாதி ஹிந்துக்களின் முன்னிலையில் அவர்களுடைய சம்மதத்தின் மீதே அவ்வாறு செய்தேன். கோவில்களைப் பற்றி மிகுந்த அக்கறை கொண்டுள்ள ஆயிரக்கணக்கான சாதி ஹிந்துக்கள், 'நாங்கள் ஹரிஜனங்களுக்கு ஆலயங்களைத் திறந்துவிட விரும்புகிறோம்' என்று கூறினார்கள்.

ஆனால், 'கூடாது', ஹரிஜனங்களுக்குக் கோவில்களைத் திறந்து விடக்கூடாது என்று கூறும் ஒரு சாதி ஹிந்து இருக்கும் வரையில் கோவில்களை அவர்களுக்குத் திறந்துவிடக்கூடாது என்று நீங்கள் கூறினால், அது மூர்க்கத்தனமான ஒரு நிர்ப்பந்தம்

என்றே நான் கூறுவேன். “9999 பேர்களின் கொள்கைக்கு எதிராக என் கொள்கைகளே ஆதிக்கம் பெற வேண்டும். பெரும் பான்மையோர் சந்தேகமின்றிக் கோவில்களில் நம்பிக்கையுடைய வர்களாக இருக்க வேண்டும்; ஏனாம் செய்து நிந்திப்பவர்களாக இருக்கக் கூடாது” என்று ஒருவர் கூறினால், அதை நான் நிர்ப்பந்தப்படுத்துதல் என்றே சொல்லுவேன்.

—‘ஹரிஜன்’ - 23—2—1934

13

ஆலயப் பிரவேசமும் பொருளாதார முன்னேற்றமும்

சில சமயங்களில், பத்திரிகைகளிலே ஆலயப் பிரவேச சம்பந்தமான ஆட்சேபணைகளைப் பார்க்கிறோம். அவை இரட்டைக் குழாய்த் துப்பாக்கி போல் இரு புறங்களிலிருந்தும், அதாவது ஹரிஜனங்களிடமிருந்தும் சனாதனிகளிடமிருந்தும் வருகின்றன.

‘நாங்கள் ஆலயப் பிரவேசத்தை விரும்பவில்லை; எனவே, கோவில்களை நிர்மாணிக்காதீர்கள்; ஆனால், உங்களுக்குக் கிடைக்கும் தொகையையெல்லாம் எங்கள் பொருளாதார உத்தாரணத்திற்கு உபயோகப்படுத்துங்கள்’ என்று ஹரிஜனங்களில் சிலர் கூறுகின்றனர்.

‘ஆலயப் பிரவேசப் பிரச்சனையை அடியோடு விட்டுவிடுங்கள். ஹரிஜனங்களைக் கோவில்களுக்குள் செல்லும்படி வற்புறுத்துவதால், நீங்கள் எங்களுடைய உணர்ச்சிகளைப் புண்படுத்துகிறீர்கள்’ என்று சில சனாதனிகள் கூறுகின்றனர்.

இருவர் கூறுவதும் அடிப்படையில் தவறுதான். ஹரிஜன நிதிக்கு வசூலாகும் தொகையில் ஒரு பைசாவைக்கூட, கோவில்களை நிர்மாணிப்பதில் செலவழிக்கவில்லை. இனியும் செலவழிக்கப் போவதில்லை. மற்ற ஹிந்துக்களுக்கு எந்த நிபந்தனைகளின்மீது கோவில்களைத் திறந்துவிட்டிருக்கிறார்களோ, அதே நிபந்தனைகளின் மீது ஹரிஜனங்களுக்கும் கோவில்களைத் திறந்துவிட வேண்டுமென்று மாத்திரமே முயற்சி செய்யப்பட்டு வருகிறது. கோவில்களுக்குச் செல்லுவதோ அல்லது செல்லாமல் இருப்பதோ ஹரிஜனங்களின் இஷ்டத்தைப் பொறுத்த விஷயமாகும். ஹரிஜனங்களுக்கு எதிராக உள்ள தடையை சவரண ஹிந்துக்கள் அகற்றித் தீர வேண்டும்.

கோவில்களை, ஆன்மிக சம்பந்தமான செல்வம் நிறைந்த பொக்கிஷக் களஞ்சியங்களாகக் கருதும் கோடிக்கணக்கானவர்களுக்கு, அக்கோவில்கள் அழிவற்ற நிரந்தரமான உண்மைகளாகும். அவற்றை அவர்கள் தங்களுடைய உயிர் போல் அருமையாகக் கருதுகிறார்கள். ஹரிஜனங்களுக்காக அவர்கள் உண்மையாகவே வருந்துவார்களாயின், அவர்கள் அந்தப் பொக்கிஷக் களஞ்சியங்களில் ஹரிஜனங்களும் பங்குகொள்ளும்படி செய்யவேண்டும். கோவில்கள் திறக்கப்படுவதை, ஹரிஜனங்கள் எவ்வளவு மகத்தான விஷயமாகக் கருதுகிறார்கள் என்பதை நான் அறிவேன்.

சென்ற வாரம்தான், தார்வாருக்கும் பெல்காமிற்கும் இடையே சவர்ண ஹிந்துக்களும் ஹரிஜனங்களும் அடங்கிய பெரும் கூட்டத்தின் முன்னிலையில், நான் மூன்று கோவில்களைத் திறந்துவைத்தேன். அப்போது அங்கே ஆட்சேபவாதிகளும் ஆஜராகி, விக்கிரகத்துக்கு முன்னிலையில் ஹரிஜனங்கள் தலைவணங்கிப் பிரசாதம் வாங்கிக் கொண்டபோது அவர்கள் முகத்தில் தாண்டவமாடிய ஆனந்தத்தைக் கவனித்திருப்பார்களாயின், ஆட்சேபவாதிகளின் கூற்று இருந்தவிடம் தெரியாமல் மறைந்து போயிருக்கும்; ஹரிஜன் ஆட்சேபவாதிகளும், தங்களைத் தவிர பொதுவாக ஹரிஜனங்கள் யாவரும் ஆலயப் பிரவேசத்தை விரும்புகிறார்கள் என்பதையும் உணர்ந்திருப்பார்கள்; கோவில்கள் எங்கே திறக்கப்பட்டாலும், சம்பந்தப்பட்ட கோவிலுக்குச் செல்லுவோரின் பூரண சம்மதத்துடனும், அத்தகையோர் அடங்கிய ஏராளமான கூட்டத்தின் முன்னிலையிலும்தான் கோவில்கள் திறக்கப்பட்டு வருகின்றன என்பதைச் சனாதன ஆட்சேபவாதிகளும் உணர்ந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

யாருக்கும் தெரியாமல், எங்கேயோ ஒரு மூலையில் இரகசியமாகக் கோவிலைத் திறந்துவிடுவதால், ஹிந்து மதத்திற்கு எவ்வித நன்மையும் ஏற்படாது. ஆன்மிகமான பலனோ, அல்லது வேறெவ்விதமான பலனோ ஏற்பட வேண்டுமாயின், போதிய விளம்பரம் செய்த பிறகே கோவில்கள் திறக்கப்பட வேண்டும்; மற்றும் பயபக்தியுடனும் அந்தந்தக் கோவிலுக்குச் செல்லுவோரின் விருப்பத்துடனும் சம்மதத்துடனுமே அவை திறக்கப்படவேண்டும். கோவில்களில் நம்பிக்கையோ அல்லது அக்கறையோ இராமல், தங்களுக்குத் தாங்களே சீர்திருத்தக் காரர்கள் என்று பட்டம் சூட்டிக்கொண்டுள்ளவர்களின் விருப்பத்திற்கிணங்க கோவில்களைத் திறப்பது கூடாது. கோவில்களுக்குச் செல்லுவதை மூடபக்தியென்றுகூட அத்தகையோர் கருதலாம்.

ஆலயப் பிரவேசக் கிளர்ச்சிக்குப் பணச் செலவு தேவையில்லை. ஒரு சில தொண்டர்களைத் தவிர வேறு எவரும் அந்தக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட வேண்டிய அவசியமுமில்லை. ஆனால், அத்தொண்டர்கள் ஆலயங்களில் நம்பிக்கையுடையவர்களாக இருக்க

வேண்டும். அவரது வார்த்தைக்குப் பாமர சவர்ண ஹிந்துக்களிடையே மதிப்பு இருக்க வேண்டும். எனவே, அது சாந்தமாகவும் மிக ஜாக்கிரதையாகவும் கையாள வேண்டிய பிரச்சனையாக இருந்து வருகிறது; அது அப்படித்தான் இருக்க முடியும். வற்புறுத்துவதாயின், ஆலயப் பிரவேசத்தை ஆதரிக்கும் நம்பிக்கையுள்ள சீர்திருத்தவாதியின் உரிமையையும் கடமையையும் மாத்திரமே வற்புறுத்த வேண்டும். கோவில்கள் சுயேச்சையாக ஹரிஜனங்களுக்குத் திறக்கப்பட்டாலன்றி, தீண்டாமையை வேருடன் களைந்துவிட்டதாகக் கூற முடியாது. பொருளாதார முன்னேற்றம் சம்பந்தப்பட்டவரையில், அது வேறு, ஆலயப் பிரவேசம் வேறு என்று நினைக்கக்கூடாது. ஆலயப் பிரவேசம் அத்தகைய முன்னேற்றத்திற்கு உதவியாகவே இருக்க முடியும். ஏனெனில், ஹரிஜனங்களைச் சுயேச்சையாகக் கோவிலுக்குச் செல்ல அனுமதித்துவிட்டால், மற்றவர்களைப் போல் ஹரிஜனங்களுக்கும் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்குரிய வழிகள் தாமாகவே ஏற்பட்டுவிடும்.

கல்வி முன்னேற்றம் என்பதற்குப் பொருள் பொருளாதார முன்னேற்றம்தான் என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்படுமாயின், வகுலாகும் தொகைகள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், அவை எல்லாம் ஹரிஜனங்களின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்காக மாத்திரமே உபயோகிக்கப்படும். ஏனெனில், கல்வி பெற்ற ஹரிஜனங்கள் வாழ்க்கைப் பந்தயத்தில் ஓட அதிகத் தகுதியுடையவர்களாக இருப்பார்கள் அல்லவா? சவர்ண ஹிந்துக்களிடையே கல்வியானது, வாழ்க்கைப் பந்தயத்தில் அவர்களைப் பெரிதும் தகுதி குன்றியவர்களாகச் செய்திருக்கிறது என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால், அதற்குக் காரணம் என்னவெனில், அவர்களுடைய கல்வி உடலுழைப்பை வெறுக்கும்படி செய்திருப்பதுதான். குறைந்த பட்சம் இன்னும் சிறிது காலத்திற்காவது, பெரும்பாலான ஹரிஜனங்கள் விஷயத்திலும் அத்தகைய விபரீதம் ஏற்படுமென்ற அபாயத்துக்கு அதிக இடமில்லை. தற்போதையக் கல்வி முறை, முற்றிலும் இராவிட்டாலும் பெரும்பாலும், கைத்தொழில் கல்வியை அசட்டை செய்துள்ளது. எனவே, ஆலயப் பிரவேச இயக்கத்தை நடத்துவோர், ஹரிஜனங்களின் கல்வியிலிருந்து தற்போதைய முறையின் தீமைகளைக் களைந்து விடுவார்களாயின், மேலே குறிப்பிடப்பட்ட ஆபத்தை முற்றிலும் தவிர்க்க முடியும்.

பலாத்காரம் சனாதன தருமம் அல்ல

[ஜாஸ்டி ஸ்டேஷனில் நிகழ்ந்த சம்பவத்திற்குப் பின், தேவகாரில் நடந்த கூட்டத்தில் காந்திஜி பேசினார். அச்சம்பவத்தைப் பற்றி அப்போது காந்திஜி குறிப்பிட்டதாவது :]

இந்தப் புண்ணிய ஸ்தலத்திற்கு மறுபடியும் நான் வர முடிந்ததைக் குறித்து மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். முன்பு எனது மூதாதையர்களும் இங்கே விஜயம் செய்தனர். ஆனால், அவர்கள் இங்கே விஜயம் செய்த காரணம் வேறாகும். 1915-இல் நான் தென்லுப்பிரிக்காவிலிருந்து இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வந்த போது, இங்குள்ள ஆசிரமத்தைத் திறந்துவைக்க என்னை அழைத்தார்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதிருக்கலாம்.

நான் சென்ற தடவை இங்கே விஜயம் செய்தபோது அநேகமாக எல்லாப் பண்டாக்களும் (குருக்கள்மார்) தொண்டர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் என் மீதும் என் கோஷ்டியினர் மீதும் அன்பைச் சொரிந்து தொண்டு புரிந்தார்கள். தீண்டாமை சம்பந்தமாக இன்று என் கொள்கைகள் எவையோ, அவைதான் அன்றும் என் கொள்கைகளாக இருந்தன என்பதை அவர்கள் நன்கு அறிவர். அந்நாட்களில் நான் தீண்டாமையைப் பற்றிப் பேசாத கூட்டம் ஒன்றுகூட இருந்ததில்லை என்பதையும் அவர்கள் அறிவர். ஆனால், துரதிர்ஷ்டவசமாக இந்தத் தடவை அவர்களிடையே வேற்றுமை ஏற்பட்டு, அவர்கள் இரு பிரிவுகளாகப் பிரிந்துவிட்டார்கள். அதில் ஒரு பிரிவினர் எனக்கும் என் கோஷ்டிக்கும் தொண்டு செய்தார்கள்; மற்றொரு கோஷ்டியினர், அவர்கள் மிகச் சிலரேயாயினும், என்னை எதிர்த்தார்கள். எல்லோருடைய அன்பையும் எக்காலத்திலும் பெறுவது மனிதனால் இயலாத காரியம் என்பதை நான் அறிவேன். எனவே, எனது பழைய நண்பர்களான பண்டாக்களில் சிலர், எனக்கு எதிர்க்கட்சியில் இருந்ததைக் குறித்து நான் ஆச்சரியமோ அல்லது துக்கமோ அடையவில்லை.

ஆனால், அவர்கள் எதிர்த்த விதம் எனக்கு ஆழ்ந்த வருத்தத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறது. என் மீது மக்களுக்கு உள்ள அன்பை மாற்றும் நோக்கத்துடன், என்னைப்பற்றிப் பொய்களும், பாதி உண்மைகளும் அடங்கிய துண்டுப் பிரசுரங்களை வழங்கியதற்கு அவர்களே பொறுப்பாளிகளென நான் கருதுகிறேன். அவர்கள் கண்ணியமான பாஷையைக் காற்றுவாக்கில் விட்டு விட்டார்கள். அந்தத் துண்டுப் பிரசுரங்களில் ஒன்று கீதார் மகாராஜா சாகேபின் கட்டளைக்கிணங்க விநியோகிக்கப்பட்டதென்று கூறப்படுகிறது. அவ்விஷயமாக எனக்கு உண்மையான ருஜு கிடைத்தாலன்றி, நான் அதை நம்ப முடியாது.

நான் தென்னிந்தியாவில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்த போது, சில இடங்களில் கருப்புக் கொடி ஆர்ப்பாட்டங்கள் கண்ணியமாக நடந்தன. கருப்புக் கொடி வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் தீண்டாமை இயக்கத்தை எதிர்க்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டும் நோக்கத்துடன் மாத்திரமே அந்த ஆர்ப்பாட்டம் நடந்தது. அவர்களில் பலர் சிறு பையன்களே ஆவர். மற்றவர்களைப் போல் அவர்களுக்கும் நான் என் வணக்கத்தைத் தெரிவித்த போது, அவர்களும் பதிலுக்கு எனக்கு வணக்கம் தெரிவிக்கவும், சந்தேகம் ஆரவாரத்தில் கலந்துகொள்ளவும் கூடத் தயங்கவில்லை. மகத்துவம் பொருந்திய அவர்களுடைய மூதாதையர்களான துரோணரையும் பீஷ்மரையும் போல் அவர்களும், தங்கள் வயிற்றுக்காகவே அவ்விதம் செய்வதாகக் கூறியிருப்பார்கள் என்பதில் எனக்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. ஆனால், துரதிர்ஷ்டவசமாக இங்கேயோ கண்ணியமான பாஷையைக் கைவிட்டது மாத்திரமல்ல; இவர்கள் பலாத்காரத்திலும் இறங்கி விட்டார்கள்.

விடியற்காலம் இரண்டரை மணிக்கு நான் ஜாஸ்டி ஸ்டேஷனில் இறங்கியபோது, அவர்களுடைய கண்டனக் கூக்குரல்கள் வானளாவின. அவர்கள் பலாத்காரத்திலும் ஈடுபட்டார்கள். சாத்தியமாயின், அவர்கள் மோட்டாரின் மேற்புறத்தை நிச்சயமாக நொறுக்கியிருப்பார்கள். மோட்டாரின் மீது பலமான அடிகள் விழுந்தன. பின்புறமுள்ள கண்ணாடி தாளாகியது. நான் கடுமையான காயமடையாமல் தப்பியது தெய்வச் செயலே. என் உடலில் காயமேற்படும்படிச் செய்ய அவர்கள் விரும்பவில்லை; மோட்டாரின் மேற்புறத்தில் தடிகளால் அடித்தும், பின்புறக் கண்ணாடியை உடைத்தும், அவர்கள் என்மீதுள்ள கோபத்தைக் காட்ட விரும்பினார்கள் என்றே நம்புகிறேன்.

அவர்களின் நோக்கம் எதுவாயினும், அவர்களுடைய நடவடிக்கை சந்தேகமின்றிப் பலாத்காரமானது. அது, அவர்களே வருந்தக்கூடிய விதத்தில் முடிந்திருக்கலாம். இன்று காலை இவர்களுடைய நடவடிக்கையையும், கள்ளிக்கோட்டை தம்பிரானின் நேர்மையான நடவடிக்கையையும் ஒப்பிட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன். நான் குருவாயூருக்குச் சென்றிருந்தேன். அந்தப் பிரபல கோவிலைச் சுற்றிப் போராட்டம் நடந்துகொண்டிருந்த போது, தம்பிரான் நிச்சயமாக ஆத்திரப்படுவதற்குச் சிறிது காரணம் இருந்தது. அப்படியிருந்தும் அவர், எனக்கு எதிராக எவ்வித ஆர்ப்பாட்டமும் செய்யக்கூடாதென்றும், கருப்புக் கொடிகூடக் காட்டக்கூடாதென்றும் தடுத்துவிட்டார். அவரது மாளிகையில் என்னை விசேஷ மரியாதையுடன் வரவேற்றுப் பேசினார். ஒவ்வொருவர் பக்கத்திலும் கொள்கைக்காகப் போராட்டம் நடந்து வருகிறதென்பதை அவர் மனம் விட்டுக் கூறினார். எனக்கு எதிராக ஆர்ப்பாட்டம் நடத்துவதற்கு, தம்பிரான் தகுந்த காரணம் கூறியிருக்கலாம். ஆனால், தேவகார்

பண்டாக்களும், இங்குள்ள வர்ணச்சிரம சுயராஜ்ய சங்கத்தினரும் தங்கள் நடவடிக்கைக்குச் சமாதானமாக ஒரு சாக்கும் சொல்லுவதற்கில்லை.

இந்த எதிர்ப்பு எதற்காக? சனாதனிகள் என்று தங்களைத் தாங்களே கூறிக்கொள்ளுவோருக்கு, தாங்கள் சனாதன தருமத்தின்படி நடந்துகொள்வதாக எண்ணும் இந்த இறுமாப்பு ஏன்? அவர்களைப் போலவேதான் நானும் சனாதன தருமத்தைப் பின்பற்றுவதாகக் கூறுகிறேன். சனாதன தருமத்தைப் பற்றிப் பிரத்தியேகமாக வியாக்கியானம் செய்ய எனக்கு எவ்வளவு அதிக அல்லது குறைந்த உரிமை உண்டோ, அவ்வளவு உரிமை தான் அவர்களுக்கும் உண்டு. அவர்கள் எந்தச் சாஸ்திரங்களைப் பிரமாணமாகக் கொண்டிருக்கிறார்களோ, அதே சாஸ்திரங்களைத் தான் நானும் பிரமாணமாகக் கொண்டிருக்கிறேன். எனினும், சந்தேகமின்றி அவர்களுக்கும் எனக்கும் ஒரு வேற்றுமை இருக்கிறது. அந்த வேற்றுமை முற்றிலும் வியாக்கியானம் பற்றியதாகும். அத்தகைய வேற்றுமைகள் எப்போதும் இருந்தே தீரும். யார் மீதும் என் கருத்துக்களைத் திணிக்க நான் விரும்பவில்லையென்ற என் உறுதிமொழியைக் கொண்டு அவர்கள் திருப்தியடைய வேண்டும். நிர்ப்பந்த முறைகளில் எனக்குச் சிறிதும் நம்பிக்கை இல்லை. மக்களுடைய பகுத்தறிவுக்கும் இதயத்திற்கும் வேண்டுகோள் விடுப்பதன் மூலம், சத்தியத்தோடிகையந்த என் கருத்துக்கு மக்கள் மனத்தை மாற்றவே நான் விரும்புகிறேன்.

உதாரணமாக, ஆலயப் பிரவேசப் பிரச்சினையை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். என்னுடைய பிரயாணத்தின்போது, பல கோவில்களை ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்து வைக்கும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது. அப்போது ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் கரகோஷம் செய்து அதை ஆமோதித்தார்கள். ஒருவர்கூட அதை எதிர்க்கவில்லை. ஒரே ஓரிடத்தில் மாத்திரம் குறிப்பிடத்தக்க சிறுபான்மையோர் ஆலயத்தைத் திறந்துவிடுவதை எதிர்த்தனர். எனவே, அந்தச் சிறுபான்மையோரின் மனம் மாறும் வரையில் கோவிலைத் திறக்க நான் மறுத்துவிட்டேன். அத்தகைய சம்மதமின்றியோ அல்லது ஏதாவதொருவிதமான நிர்ப்பந்தம் காரணமாகவோ ஒரே ஒரு கோவில் திறக்கப்பட்டதாக நான் கண்டுபிடித்தால்கூட, அதை மறுபடியும் ஹரிஜனங்களுக்கு மூடிவிடும்படி செய்ய நான் என்னால் இயன்ற சகல முயற்சியும் செய்வேன்.

பின்னர், ஆலயப் பிரவேச மசோதாவை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். 1932-இல் நான் உண்ணாவிரத மிருந்தபோது, பம்பாயில் ஹரிஜனங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட வாக்குறுதியை நிறைவேற்றுவதற்குற்ற சகல நியாயமான முறைகளையும் கைக் கொள்ள வேண்டியது ஒவ்வொரு சாதி ஹிந்துவின் இன்றியமையாத கடமையாகும். அவசியமாயின், சட்டத்தின் உதவியையும்

நாடுவதென்று அந்த வாக்குறுதியில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. பெரும்பான்மையோரின் விருப்பம் நிறைவேற வேண்டுமாயின், ஆலயப் பிரவேச மசோதாவோ அல்லது அது போன்ற வேறு மசோதாவோ முற்றிலும் அத்தியாவசியம். இன்று ஆலயப் பிரவேசத்தை ஒரே ஒருவர் எதிர்த்தால்கூட, சட்டப்படி ஹரி ஜனங்களுக்குக் கோவிலைத் திறந்துவிட முடியாது. ஆலயப் பிரவேசத்தைக் கணிசமான பெரும்பான்மையோர் ஆதரிக்காவிடில், ஆலயப் பிரவேசச் சட்டம் நிறைவேற்றுவதற்குக்கூட நான் இணங்கமாட்டேன்.

எனவே, சனாதனிகளின் எதிர்ப்புக்கு அர்த்தம் என்ன வெனில், அத்தகைய சட்டத்துக்கு ஆதரவாகப் பொது மக்களின் அபிப்பிராயத்தைக்கூட நான் உருவாக்கக் கூடாது என்பதேயாகும். நான் பொதுக்கூட்டங்களில் வாக்குகள்கூட எடுப்பதில்லை. அத்தகைய சட்டத்துக்கு ஆதரவாகப் பெரும்பான்மையோர் வாக்குக் கொடுப்பார்கள் என்பதை நான் அறிவேனாயினும், நான் வாக்குகள் எடுப்பதில்லை. ஏனென்றால், நிபுணர்கள் தீர்மானிக்க வேண்டிய முக்கிய விஷயங்களை யொட்டி, பொது மக்களிடையே வாக்கு எடுப்பது தவறு என்பதே எனது கருத்தாகும். ஆலயப் பிரவேச மசோதாவைப் போன்ற ஒரு சட்டம் அவசியமானதா அல்லது விரும்பத் தகுந்ததா என்பது நிபுணர்கள், அதாவது இவ்விஷயத்தில் சட்ட நிபுணர்களான வக்கீல்கள் தீர்மானிக்க வேண்டியதாகும். கோவில்களைத் திறந்துவிடும் விஷயத்தில் சாதி ஹிந்துக்களின் வாக்குகள் மாத்திரமே கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று நான் அடிக்கடி கூறி வந்திருக்கிறேன். அவர்கள் கோவில்களை ஹரி ஜனங்களுக்குத் திறந்துவிட விரும்பவில்லையாயின், அது தீண்டாமைக் களங்கத்திலிருந்து அவர்கள் தங்களைப் பரிசுத்தம் செய்து கொள்ளவில்லை என்பதையே காட்டுவதாகும். சாதி ஹிந்துக்களின் எதிர்ப்புக்கிடையே எல்லாக் கோவில்களையும் ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்துவிட்டால்கூட, எனக்கு அதனால் யாதொரு பயனும்இல்லை. நிர்ப்பந்தத்தினால் பரிசுத்தம் ஏற்படும்படி செய்து விட முடியாது.

எனவே, எதிர்ப்புக்குக் காரணம் என்ன என்பதைக் கண்டு பிடிக்க நான் முயற்சித்தேன்; அம்முயற்சியில் நான் வெற்றி பெறவில்லை. தீண்டாமை விஷயமாகப் பொது மக்களின் அபிப்பிராயம் துரிதமாக மாறி வருகிறது. தீண்டாமை இறுதிக் கட்டத்தில் இருந்து வருகிறது. எனவே, ஹிந்துக்களின் அபிப்பிராயத்தை மாற்ற நான் மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் எவ்வளவு நேர்மையான முறைகளைக் கைக்கொண்டு வந்தாலும்கூட, எவ்விதத் திலாயினும் எனது பிரயாணத்தை ஸ்தம்பித்து நிற்கும்படி செய்ய சிலர் முயற்சிப்பதே எதிர்ப்புக்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

எனவே, எவ்விதம் யுதிஷ்டிரர் * பாதி உண்மையைக் கூறி தமது கொடி கீழே இறங்கும்படி செய்தாரோ, அது போலவே சனாதனிகளும் இன்று காலை தங்களுடைய நடவடிக்கையால் இந்தப்

* இச்சம்பவம் மகாபாரதத்தில் உள்ள ஓர் அற்புதமான கட்டமாகும். துரோணர் சாரியார் அஸ்திர வித்தையில் ஈடு இணையற்றவராதலால், பாண்டவர்களால் அவரை எதிர்த்து நிற்க முடியவில்லை. துரோணரின் பாணங்களுக்குப் பாண்டவர்களிடையே எண்ணிக்கையற்றவர் பலியாயினர். அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனைப் பார்த்து இவ்விதம் கூறினார். “அர்ஜுனா, தரும யுத்த விதிகளின்படி போரிட்டால் இந்தத் துரோணரைத் தோற்கடிக்க முடியாது. இவர் தோல்வியுறும்படி செய்ய வேண்டுமாயின், தருமத்திலிருந்து வழுவித்தான் தீரவேண்டும். இவரை எதிர்த்து வெற்றி பெற வேறு வழி எதுவுமில்லை. அவர் யுத்தம் செய்யாமல் இருக்கும்படி செய்வதற்கு ஒரு வழிதான் உண்டு. அவரது புதல்வனான அசுவத்தாமா இறந்துவிட்டான் என்று அவர் கேள்விப்பட்டால், அவருக்கு பின்னர் இந்த உலக வாழ்க்கையே வெறுத்து விடும். அவர் ஆயுதங்களையும் கீழே எறிந்துவிடுவார். எனவே, அசுவத்தாமா மரண மடைந்ததாக யாராவது பொய் சொல்லித்தீர வேண்டும்.”

இதைக் கேட்டதும் அர்ஜுனன் நடுநடுங்கி விட்டான். உலகங்கள் யாவும் ஒன்று சேர்ந்து எதிர்த்தால்கூட வெற்றி பெறும் மகாவல்லமை பொருந்திய அர்ஜுனன், பேராபத்தைத் தடுப்பதற்காகக்கூட ஒரு பொய் சொல்ல விரும்பவில்லை! அவன் அருகில் இருந்த மற்றவர்களும் பொய் சொல்ல இசையவில்லை!

தருமபுத்திரர் சிறிது நேரம் ஆழ்ந்த ஆலோசனை செய்துவிட்டு, “பொய் சொல்லும் மகாபாதகத்தின் சுமையை நான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன்” என்று முன் வந்தார். பாற்கடலைக் கடைந்தபோது எழுந்த காலகூட விஷத்தைச் சாப்பிட ருத்ரமூர்த்தி முன் வந்ததுபோல, தருமமே உருவெடுத்த யுதிஷ்டிரர் பதினாயிரக்கணக்கானவர்கள் துரோணரின் ஆயுதங்களுக்குப் பலியாகாமல் தடுப்பதற்காக அந்தப் பெரும் தியாகம் செய்ய, அதாவது ஒரு பொய் சொல்ல இசைந்தார்.

அப்போது பீமன் தனது கதையால், ‘அசுவத்தாமா’ என்ற பெயருள்ள ஒரு யானையை அடித்துக் கொன்றுவிட்டு, துரோணரின் எதிரில் வந்து நின்று, “அசுவத்தாமாவைக் கொன்று விட்டேன்” என்று கூறினான். அவ்விதம் அரைப் பொய் கூறியதைக் குறித்து அவன் மனம் வெட்கிக் குன்றியது. அவன் கூறியதை உண்மை என்று நம்பாத துரோணர், “யுதிஷ்டிரா, என் புதல்வன் கொல்லப்பட்டது உண்மையா?” என்று தரும புத்திரரைக் கேட்டார்.

எங்கே யுதிஷ்டிரர் எல்லோரையும் கைவிட்டு விடுவாரோ என்று கிருஷ்ண பரமாத்மா கலங்கினார். யுதிஷ்டிரர் பொய் சொல்லாவிடில், துரோணரின் பிரம்மாஸ் திரம் பாண்டவர்களின் பூண்டையே அழித்துவிடும் என்று அஞ்சினார்.

யுதிஷ்டிரரும் பொய் சொல்ல வேண்டுமே என்று நடுங்கினார். இறுதியில், ஏராளமானவர்களின் உயிரைப் பாதுகாக்க இந்தப் பாவம் செய்துதான் தீரவேண்டும் என்று மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டார். “ஆம், அது உண்மைதான். அசுவத்தாமா கொல்லப்பட்டான்” என்றார் நடுங்கிய குரலுடன். பிறகு மெதுவாக “அசுவத்தாமா என்ற யானை” என்று சேர்த்துக்கொண்டார். எனினும், பேரிகைகளின் முழக்கத்தில் யுதிஷ்டிரர் மெதுவாகக் கூறியது துரோணரின் காதுகளுக்குக் கேட்கவில்லை. உடனே துரோணர் ஆயுதங்களை எறிந்துவிட்டு, யோகத்தில் அமர்ந்தார். திருஷ்டத்யும்னன் தரும யுத்த முறைக்கு விரோதமாக அவரைக் கொள்ளுன். தருமபுத்திரர் பொய் சொன்னதால், அதற்கு முன் பூமியைத் தொடாமல் பூமிக்கு மேலே சென்று கொண்டிருந்த அவரது ரதம் பூமியைத் தொட்டுவிட்டது. அதற்குப் பிறகு அவரது ரதம் பூமிக்கு மேலே எழுவதில்லை. இந்தச் சம்பவத்தையே காத்திஜி மேலே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

புனித ஸ்தலத்தில் தங்கள் கொடியை இறக்கிவிட்டார்கள் என்று கூற நான் தயங்கவில்லை. துர்ப்பாக்கியமான அரை உண்மையை யுதிஷ்டிரர் கூறியபோது, அவரது ரதத்தின் சக்கரங்கள் சில அடிகள் தூரம் பூமிக்குள் அழுந்திவிட்டன என்றும், அதற்காக அவர் மரணத்திற்குப் பிறகும் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ள வேண்டியிருந்தது என்றும் மகாபாரதத்தை எழுதிய மகாமுனிவர் கூறவில்லையா? தங்களுடைய நடவடிக்கைகளுக்காக இதய பூர்வமாக வருந்தும்படியும், இன்று காலை கையாண்ட பலாத்காரத்தை இனி ஒரு போதும் கையாளுவதில்லை என்று தீர்மானித்துக்கொள்ளும்படியும், நான் சனாதன நண்பர்களை மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

சீர்திருத்தவாதிகளுக்கு நான் கூறுவது இதுதான்: “உங்கள் பக்கத்தில் மிகப் பெரும்பான்மையோர் இருக்கின்றனர். உங்களுக்கு எதிர்ப்பை உருவாக்கி வருவோரை விரல் விட்டு எண்ணி விடலாம். அவர்களை நீங்கள் உங்களுடைய பொறுமையினாலும் சாந்தத்தினாலும் பரிசுத்தத் தன்மையினாலும் உங்கள் பக்கம் சேர்த்துக்கொள்ள முயற்சிக்க வேண்டும். தன்னைத்தான் பரிசுத்தம் செய்துகொள்ளுவதே இந்த இயக்கத்தின் கருத்தாகும். இதயம் பரிசுத்தமாக இருப்பவர்களுக்கே இதில் இடமிருக்க முடியும். ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் விஷயத்தில் நாம் தலையிடக் கூடாது. அவர்கள் விரும்பினால் ஈறுப்புக் கொடிகளை ஏந்திச் செல்லுவதன் மூலம் தங்கள் கோபத்தை வெளியிட அவர்களுக்கு எவ்வித உரிமையும் உண்டு. அதிலிருந்து, இந்த இயக்கத்தை எத்தனை பேர் எதிர்க்கிறார்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியலாம். ஆனால், அவர்கள் நான் செல்லும் பாதையைத் தடுக்கும்போதோ அல்லது வேறுவிதமான பலாத்காரத்தைக் கைக்கொண்டு, தங்கள் கோபத்தைக் காட்டும்போதோதான் சங்கடம் ஏற்படுகிறது. அது எப்படியாயினும், முக்கியமாக நீங்கள் மிகப் பெரும்பான்மையோராக இருப்பதால் சனாதனி நண்பர்களிடம் நீங்கள் சாந்தமாகவும் பொறுமையாகவும் நடந்து கொண்டு, நல்வார்த்தைகளாலும் நம்பிக்கையினாலும் அவர்களை உங்கள் பக்கத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி செய்ய முயற்சிக்க வேண்டும். நல்வார்த்தைகள் வெற்றி பெருவிடினும், நீங்கள் உண்மையில் சத்தியத்தின் பிரதிநிதிகளாக இருப்பீர்களாயின், அவர்கள் சத்தியத்தை உணரும்படி காலம் செய்துவிடும். சீர்திருத்தவாதிகள் பதிலுக்குப் பதில் செய்யக்கூடாது. தன்னைத்தானே பரிசுத்தம் செய்துகொள்ளும் இந்த இயக்கத்தில், சீர்திருத்தவாதிகள் ஈடுபடும் எத்தகைய பலாத்காரமும் என்னைக் கடினமான தவத்தை மேற்கொள்ளும்படி செய்துவிடும் என்பதை நீங்கள் அறிய வேண்டும்.”

இப்போது, இக்கூட்டத்தில் உள்ளவர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை. இங்கே பல லட்சக்கணக்கான சண்டாளர்கள் இருப்பதாக அறிகிறேன். அவர்கள் தங்களை ஹிந்துக்கள் என்றே

சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள்; ஹிந்துக்களின் பழக்க வழக்கங்களுையே அனுஷ்டிக்கிறார்கள்; ஹிந்து தெய்வங்களையே வணங்குகிறார்கள். அப்படியிருந்தும் அவர்கள், எவ்விதத்திலும் தீண்டாதாராகவே கருதப்படுகிறார்கள். தங்களை ஹிந்துக்கள் என்று கூறிக் கொள்ளாதவர்களை நீங்கள் தீண்டாதாராகக் கருதவில்லை. தங்களை ஹிந்துக்கள் என்று கூறிக்கொள்ளுவோருக்குத் தண்டனையாக நீங்கள் அவர்களைத் தீண்டாதாராகக் கருதுகிறீர்கள்! அவர்கள் செய்த தவறு என்ன? அவர்கள் போதை தரும் மது பானங்களை விட்டுவிட்டார்கள். உங்களையும் என்னையும் போல அவர்கள் பசுக்களைப் பூஜிக்கிறார்கள். அவர்கள் சைவ உணவைக் கூட மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள். உங்களையும் என்னையும் காட்டிலும் அவர்கள் அதிக உற்சாகத்துடனும், நிச்சயமாக அதிக நம்பிக்கையுடனும் ராம நாம ஜபம் செய்கிறார்கள். அவர்கள் ஓய்வு நேரங்களில் நூற்றும் நெய்தும் நாட்டின் செல்வம் பெருகும்படி செய்கிறார்கள்; எனவே, சமூகத்தின் பறையர்களாக அவர்களைக் கருதுவதற்குப் பதிலாக, அவர்களை அன்புடனும் அனுதாபத்துடனும் நடத்த வேண்டும். அதற்கு அவர்கள் உரியவர்களேயாவர், அவர்களைத் தீண்டாதார் என்று கருதுவதற்குச் சாஸ்திரங்களில் ஆதாரம் எதுவுமில்லை. ஆதாரம் இருக்குமாயின் நாம் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு சீக்கிரமாக அழிந்து போகிறோமோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு நமக்கும் நன்மை, உலகத்துக்கும் நன்மையே.

சண்டாளர்களுக்கு நான் கூறுவது இதுதான்: “ராம நாமத்தில் உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்குமாயின், மற்ற ஹிந்துக்கள் உங்களை எவ்வளவு நிராகரித்தாலும் உங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய உரிமைகள் கிடைத்தே தீரும். அவர்களல்ல, அந்தத் தெய்விக நாமம் உங்களைப் பாதுகாத்து, உங்களுக்கு, யாராலும் அபகரிக்க முடியாத அமைதியையும் ஆனந்தத்தையும் கொடுக்கும்.”

— ‘ஹரிஜன்’ - 4-5-1934

15

மக்கள் மனத்தை மாற்ற வேண்டும்

ஹரிஜன சேவக சங்கம் சமீபத்தில் ஆலயப் பிரவேச சம்பந்தமாக நிறைவேற்றிய முக்கியமான தீர்மானம் வாசகர்களுக்கு ஞாபகமிருக்கலாம். இப்போதெல்லாம் அவ்விஷயமாக அதிக மெதுவும் காதில் விழவில்லையென்பதற்காக, அதைச் சங்கம் மறந்துவிட்டதென்றே, அல்லது கைவிட்டுவிட்டதென்றே யாரும் முடிவு கட்டிவிட வேண்டியதில்லை. பண்டித மாளவியாஜியின் நாசிக் விஜயமும், அவரைச் சுற்றி ஏராளமான கூட்டங்கள் கூடியதும், தீண்டாமை ஒழிப்பை மக்கள் பொதுவாக வெறுக்க

வில்லை என்பதையே காட்டுகின்றன. வைதிகர்கள் தீண்டாமையைக் கைவிடத் தயாராக இல்லை என்பதையும் அவை காட்டின. எனினும், எதிர்கால நிகழ்ச்சிகளுக்காகக் காத்திருப்பது சாத்தியமல்ல. ஆங்காங்குள்ள சங்கங்கள், தற்போதுள்ள கோவில்களைத் திறந்துவிடவும், ஹரிஜனங்களுக்கு மாத்திரமல்ல, எல்லோருக்குமே புதிய கோவில்களை நிர்மாணிக்கவும்கூட நிரந்தரமான முயற்சி செய்யவேண்டும். ஆரோக்கியமான பிரதேசங்களில் அக்கோவில்கள் அமைக்கப்பட்டு, அவற்றைச் சார்ந்து ஒரு பள்ளிக்கூடம், ஒரு கூட்டம் கூடுமிடம், ஒரு தருமசாலை முதலியனவும் ஏற்படுமாயின், அத்தகைய கோவில்கள் செல்வாக்குடனும், எல்லா ஹிந்துக்களுக்கும் பலன் அளிக்கக் கூடியவாறும் திகழுமென்பது நிச்சயம். அவ்விடத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் மாலை யிலோ அல்லது குறிப்பிட்ட காலங்களிலோ பொது மக்கள் பிரார்த்தனைகள் நடத்தலாம். எப்போதாவது மத சம்பந்தமான பிரசங்கங்களுக்கும் ஏற்பாடு செய்யலாம். அந்தக் கோவில்கள் ஒழுங்காக நடத்தப்படுமாயின், தற்போதுள்ள கோவில்களை ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்து விடும் விஷயமாக எழுந்துள்ள தப் பெண்ணம் மறைவதற்குப் பெரிதும் வழியேற்படும். எங்கே ஹரிஜனங்களுக்குக் கோவில்கள் திறக்கப்படுகின்றனவோ, அங்கே அவர்களுக்கு விரோதமாகப் பாரபட்சம் காட்டாமலிருக்கும்படி ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். மற்ற ஹிந்துக்களுக்கு என்ன நிபந்தனைகளின்மீது கோவில்கள் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அதே நிபந்தனைகளின்மீது ஹரிஜனங்களுக்கும் திறக்கப்பட வேண்டும்.

நமது கோரிக்கை நிறைவேறுவதற்காக, வெவ்வேறு பிரதேசங்களில் வெவ்வேறு முறைகளைக் கைக்கொள்ள வேண்டியிருக்கலாம் என்பதைக் கூற வேண்டிய அவசியமில்லை. எனினும், எல்லா இடங்களிலும் பூரண அகிம்சையை அனுஷ்டித்துத் தீரவேண்டும். இந்தியா முழுவதும் ஏககாலத்தில் ஒரே விதமான இயக்கத்தை நடத்த வேண்டுமென்ற உத்தேசம் இல்லை. ஒவ்வொரு பிரதேசத்திலும் உள்ள சந்தர்ப்பங்களுக்குத் தகுந்தவாறு இயக்கம் தீவிரத்திலும் முறையிலும் வேறுபடும். ஆலயப் பிரவேசத்தைச் சிறுபான்மையோர் தீவிரமாக எதிர்க்கும் ஓரிடத்திலாவது ஆலயங்கள் திறக்கப்படக்கூடாது. ஹரிஜனங்களுக்கு எந்தக் கோவிலைத் திறப்பதாயினும், முதலில் மற்ற ஹிந்துக்களின் ஏகோபித்த சம்மதத்தைப் பெற வேண்டும். எனவே, செய்ய வேண்டியதென்னவெனில், ஆலயப் பிரவேசத்தை ஆதரிக்கும்படி ஆங்காங்கு பொது மக்களுடைய மனத்தை மாற்றுவதற்குத் தீவிரமாக முயற்சிப்பதேயாகும்.

ஹிந்து சமஸ்தானங்களின் நிலைமை வேறாகும். எங்கே மகாராஜாவோ அல்லது அவரது அதிகாரிகளோ ஆலயப் பிரவேச சம்பந்தமாக அனுதாபம் காட்டுகிறார்களோ, அவ்விடங்களில் கோவில்களைத் திறந்துவிடுவதில் கஷ்டம் இராது. இந்தப்

பிரச்னை திருவாங்கூரில் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கிறது. மற்றப் பெரும்பாலான இடங்களிலும், ஆலயப் பிரவேச விஷயமாக ஹரிஜனங்கள் அக்கறை காட்டவில்லை. திருவாங்கூரில் நிலைமை வேறாகும். அந்தச் சமஸ்தானத்திலுள்ள ஹரிஜனங்களில் மிகப் பெரும்பான்மையோர், மற்றவிடங்களில் உள்ள ஹரிஜனங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளனர். கல்வித் தேர்ச்சி தேவையான உத்தியோகங்களில் பல ஹரிஜனங்கள் இருக்கின்றனர். பலர் கலாசாலைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்று வெளிவந்திருக்கிறார்கள். தங்கள் சுதந்திரத்திற்கு ஊறு விளைவிக்கும் எந்தக் கட்டுப்பாடும் அவர்களுக்குக் கொதிப்பை உண்டாக்குவது இயல்பேயாகும். அதிலும் எல்லாக் கட்டுப்பாடுகளையும்விட ஆலயப் பிரவேசக் கட்டுப்பாடு அவர்களுக்கு மிகுந்த கொதிப்பை உண்டாக்குகிறது. அங்குள்ள சவர்ண ஹிந்துக்களில் பெரும்பாலோர் தடையை அகற்றவேண்டும் என்பதை முற்றிலும் ஆதரிக்கின்றனர். விசால மனம் படைத்த மகாராஜாவையும், மகாராணியையும் திருவாங்கூர் பெற்றிருக்கிறது. இந்தச் சீர்திருத்தம் வெகு காலத்திற்கு முன்பே அமலுக்கு வந்திருக்க வேண்டும். எனவே, ஒரு சில வைதிகர்கள் அவர்களுடைய சொந்தத் துறையில் எவ்வளவு செல்வாக்கு உடையவர்களாயினும், அவர்களின் எதிர்ப்பு, மிகவும் அத்தியாவசியமான ஒரு சீர்திருத்தத்திற்குத் தடையாக இருக்கும்படி அனுமதிக்கக் கூடாது. ஆனால், சரியான பொதுஜன வாக்கு எடுப்பு அல்லது அது போன்ற ஏதாவது முறைகளைக் கைக்கொண்டு, மற்றவர்களுக்கு என்ன விதிகள் உண்டோ அதே விதிகளின்மீது ஹரிஜனங்களுக்குத் திருவாங்கூர் கோவில்களைத் திறந்துவிடுவதைப் பெரும்பாலான சவர்ண ஹிந்துக்களும் திட்டவட்டமாக ஆதரிக்கிறார்கள் என்பதை ஹரிஜன சேவகர்கள் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி எடுத்துக்காட்ட வேண்டும். தம்முடைய சமஸ்தானத்தில் உள்ள பொதுஜன அபிப்பிராயத்துக்கு முன்னணியில் மகாராஜா செல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால், தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்ட பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை அவர் புறக்கணிப்பார் என நான் கற்பனை செய்துகொள்ள முடியாது.

தொண்டர்களின் புனித கடமை

[பெங்களுருக்கு அருகில் உள்ள கெங்கேரியில் நடந்த தென்னிந்திய ஹரிஜன் தொண்டர்கள் மகாநாட்டில் காந்திஜி நிகழ்த்திய சொற்பொழிவின் விவரம் இங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது:]

நமது லட்சியம்

தென்னிந்தியாவிலுள்ள எல்லாப் பாகங்களிலிருந்தும் அழைக்கப்பட்டு இம்மகாநாட்டிற்கு பிரதிநிதிகள் விஜயம் செய்திருக்கிறார்களெனினும், மற்ற விடங்களிலிருந்தும் இங்கே அவ்விஷயத்தில் அக்கறையுள்ள பலர் வந்திருக்கின்றனர். எனவே, பிரதிநிதிகளின் அலுவல் சம்பந்தமான விஷயங்களைத் தவிர, பொதுவான சில விவரங்களையும் கூற விரும்புகிறேன்.

சவர்ண ஹிந்துக்கள் பயன் பெற வேண்டுமென்றே நான் இந்தப் பொது விஷயங்களைக் குறிப்பிடுகிறேன். இந்தியாவில் தற்போதுள்ள மற்ற இயக்கங்களுக்கும் தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டுமென்ற இந்த இயக்கத்திற்கும் வேற்றுமை உண்டு என்பதைச் சவர்ண ஹிந்துக்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

என் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், ஹரிஜன சேவக சங்கம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், தீண்டாமை எதிர்ப்பு இயக்கம் ஓர் அரசியல் இயக்கமல்ல. ஹரிஜனங்களின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்காக மாத்திரம் ஏற்பட்ட இயக்கமும் அல்ல. அவர்களுடைய சமுதாயப் புனருத்தாரண இயக்கமும் அல்ல. எனினும், இதிலிருந்து ஹரிஜனங்களின் சமுதாய, பொருளாதார அல்லது அரசியல் முன்னேற்றம் நமது நோக்கம் அல்ல என்று பொருள் கொள்ளக்கூடாது. இந்த முன்னேற்றங்களையெல்லாம் நாம் விரும்புகிறோம். நாம் நமது அலுவல்களை யோக்கியப் பொறுப்புடன் செய்து வந்தால், நமது முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து மேலே குறிப்பிட்ட துறைகளில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுத் தீரும் என்பது நிச்சயம்.

எனினும், நமது லட்சியம் முற்றிலும் வேறாகும். அந்த லட்சியம் இதுதான் : தீண்டாமை ஹிந்து மதத்தில் ஒரு களங்கமாக இருக்கிறது. எப்பாடு பட்டாயினும் அதை அகற்றித் தீரவேண்டும். தீண்டாமை ஒரு விஷமாகும். அதை நாம் உற்ற சமயத்தில் ஒழிக்காவிடில், அது ஹிந்து மதத்தையே அழித்துவிடும். தொண்டர்கள், பிரதிநிதிகளின் வரிசைக்கு வெளியில் உள்ள நீங்களும், தொண்டர்கள், பிரதிநிதிகளில்கூட சிலரும், நான் கூறுவதன் உண்மையான கருத்தை உணரவில்லை என்பதை நான் அறிவேன். எனினும், நீங்கள் என் கருத்தை உணர்ந்தாலும் உணரா

விட்டாலும், நான் தீவிரமாகவும் உறுதியாகவும் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயங்களை நான் தொடர்ந்து கூறி வரத்தான் வேண்டும்.

தீண்டாமையைத் தொடர்ந்து வருவதன் காரணமாக, அழிவு ஹிந்து மதத்தை மெள்ளச் சூழ்ந்துகொண்டு வருவதை நான் காண முடிகிறது. என்னைப் போல் நீங்களும் அதை ஆராய்ச்சி செய்வீர்களாயின், ஹிந்து மதம் மெதுவாகச் சீர் குலைந்து வருவதை நீங்களும் காண்பீர்கள். அந்தச் சீர்குலைவு பின்னர் அதிக வேகமாகி, தொண்டர்களால் தடுக்க முடியாமற் போய்விடலாம்.

உலகில் உவமையிலில்லை

தீண்டாமை ஹிந்து மதத்தை அழிக்கவல்ல ஒரு சாபக்கேடு, ஒரு களங்கம், ஒரு பயங்கர சக்தி வாய்ந்த விஷம். இவ்விதம் நான் ஏன் கூறுகிறேன், தெரியுமா? பிறப்பு காரணமாக ஒரு மனிதரைக்கூட தீண்டாதாராகக் கருதுவது, நமது ஜீவ காருண்ய உணர்ச்சிக்கு முற்றிலும் விரோதமானது. உலகத்திலுள்ள வேத நூல்களையெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்து பாருங்கள்; ஹிந்துக்களைத் தவிர மற்ற ஜனங்களின் நடவடிக்கைகளையும் ஆராய்ந்து பாருங்கள்; அவற்றில் தீண்டாமைக்கு உவமையாக நீங்கள் எதையும் கண்டுபிடிக்க முடியாது. ஒருவர் குறிப்பிட்ட ஒரு கடமையைச் செய்யும்போது தீண்டாதாராகக் கருதப்படலாம். அச்சமயம் அவரே, தம்மைப் பிறர் தீண்டாதாராகக் கருதுவதற்குக் காரணம் இருக்கிறது என்பதை உணருவார். உதாரணமாக, திக்கற்ற ஒரு நோயாளியின் உடலிலிருந்து இரத்தம் பெருகி, அவரது உடை வீணாகி விடுகிறது; அவரைத் துன்புறுத்தும் நோய் காரணமாக அவர் உடலிலிருந்து துர்நாற்றம் உண்டாகிறது. அத்தகைய ஒரு நோயாளிக்குச் சிகிச்சை செய்யும் நர்ஸ், சிகிச்சை முடியும் வரையில் தீண்டாதாராக இருக்கிறார். ஆனால், அவர் சுத்தமாகக் கழுவிக்கொண்ட பின் நம்மைப் போல் தீண்டத் தகுந்தவராகி விடுகிறார். அது மாத்திரமல்ல. நம்மைப் போல் அவரும் சமுதாயத்தில் நடமாடத் தகுதி வாய்ந்தவராக இருப்பதுடன், அவர் பின்பற்றும் தொழில் காரணமாக அவர் போற்றுவதற்கும், நமது மரியாதைக்கும் உரியவராகிறார். நமது சமுதாயத்திலே அந்தஸ்தில் தராதரம் இருக்கும் வரையில், அவர் நம்மிடையே மிகவும் உயர்ந்த அந்தஸ்தை வகிக்க வேண்டியவராகிறார்.

இப்போது சித்திரத்தின் மற்றொரு புறத்தைப் பாருங்கள். உதாரணமாக, டாக்டர் அம்பேத்காரை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அவர் ஒடுக்கப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர் என்றும் தீண்டாதார் என்றும் கூறப்படுகிறது. அறிவில் அவர், புத்திசாலிகளும், படித்தவர்களுமான ஆயிரக்கணக்கான சாதி ஹிந்துக்களைக்காட்டிலும் மிகச் சிறந்தவர். நம்மில் எவரையும் போல் அவரும்

பார்ப்பதற்கு வெகு சுத்தமாக இருக்கிறார். அவர் இன்று ஒரு பிரபல சட்ட போதகராக இருக்கிறார். நாளை அவர் ஹைகோர்ட் நீதிபதி பதவிக்கு வரலாம். அரசாங்கத்தில் ஒரு வைதிகப் பிராம்மணர் வர முடியாத உயர்ந்த பதவி எவ்விதம் இல்லையோ, அது போலவே டாக்டர் அம்பேத்காரும் வர முடியாத உயர்ந்த பதவி எதுவுமில்லை. அப்படியிருந்தும், டாக்டர் அம்பேத்கார் தொட்டால் ஒரு வைதிகப் பிராம்மணர் அசுத்தமாகிவிடுவார். அதற்குக் காரணம் என்னவெனில், அவர் ஒரு தீண்டாதாராகப் பிறந்துள்ளார் என்ற அவரது மன்னிக்க முடியாத பாவம்தான் !

பிறப்பு காரணமாகத் தீண்டாமை ஹிந்து மதத்தின் ஒரு முக்கிய அம்சம் என்று எண்ணுவது வழக்கமாகிவிட்டது. இல்லாவிடில், இன்றுகூட நம்மில் பலர் நம் சொந்த மக்களிடம் எப்படி நடந்துகொள்ளுகிறோமோ, அவ்விதம் நடந்துகொள்ளமாட்டோம்.

அதை அகற்றுவது எப்படி ?

இன்று நான் இங்கே செய்துள்ள பிரசங்கத்தில், புதிதாக எதுவும் கூறி விடவில்லை என்பதை அறிவேன். இதே விஷயத்தை இன்று கூறியதைவிடக் கடுமையான பாஷையில் இதற்கு முன்பு நான் கூறியுள்ளேன். எனினும், தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டியது அவசியம் என்ற சாதாரண உண்மை, உங்கள் அறிவையோ அல்லது செயலையோ தூண்டாத வரையில் நான் கூறுவதெல்லாம் அதிகமாகிவிடாது.

தீண்டாமை என்ற ஓர் அசாதாரண நிலை, ஹிந்து மதத்தில் மாத்திரமே உள்ள விசித்திரமாகும். அது பகுத்தறிவுக்கு முரணானது. அதற்குச் சாஸ்திரங்களில் ஆதாரமில்லை. நான் சிறிதளவு சாஸ்திரங்களை ஆராய்ச்சி செய்ததிலிருந்தும், சாஸ்திரங்களை ஆழ்ந்து ஆராய்ச்சி செய்தவர்கள் எனக்கு எடுத்துக் கூறியதிலிருந்தும், ஹிந்து மதத்தில் பிறப்புக் காரணமாக தீண்டாமைக்கு ஆதாரமில்லை என்பது நிதர்சனமாகத் தெரிகிறது. அவ்விஷயமாகச் சாஸ்திர விதிகளைக் கூறிக்கொண்டிருக்க எனக்கு இப்போது நேரமில்லை. நான் கூறும் விஷயங்களுக்கு இப்போது சாஸ்திரங்களிலிருந்து ஆதாரங்கள் காட்ட வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால், அவசியம் எது? ஹிந்து மதத்தில் தீண்டாமை ஒரு களங்கம் என்பதையும், அது ஹிந்து மதத்தையே அழிக்கக் கூடியது என்பதையும், நீங்கள் சந்தேகமின்றி உணர்ந்துகொள்ளு வீர்களாயின், அதை அகற்ற நீங்கள் முன்வர வேண்டும்.

அதை அகற்ற நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? தீண்டாமை ஹிந்து மதத்தில் ஒரு களங்கம் என்று பிரகடனம் செய்வதன் மூலம் உங்கள் கடமையைச் செய்து விட்டதாக நீங்கள் எல்லோரும் கூறுவீர்களாயின், அது பரிசாத்திற்கு இடமாகும். திடீரென எழுந்த உற்சாகம் காரணமாக நீங்கள் ஒரு ஹரிஜனைத்

தொட்டு, அணைத்துக்கொண்டு, பிறகு அவரை அடியோடு மறந்துவிடுவது போதாது. நீங்கள் தினந்தோறும் ஹரிஜனங்கள் இருக்குமிடம் சென்று, உங்கள் கொள்கைக்கு அறிகுறியாகச் சில ஹரிஜனங்களைத் தொடுவதை ஒரு கடமையாகக் கொள்ளுவது கூடப் போதாது. நீங்கள் சந்திக்கும் ஹரிஜனங்கள் தங்களுக்கு நல்ல காலம் உதயமாகிவிட்டதாக சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி உணரும்படி நீங்கள் உங்கள் தினசரி நடவடிக்கைகளை ஒழுங்கு படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

நீங்கள் கோவிலுக்குச் செல்லுவது வழக்கமாயின், உங்களுடன் ஹரிஜனங்களையும் அழைத்துச் செல்ல ஆரம்பிக்க வேண்டும். உங்களுடைய ஹரிஜன் நண்பர்களுடன் கோவிலுக்குள் செல்ல நீங்கள் அனுமதிக்கப்படாவிட்டால், தீண்டாமை தவறு என்பதில் எனக்கு இருப்பது போல் உங்களுக்கும் திடமான நம்பிக்கை இருக்குமானால், ஒரு தேனையோ அல்லது நெருப்பையோ கண்டால் நீங்கள் எப்படி ஒதுங்கிச் செல்லுவீர்களோ, அப்படியே அந்தக் கோவிலிலிருந்து ஒதுங்கிச் சென்றுவிட வேண்டும். அப்போதுதான் என்னைப்போல நீங்களும், அத்தகைய கோவிலில் கடவுள் இல்லை என்பதில் நம்பிக்கை கொண்டவர்களாவீர்கள்.

உதாரணமாக, உலகம் முழுவதும் புகழ் பெற்ற மகத்தான கோவிலை, அதாவது காசியிலுள்ள காசி விசுவனாதர் ஆலயத்தை எடுத்துக்கொள்ளுகிறேன். அங்குள்ள கடவுள் உலகம் முழுவதற்கும் கடவுளாகக் கூறப்படுகிறது. அப்படியிருந்தும் ஸ்ரீ விசுவனாதரின் பெயரால் சவர்ண ஹிந்துக்கள், 'இந்தக் கோவிலுக்குள் வரக்கூடாது' என்று ஹரிஜனங்களிடம் கூறும் துணிவு கொண்டுள்ளனர்.

கடவுளின் கோவில்கள் அல்ல

எந்த வைதிக ஹிந்துவுக்கும் நான் குறைந்தவன் அல்ல வென்று கூறிக்கொள்ளுகிறேன். என் சக்திக்கு இயன்ற வரையில், ஹிந்து மதத்தின் எல்லாக் கட்டளைகளையும் என் சொந்த வாழ்க்கையிலே நிறைவேற்ற முயற்சித்து வருகிறேன். என் சக்தி அற்பமானது என்பதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். எனினும், அதன் காரணமாக ஹிந்து மத சம்பந்தமாக எனது நிலையும் அம்மதத்தில் எனக்குள்ள பாசமும் பாதிக்கப்படவில்லை. ஹிந்து மதத்தில் எனக்கு மிகுந்த பாசமிருந்தம்கூட, ஒரு தனி ஹரிஜனுக்குக் காசி கோவில் கதவுகள் மூடப்பட்டிருந்தால்கூட, அது அந்த ஹரிஜனுக்குத் திறக்கப்படும் வரையில் அந்தக் கோவிலில் காசி விசுவனாதர் குடி கொண்டிருக்கமாட்டார் என்று கூறவே இங்கே வந்துள்ளேன். அது வரையில், அந்தக் கோவிலின் புனிதத் தன்மையிலோ, அல்லது அங்கே கடவுளை வணங்கினால் என் பாவங்கள் தீர்ந்து நான் பரிசுத்தனாகிவிடுவேன் என்பதிலோ பூரண நம்பிக்கையுடன் நான் அந்தக்

கோவிலை அணுகமுடியாது. அத்தகைய கோவில் விஷயத்தில் எனக்குப் பக்தி உணர்ச்சி உண்டாக முடியாது. ஹரிஜனங்களுக்குக் கதவுகள் மூடப்படும் காசி விசுவனாதர் கோவில் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் எது உண்மையோ, அதுதான் இந்தியாவிலுள்ள ஒவ்வொரு கோவில் சம்பந்தப்பட்ட வரையிலும் உண்மையாகும். குருவாயூர் கோவில் உள்பட, தென்னிந்தியாவிலுள்ள எல்லாக் கோவில்களின் விஷயத்திலும் அது பொருந்தும்.

குருவாயூர் கோவில் கதவுகள் எனக்குத் திறக்கப்படவில்லை என்பதற்காக நான் கடவுளுக்கு வணக்கம் செலுத்துகிறேன். அந்தக் கோவிலின் தருமகர்த்தாக்களோ அல்லது அந்தக் கோவிலின் மேற்பார்வையாளர் எவராயினும் சரி, அவர் அக்கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்க எனக்கு அனுமதி அளிப்பதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம். அப்போதுகூட, ஹரிஜன சமூகத்திற்கு அது மூடப்பட்டிருக்கும் வரையில் நான் அந்த அனுமதியைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியாது. இங்குள்ள உங்களில் ஒவ்வொருவரும் அவ்விதம் நினைக்க. முற்பட்டாலன்றி, அவர் தமது இதயத்திலிருந்து தீண்டாமையை அகற்றவில்லை என்றே கொள்ளவேண்டும்.

அவர்கள் குற்றமல்ல

மிகப் பெரும்பாலான ஹரிஜனங்கள் நமது இயக்கத்தில் அக்கறை கொள்ளவில்லை என்பது சிறிதும் முக்கியமல்ல. இன்று காலையில்தான் ஸ்ரீ டிசெளசா தலைமையில் ஹரிஜனங்கள் அடங்கிய ஒரு கோஷ்டியினர் என்னைக் கண்டு பேசினார்கள். ஹரிஜனங்கள் தங்களுடைய அரசியல், பொருளாதார முன்னேற்றத்தைப்போல் ஆலயப் பிரவேச விஷயத்தில் அவ்வளவு அக்கறை கொள்ளவில்லையென்றும், சமுதாயத்தில் தங்களுடைய அந்தஸ்து உயர வேண்டும் என்பதே அவர்களுடைய விருப்பம் என்றும் அவர்கள் என்னிடம் கூறினர். அவர்கள் அவ்விதம் நினைப்பது இயல்பேயாகும். அவர்களுக்கு நம்முடன் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டுமென்ற உணர்ச்சியும் நம்முடன் கோவில்களுக்கு வந்து வழிபடவேண்டுமென்ற ஆசையும் அற்றுப் போனதற்கு நாம்தான் பொறுப்பாளி ஆவோம்.

அதனால்தான், அவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் ஹிந்து மதத்தின் கடவுள் உண்மையில் இல்லை என்றாகிவிட்டதென நான் கூறுகிறேன். இஸ்லாம் மதக் கடவுளிலிருந்தோ அல்லது கிறிஸ்துவ மதக் கடவுளிலிருந்தோ, ஹிந்து மதக் கடவுள் வேறானவர் அல்ல என்பது உண்மையே. ஒவ்வொரு மதத்திலும் கடவுள் வழிபாடு முறைதான் ஒவ்வொரு விதத்தில் விசேஷமாக இருக்கிறது.

ஹரிஜனங்கள் விஷயத்தில் நாம் பாவங்கள் செய்துள்ளோம். மன்னிக்க முடியாதவாறு அவர்களைக் கேவலமாக நடத்தி

யுள்ளோம். அதன் காரணமாக சவரண ஹிந்துக்கள் செல்லும் கோவில்கள் தங்களுக்காக ஏற்பட்டவை அல்லவென்று கருதும்படி ஹரிஜனங்கள் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளனர். எனவே, இவ்விஷயத்தில் அவர்கள் அக்கறை காட்டாததைக் குறித்து நீங்கள் அவர்கள் மீது குற்றம் சாட்டமுடியாது. எனினும் திருவாங்கூரிலும் இந்தியாவிலுள்ள மற்றவிடங்களிலும் இருக்கும் ஹரிஜனங்கள் கோவில்களுக்குள் செல்ல இன்னும் விருப்பம் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதும், மற்ற ஹிந்துக்களைப்போல் தங்களுக்கு அதே உரிமை கோருகிறார்கள் என்பதும் ஆறுதல் அளிக்கக்கூடிய விஷயமாகும்.

மதம் மாறும் பிரச்னை

ஹரிஜனங்களுக்குக் கோவில்களைத் திறந்துவிடும் விஷயமாக மற்றொரு பிரச்னை இருக்கிறது. அதை நீங்கள் உணர்ந்து கொள்ளத் தவறக்கூடாது. கோவில்களைத் திறந்துவிடவேண்டுமென்று ஹரிஜனங்கள் வற்புறுத்துகிறார்கள் என்பதற்காக நீங்கள் அவர்களுக்குக் கோவில்களைத் திறந்துவிடுவீர்களாயின், நீங்கள் பெரிய காரியம் எதுவும் செய்தவர்களாகமாட்டீர்கள். ஆனால், நீங்கள் செய்த பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக நீங்கள் அவர்களுக்குக் கோவில்களைத் திறந்துவிடுவீர்களானால், அப்போதுதான் அது புனிதமான ஒரு செய்கையாகும். இந்தியாவிலுள்ள ஹரிஜனங்கள் வேறொரு மதத்திற்கு மாற்றப்பட்டு, ஹிந்து மதத்தில் ஒரே ஒரு ஹரிஜன் பாக்கியிருந்தால்கூட, ஹரிஜனங்களுக்குக் கோவில்களைத் திறந்துவிட வேண்டும் என்பதை நான் வற்புறுத்தத்தான் வேண்டும்.

ஹரிஜன் பிரச்னை மத சம்பந்தமான பிரச்சனையாகும். எனவே, விசேஷ முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அந்தப் பிரச்சனைக்கும் மற்றப் பிரச்சனைகளுக்குமுள்ள வேற்றுமை இதுதான். தற்போதைய ஹரிஜன் இயக்கம் சாதாரணமான கொள்கையையோ, அரசியல் தந்திரத்தையோ ஆதாரமாகக் கொண்டதல்ல. என் சம்பந்தப் பட்ட வரையில், அது முற்றிலும் மதச் சார்புள்ள பிரச்சனையாகும். ஹரிஜனங்கள் ஹிந்து மதத்தைவிட்டு வேறு மதம் மாறுதிருப்பதற்கு, ஹரிஜனங்களின் அரசியல் அல்லது பொருளாதாரப் புனருத்தாரணம் போதுமானதென்று எனக்குத் திருப்தி ஏற்படும்படி நிரூபிக்கப்பட்டால்கூட, நான் கோவில்களை ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்துவிட வேண்டும் என்றும், ஹரிஜனங்களுக்கும் மற்ற ஹிந்துக்களுக்கும் எந்த விதத்திலும் ஏற்றத் தாழ்வு இருக்கக்கூடாதென்றுமே விரும்புவேன். நம் நாட்டுச் சகோதரர்களுக்கு நாம் செய்த தவறுக்கு வருந்தி, ஈடு செய்வதே இந்தப் பிரச்சனையாகும்.

ஹரிஜனங்கள் மற்ற மதங்களுக்கு மாறிவிடலாமென்ற பீதி இப்போது பல ஹிந்துக்களையும் கலங்கும்படி செய்திருக்கிறது.

எனினும், அதற்கும் ஹரிஜனங்களுக்கு நாம் செய்யவேண்டிய கடமைக்கும் எவ்விதச் சம்பந்தமும் இல்லை. மத மாற்ற பீதி காரணமாக நாம் நமது நடவடிக்கைகளைத் துரிதப்படுத்தி ஆலயங்களைத் திறக்க முற்பட்டால், அது சிறப்பைத் தருவதாகாது. அத்தகைய முறைகளால் ஹிந்து மதத்தைக் காப்பாற்றிவிட முடியாதென்று நான் நிச்சயமாகக் கூறுவேன்.

ஹரிஜனங்களிடமிருந்து எவ்விதக் கைம்மாறும் எதிர் பாராமல், நமது கடமையைச் செய்வதன் மூலம்தான் ஹிந்து மதம் பரிசுத்தமாக்கப்பட வேண்டும். அப்படியானால் மாத்திரமே அதை நாம் காப்பாற்ற முடியும். அதற்குக் குறைந்த எதுவும் ஹிந்து மதத்தைக் காப்பாற்ற முடியாது, தன்னலத்திற்காகவோ அல்லது அரசியல் தந்திரம் காரணமாகவோ, நீங்கள் ஹரிஜனங்களுக்கு ஆதரவாக ஏதாவது செய்வீர்களாயின், உங்கள் இதயத்திலிருந்து நீங்கள் தீண்டாமையை ஒழித்தவர்களாக மாட்டீர்கள். அந்த விஷம் ஹிந்து சமுதாய அமைப்பில் பீறிட்டு எழக்கூடிய பல சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படலாம். அதனால் நாம் மிகவும் குழப்பமடைந்து தவிக்க நேரும். நாம் தீண்டாமையைக் குறித்து வெட்கமடைந்தோமாயின், அதனால் என்ன பலன்கள் ஏற்படுவதாக இருந்தாலும் சரி, ஏற்படாவிட்டாலும் சரி, உடனே அதை (தீண்டாமையை) உதறித் தள்ளிவிடவேண்டும்.

வக்கிர புத்தி

ஹரிஜனங்கள் குடிக்கும் வழக்கத்தையும் செத்த மாட்டினைச் சி தின்னும் வழக்கத்தையும் அசுத்தமாக இருப்பதையும் கைவிடுவார்களாயின், தாங்கள் தீண்டாமையை அகற்றி விடுவதாகச் சவரண ஹிந்துக்கள் தங்களுடைய 'உயர்ந்த பீட'த்திலிருந்து கூறும்போது, நான் பொறுமையிழந்தவனாகிறேன். என்னுடைய தந்தையோ, தாயாரோ, மகனோ அல்லது மகளோ குஷ்ட ரோகியாக இருப்பதாய் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். குஷ்டரோகத்தைக் களைந்தால்தான் அவர்களைத் தொடுவேன் என்று நான் கூற முடியுமா? தேவையாக இருக்கும்போது நான் அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்யாவிடில், எங்களிடையே உள்ள புனித பாசம் பொய்த்துப் போகும்படி செய்தவனாவேன். ஹரிஜனங்களின் நிலை அதைவிட மிகவும் மோசமாகும். ஹரிஜனங்கள் இன்று வந்துள்ள நிலைக்கு நாமேதான் பொறுப்பாளி. மதுபானம்செய்வது, செத்த மாட்டினைச் சி தின்பது முதலிய மற்றும் அவர்களுடைய அசுத்தமான பழக்க வழக்கங்களுக்கு நேரடியாக நாம்தான் பொறுப்பாளியாவோம். எனவே, நாம் உண்மையாக நடந்து கொள்ள வேண்டுமாயின், ஹரிஜனங்களை அவர்களிடம் எத்தனை குறைகள் இருப்பினும், நாம் தழுவிக்கொள்ள வேண்டும். ஹரிஜனங்கள் உங்களுடைய சகோதரர்கள் என்ற மனப்பான்மை உங்களுக்கு ஏற்பட்ட உடனேயே, அவர்கள் தங்களுடைய

பழக்க வழக்கங்களை மாற்றிக்கொள்ளுவார்கள். இவ்விதம் நான் நம்புவதற்கு ஆதாரம் இருக்கிறது. இவ்விஷயத்தில் அனுபவ முள்ளவர்கள் நான் கூறுவதை உறுதி செய்வார்கள். எனவே, முதலில் சவர்ண ஹிந்துக்கள் தங்களுடைய இதயத்தைச் சுத்தம் செய்துகொண்டு, ஹரிஜனங்கள் விஷயத்தில் தங்களுடைய போக்கை மாற்றிக் கொள்ளவேண்டும்.

ஹிந்துக்கள் சவீகாரம் செய்துகொண்ட ஒரு ஹரிஜன்கூட தம்மைச் சீர்திருத்திக்கொள்ளத் தவறியதில்லை. ஹரிஜன் தமது குடிப் பழக்கத்தையும், செத்த மாட்டிறைச்சி தின்னும் வழக்கத்தையும் கைவிடுவதற்கு, முன்னேற்றகரமான சூழ்நிலை சக்தியளிக்கும். தாங்கள் சரிவர நடந்து கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை என்பதற்காக ஹரிஜனங்களின் அசுத்தத்தைக் குறிப்பிடுவது, சவர்ண ஹிந்துக்களின் வக்கிர புத்தியையே காட்டுகிறது.

புனித நம்பிக்கை

பணம் இராமல், ஹரிஜன் சேவக சங்கத்தை எப்படி நடத்துவது என்பது பற்றி இங்கே மிகுந்த விவாதம் நடைபெறும் என்று எனக்குத் தெரியும். அத்தகைய பிரதிநிதிகளுக்கு நான் கூறுவது என்னவெனில், அவர்களுக்கு நம்பிக்கை இராததே அந்தப் பீதிக்குக் காரணம். ஏதோ அரை டஜன் சவர்ண ஹிந்துக்களை அல்ல, கோடிக்கணக்கான சவர்ண ஹிந்துக்களின் இதயத்தை நாம் தொட விரும்புகிறோம். பணம் இல்லை என்ற காரணத்தினால், ஒரு ஹிந்துக் கோவில்கூட ஒரு போதும் மூடப்பட்டதில்லை. இந்த அதிசயத்தை ஆராய்ச்சி செய்யும்படி உங்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கோடிக் கணக்கான ஹிந்துக்கள் மூடபக்தி காரணமாகக் கோவில் களுக்கு எப்போதும் பணம் கொடுக்கிறார்கள் என்ற தவறான எண்ணத்தை உங்கள் மனத்திலிருந்து அகற்றிவிடுங்கள். அந்தக் கூற்றில் ஓரளவு உண்மையிருக்கலாம். எனினும், பெரிதும் உண்மை என்னவெனில், தாங்கள் செய்வது பக்தி பூர்வமான ஒரு காரியம் என்ற விவரிக்கமுடியாத நம்பிக்கை காரணமாகவே, மக்கள் காசம், அரிசியும், தேங்காயும், வெற்றிலைப் பாக்கும் கொடுத்து அந்தக் கோவில்களை ஆதரிக்கிறார்கள். அவர்கள் பக்தியினால் செய்யும் இந்தக் காரியங்களை மூடநம்பிக்கை என்று நீங்கள் வருணிக்கக்கூடாது. அவ்விதம் வருணிப்பது நீங்கள் உங்களுக்கும் இந்தியாவுக்கும் மானிட வர்க்கத்துக்கும் அநீதி செய்வதாகும். கோடிக்கணக்கான மக்களைக் கோவிலுக்குச் செல்லும்படி தூண்டும் நம்பிக்கையில் ஏதோ புனிதத் தன்மையும் உண்மையும் அடங்கியிருக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை. இந்தக் கோவில்களை மௌனமாக ஆதரிக்கும் மக்களின் பக்தியிலும், உங்களுடைய கடமையிலும் உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருந்தால், நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு சிறிய ஆலயமாக விளங்குவீர்கள்; மக்களிடமிருந்து காசோ அல்லது அரிசியோ உங்கள் கைக்கு வந்து சேரும்.

நீங்கள் வெற்றி பெற எவ்வளவு காலமாயினும், அதைக் குறித்து நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம். காலம் ஒரு போதும் சத்தியத்திற்கு எதிராகப் போகமுடியாது. இதுதான் தெளிவான சத்தியமாகும். “நீங்கள் தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டும் அல்லது அழியவேண்டும்.” நீங்கள் மனம் சோர்ந்து விடாமல், தைரியத்துடனும் நம்பிக்கையுடனும் உங்கள் கடமையைச் செய்து வரவேண்டும். நீங்கள் சோம்பேறித்தனத்தினால் கண் விழிப்புடன் இராவிட்டால், பின்னர் பண உதவி செய்யவில்லை என்று மக்கள் மீது குற்றம் சாட்டாதீர்கள். தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கம் வெளியிலுள்ள சக்திகள் காரணமாக அழிந்துவிடாது; உள் பலவீனம் காரணமாகவே அழிவுறும். எனவே, இந்த முறையில் பிரச்சனையை அணுகும்படி நான் ஒவ்வொரு தொண்டரையும் வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

‘ஹரிஜன்’ 20—6—1936

17

மகாராஜாவின் முன்னுதாரணம்

திருவாங்கூர் தர்பார் கீழ்க்கண்ட பிரகடனத்தை வெளியிட்டிருப்பதன் மூலம், அகண்ட ஹிந்து உலகத்தின் வாழ்த்துக்களுக்கும், சிந்திக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த சகலருடைய வாழ்த்துக்களுக்கும் உரியதாகியிருக்கிறது:

“நமது மதத்தின் உண்மையிலும் நியதியிலும் நமக்குப் பூரண நம்பிக்கை உண்டு. அது தெய்விக உபதேசத்தையும் பூரண சகிப்புத் தன்மையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. அதன் சம்பந்தமான அனுஷ்டானம் பல பல நூற்றாண்டுகளாகக் காலத்தின் அவசியத்திற்குத் தகுந்தவாறு மாறி வந்திருக்கிறது. எனவே நம்முடைய ஹிந்துப் பிரஜைகளில் எவரும், ஹிந்து மத நம்பிக்கையினால் ஏற்படும் மனச் சாந்தியையும் ஆறுதலையும் பெறப் பிறப்பு, சாதி அல்லது சமூகம் காரணமாகத் தடையெதுவும் இருக்கக்கூடாது. கோவில்களின் ஆசார விதிகளையும் அனுஷ்டானங்களையும் நிலைநிறுத்தி, ஒழுங்கான சூழ்நிலையையும் பாதுகாப்பதற்காக நம்மால் ஏற்படுத்தப்படும் விதிகளுக்கும் நிபந்தனைகளுக்கும் உட்பட்டு எல்லா ஹிந்துக்களுக்கும் கோவிலுக்குள் பிரவேசித்து வணங்க உரிமை உண்டு. நம்மாலும் நமது அரசாங்கத்தினாலும் மேற்பார்வையிடப்படும் சகல கோவில்களிலும், பிறப்பு காரணமாகவோ, மதம் காரணமாகவோ, எவ்விதக் கட்டுப்பாடுமின்றி எல்லா ஹிந்துக்களும் பிரவேசிக்கவும் வணங்கவும் உரிமை உண்டென்று இதன்மூலம் பிரகடனம் செய்து கட்டளையிடுகிறோம்.”

இந்த நடவடிக்கை முன்பே எடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். எனினும், நடவடிக்கையே எடுக்காமலிருப்பதைக் காட்டிலும்,

தாமதித்தாவது எடுப்பது நல்லதுதான். ஸ்ரீ கே. பரமேசுவரன் பிள்ளை, ஹரிஜன் சேவக சங்கத்தின் திருவாங்கூர் கிளைத் தலைவராக இருக்கிறார். அவரது சாந்தமான விடாமுயற்சி காரணமாகவே இந்தப் பெரிய காரியத்திற்கு வழிகோலப் பட்டது என்று கர்வமின்றிக் கூறலாம். சங்கத்தின் தொண்டர்கள் சவர்ண ஹிந்துக்களின் மனச்சாட்சியைத் தூண்டி விட்டார்கள். மற்ற சாதி ஹிந்துக்களைப்போல் அதே விதிகளுக்கிணங்க ஹரிஜனங்களுக்கும் சமஸ்தானக் கோவில்களைத் திறந்துவிட வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டு சவர்ண ஹிந்துக்கள் ஏராளமான விண்ணப்பங்கள் அனுப்பினர். தீண்டாமை ஒரு காளான் போன்றதாயினும், அது ஹிந்து உலகத்தை இறுகப் பற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. அதை எந்த ஹிந்துவாவது தகர்த்து, அதற்கு விரோதமாகப் பிரகடனம் செய்வாராயின், அவர் சீர்திருத்தக்காரர்களிடையே வியப்பை உண்டாக்குகிறார்; வைதிகர்களின் உக்ரமான கண்டனத்திற்கும் ஆளாகிறார். அதிலும் ஒரு புராதன வைதிக ஹிந்து சமஸ்தானமான திருவாங்கூர் மகாராஜாவைப் போன்ற உயர்ந்த பதவியிலுள்ள ஒருவர் அவ்வித நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கையில், வைதிகர்களின் கண்டனம் அதிகமாகவே இருக்கும். பக்தியையும் நீதியையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட, தீர்க்காலோ சனையுடன் கூடிய இந்த நடவடிக்கைக்கு முன்னிலையில் எல்லாக் கண்டனமும் மறைந்துவிடுமென நம்புவோமாக.

ஒரு ஹிந்துவுக்கும் மற்றொருவருக்கும் மிகக் குறைந்த வேற்றுமை கற்பிப்பதன்மூலம்கூட, ஹரிஜனங்கள் கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்துள்ள சுதந்திரம் குன்றிவிடும்படி செய்ய முயற்சி நடைபெறுதென்றும் நம்புவோமாக.

சமஸ்தான அரசாங்கத்தின் பாதுகாப்பில் நடைபெறும் கோவில்களில், 'உயர்ந்த சாதி ஹிந்து' வழிபடுவதற்கு என்ன விதிகள் உண்டோ, அதே விதிகளின்கீழ் ஹரிஜனங்களும் வழிபட உரிமை உண்டென்பதே பிரகடனத்தின் பொருளாகும். அதாவது, திருவாங்கூரில் கடவுள் கோயில் கொண்டுள்ள இடங்களில் இனிமேல் மனிதருக்கும் மனிதருக்கும் எவ்வித வேற்றுமையும் இல்லை. அங்கே ஹரிஜன், உயர்சாதி ஹிந்து என்ற வித்தியாசம் இராது. எல்லோரும் ஹரிஜனங்களாக, அதாவது கடவுளின் குழந்தைகளாக இருப்பார்கள். அந்த மகத்தான பிரகடனத்தின் கருத்து இவ்விதம் இல்லையாயின், அதை வெறும் காகிதமென்றே கூறவேண்டும். எனினும், அதன் அந்தரங்க சுத்தியிலோ அல்லது அது ஏதோ ஓர் அந்தரங்க நோக்கத்துடன் விடுக்கப்பட்டதென்றோ நாம் சந்தேகப்படுவதற்குக் காரணமில்லை.

திருவாங்கூரில் உள்ள கிறிஸ்துவ சமூகம் பெரியது, முக்கியமானது. அங்குள்ள கிறிஸ்துவ மதச் சங்கங்கள் ஹரிஜனங்களை

மயக்கி வருகின்றன. அவர்களுக்காக அச்சங்கங்கள் பணம் செலவு செய்வதுடன், அவர்களுக்கு உண்மையான சுதந்திரமும் சமுதாயத்தில் சம அந்தஸ்தும் அளிப்பதாக நம்பிக்கை ஊட்டி வருகின்றன. ஹரிஜனங்களுக்கு முதலில் ஹிந்து மதத்தில்தான் சமுதாய சமத்துவ அந்தஸ்தும், உண்மையான சுதந்திரமும் கிடைக்க வேண்டும். நான் தனி நபர்களைக் கருத்தில் கொண்டு பேசவில்லை. பொதுவாக எல்லோரையும் மனத்திற் கொண்டே பேசுகிறேன். ஹரிஜனங்கள் மற்ற ஹிந்துக்களுடன் இறுக இணைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். எனவே, அவர்கள் இப்போதிருப்பது போல் அடிமைகளாக இராமல், மற்ற ஹிந்துக்களுடன் சகோதரர்களாகப் பழக முற்பட்டாலன்றி, பட்டத்தை மாற்றிக் கொள்ளுவதால் யாதொரு பலனும் ஏற்படாது. இதைத் தவிர, பிரகடனம் செயல்படுவதை மற்றச் சகோதர சமூகங்கள் நுணுக்கமாகக் கவனித்து, கண்டிக்க முற்படும் என்பதை நாம் உணர வேண்டும். எனவே, சமஸ்தான அதிகாரிகளும் சரி, சாதி ஹிந்துக்களும் சரி, பிரகடனத்தின் புறவாசகத்தை மாத்திரமல்ல, அகக் கருத்தையும் பூரணமாக அமலுக்குக் கொண்டு வர வேண்டியது இன்றியமையாத கடமையாகும்.

பிரகடனத்தை அமலுக்குக் கொண்டு வர வேண்டிய முக்கிய கடமை, ஒரு விதத்தில் சீர்திருத்தக்காரர்களையும் ஹரிஜனங்களையும் சார்ந்திருக்கிறது. இந்தச் சுதந்திரத்தை அவர்கள் பயபக்தியுடனும், ஏற்ற முறையிலும், பணிவுடனும் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். ஹரிஜனங்கள் ஒழுங்காக ஸ்நானம் செய்துவிட்டு, சுத்தமான நிலையில் கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்கும் படி சீர்திருத்தக்காரர்கள் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்த மூலாதாரமான விதியை, கோவிலுக்குச் செல்லும் மிகப் பெரும்பாலான சாதி ஹிந்துக்களும் அனுஷ்டிப்பதே இல்லை. எனவே, ஹரிஜனங்கள் சாதி ஹிந்துக்களின் கெட்ட வழக்கங்களை 'காப்பி' யடிக்க வேண்டாம். உடலும் உள்ளமும் சுத்தமாக இருக்கும் விஷயமாக அவர்கள் ஒரு நல்ல உதாரணம் காட்டுவதில் பெருமை கொள்ள வேண்டும்.

பிரகடனம் வெளியிடப்பட்டிருப்பதற்கு அரசியல் நோக்கம் எதுவும் காரணமல்ல. சமஸ்தான அரசாங்கம் கலப்பற்ற மத சம்பந்தமான ஒரு கடமையையே செய்திருக்கிறது என்று நான் கருதுகிறேன். சமஸ்தானத்தில் உள்ள எல்லா ஹிந்துக்களும் அதை அவ்வாறே கருதி நடந்துகொள்ள வேண்டும். அதற்கு வேறுவிதமான கருத்தைக் கற்பிப்பதால், ஆன்மிக சம்பந்தமான அதன் மகத்தான நோக்கமும் பலனும் முற்றிலும் வீணாகிவிடும்.

திருவாங்கூரின் உதாரணம் மற்றவிடங்களுக்கும் பரவுமென்றும், மற்ற எல்லாச் சமஸ்தானங்களும் அந்த உதாரணத்தைப் பின்பற்றி நடக்குமென்றும் நம்புவோமாக. வேதங்களை அனுசரித்தும், காலப் போக்கிற்கு இணங்கவும் ஹிந்து மதத்தின் மூலாதாரமான கொள்கைகளுக்கு முரணின்றி மத சம்பந்தமான

ஒழுங்கு விதிகளை ஏற்படுத்துவது ஒரு ஹிந்து மகாராஜாவின் உரிமையும் கடமையுமாகும். முன்னேறி வரும் நிரந்தரமான எல்லா மதங்கள் சம்பந்தமாகவும் இது உண்மையாக இருக்க வேண்டும்.

அது எப்படியாயினும், திருவாங்கூரின் உதாரணத்தைப் பின்பற்றுவதில் மற்ற ஹிந்து மகாராஜாக்களுக்குத் தடை எதுவும் இல்லை. அவர்களும் அதைப் பின்பற்றினால், ஹிந்து மதத்திலிருந்து தீண்டாமையை முற்றிலும் அகற்றும் காலம் வெகு விரைவில் வருவதுடன், நிச்சயமான அழிவிலிருந்தும் ஹிந்து மதத்தைக் காப்பாற்றுவது சாத்தியமாகும். முன்பே அமலுக்குக் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டிய இந்தச் சீர்திருத்தத்தை உடனே தொடங்கும்படி, ஒவ்வொரு ஹிந்து சமஸ்தானத்திலும் உள்ள பொறுப்பு வாய்ந்த ஹிந்துக்கள் தங்கள் மகாராஜாக்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுமாறு நான் ஆலோசனை கூறுகிறேன்.

—'ஹரிஜன்' - 21-11-1936

18

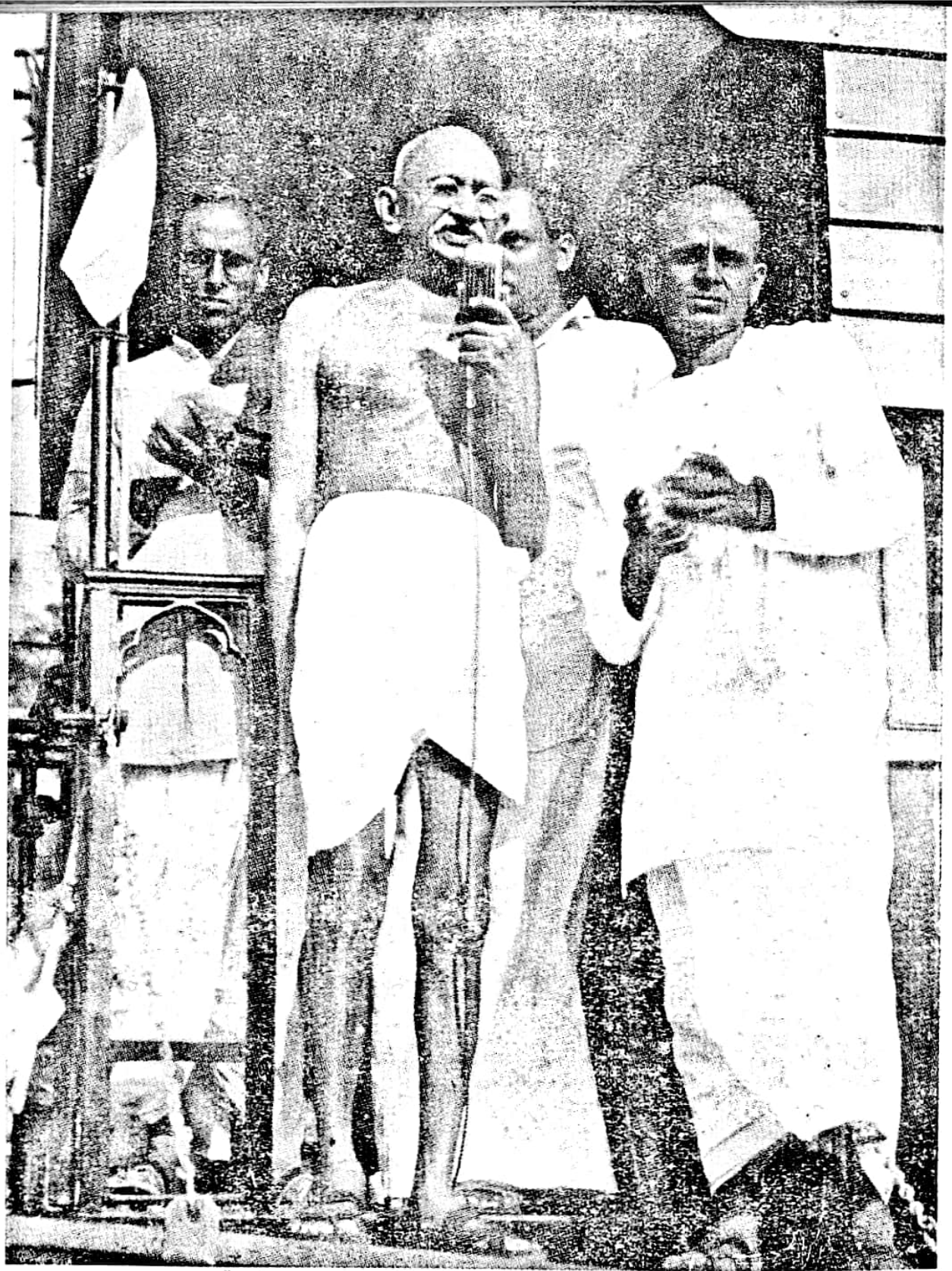
கடவுள் முன்னிலையில் யாவரும் சமம்

[திருவாங்கூரில் உள்ள வேங்கனூர் என்றவிடத்தில் நடந்த மாபெரும் புலையர்கள் கூட்டம் ஒன்றில் காந்திஜி பேசியதாவது:]

திருவாங்கூர் மகாராஜா விடுத்துள்ள பிரகடனத்தை நீங்கள் பக்தியுடனும், புத்திசாலித்தனமாகவும் பயன்படுத்திக்கொள்ளு வீர்களென்று நம்புகிறேன். கோவில்களுக்குச் செல்லுவதால் நமக்கு ஏதாவது லாபம் உண்டா, அல்லது ஒரு லாபமும் இல் லையா என்பது நம்முடைய மனநிலையைப் பொறுத்த விஷய மாகும். ஆலயங்களை நாம் தாழ்மையுடனும் பயபக்தியுட னும் அணுக வேண்டும். அவையெல்லாம் இறைவன் குடிகொண் டுள்ள புனித ஸ்தலங்களாகும். ஒவ்வொரு மனிதரிடத்திலும், அவரது சிருஷ்டியின் ஒவ்வொரு அணுவிலும், இப்புவிமீது உள்ள ஒவ்வொன்றிலும் கடவுள் இருக்கிறார் என்பது உண்மையே. ஆனால், தவறு செய்யும் இயல்புள்ள அற்ப மனிதர்களாகிய நாம், கடவுள் எங்கும் இருக்கிறார் என்ற உண்மையை நன்கு உணருவ தில்லை; கோவில்களுக்கு விசேஷமான புனிதத் தன்மையைக் கற்பித்து, அங்கே கடவுள் வசிப்பதாக எண்ணுகிறோம். எனவே, கோவில்களை நாம் அணுகும்போது, நமது உடலையும், மனத்தையு ம், இதயத்தையும் சுத்தம் செய்துகொள்ள வேண்டும்; பய பக்தியுடன் உள்ளே சென்று, தங்களைப் பரிசுத்தமான ஆடவர்களாகவும் பரிசுத்தமான பெண்களாகவும் செய்யும்படி இறைவனை இறைஞ்சிக் கேட்க வேண்டும்.

மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயிலில் காந்திஜி—3, பிப்ரவரி, 1946.

1946 டிப்ரெரியில் மதுரைக்குப் போகும் வழியில் காந்திஜி ரெயிலில் இருந்தபடியே ஆங்காங்கே கூடியிருந்த மக்களுக்குப் பேசினார்

வெகு காலமாகச் செய்யப்பட்டு வந்த பாவங்கள் உண்மையிலேயே பேனாவின் முனையால் துடைத்தொழிக்கப்பட்டுள்ளன. பிரகடனத்தில் மகாராஜாவின் கையெழுத்து இருக்கிறதெனினும், அதற்கு ஸ்ரீ பத்மநாபஸ்வாமியின் அருளே காரணமாகும். மகாராஜாவைப் பற்றி திருவாங்கூரில் ஓர் அருமையான கதை வழங்கப்படுவதை இன்றுதான் நான் அறிந்தேன்.

திருவாங்கூர் மகாராஜாக்கள் பத்மநாபதாசர்கள் என்று வழங்கப்படுவதை நீங்கள் எல்லோரும் அறிவீர்கள்; திருவாங்கூரில் உள்ள ஒவ்வொரு குழந்தையும் அறியும். மகாராஜாக்கள் பத்மநாபஸ்வாமியின் வைஸ்ராய்களாகவே இருந்திருக்கிறார்கள். மகாராஜா தினந்தோறும் கோவிலுக்குச் சென்று, அன்றாட அலுவல்கள் பற்றி ஸ்ரீ பத்மநாபஸ்வாமியிடமிருந்து கட்டளைகள் பெற்று வருவது வழக்கம் என்பது நேற்று எனக்குத் தெரிய வந்தது. மனிதருக்கு மனிதர் கட்டளையிடுவது போல் அது நடைபெறவில்லையெனினும், அந்த அற்புதமான கதையில் சிறந்த கருத்து இருக்கிறது. கடவுளின் சம்மதத்தைப் பெறாத எதையும், தவறான அல்லது பாவமான எதையும் மகாராஜா செய்யக் கூடாது என்பதே அதன் பொருளாகும். எனவே, நான் கூறியது போல, கடவுளின் அருளே மகாராஜாவை அந்த மகத்தான நடவடிக்கையைக் கைக்கொள்ளும்படி செய்திருக்கிறது. அந்த மகத்தான பிரகடனத்தினால் பலன் அடையப் போகும் உங்களுக்கு நான் வாழ்த்துக் கூற விரும்புகிறேன்.

சென்ற தடவை நான் இங்கே வந்திருந்தபோது, கோவிலுக்கு வெளியில் நடந்த கூட்டத்தில் பேசினேன். அப்போது கோவில் மதில்கள் கோவிலுக்குள் செல்ல முடியாமல் என்னைத் தடுப்பது போல் காட்சியளித்தன. அப்போது என்னை நான் ஒரு புலையனாகவும், அல்லது பறையனாகவும், தாழ்ந்தவருக்கெல்லாம் தாழ்ந்தவனாகவும், ஹரிஜனங்களிடையே ஹரிஜனாகவும் எண்ணிக் கொண்டேன். ஆனால், திருவாங்கூர் மகாராஜாவோ கடவுளின் ஊழியர், அதாவது ஹரிஜன் என்ற பட்டத்தையே தரித்துக்கொண்டுள்ளார். கடவுளின் ஊழியர்களிடையே அவர் முதல் ஸ்தானத்தை வகிக்கிறார் என்பதில் ஐயமில்லை. பிரபுக்களிடையே, எஜமானர்களிடையே அவர் முதல் ஸ்தானம் வகிக்கவில்லை. ஊழியம் செய்வதில் எப்போதுமே பகிரங்கமான வியக்கத்தக்க போட்டி உண்டு. அதில் வெற்றி பெறுவோர் வெகுமதியையோ, பெருமையையோ கோருவதில்லை. இந்தக் கருத்தில்தான் நாம் பிரகடனத்தை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். எனவே, நம்புதரிமாரும், மற்றப் பிராம்மணர்களும், திருவாங்கூரில் சாதி ஹிந்துக்கள் என்று கூறப்படும் யாவரும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு தங்களை உயர்த்திக்கொள்ளுவார்களாக. அவர்கள் தாங்களாக வலுவில் ஹரிஜனங்களிடையே ஹரிஜனங்களாகவும் கடவுளின் ஊழியர்களாகவும் இருக்க முற்படுவார்களாக. பிரகடனத்திற்

கிணங்க அவர்கள் தங்களுடைய நடவடிக்கையால், கடவுளுக்கு முன்னிலையில் உயர்ந்தோர் என்றும் தாழ்ந்தோர் என்றும் யாருமே இல்லை என்பதையும், எல்லோரும் சமமானவர்களே என்பதையும், அகில உலகமும் அறிந்துகொள்ளும்படி செய்வார்களாக.

— 'ஹரிஜன்' - 23-1-1937

19

ஹிந்து மதத்தின் சாரம்

தீண்டாமையை எதிர்த்து நான் நடத்தி வரும் போராட்டத் திற்கிடையே, ஹிந்து மதத்தின் சாரம் என்ன என்று பல தொண்டர்கள் என்னைக் கேட்டனர். ஹிந்து மதத்தின் சாரத்தை விளக்கும் மந்திரம் காயத்ரிதான் என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். அதற்குத் தகுந்த காரணம் இருக்கிறது. நான் காயத்ரியை ஆயிரம் தடவை ஜபித்து, அதன் பொருளையும் அறிந்துள்ளேன். எனினும், ஹிந்து மதம் பற்றி எனது முழுக் கருத்தையும் அது பிரதிபலிக்கவில்லையென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. சென்ற பல வருடங்களாக நான் பகவத் கீதையைப் பிரமாணமாகக் கொண்டிருக்கிறேன். அது என் கஷ்டங்களையெல்லாம் தீர்த்துவைக்கும் காமதேனு என்றும், அது எனக்கு வழிகாட்டி என்றும் சர்வகஷ்ட நிவாரண மந்திரம் என்றும் நான் கூறி வந்திருக்கிறேன். என் வாழ்க்கையில் நூற்றுக்கணக்கான சமயங்களில் ஏற்பட்ட சந்தேகங்களையும் கஷ்டங்களையும் அது தீர்த்துவைத்திருக்கிறது. அது ஒரு தடவைகூட என்னைக் கைவிட்டதில்லை. ஆனால், அந்தப் புனித நூலை, நான் இந்த மாபெரும் ஜனக்கூட்டத்தின் முன்னிலையில் வைப்பதற்கில்லை. காமதேனு தன் மடியில் உள்ள உயர்ந்த பாலைக் கொடுக்குமுன், நாம் அந்த நூலைப் பயபக்தியுடன் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும்.

ஆனால், நான் இப்போது கூறப் போகும் ஒரு மந்திரத்தில் ஹிந்து மதத்தின் சாரம் முழுவதும் அடங்கியிருக்கிறது என நிர்ணயித்துள்ளேன். ஈசோபநிஷத்தை உங்களில் பலர் அறிந்திருக்கலாம். மொழி பெயர்ப்புடனும் வியாக்கியானத்துடனும் அதைப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன் நான் வாசித்தேன். எரவாடா சிறையில் அதை மனப்பாடமும் செய்துகொண்டேன். ஆனால், அப்போது என்னை அது வசீகரிக்கவில்லை. சமீப காலமாகத் தான் அது என்னை முற்றிலும் கவர்ந்துவிட்டது. மற்ற எல்லா உபநிஷத்துக்களும், மற்ற எல்லா வேத நூல்களும் திடீரென்று எரிந்து சாம்பலாகி விடுவதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். அப்போது ஈசோபநிஷத்தின் முதல் சுலோகம் மாத்திரம் ஹிந்துக்களின் மனத்தில் பதிந்திருந்தால், ஹிந்து மதம் எக்காலத்திலும் அழிவின்றித் திகழும்.

அந்தச் சுலோகம் இதுதான் :

ஈசாவாஸ்ய மிதம் ஸர்வம்

யத் கிஞ்ச ஜகத்யாம் ஜகத் |

தேன த்யக்தேன புஞ்ஜீதா

மா க்ருத: கஸ்யஸ்வித் தனம் ||

இதன் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு :

“இந்த உலகத்தில் உள்ள எல்லாவற்றிலும் சிருஷ்டிகர்த்தா வான இறைவன் வியாபித்துள்ளார். எனவே, எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்து அவருக்கு அர்ப்பணம் செய்யுங்கள். பிறகு உங்களுக்குக் கிடைக்கும் ஒரு பங்கை மாத்திரம் உபயோகப்படுத்திக் கொண்டு அனுபவியுங்கள். யாருடைய உடைமைகளுக்கும் ஒரு காலத்திலும் பேராசைப்படாதீர்கள்.”

ஒரே கடவுள், ஒரே சிருஷ்டி கர்த்தா, ஒரே தலைவர் எல்லாவற்றிலும் வசிக்கிறார் ; அகில உலகிலும் வியாபித்திருக்கிறார். ஒரு மனிதர் இதைக் காட்டிலும் அதிகமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது என்ன இருக்க முடியும்? மந்திரத்தின் முதல் பாகத்திலிருந்து நேரடியாக மற்ற மூன்று பாகங்களும் எழுகின்றன. கடவுள் சிருஷ்டித்துள்ள எல்லாவற்றிலும் அவர் வியாபித்துள்ளாரென்பதில் உங்களுக்கு நம்பிக்கையிருந்தால், அவரால் கொடுக்கப்படாத எதையும் நீங்கள் அனுபவிக்கக் கூடாது என்பதிலும் உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும். அவர் எண்ணிக்கையற்ற குழந்தைகளின் சிருஷ்டிகர்த்தா என்பதிலிருந்து, நீங்கள் யாருடைய உடைமைகளுக்கும் பேராசைப்படக் கூடாது என்று ஏற்படுகிறது. அவருடைய எண்ணிக்கையற்ற சிருஷ்டிகளில் நீங்களும் ஒருவர் என நீங்கள் எண்ணினால், நீங்கள் எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்து, அவரது பாதங்களில் சமர்ப்பித்துவிடுவதுதான் நியாயமாகும். எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்வது வெளித்தோற்ற சம்பந்தமான தியாகம் மாத்திரமல்ல ; அது இரண்டாவது அல்லது ஒரு புதிய ஜனனமேயாகும். அது மனப்பூர்வமான ஒரு நடவடிக்கை, அறியாமையால் செய்யப்பட்டதல்ல. எனவே, அது ஆன்மிக சம்பந்தமான ஒரு புனர்ஜன்மம்தான். உடலை வைத்துக்கொண்டுள்ள ஒருவர் சாப்பிடவும் தண்ணீர் குடிக்கவும் உடை உடுத்திக்கொள்ளவும் வேண்டியது அவசியம். அவர் தமக்குத் தேவையான எல்லாவற்றிற்கும் அவரை நாட வேண்டியதே இயல்பாகும். அவர் தமது துறவுக்கு இயற்கையான வெகுமதியாக, தமக்குத் தேவையானவற்றைப் பெறுகிறார்.

இதெல்லாம் போதாதென்று, அந்த மந்திரமானது இந்த மகோன்னதமான உபதேசத்துடன் முடிவடைகிறது. ‘யாருடைய உடைமைகளுக்கும் பேராசைப்படாதீர்கள்.’

இந்த உபதேசங்களை நீங்கள் நிறைவேற்றிய அதே விநாடியில், நீங்கள் உலகத்தில் எல்லா ஜீவராசிகளுடனும் சாந்தமாக

வாழும் ஒரு விவேகியாகி விடுகிறீர்கள். அது, இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஒருவருடைய மகோன்னதமான அபிலாஷைகளைப் பூர்த்தி செய்ததாகிறது. ஆனால், கடவுளிடத்திலோ, அவரது ஈடு இணையற்ற மகோன்னதமான சக்தியிலோ நம்பிக்கையில்லாதவரின் அபிலாஷைகளை அது பூர்த்தி செய்யாது.

திருவாங்கூர் மகாராஜாவை, பத்மநாபதாசர் என்று அழைப்பது அற்ப விஷயமல்ல. அதில் மகத்தான கருத்து அடங்கியிருக்கிறது. கடவுளே தமக்குத் தாசானுதாசன்; அதாவது அடியார்க்கு அடியார் என்று பட்டம் சூட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். எல்லா மகாராஜாக்களும் தம்மை இறைவனுக்கு ஊழியர்கள் என்று கூறிக்கொள்ளுவதுதான் சரியான, மிகப் பொருத்தமான வருணனையாகும். அவர்கள் மக்களின் ஊழியர்களாக இருந்தாலன்றி, இறைவனின் ஊழியர்களாக முடியாது. ஜமீன் தார்களும், பணம் படைத்த பிரபுக்களும், மற்றும் உடைமைகள் உள்ள எல்லாரும் தங்களைத் தருமகர்த்தாக்களாக எண்ணிக்கொண்டு, நான் கூறிய வண்ணம் தியாகம் செய்வார்களாயின், பின்னர் இந்த உலகம் வசிப்பதற்கு சவர்க்க லோகம் போலாகிவிடும்.

[கொல்லத்தில் காந்திஜி நிகழ்த்திய பிரசங்கத்திலிருந்து எடுத்தது.]

—'ஹரிஜன்' - 30—1—1937

20

தொண்டர் வரிசையில் முதல்வர்!

[திருவாங்கூரைச் சேர்ந்த ஹரிபாதத்தில் காந்திஜி நிகழ்த்திய சொற்பொழிவின் சாரமாவது:]

கொல்லத்தில் நான் பேசியபோது, ஈசோபநிஷத்தில் உள்ள முதல் சுலோகத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டேன். ஹிந்து மத சாரம் முழுவதும் அதில் அடங்கியிருக்கிறதென்றும் கூறினேன். மகாராஜா பிரகடனம் விடுத்துள்ள இச்சமயத்தில், நம் சொந்த நிலைமைக்கு இந்த மந்திரம் எவ்வளவு தூரம் பொருத்தமாக இருக்கிறதென்று பார்க்க நான் விரும்புகிறேன். பிரகடனத்தினால் உங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள மகிழ்ச்சியில் தங்கு தடையின்றி நானும் பங்கு எடுத்துக் கொண்டுள்ளேன். அதற்காக உங்களைப் போல் நானும் மகாராஜாவுக்கு நன்றி செலுத்துவதுடன், வாழ்த்துக் கூறுகிறேன். எனினும், ஈசோபநிஷத்தின் இந்தச் சுலோகத்தில் அடங்கியுள்ள கட்டளை, இந்தப் பிரகடனத்தின் மூலம் வெகு காலத்திற்குப் பிறகு தாமதமாகவே நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் நான் கூற வேண்டியிருக்கிறது. நேற்றுத்தான் நாம் நம்மை ஹிந்துக்கள் என்று கூறிக் கொள்ளத் தகுதியற்றவர்களாக இருந்தோம்.

இந்த மந்திரத்தின்படி அகில உலகமும் இறைவனால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது பிராம்மணரும் பங்கியும், கற்றறிஞரும் தோட்டியும், ஈழவரும் பறையரும், அவர்கள் எந்தச் சாதியைச் சேர்ந்தவராயினும், எல்லோரும் இறைவனால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அப்படியாயின், எவரும் உயர்ந்தவரல்ல; எவரும் தாழ்ந்தவரல்ல; எல்லோரும் சமமானவர்களே. ஏனெனில் எல்லோரும் இறைவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள் அல்லவா? இது பிராம்மணர்களோ அல்லது கூத்திரியர்களோ மாத்திரம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய தத்துவ சம்பந்தமான விஷயமல்ல; இது நிரந்தரமான ஓர் உண்மையையே பிரகடனப்படுத்துகிறது. அந்த உண்மையைக் குறைப்பதற்கோ அல்லது மழுப்புவதற்கோ இடமில்லை.

எனவே, மகாராஜாவும் மகாராணியும் திருவாங்கூரில் உள்ள மிகத் தாழ்ந்தவரைக் காட்டிலும் ஓர் அணுக்கூட உயர்ந்தவர்கள் அல்ல. நாம் எல்லோரும் ஒரு கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள்; அவரது ஊழியர்கள். சமமானவர்களுக்கு முதலில் மகாராஜா இருக்கிறார். அவ்வளவுதான். எஜமானர் என்ற முறையில் அவர் முதல் ஸ்தானம் வகிக்கவில்லை; தொண்டர் என்ற முறையிலேயே முதல் ஸ்தானம் வகிக்கிறார். எனவே, ஒவ்வொரு மகாராஜாவும் பத்மநாபதாசர் என்று அழைக்கப்படுவது எவ்வளவு அருமையான விஷயம், எவ்வளவு சிறப்பான விஷயம்! அது பெருமைப்பட வேண்டிய ஒரு பட்டமாகும். திருவாங்கூர் மகாராஜாவுக்கு அந்தப் பட்டம் கொடுத்தவர்களுக்கு நான் வாழ்த்துக் கூறுகிறேன். எனவே, மகாராஜாவோ அல்லது மகாராணியோ நம்மில் எவரையும் காட்டிலும் அணுவளவுகூட உயர்ந்தவர்கள் அல்ல என்று நான் கூறியபோது, மகாராஜாவும் மகாராணியுமே ஒப்புக்கொண்ட கலப்பற்ற உண்மையையே கூறினேன். அது அப்படியாயின், இங்குள்ள எவர்தாம் மற்றொருவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர் என்று இறுமாப்புடன் கூறத் துணிவர்? இந்த மந்திரம் அங்கீகரிக்கப்படுமாயின், அவர்ணர்கள் என்று கூறப்படுவோரால் கோவில்கள் அசுத்தமாகிவிட்டதாக நம்பும் ஒரு ஆடவரோ அல்லது பெண்ணோ கடுமையான பாவத்துக்கு ஆளாகிறார் என்றே கூறுவேன். எனவே, பிரகடனம் கோவில்களில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த களங்கத்தை அகற்றிக் கோவில்களைப் பரிசுத்தம் செய்திருக்கிறது.

நான் குறிப்பிட்ட மந்திரமானது ஆடவர்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் எல்லோருடைய இதயத்திலும் நிரந்தரமாக இடம் பெற வேண்டுமென விரும்புகிறேன். என் அபிப்பிராயத்தில், ஹிந்து மதத்தின் ஸாரம் அடங்கிய அந்த மந்திரமானது ஒவ்வொரு கோவில் வாயிலிலும் செதுக்கப்பட வேண்டும். கோவில்களில் பிரவேசிக்கக்கூடாதென்று நாம் யாரையாவது தடுத்தால், நாம் அந்த மந்திரம் பொய்த்துப் போகும்படி செய்தவர்களாகிறோம் என்று நீங்கள் நினைக்கவில்லையா? எனவே, பிரகடனத்

தின் வாசகத்தை மாத்திரமல்ல, அதன் உட்கருத்தையும் மனத் திற்கொண்டு நீங்கள் அதை நிறைவேற்ற வேண்டும். நாஸ்திக வாதிகளின் நாஸ்திகத்தையும், ஹிந்து மதத்தின் உண்மையிலும் அல்லது ஹிந்து மதத்திலும் நம்பிக்கையற்ற சந்தேகவாதிகளின் சந்தேகத்தையும் அகற்றித் தீரக்கூடிய அளவுக்கு அந்தப் பிரகடனம் அவ்வளவு மகத்தான ஒரு ஆன்மிக சம்பந்தமான நடவடிக்கையென நான் கருதுகிறேன். இந்தப் பிரகடனத்தின் கருத்தைச் சரியான முறையில் உணர்ந்துகொள்ளும் பட்சத்தில், அது அறியாமையால் எழும் நாஸ்திகத்தை அறவே ஒழித்துவிடும்.

திருவாங்கூர் கோவில்கள், கடவுள் குடிகொண்டுள்ள ஸ்தலங்கள் அல்லவென்று ஒரு சமயம் நான் கூறினேன். ஆனால், பிரகடனம் வெளியான தேதியிலிருந்து, திருவாங்கூர் கோவில்கள் கடவுள் குடிகொண்டுள்ள கோவில்களாகிவிட்டன. ஏனெனில், தீண்டாதார் என்று கருதப்பட்ட எவருக்கும் இனிமேல் அங்குள்ள கோவில்களுக்குள் செல்லத் தடையிராது. எனவே, சமுதாயத்தில் பறையர்கள் என்று கருதப்பட்டவர்களுக்குக் கோவில்கள் திறக்கப்பட்டுள்ளன என்ற காரணத்திற்காக இனி திருவாங்கூரில் எங்கும் ஓர் ஆடவர் அல்லது பெண்கூடக் கோவில்களுக்குச் செல்லுவதை விட்டுவிடமாட்டார் என்று நம்புகிறேன். அந்த நம்பிக்கை நிறைவேற வேண்டும் என்பதே எனது பிரார்த்தனை.

—'ஹரிஜன்' - 30—1—1937

21

மக்களின் கடமை என்ன?

திருவாங்கூர் மகாராஜாவின் பிரகடனம் மகத்தானது. அதனால், ஏற்பட்டுள்ள புண்ணியமும் மகத்தானது. அவ்விஷயமாக மகாராஜாவும் அவரது ஆலோசகர்களும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ள பொறுப்பும் மிகப் பெரியதாகும். ஒவ்வொரு சவர்ண ஹிந்துவின் முயற்சியின்றிப் பிரகடனம் பயனற்றுப் போய்விடும் என்பதில் ஐயமில்லை. பெரிதும் சர்க்கார் நடவடிக்கையின் ஆதரவு இருந்தாலொழிய, பிரகடனத்தினால் ஏற்படக்கூடிய பூரண பலனை அடைய முடியாது என்பதையும் நான் கூற வேண்டும். எனக்குத் தெரிந்தவரையில் பிரகடனம் அமலுக்கு வர, வாழ்க்கையின் எல்லாத் துறைகளிலும் சர்க்கார் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். மத சம்பந்தமான துறையை முதலில் எடுத்துக்கொள்ளுவோம். ஏனெனில், அதிலிருந்து தான் மற்றத் துறைகளிலும் நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்து வர வேண்டும். தெய்வ நம்பிக்கையைத் தவிர வேறு மூலதனம் எதுவும் இராத பெண்மணிகள் மாத்திரமே ஆலயங்களில் அக்கறைகொண்டுள்ளனர். ஆடவர்களோவெனில், பல்வேறு கலப்பு

நோக்கங்களுடன் கோவில்களுக்குச் சென்று வருகிறார்கள். படித்தவர்கள் கோவில்களை லட்சியம் செய்வதில்லை. அதன் விளைவு என்னவெனில், கோவில்கள் ஹிந்து மதத் தத்துவத்தின் களஞ்சியங்களாக இருந்த நிலை அநேகமாக மறைந்துவிட்டது. ஹிந்து மதத்தைப் பின்பற்றியவர்களுக்கு அவை ஆன்மிக சக்தி அளிப்பதும் நின்றுவிட்டது. முன்பு கோவில்களிலும், கோவில்களுக்கு அருகிலும், சுற்றுவட்டாரங்களிலும் வீசி வந்த ஆன்மிக நறுமணத்தை எவரும் உணராதிருக்க முடியாது. ஆனால், இப்போது அத்தகைய மணம் வீசுவதும் நின்றுவிட்டது. எனவே, திருவாங்கூர் சர்க்காரோ அல்லது சமஸ்தானத்திலுள்ள பெரும் பான்மையான ஹிந்துக் கோவில்களின் பாதுகாப்பாளரான மகாராஜாவோ, கோவில்களின் புனிதத் தன்மையைப் புனருத்தாரணம் செய்ய வேண்டும்; பண்டைய காலத்தில் அவைகளுக்கிருந்த அதிகாரமும் தெய்விகமான மகத்துவமும் மறுபடியும் ஏற்படும் படி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அவ்வித நிலை மீண்டும் ஏற்பட வேண்டுமாயின், கோவில்கள் தகுந்த குருக்கள்மாரின் மேற்பார்வையில் இருக்க வேண்டியது அத்தியாவசியமாகும். அவர்கள் கோவில்களின் புனிதத் தன்மையையும் தங்களுடைய கடமைகளையும் நன்கு அறிந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும். அதாவது குருக்கள்மார் அறியாமை காரணமாக ஜீவனத்துக்காகத் தங்கள் தொழிலைச் செய்பவர்களாக இருக்கக்கூடாது. அவர்கள், கோவில்களுக்குச் செல்லுவோரிடம் கடவுளின் கட்டளையை உபதேசிக்கும் பாக்கியம் தங்களுக்குக் கிடைத்திருப்பது பற்றிப் பெருமையடைபவர்களாக இருக்க வேண்டும்; அந்தக் கோவில்கள் தெய்விக ஸ்தலங்கள் என்பதைத் தங்களுடைய சொந்த நடத்தையின் மூலமும், வாழ்க்கையின் மூலமும் காட்டுபவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

பிறகு, அந்தக் கோவில்களில் குற்றம் குறையற்ற சரியான போதனையும் அளிக்கப்பட வேண்டும். கோவில்களை மேற்பார்வையிடுவோரில் யாராவது ஹரிஜனங்களைக் கைபிடித்துச் சென்று ஆலய வழிபாட்டினால் அவர்களுக்கு என்ன லாபம் என்பதை எடுத்துக் கூற வேண்டும். இது, நவீன சிந்தனைக்கு இணங்க, கோவில்களின் நிர்வாகத்திலும் பாதுகாப்பிலும் ஒரு புரட்சியே என்பதில் சந்தேகமில்லை. மகாராஜாவின் பிரகடனமே புரட்சிகரமான ஒரு தஸ்தவேசுதானே. அந்தப் புரட்சி எல்லா ஹிந்துக்களுடைய வாழ்க்கையையும் தொட்டுத்தான் தீர வேண்டும். அவ்விதம் தொட வேண்டுமாயின், இயற்கையாகவே கோவில்கள் ஜீவசக்தியுள்ள கடவுளின் வாசஸ்தலங்களாக இருக்க வேண்டுமேயல்லாது, தங்கம் அல்லது வேறு உலோகங்களால் செய்யப்பட்ட வெறும் உருவங்களின் வாசஸ்தலங்களாக இருக்கக்கூடாது.

அடுத்தபடியாக, பாமர மக்களும் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய வாறு அந்தக் கோவில்களின் சரித்திரம் எழுதப்பட வேண்டும்.

அதன் பிரதிகள், அந்தக் கோவில்களைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள விரும்புவோருக்கு இலவசமாகவோ அல்லது மலிவான விலைக்கோ வழங்கப்பட வேண்டும். அவ்விதம் செய்வதாயின், மக்களுக்கு மத சம்பந்தமான பயிற்சியளிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய சரியான உபாத்தியாயர்களைப் பயில்விக்க ஒரு பயிற்சிக் கல்விச்சாலையும் ஏற்பட வேண்டும். அது போன்ற ஏதாவதொரு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளப்படா விட்டால், பிரகடனத்தின் நோக்கம் வீணாகிவிடும்; அதாவது மதப் பற்றுடனும் பயபக்தி யுடனும் லட்சக்கணக்கான ஹரிஜனங்கள் கோவில்களுக்குள் செல்லுவார்கள் என்று எதிர்பார்ப்பதோ, கோவில்களுக்குள் செல்லும்படி அவர்களைத் தூண்டுவதோ சாத்தியமிராமற் போய் விடும் என்று அஞ்சுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பொருளாதாரத் துறையை எடுத்துக் கொள்ளுகிறேன் ஹரிஜனங்களின் பொருளாதார வாழ்க்கையை அதன் பரிதாபகரமான நிலையிலிருந்து உத்தாரணம் செய்ய வேண்டும். புத்திசாலித்தனமாகவும் தீர்க்காலோசனையுடனும் தயாரிக்கப்பட்ட திட்டத்தை அமலுக்குக்கொண்டு வருவதன் மூலம், சொற்ப மூலதனத்துடன் குறுகிய காலத்தில் அதை நிறைவேற்ற முடியும். அதன் பலனாக, யோக்கியப் பொறுப்புடன் சம்பாதிக்கும் முறையைப் போதிப்பதன் மூலம் ஹரிஜனங்கள் பிறருடைய தயவின்றித் தாங்களே தங்கள் ஜீவனத்தை எளிதில் நடத்தும் திறனைப் பெறலாம். இந்த மக்களின் அறிவுப் பயிற்சியையும் அதாவது இலக்கியப் பயிற்சியையும் இப்போது அரசாங்கம் அசட்டை செய்யத் துணியாது. புலையர்களுடனும் பறையர்களுடனும் சம்பாஷணையைத் தொடர்ந்து நடத்துவது கஷ்டமாக இருக்கிறது என்பதை நான் அனுபவபூர்வமாகத் தெரிந்துகொண்டுள்ளேன். அவ்விதம் சம்பாஷணை நடத்த முடியாததால், எனக்குத் தொல்லைகளும் ஏற்பட்டதுண்டு. வாழ்க்கையின் சாதாரண உண்மைகளைப் பற்றிக்கூட, அவர்கள் பதில் கூற முடியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

அது போலவே, அரசாங்கம் ஹரிஜனங்களின் சமுதாய அந்தஸ்தையும் உயர்த்த வேண்டியதாக இருக்கிறது. தர்பார் போன்ற சமஸ்தான வைபவங்களுக்கும் நடவடிக்கைகளுக்கும் சர்க்கார் ஹரிஜனங்களுக்கு அழைப்பு அனுப்ப வேண்டும். அந்த வைபவங்கள் பற்றித் தங்களுக்கு எதுவுமே தெரிவதில்லை என்று அவர்கள் எண்ணும்படிவிடக்கூடாது. அந்த வைபவங்களில் கலந்துகொள்ளுவதற்குத் தாங்களும் அழைப்புக் கடிதங்கள் பெற உரிமையளிக்கும் சமுதாய அந்தஸ்துக்காக, தாங்கள் மற்றொரு கிளர்ச்சி நடத்தும்படியிருக்கும் என்று அவர்கள் எண்ணும்படி விடக்கூடாது. நான் கூறும் பொருள் பிரகடனத்திற்கு இருக்குமாயின், கோவில்களில் பிரவேசிக்க ஹரிஜனங்களுக்கு மத சம்பந்தமான அந்தஸ்து ஏற்பட்டது போலவே, ஹரிஜனங்களின் சமுதாய அந்தஸ்தும் ஏதோ மந்திரத்தினால் உயர்ந்தது போல் உடனே உயர்ந்துவிடும்.

ஹரிஜனங்களின் உத்தாரணத்திற்காக நான் கூறும் யோசனை இதுதான் : நான்கு ஷரத்துகள் அடங்கிய இந்தத் திட்டத்தில், திருவாங்கூரைப் போன்ற ஒரு சமஸ்தானத்தின் சக்திக்கோ அல்லது நிதி பலத்துக்கோ அப்பாற்பட்டது எதுவும் இல்லை என்பதே எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம். சமஸ்தானத் திற்கு நான் பணிவுடன் கூறுவது இவ்வளவுதான்.

நான் இப்போது மீண்டும் உங்கள் விஷயத்திற்கு வரவிரும்புகிறேன். இந்தக் காரியங்களையெல்லாம் செய்து முடிக்க அரசாங்கம் தீர்மானிக்கலாம். எனினும், அரசாங்கத்தின் தீர்மானம் அவற்றையெல்லாம் நிறைவேற்றுவதற்குற்ற மனித சக்தியைக் கொண்டு வந்துவிட முடியாது. மகாராஜா, மகாராணி, அவர்களுடைய ஆலோசகர்கள் முதலியோருக்கு நான் விண்ணப்பித்துக்கொண்டுள்ள சில வார்த்தைகளிலிருந்து, 'அவர்கள் தான் எல்லாவற்றையும் செய்ய வேண்டும்; நீங்கள் செய்ய வேண்டியது எதுவுமில்லை' என்று நீங்கள் எண்ணுவீர்களாயின், எனது முயற்சியெல்லாம் யாதொரு பலனுமின்றி வீணாகிவிடும் என அஞ்சுகிறேன். அவசியமான மனித சக்தி உங்களிடமிருந்துதான் கிடைக்க வேண்டும். பணத்தைக் கொடுப்பதன் மூலம் மனித சக்தி வந்துவிடாது என்று, இவ்விஷயங்களில் அனுபவம் உள்ளவன் என்ற முறையில் உங்களுக்கு நான் கூறுகிறேன்.

உதாரணமாக, கோவில்களின் நிர்வாகத்தை ஏற்று நடத்தும் திறமையுள்ள மனிதர்களை, நூற்றுக்கணக்கான ரூபாய் உதவித் தொகைகள் அளிப்பதன் மூலம் பெற்றுவிட முடியாது. அத்தகையோர், மத உணர்ச்சியால் தூண்டப்பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும்; தங்கள் வேலையில் மிகுந்த விருப்பம் உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும்; எனவே, ஜீவனத்திற்குப் போதுமான சிறு தொகைக்கு அவர்கள் வேலை செய்யத் தயாராக இருக்க வேண்டும். இந்தப் பயிற்சி பெறுவதையும், வாழ்க்கையின் மகோன்னதமான கடமைக்குத் தங்களைத் தகுதியாக்கிக்கொள்ளுவதையும் அவர்கள் தங்களுக்குப் பெருமையாகவும் பாக்கியமாகவும் கருத வேண்டும். அது போலவே, ஹரிஜனங்களுக்குக் கல்விப் பயிற்சி அளிப்பதற்குத் தேவையான மனிதர்கள் அரசாங்கத்துக்குக் கிடைத்தாலன்றி, அரசாங்கம் எதுவும் செய்ய முடியாது.

திருவாங்கூர் மகாராஜாக்கள் ஏற்றுக்கொண்டுள்ள பத்மநாபதாசர் என்ற பட்டத்தில் விரிந்த பொருள் அடங்கியிருக்கிறது. தங்களைக் கடவுளின் ஊழியர்கள் என்று கூறிக்கொள்ளுவதில் அவர்கள் பெருமை அடைகிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் தங்களுடைய மக்களுக்கும் ஊழியர்கள் என்பதே அதன் அர்த்தமாகும். அந்த மகாராஜாக்கள், திருவாங்கூர் மக்களிடையே முதல் எஜமானர்கள் அல்ல, முதல் ஊழியர்களே என்று இங்கே நடந்த கூட்டங்களொன்றில் நான் கூறினேன். மக்களும் ஊழியர்கள்தான். ஆனால், மக்களின் முதல் ஊழியர்களுக்கு

அவர்களுடைய சகபாடிகளான மக்கள் திறமையுடன் உதவி புரிந்தாலன்றி; முதல் ஊழியர்கள் வெற்றி பெற முடியாது.

ஒவ்வொரு நாளும் மகாராஜா கோவிலுக்குச் சென்று, தமது தினசரி அலுவல்கள் சம்பந்தமாக ஸ்ரீ பத்மநாபஸ்வாமியிடம் கட்டளைகள் பெற்று வருகிறார் என்பதன் பொருள் என்ன வெனில், ஆன்மிகம், மதம், சமுதாயம், பொருளாதாரம் இந்த நான்கு துறைகளிலும் மக்கள் தங்களுடைய சொந்த நன்மைக்காக மகாராஜாவுக்கு உதவி புரிய வேண்டும் என்பதே யாகும்.

—'ஹரிஜன்' - 6-2-1937

22

கோவில்கள் மறைந்தால்

அன்பார்ந்த மகாத்மாஜிக்கு,

இந்தக் கடிதத்தின் விஷயம், தங்களுக்குத் தாங்களே சுமத்திக் கொண்டுள்ள தீண்டாமை பற்றியதாகும். பிராம்மணரல்லாத சவர்ண ஹிந்துக்கள் கூட, கோவிலில் உள்ள தேவர்களுக்கும் தேவிகளுக்கும் தீண்டாதாராக இருக்கிறார்கள். எல்லாப் பொதுக் கோவில்களிலும் சாதி பிராம்மணர்களே பூஜை செய்கிறார்கள். கோவிலுக்குள் வணங்கப்படும் தேவர்களுக்கும் தேவிகளுக்கும் சவர்ண பிராம்மணர்களைத் தவிர மற்ற யாவரும் தீண்டாதார்தான்.

பிராம்மணரல்லாத சவர்ண ஹிந்துக்களின் வீடுகளில் சொந்தக் கோவில்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. அங்கும் சவர்ண பிராம்மணர்களே பூஜை செய்கிறார்கள். அந்தக் கோவில்களின் சொந்தக்காரர்களும், அவற்றிற்குச் செலவு செய்வோரும், குருக்கள்மாருக்குச் சம்பளம் கொடுப்பவர்களும் பிராம்மணரல்லாத சவர்ண ஹிந்துக்களே. அப்படியிருந்தும் அவர்கள் தங்கள் சொந்தக் கோவில்களில்கூடத் தீண்டாதாராகவே இருக்கிறார்கள். இது தங்களுக்குத் தாங்களே சுமத்திக்கொண்டுள்ள தீண்டாமை அல்லவா? இந்தத் தீண்டாமைக்கு ஓர் உதாரணம் கூறுகிறேன் :

என் வீட்டிலிருந்து சுமார் மூன்று மைல் தூரத்தில் செம்படவர்களின் கிராமம் ஒன்று இருக்கிறது. தீண்டாதார்களான அவர்கள் 'ஷெட்யூல்ட்' சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களிடையே அவர்களுக்குச் சொந்தமான பிராம்மணர்கள் இருக்கின்றனர். அந்தப் பிராம்மணர்களை, சவர்ண ஹிந்துக்கள் தீண்டாதாராகவே கருதுகிறார்கள். தீண்டாதார்களான இந்தப் பிராம்மணர்களே, செம்படவர்களுடைய வீடுகளில் சாதாரண பூஜைகள் செய்கின்றனர். இந்தப் பிராம்மணர்களை, அசவர்ணப் பிராம்மணர்கள் அல்லது அவர்ணப் பிராம்மணர்கள் என்று கூறுகின்றனர். செம்படவர்களின் அந்தக் கிராமத் தலைவர்கள் செல்வவந்தர்கள். அவர்களுக்கு ஏராளமான நிலபுலன்கள் இருக்கின்றன. அவர்களுடைய வீடுகளுக்குப் பக்கத்தில் ஜகன்னாதர் ஆலயம் இருக்கிறது. அந்தத் தலைவர்களின் செலவில்தான் அக்கோவில் நிர்மாணித்

கப்பட்டு, அதன் நிர்வாகமும் நடந்து வருகிறது. தினசரி பூஜைச் செலவையும் அவர்களே ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரிஸ்ஸாவிலிருந்து அழைத்து வந்துள்ள சுவர்ண பிராம்மணர்கள்தான் பூஜை செய்கிறார்கள். கோவிலின் சொந்தக்காரர்களான செம்படவர்கள், ஜகன்னாதர் ஆலயத்திலுள்ள விக்கிரகங்களுக்கும் தீண்டாதாராக இருப்பது மாத்திரமல்ல; அவர்கள் அந்தக் கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்கக்கூட முடியாது. வெளியிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டுள்ள பிராம்மணர்களின் மூலம்தான் அவர்கள் கோவில் தெய்வங்களை வழிபட வேண்டும்.

வருடத்தில் இரண்டு நாட்கள் மாத்திரம் ரதோற்சவத்தின்போது கோவில் விக்கிரகங்களை வெளியே கொண்டுவந்து, தேரின்மீது ஏற்றுகிறார்கள். அப்போது மாத்திரமே கோவில் சொந்தக்காரர்களான செம்படவர்கள் விக்கிரகங்களைத் தொடலாம். அது மாத்திரமல்ல. அவர்கள் தொட்டதால் விக்கிரகங்கள் அசுத்தமாகி விடுகின்றனவாம். எனவே, பிறகு அபிஷேகம் செய்து பரிசுத்தமாகாமல் விக்கிரகங்கள் மறுபடியும் கோவிலுக்குள் செல்ல முடியாது. இரண்டு நாள் ரதோற்சவத்திற்குப் பிறகு அபிஷேக வைபவத்தின் செலவையும் அந்தச் செம்படவர்களே ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். இது தனக்குத் தானே சுமத்திக் கொண்டுள்ள தீண்டாமை இல்லையாயின், இதன் அர்த்தம்தான் என்ன? தாங்கள் இம்மையிலும் மறுமையிலும் கடைத்தேறுவது, தீண்டாமையைச் சரிவர அனுஷ்டிப்பதையே பொறுத்திருக்கிறது என்று ஹிந்து சமுதாயத்திலுள்ள பெரும்பாலோரும் நம்புகின்றனர்; அல்லது நம்பும்படி செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஒரு விக்கிரகத்தையோ அல்லது ஒரு பிராம்மணரையோ தீண்டுவது பாவமென்றும், அவ்விதம் தீண்டுவோர் நரகத்துக்குச் சென்றுதான் தீரவேண்டுமென்றும் தீண்டாதார் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். தீண்டாமையில் உள்ள பல்வேறு சிக்கல்களையும் பூரணமாக விவரிப்பதென்பது முடியாத காரியம். தீண்டாமை, பிராம்மணரின் ஆதிக்கத்துக்கு நிரந்தரமான இடம் ஏற்படும்படி செய்திருக்கிறது. இதெல்லாம் கற்பனையான ஒரு சக்திக்குக் கோட்டையாகக் கோவில் இருந்து வருகிறது எனப் பதற்காகத்தான்.

தீண்டாதாருக்கு இப்போது மிகவும் தேவையாக இருப்பது உண்மையை அறிந்துகொள்ளுவதற்குற்ற கலப்பற்ற அறிவேயாகும். ஆனால், கோவிலில் உள்ள தீண்டாமை அதற்கு நேர்மாறான பலனையே அளிப்பதாக இருக்கிறது.

புத்தரால் கோவில்களைச் சீர்திருத்த முடியவில்லை. எனவே, அவர் கோவில்களை ஒழித்துக் கட்டினார். அதன் பயனாக, இந்தியா முழுவதும் தீண்டாமைக் கோவில்களின் ஸ்தானத்தில் புத்தர் கோவில்கள் தாற்காலிகமாக ஏற்பட்டன. எனினும், காலக்கிரமத்தில் மறைந்த கோவில்கள் மீண்டும் உயிர் பெற்று, புத்தர் கோவில்களைப் பழங்கதைகளாகும்படி செய்துவிட்டன.

எனவே, தீண்டாமை நிலவும் கோவில்களைச் சீர்திருத்துவதென்பது முற்றிலும் முடியாத காரியம். மானிட வர்க்கத்தின் க்ஷேமத்திற்காக, கோவிலில் நிலவும் மத அதருமம் ஒழிக்கப்படவேண்டும்; அதற்கு இப்போது கால சக்திகள் சாதகமாக இருக்கின்றன. தீண்டாதாரின் கதி மோட்சம், அந்தக் கோவில்கள் அடியோடு அழிவதையே பொறுத்திருக்கிறது. ஏனெனில், அவைகளில் தீண்டாமையே மதத்தின் சாராம்சமாக இருக்கிறதல்லவா? கால சக்திகள்

தங்களுடைய நாச வேலையை மெதுவாகவும், ஆனால், உறுதியாகவும் செய்து வருகின்றன. நீங்கள் சத்தியத்தை நாடுபவராக இருக்கிறீர்கள். இறைவன், அறிவில்லாத அந்தத் தீண்டாதார்களுக்கு உங்கள் மூலம் கலப்பற்ற அறிவு உண்டாகும்படி அருள் புரிவாராக. அப்படியாயின், அவர்கள் உங்களைப் பின்பற்றி, சத்தியத்தைக் காணலாம்.

உங்கள் உண்மையுள்ள,

ஹர தயாள் நாக்

வங்காளத்தின் இந்த முதுபெரும் மனிதர் பெரிய பிரச்னைகளைப் புதிய கோணத்தில் அணுகுகிறார் என்பதைக் காட்டவே இந்தக் கடிதம் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோவிலில் தீண்டாமை ஒழியாவிடில், கோவில்கள் ஒழிந்துவிட வேண்டும் என்று ஸ்ரீ ஹர தயாள் நாக் உண்மையில் கூறுகிறார். கோவில்கள் போய்விட்டால், அவைகளுடன் நாம் காணும் ஹிந்து மதமும் மறைந்தே தீரும்.

—'ஹரிஜன்' - 8-5-1937

23

தீண்டாமை செல்லாது

கேள்வி: என் தாயார் சென்ற மாதம் காலமானார். ஹரிஜனங்களால் சமைக்கப்பட்ட உணவைச் சாப்பிடும் வழக்கத்தை நான் வெகு காலமாகப் பின்பற்றி வருகிறேன். இதை வைதிகர்கள் விரும்பவில்லையெனினும், அவர்கள் இதைச் சகித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு முஸ்லிம் நண்பரின் தாயார் காலமானார். அதை யொட்டி நடந்த விருந்துக்கு முஸ்லிம் நண்பர் என்னை அழைத்திருந்தார். நானும் அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு சாப்பாட்டுக்குச் சென்றிருந்தேன். இப்போது என் தாயார் காலமாகி விட்டதால், அதன் சம்பந்தமான எல்லாச் சடங்குகளையும் என் சமூகத்தினர் பகிஷ்காரம் செய்துள்ளனர். நான் என்ன செய்வது?

பதில்: உங்களுக்குத் தைரியமிருந்தால், உங்கள் சாதியினர் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்துகொள்ளட்டு மென்று இருந்துவிடுங்கள். ஆனால், நீங்கள் என்ன நேர்ந்தாலும் உங்கள் முஸ்லிம் நண்பருடன் நட்புக்கொண்டு, அவசியமான போதெல்லாம் அவருடன் சாப்பிடுங்கள். அத்தகைய பகிஷ்காரங்களைக் கண்டு சிறிதும் பீதியடையக்கூடாது.

கே: நான் அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியில் அங்கம் வகிக்கிறேன். தீண்டாமை சம்பந்தமான விலக்குகளில் எனக்கு

நம்பிக்கையில்லை. நான் அவற்றை அனுஷ்டிப்பதும் இல்லை. ஆனால், நான் எனது முன்னோர்களால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட கோவிலின் தருமகர்த்தாவாக இருக்கிறேன். எனது முன்னோர்கள் மத விஷயங்களில் பரம வைதிகர்கள். எனவே அந்தக் கோவிலை ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்துவிடுவது, ஒரு நம்பிக்கைத் துரோகமாகும் என்று நான் கருதுகிறேன். இந்நிலையில் அது, நான் சத்தியாக்கிரகப் பிரதிக்ஞையில் கையெழுத்திடுவதற்குத் தடையாக இருக்குமா?

ப : நீங்கள் பிரதிக்ஞையில் கையெழுத்திடுவதற்கு அது நிச்சயமாக ஒரு தடையாக இருக்கும். நீங்கள், கோவிலைத் திறப்பதற்குச் சட்டம் இடமளித்தால், அது நம்பிக்கைத் துரோகமாகாது. தீண்டாமை நீதியற்றது, ஒழுங்கீனமானது என்பதை இப்போது நாம் அறிந்துகொண்டு விட்டதால், அது (தீண்டாமை) செல்லாது.

—'ஹரிஜன்' - 8-6-1940

24

ஹரிஜனங்களின் கடமை

வத்வானிலிருந்து ஒரு நண்பர் எழுதுகிறார் :

“ஹரிஜனங்கள் கோவிலுக்குள் செல்லும் விஷயமாக உங்களுக்கு அறிகைகள் வந்துகொண்டிருக்கும். இப்போதெல்லாம் ஹரிஜனங்களை எப்படியாவது தருமகர்த்தாக்களின் சம்மதத்தைப் பெற்றோ அல்லது பெருமலோ, கோவில்களுக்கு அழைத்துச் செல்கிறார்கள். வைஷ்ணவ மடங்களிலோ அல்லது ராமஜி மந்திரிகளிலோ ஹரிஜனங்களை அனுமதிக்க வேண்டுமென வற்புறுத்துவதை அறிந்துகொள்ளலாம். ஆனால், அவர்கள் நம்பிக்கை வைக்காத சுவாமி நாராயண் அல்லது ஜைனக் கோவில்களுக்குள் ஹரிஜனங்களை அழைத்துச் செல்லுவதால் என்ன நன்மை ஏற்பட முடியும் என்பதைத்தான் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அல்லது, ஹரிஜனங்களை அந்தக் கோவில்களுக்குள் செல்ல அனுமதித்தால் உடனே அவர்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டாகிவிடும் என்று கருதுகிறார்களா?

மற்றொரு கடிதம் அகமதாபாத்திலிருந்து வந்திருக்கிறது. அது கையெழுத்திடப் படவில்லை. அடியில் ‘உங்கள் ஒடுக்கப்பட்டவர்களில் ஒருவர்’ என்ற புனைப் பெயர் மாத்திரம் இருக்கிறது. அதன் கையெழுத்திலிருந்தும் பாஷையிலிருந்தும் எனக்குத் தெரிந்த ஹரிஜனங்கள் அதை எழுதவில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. அதன் உசிதமான பகுதி பின்வருமாறு :

“14-ந் தேதி நடந்த மகர சங்கராந்தி விழா அன்று ஹரிஜனங்கள் கோவில்களுக்கு விஜயம் செய்ய முயற்சித்தார்கள். அவர்கள் பஜனை கோஷ்டிகளுடன்

காலை 8 மணிக்குச் சுவாமி நாராயண மந்திரை அடைந்தபோது, கதவுகள் மூடப்பட்டும் பூட்டப்பட்டும் இருந்தன. அவர்கள் கீழே சாந்தமாக உட்கார்ந்து கொண்டு சத்தியாக்கிரகம் செய்கிறார்கள். அவர்கள் வேலைகளுக்குச் செல்ல மறுக்கிறார்கள். ஸ்தல காங்கிரஸ் கமிட்டி அவர்களுடைய நடவடிக்கையைக் கண்டித்திருக்கிறது. எவ்வளவு விசித்திரம்! சுதந்திரம் கிடைத்த பிறகு கூட அவர்கள் தங்களுடைய உரிமைகளைப் பெறாவிடில் பின்னர் எப்போதுதான் பெறப்போகிறார்கள்? ஸ்தல காங்கிரஸ்வாதிகள் அங்கே சென்று, சில நிமிஷ நேரம் அங்கே தங்கிவிட்டு வந்துவிடுகிறார்கள்! ஹரிஜனங்கள் சார்பில் தீவிர முயற்சி எதுவும் இல்லை. அவர்களுக்குப் பிரயோசனகரமான உதவியும் இல்லை. ஏழை ஹரிஜனங்கள் தங்களுடைய ஏமாற்றத்தை மறப்பதற்காகக் கொடிய குளிரில் பக்திப் பாடல்களை உரக்கப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த முட்டுக்கட்டையை யார் தீர்ப்பது? இங்குள்ள காங்கிரஸ்வாதிகளிடையே தனிச் சிறப்போ, அந்தஸ்தோ வாய்ந்தவர் எவரும் இல்லை. டகோரில் கோவில்களுக்குள் ஹரிஜனங்களை அனுமதிக்கும்படி செய்ய ஸ்ரீ ரவி சங்கர் மகராஜ் தமது செல்வாக்கை உபயோகித்தார். ஆனால், இங்கு கோவில் களுக்குள் அவர்களை அனுமதிக்கும்படி செய்ய யாருமில்லை. ஹரிஜனங்களின் இயற்கையான உரிமைக்கு என்றென்றும் முட்டுக்கட்டை இருந்துவர வேண்டியதுதானா? இதில் நீங்கள் தலையிட்டால் மாத்திரமே, நிலைமை மோசமாகிவிடாமல் பாதுகாக்க முடியும். இன்றோடு மூன்று நாட்களாக ஆயிரக் கணக்கான ஹரிஜன சத்தியாக்கிரகிகள் கோவில் வாசலுக்கு முன்னே கொடிய குளிரிலும் பனியிலும் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சட்டத் தின் உதவியை நாட விரும்பவில்லை. சுவர்ணர்கள் என்று கூறப்படுவோரின் கல் மனமும் கரையுமென்று தோன்றவில்லை. இதற்கு முடிவு என்ன? தயவு செய்து நீங்கள் ஒரு வழி காட்டுவீர்களா?"

முதல் கடிதம் எழுதியிருப்பவர் குறிப்பிட்டுள்ள வேற்றுமைக்கு அர்த்தமில்லை என்பதே என் அபிப்பிராயமாகும். சுவாமி நாராயண, ஜைனக் கோவில்களுக்குச் செல்ல ஹரிஜனங்களுக்கு உரிமையுண்டு. அவர்கள் அக்கோவில்களுக்குச் செல்லவும் செல்லுகிறார்கள். அவ்விதம் செல்ல அவர்கள் அனுமதிக்கப் படவும் வேண்டும். ஹரிஜனங்களுக்கு, கோவில்களுக்குள் செல்ல, பிராம்மணர்களுக்குச் சமமான உரிமைகள் கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காகச் சென்ற பல ஆண்டுகளாக ஓர் இயக்கம் நடந்து வருகிறது. அந்த இயக்கம் மிகுந்த வெற்றியையும் அடைந்திருக்கிறது. இப்போது பம்பாய் சர்க்கார் அவ்விதம் ஒரு சட்டமும் நிறைவேற்றியிருப்பதால், சத்தியாக்கிரகத்திற்கு இடமேயில்லை என்று தோன்றுகிறது.

சட்டம் பொது மக்களின் அபிப்பிராயத்தைப் பிரதிபலிக்கும் மாயின், அது பொது மக்களின் மனப்பூர்வமான சம்மதத்தையும் மதிப்பையும் பெற்றுத்தான் தீரும். அதற்கு மாறாக, அது பொது ஜன அபிப்பிராயத்துக்கு விரோதமாக இருக்குமாயின், அது அமலுக்கு வருவது தடைப்படும். ஜனநாயகத்தில் ஒரு சட்டத்தைப் பலாத்காரத்தினால் அமலுக்குக் கொண்டு வர முடியாது. அதைச் செயலில் கொண்டு வருவதில் விவேகமும் விழிப்பும் அவசிய

மாகும். சீர்திருத்தக்காரர், சட்டத்தைப் புத்திசாலித்தனமாகவும் பகுத்தறிவுடனும் உபயோகிக்கும் பட்சத்தில், அதன் நோக்கம் வெற்றி பெறும். அவசரமோ அல்லது பொறுமையின்மையோ அதன் நோக்கத்தைச் சிதைத்துவிடும்.

தருமகர்த்தாக்கள், கோவில்களின் சொந்தக்காரர்கள் அல்ல. பொது மக்களின் உபயோகத்திற்காக நிர்மாணிக்கப்படும் கோவில்களின் சொந்தக்காரர்களுக்குக்கூட, கோவில்களில் சொத்து உரிமையில்லை. கடவுளை வழிபடுவதற்காகக் கோவில்களுக்குச் செல்லும் பக்தர்களே கோவில்களின் உண்மையான சொந்தக்காரர்களாவர். இந்த ரீதியில் ஆலோசிக்குமிடத்து, ஜைன, பூர்வீகவாமி நாராயணர் கோவில்கள் ஹிந்து ஆலயங்களே. நானே இந்தக் கோவில்களுக்குச் சென்றிருக்கிறேன். நான் எந்த மதப் பிரிவைச் சேர்ந்தவன் என்பதை விசாரிக்க யாரும் அக்கறை கொண்டதேயில்லை. நான் ஒரு ஹிந்துவைப் போல் தோன்றுவதே போதுமானது. அந்தக் கோவிலுக்குச் செல்லும் என்னைப் போன்ற நூற்றுக்கணக்கான மற்றவர்களுக்கும் இதே வாதம் பொருந்தும். எனவே, ஹிந்துக்களுக்குத் திறக்கப்பட்டுள்ள எல்லாக் கோவில்களுக்கும் செல்ல ஹரிஜனங்களுக்குச் சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும். இன்று உணர்வு பெற்றுள்ள பொது மக்களின் அபிப்பிராயமும், அந்தக் கருத்துக்கு உருவம் அளித்துள்ள சட்டமும், ஹரிஜனங்களை ஒரு தனி சாதியாகக் கருதவில்லை; ஹிந்து சமுதாயத்தில் அடங்கியுள்ள நான்கு அல்லது பதினெட்டு வர்ணங்களின் ஒரு முக்கிய பகுதியாகவே அவர்களைக் கருதுகிறது. எனவே, அதற்கு மாறான கருத்து ஆக்கம் பெறுவதற்கில்லை. பக்தர்களின் பக்தியே ஒரு கோவிலை ஜீவசக்தியுள்ள ஆலயமாகச் செய்கிறது. கோவிலில் உள்ள தெய்வம், பக்தர்களுடைய உணர்ச்சியின் பிரதிபிம்பமேயன்றி வேறெதுவும் அல்ல.

இரண்டாவது கடிதத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். ஹரிஜனங்களின் பிடிவாதத்தை என்னால் பாராட்ட முடியவில்லை. கோவில் வாசலில் உட்கார்ந்திருப்பவர்கள் உண்மையான பக்தர்கள் அல்ல. தேவ தரிசனத்திற்காக அவர்கள் ஏங்கவில்லை. அவர்கள் தங்களுடைய உரிமையைப் பெறுவதற்காக மாத் திரமே அவ்விதம் செய்து வருகிறார்கள். அவ்வளவில் அவர்கள் உண்மையான மதத்திற்கு அப்பால் விலகிச் சென்று வருகின்றனர். அநாமதேயமாகக் கடிதங்கள் எழுதுவதோ, அல்லது உங்களுக்காகப் பிறரைக்கொண்டு கடிதங்கள் எழுதும்படி செய்வதோ, ஒரு பக்தருக்கு உரிய அறிகுறியல்ல.

நந்தனார், இறைவனைத் தவிர வேறு யாருடைய உதவியையும் நாடவில்லை. ஓர் உண்மையான பக்தர் நந்தனாரின் அடிச் சுவடுகளையே பின்பற்றி நடப்பார். தம்மை 'உயர்ந்த சாதி'யைச் சேர்ந்தவர் என்று கருதும் பிராம்மணர்கூட நந்தனரை வணங்குகிறார். தாங்களாக விரும்பி ஹரிஜனங்களாகியுள்ளவர்களிடையே

ஒரு நந்தனார் பிறக்க வேண்டும் என்பதே எனது ஆர்வம். பிறப் பினால் ஹரிஜனங்களாக இருப்பவர்களின் விருப்பமும் அப்படித் தான் இருக்க வேண்டும் என்பதை நான் அறிவேன். ஹரிஜன் அல்லாத ஹிந்து சமூகத்தினர் விரும்பினால், அவர்கள் மதிப்புட னும் மரியாதையுடனும் ஹரிஜனங்களைத் தங்கள் கோவிலுக்குள் அழைத்துச் செல்லட்டும். இல்லாவிடில், அந்த உயர்ந்த நிலை ஏற்படும் வரையில் ஹரிஜனங்கள் தங்களுடைய வீடுகளிலேயே தங்கி, பக்தி என்ற கங்கா தீர்த்தத்தினால் அவற்றை (வீடுகளை) புனிதமாக்கிக்கொள்ளுவார்களாக. அவர்கள் கீழே உட்கார்ந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியமோ, கோவில் முன் சத்தியாக் கிரகம் செய்ய வேண்டிய அவசியமோ இல்லை. அவ்விதம் செய்வது மதவிரோதமானது, பாவமானது, தவிர்க்கப்படுவதற் குரியது.

(காந்திஜி குஜராத்தியில் எழுதியதிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது)

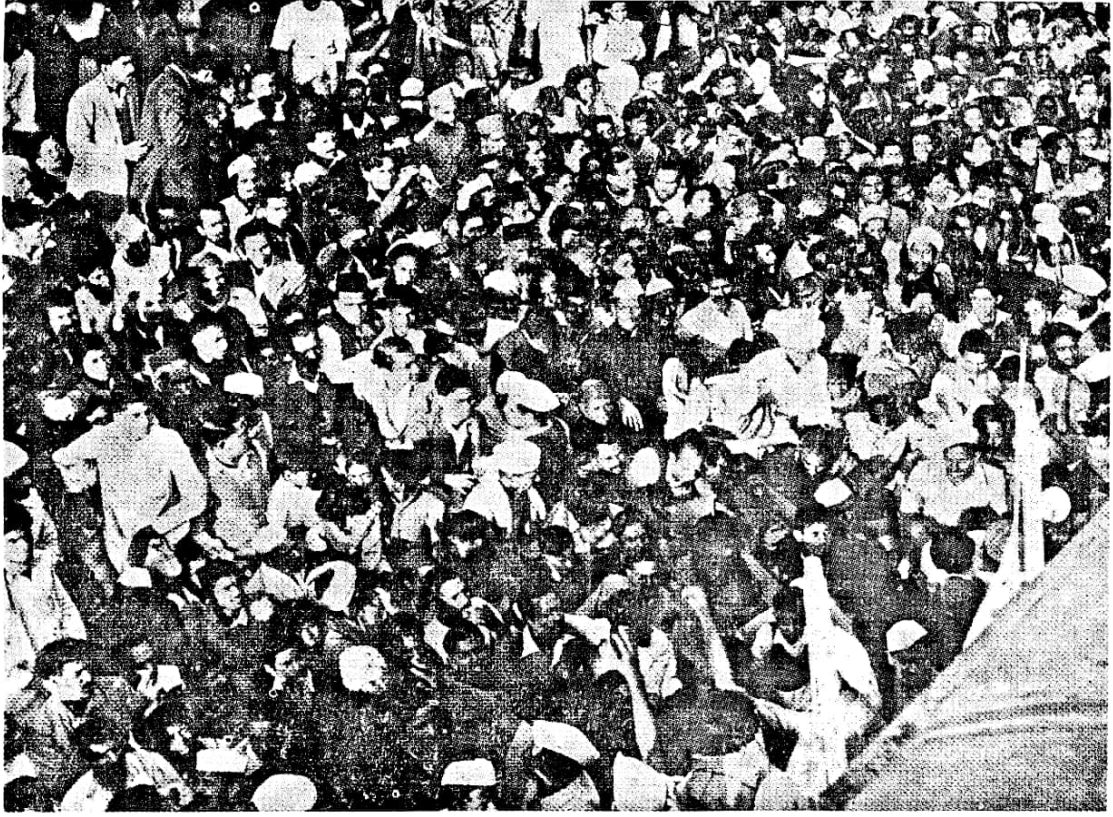
— புது டில்லி — 27-1-1948

25

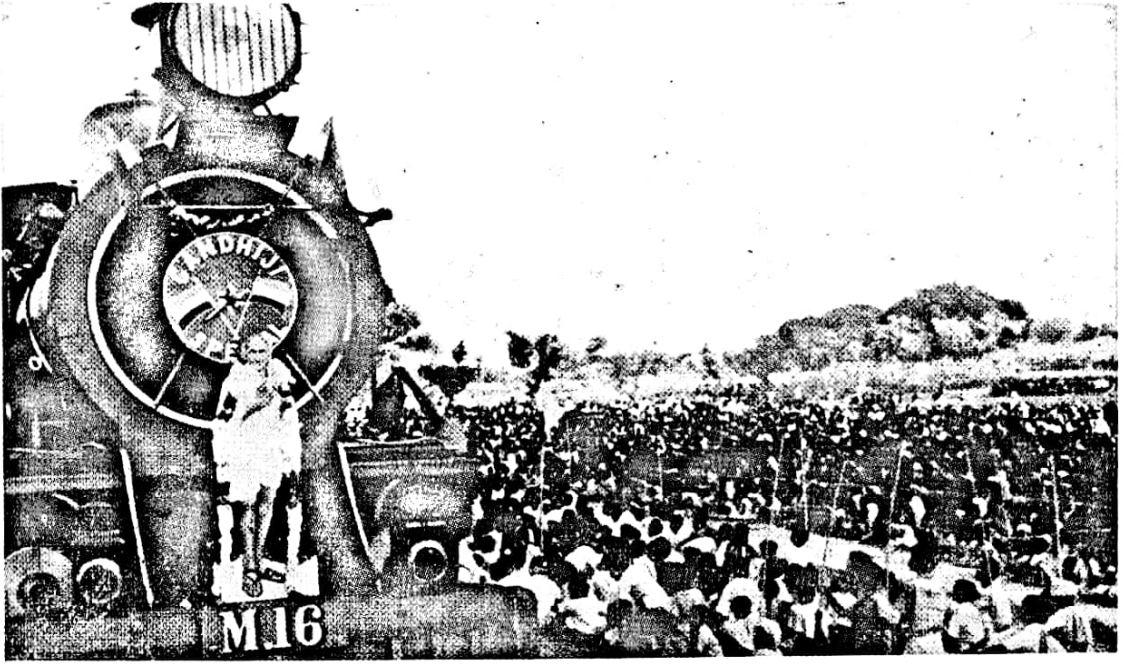
கோவில்கள், ஆன்மிக வைத்தியசாலைகளே

ஒரிஸ்ஸாவைச் சேர்ந்த வீர புருஷோத்தமபுரி என்ற கிராமத்துக்குக் காந்திஜி விஜயம் செய்தபோது, அங்குள்ள சிவன் கோவிலுக்கு அருகில் அவருக்கு அந்தக் கிராமத்திலுள்ள பிராம்மணர்கள் ஜாகை வசதி செய்து கொடுத்திருந்தனர். அக்கிராமம் ஒரிஸ்ஸா ராஜாக்களால் பிராம்மணர் களுக்கு மான்யம் கொடுக்கப்பட்டதாகும். அவர்கள் தீண்டாமை ஒழிப்பை ஆதரிக்கிறார்களெனினும், தங்கள் கொள்கையை உறுதியுடன் அமலுக்குக் கொண்டுவரும் தைரியம் அவர்களுக்கு இல்லை. எனவே, அவர்கள் கூட்டத் தில் பேசியபோது காந்திஜி கீழ்வருமாறு குறிப்பிட்டார் :

பிராம்மணர்கள் தவம் செய்வதன் மூலம் மதத்திற்குத் தொண்டு புரிந்துகொண்டு தங்கள் வாழ்நாட்களைக் கழிக்க வேண்டும்; மற்றும் அவர்கள் சமுதாயத் தொண்டிலும், பிரம்மம் அல்லது சத்தியத்தை நாடுவதிலும் தங்கள் காலத்தைப் போக்க வேண்டும் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. ஆனால், நவீனப் பிராம்மணர்கள் சாஸ்திரங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி தங்கள் கடமைகளைச் செய்யாததுடன், செல்வம் திரட்டுவதற்காக அவர் கள் எல்லாவிதமான தொழில்களையும் செய்கின்றனர். அவர்கள் மதத்திற்கும் தொண்டு புரிவதில்லை. ஓர் உண்மையான பிராம்ம ணர், அடக்கமும் சாந்தமுமே உருவெடுத்தவராக இருக்க வேண் டும். அவர் தமது அறிவைக் குறித்தும், ஞானத்தைக் குறித்தும் கர்வம் அடையக்கூடாது. ஒரு பிராம்மணரும் ஒரு 'பங்கி'யும்

1946-இல் மதுரை கோயிலுக்கு காந்திஜி சென்றபோது வழியில் ரெயில்வே
ஸ்டேஷன்களில் கூடியிருந்த மக்கள் கூட்டம்

பழனி ஸ்ரீ பழனியாண்டவர் கோயிலும் மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயிலும் ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்துவிடப்பட்டதை முன்னிட்டு 1946 பிப்ரவரியில் காந்திஜி அவ்விரு இடங்களுக்கும் சென்றார். அவர் சென்னையிலிருந்து சென்ற 'காந்தி ஸ்பெஷல்' ரெயில் இன்ஜின் வெகு அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த இன்ஜினையும் வழிநெடுக ஏராளமான மக்கள் கூடி காந்திஜியைத் தரிசித்ததையும் படத்தில் காணலாம்.

சமம் என்று மக்களுக்குப் போதிப்பதே அவரது கடமையாகும். எனவே, ஒரு பிராம்மணர் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் தாம் உயர்வானவர் என்று கருதினால், அவர் பிராம்மணத் தன்மையையே இழந்தவராகிறார். மற்றும் பிராம்மணர் தங்கள் கொள்கையைத் தைரியத்துடனும் உறுதியுடனும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். இல்லாவிடில், அவர் பிராம்மணர் என்ற பெயருக்கே உரியவர் அல்ல. நாம் எல்லாம் வல்ல இறைவனைத் தவிர வேறெவருக்கும் அஞ்சக்கூடாது. கோழைத்தனத்துக்கும் தெய்விக ஞானத்திற்கும் பொருந்தவே பொருந்தாது.

பாவம் செய்தவர்களைக் கோவில்களுக்குள் அனுமதிக்கக் கூடாது என்று கூறுவது சரியல்ல. கோவில்கள் ஆன்மிக ஆஸ்பத்திரிகள் போன்றவை. ஆன்மிக சம்பந்தமான நோயாளிகளே, அதாவது பாவம் செய்தவர்களே கோவில்களில் சிகிச்சை பெற முதல் உரிமை பெற்றவர்களாவர். கோவில்கள் பாவம் செய்தவர்களுக்காகவே ஏற்பட்டவை; முனிவர்களுக்காக ஏற்பட்டவையல்ல. பாவமே செய்யாதவர்கள் யாருமே இராத இடத்தில், பாவிதன்மை என்றும், பாவமற்றவர்கள் என்றும் யார் தீர்மானிப்பது? நாம் நமது தினசரிப் பிரார்த்தனைகளில், 'பாபோஹம் பாப கர்மாஹம்' என்று கூறுகிறோம். 'நான் பாவம் செய்தவன், பாவமான காரியங்களைச் செய்தவன் நான்' என்பதே அந்த வாக்கியத்தின் பொருளாகும். எனவே, பாவமற்றவர்களுக்கு மாத்திரமே கோவில்கள் ஏற்பட்டிருக்குமாயின், மானிட வார்க்கம் முழுவதற்குமே தடையாகக் கோவில் கதவுகளைப் பூட்ட வேண்டியது தான்!

பகுதி பத்து

வைக்கம் சத்தியாக்கிரகம்

1

புகழ் ஏணியில் பாய்ந்தேறியது!

சூழ்பகாலம்வரையில் வைக்கத்தைப்பற்றித் *திருவாங்கூருக்கு, வெளியே, அதிகமாகப் போனால், சென்னை மாகாணத்துக்கு வெளியே யாருக்கும் எதுவும் தெரியாது. ஆனால், அது திடீரென்று புகழ் ஏணியில் பாய்ந்தேறிவிட்டது. அது சத்தியாக்கிரகத்தின் முக்கிய ஸ்தானமாகிவிட்டதே அதற்குக் காரணம். சத்தியாக்கிரக இயக்கத்தின் முன்னேற்றம் பற்றிய தினசரி அறிக்கைகள் பத்திரிகைகளில் வெளி வருகின்றன. திருவாங்கூரில் உள்ள தீண்டாதார்களின் சார்பிலேயே சத்தியாக்கிரகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இயக்கம், ஒடுக்கப்பட்ட வகுப்பினரின் நிலையை வருணிப்பதற்குரிய மற்றொரு சொல்லை நமக்கு அளித்திருக்கிறது. அதுதான் நெருங்காமை. நம் தேசத்தைச் சேர்ந்த இந்த ஏழை மக்கள், மற்றெந்த சாதி ஹிந்துக்களையும் தொடக்கூடாது என்பது மாத்திரமல்ல; குறிப்பிட்ட தூரத்திற்கு அப்பால் அவர்களை நெருங்கவும்கூடாது. இந்தத் தீமைக்குப் பரிகாரம் தேடும் நோக்கத்துடன் இயக்கத்தின் தலைவர்கள், அந்தத் தீமையின் ஒரு சிறு அம்சத்தை மாத்திரமே எடுத்துக்கொண்டு எதிர்க்க முற்பட்டிருக்கிறார்கள். அந்த அம்சத்தை அவர்கள் வெற்றிகரமாகச் சமாளித்துவிட்டால், நேரடி நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ள இந்தியாவின் அப்பகுதியில் மாத்திரமாவது அத்தீமைக்குச் சாவுமணி அடித்ததாகிவிடும் என்பது அவர்களுடைய நம்பிக்கை. அந்த இயக்கத்தை நிறைவேற்றுவதில், மலையாளத்தைச் சேர்ந்த உறுதி வாய்ந்த சில சீரிய தொண்டர்கள் சிறைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

எனவே, இனி பின்வாங்குவதென்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை. இயக்கத்தை வைதிக ஹிந்துக்கள் தீவிரமாக எதிர்ப்பார்களாயின், போராட்டம் நீண்ட காலம் நடைபெறலாம். தப்பெண்ணம் ஒரு சுவர் போல் இயக்கத்திற்கு முட்டுக்கட்டையாக இருந்து வருகிறது. அந்தச் சுவர் எவ்வளவு பலமாகவும் உறுதியாகவும் இருப்பினும், சத்தியாக்கிரகிகள் உறுதியுடனும், ஆனால், பணிவுடனும், உண்மையாகவும், சாத்தவிகமாகவும் போராட்டத்தைத்

* வைக்கம் சத்தியாக்கிரகத்தைப் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்பை, பின் சேர்க்கைப் பகுதியில் காண்க.

தொடர்ந்து வருவார்களாயின், அவர்கள் அந்தச் சுவரைத் தகர்த்து விடுவார்கள் என்பது நிச்சயம். இந்தக் குணதிசயங்கள் கருங்கல் போன்ற இதயங்களையும் உருக்கிவிடும் என்பதில் அவர்களுக்குப் போதிய நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும்.

— 'எச் இந்தியா' -17-4-1924

2

வெளி உதவியை நாட வேண்டாம்

திருவாங்கூருக்கு வெளியிலிருந்து, பொது மக்களின் அனுதாபத்தைத் தவிர வேறு எவ்வித உதவியும் வரக்கூடாதென்று நான் கூறியிருக்கிறேன் அல்லவா? அந்த வாதத்தை விளக்கும் படி என்னைக் கேட்டிருக்கிறார்கள். வெளியிலிருந்து உதவி வராததால் என்ன லாபம் என்பது பற்றி நான் முன்பே ஒரு பேட்டியில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அத்தகைய உதவி வருவதற்கு, அதை அங்கீகரிப்பதற்கும்கூட, அடிப்படையான ஆட்சேபணை இருக்கிறது. சத்தியாக்கிரகம், ஏராளமான பலவீனர்களின் சார்பில் தன்னலத் தியாகிகளான சிலர் கைக்கொள்ளும் முறையே; அல்லது மகத்தான கஷ்ட நஷ்டங்களுக்கிடையே வெகு சிலர் கையாளும் முறை என்றும் சொல்லலாம். வைக்கத்தில் நடைபெற்று வருவது, முதலில் கூறப்பட்ட சத்தியாக்கிரகமாகும். அங்கே தீண்டாதார்கள் சார்பில் பலர் தியாகம் செய்ய விருப்பமுடையவர்களாக, ஆனால், பலவீனர்களாக இருக்கிறார்கள்; சிலர் விருப்பமுடையவர்களாகவும் தங்களுக்குச் சொந்தமான எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்ய சக்தியுடையவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அந்நிலையில் அவர்களுக்கு வெளி உதவி எதுவும் தேவையில்லை என்பது தெளிவாகும். அவர்கள் வெளி உதவியை ஏற்றுக்கொள்ளுவதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். அதனால் தீண்டாதாரான நம் தேச மக்களுக்கு என்ன பலன் ஏற்படும்? பலம் வாய்ந்த எதிரிகளைப் பலவீனர்களான ஹிந்துக்கள் எதிர்த்து நிற்க முடியாது. இந்தியாவின் மற்றப் பாகங்களிலிருந்து உதவி புரிவோரின் தியாகம், எதிரிகளின் மனத்தை மாற்ற முடியாது. எனவே அதன் விளைவாக, தீண்டாதாரின் நிலை முதலில் இருந்ததைவிட பெரிதும் அதிக மோசமாகிவிடக்கூடும். சத்தியாக்கிரகம், எதிரிகளின் மனத்தை மாற்றுவதற்குற்ற மிகச் சக்தி வாய்ந்த ஒரு முறை என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அது இதயத்தைத் தொடும் ஒரு வேண்டுகோளாகும். இந்தியாவின் மற்றப் பாகங்களிலிருந்து வைக்கத்திற்கு வந்து கூடும் ஜனங்களால் அத்தகைய ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்து, அதை வெற்றிகரமாகும்படி செய்வது முடியாத காரியம்

இந்தச் சமஸ்தானத்திற்குள் நடைபெறும் ஓர் இயக்கத்திற்கு, வெளியிலிருந்து பண உதவி தேவையாக இருக்கக் கூடாது. திருவாங்கூரில் உள்ள பலவீனர்களான, ஆனால் சத்தியாக்கிரகத்தில் அனுதாபம் உள்ள எல்லா ஹிந்துக்களும், கைதியாகவும் மற்றக் கஷ்டங்களை அனுபவிக்கவும் முன்வராமலிருக்கலாம். ஆனால், அவர்கள் தேவையான பண உதவி செய்ய முடியும்; செய்யவும் வேண்டும். அத்தகைய ஆதரவின்றேல், அவர்களுடைய அனுதாபம் எதற்கு என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை.

மகத்தான கஷ்ட நஷ்டங்களுக்கிடையே சத்தியாக்கிரகம் செய்யும் வெகு சிலர் விஷயத்தில் வெளி ஆதரவு அனுமதிக்கத் தக்கதல்ல. தனி நபரின் அல்லது குடும்ப சம்பந்தமான விரிவான முறையே பொது மக்களின் சத்தியாக்கிரகமாகும். பொது மக்களின் சத்தியாக்கிரகம் ஒவ்வொன்றும், அதற்கு இணையான குடும்ப சத்தியாக்கிரகத்தைக் கற்பனை செய்துகொள்ளுவதன் மூலம் சோதித்துப் பார்க்கப்பட வேண்டும்.

உதாரணமாக, என் குடும்பத்தில் நான் தீண்டாமைச் சாபக்கேட்டை அகற்ற விரும்புவதாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அந்த அபிப்பிராயத்தை என் பெற்றோர்கள் எதிர்க்கிறார்கள்; பிரஹ்மதனைப் போன்ற கொள்கை உறுதியும் உற்சாகமும் எனக்கு இருக்கிறது; என் தந்தை எனக்குத் தண்டனைகள் விதிப்பதாகப் பயமுறுத்துகிறார்; என்னைத் தண்டிக்கச் சர்க்காரின் உதவியைக்கூட நாடுகிறார்; - இப்படியெல்லாம் நடப்பதாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அந்நிலையில் நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? என் தந்தை எனக்காக ஏற்படுத்தியுள்ள தண்டனைகளை, என்னுடன் சேர்ந்து அனுபவிக்கும்படி என் நண்பர்களை நான் அழைக்கலாமா? அல்லது என் தந்தை எனக்கு விதிக்கும் தண்டனைகளையெல்லாம் தலை வணங்கிச் சாந்தமாக ஏற்று, அவரது மனம் உருகும்படி செய்வதற்காகத் துன்பத்தைச் சகித்துக்கொண்டு, அன்பு காட்டும் நியதியில் பூரண நம்பிக்கை வைத்து, தீண்டாமைத் தீமையையொட்டி அவர் கண்கள் திறக்கும்படி செய்வது என் கடமையாகாதா? அவரது குழந்தையான என்னிடமிருந்து அவர் அறிந்துகொள்ள விரும்பாத ஒரு விஷயத்தை அவரிடம் விளக்கிக் கூறுவதற்காக, குடும்பத்தின் கற்றறிஞர்களான நண்பர்களின் உதவியை நான் பெறுவதிலும் கஷ்டமில்லை. ஆனால், துன்பத்தை ஏற்கும் பாக்கியத்தையும் கடமையையும் என்னுடன் பங்குகொள்ள நான் எவரையும் அனுமதிக்காமல் இருக்கலாம். கற்பனையான இந்தக் குடும்பச் சத்தியாக்கிரகம் சம்பந்தப்பட்டவரையில் எது உண்மையோ, அதுவே பொது மக்கள் சத்தியாக்கிரக விஷயமாகவும் உண்மையாகும்.

எனவே, வைக்கம் சத்தியாக்கிரகிகள், நம்பிக்கைக்கே இடமில்லாத மிகச் சிறுபான்மையோராக இருந்தாலும் சரி, அல்லது எனக்குக் கிடைத்துள்ள தகவலுக்கு இணங்க, சம்பந்

தப்பட்ட ஹிந்துக்களின் பெரும்பான்மையோராக இருந்தாலும் சரி, அவர்கள் சமஸ்தானத்திற்கு வெளியிலிருந்து பொது மக்களின் அனுதாபத்தைத் தவிர வேறெவ்வித உதவியையும் தவிர்க்க வேண்டும் என்பது தெளிவான விஷயமாகும். அத்தகைய ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் நாம் மேலே குறிப்பிட்ட நியதிக்கு இணங்க நடந்துகொள்ள முடியாதவர்களாக இருக்கலாம். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் நாம் அவ்விதம் செய்ய முடியாமல் இருக்கலாம் என்பது உண்மையே. எனினும், அந்த நியதியை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. நம்மால் இயன்ற வரையில் நாம் அதற்கிணங்க நடக்க வேண்டும்.

—'எங் இந்தியா' - 24-4-1924

3

வைக்கம் சத்தியாக்கிரகம் நியாயமானதா ?

வைக்கம் சத்தியாக்கிரகம் மிகப் பரந்த முறையில் பொது மக்களின் கவனத்தை இழுத்திருக்கிறது. அது ஒரு சிறிய பிரதேசத்திற்குள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளதெனினும், அதன் சம்பந்தமான பல பிரச்சனைகள் தீர வேண்டியிருக்கின்றன. எனவே, நான் அவ்விஷயத்தில் வாசகர்கள் அடிக்கடி கவனம் செலுத்தும் படி செய்வதைக் குறித்து மன்னிப்புக் கோரவில்லை. வைக்கம் சத்தியாக்கிரகத்தை நான் எவ்விதத்திலும் ஆதரிக்கக்கூடா தென்று கண்டித்து, பல முக்கியமான கடிதங்களும், தீர்க்காலோசனையுடன் கூடிய கடிதங்களும் கிடைத்திருக்கின்றன. எனக்குள்ள செல்வாக்கு எதுவாயினும் அதை உபயோகித்து, சத்தியாக்கிரகத்தை அறவே நிறுத்திவிட வேண்டுமென்றுகூட வற்புறுத்தி ஒரு கடிதம் வந்திருக்கிறது. இந்தக் கடிதங்கள் எல்லாவற்றையும் நான் பிரசுரிக்க இயலாததற்காக வருந்துகிறேன். இந்தக் கடிதங்களில் உள்ள, அல்லது என் பார்வைக்குக்கொண்டு வரப்பட்ட எல்லா விஷயங்களையும் பற்றிக் குறிப்பிடலாமென்பது எனது நம்பிக்கை.

முதல் விஷயத்தை உடனடியாகத் தெளிவாக்கிவிடலாம். சத்தியாக்கிரகத்தின் தலைவராகவும் அமைப்பாளராகவும் இருந்த ஸ்ரீ மேனன் ஸ்தானத்தை, ஒரு கிறிஸ்துவரான ஸ்ரீ ஜார்ஜ் ஜோசப் ஏற்றுக்கொள்ள அனுமதித்ததை ஆட்சேபித்திருக்கிறார்கள். அந்த ஆட்சேபனை முற்றிலும் நியாயமானது என்பதே எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம். அத்தலைமைப் பதவியை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி ஸ்ரீ ஜோசப் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்றும், அவர் அதை ஏற்றுக்கொள்ள உத்தேசித்திருக்கிறார்.

என்றும் நான் கேள்விப்பட்ட உடனேயே, ஏப்ரல் 6-ந் தேதி அவருக்குக் கீழ் வருமாறு எழுதினேன் :

“நீங்கள், வைக்கம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் ஹிந்துக்களே வேலை செய்யும்படி விட்டுவிட வேண்டுமென்று எண்ணுகிறேன். அவர்கள்தான் தங்களைத் தாங்களே பரிசுத்தம் செய்துகொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். உங்கள் அனுதாபத்தின் மூலமும் பேனாவின் மூலமும் நீங்கள் உதவி புரியலாம். ஆனால், நீங்கள் இயக்கத்தை உருவாக்குவது கூடாது; சத்தியாக்கிரகம் செய்வது நிச்சயமாகக் கூடாது. நாகபுரியில் நிறைவேறிய காங்கிரஸ் தீர்மானத்தை நீங்கள் கவனியுங்கள். தீண்டாமைச் சாபக் கேட்டை அகற்றும்படி அது ஹிந்து அங்கத்தினர்களுக்கே கட்டளையிட்டிருக்கிறது. தீண்டாமை நோய் சிரியன் கிறிஸ்துவர்களைக்கூடத் தொத்திக் கொண்டுள்ளது என்பதை, ஸ்ரீ ஆண்டுருவிடமிருந்து தெரிந்துகொண்டபோது நான் வியப்படைந்தேன்.”

துரதிர்ஷ்டவசமாக, கடிதம் அவருக்குக் கிடைக்கு முன்பே ஸ்ரீ மேனன் கைது செய்யப்பட்டார். அவரது ஸ்தானத்தை ஸ்ரீ ஜார்ஜ் ஜோசப் ஏற்றுக்கொண்டு விட்டார். தீண்டாமை சம்பந்தமான ஒவ்வொரு ஹிந்துவும் பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்ள வேண்டியிருப்பது போல், ஸ்ரீ ஜோசப் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ள வேண்டியதில்லை. மாளவியாஜியால் செய்யப்பட்ட பிராயச்சித்தத்தை ஹிந்துக்கள் தாங்கள் செய்த பிராயச்சித்தமாகக்கொள்ளலாம். ஆனால், ஸ்ரீ ஜோசப்பின் தியாகத்தை, ஹிந்துக்கள் தாங்கள் செய்த தியாகமாகக்கொள்ள முடியாது. ஏனெனில், தீண்டாமை ஹிந்துக்களின் பாவமாகும். அதற்காக அவர்கள்தான் கஷ்டப்பட வேண்டும்; அவர்கள்தான் தங்களைப் பரிசுத்தம் செய்துகொள்ள வேண்டும்; ஒடுக்கப்பட்ட சகோதரர்களுக்கும் சகோதரிகளுக்கும் அவர்கள் பட்டுள்ள கடனை அவர்கள் தான் கொடுத்துத் தீர வேண்டும். இப்போது ஹிந்துக்களுக்குத் தான் வெட்கம்; ஆனால், கொடிய தீண்டாமைப் பாவத்தை அவர்கள் களைந்துவிடுவார்களாயின், அதனால் ஏற்படும் புகழும் பெருமையும் அவர்களுக்குத்தான். அன்பு ததும்பும் பரிசுத்தரான ஒரே ஒரு ஹிந்து, மௌனமாகத் துன்பத்தை ஏற்றுக்கொண்டால், லட்சக்கணக்கான ஹிந்துக்களின் இதயத்தை உருக்க அது போதுமானது. ஆனால், தீண்டாதாரர்களின் சார்பில் ஆயிரக்கணக்கான ஹிந்துக்களல்லாதார் கஷ்டங்களை அனுபவித்தால்கூட, அது ஹிந்துக்களின் மனத்தைக் கரைக்க முடியாது. வெளியாரின் தலையீட்டால், அது எவ்வளவு நன்னைக்கத்துடனும் பெருந்தன்மையுடனும் இருந்தாலும் சரி, அவர்களுடைய கண்முடித் தனத்தைத் தீர்க்கமுடியாது. ஏனெனில், அதனால் அவர்களுடைய குற்றத்தை அவர்கள் உணரும்படி செய்ய இயலாது. அதற்கு மாறாக, அத்தகைய தலையீடு காரணமாக ஹிந்துக்கள் தங்களுடைய பாவத்தை ஒரு வேளை இன்னும் அதிகமாக இறுகத் தழுவிக்கொள்ளலாம். எல்லாச் சீர்திருத்தங்களும், அந்தரங்க சத்தியுடனும் நிரந்தரமாகவும் இருக்க வேண்டுமாயின், அவை உள்ளேயிருந்து வரவேண்டும்.

ஆனால், வைக்கம் சத்தியாக்கிரகிகள் வெளியிலிருந்து பண உதவியை, குறிப்பாக ஹிந்துக்களிடமிருந்து பண உதவியை ஏன் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடாது? ஹிந்துக்களல்லாதார் உதவி சம்பந்தப்பட்ட வரையில், அவர்களுடைய சரீர உதவியைப் போல் பண உதவி விஷயத்திலும், என் கருத்து மிகவும் தெளிவானது. ஹிந்துக்களல்லாதாரின் பணத்தைக்கொண்டு நான் எனது ஹிந்துக் கோவிலை நிர்மாணிக்க விரும்பாமலிருக்கலாம். இறைவனை வழிபடுவதற்கு நான் ஓரிடத்தை விரும்பினால், அதற்குரிய தொகையை நான் கொடுக்க வேண்டும். தீண்டாமையை அகற்றும் இவ்விஷயம், செங்கற்களாலும் சுண்ணாம்பினாலும் ஒரு கோவிலை நிர்மாணிப்பதைக் காட்டிலும் பெரிதாகும். தீண்டாமையை அகற்ற ஹிந்துக்கள் தங்கள் இரத்தத்தையே கொடுக்க வேண்டும்; அந்தப் பாவத்துக்கு ஈடு செய்து தீர வேண்டும். அந்தச் சாபக்கேட்டை அகற்றுவதற்காக அவர்கள் தங்கள் மனைவிமாரையும் குழந்தைகளையும் கைவிடத் தயாராக இருக்க வேண்டும். அவ்விஷயமாக வெளியிலுள்ள ஹிந்துக்களிடமிருந்து உதவி கோருவதாயின், அந்தச் சீர்திருத்தத்திற்கு இங்குள்ள ஹிந்துக்கள் தயாராக இல்லையென்பதை வெளியிலும்தொகும். சத்தியாக்கிரகிகளுக்கு இங்குள்ள ஹிந்துக்களின் அனுதாபம் இருக்குமாயின், தங்களுக்குத் தேவையான தொகையை அவர்கள் இங்கேயே பெற வேண்டும். ஹிந்துக்களின் அனுதாபம் சத்தியாக்கிரகிகளுக்கு இல்லையாயின், சத்தியாக்கிரகம் செய்யும் ஒரு சிலர் மகிழ்ச்சியுடன் பட்டினி கிடக்க வேண்டும். இல்லாவிடில், எந்த ஹிந்துக்களின் மனத்தை மாற்ற அவர்கள் விரும்புகிறார்களோ, அந்த ஹிந்துக்களின் அனுதாபத்தை அவர்கள் பெற முடியாது.

சத்தியாக்கிரகம் மனத்தை மாற்றுவதற்குற்ற முறையே யாகும். சீர்திருத்தக்காரர்கள், தங்களுடைய கருத்துக்களைச் சமுதாயத்தின் மீது வற்புறுத்தித் திணிக்க விரும்பவில்லை. அதன் இதயத்தைத் தொடவே அவர்கள் பெருமுயற்சி செய்கின்றனர். சத்தியாக்கிரகத்தை நான் வருணிப்பதாயின், அதை ஓர் அன்பு முறை என்றே கூறுவேன். வெளியாரின் பண உதவி இந்த அன்பு முறைக்குக் குந்தகமாக இருக்கும். இதைக் கருத்தில் கொண்டு பார்த்தால், சீக்கியரின் இலவசச் சாப்பாடு யோசனை, கிலி பிடித்துள்ள வைக்கம் ஹிந்துக்களுக்கு ஆபத்தானதென்றே நான் கருதுகிறேன்.

வைதிக ஹிந்துக்கள், தங்கள் மதத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பகுதியினரைத் தொடுவது கடவுள் வழிபாட்டிற்கு முரணானதென்று இன்னும் கருதுகின்றனர்; ஸ்நானபானங்களும் சரீர ஸ்பர்சத்தினால் ஏற்படும் தீட்டைத் தவிர்ப்பதுமே மதப் பற்றுள்ள வாழ்க்கையின் சாரமென்றும் கருதுகின்றனர். அத்தகையோர் வைக்கத்தில் நடந்து வரும் இயக்க சம்பந்தமாகச் சமீபத்தில் ஏற்பட்டுள்ள நிகழ்ச்சிகளைக் குறித்துத் திகில் கொண்டுள்ளனர் என்பதில் எனக்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. அவர்கள், தங்களுடைய

மதத்திற்கு ஆபத்து ஏற்பட்டிருப்பதாக நினைக்கின்றனர். எனவே, பரம வைதிகர்களும், மிகுந்த மூடபக்தியுள்ளவர்களும் கூட, மனச்சஞ்சலமின்றி அமைதியாக இருக்கும்படி செய்ய வேண்டியதும், தாங்கள் கட்டாயப்படுத்திச் சீர்திருத்தத்தை அமலுக்குக் கொண்டு வர முயற்சிக்கவில்லையென்று அவர்களுக்கு உறுதி கூற வேண்டியதும் சத்தியாக்கிரகச் செயலாளர்களின் கடமையாகும். வைக்கம் சத்தியாக்கிரகிகள், வெற்றி பெறுவதற்காக வணங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். அவர்கள், மூடபக்தர்களின் கையில் அவமதிப்புக்கும், இன்னும் மோசமான செய்கைக்கும் உடன்பட்டாலும்கூட, அவர்களுடைய இதயத்தை மாற்றுவதற்காக அவர்களிடம் அன்பு காட்ட வேண்டும்.

ஆனால், அங்கிருந்து எனக்கு இவ்விதம் ஒரு தந்தி வந்திருக்கிறது :

“அதிகாரிகள் ரஸ்தாக்களை அடைத்து வருகிறார்கள். அந்த அடைப்பை நாங்கள் தகர்த்து விடலாமா அல்லது அவற்றைத் தாண்டி அப்பால் செல்லலாமா? நாங்கள் உண்ணாவிரதம் இருக்கக் கூடாதா? உண்ணாவிரதம் பலனைக் கொடுக்கக் கூடியது என்பதை நாங்கள் அறிந்து கொண்டுள்ளோம்.”

நாம் சத்தியாக்கிரகிகளாக இருந்தால், நாம் வேலிகளைத் தாண்டவோ அல்லது தகர்க்கவோ துணியக்கூடாது என்பது தான் எனது பதிலாகும். வேலிகளைத் தகர்ப்பதோ அல்லது தாண்டுவதோ நிச்சயமாகச் சிறைத் தண்டனையில் வந்து முடியும். ஆனால், அவற்றைத் தகர்ப்பது சாத்விகச் சட்ட மறுப்பு அல்ல. அது பலாத்காரமும் குற்றமும் ஆகும். நாம் உண்ணாவிரதமும் இருக்கக்கூடாது. உண்ணாவிரத சம்பந்தமாக நான் ஸ்ரீ ஜோசப்பிற்கு எழுதிய கடிதம் தப்பெண்ணத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறது. எல்லோரும் அதை அறிந்துகொள்வதற்காக, அதன் முக்கியப் பகுதியைக் கீழே குறிப்பிட்டுள்ளேன்:

“உண்ணாவிரதத்தைத் தகர்த்து விடுங்கள். ஆனால், கைது செய்யப்படும் வரையில் சாந்தமாகவும் அடக்கத்துடனும் ஒவ்வொரு கோஷ்டியாக நில்லுங்கள் அல்லது உட்கார்ந்திருங்கள்.”

“உங்கள் தந்திக்குப் பதிலாக மேற்கண்ட தந்தி உங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. சத்தியாக்கிரகத்தில் உண்ணாவிரதமானது நன்றாக வரையறுக்கப்பட்ட எல்லைகளுக்கு உட்பட்டதாகும். கொடுமையாக நடந்துகொள்ளும் ஒருவருக்கு எதிராக நீங்கள் உண்ணாவிரதம் அனுஷ்டிக்க முடியாது. அவ்விதம் அனுஷ்டிப்பது அவருக்கு ஒருவிதத்தில் ஹிம்சை செய்வதாகும். அவரது உத்தரவுகளை மீறியதற்காக அவரிடமிருந்து நீங்கள் தண்டனையை வரவேற்கலாம். ஆனால், அவர் உங்களுக்குத் தண்டனை விதிக்க மறுக்கும்போது, நீங்களாகவே உங்களுக்குத் தண்டனை விதித்துக்கொள்ள முடியாது. நம்மீது அன்பு கொண்டுள்ள ஒருவருக்கு எதிராகத்தான் நாம் உண்ணாவிரதம் அனுஷ்டிக்க முடியும்; அதுவும் அவரிடமிருந்து உரிமைகளை வற்புறுத்திப் பெறுவதற்காக அல்ல; அவரைச் சீர்திருத்துவதற்காகவே யாகும். உதாரணமாக, மதுபானம் செய்யும் தமது தந்தைக்கு எதிராக ஒரு மகன் அனுஷ்டிக்கும் உண்ணாவிரதம்

விரதத்தைப் போலவேதான் அதுவும். நான் பம்பாயிலும், பிறகு பர்டோலியிலும் அனுஷ்டித்த உண்ணாவிரதம் இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்ததே. என்மீது அன்பு கொண்டவர்களைச் சீர்திருத்தவே அங்கே நான் உண்ணாவிரதம் இருந்தேன். உதாரணமாக, ஜெனரல் டயரைச் சீர்திருத்துவதற்காக நான் உண்ணாவிரதம் இருக்கமாட்டேன். அவருக்கு என்மீது அன்பு இல்லை என்பது மாத்திரமல்ல; அவர் தம்மை என்னுடைய விரோதியாகவும் கருதுகிறார். நான் கூறுவது இப்போது தெளிவாகப் புரிந்ததா ?”

மேற்கண்ட விவரங்கள் பொதுவாகக் கூறப்பட்டவை என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டிய அவசியமில்லை. ‘கொடியவர்’, ‘அன்பு கொண்டவர்’ என்ற வார்த்தைகளும் பொதுவாகக் கூறப்பட்டவை. அநீதி இழைக்கும் ஒருவர் ‘கொடியவர்’ என்று குறிப்பிடப்படுகிறார். உங்கள் மீது அனுதாபம் கொண்டுள்ள ஒருவரை, உங்கள் மீது அன்பு கொண்டவர் என்று கூறலாம். வைக்கம் இயக்கத்தில், சீர்திருத்தத்திற்கு எதிரிகள் கொடியவர்கள் என்பதே என் அபிப்பிராயம். அரசாங்கம் எதிரிகளாக இருக்கலாம், அல்லது இல்லாமலுமிருக்கலாம். இவ்விஷயத்தைப் பொறுத்த வரையில், அரசாங்கம் அமைதியைப் பாதுகாக்கும் போலீசாரைப் போல் இருந்து வருகிறதென்றே கருதுகிறேன். அரசாங்கமோ அல்லது சீர்திருத்தத்தின் எதிரிகளோ, ‘அன்பு கொண்டவர்’களின் ஸ்தானத்தில் இல்லவே இல்லை. வைக்கம் சத்தியாக்கிரகத்தை ஆதரிப்பவர்கள்தான் அந்த அந்தஸ்துக்கு, அதாவது ‘அன்பு கொண்டவர்’ என்ற ஸ்தானத்துக்கு உரியவராவார்கள்.

சத்தியாக்கிரகியின் உண்ணாவிரதத்திற்கு இரண்டு நிபந்தனைகள் உண்டு. நம் மீது அன்பு கொண்ட ஒருவரைச் சீர்திருத்தும் நோக்கத்துடன் அவருக்கு எதிராக உண்ணாவிரதம் கைக்கொள்ளப்பட வேண்டும்; அவரிடமிருந்து உரிமைகளை வற்புறுத்திப் பெறுவதற்காகக் கைக்கொள்ளக்கூடாது. வைக்கம் இயக்க சம்பந்தமாக அங்குள்ள ஆதரவாளர்கள், தாங்களே கஷ்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுவதாக உறுதி கூறியுள்ளனர் அல்லவா? அவர்கள் தாங்கள் கொடுத்த வாக்குறுதியிலிருந்து பின்வாங்கும் போதுதான், சத்தியாக்கிரகிகள் உண்ணாவிரதத்தைக் கைக்கொள்ளுவது நியாயமாக இருக்கும்.

எனது தந்தை ஒரு தீய வழக்கத்தைக் கைவிடும்படி செய்வதற்காக நான் அவருக்கு எதிராக உண்ணாவிரதம் இருக்கலாம். ஆனால், அவரிடமிருந்து பிதுரார்ஜித சொத்தைப் பெறுவதற்காக நான் உண்ணாவிரதம் இருக்கக்கூடாது. இந்தியாவில் உள்ள பிச்சைக்காரர்கள், தங்களைத் திருப்தி செய்யாதவர்களுக்கு எதிராகச் சில சமயங்களில் உண்ணாவிரதம் அனுஷ்டிக்கிறார்கள். தங்களுக்கு நேர்த்தியான உடை வேண்டும் என்பதற்காகப் பெற்றோருக்கு எதிராகப் பட்டினி கிடக்கும் குழந்தைகள் எவ்விதம் சத்தியாக்கிரகிகள் ஆக மாட்டார்களோ, அவ்விதமே மேலே குறிப்பிட்ட பிச்சைக்காரர்களும் சத்தியாக்கிரகிகளாக

மாட்டார்கள். பிச்சைக்காரர்களின் நடத்தை வெட்கங்கெட்டதாகும்; குழந்தைகளின் நடத்தை அறியாத்தனமாகும்.

சௌரி சௌரா தீப்பொறி, ஜ்வாலையாகும்படி செய்த எனது சக ஊழியர்களுக்கு எதிராகவும், அவர்களைச் சீர்திருத்துவதற்காகவும், நான் பர்டோலியில் உண்ணாவிரதத்தை மேற்கொண்டேன். அதிகாரிகள் தங்களைக் கைது செய்யவில்லை என்பதற்காக வைக்கம் சத்தியாக்கிரகிகள் உண்ணாவிரதத்தை மேற்கொள்ளுவார்களாயின், அது மேலே குறிப்பிட்ட பிச்சைக்காரர்களின் உண்ணாவிரதம் போன்றதே என்பதை நான் மிகப் பணிவுடன் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். அந்த உண்ணாவிரதம் பலனை அளிக்குமாயின், அது அதிகாரிகளின் நல்ல சபாவத்தைக்காட்டுமேயன்றி, லட்சியத்தின் மேன்மையையோ சத்தியாக்கிரகிகளின் மேன்மையையோ காட்டாது. ஒரு சத்தியாக்கிரகியின் முதல்கவலை, தமது நடவடிக்கையின் பலனைப் பற்றியதாக இருக்கக்கூடாது; அது நியாயமானதா என்பதே அவரது கவலையாக இருக்க வேண்டும். தமது லட்சியத்திலும், அதை அடைவதற்கான முறைகளிலும் அவருக்குப் போதிய நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும். அப்படியாயின், இறுதியில் வெற்றி கிடைக்குமென்பதை அவர் அறிய வேண்டும்.

எனக்குக் கடிதங்கள் எழுதியுள்ள நிருபர்களில் சிலர், ஓர் இந்திய சமஸ்தானத்தில் சத்தியாக்கிரகம் செய்வதை முற்றிலும் ஆட்சேபித்திருக்கிறார்கள். இவ்விஷயமாகவும், ஸ்ரீ ஜோசப்பிற்கு நான் எழுதியுள்ள மேற்படி கடிதத்தின் கீழ்க்கண்ட மற்றொரு பகுதியைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்:

“நீங்கள் பொறுமையுடன் இருக்க வேண்டும். ஓர் இந்திய சமஸ்தானத்தில் நீங்கள் இருக்கிறீர்கள். எனவே நீங்கள் கோஷடியாகச் சென்று திவானையும் மகாராஜாவையும் பேட்டிகாணலாம். இந்த இயக்கத்தை ஆதரிக்கும் ஏராளமான வைதிக ஹிந்துக்கள் கையெழுத்திட்ட மாபெரும் விண்ணப்பத்தை நீங்கள் தயாரிக்கலாம். இயக்கத்தை எதிர்ப்பவர்களைக் கூடப் பாருங்கள். பல்வேறு வழிகளிலும் சாந்தமான நேரடி நடவடிக்கையை நீங்கள் ஆதரிக்கமுடியும். பூர்வாங்கமான சத்தியாக்கிரகத்தின் மூலம் நீங்கள் இவ்விஷயத்தை ஒட்டிப் பொதுமக்களின் கவனத்தை முன்பே ஈர்த்திருக்கிறீர்கள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அது அடியோடு மறைந்து விடாமலும், பொறுமையின்மை காரணமாக பலாத்காரமாகி விடாமலும் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.”

இந்திய தேசிய மகா சபை, தனது லட்சியத்தை அடைவதற்காக ஓர் இந்திய சமஸ்தானத்தில் சத்தியாக்கிரகம் செய்வதைச் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றித் தடுத்திருக்கிறது என்றே எண்ணுகிறேன். ஆனால், சமஸ்தானத்திலுள்ள ஊழல்களை யொட்டி எந்தச் சமயத்திலும் சத்தியாக்கிரகம் செய்ய முற்படுவது நியாயமேயாகும். எனினும், சத்தியாக்கிரகம் செய்யுமுன்,

அவசியமான பூர்வாங்கமான நிபந்தனைகள் நிறைவேற வேண்டும். ஓர் இந்திய சமஸ்தானத்தில் ஒத்துழையாமை என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை. ஆனால், விண்ணப்பங்கள் செய்துகொள்ளுவதும், தூதுகோஷ்டி சென்று பேசுவதும் எச்சமயத்திலும் கைக்கொள்ளலாம் என்பது மாத்திரமல்ல, அவ்விதம் செய்யவேண்டியது கடமையுமாகும். எனினும், சட்டபூர்வமான சத்தியாக்கிரகத்திற்கு அவசியமான சந்தர்ப்பங்கள் வைக்கத்தில் ஏற்படவில்லையென்று நிருபர்களில் சிலர் கூறுகின்றனர். அவர்கள் கேட்பதாவது :

1. நெருங்காமை வைக்கத்தில் மாத்திரம் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறதா அல்லது அது பொதுவாகக் கேரளம் முழுவதும் நிலவி வருகிறதா ?
2. அது பொதுவாக நிலவி வருகிறதெனில், கேரளத்தில் பிரிட்டிஷ் எல்லையைச் சேர்ந்த இடங்களை விட்டுவிட்டு, வைக்கத்தைத் தேர்ந்தெடுத்ததற்கு விசேஷ காரணம் என்ன ?
3. மகாராஜா, ஸ்தல சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் முதலியோரிடம் சத்தியாக்கிரகிகள் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டார்களா ?
4. சத்தியாக்கிரகிகள் வைதிக ஹிந்துக்களுடன் கலந்து ஆலோசித்தார்களா ?
5. ரஸ்தாவை உபயோகிப்பதென்பது ஓர் ஆரம்ப நடவடிக்கையல்லவா ? அது இறுதியில் சாதியை அடியோடு ஒழிக்கும் நோக்கத்துடன் கூடிய ஒரு முறையல்லவா ?
6. அது பொதுஜன உபயோகத்திற்கல்லாத ஒரு ரஸ்தா அல்லவா ?

முதல் இரண்டு கேள்விகளும் அனுசிதமானவை. நெருங்காமையும் தீண்டாமையும் எங்கிருந்தாலும் அவற்றை எதிர்த்துச் சமாளிக்க வேண்டியது அவசியமாகும். ஓர் இடமோ அல்லது ஒரு காலமோ தகுதியானதென்று ஊழியர்கள் எங்கே, எப்போது நினைத்தாலும், அவர்கள் சத்தியாக்கிரகத்தின் மூலமோ அல்லது வேறு நியாயமான முறைகளின் மூலமோ வேலையை ஆரம்பித்து விட வேண்டியது அவர்களுடைய கடமையாகும்.

ஒரு தடவையல்ல, பல தடவைகள் விண்ணப்பம் முதலிய முறைகளை முயற்சித்துப்பார்த்துவிட்டார்கள் என்பதே எனக்குக் கிடைத்த தகவலாகும்.

சத்தியாக்கிரகிகள், வைதிக மக்களைக் கலந்தாலோசித்தார்கள்; அவர்களுடைய ஆதரவைப் பெற்றிருப்பதாக நினைத்தார்கள்.

ரஸ்தாவை உபயோகிப்பதுதான் சத்தியாக்கிரகத்தின் இறுதி லட்சியம் என எனக்கு உறுதி கூறியிருக்கிறார்கள்.

பிராம்மணரல்லாதார் செல்லுவதற்கு உரிமையுள்ள எல்லா ரஸ்தாக்களையும், எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களையும், எல்லாக்கோவில்களையும் ஒடுக்கப்பட்ட வகுப்பினருக்குத் திறந்துவிட வேண்டும் என்பதே, இந்தியா முழுவதும் உள்ள தற்போதைய இயக்கத்தின் நோக்கம் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

படுமோசமான தீமையை ஒழித்துவிட்டுச் சாதியைப் பரிசுத்த மாக்குவதற்கே உண்மையில் அந்த இயக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. என் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், வர்ணச்சிரமத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. எனினும், அதற்கு நான் செய்து கொண்டுள்ள சொந்த அர்த்தம் உண்டு என்பது உண்மையே. எப்படியாயினும், தீண்டாமை எதிர்ப்பு இயக்கத்தின் நோக்கம், சமபந்தி போஜனமோ அல்லது கலப்பு மணமோ அல்ல. இந்த இரண்டு பிரச்சனைகளையும் கலப்பது ஒரு குறிப்பிட்டவர்களின் கட்சிக்குத் தீங்கு செய்வதாகும்.

பிரஸ்தாப ரஸ்தா, பொதுச்சாலை என்றே எனக்கு வந்துள்ள கடிதங்களிலிருந்து தெரிகிறது. சில ஆண்டுகளுக்கு முன் பிராம் மணரல்லாதாரைப்போல் நெருங்காதாருக்கும் கூட அதில் செல்ல உரிமையிருந்தது என்றும் அந்நிருபர்கள் கூறுகின்றனர்.

எனவே, வைக்கம் சத்தியாக்கிரகத்திற்கு நியாயமான காரணம் இருக்கிறது என்பதே எனது அபிப்பிராயம். அது ஒழுங்கான எல்லைக்கு உட்பட்டிருக்கும் வரையில், கண்டிப்பான அகிம்சைக்கும் சத்தியத்திற்கும் முரணின்றி நடக்கப்பட்டு வரும் வரையில், அது பொதுமக்களின் பூரண அனுதாபத்தைப் பெறுவதற்கு உரியதாகும்.

— 'எங் இந்தியா' - 1-5-1924

4

மற்ற மதத்தினரின் உதவியை நாடலாமா ?

வைக்கம் சத்தியாக்கிரகம் வரம்பு மீறிப்போய்க் கொண்டிருக்கிறதென நான் அஞ்சுகிறேன். சீக்கியரின் இலவச உணவு ஏற்பாடு வாபஸ் செய்யப்படுமென்றும், அந்த இயக்கத்தில் ஹிந்துக்கள் மாத்திரமே பங்கெடுத்துக்கொள்ளுவார்களென்றும் நான் நம்புகிறேன். முஸ்லிம்களுக்குள் ஏற்படும் மத சம்பந்தமான தகராறில் ஹிந்துக்களோ அல்லது மற்ற முஸ்லிம் அல்லாதாரோ தலையிட்டால், அதைக் குறித்து முஸ்லிம்கள் ஆத்திரம் அடைவார்கள். அது போலவே, ஹிந்துக்களின் சீர்திருத்த சம்பந்தமான ஒரு விஷயத்தில், மற்றவர்கள் தலையிடுவதைக் குறித்து வைதிக ஹிந்துக்கள் கோபம் அடைவார்கள்.

மலையாளத்தில் உள்ள ஹிந்து சீர்திருத்தக்காரர்கள், ஹிந்துக்கள் அல்லாதவரிடமிருந்து அனுதாபத்தைத் தவிர, அவர்களின் தலையீட்டையோ அல்லது உதவியையோ நாடுவார்களாயின், ஹிந்து சமுதாயத்தின் அனுதாபத்தை அவர்கள்

அறவே இழந்து விடுவார்கள். வைக்கத்தில் இயக்கத்தை நடத்தி வரும்ஹிந்து சீர்திருத்தக்காரர்கள், அவர்களுடைய வைதிக சகோதரர்களின் மனத்தை நிர்ப்பந்தத்தினால் மாற்ற விரும்பவில்லை யென்றே நிச்சயமாகக் கருதுகிறேன். எப்படியாயினும், அவர்கள் எல்லைக் கோட்டையும் சத்தியாக்கிரகிகள் அதைத் தாண்டக் கூடாது என்பதையும் உணருவார்களாக. வைதிகர்கள் பீதியடையும்படி செய்யாமல் இருக்குமாறு நான் சீர்திருத்தக்காரர்களை வணக்கத்துடன் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். வைக்கத்தில் தகராறுக்குக் காரணமாக உள்ள ரஸ்தா எல்லோருக்கும் திறக்கப்பட்டு விடுமாயின், மலையாளத்தில்கூட தீண்டாமைப் பிரச்னை தீர்ந்து விடுமென்ற கருத்தை நான் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. வைக்கத்தில் சாத்விக முறையில் வெற்றி கிடைக்குமாயின், அது பொதுவாகக் குருக்கள்மாரின் மூடபக்திக் கோட்டையை அசைத்துவிடும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், அந்தப் பிரச்னை ஆங்காங்கு எழும்போது, ஆங்காங்கு அதைச் சமாளிக்க முற்படவேண்டும். கிராமத்திலுள்ள ஓரிடத்தில் ஒரு கிணறு தீண்டாதாரின் உபயோகத்திற்குத் திறந்து விடப்பட்டால், அதைத் தொடர்ந்து குஜராத்திலுள்ள எல்லாக் கிணறுகளும் தீண்டாதாருக்குத் திறக்கப்பட்டுவிடும் என்பதில்லை. ஹிந்து சீர்திருத்தக்காரர்களின் நண்பர்களான கிறிஸ்தவர்கள், முஸ்லிம்கள், அகாலியர்கள் முதலிய மற்ற மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள், வைதிக ஹிந்துக்களுக்கு எதிராக ஆர்ப்பாட்டம் செய்தும், சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கு பண உதவி அளித்தும், இறுதியில் வைதிகர்களைப் பயமுறுத்தி அடிபணியும்படி செய்வார்களாயின், ஹிந்து மதத்தின் கதி என்னவாகும்? அது சத்தியாக்கிரகமாகுமா? அது வைதிகர்கள் மனம் மாறிப் பணிந்து கொடுத்ததாகுமா? அது ஹிந்து மதத்தில் ஒரு சீர்திருத்தமாகுமா?

—'எங் இந்தியா' - 8-5-1924

5

குண்டர்களின் காட்டுமிராண்டித்தனம்

வைக்கம் சத்தியாக்கிரகம் அநேகமாக இறுதிக் கட்டத்தை அடைந்திருக்கிறது. இப்போது திருவாங்கூர் அதிகாரிகள் சத்தியாக்கிரகிகளை, குண்டர்கள் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளட்டு மென்று அறவே கைவிட்டுவிட்டார்கள் என்று பத்திரிகைச் செய்திகள் கூறுகின்றன. அந்தரங்கமாகக் கிடைத்த தகவலும் அச்செய்திகளை உறுதிப்படுத்தியுள்ளது. இந்தக் கொடுமை, வைதிகர்களடங்கிய பிரிவினரின் கட்டுக் கோப்பான எதிர்ப்பு என்று மறைத்துக்கூறப்படுகிறது. வைதிகர்கள் பெரும்பாலும் ஈவிரக்கமின்றி எதுவும் செய்ய முற்படு

வார்கள் என்பதை எல்லோரும் அறிவர். சீர்திருத்தக்காரர்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, வைதிகர்களுக்குச் செல்வாக்கும் பொதுஜன அபிப்பிராயமும் பின்பலமாக இருப்பது வழக்கம். எனவே, அவர்கள் கேள்வி முறையின்றிக் காரியங்களைச் செய்யலாம். பாவம், சீர்திருத்தக்காரர் அவ்விதமெல்லாம் செய்யத் துணியமாட்டார். ஆனால், இவ்விஷயத்தில் திருவாங்கூர் அதிகாரிகளின் போக்கைத்தான் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. நிரபராதிகளான சத்தியாக்கிரகிகளை எதிர்த்து நடைபெறும் இந்தப் பகிரங்க பலாத்காரத்துக்கு அதிகாரிகள் உடந்தையாக இருக்கிறார்களா? திருவாங்கூரைப் போல் முன்னேற்றமடைந்துள்ள ஒரு சமஸ்தானம், உயிரையும் உடைமையையும் பாதுகாக்க வேண்டிய தங்களுடைய மூலாதாரமான கடமையைத் துறந்துவிட்டதா? குண்டர்களின் பலாத்காரம் மிகவும் காட்டுமிராண்டித்தனமாக இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. அவர்கள் தொண்டர்களின் கண்களில் சுண்ணாம்பை அள்ளி வீசி, அவர்களைத் துன்பத்திற்கு உள்ளாக்குகிறார்கள்.

இந்த இயக்கத்தை ஆதரித்துக் காங்கிரசில் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றக் கூடாதா என்று, கேரளப் பிரதிநிதிகள் என்னைக் கேட்டார்கள். அந்த யோசனை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை யென்று நான் அவர்களிடம் கூறினேன். அவர்கள் விரும்பியது ஆன்மிக ஆதரவே. அவர்கள் காங்கிரஸ் அக்ராசனருக்கு ஒரு தீர்மானத்தை அனுப்பியிருந்தால், காங்கிரஸ் கமிட்டி எவ்வித ஆட்சேபணையுமின்றி ஆன்மிக ஆதரவு அளித்திருக்கும். எனவே, அவ்விதம் செய்ய வேண்டாமென்று அவர்களுக்கு நான் யோசனை கூறுவதில், எனது பொறுப்பு மிகவும் அதிகமாகும். ஆங்காங்குள்ள பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் எல்லா இயக்கங்களும், தங்கள் சொந்த பலத்தையே நம்பியிருக்க வேண்டும். அசாதாரண சந்தர்ப்பங்களில் மாத்திரமே, அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டி அதன் ஆன்மிக ஆதரவை அளிக்கவேண்டும். எனினும், விதி விட்ட வழி விட்டும் என்று வேதாந்தம் பேசிக் கொண்டு காங்கிரஸ் அங்கே நடைபெறும் காட்டுமிராண்டித்தனத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியாது என்று திருவாங்கூர் அதிகாரிகளிடம் மரியாதையாகச் சொல்லிவிடலாம். அதிகாரிகள், சாதாரணமான சர்க்கார் நடவடிக்கைகளைக் கொண்டு சத்தியாக்கிரகத்தைச் சமாளிக்கும் வரையில், இயக்கம் சமஸ்தான எல்லைக்கு உட்பட்டதாகவே இருக்கவேண்டும். ஆனால், உற்சாகமும் உறுதியுமுள்ள சத்தியாக்கிரகிகள் மீது குண்டர்களை ஏவுதல், இந்தியப் பொது மக்களுடைய அபிப்பிராயத்தின் முழு சக்தியும் சத்தியாக்கிரகிகளுக்கு கிடைக்கும்படி செய்யும் என்பது நிச்சயம்.

இப்போது வைக்கம் சத்தியாக்கிரகச் செயலாளர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை. குண்டர்களின் சவாலை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால், சத்தியாக்கிரகிகள் நிதானமிழந்து விடவேண்டாம். தொண்டர்கள் தரித்திருக்கும் கதர் உடைகள் கிழிக்கப்பட்டும்

எரிக்கப்பட்டும் வருவதாகத் தெரிகிறது. இதெல்லாம் மிகுந்த ஆத்திரத்தை உண்டாக்கக் கூடியதாகும். எவ்வளவு ஆத்திர மூட்டினாலும் தொண்டர்கள் சாந்தமாக இருக்கவேண்டும். நெருப்பைக் கக்கும் பீரங்கிகளின் முன்னிலையிலும் அவர்கள் அஞ்சா நெஞ்சத்துடன் இருக்கவேண்டும். நெருங்காதவர் விடுதலை பெறுவதற்காகச் சில நூற்றுக்கணக்கான தொண்டர்கள் உயிரைக் கொடுத்தால்கூட, அது அதிக விலையாகாது. ஆனால், அத்தகைய தியாகிகள் அப்பழுக்கின்றி இறக்க வேண்டும். சத்தியாக்கிரகிகள், * ஸீஸரின் மனைவியைப்போல் சந்தேகத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர்களாக இருக்கவேண்டும்.

—'எங் இந்தியா' 3-7-1924

6

கஷ்ட நஷ்டங்களை மௌனமாக ஏற்க வேண்டும்

ஸிவக்கம் சத்தியாக்கிரகம், பொதுவாக எல்லோரும் அறிந்திருப்பதைக் காட்டிலும் அதிக ஆழ்ந்த கருத்துக்கொண்டதாகும். அதன் செயலாளர்களான இளைஞர்கள், ஒழுங்கில் கண்டிப்பு உள்ளவர்களாகவும், வைதிகர்கள் விஷயத்தில் தாங்கள் கைக்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளில் சாந்தமுடையவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இது, அவர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள சோதனைகளில் மிகவும் அற்பமான அம்சமே. அவர்களில் சிலர் சமுதாய பகிஷ்காரத்தின் கொடுமையையும் அனுபவித்து வருகிறார்கள். இந்தக் கொடுமை எத்தகையது என்பது மேற்கத்திய மாகாணத்தைச் சேர்ந்த நமக்குத் தெரியாது. இயக்கத்தில் பங்கு கொண்டுள்ள இந்த இளைஞர்களுக்குச் சமுதாய வசதிகள் மாதிரம் மறுக்கப்படவில்லை; குடும்பச் சொத்தில் அவர்களுக்குள்ள பங்கைக்கூட இழக்கும்படி நேருமௌன அவர்களைப் பயமுறுத்தி வருகிறார்கள். அவர்கள் சட்டப்படி வழக்குத் தொடர்ந்தால், ஒரு வேளை அவர்களுக்குள்ள பங்கு கிடைத்துவிடலாம். எனினும், சத்தியாக்கிரகி தனக்குச் சொந்த முறையில் இழைக்கப்பட்ட தவறுக்காகக் கோர்ட்டுக்குச் செல்ல முடியாது. கொடுமையை அனுபவிக்கும் எண்ணத்துடனேயே அவர் சத்தியாக்கிரகத்தில் ஈடுபடுகிறார். சத்தியாக்கிரகி, முற்றிலும் தம்முடைய ஒழுக்கம், தாம் படும் துன்பம் இவற்றின் சக்தியால் எதிரியின் மனத்தை

* உலக சரித்திரப் புகழ் பெற்ற ரோமிய தளபதியான ஜூலியஸ் ஸீஸரின் மனைவியினுடைய அப்பழுக்கற்ற நடத்தை, யாரும் சந்தேகிக்க முடியாதவாறு அவ்வளவு பரிசுத்தமாக இருந்ததால், ஸீஸரின் மனைவி போல் என்னவும் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றியிருக்க வேண்டும் என்ற உவமை உலகமெங்கும் வழங்கி வருகிறது.

மாற்ற முயற்சிக்கிறார். வைக்கம் போராட்டத்தின் மூலம் நாடும் சீர்திருத்தம் இதுதான். அவர் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகப் பரிசுத்தமாக இருக்கிறாரோ, எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகத் துன்பத்துக்கு உள்ளாகிறாரோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு முன்னேற்றமும் அதிக சீக்கிரத்தில் ஏற்படும். எனவே, அவர் சமுதாய பகிஷ்காரம், குடும்ப உரிமைகளுக்குத் தடை, குடும்பச் சொத்தில் தமது பங்கு அபகரிக்கப்படுதல் எல்லாவற்றையும் மௌனமாக ஏற்றுக்கொண்டு விட வேண்டும். அத்தகைய கஷ்ட நஷ்டங்களை அவர் மகிழ்ச்சியுடன் சகித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது மாத்திரமல்ல, தம்மைத் துன்புறுத்துவோர் மீது அவர் தீவிர அன்பும் கொள்ள வேண்டும். அவரைத் துன்புறுத்துவோர், சீர்திருத்தக்காரர் ஏதோ பாவமான காரியம் செய்வதாகவும், அந்தத் 'தவறி'லிருந்து அவரைத் தடுக்க வேண்டுமென்றும் மனப்பூர்வமாக எண்ணுகிறார்கள். அவ்விஷயமாகப் பயன்தரத் தக்கதென்று கருதும் முறைகளை மாத்திரமே அவர்கள் கைக் கொள்ளுகிறார்கள்.

அதற்கு மாறாக சத்தியாக்கிரகி, தண்டனைகள் அடங்கிய ஒரு முறையின் மூலம் தமது சீர்திருத்தத்தை நிறைவேற்ற முயற்சிக்கவில்லை; ஆனால், தவத்தினாலும் தம்மைத் தாமே பரிசுத்தம் செய்துகொள்ளுவதாலும், துன்பத்திற்குள்ளாகியும் அதை நிறைவேற்ற முயற்சிக்கிறார். ஆகையால், தமக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமையைக் குறித்து சத்தியாக்கிரகி ஆத்திரம் கொள்ளுவது, தமக்குத் தாமே விதித்துக்கொண்டுள்ள ஒழுங்கு முறைக்கு இடையூறு செய்வதாகும். அவர் நீண்ட காலம் அம்முறையை அனுஷ்டிக்க நேரலாம்; அதற்கு முடிவே இராததுபோல்கூட தோன்றலாம். சிறிதளவு அதட்டி மிரட்டுவதோ, நியாயமாக நல்வார்த்தை கூறுவதோ, அல்லது வற்புறுத்துவதோகூடத் துரிதமாகப் பலனைக் கொடுப்பதுபோல் தோன்றலாம்.

இங்கு நான் எதை எடுத்துக்காட்ட முற்படுகிறேன் என்றால், சத்தியாக்கிரகத்தின் அதிக சக்தியை அல்ல, சத்தியாக்கிரகி தாமாக வலுவில் மேற்கொண்டுள்ள முறையில் அடங்கியுள்ள நுணுக்கங்களையேயாகும். உண்மையில் நாள் செல்லச் செல்ல, சத்தியாக்கிரகம்தான் மிகவும் துரிதமான பலனைக் கொடுக்கக்கூடிய முறை என்பதை இப்பத்திரிகையில் அடிக்கடி எடுத்துக்காட்டி யிருக்கிறேன்.

வைக்கத்திலுள்ள இளைஞர்களான சத்தியாக்கிரகிகள் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டுவது மாத்திரமே இங்கே எனது நோக்கமாகும். மறியல் மூலம் அவர்கள் பெரும்பாலும் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பொதுமக்கள் அறிவர். ஆனால், சத்தியாக்கிரகிகளில் சிலர், அவர்களுடைய குடும்பத்தாரிடமும் அவர்கள் சாதியைச் சேர்ந்தவர்களிடமும் மௌனமாக அனுபவித்து வரும் துன்பங்களைப் பற்றி அவர்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. எனினும், மௌன

மாகவும், அன்புடனும் அனுபவித்து வரும் இந்தத் துன்பங்களே, சுவர் போல் இருந்து வரும் தப்பெண்ணத்தை இறுதியில் தகர்க்கும் என்பதை நான் அறிவேன். எனவே, சீர்திருத்தக்காரர்கள் தங்களுடைய பொறுப்பைப் பூரணமாக உணர் வேண்டுமென்பதிலும், அவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே விதித்துக்கொண்டுள்ள ஒழுங்கிலிருந்து மயிரிழையும் தவறக்கூடாதென்பதிலும் நான் கவலையும் அக்கறையும் கொண்டுள்ளேன்.

— 'எங் இந்தியா' - 18-9-1924

7

சீறும் ஜ்வாலேக்கும் நடுங்கக்கூடாது

ஒரு வைக்கம் சத்தியாக்கிரகி கீழ்வருமாறு ஒரு கடிதம் எழுதியுள்ளார் :

“வைக்கம் கோவிலுக்குச் செல்லும் எந்த ரஸ்தாவில் பிரவேசிக்க உரிமை வேண்டும் என்பதற்காக இப்போது சத்தியாக்கிரகம் செய்து வருகிறார்களோ, அந்தப் பிரவேச உரிமைக்குச் சாதகமாக 21 வாக்குகளும் பாதகமாக 22 வாக்குகளும் நேற்று திருவாங்கூர் சட்டசபையில் கிடைத்துள்ளன. அதைக் குறித்து இங்குள்ள மக்கள் மிகவும் கலக்கம் அடைந்திருப்பது இயல்பேயாகும். வாக்காளர்களைச் சர்க்கார் நேரடியாக வற்புறுத்தியதன் காரணமாகவே அவ் விதம் வாக்குகள் கிடைத்து, ஜனங்களுக்கு அதிகமான வேதனையைக் கொடுத்திருக்கிறது தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த ஓர் அங்கத்தினரே, பிரவேச உரிமையை எதிர்த்துச் சர்க்கார் கட்சியில் வாக்குக் கொடுத்தார் என்பதைக் கூற நான் வெட்கமடைகிறேன். இனி மேற்கொண்டு நிலைமையில் பல்வேறு கஷ்டங்களும் சிக்கல்களும் ஏற்படும். அமைதியான சத்தியாக்கிரக முறைகளில் இப்போது உற்சாகம் அறவே குறைந்துவிட்டது. சிலர் 'நேரடி நடவடிக்கை'யையும், கோவில்களுக்குள் பலாத்காரமாகப் பிரவேசிப்பதையும் கூட உபதேசிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். சத்தியாக்கிரக முகாமிலேயே வைகுரி போயும், ஏற்பட்டுள்ளது. வந்துகொண்டிருக்கும் கோடைகால உஷ்ணம் அதிகமாகும்போது, அந்த நேரயும் அதிகமாகத் தாக்கலாம். உங்களுடைய தலைமையிலும், புனிதமான சாத்விகக் கொள்கையிலும் நம்பிக்கை வைத்து நாங்கள் போராட்டத்தை நடத்தி வருகிறோம். எனினும், கேரள மாகாண காங்கிரஸ் கமிட்டியின் உற்சாகம் குன்றி வருகிறதென்று அஞ்சுகிறேன். சென்ற பல மாதங்களாக அவர்களுடைய சொந்த முயற்சியால் அவர்கள் மிக மிகக் குறைவான தொகையே வசூல் செய்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொன்றுக்கும் நாங்கள் உங்களுடைய மதிப்பு வாய்ந்த யோசனையையும் உதவியையுமே நம்பியிருக்கிறோம். எங்களுக்குப் பணமுடை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இங்கே உங்களுடைய விஜயத்தை எல்லாச் சத்தியாக்கிரகிகளும் ஆவலுடன் எதிர்கார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது இயக்கத்திற்கு உங்கள் விஜயம் மகத்தான உதவியாக இருக்கும் என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை.”

அது ஒரு நல்ல கடிதமாகும். ஏனெனில், அது மனம் விட்டு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. உண்மை விவரங்கள் கடிதத்தில் கண்ட படி இருக்குமாயின், அதையொட்டி நான் திருவாங்கூர் சர்க்காருக்கு வாழ்த்துக் கூறுவதற்கில்லை. ஆனால், உண்மை விவரங்கள் எனக்குத் தெரியாது. எனவே, நான் நேரில் அவற்றை அறிந்து கொள்ளும் வரையில், எனது முடிவை ஒத்திவைத்துள்ளேன். வெகு சீக்கிரத்தில் நான் வைக்கத்திற்குச் செல்ல ஆவலுடையவனாக இருக்கிறேன்.

இதன் மத்தியில் சத்தியாக்கிரகிகள் சோர்வடைந்துவிட வேண்டாம். அவர்கள் அவநம்பிக்கைக்கு இடம் கொடுத்துவிடக் கூடாது. நான் படித்த தமிழ்ப் பாடங்களில் ஒரே ஒரு பழமொழி தான் என் மனத்தில் எப்போதும் பசுமையாக இருந்து வருகிறது. "அனாதைக்கு ஆண்டவன் தான் துணை" என்பதே அந்தப் பழமொழியாகும். அந்த உண்மையில் உள்ள நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டே மகத்தான சத்தியாக்கிரக சித்தாந்தம் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஹிந்து மத இலக்கியங்களிலும், உண்மையில் எல்லா மத இலக்கியங்களிலுமே, அந்த உண்மையை நிரூபிப்பதற்கான உதாரணங்கள் நிறைய இருக்கின்றன.

சத்தியாக்கிரகிகளைத் திருவாங்கூர் சர்க்கார் கைவிட்டிருக்கலாம். நானும் கைவிடலாம். ஆனால், அவர்களுக்குக் கடவுளிடம் நம்பிக்கை இருந்தால், கடவுள் அவர்களை ஒருபோதும் கைவிட மாட்டார். அவர்கள் என்னை நம்பிக்கொண்டிருப்பார்களாயின், ஒடிந்த நாணல் குச்சி மீது தாங்கள் சாய்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை அவர்கள் அறிந்துகொள்ளட்டும். அவர்களிடமிருந்து நான் பத்திரமான தூரத்தில் வசித்து வருகிறேன். நான் அவர்களுடைய கண்ணீரைத் துடைக்கலாம். ஆனால், துன்பத்திற்குள்ளாவது அவர்களுடைய ஏகபோக உரிமையாகும். அவர்கள் பரிசுத்தமாக இருப்பார்களாயின், அவர்கள் படும் கஷ்டங்களின் மூலமே அவர்களுக்கு வெற்றி கிடைக்குமென்பது நிச்சயம். கடவுள் தமது பக்தர்களைக் கடைசிவரையில் சோதிக்கிறார்; எனினும் ஒருபோதும் தாங்க முடியாத அளவுக்குச் சோதிப்பதில்லை. கடுமையான சோதனையைச் சகித்து நிற்பதற்குப் போதிய பலத்தையும் அவர் தமது பக்தர்களுக்குக் கொடுக்கிறார். அவர்களுடைய கஷ்டங்களுக்கு அவர் எல்லையும் விதிக்கிறார். வைக்கம் சத்தியாக்கிரகிகளின் சத்தியாக்கிரகம், குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு உட்பட்டோ, அல்லது குறிப்பிட்ட கஷ்ட நஷ்டங்களை அனுபவித்த பிறகோ வெற்றி பெறாவிடில், அதைக் கைவிட்டுவிட வேண்டிய ஒரு வெறும் சோதனையல்ல.

சத்தியாக்கிரகிகளுக்குக் கால எல்லை என்று எதுவுமில்லை. துன்பத்தை அனுபவிக்க அவர்களுக்குள்ள சக்திக்கும் எல்லையில்லை. எனவே, சத்தியாக்கிரகத்தில் தோல்வி என்பதே கிடையாது. அவர்களுடைய 'தோல்வி'யே, வெற்றியின் உதயமாக

இருக்கலாம். அது ஒரு ஜீவனை உற்பத்தி செய்யும் பிரசவ வேதனைக்கு ஒப்பாக இருக்கலாம்.

வைக்கம் சத்தியாக்கிரகிகள் சுயராஜ்யப் போராட்டத்திற்கு இணையான ஒரு மகத்தான போராட்டத்தை நடத்தி வருகிறார்கள். நீண்ட காலமாக நிலவிவரும் ஒரு தவறையும் தப்பெண்ணத்தையும் அகற்றுவதற்காகப் போராடி வருகிறார்கள். அவற்றிற்கு, வைதிகம், மூடபக்தி, வழக்கம், அதிகாரம் இவற்றின் ஆதரவு இருந்து வருகிறது. மதம் என்ற மாறுவேஷத்தில் நடமாடி வரும் மத எதிர்ப்பையும், அறிவு வேஷத்தில் தோற்றமளிக்கும் அறியாமையையும் எதிர்த்து நடக்கும் புனித யுத்தத்தில் மேற்கொள்ள வேண்டிய பல போராட்டங்களில், வைக்கம் சத்தியாக்கிரகிகளின் போராட்டமும் ஒன்றாகும். அவர்களுடைய போராட்டம் இரத்தக் களரியின்றி இருக்க வேண்டுமாயின், எத்தகைய கடுமையான சோதனைகள் நேரினும் அவர்கள் பொறுமையுடனிருக்க வேண்டும். சீறும் ஜ்வாலைக்கு முன்னிலையிலும் அவர்கள் நடுங்கக்கூடாது.

காங்கிரஸ் கமிட்டி அவர்களுக்கு எவ்வித உதவியும் அளிக்காமலிருக்கலாம். அவர்களுக்குப் பண உதவி எதுவும் கிடைக்காமற் போகலாம். அவர்கள் பட்டினி கிடக்கும்படியும் நேரலாம். ஆனால், அந்தகாரமான இந்தச் சோதனைகளுக்கெல்லாமிடையே சத்தியாக்கிரகிகளின் நம்பிக்கை சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்க வேண்டும்.

அவர்களுடைய நடவடிக்கை 'நேரடி நடவடிக்கை'யாகும். சத்தியாக்கிரகிகள் தங்களுடைய எதிரிகளிடம் கோபம் கொள்ளத் துணியமாட்டார்கள். எதிரிகளுக்கோவெனில் கோபம் கொள்ளுவதைத் தவிர வேறெதுவும் தெரியாது. சத்தியாக்கிரகிகளில் எல்லோரும் யோக்கியர்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அதுபோலவே, எதிரிகளில் எல்லோரும் அயோக்கியர்கள் என்றும் சொல்ல முடியாது. சத்தியாக்கிரகிகள் தங்கள் மதத்தில் ஆக்கிரமிப்பதாக எதிரிகள் உண்மையில் நம்புவதாலேயே, சத்தியாக்கிரகிகளை எதிர்த்து வருகிறார்கள். வைக்கம் சத்தியாக்கிரகம் துன்பத்தின் எடுத்துக்காட்டாகும். கோபமோ, பகையோ இன்றி துன்பத்தை ஏற்கும் சூரியோதயத்தின் முன்னிலையில், கடினமான கல் நெஞ்சமும், வெட்கக்கேடான அறியாமையும் அடியோடு மறைந்துவிடும் என்பது நிச்சயம்.

சத்தியாக்கிரக முகாமில் வைசூரி தோன்றியிருப்பதைக் குறித்து நான் பீதியடைகிறேன். அசத்தம் காரணமாகவே அந்த நோய் ஏற்படுகிறது. ஆரோக்கிய விதிகளை அனுசரித்துச் சிகிச்சை செய்வதே அதற்குப் பரிகாரமாகும். அவர்கள் வைசூரி நோயாளிகளை ஒதுக்கி வைப்பதுடன், நோய்க்குக் காரணத்தையும் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். அவர்களுடைய முகாம் முற்றிலும் ஆரோக்கியமான நிலையில் இருக்கிறதா? டாக்டர்களிடம்

வைசுரிக்கு மருந்து இல்லை. அதற்குத் தண்ணீர் சிகிச்சைதான் சிறந்த சிகிச்சை முறையாகும். குறைந்த உணவோ அல்லது உணவே சாப்பிடாமல் இருப்பதோதான் பத்திரமானது. வைசுரி நோயாளிகள் தண்ணீர் நிறைய சாப்பிட வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அந்த நோயாளிகளோ, மற்றவர்களோ, மன உறுதியை இழந்துவிட வேண்டாம். சத்தியாக்கிரகிகள் பட வேண்டிய துன்பங்களில் இந்த நோயும் ஒன்றாக இருக்கிறது. சிப்பாய்களின் முகாம்களிலும் நோய் இருக்கத்தான் செய்கிறது. துப்பாக்கிகளால் ஏற்படும் காயங்களைக் காட்டிலும் நோய்களாலேயே அதிகச் சிப்பாய்கள் மரணமடைவதாகக் கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள்.

பணத்தைப் பற்றி அவர்கள் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. அவர்களுடைய நம்பிக்கை அவர்களுக்குத் தேவையான சகல பண உதவியையும் கொண்டு வரும். எனக்குத் தெரிந்தவரையில், எந்த நல்ல லட்சியமும் பணத்தேவை காரணமாக நசித்ததில்லை.

—‘எங் இந்தியா’ - 19-2-1925

8

கொதிக்கும் வெய்யில் குளிர்ந்திருக்கும்

வைக்கம் சத்தியாக்கிரக ஆசிரமத்தில் உள்ளவர்கள் அடங்கிய கூட்ட மொன்றில் நான் பேசிய முழு விவரங்களும் கீழே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆசிரமத்தில் தாற்காலிகமாக ஐம்பது தொண்டர்களுக்குமேல் இருக்கின்றனர். வைக்கம் கோவிலின் நான்கு வாயிற்படிகளையும் காவல் புரிவதற்காக நான்கு அடைப்புகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றின் முன் தொண்டர்கள் நிற்குகொண்டோ, அல்லது உட்கார்ந்துகொண்டோ இருக்கிறார்கள். அங்கே இருக்கும்போது அவர்கள் நூற்கிறார்கள். அவர்கள் சேர்ந்தாற்போல் ஆறு மணி நேரம் அங்கே தங்கியிருக்கிறார்கள். நான் பேசியதில் பொதுவான முக்கிய விஷயங்கள் அடங்கியுள்ளன. மற்றும் அவை எல்லா சத்தியாக்கிரகிகளும் அறிந்துகொள்ள வேண்டியவை. எனவே, அதை மீண்டும் இங்கே குறிப்பிடுகிறேன்:

பூரணமானதென்றும் திருப்திகரமானதென்றும் நான் கருதும் அளவுக்கு, உங்களுடன் நான் அளவளாவிப் பேசாமல் செல்லுவதைக் குறித்து வருந்துகிறேன். இதற்கு மேல் அதிகமாக நான் எதுவும் செய்வதற்கில்லையென்று தோன்றுகிறது. எனது பிரயாணத்திட்ட ஏற்பாடுகளைச் செய்திருப்போர், வைக்கத்தைத் தவிர மற்றவிடங்களையும் நான் சென்று பார்க்க வேண்டுமென்றும், இயக்கத்திற்கு அது உதவியாக இருக்குமென்றும் கருதுகிறார்கள். அவர்களுடைய யோசனைக்கு நான்

இணங்கியுள்ளேன். எனினும், இயக்கத்தின் வெற்றி, அதிகமாக உங்களைப் பொறுத்திருக்கிறதேயன்றி வெளி ஆதரவை அல்ல. இது கடந்த அனுபவத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட எனது உறுதியான கொள்கையாகும். உங்களிடம் ஒன்றும் இராவிட்டாலோ, உங்களிடம் அதிகமாக ஒன்றும் இராவிட்டாலோ, இதுபோன்ற அவசர விஜயத்தினால் எவ்வளவு உற்சாகம் ஏற்பட்டாலும் அதனால் பலன் உண்டாகாது. நான் இங்கே வந்திராவிட்டாலும், பொதுஜனங்களிடையே உற்சாகம் ஏற்பட்டிராவிட்டாலும், நீங்கள் உங்கள் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமின்றி உண்மையாக நடந்துகொள்ளும் பட்சத்தில், இயக்கத்திற்கு எவ்விதக் குறையும் இராது. இதுபோன்ற இயக்கத்திற்குத் தேவையான எல்லா உற்சாகமும் உங்களுடைய தொண்டினாலேயே ஏற்பட்டிருக்கும். எனவே, இங்கே நான் இன்னும் அதிகநேரம் கழித்திருந்தால், அது பிரயோசனகரமாக இருந்திருக்கும். ஆனால், நண்பர்களின் ஆலோசனைக்கு எதிராக அவ்விதம் செய்ய முடியவில்லை.

எனினும், உங்களிடமிருந்து நான் என்ன எதிர்பார்க்கிறேன் என்பதை, எவ்வளவு சுருக்கமாகக் கூற முடியுமோ அவ்வளவு சுருக்கமாகக் கூற விரும்புகிறேன். இயக்கத்தின் ராஜ்ய அம்சத்தை மறந்து விடும்படி உங்களை நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்தப் போராட்டத்தினால் ஏற்படக்கூடிய ராஜ்ய விளைவுகளைப் பற்றி நீங்கள் அக்கறை கொள்ள வேண்டியதில்லை. அவற்றில் நீங்கள் அக்கறை கொண்டால், இயக்கத்தின் உண்மையான பலனை நீங்கள் இழப்பதுடன், ராஜ்ய பலாபலன்களையும் அடைய முடியாமற் போய்விடும். பின்னர், போராட்டம் உண்மையான உஷ்ண கட்டத்தை அடையும்போது, அதைச் சமாளிக்கும் ஆற்றல் உங்களிடம் இராது. எனவே, நான் கூறுவது உங்களைப் பீதியடையும்படி செய்வதாக இருப்பினும், இந்தப் போராட்டத்தின் உண்மையான தன்மையை உங்களிடம் விளக்கிக் கூற நான் ஆர்வம் உடையவனாக இருக்கிறேன்.

இது, ஹிந்துக்களுக்கு ஆழ்ந்த மதசம்பந்தமான ஒரு போராட்டமாகும். ஹிந்து மதத்திலுள்ள மாபெரும் களங்கத்தை அகற்ற நாம் முயற்சித்து வருகிறோம். நெடுங்காலமாக இருந்து வரும் தப்பெண்ணத்தை எதிர்த்து நாம் போராட வேண்டியிருக்கிறது. கோவிலைச் சுற்றியுள்ள ரஸ்தாக்கள் பொது ரஸ்தாக்கள் என்றே நாம் உறுதியாகக் கருதுகிறோம். அவற்றை நெடுங்காதாருக்குத் திறந்துவிடவே நாம் போராடி வருகிறோம். இது மகத்தான போராட்டத்தில் ஒரு சிறிய தகராறேயாகும்.

வைக்கத்திலுள்ள ரஸ்தாக்களைத் திறப்பதுடன் நமது போராட்டம் முடிவுறுவதாயின், அதைப்பற்றி நான் என் மண்டையைக் குழப்பிக் கொள்ள மாட்டேன் என்பது நிச்சயம். எனவே, நீங்கள் வைக்கத்திலுள்ள ரஸ்தாக்களை நெடுங்காதாருக்குத் திறப்பதுடன் போராட்டம் முடிந்துவிடும் என்று நினைத்தால், நீங்கள் தவறு செய்தவர்களாவீர்கள். அந்த ரஸ்தாக்கள் திறக்.

கப்பட்டே தீரவேண்டும். ஆனால், அதுதான் போராட்டத்தின் ஆரம்பமாகும். முடிவு என்னவெனில், திருவாங்கூர் முழுவதும் உள்ள அத்தகைய ரஸ்தாக்கள் யாவும் நெருங்காதாருக்குத் திறக்கப்பட வேண்டும். அது மாத்திரமல்ல, நமது முயற்சிகளின் பலனாக, தீண்டாதார், நெருங்காதார் இவர்களின் பொதுவான நிலையைச் சீர்திருத்த வேண்டுமென நாம் எதிர்பார்க்கிறோம். அதற்கு நாம் மகத்தான தியாகம் செய்ய வேண்டும். எதிரிகள் மீது பலாத்கார முறைகளைக் கைக்கொண்டு நாம் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்பது நமது நோக்கமல்ல. அவ்விதம் செய்வது பலாத்காரத்தினாலோ அல்லது நிர்ப்பந்தத்தினாலோ எதிரிகளின் மனத்தை மாற்றுவதாகும். மதசம்பந்தமான விஷயங்களில் நிர்ப்பந்தத்தைக்கொண்டு வருவது, நம்மை நாமே தற்கொலை செய்துகொள்ளுவதாகுமென்பதில் ஐயமில்லை. கண்டிப்பான அகிம்சை முறையில், அதாவது நாமே துன்பத்திற்குள்ளாகி, இந்தப் போராட்டத்தை நடத்தி வரவேண்டும். சத்தியாக்கிரகத்தின் பொருள் அதுதான்.

லட்சியத்தை நோக்கிச் செல்லும் யாத்திரையில் உங்கள் மீது கஷ்டங்கள் திணிக்கப்பட்டாலும், இயல்பாகவே நீங்கள் அனுபவிக்கும்படி நேர்ந்தாலும், அவற்றையெல்லாம் தாங்கும் சக்தி உங்களுக்கு இருக்கிறதா என்பதே கேள்வியாகும். நீங்கள் கஷ்டங்களை அனுபவிக்கும்போதுகூட உங்கள் எதிரிகள்மீது உங்களுக்கு வெறுப்பு இருக்கக் கூடாது; வெறுப்பின் அறிகுறிகூட இருக்கக்கூடாது. அதற்கு மாறாக, எதிரிகள் மீது நீங்கள் அன்பு காட்ட வேண்டுமென்றும் நான் விரும்புகிறேன். அதற்கு வழி என்னவெனில், நீங்கள் உங்களுடைய நோக்கம் எவ்வளவு யோக்கியப் பொறுப்பானதென்று கருதுகிறீர்களோ, அது போலவே எதிரிகளின் நோக்கமும் யோக்கியப் பொறுப்பானதென்று நீங்கள் கருத வேண்டும். அது கஷ்டமான காரியம் என்பதை நான் அறிவேன். நேற்று எனக்கும் அது கஷ்டமாக இருந்தது. கோவில் ரஸ்தாக்களில் நெருங்காதாருக்கு அனுமதி மறுக்கும் உரிமையை வற்புறுத்திய நண்பர்களோடு நேற்று நான் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, அவர்களுடைய யோக்கியப் பொறுப்பிற்கு மதிப்புக் கொடுப்பது கஷ்டமாக இருந்ததென்பதை நான் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் சுயநலத்தை மனதிற்கொண்டே பேசினார்கள் என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். இந்நிலையில், அவர்களின் நோக்கம் கண்ணியமானதென்று நான் அவர்களுக்கு எப்படி மதிப்புக் கொடுக்க முடியும்? இதையே நான் நேற்றும் இன்று காலையிலும் நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன்.

பிறகு நான் செய்தது இதுதான்: “அவர்களுடைய சுயநலனே அல்லது சொந்த அக்கறையோ எங்கே இருக்கிறது? அவர்கள் அவர்களுடைய நோக்கத்தை நிறைவேற்ற வேண்டியிருக்கிறது என்பது உண்மையே. அதுபோலவே, நாமும் நமது நோக்கத்தை நிறைவேற்ற வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால், நமது

நோக்கம் பரிசுத்தமானதென்றும், எனவே சுயநலமற்றதென்றும் நாம் எண்ணுகிறோம். தன்னலமற்ற தன்மை எங்கே முடிகிறது, தன்னலம் எங்கே ஆரம்பமாகிறது என்பதை யார் தீர்மானிப்பது? தன்னலமற்ற தன்மை தன்னலத்தின் கலப்பற்ற உருவாக இருக்கலாம்.” இவ்விதமெல்லாம் என்னை நானே கேட்டுக் கொண்டேன். இதை நான் வாதத்திற்காகக் கூறவில்லை. உண்மையில், என் மன உணர்ச்சியையே கூறுகிறேன். அவர்களுடைய கருத்தின் கோணத்திலிருந்து அவர்களது மனநிலையை நான் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். அவர்கள் ஹிந்துக்களாக இராவிடில், நேற்று பேசியதைப் போல் அவர்கள் பேசியிருக்க மாட்டார்கள். எதிரிகளின் நிலையிலிருந்து கொண்டு எதிரிகள் நினைப்பதுபோல் நாம் விஷயங்களை நினைக்கத் தொடங்கிய உடனேயே, எதிரிகளிடம் முற்றிலும் நியாயமாக நடந்து கொள்ளுவது சாத்தியமாகிவிடும்.

ஆனால், இதற்கு மனம் விருப்பு வெறுப்பற்று இருக்க வேண்டுமென்பதை நான் அறிவேன். அத்தகைய நிலையை எட்டிப் பிடிப்பது மிகவும் கஷ்டமாகும். ஆயினும் ஒரு சத்தியாக் கிரகிக்கு அத்தகைய நிலை முற்றிலும் அத்தியாவசியம். நாம் எதிரிகளின் நிலையில் இருந்துகொண்டு, அவரது கருத்தை அறிந்து கொண்டுவிட்டால், உலகத்தில் துன்பங்களும் தப்பெண்ணங்களும் பெரும்பாலும் மறைந்துவிடும். பின்னர் நாம் எதிரிகளுடன் விரைவில் சமரசம் செய்து கொள்ளுவோம்; அல்லது அவர்களது குறைகளைப் பொறுத்து, அவர்களிடம் பெருந்தன்மையுடன் நடந்துகொள்ளுவோம். ஆனால், இப்போது நாம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், எதிரிகளுடன் விரைவில் சமரசம் செய்து கொள்ளுவதென்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை. ஏனெனில், நமது கொள்கைகள் முற்றிலும் வேறுனவை. எனினும் அவர்கள் மனத்தில் ஒன்றும் வாக்கில் ஒன்றும் வைத்துப் பேசவில்லையென நாம் அவர்கள் விஷயத்தில் பெருந்தன்மையுடன் நம்பலாம்.

நெருங்காதாருக்கு ரஸ்தாக்களைத் திறந்துவிட அவர்கள் விரும்பவில்லை. அவர்கள் அவ்விதம் கூறுவதற்குக் காரணம் சுயநலமாக இருந்தாலும்கூட, அல்லது அறியாமையாக இருந்தாலும்கூட, அவர்கள் அவ்வாறு கூறுவது தவறு என நாம் உண்மையில் நினைக்கிறோம். எனவே அவர்கள் கூறுவது தவறு என்பதை நாம் அவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டவேண்டியது கடமையாகும். நாம் துன்பத்திற்கு உள்ளாவதன் மூலம் அதை எடுத்துக்காட்ட வேண்டும். நீண்டகாலமாக இருந்துவரும் தப்பெண்ணங்கள் மதசம்பந்தமான ஆதாரத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்குமாயின், நியாயத்தை உணரும்படி எதிரிகளுக்கு வேண்டுமோ விடுப்பதனால் மாத்திரம் யாதொரு பலனும் ஏற்படாது. துன்பத்திற்குள்ளாவதன் மூலம் நியாயம் பலம் பெறுகிறது. துன்பத்திற்குள்ளாவது எதிரிகளின் அகக் கண்களைத் திறக்கின்றது. எனவே, நமது நடவடிக்கைகளில் நிர்ப்பந்தத்தின்

அறிகுறியே இருக்கக்கூடாது. நாம் பொறுமையை இழந்துவிடக் கூடாது. நாம் கைக்கொள்ளும் முறைகளில் நமக்கு நிரந்தரமான நம்பிக்கை இருக்கவேண்டும்.

நாம் இப்போது கைக்கொண்டுள்ள முறைகள் இவைதான் : நாம் நான்கு அடைப்புகளுக்கு அருகில் செல்லுகிறோம். நாம் தடுக்கப்பட்டால், கீழே உட்கார்ந்து நாள் தவறாமல் நூல் நூற்க முற்படுகிறோம்.

அதன் பயனாக, ரஸ்தாக்கள் திறக்கப்பட்டே தீருமென்பதில் நமக்கு நம்பிக்கை இருக்கவேண்டும். அது மிகவும் கஷ்டமான, தாமதமான ஒரு முறை என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால், சத்தியாக்கிரகத்தின் சக்தியில் உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்குமாயின், தாமதமான, அணு அணுவாக வேதனையைக் கொடுக்கும் இந்தச் சித்திரவதையிலும், துன்பத்திலும் நீங்கள் ஆனந்தம் கொள்ளவேண்டும். அப்படியாயின், நீங்கள் நாள் தவறாமல் சென்று கொதிக்கும் வெய்யிலில் உட்காருவதால் ஏற்படும் கஷ்டத்தையும் அசௌகரியத்தையும் உணர மாட்டீர்கள். லட்சியத்திலும், லட்சியத்தை அடைவதற்கான முறைகளிலும், கடவுளிடத்திலும் உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்குமாயின், கொதிக்கும் வெய்யில் உங்களுக்குக் குளிர்ச்சியாக இருக்கும். நீங்கள் களைத்துப்போய், “இப்படியே இன்னும் எவ்வளவு காலமோ” என்று கூறக்கூடாது; ஒரு போதும் கோபமடையக் கூடாது. இது, ஹிந்து மதம் பொறுப்பாளியாக உள்ள பாவத்துக்கு நீங்கள் செய்யவேண்டிய தவத்தின் ஒரு சிறு பகுதியேயாகும்.

நான் உங்களை இந்த இயக்கத்தின் சிப்பாய்களாகக் கருதுகிறேன். நீங்கள் விஷயங்களை உங்களுக்குள்ளாகவே ஆராய்ந்து பார்ப்பது சாத்தியமல்ல. ஆசிரம நிர்வாகத்தில் உங்களுக்குள்ள நம்பிக்கையே நீங்கள் இங்கே வந்திருப்பதற்குக் காரணம். என் மீது நம்பிக்கை என்று அர்த்தமில்லை; நான் ஆசிரமத்தின் நிர்வாகி அல்ல. கொள்கைகள், பின்பற்ற வேண்டிய பொதுவான வழி, இவை சம்பந்தப்பட்ட வரையில் நான் இயக்கத்தை நடத்தி வருகிறேன். எனவே, இப்போதைக்கு நிர்வாகிகளாக இருப்பவர்களிடம் உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும். ஆசிரமத்திற்கு வருமுன் தீர்மானிக்க வேண்டியது உங்கள் இஷ்டத்தைப் பொறுத்த விஷயமாகும். நீங்கள் இஷ்டப்பட்டு ஆசிரமத்திற்கு வந்துவிட்டால், பின்னர் ஏன், எதற்கு என்று கேட்காமல் நீங்கள் உங்களுக்கு இடப்பட்ட தொண்டை யாதொரு ஆட்சேபணையுமின்றி செய்து முடிக்கவேண்டும்.

நாம் சக்திவாய்ந்த ஒரு நாடாக வரவேண்டுமாயின், அப்போதைக்கப்போது உங்களுக்கு இடப்படும் கட்டளைகள் எல்லாவற்றிற்கும் நீங்கள் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டும். இந்த ஒரே வழியின் மூலம்தான் ராஜ்ய வாழ்க்கையையோ அல்லது

மத சம்பந்தமான வாழ்க்கையையோ உருவாக்க முடியும். சில கொள்கைகளை நீங்கள் உங்களுக்குள்ளேயே தீர்மானித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அந்தக் கொள்கைகளுக்கு இணங்க நீங்கள் போராட்டத்தில் சேர்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். அடைப்புகள் இருக்குமிடம் சென்று சத்தியாக்கிரகம் செய்வோரைப் போலவே, ஆசிரமத்தில் பின் தங்கியிருப்பவர்களும் போராட்டத்தில் அவ்வளவு பங்கு எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

போராட்ட சம்பந்தமான வேலையில் ஒவ்வொரு பகுதியும் மற்றொன்றைப் போல் முக்கியமானதுதான். எனவே, ரஸ்தா அடைப்புகளில் நூற்பதைப்போலவே, ஆசிரமத்தில் ஆரோக்கிய சம்பந்தமான அலுவல்களைச் செய்வதும் முக்கியமானதுதான். இவ்விடத்தில் கக்கூசுகளையும், ஆசிரமத்தைச் சுற்றிலும் மதிலுக்கு உட்பட்டுள்ள வெளிப்புறங்களையும் சுத்தம் செய்வது, நூற்பதைக் காட்டிலும் அதிக அருவருப்பாக இருக்குமாயின், அவ்விதம் சுத்தம் செய்வதுதான் அதிக முக்கியமும் லாபகரமானதும் ஆகும் என்று கருத வேண்டும். சோம்பேறித்தனமான பேச்சில் ஒரு நிமிஷம்கூட வீணாக்கக் கூடாது. நம் முன் உள்ள வேலையில் நாம் இரண்டறக் கலந்து விடவேண்டும். நம்மில் ஒவ்வொருவரும் அந்த உணர்ச்சியுடன் வேலை செய்யும் பட்சத்தில், வேலை செய்வதில்கூட ஆனந்தம் இருப்பதை நீங்கள் பார்க்கலாம். ஆசிரமத்தில் உள்ள எதையும், ஒவ்வொரு பைசா பெறுமான சொத்தையும் நீங்கள் உங்கள் சொந்த சொத்தாகக் கருதவேண்டும். இஷ்டம்போல் வீண் செலவு செய்யக்கூடிய சொத்தாக எண்ணக் கூடாது. ஒரு தானியம் அரிசியையோ, அல்லது ஒரு துண்டுக் காகிதத்தையோ நீங்கள் வீணாக அழிக்கக் கூடாது. அதுபோலவே, உங்கள் நேரத்தில் ஒரு நிமிஷத்தைக் கூட வீண் செலவு செய்யக்கூடாது. நமது நேரம் நம்முடைய தல்ல. அது நாட்டுக்குச் சொந்தமாகும். அதை உபயோகிக்கும் விஷயத்தில் நாம் தருமகர்த்தாக்களாக இருந்து வருகிறோம்.

இதெல்லாம் கடுமையாகவும் கஷ்டமாகவும் உங்களுக்குத் தோன்றும் என்பதை நான் அறிவேன். நான் விவரித்துள்ள முறை கடினமானதாக இருக்கலாம். எனினும், அதை வேறெந்த விதத்திலும் விவரிப்பது என்னால் முடியாத காரியம். ஓர் எளிதான காரியமென்று நம்பி, என்னையோ அல்லது உங்களையோ நான் ஏமாற்றுவது தவறாகும்.

நமது மதத்தில் மிகுந்த ஊழல் படர்ந்திருக்கிறது. நம் நாடு சோம்பேறிகள் அடங்கிய நாடாகிவிட்டது. நேரம் எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்ற உணர்வையே நாம் இழந்துவிட்டோம். நமது நடவடிக்கைகளில் தன்னலமே ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. நம்மில் உயர்ந்த நிலையில் இருப்பவர்களிடையேயே பரஸ்பரம் பொறாமை தாண்டவமாடுகிறது. நாம் ஒருவருக்கொருவர் அன்புடனே, பெருந்தன்மையுடனே நடந்து கொள்ளுவதில்லை. இவ்

விஷயங்களை யொட்டி நான் உங்கள் கவனத்தை இழுக்காவிடில், இந்தத் தீமைகளை நம்மிடையே இருந்து களைவது சாத்தியமாகாது.

தயவு தாட்சண்யமின்றி உண்மையை நாடுவதும், உண்மையைக் கண்டு பிடிக்க உறுதி கொள்ளுவதுமே சத்தியாக்கிரகமாகும். நீங்கள் செய்யும் காரியத்தின் முக்கியத்துவத்தை நீங்கள் உணர்ந்துகொள்ளுவிர்களென நம்புவதைத் தவிர நான் வேறு என்ன செய்ய முடியும்? நீங்கள் உணர்ந்து கொண்டால், நீங்கள் செல்லும் வழி எளிதாக இருக்கும். எப்படியெனில், அப்போது உங்களுக்கு நேரும் கஷ்டங்களில் நீங்கள் ஆனந்தம் கொள்ளுவிர்கள்; ஒவ்வொருவரும் நம்பிக்கையிழந்து கலங்கும்போது, நீங்கள் நம்பிக்கை காரணமாக மகிழ்ச்சியடைவீர்கள்.

மத நூல்களில் ரிஷிகளும் கவிகளும் கொடுத்துள்ள உதாரணங்களில் எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு. உதாரணமாக, கொதிக்கும் எண்ணெயில் சுதன்வாவை மூழ்கடித்தபோது, அவர் சிரித்துக்கொண்டிருந்தாராம். அவ்விதம் நடந்திருக்கக்கூடும் என்பதை நான் முற்றிலும் நம்புகிறேன். அவருக்குக் கொதிக்கும் எண்ணெயில் கிடப்பதைக் காட்டிலும் தம்மைச் சிருஷ்டித்த இறைவனை மறப்பது சகிக்க முடியாத சித்திரவதையாக இருந்தது. சுதன்வாவுக்கு இருந்த நம்பிக்கையில் ஒரு பொறி இந்தப் போராட்டத்தில் இருக்குமாயின், சிறு கஷ்டங்களைச் சகித்துக் கொள்ளுவதில் நமக்குச் சிரமம் இராது.

—'எங் இந்தியா' - 19-3-1925

9

வெடிமருந்தைவிட அதிக சக்தியுள்ளது

ஆரம்பத்திலிருந்தே வைக்கம் சத்தியாக்கிரகத்தை அறிவையுட்டும் ஒரு சக்தியாக உபயோகிக்கவே உத்தேசித்தனர்; வைதிகர்களை நிர்ப்பந்தப்படுத்தும் ஒரு கருவியாக அதை உபயோகிக்க ஒரு போதும் உத்தேசிக்கவில்லை என்பதை நான் துணிந்து கூறமுடியும். அதன் காரணமாகவே, வைதிகர்களுக்கு எதிரான உண்ணாவிரதம் கைவிடப்பட்டது. தருமசங்கடமான நிலைமையை உண்டு பண்ணி சர்க்காரை நிர்ப்பந்தப் படுத்தக் கூடாது என்பதற்காகவே, சத்தியாக்கிரகிகள் அடைப்புகளை மீறிச் செல்லாமல் மரியாதை காட்டி வருகிறார்கள். போலீசாரை ஏமாற்ற முயற்சி செய்யாததற்கும் அதுதான் காரணம். வெட்கக் கேடான, பாவமான ஒரு மூடநம்பிக்கை என்று சீர்திருத்தவாதிகளுக்குத் தோன்றும் ஒரு விஷயம், வைதிகர்களுடைய நம்பிக்கையின் ஒரு முக்கிய அம்சமாக இருக்கிறது என்பதையும்

உணர்ந்திருக்கிறார்கள். அதனால்தான், சத்தியாக்கிரகிகள் வைதிகர்களின் பகுத்தறிவுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளனர். எனினும், விடாப்பிடியான கொள்கைகள் உடையோரின் பகுத்தறிவுக்கு வேண்டுகோள் விடுப்பதால் யாதொரு பலனும் ஏற்படாதென்பது அனுபவத்தின் மூலம் தெரிந்ததாகும். வாதத்தினால் அல்ல, சத்தியாக்கிரகிகள் துன்பத்திற்கு உள்ளாவதன் மூலமே அறிவுக் கண்ணைத் திறக்க முடியும். சத்தியாக்கிரகிகள் பிறருடைய இருதயத்தின் மூலமே அறிவை எட்ட முயற்சிக்கின்றனர். பொதுமக்களின் அபிப்பிராயத்தைத் தட்டி எழுப்புவதே இருதயத்தைத் தொடும் முறையாகும். துப்பாக்கி வெடி மருந்தைக் காட்டிலும் பொதுமக்களின் அபிப்பிராயம் மகத்தான சக்தியுடையது. இது உண்மை என்பதை வைக்கம் சத்தியாக்கிரகம் நிரூபித்திருக்கிறது. அதாவது அது, அவர்களின் லட்சியத்தில் இந்தியா முழுவதும் கவனம் செலுத்தும்படி செய்திருக்கிறது; அந்தச் சீர்திருத்தத்தை ஆதரித்துக் கொண்டு வந்த தீர்மானத்தை யொட்டி திருவாங்கூர் சட்ட சபையில் குறிப்பிடத் தக்கவாறு விவாதம் நடக்கும்படி செய்திருக்கிறது; இறுதியாக, திருவாங்கூர் திவானிடமிருந்து தீர்க்காலோசனையுடன் கூடிய ஒரு பதில் கிடைக்கும்படியும் செய்திருக்கிறது. எனவே, சத்தியாக்கிரகிகள் தங்களுடைய பொறுமையையும், துன்பத்தை அனுபவிக்கும் ஆற்றலையும் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்து வருவார்களாயின், வெற்றி நிச்சயம் என்பது எனது உறுதியான அபிப்பிராயம்.

—'எங் இந்தியா' - 19-3-1925

10

வைக்கம் சத்தியாக்கிரகம் முதற்படியே

திருவாங்கூர் போலீஸ் கமிஷனர் ஸ்ரீ பிட்டிற்கும் எனக்கும் நடந்த கடிதப் போக்குவரத்தை வாசகர்கள் பத்திரிகைகளில் பார்த்திருப்பார்கள். அந்தச் சீர்திருத்தத்தைத் திருவாங்கூர் சர்க்கார் ஆதரிக்கிறார்கள் என்பதும், வெகு விரைவில் அதை நிறைவேற்ற உறுதி கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதும் கடிதப் போக்குவரத்திலிருந்து இம்மியளவும் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றித் தெரிகிறது. சீர்திருத்தத்தை சாதி ஹிந்துக்களில் பெரும்பாலோர் விரும்புகின்றனர்; ஒடுக்கப்பட்ட வகுப்பினருக்கு எதிராக உள்ள தடைக்கு உண்மையான ஹிந்து வேத நூல்களில் ஆதாரமில்லை;—இந்த எண்ணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே தற்போதைய இயக்கம் ஆரம்பமாயிற்று. எனவே, இந்தப் பிரச்சனையை யொட்டி பொதுஜன வாக்கு எடுப்பதற்கோ அல்லது

விளக்கம் கூறுவதற்கோ நான் ஒத்துக்கொண்டதன் மூலம், சீர்திருத்தத்திற்கே அபாயம் ஏற்படும்படி நான் செய்துவிட்டதாக யாரும் எண்ணவேண்டாம். அவ்வித யோசனைகளை நான் கூறாமலிருந்தால்தான், பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு யாதொரு உபாயமும் கூறச் சக்தியற்றவன் என்று பிறர் எண்ணும்படி நேர்ந்திருக்கும். என் போன்ற சத்தியாக்கிரகி அத்தகைய யோசனைகளைக் கூறுவது முற்றிலும் இயல்பேயாகும். அந்த யோசனைகளை வைதிகர் கோஷ்டியினர் கூறியிருந்தால், நான் அவற்றை நிராகரிக்க மாட்டேன். நமது இயக்கம், வைதிக கோஷ்டியைச் சேர்ந்த வெகு சிலரைத் தவிர வேறு எந்த இடத்திலும் ஆச்சரியகரமான ஆதரவு பெறுவதற்கு எனது யோசனைகளே வழி செய்தன என்று நான் துணிந்து கூறுவேன். சீர்திருத்தத்திற்குப் பெரும்பாலான சாதி ஹிந்துக்களின் உண்மையான எதிர்ப்பு இருந்திருக்குமாயின், அல்லது சீர்திருத்தத்திற்கு சாஸ்திரங்களின் ஆதரவு இருக்கிறது என்பதில் ஏதாவது சந்தேகம் இருந்திருக்குமாயின், சத்தியாக்கிரகத்தின் போக்கே முற்றிலும் வேறு விதமாக இருந்திருக்கும். அப்போது அது மதத்தில் ஒரு மாறுதல் செய்ய வேண்டிய அவசியத்தை வற்புறுத்துவதற்காக ஏற்பட்ட இயக்கமாக இருந்திருக்கும்; மதத்திற்கு முரணான ஒரு வழக்கத்தை ஒழிப்பதற்காக ஏற்பட்ட இயக்கமாக இருந்திராது.

இயக்கத்தின் முக்கிய நிர்வாகிகள், எனது யோசனைகளின் நியாயத்தை ஒரு போதும் ஆட்சேபிக்கவில்லை. அவர்களைக் கலந்து ஆலோசிக்காமலும், அவர்களுடைய பூரண சம்மதமில்லாமலும் நான் எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொள்ள முடியாது.

எனவே, இப்போது ஏற்பட்டுள்ள ஒப்பந்தத்தைப் பூரணமாக, அதன் வாசகத்தின்படியும், உட்கருத்துக்கு முரணின்றியும் நிறைவேற்ற வேண்டியது வைக்கம் சத்தியாக்கிரகிகளின் கடமையாகும். ஒவ்வோரிடத்திலும் சாதி ஹிந்துக்கள் அளித்துள்ள வாக்குறுதிக்கு இணங்க, அவர்கள் இயக்கத்திற்கு ஆதரவு அளிக்க வேண்டியது கடமையாகும். அப்போதுதான் போராட்டம் துரிதமாகவும் வெற்றிகரமாகவும் முடிவடையும். ஒரு சமரசம் ஏற்படும் வரையில், சத்தியாக்கிரகிகள் எல்லைக் கோட்டை மீறிச் செல்லக் கூடாது. அதுதான், சத்தியாக்கிரகிகள் ஒப்பந்தத்தின் வாசகத்தை நிறைவேற்றுவதாகும். ஒப்பந்தத்தின் நோக்கம் நிறைவேற வேண்டுமாயின், சத்தியாக்கிரகிகள் சாந்தமாகவும், மிகுந்த பணிவுடனும் நடந்து கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் சீர்திருத்த எதிரிகளுக்குக் காட்டும் மாறாத மரியாதை, எதிர்ப்பின் உக்ரத்தைத் தணித்துவிடும். சீர்திருத்தத்தைச் சர்க்கார் எதிர்ப்பதாக சத்தியாக்கிரகிகள் கருதக் கூடாது; எவ்வளவு சீக்கிரம் சாத்தியமோ அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் சீர்திருத்தத்தை நிறைவேற்றுவதாகச் சர்க்கார் உறுதி கூறியிருக்கிறார்கள் என்றே கருத வேண்டும். மகாராணி, திவான், அல்லது போலீஸ்

கமிஷனர் இவர்களுடைய உறுதி மொழியைச் சந்தேகிப்பதற்கு எவ்விதக் காரணமும் இல்லை.

ஆசிரமத்தில் உள்ள சத்தியாக்கிரகிகளின் நடத்தை, எல்லைக் கோட்டில் சத்தியாக்கிரகம் செய்வோரின் நடத்தையைப் போலவே இருக்க வேண்டும். ஆசிரமத்தில் உள்ள ஒவ்வொருவரும் தமக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அலுவல்களை மிகவும் சுறுசுறுப்புடன் செய்பவராக இருக்க வேண்டும். எளிமைக்கும் ஆரோக்கியத்திற்கும் ஆசிரமம் ஓர் உதாரணமாகத் திகழ வேண்டும். ஓய்வு நேரங்களில் எல்லாம் ராட்டினத்தில் நூற்பதாக ஆசிரமத்தில் உள்ளவர்கள் பிரதிக்கை செய்திருக்கிறார்கள். அங்கே நூற்றல், பஞ்ச அடித்தல், நெசவு இலாகாக்களில் எத்தனையோ அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. ஆசிரமத்தில் உள்ள ஒவ்வொருவரும் சிறந்த நெசவாளியாக வர முடியாவிட்டாலும், பஞ்ச அடிப்பதிலும் நூற்பதிலும் ஒவ்வொருவரும் நிபுணராக இருக்க வேண்டும். ஆசிரம அங்கத்தினர்கள் குறைந்த பட்சம் தங்களுக்குத் தேவையான துணிகளையாவது தாங்கள் நூற்றும் நெய்தும் தீரவேண்டும். அவர்கள் ஹிந்தி மொழியையும் நன்றாகக் கற்க வேண்டும்.

மற்றும் ஆசிரமத்தில் உள்ளவர்கள் ஹிந்து மதத்தின் கௌரவத்திற்கும் கண்ணியத்திற்கும் தாங்கள் பொறுப்பாளிகள் என்று கருத வேண்டும். கோவில்களைச் சுற்றிலும் உள்ள ரஸ்தாக்களைத் திறக்கும்படி செய்வதுடன், அவர்களுடைய போராட்டம் முடிந்துவிடாது. அது, ஹிந்து மதத்தில் படிந்துள்ள ஊழல்களைக் களைந்து ஹிந்து மதத்தைப் பரிசுத்தம் செய்வதற்கான மகோன்னதமான ஒரு போராட்டத்தின் ஆரம்பமேயாகும். எதிர்க் கட்சியைக் கவனித்து நடக்காதவர்களோ அல்லது வைதிகர்களின் உணர்ச்சிகளைப் புண்படுத்துவோரோ, சீர்திருத்தக்காரர்கள் அல்ல. பரிசுத்தமான நடத்தையிலும், சாஸ்திரங்களில் உள்ள உத்தமமான, சிறந்த தத்துவங்களில் கொண்டுள்ள பயபக்தியிலும் சீர்திருத்தக்காரர்கள் மிகச் சிறந்த வைதிகர்களுடன் போட்டி போடுவார்கள். மிகவும் ஆழ்ந்து சிந்திக்காமல் அவர்கள் வேத நூல்களின் அதிகாரத்தை அசட்டை செய்யமாட்டார்கள். அந்த நோக்கத்துடன் சிலர் சமஸ்கிருதம்கூடக் கற்றுக் கொண்டு, வேத நூல்களின் கட்டளைகளுக்கு உட்பட்டு சீர்திருத்த சாத்தியக் கூறுகளையும் ஆராய்ச்சி செய்வார்கள். அவர்கள் அவசரப்பட மாட்டார்கள். அவர்களுடைய கொள்கைகளான சத்தியத்திற்கும் அகிம்சைக்கும் முரணின்றி அவர்கள் தைரியமாக எல்லா முறைகளையும் கைக்கொண்ட பின், பண்டைய ரிஷிகளைப் போல் பொறுமையையும் நம்பிக்கையையும் அணிகலனாகக் கொண்டிருப்பார்கள்.

ரஸ்தாக்களைத் திறப்பது, சீர்திருத்த ஏணியில் முதற்படியே யாகும். பொதுவாகக் கோவில்கள், பொதுக் கிணறுகள், பொதுப் பள்ளிக்கூடங்கள் எல்லாம் சாதி ஹிந்துக்களுக்குச் சமமாகத்

தீண்டாதாருக்கும் திறக்கப்பட வேண்டும். எனினும், சத்தியாக் கிரகிகளின் தற்போதைய லட்சியம் அதுவல்ல. அநேகமாக எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களும் தீண்டாதாருக்குத் திறக்கப் பட்டுள்ளன. ஆனால், கோவில்கள், பொதுக் கிணறுகள், பொதுக் குளங்கள் முதலியன அவர்களுக்குத் திறக்கப்படவில்லை. இவ் விஷயமாகப் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்க வேண்டும். சீர்திருத்தத்தை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றுமுன், பெரும் பான்மையோரின் மனத்தை மாற்ற வேண்டும்.

இதன் மத்தியில், தீண்டாதாருக்கும் மற்ற ஹிந்துக்களுக்கும் திறக்கப்படும் கோவில்களை ஸ்தாபிக்க வேண்டும்; குளங் களையோ, கிணறுகளையோ வெட்ட வேண்டும். தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கம் மகத்தான முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை. விவேகமின்மை அல்லது மித மிஞ்சிய உற்சாகம் காரணமாக நாம் அந்த முன்னேற்றத்துக்குத் தடை செய்யாமல் இருப்போமாக. பிறப்பு காரணமாக ஒரு நபர் தொடுவ தால் தீட்டு ஏற்பட்டு விடுகிறது என்ற எண்ணம் ஒழிந்து விட்டால், மற்றவை யெல்லாம் அதைத் தொடர்ந்து எளிதாகச் சீர்திருந்தி விடும்.

‘எங் இந்தியா’ - 2-4-1925

11

சத்தியாக் கிரகிகளின் தேசிய யக்ஞம்

வைக்கத்தைப்பற்றியும், நெருங்காமையை எதிர்த்து அங்கே நடந்துவரும் போராட்டத்தைப் பற்றியும் ‘எங் இந்தியா’வில் நீண்ட காலமாக நான் வேண்டுமென்றே எதுவும் எழுதவில்லை. இப்போதும் கூட அதையொட்டி நேரடியாக நான் எதுவும் கூற விரும்பவில்லை. ஆனால், வைக்கம் சத்தியாக் கிரகிகள் தங்கள் நேரத்தை எப்படிக் கழித்து வருகிறார்கள் என்பதையே நான் வாசகர்களுக்குக் கூற விரும்புகிறேன். சென்ற ஆகஸ்டு மாதம் 1-ஆம் தேதி வைக்கத்திலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அக்கடி தத்தின் சாரத்தை நான் கீழே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன் :

“இங்கே இப்போது என்னைச் சேர்த்துப் பத்து தொண்டர்களே இருக் கிறார்கள். தினந்தோறும் எங்களில் ஒருவர் சமையல் வேலை செய்கிறார். ஒருவரைத் தவிர மற்றவர்கள் ஒவ்வொருவரும் மூன்றுமணி நேரம் சத்தியாக் கிரகம் செய்கிறார்கள். சத்தியாக் கிரகம் செய்யும் இடத்திற்குப் போவதற்கும் திரும்பி வருவதற்குமாகச் சேர்த்து மொத்தம் நான்கு மணி நேரம் ஆகிறது.

“நாங்கள் தினந்தோறும் விடியற்காலம் சரியாக 4-30 மணிக்கு படுக்கையி லிருந்து எழுந்திருக்கிறோம். பிரார்த்தனைக்கு அரை மணி நேரம் ஆகிறது. பிறகு 5 மணியிலிருந்து 6 மணிவரையில் நாங்கள் தரையைக் கூட்டிச் சுத்தம் செய்தல், தண்ணீர் கொண்டு வருதல், பாத்திரங்களைத் துலக்குதல் முதலிய

அலுவல்களில் ஈடுபடுகிறோம். ஸ்நானம் செய்தபின் 5-45 மணிக்கு இருவர் சத்தியாக்கிரகம் செய்யச் சென்று விடுகிறார்கள். 7 மணிக்கு மீதியுள்ள எல்லோரும் ஸ்நானம் செய்து வந்தபின், சத்தியாக்கிரகம் செய்வதற்குப் போகும் வரையில் நூற்றல், பஞ்ச அடித்தல் முதலிய அலுவல்களைச் செய்கிறோம். எங்களில் பெரும்பாலோரும் ஒவ்வொரு நாளும் ஒழுங்காக 1000 கெஜம் நூல் நூற்றுக் கொடுக்கிறார்கள்; எங்களில் சிலர் அதைக் காட்டிலும் அதிகமாகவும் நூற்கிறார்கள். தினந்தோறும் சராசரி 10,000 கெஜங்களுக்கு மேல் நூற்கப்படுகிறது.

“ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் நாங்கள் ஏதாவது வேலை செய்யவேண்டுமென நான் வற்புறுத்துவதில்லை. அன்று ஒவ்வொருவரும் அவரவர் இஷ்டப்படி நடந்து கொள்ளலாம். எங்களில் சிலர் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில்கூட இரண்டு அல்லது மூன்றுமணிநேரம் பஞ்ச அடிக்கவும் நூற்கவும் செய்கிறார்கள். எங்களில் காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்களாக இருப்பவர்கள், காங்கிரஸ் வாக்குரிமைக்காக ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் நூற்கிறார்கள். நீங்கள் ஏற்படுத்தியுள்ள அகில இந்திய தேசபந்து ஞாபகச்சின்ன நிதிக்கு எங்களுடைய தாழ்மையான நன்கொடையாக அளிப்பதற்காக, எங்களில் சிலர் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும் மற்ற ஓய்வு நேரங்களிலும் நூற்கிறார்கள். அந்தச் சிறிய நூல் கட்டை உங்களுக்கு அனுப்ப விரும்புகிறோம். அதை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொள்ளுவிர்களென்று நம்புகிறோம்.”

வைக்கம் சத்தியாக்கிரகிகள் தங்கள் அலுவல்களின் உண்மையான கருத்தை அறிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையே மேலே கண்ட கடிதம் காட்டுகிறது. அதில் வீம்புப் பேச்சோ அல்லது வாண வித்தைப் பகட்டோ எதுவுமில்லை. ஒழுங்கான நடவடிக்கையின் மூலம் வெற்றி பெற அவர்கள் கொண்டுள்ள கபடமற்ற உறுதியையே அது காட்டுகிறது. ஒரு சத்தியாக்கிரகி ஒவ்வொரு விநாடி நேரத்தையும் பயன்தரத்தக்க விதத்தில் செலவு செய்ய வேண்டும். இவ்விதமே வைக்கம் சத்தியாக்கிரகிகள் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்கும் நூற்பதற்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று வாசகர்கள் கேட்கலாம். அவ்விரண்டுக்கும் ஒரு சம்பந்தமும் இராததுபோல் தோன்றும். ஆனால், உண்மையில் அதிகச் சம்பந்தம் இருக்கிறது. தனித்த ஒரு நடவடிக்கை, அதன் உட்கருத்தையும் உண்மையான தத்துவத்தையும் அறிந்து அனுஷ்டிக்காவிடில், சத்தியாக்கிரகமாகாது. அது போலவே, நூற்பதில் உட்கருத்து அடங்கியிருக்கிறது. அதனால், எதிர்காலத்தில் பலன் ஏற்பட்டே தீரும். இந்த இளைஞர்களுக்கு, நூற்பது தேசிய யக்ஞமே யாகும். அது, அவர்கள் அறியாமலேயே கலப்பற்ற வெற்றிக்கு இன்றியமையாத அவர்களுடைய உண்மையான அடக்கத்தையும், பொறுமையையும், விடாமுயற்சியையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

திடீரென்று கைக்கொள்ளும் ஆயுதமல்ல

தீண்டாமையை ஒழிக்க உறுதி கொண்டிருக்கும் ஹிந்து சீர்திருத்தக்காரர்கள், வைக்கம் சத்தியாக்கிரகத்தின் நுணுக்கங்களையும் அதன் பலன்களையும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். சத்தியாக்கிரகிகளின் உடனடியான லட்சியம், கோவிலைச் சுற்றியுள்ள ரஸ்தாக்களைத் திறந்துவிட வேண்டும் என்பதேயாகும்; கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்க வேண்டும் என்பதல்ல. மற்ற எல்லா ஹிந்துக்களுக்கும், ஹிந்துக்கள் அல்லாதாருக்கும்கூட அந்த ரஸ்தாக்களில் செல்ல உரிமையுண்டு. அதுபோலவே தீண்டாதாருக்கும் அவற்றில் செல்ல உரிமை வேண்டும் என்பதே அவர்களுடைய வாதம். அவ்விஷயத்தில் இப்போது பூரண வெற்றி கிடைத்து விட்டது.

ரஸ்தாக்கள் திறக்கப்படுவதற்காகச் சத்தியாக்கிரகம் அனுஷ்டித்தார்கள். எனினும், மற்ற ஹிந்துக்களைப்போல் தீண்டாதாருக்கும் எல்லா உரிமைகளும் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதே சீர்திருத்தக்காரர்களின் இறுதியான நோக்கமாகும்; மற்றப் பிராம்மணரல்லாதாரைப் போல் யாதொரு நிரந்தரையுமின்றித் தீண்டாதாருக்கும், கோவில்கள், கிணறுகள், பள்ளிக் கூடங்கள் முதலியவற்றிற்குச் செல்ல உரிமை வேண்டும் என்பதே யாகும். இந்தச் சீர்திருத்தங்கள் நிறைவேற வேண்டுமாயின், நேரடி நடவடிக்கைகளைக் கைக்கொள்ளுமுன் வேறு பல முறைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்.

சத்தியாக்கிரகத்தை ஒரு போதும் திடீரென்று கைக்கொண்டு விடக்கூடாது. தீவிரமல்லாத மற்ற எல்லா முறைகளையும் முயற்சித்துப் பார்த்த பிறகுதான், சத்தியாக்கிரகத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டும். தென்னிந்தியாவில் உள்ள சீர்திருத்தக்காரர்கள், ஆலயப் பிரவேசம் முதலிய விஷயங்களில் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தைச் சீர்திருத்தி உருவாக்க வேண்டும். இது தென்னிந்தியாவில் மாத்திரம் பிரத்தியேகமாக உள்ள குறைபாடு அல்ல. இது, துரதிருஷ்டவசமாகவும் நாம் வெட்கப்பட வேண்டிய விதத்திலும், பொதுவாக இந்தியா முழுவதும், ஹிந்து மதத்தில் குறைந்த அளவிலும் அதிக அளவிலும் உள்ள குறைபாடாகும்.

அதனால்தான், வைக்கம் முகாமை மேற்பார்வையிட்டு வரும் ஸ்ரீ கேளப்பன் நாயரின் தீர்மானத்தை நான் வரவேற்கிறேன். தீண்டாதாரில் மிக்க துர்பாக்கியசாலிகளும், மிகவும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களுமான புலையர்களிடையே தொண்டு புரிவதில் அவர் தமது முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தத்

தீர்மானித்துள்ளார். புலையர்களுடைய நிழல்கூட சாதி ஹிந்துக்களைத் தீட்டாக்கி விடுகிறதாம்!

ஒவ்வொரு நேரடி நடவடிக்கையையும் தொடர்ந்து ஆக்க வேலைகளை, அதாவது பாதுகாப்பு முறைகளைக் கைக் கொள்ளுவதுதான், பொன் போன்ற சிறந்த விதியாகும். இரு முனைகளிலும் சீர்திருத்தம் கைக்கொள்ளப்பட வேண்டும். அதாவது, சவர்ண ஹிந்துக்கள் தாங்கள் மிகவும் கொடுமையாக ஒடுக்கி வைத்திருந்த தீண்டாதார் விஷயத்தில் தங்கள் கடமையைச் செய்யும்படி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்; அதே சமயத்தில் பார்ப்பதற்குச் சத்தமாக இருக்கும்படி தீண்டாதாரையும் செய்யவேண்டும்; அவர்கள் தங்களுடைய அசுத்தமான பழக்க வழக்கங்களைக் கைவிடும்படி செய்ய வேண்டும். அந்தப் பழக்க வழக்கங்களுக்கு அவர்கள் பொறுப்பாளிகள் அல்லவெனினும், சமுதாயத் தரையில் தீண்டாதார் சரி சமமான இடம் பெற வேண்டுமாயின், அவர்கள் அசுத்தமான பழக்க வழக்கங்களைக் கைவிட்டுத் தீரவேண்டும்.

—'எங் இந்தியா' - 14-1-1926

13

சத்தியாக்கிரகிகள் விடுதலை

திருவாங்கூர் மகாராணி பெருந் தன்மையுடன் எல்லாச் சத்தியாக்கிரகிகளையும் விடுதலை செய்ததற்காக அவருக்கு நான் வாழ்த்துக் கூறுகிறேன். புதிதாக ஒருவர் சிம்மாசனத்தில் ஏறும்போது சில கைதிகளை விடுதலை செய்வதென்ற வழக்கம் போற்றத் தக்கது. எனவே, கிரிமினல் குற்றவாளி என்ற களங்கம் இல்லாத கைதிகளை விடுதலை செய்ததைக் காட்டிலும் இயல்பான சிறந்த முறை வேறென்ன இருக்க முடியும்? இப்போதைக்குச் சத்தியாக்கிரகத்தை நிறுத்தியுள்ள சத்தியாக்கிரகிகளுக்கும் நான் வாழ்த்துக் கூறுகிறேன். அச்செய்கை ஒரு சமரசத்திற்கு வழி செய்வதுடன், சர்க்கார் சத்தியாக்கிரகிகள் விஷயத்தில் தாங்கள் கொண்டுள்ள நிலையை யாதொரு சங்கடமுமின்றிப் பரிசீலனை செய்யவும் இடமளிக்கிறது.

காலஞ் சென்ற மகாராஜா, பல விஷயங்களை யொட்டியும் மிகவும் விவேகமான கருத்துக்கள் உடையவராயினும், தீண்டாமை சம்பந்தமாக அவர் பரம வைதிகமான நோக்கங்கள் கொண்டவராக இருந்தார். தீண்டாமை, ஹிந்து மதத்திற்குப் பெருமையளிப்பதாக இல்லை என்பதையும், அது அம்மதத்திற்குக் கடுமையான ஒரு களங்கம் என்பதையும் மகாராணி உணர்ந்து கொள்ளுவார் என்று நம்புகிறேன். ஒரு ஹிந்து சமஸ்தானம், ஹிந்து மதத்திற்குச் செய்யக்கூடிய மிகச் சிறந்த தொண்டு

என்னவெனில், ஹிந்து மதத்திலிருந்து தீண்டாமை சாபக் கேட்டை நீக்குவதும், பெருந்தன்மையில் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் உள்ள ஹிந்துக்களுக்கு ஓர் உதாரணமாகத் திகழ்வதும் தான். சத்தியாக்கிரகிகள் தங்களுடைய தன்னடக்கத்தைத் தொடர்ந்து கையாண்டு வருவதுடன், தீண்டாதார், நெருங்காதார் இவர்களின் மூலாதாரமான மானிட உரிமைகளை அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்பதைத் தவிர, தாங்கள் அதிகமாக எதுவும் விரும்பவில்லை என்பதைத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டும், அதிகாரிகளின் நிலையை எளிதாக்குவார்கள் என்பதில் எனக்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை.

—'எங் இந்தியா' - 11—9—1924

14

வைதிகக் கோட்டைகளைத் தகர்க்கும் போராட்டம்

வைக்கம் சத்தியாக்கிரகிகள் மிகவும் ஜாக்கிரதையாகவும் மனச் சாட்சிக்கு விரோதமின்றியும் அலுவல்களை நிர்வகித்து வருவது, வெற்றிக்கு நிச்சயமான உத்திரவாதமாகும். வெற்றி கிடைப்பதற்கு நீண்ட காலம் செல்லும்போல் தோன்றலாம். எனினும், அதுதான் வெற்றிக்கு மிக்கத் துரிதமான வழியாகும். அது ஒன்றுதான் உண்மையான வழியுமாகும். தீண்டாமைக்கு எதிராக நடந்துவரும் போராட்டம் மத சம்பந்தமான ஒரு போராட்டமே. அது மானிடர்க்குரிய அந்தஸ்தை அங்கீகரிப்பதற்காக நடந்துவரும் ஒரு போராட்டமே. ஹிந்து மதத்தில் மகத்தான ஒரு சீர்திருத்தம் செய்வதற்காக நடக்கும் போராட்டமே. மற்றும், அது வைதிகர்களின் வலிமை வாய்ந்த கோட்டைகளை எதிர்த்துத் தகர்ப்பதற்கான ஒரு போராட்டமே. நிச்சயமாகக் கிடைக்கப் போகும் வெற்றிக்கு, கொள்கையில் பற்றுக்கொண்ட இளம் ஹிந்துக்கள் காட்டி வரும் பொறுமையும், செய்து வரும் தியாகமும் முற்றிலும் தகும். போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுள்ள இளைஞர்கள் காத்துக் கிடக்கும்படி நேர்ந்திருப்பது, தங்களைத் தாங்களே பரிசுத்தம் செய்து கொள்ளும் ஒரு நடவடிக்கையே யாகும். அவர்கள் விடா முயற்சி செய்து வருவார்களாயின், எதிர்கால இந்தியாவை நிர்மாணிப்பவர்களின் வரிசையில் அவர்கள் இடம் பெறுவார்கள்.

நான் வைக்கத்திற்கு வரவேண்டும் என்று மிக்க ஆர்வத்துடன் இருந்துவரும் சத்தியாக்கிரகிகளுக்கு, நானும் அவர்களுடன் இருக்க ஆர்வமுடையவனாக இருக்கிறேன் என்று உறுதி கூறமுடியும். நான் ஒரு சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால், பலவிடங்களிலிருந்தும் எனக்கு

அழைப்புக்கள் வந்திருப்பதால், எங்கே செல்லுவது என்பதைத் தீர்மானிப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. எனது உள்ளமும், பிரார்த்தனைகளும் வைக்கம் சத்தியாக்கிரகிகளிடம் இருக்கின்றன. இவை, நான் இந்த சரீரத்துடன் அவர்களிடையே இருப்பதைக் காட்டிலும் மேலானவை அல்ல என்று யார் கூறமுடியும்?

—‘எங் இந்தியா’-5-2-1925

15

வெற்றிக்குக் குறுக்குப் பாதை

தீண்டாமையை ஒரு குற்றமாகக் கருதும் ஹிந்துக்கள், வைக்கம் சத்தியாக்கிரகிகளில் ஒருவர் எனக்கு எழுதியுள்ள கடிதத்தைக் கண்டு வருந்துவார்கள். அக்கடிதத்தின் விவரம் பின்வருமாறு :

“திருவாங்கூர் சட்டசபை எங்களுடைய தீர்மானத்தை நிராகரித்துவிட்டது. அதற்குச் சாதகமாக 21 வாக்குகளும் பாதகமாக 22 வாக்குகளும் கிடைத்தன. பாதகமாக வாக்கு அளித்த 22 பேர்களில் மூன்று பேர்தான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அங்கத்தினர்களாவர். மற்றவர்கள் சர்க்கார் அதிகாரிகளும் நியமன அங்கத்தினர்களாவர்.

“மேற்கண்ட உண்மைகளிலிருந்து சர்க்கார் தீர்மானத்தை யொட்டி நடுநிலைமை வகிக்கவில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. அது மாத்திரமல்ல. தீர்மானத்திற்கு எதிராக வாக்குகள் சேகரிக்கவும் முற்பட்டு விட்டார்கள்.

“சாதி ஹிந்துக்கள் அடங்கிய கோஷ்டியினர் மகாராணியைப் பேட்டி கண்டு பேசியபோது, அவ்விஷயமாக எதுவும் செய்வதற்குமுன் சட்டசபையின் முடிவைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புவதாக மகாராணி கூறினர். எனவே சர்க்கார் தீர்மானத்தை ஆதரிக்காவிடிலும், குறைந்த பட்சம் நடுநிலைமையாவது வகிப்பார்களென்று நாங்கள் எதிர்பார்த்தோம். ஆனால், விவேகமுள்ள பொதுமக்கள் சீர்திருத்தத்தை ஆதரித்தும் கூட, சர்க்கார் பெரிதும் ஓர் எதிர்க் கட்சியைப் போலவே நடந்துகொண்டுள்ளனர்.

“அது எப்படியாயினும், நான் தங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்பும் விஷயம் இதுதான். அதாவது சட்டசபைத் தீர்மானம் பொறுமையைச் சோதிக்கும் கடைசி அடியாக முடியலாம். மெதுவான, சாந்தமான சத்தியாக்கிரக முறையில் பொறுமை யிழந்து வரும் அறிகுறிகள் முன்பே இருந்து வருகின்றன. பொதுவான அமைதியின்மைக்கு, பொறுப்புள்ள தலைவர்கள்கூட அடிமைகளாகி விடலாம்.

“எனவே, சமீபத்தில் தாங்கள் இங்கே விஜயம் செய்வது முற்றிலும் அசாத்தியமாக இருக்குமாயின், சத்தியாக்கிரகத்தின் நுணுக்கங்களை யொட்டி நீங்கள் ஆதார பூர்வமான ஓர் அறிக்கையாவது வெளியிடுவது சாத்தியமாக இருக்கும் என்பது நிச்சயம். தற்போதைய அசாதாரண நிலைமையினால்

தடுமாற்றம் அடையத் தொடங்கியிருப்போருக்கு, உங்களுடைய அறிக்கை பேருதவியாக இருக்கும். உயர்ந்த சாதியினரைப் பகிஷ்காரம் செய்யவேண்டுமென்றும், அவர்களுடன் ஒத்துழைக்கக் கூடாதென்றும், இன்னும் வேறு பல முறைகளைக் கைக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் சிலர் உபதேசிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். தற்போது சமுதாயம் உள்ள நிலையில் அவையெல்லாம் அபாயத்தை உண்டாக்கக் கூடியவை.

“இப்போது முகாமை நிர்வகிப்பதற்குக்கூட அதிகமான மனோபலமும் வீடா முயற்சியும் தேவையாக இருக்கின்றன. இதில்கூட உண்மையான கஷ்டமில்லை. சென்ற பத்து மாதங்களாகச் சத்தியாக்கிரகம் செய்தபின், ‘ரஸ்தா சுதந்திர’த் தீர்மானத்தை திருவாங்கூர் சட்டசபை நிராகரித்து விட்டதென்பதை மக்கள் உணரும்போது, ஒன்று அவர்களின் மனம் பலாத்கார முறைகளை நாட முற்படுகிறது, அல்லது சத்தியாக்கிரகம் அடியோடு சீர்குலையும் கட்டத்திற்கு வரவிருக்கிறது. இவ்விரண்டில் பலாத்கார முறைகளைப் பற்றி நான் அஞ்சுகிறேன். அதனாலேயே சத்தியாக்கிரகத்தின் நுணுக்கங்களைத் தெளிவாக விளக்கியும், சத்தியாக்கிரகம் தாமதமான முறை போல் தோன்றினும் மிகவும் துரிதமாக வெற்றி பெறுவதற்கு அதுதான் சிறந்த சாதனமென்பதை அறிவுறுத்தியும், மற்ற முறைகள் அபாயகரமானவையாக இராவிட்டாலும் அதிகப் பலன் கொடுக்கக் கூடியவை அல்லவென்றும் ஓர் அறிக்கை விடுக்கும்படி தங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளது என்று கூறப்படும் ஒரு சமஸ்தானம், மக்களின் முற்போக்கான கருத்துக்கு எதிராக வேலை செய்திருப்பது, அதன் ‘முன்னேற்ற’ நிலைக்கு வருந்தத்தக்க ஒரு விளக்கமாகத் திகழ்கிறது. நீதிநெறி நோக்குடன் கவனித்தால், முற்போக்காளர்களே உண்மையில் போராட்டத்தில் வெற்றி பெற்றுள்ளனர். தீண்டாதார், குறிப்பிட்ட பொது ரஸ்தாவை உபயோகிப்பதற்கு எதிராக 22 பேர்கள் ‘வோட்டு’க் கொடுத்தது வருந்தத் தக்கதாகும். எனினும் தீர்மானத்தை ஆதரித்து 21 பேர்கள் ‘வோட்டு’க் கொடுத்தது ஆறுதலை அளிக்கிறது. ஹிந்து சீர்திருத்தக்காரர்களின் நிலை நியாயமானது என்பதையே அந்த 21 பேர்களும் நிரூபித்திருக்கிறார்கள்.

கடிதத்தில், சத்தியாக்கிரகிகள் நம்பிக்கையிழந்து வருகிறார்கள் என்ற உண்மை மிகவும் துக்ககரமான பகுதியாகும். அதைக் குறித்து நான் ஆச்சரியப்படவில்லை, இது அவர்களுக்கு நீண்ட கால சத்தியாக்கிரகத்தின் முதல் அனுபவமே. எனினும், வெற்றி கிடைப்பது நிச்சயமென்று நான் அவர்களுக்கு உறுதி கூறுகிறேன். அவர்களுடைய லட்சியம் நியாயமானது; அவர்கள் கைக்கொண்டுள்ள முறைகள் சாத்தவிகமானவை. அவர்கள் தாங்கள் அடைந்த துன்பங்களின் மூலம் உலகத்தின் கவனத்தையே இழுத்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் அவர்கள் உணர்ந்து கொள்ளுவார்களாக.

இந்தப் போராட்டம் ஆரம்பமாகுமுன் வைக்கத்தைப் பற்றியாருக்குத் தெரியும்? நீண்டகாலமாக இருந்து வரும் மூட வழக்

கத்தை எதிர்த்து நாம் போராடி வருகிறோம் என்பதையும் அவர்கள் உணரவேண்டும். தப்பெண்ணம் என்ற இரும்புச் சுவரைத் தகர்க்கும் முயற்சியில் ஒரு சில சீர்திருத்தக்காரர்கள் ஒரு வருடம் துன்பத்திற்கு உள்ளாவது என்ன பிரமாதம்? பொறுமை இழப்பது, போராட்டத்தில் வெற்றியை இழப்பதாகும். அவர்கள் இறுதிவரையில் போராடித் தீரவேண்டும். அம்முறையை விட்டுவிட்டால், வேறு எந்த முறையைக் கைக் கொள்ளுவதென்று கருதுகிறார்கள்? பலாத்காரத்தில் ஈடுபட்டு மண்டைகளை உடைத்துக் கொள்ளுவதால் லட்சியம் நிறைவேறுது. வைதிகர்கள் தங்கள் கோஷ்டியினர் சிந்தும் இரத்தத்தின் பலகை இன்னும் அதிகமாக விறைத்துக் கொள்ளுவார்கள். வைதிகர்கள் காயமடைந்தால், அவர்கள் போக்கு தவறாக இருந்தால்கூட, பொதுமக்களின் அனுதாபத்திற்குப் பாத்திரமாகி விடுவார்கள். பலாத்காரமாக ரஸ்தாக்களில் பிரவேசிக்க முற்பட்டால், மேற்கொண்டு பலம் பொருந்திய அடைப்புகளை ஏற்படுத்தி விடுவார்கள். பலாத்காரம் வெற்றி பெற்றால்கூட, ஒரு பொது ரஸ்தாவைத் தீண்டாதார் யந்திரம் போல் உபயோகிக்கலாம். அதனால் வைதிகர்களிடையே மன மாற்றம் ஏற்பட்டுவிடாது.

ஆனால், ஹிந்து சீர்திருத்தக்காரர்கள் விரும்புவது என்ன? தீண்டாமையை ஒரு மதமாகச் செய்து கொண்டுள்ள வைதிக மக்களின் மனத்தை மாற்றுவதே. இப்போது அவர்கள் செய்து வருவது போல், கஷ்டத்திற்கு உள்ளாவதன் மூலம்தான் வைதிகர்களின் மனத்தை மாற்ற முடியும்?

வெற்றிக்குச் சத்தியாக்கிரகம்தான் சிறந்த குறுக்குப் பாதையாகும். பலாத்கார முறைகளால் நிறைவேற்றப்பட்ட சீர்திருத்தங்கள் யாவும் அமலுக்கு வர ஒரு வருஷமல்ல, பல ஆண்டுகள் ஆயின. நீண்டகால வேதனைக்கும் துன்பங்களுக்கும் பிறகு தான் ஐரோப்பாவில் அந்தகாரம் அகன்று விவேக ஒளி ஏற்படுவது சாத்தியமாயிற்று. தவிர, பலாத்கார முறைகளால் நிரந்தரமான வெற்றி கிடைக்குமென்றும் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. ஐரோப்பாவில் சீர்திருத்தத்தை எதிர்த்து மாண்டவர்களின் மனம் இறுதிவரையில் மாறவில்லை.

மனம் மாறிய மற்றவர்கள், ஏராளமானவர்கள் எதிரிகளையும் கொன்று தாங்களும் சொல்லொணாத் துன்பங்களுக்கு உட்பட்டு மாண்ட பரிதாபத்தினாலேயே அவ்விதம் மாறினர். அதன் விளைவாக பலாத்கார முறைகளில் ஏற்பட்ட நம்பிக்கை உறுதியாயிற்று. அந்தக் கோர நிகழ்ச்சிகள் உலகத்திற்கு விட்டுச் சென்ற சொத்து அந்த நம்பிக்கைதான். எனவே, சத்தியாக்கிரகிகளின் தொகை குறைந்தாலும் சரி, வெற்றி எட்டாத தூரத்துக்குச் செல்லுவதுபோல தோன்றினாலும் சரி, வைக்கம் சத்தியாக் கிரகிகள் தங்கள் பாதையிலிருந்து வழுவமாட்டார்களென்று

நம்புகிறேன். சுய விளம்பரத்தை அறவே தவிர்த்தல், மகத்தான பணிவு, எல்லையற்ற பொறுமை, ஒளிமிக்க நம்பிக்கை இவைதான் சத்தியாக்கிரகமாகும்.

— 'எங் இந்தியா' - 26-2-1925

16

பிரகடனம் நிறைவேறிய அற்புதம்

1936 டிசம்பர் மாதம் 3-ந் தேதி திருவனந்தபுரம் ஹரிஜன சேவக சங்கத்திலிருந்து கீழ்க்கண்ட தந்தி கிடைத்துள்ளது :

“மகாராஜாவின் பிரகடனம் மிகவும் வெற்றிகரமாக செயல்பட்டு வருகிறது. அவ்விஷயமாகச் சில இடங்களில் ஏற்பட்ட பீதிக்கு ஆதாரமில்லை என்பது இப்போது ருஜுவாகி இருக்கிறது. மற்ற பக்தர்களுக்குத் திறக்கப் பட்டுள்ள கோவிலின் எந்தப் பகுதிக்கும் ஈழவர்களும் ஹரிஜனங்களும் செல்ல இப்போது எவ்விதத் தடையுமில்லை. கர்ப்பக்ருஹத்திற்குள் எப்போதுமே பூஜை செய்யும் குருக்களைத் தவிர வேறொருவரும் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. அதைத் தவிர, மண்டபங்கள், மேடைகள், பிரகாரங்கள் உள்பட மற்ற எல்லா இடங்களையும் சாதி ஹிந்துக்களைப் போல், இப்போது புதிதாக அனுமதிக்கப் பட்ட பக்தர்கள் யாவரும் (தீண்டாதார் முதலியோர்) யாதொரு நிபந்தனையுமின்றி உபயோகித்து வருகிறார்கள். மிக மிக முக்கியமான விஷயம் என்ன வெனில், கோவில்களுக்கு உள்ளே யிருக்கும் புண்ணிய தீர்த்தங்களைக்கூட இப்போது ஈழவர்களும் ஹரிஜனங்களும் யாதொரு நிபந்தனையுமின்றி உபயோகித்து வருகிறார்கள். ஹரிஜனங்கள் அருகில் வந்தால் ஏற்பட்டு வந்த பீதி இப்போது அடியோடு மறைந்து விட்டது. இப்போது மற்ற சாதியினர் கோவில்களில் வழிபடும்போது ஹரிஜனங்களும் வந்தால் யாதொரு பரபரப்பும் ஏற்படுவதில்லை. ஹரிஜனங்கள் கோவில்களுக்குள் செல்ல குறிப்பிட்ட நேரம் எதுவும் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. அவர்கள் விஷயத்தில் வேறெவ்வித வேற்றுமையும் அனுஷ்டிக்கப்படவில்லை. குருக்கள்மாரும் கோவில்களைச் சேர்ந்த மற்ற அதிகாரிகளும் உண்மையில் மனப்பூர்வமாக ஒத்துழைத்து வருவது நம்பிக்கை அளிக்கும் அம்சமாகும். கோவில்களைத் திறந்துவிட்டதில் அவர்களுக்கு மனவேதனை எதுவும் இல்லை. புலையர்கள், பறையர்கள், குறவர்கள் முதலிய நாற்பது சிறுவர்கள் நேற்று ஸ்ரீ அனந்தபத்மநாப சுவாமி கோவிலுக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்தார்கள். உயர் சாதியினர் கோவிலுக்குள் எவ்வளவு தூரம் செல்லலாமோ, அவ்வளவு தூரம் அவர்களும் சென்றார்கள். இங்குள்ள முக்கியமான ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய சுவாமி கோவிலுக்கும் ஹரிஜன மாணவர்கள் சென்று தரிசனம் செய்தார்கள்.

“ஹரிஜனங்கள் இன்னும் பல கோவில்களுக்கும் சென்று இறைவனை வழிபட்டார்கள். ஹிந்து மதத்தில் அவநம்பிக்கை கொண்டிருந்த ஈழவர்கள்கூட, இப்போது உற்சாகத்துடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் ஒத்துழைத்து வருகிறார்கள். நம்பூதிரிகள் உள்பட வைதிகர்கள் பிரகடனத்தை எதிர்க்கவில்லை. அவர்களில் பெரும்பாலோர் அதிலுள்ள ஷரத்துக்களைப் பூரணமாக அங்கீகரித்

திருக்கிறார்கள். அவர்களிடையே கோப அறிகுறி எதையும் நாங்கள் காணவில்லை. பரம வைதிகர்களாக இருந்த அவர்கள் இப்போது விசேஷமாக எதுவும் நடக்காதது போல் சாந்தமாக இருப்பதுதான் மிகவும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. சிறப்பு வாய்ந்த இந்தப் பிரகடனம் தொடர்ந்து பூரணமாக அமலுக்கு வந்துகொண்டிருக்கிறது.”

ஆலயப் பிரவேசப் பிரகடனம் வெளியானபோது எனக்கு உண்டான அவநம்பிக்கையை நான் மறைத்து வைக்க முடியவில்லை. அது, குறைகள் உள்ள மனப் பூர்வமாகத் தயாரிக்கப் படாத ஓர் அரசியல் தஸ்தாவேஜியா? அது சாதி ஹிந்துக்களை வற்புறுத்துவதற்காகச் செய்யப்பட்ட பிரகடனமாயின் அதை யொட்டி சாதி ஹிந்துக்களின் மனநிலை எப்படியிருக்கும்? அது, ஹரிஜனங்களிடையே எத்தகைய உணர்ச்சிகளை உண்டாக்கும்? அவர்கள் அதில் அக்கறை காட்டுவார்களா? இவ்விதமான சந்தேகங்களெல்லாம் எனக்கு ஏற்பட்டன.

பிரகடனம் காரணமாக ஏற்பட்ட உற்சாகத்தில் நான் பங்கு எடுத்துக் கொள்ளாததற்காக நண்பர்கள் என்னைக் கடிந்து கொண்டார்கள். நான் என்ன செய்வது? அவ்விஷயமாக என்னால் உற்சாகம் கொள்ள முடியவில்லை. மகாராணி, மகாராஜா அல்லது திவான் சர் சி. பி. ராமசாமி ஐயர் இவர்களுடைய உண்மையான எண்ணத்தில் எனக்கு அவநம்பிக்கை எதுவுமில்லை. பல ஆண்டுகளுக்குமுன் நான் திருவாங்கூரில் இருந்த போது மகாராணியையும், இப்போதைய மகாராஜாவையும் சந்தித்துப் பேசும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. மகாராணி அப்போதே சீர்திருத்தத்தில் தமக்குள்ள நம்பிக்கையை வெளியிட்டார். மகாராஜா, அப்போது சிறு பையனாக இருந்தார். அவர், திருவாங்கூர் சிம்மாசனத்துக்கு வரும்போது தீண்டாமையை அகற்றி, கோவில்களைத் தீண்டாதாருக்குத் திறந்து விடுவாரா என்று அவரை அப்போது வினையாட்டாகக் கேட்டேன். அவர், ‘நிச்சயமாகத் திறந்து விடுவேன்’ என்று உற்சாகத்துடன் பதிலளித்தார். சீர்திருத்தவாதியான சர். சி. பி. ராமசாமி ஐயரை 1915-ம் வருடத்திலிருந்தே எனக்குத் தெரியும்.

எனவே, எனக்கு ஏற்பட்ட அவநம்பிக்கைக்கு வேறு ஆழ்ந்த கருத்து உண்டு. ஜனங்களிடம் எனக்கிருந்த நம்பிக்கைக்குறைவு அதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். ஹரிஜன சேவக சங்கத்தின் ஆதரவில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த சீர்திருத்தக் காரர்களின் பரிசுத்தத் தன்மையிலும், முயற்சியின் அளவிலும் எனக்கு நிச்சயமாக அவநம்பிக்கை இருந்தது.

ஆனால், பூரணமான விவரங்கள் அடங்கிய மேற்கண்ட தந்தி, என்னுடைய சந்தேகங்களெல்லாம் அகற்றிவிட்டது. பிரகடனம், உண்மையில் நான் எதிர்பார்த்ததைவிட மேலாக நிறைவேறிவிட்டது. ஹரிஜனங்களின் உற்சாகம், சாதி ஹிந்துக்கள் எவ்வளவு தூரம் கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்கலாமோ, அவ்வளவு தூரம் பிரவேசிக்க

உயர்ந்த சாதியினர் சிறிதும் எதிர்க்காமல் இருந்தது, பூஜை செய்யும் குருக்கள்மாரின் மனப்பூர்வமான ஒத்துழைப்பு, இவையெல்லாம் மகத்தான சீர்திருத்தத்தின் கலப்பற்ற பரிசுத்தத் தன்மையையே காட்டுகின்றன. மனிதனுக்கு அசாத்தியமாகத் தோன்றியது, கடவுளால் சாத்தியமாகும்படி செய்யப்பட்டுள்ளது. ராஜப் பிரகடனங்கள், பதினாயிரக்கணக்கான மக்களின் மனத்தை மாற்றிவிட முடியாது. எனவே, கூட்டமாக சாதி ஹிந்துக்களின் மனம் மாறியதற்கு இது ஓர் உதாரணமாகும். இதுதான் உண்மையான மன மாற்றமாகும். ஏனெனில் அது வற்புறுத்தலின்றி வலுவில் தானாக ஏற்பட்ட மனமாற்றம் அல்லவா?

சில வருடங்களுக்கு முன்தான், வைக்கம் கோவிலுக்குச் செல்லும் சில ரஸ்தாக்களை ஹரிஜனங்கள் கடந்து சென்றால்கூட பலாத்காரத்தில் ஈடுபடுவதாக, சாதி ஹிந்துக்கள் பயமுறுத்தினார்கள். இப்போது அந்தக் கோவிலோ, சாதி ஹிந்துக்களுக்கு என்ன விதிகள் உண்டோ அதே விதிகளுடன் ஹரிஜனங்களுக்குத் திறக்கப்பட்டிருக்கிறது. எவரும் வற்புறுத்தாமலே இது நிகழ்ந்திருக்கிறது. சங்கரஸ்மிருதியில் தீண்டாமைக்கு ஆதாரமிருப்பதாக முன்பு வைதீகர்கள் கூறினர். மகாராஜா ஸ்மிருதியில் தீண்டாமைக்கு ஆதாரமில்லையென்பது இப்போது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டது! இதை சாதி ஹிந்துக்களும், மற்றொரு விதத்தில் ஹரிஜனங்களும் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி ஒப்புக்கொண்டு விட்டார்கள். உண்மையில், இது கடவுளின் மகத்துவம்தான். நமது அறிவுக் கண்களைக்கொண்டே நாம் அதை அறிய முடியும்.

மகாராஜாவுக்கும், சிறப்பு வாய்ந்த அவரது தாயாருக்கும், செல்வாக்குள்ள அவரது திவானுக்கும், திருவாங்கூர் ஹிந்துக்களுக்கும் கூட எனது வாழ்த்துக்கள். உயர்வு, தாழ்வை அடிப்படையாகக் கொண்ட சாதி வேற்றுமைகள் யாவும் திருவாங்கூரில் பழங்கதைகளாகிவிட்டன என்று நாம் நம்புவோமாக. திருவாங்கூரில் ஏற்பட்டுள்ள உற்சாகத்தை நாம் சிதறவிடாமல் பாதுகாப்போபாயின், திருவாங்கூரின் உற்சாக வேகம் இந்தியா முழுவதும் பரவ அதிக காலமாகாது.

— 'ஹரிஜன்' - 12-12-1936

பகுதி பதினென்று

மத மாற்றம்

1

மிரட்டுவது துரோகமாகும்

மதம் மாறிவிடுவதாக யார் பயமுறுத்துகிறார்களோ, அவர்கள் மதத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்து கொள்ளவில்லை என்பதே எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம். மதம், மனிதன் வாழ்வதா அல்லது வீழ்வதா என்பதைப் பொறுத்த ஒரு விஷயமாகும். ஒரு மனிதன், தன் உடைகளை மாற்றிக்கொள்ளுவது போல மதத்தை மாற்றிக்கொள்ளுவதில்லை. மரணத்திற்குப் பின்னரும் அவன் எடுத்துச் செல்வது மதம்தான். மற்றும் ஒரு மனிதன், பிறரைத் திருப்தி செய்வதற்காகத் தன் மதத்தைப் பிரகடனம் செய்வதில்லை. அவன் ஒரு மதத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. ஓர் உண்மையான, நம்பிக்கையான கணவன் தன் மனைவியை ஏன் அன்பு செலுத்துகிறான் எனில், அவன் வேறு எந்தப் பெண்மீதும் அன்பு செலுத்த முடியாது. மனைவியின் துர்நடத்தைகூட அவனது நம்பிக்கையையும் அன்பையும் தடுக்க முடியாது. அந்தப் பாசம் இரத்த பாசத்தைக் காட்டிலும் அதிகமானது. மதசம்பந்தமான பாசமும் அத்தகையதுதான். அது உள்ளத்தைப் பொறுத்த விஷயம்.

தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்று மமதை கொண்ட ஹிந்துக்களிடம் துன்பத்துக்கும் கொடுமைக்கும் உள்ளான ஒரு தீண்டாதார், அந்த நிலையிலும் ஹிந்து மதத்தில் நம்பிக்கையுடன் வாழ்ந்து வருகிறார் அல்லவா? அவர், தன்னை உயர்ந்த ஹிந்து என்று கூறிக் கொள்ளுபவரைக் காட்டிலும் சிறந்த ஒரு ஹிந்து என்பதில் ஐயமில்லை. தன்னை உயர்ந்தவர் என்று கூறிக்கொள்ளுபவர், ஹிந்து மதத்தையே நிராகரித்தவராகிறார். எனவே, ஹிந்து மதத்தைத் துறந்து விடுவதாகப் பயமுறுத்துவோர், தங்கள் மதத்திற்குத் துரோகம் செய்தவராகிறார்கள் என்பதே எனது அபிப்பிராயம்.

‘ எங் இந்தியா ’ - 4-6-1925

இரண்டு வித நோய்கள்

தேவகோட்டைப் பக்கத்தில் ஹரிஜனங்கள் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாறுவதைக் குறித்து வருந்தி, தேவகோட்டையில் உள்ள ஒரு ஹரிஜன சேவகர் எழுதியிருக்கிறார். அவர்கள் நாட்டார்களால் எவ்விதம் இடைவிடாது கொடுமைகளுக்கு இலக்காகி வருகிறார்கள் என்பதைப் பொதுமக்கள் அறிவர்.

கொடுமைகளுக்கு உள்ளான, மற்ற சாதி ஹிந்துக்களிடமிருந்து யாதொரு உதவியும் பெற முடியாதென்று நம்பிக்கையிழந்த, ஏழை ஹரிஜனங்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தில் அடைக்கலம் புகுவராயின், அதைக் குறித்து நாம் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. எனினும், அதைக் குறித்து துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதால் யாதொரு பயனும் ஏற்படாது. அதை, மிகுந்த உற்சாகத்துடன் கூடிய சக்தியாக நாம் மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். உடல் சம்பந்தமான வசதிக் குறைவுக்காக மதம் மாறுவது, ஆன்மிக மத மாற்றம் அல்ல. எனினும், தங்களுடைய வாழ்க்கை வசதிகளை அபிவிருத்தி செய்துகொள்ளுவதற்காகவும், கொடுமைகளிலிருந்து பாதுகாப்பு பெறுவதற்காகவும் ஹரிஜனங்கள் மதம் மாறுவதைக் குறித்து நாம் முணுமுணுக்கக்கூடாது.

மத மாற்றத்திற்குக் காரணம் என்ன என்பது பற்றியே நாம் வருந்த வேண்டும். அதற்குக் காரணம் சாதி ஹிந்துக்களே என்பதை நாம் உணருவதுடன், அதை ஒத்துக்கொள்ளவும் வேண்டும். சாதி ஹிந்துக்கள் தங்கள் பிராந்தியத்தில் உள்ள ஹரிஜனங்களிடம் தங்கள் கடமையை உணர்ந்து நடந்து கொள்ளுவார்களாயின், தங்களைப்போல் ஹரிஜனங்களும் மனித வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்தான் என்பதை அறியாமல் நாட்டார்கள் அவர்களைத் துன்புறுத்தத் துணிய மாட்டார்கள். நாட்டார்களும் சாதி ஹிந்துக்கள்தானே.

தேவகோட்டைக்கு வெளியிலிருந்து சிலர் அங்கே சென்று, நாட்டார்களுக்கும் ஹரிஜனங்களுக்குமிடையே தொண்டு புரியலாமென்று ஹரிஜன சேவகர் யோசனை கூறியுள்ளார். அதன்படி நடந்தால் நல்லதுதான். எனினும், தனிப்பட்ட சில வெளியார்கள் அங்கே தாற்காலிகமாகச் செல்லுவதால், உருவான பலன் ஏற்பட்டுவிடுமென நான் நம்பவில்லை. டாக்டர்கள் கொடுக்கும் மருந்துகளைச் சாப்பிட்டுத் தங்களுக்குத் தாங்களே உதவி செய்துகொள்ள மறுக்கும் நோயாளிகளிடையே டாக்டர்கள் சென்று, அவர்களுக்குச் சிகிச்சை செய்ய முற்படுவதால் யாதொரு பலனும் ஏற்படாதல்லவா?

சாதி ஹிந்துக்களின் இரு பகுதியினரும், அதாவது எதுவும் செய்யாமல் ஒதுங்கி நிற்கும் சாதி ஹிந்துக்களும்,

தக்கர்பாபாவுடன் காந்திஜி

சூரத் ஜில்லாவில் மரோலி என்ற இடத்தில் கஸ்தூரிபா சேவாசிரமத்திற்கு
காந்திஜி அஸ்திவார்க்கல் நாட்டுகிறார்—12, ஜூன், 1931

ஹரிஜனங்களைத் துன்புறுத்தும் நாட்டார்களான சாதி ஹிந்துக்களும் நோய்களால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஒரு சாரார், ஹரிஜனங்களைத் துன்புறுத்துவதில் ஆர்வம் கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்றொரு சாரார், கவலையின்றி அதைப் பார்த்துக் கொண்டு வாளாவிருக்கிறார்கள். இவ்விரண்டும் ஒருவித நோய்கள் தானே. வெளியார்கள் அங்கே சென்று, நோய்களைப் புரிந்து கொண்டு, அவற்றிற்குப் பரிகார முறைகளையும் குறிப்பிடலாம். ஆனால், பரிகார முறைகளை ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றின்படி நடந்துகொள்ள வேண்டியது நோயாளிகளின் கடமையல்லவா?

தேவகோட்டையில் உள்ள சாதி ஹிந்துக்களான இளைஞர்கள் நோய்களுக்குக் காரணத்தையும் அதன் பரிகார முறைகளையும் அறிவார்கள். அந்த முறைகளை அவர்கள் அனுஷ்டிப்பார்களா? தக்கர் பாபா தற்போது அவர்களிடையே இருக்கிறார்; அல்லது கூடியவிரைவில் அங்கே வருவார். அவரது புத்திமதிக்குச் சாதி ஹிந்துக்கள் செவிசாய்ப்பார்களா? அந்த நோயின் ஒரு சிறு விளைவே மத மாற்றமாகும். காரணத்தை அகற்றிவிட்டால், மத மாற்றங்கள் மாத்திரமல்ல, மற்றும் பல மோசமான விளைவுகளும் நிக்றுவிடும்.

‘ஹரிஜன்’ - 22-3-1935

3

மதம், பேரம் பேசும் விஷயமல்ல

நங்கள் சொந்த மதத்தையே சேர்ந்த யாரோ சிலர் தாங்கள் கோவில்களுக்குள் செல்லுவதைத் தடுக்கிறார்கள் என்பதற்காக, மதத்தைத் துறந்து வேறு மதத்திற்கு மாறுவோம் என்று பயமுறுத்துவோர், மதப்பற்றே இராதவர்களாவர். அவர்கள் மதபக்தி காரணமாக அவ்விதம் கூறுவதாய்ச் சொல்ல முடியாது. கோவில்கள் இறைவனை வழிபடும் இடங்களாகும். அவை, அவைகளில் நம்பிக்கையுள்ள யாவருக்கும் சொந்தமானவை. மதக் கொடுமை இன்று புதிதாக ஏற்பட்டதல்ல. மதத்தைப்போல் மத சம்பந்தமான கொடுமையும் புராதனமானது. கொடுமைக்கு உள்ளாவோர் உறுதியான நம்பிக்கையுடையவர்களாயின், அக்கொடுமை அவர்களுக்குச் சோதனையாக அமைந்து அவர்களைப் பரிசுத்தம் செய்கிறது. ஹரிஜனங்கள் கொடுமையைப் பொறுமையுடன் சகித்து வருவார்களாயின், இறுதியில் அவர்கள் வெற்றி பெறுவது நிச்சயம்.

தங்களுடைய ஆலயப் பிரவேச உரிமை அங்கீகரிக்கப்படவில்லையாயின், மிகத் தொலைவான பண்டைய காலத்திலிருந்து குறை

கூறாமல் பொறுமையுடன் அனுஷ்டித்து வந்த மதத்தைத் தாங்கள் துறந்துவிடுவதாக ஹரிஜனங்கள் பயமுறுத்துவது, அவர்களை யாதொரு உரிமைக்கும் தகுதியற்றவர்களாகும்படி செய்கிறது. ஹரிஜனங்கள் ஹிந்து மதத்தைத் துறப்பது பற்றிச் சனாதனிகள் கவலைப்படாமலிருக்கலாம். சீர்திருத்தக்காரர்கள், தாங்கள் போராடுவதற்கு எவ்விஷயமுமின்றிக் குழப்பமடையலாம். எனினும், கொடுமைக்கு உள்ளாகியும்கூட அதிருஷ்டவசமாக ஹிந்து மதத்தில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுடைய ஹரிஜனங்கள் பதினாயிரக்கணக்கில் இருக்கிறார்கள்.

மதம் பெரிதும் சொந்த விஷயமாகும். அது ஒவ்வொரு வருக்கும் அவரது கடவுளுக்கும் இடையே உள்ள விஷயம். எனவே, அதை ஒரு போதும் பேரம் பேசும் காரியமாகச் செய்து விடக் கூடாது.

— 'ஹரிஜன்'—29—3—1935

4

பிரிந்து செல்லுவதால் பலனில்லை

ஹிந்து மதத்தில் உள்ள குறைகள் காரணமாக அல்ல, அந்த மதத்தைப் பின்பற்றுவோரில் பலரது நியாயமற்ற தப் பெண்ணம் காரணமாக மதம் மாறுவது நியாயமானதாக இருப்பினும், தற்போது அவ்விதம் மாறுவதால் மதம் மாறுவோரின் நோக்கம் தோல்வியையே அடையும். டாக்டர் அம்பேத்காரைப் போன்ற உறுதி வாய்ந்த தலைவர்கள் ஹிந்து மதத்திலிருந்து பிரிந்து செல்லுவதால், ஹரிஜனங்களின் தற்காப்பு முயற்சிகள் பலவீனமடையும். ஏனெனில், ஹிந்துவல்லாத ஹரிஜனங்கள், எவ்வளவு பிரபலமானவர்களாயினும், ஹிந்து ஹரிஜனங்களுக்கு உண்மையில் யாதொரு உதவியும் செய்ய முடியாது என்பதை நாங்கள் அறிவோம்.

டாக்டர் அம்பேத்காரின் நியாயமான கோபத்தைக் கண்டு சீர்திருத்தக்காரர்கள் சோர்வடைந்து விடவேண்டாம். அது, அவர்கள் மேற்கொண்டு அதிக முயற்சி செய்வதற்குத் தூண்டு கோலாக இருக்கவேண்டும். தீண்டாமைக்கு எதிராக வேலை செய்வோரின் தொகை மிகவும் அதிகமாகியிருப்பது உண்மையே. எனினும், எவ்வளவோ காலமாக இருந்துவரும் தப்பெண்ணத்தை அகற்றுவதற்கு, அத்தொகை சிறிதேயாகும். தீண்டாமை எதிர்ப்பு இயக்கம் பிரமாதமாக முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளது. அதன் சம்பந்தமான அற்ப சம்பவமும் உலகத்தின் கவனத்தை இழுக்கவல்லதாக இருக்கிறது.

எனவே, இதிலிருந்து தீண்டாமை இறுதிக் கட்டத்துக்கு வந்துவிட்டதெனலாம். தீண்டாமையை இனி மானிடவர்க்கம் சகித்துக் கொண்டிருந்து.

—'ஹரிஜன்'-26-10-1935

5

மிரட்டலுக்கு அஞ்சவேண்டாம், ஆனால்...

ஹிந்து சமுதாயத்தினிடையே, மத மாற்ற மிரட்டல் வடிவத்தில் டாக்டர் அம்பேத்கார் ஒரு வெடிகுண்டை வீசியதிலிருந்து, அவர் உத்தேசித்துள்ள காரியத்திலிருந்து அவரைத் தடுத்து நிறுத்த வெகு தீவிர முயற்சிகள் நடைபெற்று வருகின்றன. டாக்டர் அம்பேத்காரின் மிரட்டல், படிக்கத் தெரிந்தவர்களும், பத்திரிகைகள் படிக்கக்கூடியவர்களுமான ஹரிஜனங்களின் மனத்திலும் வீண் புரட்சியை உண்டு பண்ணியிருக்கிறது. உத்தியோகங்கள், இலவச சம்பள உதவிகள் முதலியவற்றைக் கோரி, ஹரிஜனங்கள் ஹிந்து ஸ்தாபனங்களுக்கோ அல்லது சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கோ விண்ணப்பங்கள் அனுப்பத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். தங்கள் கோரிக்கைகள் மறுக்கப்பட்டால், தாங்கள் வேறு மதத்திற்கு மாறிவிடுவதாகவும், வேறு மதப் பிரதிநிதிகள் உதவியளிக்க முன்வந்திருப்பதாயும் அவர்கள் கூறியுள்ளனர்.

இந்த மிரட்டல்கள் ஒரு கெட்ட அறிகுறி என்பதிலும், தங்கள் முதாதையர்களின் மதத்தில் அக்கறைகொண்டவர்களுக்கு மிகுந்த கவலையைக் கொடுக்கும் விஷயம் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. ஹிந்து மதத்திலோ அல்லது வேறு எந்த மதத்திலோ நம்பிக்கையிழந்தவர்களுடன் சமரசம் செய்து கொள்ளுவதால் யாதொரு பலனும் ஏற்படாது. மதம் பண்டமாற்று வியாபாரம் அல்ல. தாம் எந்த மதத்தைச் சேர்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது, ஒவ்வொருவரும் தமக்குத் தாமே தீர்மானம் செய்துகொள்ள வேண்டிய விஷயமாகும். மதத்தை எவ்விதத்திலும், எந்த உருவத்திலும் விலை கொடுத்து வாங்குவதற்கில்லை. ஆன்மிக விஷயமாக விலை என்ற சொல்லை உபயோகிப்பது சாத்தியமாயின், சொந்த உதிரத்தைக்கொண்டு மாத்திரமே மதத்தை விலைக்கு வாங்க முடியும். எனவே, எந்த ஹரிஜனாவது ஹிந்து மதத்தைத் துறந்துவிட விரும்பினால், அவர் யாதொரு தடையுமின்றி, தமது இஷ்டப்படி அவ்விதமே செய்யலாம்.

சீர்திருத்தக்காரர், தமது உள்ளத்தைத் துருவிப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அந்தக் கோளாறுக்கு யார் காரணம்?

தம்முடைய நடவடிக்கையா அல்லது தம்மை அடுத்துள்ளவரின் நடவடிக்கையா என்பதை அவர் யோசிக்க வேண்டும். அதில் ஒழுங்குத் தவறு இருப்பதாகத் தெரியுமாயின், அதை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

சனாதனிகள் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் ஏராளமான ஹிந்துக்களின் நடத்தையே, இந்தியா முழுவதும் உள்ள ஹரிஜனங்களின் அசௌகரியங்களுக்கும், மனக் கொதிப்பிற்கும் காரணம் என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உண்மையாகும். இந்நிலையில், இப்போது துறந்திருப்பதைக் காட்டிலும் இன்னும் அதிகமாக ஏராளமான ஹிந்துக்கள் ஹிந்து மதத்தைத் துறக் காததுதான் ஆச்சரியமாகும்.

எந்த மதத்தின் பெயரால் ஹரிஜனங்கள் மனிதத் தன்மை யற்ற கொடுமைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளனரோ, அதே மதத்தைக் கோடிக்கணக்கான ஹரிஜனங்கள் இறுகப் பற்றிக் கொண்டிருப்பது அவர்களுடைய பக்தியையும் விசுவாசத்தை யுமோ, அல்லது ஹிந்து மதத்தின் இயல்பான பெருமையையோ சந்தேகத்துக்கு இடமின்றிக் காட்டுகிறது. ஹரிஜனங்களின் ஆச்சரியகரமான விசுவாசமும், அவர்களது இணையற்ற பொறுமையும், மற்ற ஹிந்துக்களைப்போல் ஹரிஜனங்களையும் நடத்தும்படி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது ஒவ்வொரு சாதி ஹிந்துவின் இன்றியமையாத கடமையாகச் செய்திருக்கின்றன. எனவே, இப்போது சாதி ஹிந்துக்கள் பின்பற்ற வேண்டிய முறை இது தான் :

ஒருபுறம், ஹிந்து மதத்தைத் துறக்க விரும்பும் ஹரிஜனங் களுக்கு உத்தியோகம், இலவசச் சம்பளம் போன்ற லஞ்சங்கள் கொடுத்து அவர்களை ஹிந்து மதத்திலேயே நீடித்திருக்கும்படி செய்ய முயற்சிக்கக் கூடாது. மற்றொருபுறம், வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு துறையிலும் ஹரிஜனங்களுக்குப் பூரண நீதி வழங்கும் படி வற்புறுத்த வேண்டும். சீர்திருத்தக்காரர்கள், ஹரிஜனங் களின் தேவைகளை முன்னதாகவே எதிர்பார்த்து நிறைவேற்ற வேண்டும். ஹரிஜனங்கள் புகார் கூறத் தொடங்கும் வரையில் காத்திருக்கக் கூடாது.

ஹரிஜன சேவா சங்கம், தீண்டாமையை எதிர்ப்பதற்காக ஏற்பட்ட மாபெரும் ஸ்தாபனமாகும். அது, தகுதி வாய்ந்த மாணவர்களுக்கு உதவிச் சம்பளம் அளிக்கும் தாராளமான கொள்கையை மேற்கொண்டிருப்பது புத்திசாவித்தனமாகும். அது, எவ்வளவு சாத்தியமோ அவ்வளவு அதிகமாக ஹரிஜனங் களுக்கு உத்தியோகங்களும் கொடுக்கிறது. எனினும் அது, வேலையில்லாத ஹரிஜனங்களுக்கு வேலை தேடிக் கொடுக்கும் ஒரு ஸ்தாபனமல்ல. பொதுவாகச் சொல்லுமிடத்து, ஹரிஜனங் கள் கோரும் உத்தியோகங்களுக்கு அவர்கள் தகுதியாக இருந் தால், அவர்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையில் உத்தியோகத்திற்குப் பஞ்சமேயில்லை.

ஆயிரக்கணக்கான ஹரிஜனங்கள் படும் மகத்தான கஷ்டங்கள் என்னவெனில், குடிக்கவும் சமைக்கவும் சுத்தமான தண்ணீர் கிடைக்காதது, பொதுப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கும் மற்ற ஸ்தாபனங்களுக்கும் அவர்கள் செல்லுவதற்குள்ள தடை, கிராமங்களில் அவர்கள் இடைவிடாத சில்லறைத் தொல்லைகளுக்கு இலக்காகும்படி நேருவது, கோவில்களுக்குச் சென்று வழிபடுவதற்குக்கூடத் தடை முதலியவைதான். இந்தக் கஷ்டங்களும் அசௌகரியங்களும், ஏராளமான ஹரிஜனங்களின் வாழ்க்கையிலும் பயங்கரமான உண்மைகளாகும். எனவே, அவர்கள் கூட்டமாக ஹிந்து மதத்தைத் துறந்து விடுவார்களாயின், அதற்குக் காரணம், அவர்களை ஹிந்து சமுதாயத்தின் குஷ்டரோகிகள் என்று முத்திரை வைக்கும் அந்த வாழ்க்கை வசதிக் கஷ்டங்கள் தான்.

ஹிந்து மதம் இப்போது அக்னிப் பரீட்சைக்கு இலக்காகியிருக்கிறது. தனி நபர்கள் மதம் மாறுவதாலோ, கூட்டம் கூட்டமாக ஹிந்துக்கள் மதம் மாறுவதாலோகூட ஹிந்து மதம் அழிந்துவிடாது. ஆனால், ஹரிஜனங்களுக்குச் சாதி ஹிந்துக்கள் மூலாதாரமான நீதி வழங்க மறுக்கும் பாவத்தினால்தான் ஹிந்து மதம் அழிந்து போகும். ஆகையால், மதம் மாறி விடுவதாகக் கூறும் ஒவ்வொரு மிரட்டலும் சாதி ஹிந்துக்களுக்கு ஓர் எச்சரிக்கையாகும். அவர்கள் உற்ற காலத்தில் விழித்துக் கொள்ளாவிட்டால், பின்னர் நிலைமை மிதமிஞ்சிவிடும்!

உதவியை நாடும், பொறுமையற்ற ஹரிஜனங்களுக்கு ஒரு வார்த்தை. அவர்கள் உதவி கோரி ஹிந்து ஸ்தாபனங்களையோ அல்லது தனி நபர்களையோ நாடும்போது, மிரட்டல்களை உபயோகிக்க வேண்டாம். ஹரிஜனங்கள், தங்கள் கட்சியின் பலம் சாதி ஹிந்துக்களைச் செவி சாய்க்கும்படி செய்யும் என்பதில் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும். மத மாற்றம் என்றால் என்ன என்பதை, ஹரிஜனங்களில் பெரும்பாலோர் அறியார்கள். சாதி ஹிந்துக்கள் சுயநல நோக்கத்துடன் அவர்களை இழிவான நிலையில் வைத்திருக்கிறார்கள். ஹரிஜனங்களும் அந்த அவமதிப்பை மௌனமாகச் சகித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஹரிஜனங்கள் புகார் கூறினாலும் கூறாவிட்டாலும், முக்கியமாக அவர்கள் விஷயத்திலும் அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளுவதே ஹிந்து சீர்திருத்தக் காரர்களின் முழு முதற் கடமையாகும். தங்களுடைய இழிவான நிலையை உணர்ந்துள்ள, அதே சமயம் மத மாற்றம் என்றால் என்ன என்பதையும் அறிந்துள்ள விவேகிகளான ஹரிஜனங்கள், தங்களுடைய மூதாதையரின் மதத்தைத் துறக்க விரும்பாத அளவுக்குச் சிறந்த ஹிந்துக்களாவர். அத்தகையோர், தங்களுக்குத் தேவையான எல்லா உதவியும் பெற உரியவர்களாவர். அல்லது மதத்தில் அக்கறை கொள்ளாத அவர்கள், தாங்கள் ஹிந்து மதத்திலேயே இருப்பதற்குப் பிரதியாக சாதி ஹிந்துக்களிடமிருந்து உதவி கோராதிருக்கலாம். எனவே, விவேகமுள்ள

ஹரிஜனங்களை, அவர்களுடைய சொந்த நன்மைக்காகவே, நான் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்ளுவதென்னவெனில், மதம் மாறுவதாக மிரட்டி வாழ்க்கை வசதிகளை அபிவிருத்தி செய்துகொள்ள முற்பட வேண்டாம் என்பதே.

சீர்திருத்தக்காரர்கள், மிரட்டல்களுக்கு ஒரு பேராதும் பணிந்துவிடக் கூடாது; ஆனால், அதே சமயத்தில் சாதி ஹிந்துக்களிடமிருந்து ஹரிஜனங்களுக்கு நீதி கிடைக்க இடைவிடாது முயற்சிக்க வேண்டும்.

—'ஹரிஜன்' - 21-3-1936

6

அபாயகரமான திட்டம்

ராவ்பகதூர் ராஜா, தமக்கும் டாக்டர் முஞ்சேய்க்கும் நடந்த கடிதப் போக்குவரத்தைப் பிரசுரித்ததன் மூலம் பொது மக்களுக்குத் தொண்டு புரிந்திருக்கிறார். அதை வெளியிட்டதில் நம்பிக்கைத் துரோகம் எதுவுமில்லை. முஞ்சே-அம்பேத்கார்கடிதப் போக்குவரத்து ஆபத்தானது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆபத்தான யோசனைகளைப் பகிரங்கப் படுத்துவதில் நம்பிக்கைத் துரோகம் இருக்க முடியாது. டாக்டர் அம்பேத்காருக்கும் சாதி ஹிந்துக்களுக்கும் இடையே பேர நடவடிக்கை இத்துடன் முற்றுப் பெற்றுவிடுமென நம்புவோமாக. அவர்களுடைய பேரமானது, வாயில்லாத பல லட்சக்கணக்கான ஹிந்துக்களை, தட்டு முட்டுச் சாமான்களைப் போல் வேறொரு விதத்தில் அடிமைப்படுத்துவதாக இருக்கிறது.

அது, எராவ்டா ஒப்பந்தத்திற்கு முரணாகும். எராவ்டா ஒப்பந்தம் ஹிந்துக்களின் ஒரு பெரும் பகுதியினருக்கும் மற்றொரு பகுதியினருக்கும் இடையே செய்துகொள்ளப்பட்டது. ஹிந்து சமுதாயத்தை இரண்டாகப் பிளக்கும் முயற்சியை அந்த ஒப்பந்தம் முறியடித்ததுடன், பல நூற்றாண்டுகளாகத் தாங்கள் துன்புறுத்தி வந்த கோடிக்கணக்கானவர்களுக்கு நஷ்டஈடு செய்ய சாதி ஹிந்துக்களுக்குச் சந்தர்ப்பமும் அளித்தது.

டாக்டர் அம்பேத்கார் சாதி ஹிந்துக்களுக்குத் தண்டனை கொடுக்க விரும்புகிறார். அவ்விதம் செய்ய அவருக்கு எல்லாவித உரிமையும் உண்டு. ஆனால், அத்தண்டனைக்குச் சாதி ஹிந்துக்களும் இணங்குவார்கள் என்று அவர் எதிர்பார்க்க வேண்டாம். பொறுமையிழப்பதற்கும் டாக்டர் அம்பேத்காருக்கு எல்லாவித உரிமையும் உண்டு. ஆனால், பல நூற்றாண்டுகளாக உள்ள தப்பெண்ணங்களும் முட வழக்கங்களும் திடீரென்று மறைந்து விடா.

தீண்டாமை எதிர்ப்பு இயக்கத்தின் நோக்கத்தைச் சாதி ஹிந்துக்கள் அறிந்து கொள்ளும்படி செய்ய மனித சாத்தியமான எல்லா முயற்சிகளும் செய்யப்பட்டுள்ளன; செய்யப்படும் வருகின்றன. இதை, சீர்திருத்த இயக்கத்தை ஆராய்ச்சி செய் வோர் மறுக்க மாட்டார்கள். டாக்டர் அம்பேத்காரின் யோசனை ஒப்புக்கொள்ளப்படுமாயின், சீர்திருத்த இயக்கத்திற்குத் தடையேற்பட்டு, அது இறுதியில் செத்தும் விடும்.

ஹரிஜனங்களை ஹிந்து மதத்திலிருந்து வேறொரு மதத்துக்கு, அந்த மதம் எந்தப் பெயரால் அழைக்கப்பட்டாலும்கூட, மாற்றுவதைச் சட்ட பூர்வமாகச் செய்வதே டாக்டர் அம்பேத்காரின் திட்டம். அத்திட்டம், சகோதரர்களைக் கொலை செய்வதாகும். அதன்படி ஹரிஜனங்களே இரு போட்டிப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப் பட்டு விடுவார்கள். இரு பிரிவினரும் ஹரிஜனங்கள் என்றே குறிப்பிடப்படுவார்களாயின், அவர்களது நிலை இன்றுள்ளதைக் காட்டிலும் படுமோசமானதாகிவிடும். அத்தகைய அனர்த்தம் நேருமாயின், அது துரதிருஷ்ட இந்தியாவுக்கு ஒரு பொல்லாத நாளாக இருக்கும்.

டாக்டர் அம்பேத்காரின் யோசனைப்படி ஹரிஜனங்கள் மதம் மாறுவது பெயரளவில்தானேயன்றி, அது உண்மையான மத மாற்றம் அல்ல என்று கூறுவதோ, அந்த மத மாற்றம் ஹரிஜனங் கள் கிறிஸ்தவர்களாகவோ அல்லது முஸ்லிம்களாகவோ மாறு வதைப் போல் அவ்வளவு மோசமானதல்லவென்று கூறுவதோ, வீண் வாதமாகும். எந்தப் பட்டத்தின்கீழ் அவர்கள் பிரிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள் என்பது பெரிய விஷயமல்ல. அவர்கள் வேறொரு மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கூறப்படும் அதே சமயத்தில் அவர்கள் ஹரிஜனங்களாகவும் இருப்பார்களாயின், அது நாசகரமான சச்சரவுக்கு மற்றொரு காரணமாகிவிடும். இதெல்லாம் எதற்காக? சாதி ஹிந்துக்களைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுவதற்காக! கோபம் அல்லது பொறுமையின்மை காரணமாகவும் டாக்டர் அம்பேத்கார் தமது யோசனையின் விபரீத பலனை அறியவில்லை யாயின், நிச்சயமாக டாக்டர் முஞ்சே அதை அறிந்திருக்க வேண்டும்.

தவிர, ஹரிஜனங்களின் மதச் சுதந்திரத்தைக் குறித்து, அவ்விதம் பண்ட மாற்று வியாபாரம் செய்ய நாம் யார்? ஒவ் வொரு ஹரிஜனுக்கும், அவர் எவ்வளவு மந்த புத்தியுள்ளவ ராயினும், மூடராயினும், தமது இஷ்டப்படி நடந்துகொள்ள உரிமையுண்டு. டாக்டர் அம்பேத்காரோ, அல்லது வேறெந்த மதத்திற்காவது மாற விரும்புவோரோ தங்கள் விருப்பப்படி அவ் விதம் செய்வது ஒரு விஷயமாகும். ஆனால், சட்ட பூர்வமாக, மிகப் பரந்த முறையில் வேறு விதமான தீவிர விளைவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஹரிஜனங்களைக் கூட்டமாக வேறு மதத்திற்கு

மாற்றும் பொறுப்பை அரசியல் அல்லது மற்றக் கட்சிகள் ஏற்றுக் கொள்ளுவது முற்றிலும் வேறு விஷயமாகும்.

இந்தியாவில் உள்ள பல்வேறு மதங்களின் தலைவர்களும், ஹரிஜனங்களைத் தங்கள் மதத்திற்கு மயக்கி இழுப்பதில் ஒருவருக் கொருவர் போட்டி போடுவதை நிறுத்திக் கொள்ளுவார்களாயின், இந்தத் துர்ப்பாக்கிய நாட்டுக்கு நன்மையாக இருக்கும். இந்தப் போட்டியில் ஈடுபட்டிருப்போர், மதத்திற்குத் தொண்டு புரிபவர்கள் அல்ல என்பது எனது உறுதியான சித்தாந்தம். அரசியல் அல்லது பொருளாதார ரீதியில் அதைப் பார்ப்போமாயின், அவர்கள் மதத்தின் மதிப்பையே குறைப்பவர் ஆகிறார்கள். நியாயமாகச் செய்ய வேண்டியது என்னவெனில், மதத்தின் அடிப்படையைக் கொண்டு அரசியலையும் மற்றெந்த விஷயத்தையும் மதிப்பிட வேண்டும்.

மதம், ஆன்ம சாஸ்திரத்தைப் பற்றியதாகும். உலகத்தின் மற்ற சக்திகளும் சிறப்புள்ளவையே யெனினும், கடவுள் என ஒன்றிருக்குமாயின், எல்லாவற்றையும்விட மகத்தானது ஆன்ம சக்தியே. சக்தி எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பெரிதாகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அது நுண்ணியதாக இருக்கும் என்ற உண்மையை நாம் அறிவோம். நுண்ணிய ஸ்தூல சக்திகளில் இதுவரை முதல் ஸ்தானம் வகித்து வந்திருப்பது மின்சாரமேயாகும். அப்படியிருந்தும் அதை யாரும் பார்த்ததில்லை; அதன் அதிசயமான பலன்களையே பார்க்கிறோம். மின்சாரத்தைக் காட்டிலும் நுண்ணிய சக்தி இருப்பதாக விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறத் துணிகின்றனர். ஆனால், மனிதனால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட எந்தக் கருவியும் ஆன்ம சக்தியையோ அல்லது தெய்விக சக்தியையோ பற்றி நிச்சயமாக எதையும் அறிந்துகொள்ளக் கூடிய வல்லமை வாய்ந்ததாக இல்லை. உண்மையான மதச் சீர்திருத்தவாதி இதுவரை அந்தச் சக்தியிலேயே நம்பிக்கை வைத்து வந்துள்ளார். அவரது அந்த நம்பிக்கை ஒரு காலத்திலும் நிறைவேறாமல் இருந்ததில்லை. அந்த நம்பிக்கைதான் இறுதியில் ஹரிஜனங்களுக்கும் மற்ற எவருக்கும் நலன்களை அளித்து, எவ்வளவு அதிசய அறிவாளியாயினும் அவரது கணக்குகளையும் மதிப்பீடுகளையும் குழப்பிவிடுகிறது. ஹிந்து மதத்திலிருந்து தீண்டாமை நோயைக் களைய முற்பட்டுள்ள சீர்திருத்தவாதி, அவர் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியத்தையொட்டியும் அந்த ஒரு சக்தியிலேயே நம்பிக்கை வைக்கவேண்டும்; வேறு எதிலும் நம்பிக்கை வைக்கக்கூடாது.

சீக்கியர்கள் ஹிந்துக்களா?

அம்பேத்கார்-மூஞ்சே திட்ட சம்பந்தமாக எனது நிலையைக் குறித்து வருந்தி இரு நண்பர்கள் எனக்கு எழுதியிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வாதத்தின் சாரம் கீழ் வருமாறு :

“நிச்சயமாக, ஒன்றுமில்லாத விஷயத்தை நீங்கள் பிரமாதப்படுத்தியிருக்கிறீர்கள். ஹிந்து சமயங்களை உருவாக்கிய மற்றவர்களைப்போல் குரு நானக்கும் ஓர் ஹிந்து சீர்திருத்தவாதியே. சீக்கியர்கள் எல்லா முக்கியமான அம்சங்களிலும் ஹிந்துக்களே யாவர். அவர்களுடைய பண்பாடும் ஹிந்துக்களுடையதைப் போன்றதே. ஹரிஜனங்கள் தங்களைச் சீக்கியர்கள் என்று பிரகடனம் செய்து கொண்டால், அதை மதமாற்றம் என்று நீங்கள் ஏன் கூறுகிறீர்கள்?”

இந்த ஆட்சேப வாதிகள் மாத்திரமே மேற்கூறிய அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறார்களென்று தோன்றுகிறது. நான் எனக்கு நானே விதித்துக்கொண்ட பதினான்கு வருட அஞ்ஞாத வாசத்திலிருந்து 1915-ம் ஆண்டு முடிந்து சிறிது காலத்திற்குப்பின் தாய்நாட்டிற்குத் திரும்பிவந்தேன். அப்போது நான் பாஞ்சாலத்திற்குச் செல்ல நேர்ந்தது. அங்கே சீக்கியர்களின் கூட்டமொன்றில் நான் பேசிய போது, ‘சீக்கியர்கள் சீர்திருத்தக்காரர்கள் அடங்கிய ஒரு பிரிவைச் சேர்ந்த ஹிந்துக்களே என்பது என் அபிப்பிராயம்’ என்று கூறினேன். என் விஷயத்தில் நல்ல எண்ணம்கொண்ட ஒரு சீக்கிய நண்பர், சீக்கியர்கள் ஹிந்துக்கள் என்று கூறியதன் மூலம் என்னையறியாமலேயே அவர்கள் மனத்தைப் புண்படுத்தி விட்டதாக என்னிடம் தனித்துக் கூறினர். அந்த எச்சரிக்கைக்குப் பிறகு, சீக்கியர்களை ஹிந்துக்கள் என்று நான் ஒருபோதும் வருணித்ததில்லை. அவர்கள் எதில் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதுதான் முக்கியமேயன்றி, நானே அல்லது ஒரு சில தனி நபர்களோ எதை நம்புகிறோம் என்பது முக்கியமல்ல.

சீக்கியர்களுக்குத் தனித் தேர்தல் தொகுதிகள் இருக்கின்றன. சீக்கியர்களை ஹிந்துக்கள் என்று டாக்டர் அம்பேத்கார் கருதவில்லை. மத மாற்றத்தையே அவர் கண்டிப்பாக விரும்புகிறார். சீக்கியர் ஹிந்துக்களாயின், ஏராவ்டா உடன்படிக்கையில் மாறுதல் எதுவும் செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை. அப்படியாயின் எந்த ஹிந்துவும் ஹிந்துவாகவே இருந்துகொண்டு தமது உப பிரிவை மாற்றிக்கொள்ளலாம். தவிர, டாக்டர் அம்பேத்காரோ, டாக்டர் மூஞ்சேயோ அல்லது வேறு எவரோ, ஏராளமான ஹரிஜனங்கள் அடங்கிய ஒரு கூட்டத்தின் உப பிரிவையே பேண முனையால் மாற்றிவிட முடியாது.

மதம் முக்கியமாக ஒவ்வொருவருடைய சொந்த விஷயமாகும். அதையொட்டி ஒவ்வொருவரும் தமக்குத்தாமே

தீர்மானித்துக்கொள்ள வேண்டும். மதத்தை ஒரு தெய்விகக் கொள்கையாகக் கருதும் எவரும், டாக்டர் அம்பேத்காரும் டாக்டர் முஞ்சேயும் கூறியுள்ள யோசனைக்கு இணங்க முடியாது.

‘ ஹரிஜன் ’ - 19-9-1939

8

அவமதிப்பு யாருக்கு ?

ஹரிஜனங்களிடையே வேலை செய்யும் ஒரு தொண்டரிடமிருந்து வந்துள்ள நீண்ட கடிதத்திலிருந்து கீழ்வரும் பகுதியைக் குறிப்பிடுகிறேன் :

“தங்களை ஹிந்துக்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் விஷயமாக, படித்த ஹரிஜனங்களிடையே அதிருப்தி நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வருகிறது. ஏனெனில், அவர்கள் தங்களை ஹிந்துக்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டால், தங்களுடைய சாதியையும் அவர்கள் வெளியிட வேண்டியிருக்கிறது. தாங்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்ற எண்ணம் காரணமாக, சாதியைக் கூறுவது மனத்திற்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. எனவே, ஹிந்துக்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு அவமதிப்புக்கு ஆளாவதைக் காட்டிலும் தாங்கள் கிறிஸ்தவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளுவதையே அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். எனவே, அவர்களைச் சீக்கியர்களாகவோ அல்லது புத்தர்களாகவோ மாற்றிவிடும்படி கூறி, அவர்களுடைய அவமதிப்புக்கு நாம் ஏன் ஒரு முடிவு கட்டக்கூடாது? ஏனெனில், சீக்கியர்களும் புத்தர்களும் ஹிந்துக்களைப்போல் தகுதி வாய்ந்தவர்கள் அல்லவா ?”

சீக்கியர்களும் புத்தர்களும் ஹிந்துக்களைப் போல் தகுதி வாய்ந்தவர்கள் என்று அக்கடிதம் எழுதியிருப்பவர் கூறுவதிலிருந்தே அவரது வாதம் பயனற்றதாகி விடுகிறது. அது அப்படியாயின், ஹரிஜனங்களையோ அல்லது வேறெவரையோ அவ்விதம் மாறும்படி தூண்டுவதற்குக் காரணமில்லை. ஹிந்து மதத்தில் எண்ணிக்கையற்ற உப பிரிவுகள் இருக்கின்றன. தாம், அந்த உப பிரிவுகளில் ஏதாவதொன்றைச் சேர்ந்தவர் என்று சொல்லிக் கொள்ள எந்த ஹிந்துவுக்கும் சுதந்திரம் உண்டு. எந்த உப பிரிவைச் சேர்ந்தவராயினும், அவர் ஹிந்துவாகவேதான் இருந்து வருவார்.

ஒரு ஹிந்து தமது சாதியை, தாம் விரும்பவில்லையென்றாலோ அல்லது சாதியைத் துறந்துவிட்டாலோ, அதை ஏன் வெளியிட வேண்டும்? பல ஹிந்துக்களுக்கு சாதியில் நம்பிக்கையில்லை. சாதி, ஹிந்து மதத்தின் ஓர் அம்சமல்ல என்பதைக் காட்ட நான் முயற்சித்து வந்துள்ளேன். வர்ணம் சாதியல்ல, பிரிவேயாகும்.

ஒரு பிராம்மணர், உண்மையில் தான் ஒரு மத போதகராக இருந்தால், தம்மைப் பிராம்மணர் என்று சொல்லிக்கொள்ளலாம். ஒரு கூத்திரியர், தாம் ஒரு சிப்பாயாக இருந்தால் தம்மை கூத்திரியர் என்று சொல்லிக்கொள்ளலாம். ஒரு வைசியர், தாம் ஒரு வியாபாரியாகவோ அல்லது ஒரு குடியானவராகவோ இருந்தால், தம்மை வைசியர் என்று கூறிக்கொள்ளலாம். அல்லது ஒரு சூத்திரர் தாம் ஒரு தொழிலாளியாக இருந்தால் தம்மைச் சூத்திரர் என்று சொல்லிக்கொள்ளலாம். இந்தப் பிரிவுகள் சாதிகள் அல்ல, பிரிவுகளேயாகும் ; தொழில்களைப் பொறுத்தவையே யாகும்.

தீண்டாதார் என்று பிரிவு எதுவுமில்லை. எனவே, ஒரு தீண்டாதார் தம்மைத் தீண்டாதார் என்று சொல்லித் தீரவேண்டிய அவசியமில்லை. அவர் விரும்பினால், தம்மை ஹிந்து சமுதாயம் தீண்டாதாராகக் கருதுகிறதென்றும், ஆனால், தாம் அந்த வேற்றுமையை ஒப்புக்கொள்ளவில்லையென்றும் கூறலாம். நான் வணிக சாதியைச் சேர்ந்தவன் என்று ஹிந்து சமுதாயம் பிரித்துள்ளதெனினும், நான் அந்தச் சாதியைச் சேர்ந்தவனல்ல. ஏனெனில், சாதியில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. வெறும் ஹிந்து என்று கூறிக்கொள்ளுவதைக் காட்டிலும் அதிகமாக ஏதாவது சொல்லித் தீரவேண்டுமாயின், நான் என்னை ஒரு ஹரிஜன் என்றே சொல்லிக்கொள்ளுவேன். ஏனென்றால், என் சக்திக்கு இயன்ற வரையில், நான் ஹரிஜனங்களின் நலன்களையே எனது நலன்களாகக் கொண்டுள்ளேன்.

தவிர, ஹிந்து சமுதாயம் செய்துள்ள பிரிவினையை ஒரு ஹரிஜன் வெளியிடுவதால், அவர் ஏன் அவமதிப்புக்கு உள்ளாக வேண்டும்? நிச்சயமாக அவமதிப்புக்கு உள்ளாக வேண்டியது சமூகம் அல்லவா? சமூகம்தானே தன்னைச் சேர்ந்த ஒரு பகுதியினரை அடிமைகளாக்கியும், ஒதுக்கிவைத்தும் சேரிகளில் வாழும்படி செய்திருக்கிறது?

உயர்சாதியினர் என்று கூறப்படுவோர், தங்கள் வாழ்க்கையில் தங்களுடைய மதத்தையே புறக்கணித்து, வருணிக்க முடியாதவாறு ஹரிஜனங்களைக் கொடுமைப்படுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும், தங்களை உண்மையான ஹிந்துக்கள் என்று தாங்கள் கூறிக்கொள்ள முடியும் என்ற உண்மையைக் குறித்து, ஹரிஜனங்கள் பெற்றுள்ள கல்வியே அவர்களைப் பெருமைகொள்ளும்படி செய்ய வேண்டும்.

தீண்டாமை வேரோடு அழிக்கப்பட்டு, ஹிந்து மதம் நிரந்தரமாக வாழாமாயின், ஹரிஜனங்கள் தங்களுடைய சக மனிதர்கள் ஈனிரக்கமின்றித் தங்களைக் கொடுமைக்குள்ளாக்கியும்கூட தாங்கள் மதத்தைத் துறக்காமல் உறுதியுடன் நின்றதற்காக, எதிர்கால சரித்திராசிரியர்கள் ஹரிஜனங்களுக்கே கௌரவஸ்தானம் அளிப்பார்கள். எனவே, ஹிந்து சமுதாயத்தில்

தாம் எந்தப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர் என்று ஹரிஜன் கூறும் ஒவ்வொரு சமயத்திலும், அவமதிப்பு அவருக்கல்ல; ஆனால், அவரைக் கொடுமைக் குள்ளாக்கியவர்களையே, அதாவது சாதி ஹிந்துக்கள் என்று கூறப்படுவோரையே அந்த அவமதிப்பு சாரும்.

—'ஹரிஜன்' - 31-10-1936

9

உண்மையான அதிசயம் எது ?

சென்ற அக்டோபர் மாதம் 9-ந் தேதி வாக்கில் லண்டனில் கிறிஸ்தவப் பிரிவினர்கள் அடங்கிய கூட்டமொன்று நடந்தது. பூஜ்யரான காண்டர்பரி ஆர்ச் பிஷப் தலைமை வகித்தார். அக்டோபர் 16-ந் தேதி “சர்ச் டைம்ஸ்” பத்திரிகையில் அக் கூட்ட நடவடிக்கைகள் பிரசுரமாகியிருக்கின்றன. அதில் கீழ் வரும் விவரம் காணப்படுகிறது :

“அடுத்தபடியாகப் பேசியவர் ஒரு சாதாரண மனிதரைப்போல் உடை உடுத்தியிருந்தார். அவர் அமெரிக்கா மெதாடிஸ்ட் எபிஸ்கோபல் சர்ச் பிஷப் பான டாக்டர் ஜே. டபிள்யூ. பிக்கெட் என்பதைக் குறிப்பிடும் ஒரு சிறிய ஊதா நிறத் துண்டுகூட அவர்மீதில்லை. சென்ற சில வருடங்களாக டாக்டர் பிக்கெட் இந்தியாவில் ஜனக்கூட்டம் மதம் மாறுவதை ஆராய்ச்சி செய்து வருகிறார். ‘இந்தியாவில் கிறிஸ்தவ மத மாற்றங்கள்’ என்ற நூலில், அவர் நமது ஆராய்ச்சியின் பலன்களை வெளியிட்டுள்ளார். அதை அற்புதமான, மதிப்பு வாய்ந்த ஒரு நூல் என்று காண்டர்பரி ஆர்ச் பிஷப் வருணித்துள்ளார். மதமாற்ற இயக்கத்தின் ஆன்மிக சம்பந்தமான முக்கியத்துவம், டாக்டர் பிக்கெட்டின் மனத்தை மிகவும் வசீகரித்துள்ளது. ‘இந்தியாவில் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த நாற்பத்தைந்து லட்சம் பேர்கள் நமது தேவரின் சீடர்களாகியிருக்கிறார்கள்’ என்று டாக்டர் பிக்கெட் கூறினார். மற்றும் தேவ பக்தி காரணமாக அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் ஏற்பட்டுள்ள மாறுதல்களைக் கண்டு, இந்தியாவில் மக்கள் அதிசயத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்றும் அவர் குறிப்பிட்டார். மற்றும் டாக்டர் பிக்கெட் கூறியதாவது :

“தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் மத உணர்ச்சிகளே இல்லாதவர்கள் என்று பிராம்மணர்கள் ஒரு காலத்தில் எண்ணினர்; அவர்களுக்கு ஹிந்துக் கோவில் களுக்குள் பிரவேசிக்கும் உரிமையளிக்க மறுத்தனர். ஆனால், அதே பிராம்மணர்கள் கூட, மக்களின் குணங்களையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் மாற்ற கிறிஸ்தவ மதத்திற்குள்ள சக்தியை இப்போது, வேண்டா வெறுப்பாகவாவது ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தியாவில் மதம் மாறியுள்ள இந்த மக்கள்தான், மேலாண்டு கிறிஸ்தவ உலகில்கூட இராதவாறு அவ்வளவு ஒழுங்காகக் கிறிஸ்தவாலயங்களுக்கு வந்து, தேவனை வழிபடுகிறார்கள்.

“இப்போது தெலுங்குப் பிரதேசத்தில் ஒன்பது லட்சம் ஜனங்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தைக் கடைப்பிடித்து வருகிறார்கள். 1026 கிராமங்களில் 1002

கிராமங்கள், ஒவ்வொரு நாள் மாலையிலும் கிறிஸ்தவாலயங்களில் தேவனை வழிபட்டுத் துதிக்கும் முறையை அனுஷ்டித்து வருகின்றன. அவற்றுள் இரு நூறுக்கு மேற்பட்ட கிறிஸ்தவாலயங்களில் தினந்தோறும் காலையிலும்கூட வழிபாடு முறை அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிறது. மதம் மாறியவர்களின் உண்மையான நம்பிக்கையைக் குறித்தும் எனக்குப் பூரண திருப்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர்களில் பெரும்பாலோர், கடவுளுடன் தங்களுக்கு விளக்கமுடியாத ஒருவிதத் தொடர்பு இருப்பது பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்கள். தங்கள் வாழ்க்கையில் கடவுள் இடம்பெற்றுள்ளார் என்ற நம்பிக்கையும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஏசுநாதரின் மதமானது அவர்களை உயர்த்தி, அவர்கள் தங்களுடைய உடல்களையும் வீடுகளையும் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளும்படியும், அவர்களை நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர்களாகவும் செய்திருக்கிறது என்பதைச் சுற்றுப்புறங்களில் உள்ள ஹிந்துக்கள் ஒத்துக்கொண்டுள்ளனர். இன்னும் அதிக ஆச்சரியமான உண்மை என்னவெனில், தீண்டாதாருடைய வாழ்க்கையில் இத்தகைய மாறுதல் ஏற்பட்டுள்ள இடங்களில் எல்லாம், நூற்றுக்கணக்கான உயர் சாதி ஹிந்துக்களும் மதம் மாறி வருகிறார்கள் என்பதே. அது ஓர் அசாதாரணமான அதிசயமாகும்; கிறிஸ்தவ சரித்திரத்தின் மகத்தான அதிசயங்களில் ஒன்றாகும்.”

இவ்வளவு சிறிய இடத்திற்குள் இவ்வளவு அதிகமாக மிகைபடக்கூறும் விபரீதத்தை நான் பார்த்ததே இல்லை! இந்தியாவில் உள்ள நிலைமைகளை அறியாத ஒரு வாசகர், டாக்டர் அம்பேத்கார் ஆரம்பித்துள்ள இயக்கம் காரணமாகவே, அத்தனை பேர் மதம் மாறியுள்ளனர் என்று முடிவு கட்டி விடுவார்கள். டாக்டர் பிக்கெட் மேலே குறிப்பிட்ட விதம் கூறியிருக்க முடியாது என்பது எனது நிச்சயமான அபிப்பிராயம். அவர் கொடுத்துள்ள புள்ளி விவரங்கள், நூற்றுக்கணக்கான வருடங்களுக்குமுன் இந்தியாவில் முதலாவது கிறிஸ்தவாலயம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதிலிருந்து இன்றுவரை மதம் மாறியவர்களின் தொகையைப் பற்றியதாக இருக்க வேண்டும். பிஷ்ப் குறிப்பிட்டுள்ள பொதுவான சாதனைக்கும் புள்ளி விவரங்களுக்கும் சம்பந்தமில்லை. “தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த நாற்பத்தைந்து லட்சம் பேர்களுடைய வாழ்க்கையில் ஏற்பட்டுள்ள மாறுதலைக் குறித்து, இந்தியாவில் அதிசயத்தில் ஆழ்ந்துள்ள ஜனக்கூட்டம்” என்கே இருக்கிறது? அந்த ஜனக்கூட்டத்தில் நானும் ஒருவனே. நான் இந்தியா முழுவதும் அரை டஜன் தடவைக்கு மேல் பிரயாணம் செய்திருக்கிறேன். டாக்டர் பிக்கெட் வருணித்துள்ள அளவுக்கு எவ்வித மாற்றத்தையும் நான் காணவில்லை. சமீப காலத்தில் அத்தகைய மாறுதல் ஏற்பட்டதில்லை என்பது நிச்சயம்.

இந்தியக் கிறிஸ்தவர்களிடங்கிய கூட்டங்களில் பேசும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது உண்டு. அவர்களுடைய நிலை, தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த மற்றவர்களுடைய நிலையைக் காட்டிலும் சிறந்ததாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. அவர்களுடைய மத மாற்றம் பெயரளவில்தான். அவர்கள் விஷயத்

திலும் சமூக அந்தஸ்து சம்பந்தப்பட்ட வரையில், தீண்டாமைக் களங்கம் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. எனினும், நான் மதம் மாறியவர்களைப் பற்றி மொத்தமாகப் பேசுகிறேனென்றால், தனி நபர்களைப் பற்றிப் பேசவில்லை. “மத உணர்ச்சியே இல்லாதவர்கள் என்று தாங்கள் எண்ணிய தாழ்த்தப்பட்டோரின் குணங்களையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் மாற்றுகிறிஸ்தவ மதத்திற்குள்ள சக்தியை வேண்டா வெறுப்பாக வாவது ஒப்புக்கொண்ட பிராம்மணர்கள்” யார் என்பதை நான் அறிய விரும்புகிறேன்! அதற்கு மாறாக, சாதி ஹிந்துக்களில் அசட்டை செய்யப்பட்டிருந்த ஹரிஜனங்களின் வாழ்க்கையிலும் நோக்கத்திலும் தீவிர மாறுதலை உண்டாக்கியுள்ள சீர்திருத்த இயக்கத்தின் சக்தியை ஒப்புக்கொள்ளும் பல பிராம்மணர்களை நான் காட்ட முடியும். பொதுப்படையாக அவர் கூறியுள்ள நம்ப முடியாத மற்ற விஷயங்களை நான் விட்டுவிடுகிறேன். ஆனால், “தீண்டாதாரிடையே வாழ்க்கையில் இந்த மாறுதல் ஏற்பட்டுள்ள இடங்களில் நூற்றுக்கணக்கான உயர் சாதி ஹிந்துக்கள் இப்போது கிறிஸ்தவ மதத்தில் சேர்ந்து வருகிறார்கள்” என்று டாக்டர் பிக்கெட் கூறியிருக்கிறார் அல்லவா? அந்த உயர்சாதி ஹிந்துக்கள் யார் என்பதை அறிந்துகொள்ள நான் விரும்புகிறேன்! டாக்டர் பிக்கெட் எடுத்துக்காட்டியுள்ள திகைப்பைக் கொடுக்கும் விவரங்களை ரூஜுப்பிக்க முடியுமாயின், “அது கிறிஸ்தவ சரித்திரத்தின் மகத்தான அதிசயங்களில் ஒன்று” தான்; இல்லை, மனித சரித்திரத்தின் மகத்தான அதிசயங்களிலேயே ஒன்றாகும்.

ஆனால், அதிசயங்களை நிரூபிக்க அலங்காரப் பிரசங்கங்கள் அவசியமா? அந்த மகத்தான அதிசயம் உண்மையில் நிகழ்ந்திருந்தால், இந்தியாவில் உள்ள நமக்கு அது தெரியாமல் போயிருக்குமா? அது நம்மைப் பாதிக்காமல் இருந்திருக்குமா?

அதிசயங்கள் விளம்பரங்களின்றித் தாமாகவே பறைசாற்றிக் கொள்ளக்கூடியவை. உதாரணமாக, திருவாங்கூரில் நிகழ்ந்த அதிசயத்தைப் பாருங்கள். திருவாங்கூரிலுள்ள இரண்டாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட கோவில்கள் ஹரிஜனங்களுக்குத் திறக்கப்பட்டு விடுமென்றும், பரம வைதிக ஹிந்துக்களிடமிருந்து யாதொரு தடையும், இடையூறுமின்றி நூற்றுக்கணக்கான ஹரிஜனங்கள் அக்கோவில்களுக்குள் பிரவேசிப்பார்களென்றும் ஒரு மாதத்திற்கு முன் யாருமே நம்பவில்லை. அப்படியிருந்தும், அந்த அதிசயம் திருவாங்கூரில் நிகழ்ந்தது. இதை எவரும் எளிதில் தெரிந்துகொள்ளலாம். அதை ஓர் அதிசயமென்று கூறலாமா, கூடாதா என்பது முக்கியமல்ல. அதில் நம் கண்களுக்குப் புலப்படாத கடவுளின், ஆனால் நம் கண்களுக்குப் புலப்படும் அவரது சக்தியை நான் காண்கிறேன்.

எனக்குக் கீதையில் நம்பிக்கை இருப்பது போல் பைபிளிலும் நம்பிக்கை இருக்கிறது. உலகத்திலுள்ள மகத்தான சகல மதங்களும் என் சொந்த மதத்தைப் போல் உண்மையானவை என்றே நான் கருதுகிறேன். மேலே கூறியுள்ள விவரங்கள் உண்மையானவை என்றே வைத்துக்கொண்டாலும், தங்கள் சொந்த மதத்தையே, அதைப் பின்பற்றுவோர் கேலி செய்வதாக அறிஞரான பிஷப் கூறியிருப்பது எனக்கு வேதனையைக் கொடுக்கிறது.

—'ஹரிஜன்' 19-12-1936

10

மதங்களின் மதமாற்றப் போட்டி !

[டாக்டர் ஜான் மாட் உலகில் உள்ள மிகுந்த சுறுசுறுப்பு வாய்ந்த கிறிஸ்தவ மத போதகர்களில் ஒருவர். ஏசுநாதரின் உபதேசங்களைப் போதிப்பதற்காக அவர் பல தடவை உலகம் முழுவதையும் சுற்றியிருக்கிறார். உலகத்தில் உள்ள கோடிக்கணக்கான மாணவர்களின் கூட்டங்களில் பேசியிருக்கிறார். அவர், 'கிறிஸ்தவ மாணவர் உலக சமஷ்டி சங்கம்' என்ற நூலின் ஆசிரியர். சர்வ தேசப் பாதிரிமார் சபை போன்ற சில கிறிஸ்தவ மகாசபைகளுக்கும் அவர் அக்ராசனராக இருந்து வருகிறார். சற்றேறக்குறைய சென்ற ஐம்பது ஆண்டுகளாக கிறிஸ்தவ மத சம்பந்தமான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வந்துள்ள அவருக்கு இப்போது 71 வயதாகிறது. மகாத்மா காந்தி, டால்ஸ்டாய் முதல் உலகத்திலுள்ள மாபெரும் தலைவர்களுடனும், பெரும்பாலான நாடுகளின் மன்னர்களுடனும் அவருக்குத் தொடர்பு உண்டு. இந்தியாவில் உள்ள தீண்டாதார்களிடையே இதற்கு முன் ஒருபோதும் இராத கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டுள்ளது என்பதே கிறிஸ்தவர்களின் அபிப்பிராயமாகும். அதை மனத்திற் கொண்டே டாக்டர் மாட் இந்தியாவுக்கு வந்தார். எனவே, அவருக்கும் காந்திஜிக்கும் நடந்த சம்பாஷணை மிகவும் முக்கியமானதாகும். அதன் சுருக்கமான விவரத்தைக் கீழே குறிப்பிட்டுள்ளேன் : மகாதேவ தேசாய்]

டாக்டர் மாட் : தீண்டாமை எதிர்ப்பு இயக்கத்தை நீங்கள் மகத்தான முறையில் ஆரம்பித்து, அதில் உங்கள் உயிரையே வைத்திருக்கிறீர்கள். அதற்காக நீங்கள் கஷ்டப்பட்டு, வெற்றியடைந்திருக்கிறீர்கள். அந்தப் பிரச்சனையையொட்டிய விஷயங்களையெல்லாம் நன்கு அறிந்துகொள்ள எனக்கு நீங்கள் உதவி புரிய வேண்டுமென விரும்புகிறேன். நான் எப்படி உதவி புரியலாமென்றும் கூறுங்கள். இயக்கத்திற்கு இடையூறு செய்ய நான் விரும்பவில்லை. இவ்விஷயமாக இந்தியாவில் நிகழ்ந்து வரும் சம்பவங்கள், உலகம் முழுவதும் ஆழ்ந்த உணர்ச்சியை உண்டு பண்ணக்கூடியவை. இப்போது நம் முன்னுள்ள சக்திகளின் செல்வாக்கைக் குறித்து ஜோசியம் எதுவும் கூறுவது கஷ்டமான காரியம். இந்தப்

பிரச்னையைப் பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன என்பதை எனக்குச் சொல்லுங்கள்.

காந்திஜி: என் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் தீண்டாமை, ஹிந்து மதம் வாழ்வதா அல்லது வீழ்வதா என்பதைப் பொறுத்த விஷயமாகும். நான் அடிக்கடி கூறி வந்திருப்பது போல், தீண்டாமை வாழ்ந்தால் ஹிந்து மதம் அழிந்துவிடும்; இந்தியாகூட அழிந்துவிடும். ஆனால், ஹிந்துக்களின் இதயத்திலிருந்து தீண்டாமை வேருடன் களையப்படுமாயின், பிறகு ஹிந்து மதம் உலகத்திற்கே திட்டமான உபதேசம் செய்யக்கூடிய நிலையில் இருக்கும். இது மிகைபடக் கூறுவதன்று. சத்தியத்தையே கடவுளாக ஒப்புக்கொள்ளும் ஒரு மனிதன் கூறுவதாகும். தீண்டாமை, ஹிந்து மதத்தின் ஒரு முக்கிய அம்சமாயின், ஹிந்து மதம் வெடித்துத் தீர்ந்த ஒரு துப்பாக்கி ரவைக்கு ஒப்பாகப் பயனற்றதாகிவிடும். ஆனால், தீண்டாமை ஒரு பயங்கரமான பொய். நான் ஆரம்பித்துள்ள தீண்டாமை இயக்கத்தின் நோக்கம் தெளிவானது. ஒவ்வொரு ஹிந்துவும் தீண்டாதாரைத் தொடவேண்டும் என்பது எனது நோக்கமல்ல. தொடத் தகுந்த ஒவ்வொரு ஹிந்துவும், தமது இதயத்திலிருந்து தீண்டாமையை ஒழித்து விடவேண்டும் என்பதே; அதாவது தீண்டாதார் விஷயத்தில் அவரது மனம் முற்றிலும் மாறிவிட வேண்டும். சமபந்தி போஜனமோ, கலப்பு மணமோ தேவையல்ல. நான் உங்களுடன் உட்கார்ந்து சாப்பிட விரும்பாமலிருக்கலாம். ஆனால், நான் உங்களுடன் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டால், நான் தீட்டாகி விடுவேன் என்ற மனோபாவம் எனக்கு இருக்கவேகூடாது. கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேண்டிய ஒரு பெண்ணை நான் இருந்தால், “நான் அந்த மனிதரைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள முடியாது. ஏனென்றால், அவர் ஒரு தீண்டாதார்” என்று நான் சொல்லக்கூடாது. இதை நான் உங்களுக்குத் தெளிவாகக் கூறுவதற்குக் காரணம் என்னவெனில், தீண்டாதாருடன் சமபந்தி போஜனம் செய்யும்படியோ, கலப்பு மணம் செய்துகொள்ளும்படியோ நாங்கள் வைதிக ஹிந்துக் களைக் கேட்கவில்லை. ஹரிஜன சேவா சங்கத் திட்டத்தில் அவ்வித வற்புறுத்தல் எதுவுமில்லை. சமபந்தி போஜனம், கலப்பு மணம் இவை பற்றி எங்களில் பலருக்கு ஆட்சேபணை எதுவுமில்லை. தீண்டாமை புராதன வழக்கம் என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஹிந்து மதம் புராதன மதம், சரித்திர காலத்திற்கு முன் ஏற்பட்ட மதம். எனவே, அதில் தீண்டாமை போன்ற பல விஷயங்கள் ஊடுருவியிருக்கின்றன. அது செத்த மதமாகிவிடாமல், ஜீவன் ததும்பும் மதமாக இருக்க வேண்டும் என்பதே எனது விருப்பம். அப்போதுதான் அது, உலகத்தில் உள்ள மற்ற மதங்களின் வரிசையில் இடம் பெற முடியும்.

டா : தீண்டாமை ஒழிப்பு உங்களுடைய ஆயுட்காலக் கடமையாக இருக்கிறது. இந்த இயக்கத்தின் முக்கியத்துவம் இந்திய எல்லைகளையும் கடந்து சென்றிருக்கிறது. அப்படியிருந்தும், மற்றெந்த விஷயங்களையும்விட இதில்தான் சிந்தனைக் குழப்பம் அதிகமாக இருந்து வருகிறது. உதாரணமாக, பாதிரிமார்களையும் பாதிரிமார் சங்கங்களையும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இவ்விஷயத்தில் அவர்களுடைய மனம் ஒரேவிதமாக இல்லை. நாம் எல்லோரும் ஒரே மனம் உடையவர்களாகி, இதில் நாம் எவ்வளவு தூரம் இடையூறு விளைவிக்காமல் உதவியளிக்க முடியும் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டியது மிகவும் விரும்பத்தக்கது. நான், சர்வதேசப் பாதிரிமார் சங்கத்தின் தலைமைப் பதவியை வகித்து வருகிறேன். அச்சபையில், உலகத்தில் உள்ள முந்நூறு பாதிரிமார் சங்கங்கள் ஸ்தானம் வகிக்கின்றன. இந்தச் சங்கங்களின் அறிக்கைகள் எனக்குக் கிடைத்துள்ளன. அவற்றிலிருந்து, தீண்டாதார் விஷயத்தில் அச்சங்கங்கள் அதிக அக்கறை கொண்டிருக்கின்றனவென்று நான் கூறமுடியும். அவர்கள் எங்கெங்கே தவறான பாதைகளில் சென்று வருகிறார்கள் என்பதை நீங்கள் கூற இயலுமா? அதைக் கேட்க நான் அக்கறையுடையவனாக இருக்கிறேன். அவர்களுடைய விருப்பம் உதவியளிக்க வேண்டும் என்பதுதான்; இடையூறு விளைவிக்க வேண்டும் என்பதல்ல.

கா : இவ்விஷயமாகப் பாதிரிமார்களின் நடவடிக்கைகள் எனக்கு மனவேதனையைக் கொடுத்துள்ளன. டாக்டர் அம்பேத்கார் 'வெடி குண்டை' வீசிய உடனேயே, முஸ்லிம்கள், சீக்கியர்களைப் போல் பாதிரிமாரும் முன்வந்து, அவரது அறிவிப்புக்கு எல்லை மீறிய முக்கியத்துவம் அளித்துவிட்டார்கள். அதன்பின் அம்மத ஸ்தாபனங்களுக்குள் போட்டி ஏற்பட்டது. ஹிந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் சச்சரவு இருந்து வருவதால், முஸ்லிம்கள் மத மாற்றப் போட்டியில் ஈடுபடுவதை நான் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆனால், சீக்கியர்கள் இதில் தலையிடுவதுதான் எனக்கு ஒரு புதிதாக இருக்கிறது. தங்களுடைய தொண்டு கலப்பற்ற ஆன்மிக சம்பந்தமான முயற்சியே என்று கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார் சங்கங்கள் கூறிக்கொள்ளுகின்றன. ஆனால், தீண்டாதாரைத் தங்கள் மதத்திற்கு மாற்றும் முயற்சியில் கிறிஸ்தவ சங்கங்கள், முஸ்லிம்களுடனும் சீக்கியர்களுடனும் போட்டி போடுவதைக் காண எனக்கு வேதனையாக இருக்கிறது. அது அருவருக்கத்தக்க ஒரு காரியமாகவும், மத தருமத்திற்கு முரணானதாகவும் எனக்குத் தோன்றுகிறது. கிறிஸ்தவ சங்கங்கள் டாக்டர் அம்பேத்காருடன் இரகசிய ஆலோசனைகளில்கூட ஈடுபடத் தொடங்கிவிட்டன. ஹரிஜனங்களின் நன்மைக்காக நீங்கள் பிரார்த்தனைகளில் ஈடுபட்டால், அதை நான் அறிந்து பாராட்டியிருக்க முடியும். ஆனால்,

அதற்குப் பதிலாக, நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள் என்பதை அறிந்துகொள்ளக்கூட மனமும் அறிவும் இல்லாத ஹரிஜனங்களுக்கு, மதம் மாறும்படி வேண்டுகோள் விடுக்க முற்பட்டுவிட்டீர்கள். ஏசுநாதர், முகமது நபி, நானக் முதலியோர் யார் என்பதை அறிந்துகொள்ளும் அறிவோ, ஆற்றலோ ஹரிஜனங்களுக்கு நிச்சயமாக இல்லை.

பிறகு டாக்டர் மாட், காண்டர்பரி ஆர்ச் பிஷப்பின் பிரசங்கம் பற்றியும், தாம் அவருடனும், இங்கிலாந்தில் உள்ள மற்ற பிஷப்புகளுடனும் கிறிஸ்தவத் தலைவர்களுடனும் நடத்திய சம்பாஷணை பற்றியும் குறிப்பிட்டார். இந்திய மக்களின் ஆன்ம நலனுக்காக மற்ற மதத்தினருடன் கிறிஸ்தவர்கள் போட்டி போடுவதுபோல் தோன்றவில்லையென்ற உண்மையை வற்புறுத்தினார். தாங்கள் அவ்விதம் போட்டி போடுவதில்லையென்று பாதிரிமார்களும் கிறிஸ்தவ மதத்தைச் சேர்ந்த மற்றத் தலைவர்களும் தமக்கு உறுதியளித்திருப்பதாகவும் கூறினார். மேலும் டாக்டர் மாட் குறிப்பிட்ட தாவது: “ஆனால், எந்த மதத்தினர் அங்கீகரிக்கத் தயாராக இருக்கிறார்களோ, அவர்களிடம் டாக்டர் அம்பேத்கார் ஐந்து கோடி மக்களை ஒப்புவிக்க முடியுமென்று, மத சம்பந்தமல்லாத பத்திரிகைகளில் செய்தி வெளியாகிவிட்டது. இது மகத்தான தீங்கில் வந்து முடியுமென்பதை நான் உணர்ந்தேன். மிகவும் நம்பிக்கைக்குரிய கிறிஸ்தவ மதத்தலைவர்கள் உங்களுடைய கருத்தை மிகுந்த அக்கறையுடன் கவனித்து நடந்துகொள்ளுவார்கள். தீண்டாதார்களுக்காகத் தொண்டு புரிய வேண்டுமென்ற எண்ணம் கிறிஸ்தவத் தலைவர்களுக்கு நாளுக்கு நாள் அதிகமாகி வருகிறது. எனவே, நாங்கள் என்ன தொண்டு செய்வது புத்திசாலித்தனமாகும், எது செய்வது புத்திசாலித்தனமாகாது என்பதை எங்களுக்குக் கூறுங்கள்.”

கா : டாக்டர் அம்பேத்காரின் இந்த ஆசை சம்பந்தப்பட்ட வரையில், நீங்கள் அந்த இயக்கத்தைக் குறித்துச் சாந்தமாக இருக்கலாம்; அதை நீங்கள் பொருட்படுத்த வேண்டிய தில்லை. ஆனால், டாக்டர் அம்பேத்காரின் வேண்டு கோளுக்கு ஹரிஜனங்கள் செவி கொடுத்து, அவர்களும் டாக்டர் அம்பேத்காரும் ஓர் இறுதியான தீர்மானம் செய்து கொண்டு உங்களிடம் வருவார்களாயின், பின்னர் நீங்கள் உங்கள் மனச்சாட்சிக்கு இணங்க நியாயமான முறைகளைக் கைக்கொள்ளலாம். எனினும், டாக்டர் அம்பேத்காரும் ஹரிஜனங்களும் என்ன செய்யக்கூடுமென்று ஊகித்துக் கொண்டு நீங்கள் ஏதாவது செய்ய முற்படுவது அவசரக் கோலமும் கண்ணியமற்றதுமாகும்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில், லக்ஷ்மணபுரியில் நடந்த கிறிஸ்தவர் மகாநாட்டின் நடவடிக்கைகளை, தீனபந்து ஆண்ட்ரூஸ் கண்டித்தார்.

அந்த மகாநாடு ஆதாரபூர்வமானதல்லவென்று டாக்டர் மாட் பதிலளித்தார்.

கா : அவ்விஷயமாகக் கிறிஸ்தவ சங்கங்கள் மௌனமாக இருந்து விட்டதால், அம்மகாநாடு ஆதாரபூர்வமாகியிருக்கிறது. அம்மகாநாட்டின் நடவடிக்கைகளுக்கும் தங்களுக்கும் எவ்விதச் சம்பந்தமும் இல்லையென்று அவை கூறியிருந்தால் நன்மையாக இருந்திருக்கும். ஒருவேளை பாதிரிமார் சங்கங்கள் போதிய அளவு வேகமாக அலுவல்களைச் செய்ய வில்லையென்று கருதி, அச்சங்கங்களின் கருத்தை லக்ஷ்மணபுரி மகாநாட்டில் கலந்துகொண்டவர்கள் வெளியிட்டிருக்கலாம்.

டா : பாதிரிமார் சங்கங்கள், லக்ஷ்மணபுரி மகாநாட்டு நடவடிக்கைகளுக்கும் தங்களுக்கும் சம்பந்தமில்லையென்று மறுப்பு வெளியிட்டிருந்தனவே.

கா : மறுப்பு வெளியிட்டிருந்தால், அந்த மறுப்பு இங்கிலீஷ் கால்வாயைக் கடந்து இந்தப் பக்கம் வரவில்லை.

டா : இவ்விஷயமாக மிகவும் வருந்தத்தக்க விதத்தில் சிந்தனைக்குழப்பமும், நண்பர்களிடையேகூட கருத்து வேற்றுமையும் இருந்து வருகின்றன. சைத்தான் அதிகமாக விரும்புவது இதைக் காட்டிலும் வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது. எனது வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதியை நான் கற்றறிவுள்ள வகுப்பினரிடையே கழித்துள்ளேன். எனவே, தீண்டாமை எதிர்ப்பு இயக்கத்தில் உதவி புரிய வேண்டுமென என் மனச்சாட்சி மிகவும் வற்புறுத்துகிறது.

பிறகு ஹிந்துக் கொடியின் கீழ், அவ்விதம் உதவி புரியும் சிறந்த கிறிஸ்தவர்களின் உதாரணத்தைக் காந்திஜி எடுத்துக் காட்டினார். காந்திஜி கூறிய தாவது : 'தீண்டாதாரின் முன்னேற்றப் பாதை கஷ்டமின்றி இருப்பதற்காக ஸ்ரீ கெய்தான் பெருமுயற்சி செய்து வருகிறார். ஸ்ரீமதி பார், ஸ்ரீமதி மாடென் இருவரும் கிராமப் புனருத்தாரண இயக்கத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். நிற்க, திருவாங்கூரில் உள்ள ஈழவர்களை மயக்கியும் ஏமாற்றியும் ஹிந்து மதத்திலிருந்து வேறு மதத்திற்கு மாற்றுவதற்காகக் கண்ணியமற்ற போட்டி நடந்து வருகிறது. திருவாங்கூரில் உள்ள ஈழவர்கள் ஆலயப் பிரவேசத்தை விரும்புகிறார்கள். அவர்கள் ஆலயப் பிரவேசத்தை விரும்புகிறார்களா என்று நீங்கள் என்னைக் கேட்பதால் பலனில்லை. அவர்கள் அதை விரும்பாவிட்டால்கூட, எனக்கு எவ்வளவு உரிமைகள் உண்டோ அவ்வளவு உரிமைகள் அவர்களுக்கும் கிடைக்கும்படி நான் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அதனால் தான் அவர்களுக்குக் கோவில் கதவுகளைத் திறந்துவிட,

சீர்திருத்தக்காரர்கள் தங்கள் சக்தி முழுவதையும் உபயோகித்துத் தீவிர முயற்சி செய்து வருகிறார்கள். (ஆலயப் பிரவேசத்தை அனுமதித்துத் திருவாங்கூர் மகாராஜாவின் பிரகடனம் வெளியாகிக்கொண்டிருந்த அதே சமயத்தில் காந்திஜிக்கும் டாக்டர் மாட்டிற்கும் இந்தச் சம்பாஷணை நடந்துகொண்டிருந்தது விசித்திரமாகும்.)

டா : நாங்கள் அவர்களுக்குத் தொண்டு புரிய வேண்டாமா ?

கா : நிச்சயமாக நீங்கள் தொண்டு புரிய வேண்டும். ஆனால், உங்கள் தொண்டிற்கு விலையாக மதமாற்றம் செய்ய முற்பட்டு விடாதீர்கள்.

டா : அவர்கள் கிறிஸ்தவர்களாக மாறினாலும் மாறாவிட்டாலும், நாங்கள் அவர்களுக்குத் தொண்டு புரிய வேண்டியது கடமையாகும் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். மதம் மாறும்படி ஏசுநாதர் தூண்டவில்லை. அவர் தொண்டு புரிந்து தியாகம் செய்தார்.

கா : இந்தச் சீர்திருத்த இயக்கத்தில் கிறிஸ்தவர்கள் கலந்து கொள்ள விரும்பினால், அவர்கள் மத மாற்ற நோக்கம் எதுவுமின்றிக் கலந்துகொள்ள வேண்டும்.

டா : இந்தக் கண்ணியமற்ற போட்டியை விட்டுவிட்டு, தீண்டாதார் அங்கீகரிப்பதற்காகக் கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் வேதத்தை அவர்களுக்கு உபதேசிக்கக்கூடாதா ?

கா : டாக்டர் மாட், நீங்கள் ஒரு பசு மாட்டிற்கு உங்கள் வேதத்தை உபதேசிப்பீர்களா ? தீண்டாதார்களில் சிலர் அறிவில் பசு மாட்டையும்விட மிகத் தாழ்ந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். அதாவது இஸ்லாம், ஹிந்து மதம், கிறிஸ்தவ மதம் இவற்றில் உள்ள பெருமைகளின் ஏற்றத் தாழ்வை எவ்விதம் ஒரு பசு அறிந்துகொள்ள முடியாதோ, அது போல் தீண்டாதாரும் அறிந்துகொள்ள முடியாது. நீங்கள் உங்கள் ஆயுள் முழுமையும் உபதேசிக்கலாம். 'வந்து என் வாசனையை முகர்ந்து பாருங்கள்' என்று ரோஜா யாரிடமும் சொல்லுவதில்லை அல்லவா ?

டா : ஆனால், 'உபதேசம் செய், கற்பி' என்று ஏசுநாதர் கூறினார். கடவுள் வாக்கைக் காதால் கேட்பதன் மூலம்தான் நம்பிக்கை வருகிறது என்றும் அவர் கூறினார். நான் அவ நம்பிக்கைவாதியாக இருந்த காலம் உண்டு. பிறகு கேம் பிரிட்ஜைச் சேர்ந்த பிரபல கிரிக்கெட் விளையாட்டுக்காரரான ஜே. ஈ. கே. ஸ்டட், மத போதனை செய்வதற்காக எங்கள் சர்வகலாசாலைக்கு வந்தார். அவராலேயே என் மனத்தி லிருந்த சந்தேகங்களும் அவநம்பிக்கையும் தீர்ந்தன. அவரது வாழ்க்கையும் அற்புதமான உதாரணமும் மாத்திரம்

என் கேள்விக்குப் பதில் அளித்திருக்க முடியாது; என் ஆழ்ந்த தேவையைத் திருப்தி செய்திருக்க முடியாது. ஆனால், அவர் கூறியதை நான் கவனமாகக் கேட்டேன். அதன் பயனாக என் மனம் மாறியது. முதன் முதலாக நாம் பரிசுத்த வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டும். பிறகு நாம் புத்திசாலித்தனமாகவும் அனுதாப உணர்ச்சியுடனும் மூலாதார உண்மையை விளக்குவதன் மூலமும், கைக்கொள்ளும் முறைகள், நடவடிக்கைகள், மனநிலை இவை சம்பந்தமான சந்தேக இருளைப் போக்கி, ஒளி வீசும்படி செய்ய வேண்டும். பகுத்தறிவுக்குத் தடையாக இருப்பவைகளையும் நாம் அகற்ற வேண்டும். அதுதான் உண்மையான விடுதலைக்கு நம்மைக் கொண்டு செல்லும். கிறிஸ்தவர்கள் நாளைக்கே வாபஸாகிவிட வேண்டுமென நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா?

கா: இல்லை. ஆனால், நீங்கள் எங்களுக்கு உதவி செய்ய முடியா விடில், எங்கள் வேலைக்கு இடையூறுக நீங்கள் வருவதை நான் விரும்பவில்லை.

டா: எங்கள் வாழ்க்கையை மற்றவர்களுடன் பங்கிட்டுக் கொள்ளுவதே கிறிஸ்தவ மதத்தின் முழுத் தத்துவமாகும். நாங்கள் வாழ்க்கை உதாரணத்துடன் பேச்சையும் சேர்த்துக்கொள்ளாமல் அதைப் பிறருடன் எப்படிப் பங்கிட்டுக்கொள்ள முடியும்?

கா: அப்படியானால் திருவாங்கூரில் செய்யப்பட்டு வரும் மத மாற்ற முயற்சி சரியானதா? அவர்கள் செய்வதற்கும் நீங்கள் கூறுவதற்கும் அளவில்தான் வேற்றுமையேயன்றி, தரத்தில் வேற்றுமை எதுவுமில்லை. நீங்கள் வாழ்க்கையை ஹரிஜனங்களுடன் பங்கிட்டுக்கொள்ள வேண்டுமாயின், அதை என்னுடனும் தக்கர் பாபாவுடனும், மகாதேவ தேசாயுடனும் ஏன் பங்கிட்டுக்கொள்ளக்கூடாது? நீங்கள் ஏன் தீண்டாதாரிடம் சென்று, இந்த எழுச்சியை உங்களுக்குச் சாதகமாக உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள முயற்சிக்க வேண்டும்? அவர்களிடம் செல்லுவதற்குப் பதிலாக, நீங்கள் ஏன் எங்களிடம் வரக்கூடாது?

டா: அம்பேத்காரின் பிரகடனத்திலிருந்து, இப்பிரச்சனை சம்பந்தமான விவாதமெல்லாம் கண்ணியமற்ற நோக்கக் கலப்புள்ள ஒரு கதம்பமாகிவிட்டது. எனவே, இது தவிர்க்கப்பட வேண்டும். 'எனக்கு நீங்கள் சாட்சியாக இருங்கள்' என்றார் ஏசுநாதர். ஒரு நல்ல கிறிஸ்தவர், தமது சொந்த வாழ்க்கையில் தாம் பெற்ற அனுபவத்தையோ, அல்லது தான் நேரில் பார்த்துத் தெரிந்துகொண்டதன் பலனையோ உண்மையாகக் கூற வேண்டும். நாம் ஏசுநாதரின் உண்மையான சாட்சிகளாக இராவிடில், அவரது சீடர்களைப் போல் நாம் உண்மையானவர்களாக இருக்கமாட்டோம். 'நீங்கள்

அவர்களிடம் போய், அவர்களுக்குக் கற்பித்து, அந்தகாரம் விலக உதவி புரிந்து ஒளி மண்டலத்திற்கு அவர்களை நடத்திச் செல்லுங்கள்' என்றார் ஏசுநாதர்.

தீனபந்து ஆண்ட்ரூஸ் காந்திஜியிடம் கூறியதாவது : உங்களுக்கும் பாதிரிமார்களுக்கும் மூலாதாரமான வேற்றுமைகள் இருந்து வருகின்றன. அப்படியிருந்தும், நீங்கள் பாதிரிமார்களின் நண்பரே. ஆனால், அவர்கள் நேர்மையாக நடந்துகொள்ள வில்லையென்று நீங்கள் கருதுகிறீர்கள். கிறிஸ்தவ மதத்தலைவர்கள் கீழ் வருமாறு கூறவேண்டுமென நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள் : 'எரிகிற வீட்டில் பிடுங்கிய வரையில் ஆதாயம் என்பது போல் நடந்துகொள்ள நாங்கள் விரும்பவில்லை. இங்கே ஏற்பட்டுள்ள விசித்திரமான நிலைமையை எங்களுக்குச் சாதகமாக உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளுகிறோம் என்று பிறர் நினைக்கும்படியாக நாங்கள் எதுவும் செய்யமாட்டோம்.'

கா : இது விட்டுக் கொடுக்கும் எத்தகைய ராஜிப் பேச்சுக்கும் இடம் தரும் விஷயமல்ல என்பது என் அபிப்பிராயம். இது ஆழ்ந்த மத சம்பந்தமான ஒரு பிரச்சனையாகும். இதில் ஒவ்வொருவரும் அவரவர் விருப்பப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும். தற்போதைய முயற்சிதான் உங்கள் கடமையென்று உங்கள் மனச்சாட்சி கூறுமாயின், ஹிந்து சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கு நீங்கள் தயவே காட்ட வேண்டியதில்லை. இன்று பாதிரிமார் என்ன செய்து வருகிறார்களோ அதில் புனிதத்தன்மை எதுவுமில்லை என்பதே எனது நம்பிக்கை. இதை நான் நிச்சயமாகக் கூற முடியும்.

—'ஹரிஜன்' 19-12-1936

11

கிறிஸ்தவர்களிடையே தீண்டாமைத் தொத்து நோய்

'கிறிஸ்தவ ஹரிஜனங்கள்' என்பது முரண்பாடான வார்த்தைகளாகும். இந்தியாவிற்கு வெளியே விரட்ட முயற்சிக்கப்பட்டு வரும் தீண்டாமையை, ஹிந்து மதத்தின் ஒரு சாபக் கேடாகச் சீர்திருத்தவாதிகள் கருதுகின்றனர்; அதை ஹிந்து மதத்தின் ஒரு விசேஷ உரிமையாகச் சனாதனிகள் கருதுகின்றனர். ஹிந்துக்களின் தொடர்பு காரணமாக மலையாளத்தில்

உள்ள கிறிஸ்தவர்களிடையேயும், ஹிந்துக்களிடையே இருப்பது போல் தீண்டாமைத் தொத்து நோய் பரவியிருக்கிறது. அவ்விஷயமாக ஒரு மலையாளக் கிறிஸ்தவர் ஸ்ரீஜத் அமிருத்லால் தக்கருக்கு இவ்விதம் எழுதுகிறார் :

“புகழ் பெற்ற வைக்கம் சத்தியாக்கிரகம் நடந்த நாட்களிலிருந்து, இந்தியாவிலேயே படுமோசமான திருவாங்கூர் ஹரிஜனங்களின் நிலை பெரிதளவு அம்பலத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. திருவாங்கூரிலுள்ள கிறிஸ்தவ ஹரிஜனங்கள், தங்களுடைய ஹிந்து ஹரிஜன சகோதரர்களைப் போலவே பிரஜா, சமுதாய உரிமைகள் இன்றியும், இழிவான வறுமை நிலையிலும் இருந்து வருகிறார்கள் என்பதை ஸ்ரீ எ. எப். ஆண்ட்ரூஸ் போன்ற ஒரு சில தனி நபர்களைத் தவிர வேறு எவரும் இன்னும் சந்தேகிக்கவுமில்லை, கண்டுபிடிக்கவுமில்லை. சென்ற வருடம் எடுக்கப்பட்ட ஜன கணிதத்தின்படி திருவாங்கூரில் புலையர்களும், பறையர்களும், ஈனப் புலையர்களும், மற்றும் சில சில்லறைச் சமூகத்தினருமாக மொத்தம் சுமார் ஆறு லட்சம் பேர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் திருவாங்கூரிலுள்ள தீண்டாத சமூகத்தினருக்குள் மிக மிகத் தாழ்ந்தோராகக் கருதப்படுகிறார்கள். ஹிந்து மதத்திலிருந்து கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாறிய புலையர்கள் அல்லது பறையர்களின் நிலைமை சிறிதும் அபிவிருத்தியடையவில்லை. திருவாங்கூரில் மாத்திரம் அவர்களில் வெகு சிலர் தங்கள் சமூகங்களைச் சேர்ந்த மற்றவர்களைவிட சிறிது அதிகமாக எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்களாகவோ அல்லது சிறிது உயர்ந்த வேலையில் உள்ளவர்களாகவோ இருக்கிறார்கள். தாழ்த்தப்பட்டவர்களில் மதம் மாறியவர்களுக்கும், மாறாதவர்களுக்கும் இடையே, மதம் மாறியவர்களின் பகட்டைத் தவிர உண்மையில் வேற்றுமை எதுவுமில்லை.

“பொது ஸ்தாபனங்கள், ரஸ்தாக்கள், ஹோட்டல்கள், வீடுதிகள், கோவில்கள், கிறிஸ்தவாலயங்கள், கோர்ட்டுகள், வியாபார ஸ்தலங்கள், கடைகள், தெருக்கள் முதலியவற்றை ஹிந்து ஹரிஜனங்களைப் போல் கிறிஸ்தவ ஹரிஜனங்களும் நெருங்கக் கூடாது. இரு சாராரும் இன்றுவரை நம்புத்திகள் போன்ற சாதி ஹிந்துக்களுக்குப் பார்க்கத் தகுந்தவர்கள் அல்ல.

“தெற்கே நாடார்களைப் போலவும், வடக்கே சிரியர்களைப் போலவும் செல்வச் செழுமைவாய்ந்த கிறிஸ்தவ சமூகத்தினர், பாதிரிமார்களாலும் சர்க்கார் மான்யங்களாலும் முன்னேற்றம் அடைந்தவர்கள். ஹிந்து ஹரிஜன சகோதரர்கள் விஷயத்தில் மாறுதல் வேண்டாத சனாதனிகள் எவ்விதம் நடந்துகொள்ளுகிறார்களோ, அவ்விதம் நாடார்களும், சிரியர்களும் எங்கள் விஷயத்தில் நடந்துகொள்ளுகிறார்கள். கிறிஸ்தவ ஹரிஜனோ அல்லது ஹிந்து ஹரிஜனோ நூற்றுக்கணக்கான கிறிஸ்தவாலயங்களை நெருங்கத்தகாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். மிகத் தாழ்ந்த நிலையில் உள்ள கிறிஸ்தவ ஹரிஜனங்கள் மற்ற ஹரிஜனங்களுடன் சேர்ந்து தங்கள் உரிமைகளுக்காக ஏன் போராட வேண்டும் என்பதை இதிலிருந்து தெரிந்துகொள்ளலாம்.

“சாதி ஹிந்துக்களும் கிறிஸ்தவர்களும் எங்களுக்கு எண்ணிக்கையற்ற கொடுமைகள் இழைத்திருக்கின்றனர். குறிப்பாக, மத்திய, வடக்கு திருவாங்கூரில் உள்ள ஜாகைகளிலிருந்து, தொடத் தகுந்தவர்கள் மாத்திரமல்ல, ஈழவர்கள் போன்ற தொடத்தகாதவர்களும் கூட எங்களை இரக்கமின்றி வெளியே

துரத்தும் வழக்கம் இருந்து வருகிறது. இந்த உண்மைகள் உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். எனவே, முற்றிலும் உண்மையான இவ்விஷயத்தை ருஜூப்பிக்க நாங்கள் இக்கடிதத்தில் உதாரணங்கள் குறிப்பிட வேண்டிய அவசியமில்லை.

"எங்களில் பெரும்பாலோர் விவசாயப் பண்ணையாட்களான அடிமைகள். நாங்கள் சாதி ஹிந்துக்களும் கிறிஸ்தவர்களுமான எஜமானர்களையே அண்டிப் பிழைக்க வேண்டியிருக்கிறது. நாளுக்கு நாள் அதிகமாகி வரும் வறுமை காரணமாகவும், நிலங்கள் துண்டாக்கப்படுவதன் காரணமாகவும் எங்களுடைய பொருளாதாரக் கஷ்டம் நாளுக்கு நாள் அதிகமாகி வருகிறது. எனவே, நிற்காதியான நிலையில் உள்ள தொழிலாளர்களான எங்களை ஈவிரக்கமின்றிச் சுரண்டி வருகிறார்கள். சுபிட்சத்திற்கிடையே நாங்கள் பட்டினி கிடந்து வருகிறோம். நாங்கள் பிச்சை கேட்கவில்லை. ஆனால், உங்களுடைய ஒத்துழைப்பையும், அனுதாபத்தையும், மனப்பூர்வமான உதவியையுமே கோருகிறோம்."

இத்தகைய நிலைமை ஹிந்து மதத்திற்கும் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கும் கூட மானக்கேடாகும். தற்போதைய இயக்கம், யாருடைய முயற்சியுமின்றிக் கிறிஸ்தவ ஹரிஜனங்களுக்கும் உதவியளித்து வருகிறது. ஆனால், இந்த இயக்கத்தைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகக்கொண்டு கிறிஸ்தவாலயங்களிலிருந்து தீண்டாமையை அறவே ஒழிக்க முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டும். அவ்விதம் எடுத்துக்கொள்ளப்படாவிடில், அது எனக்கு ஆச்சரியத்தையே கொடுக்கும். கற்றறிவுள்ள எண்ணிக்கையற்ற நாடார்களும் ஈழவர்களும் ஹரிஜனங்களுக்குள்ளேயே இருந்துவரும் வேற்றுமைகளை ஒழிக்கச் சிறந்த முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளுவார்களென்று நம்புகிறேன்.

—'ஹரிஜன்' - 18-3-1933

12

அரை டஜன அல்லது ஆறு!

பத்திரிகையிலிருந்து தக்கர் பாபா கீழ்க்கண்ட செய்தியைக் கத்தரித்து எனக்கு அனுப்பியுள்ளார் :

" 'சாதி' கத்தோலிக்கர்கள் ஆலயத்திலிருந்து வெளியேறினர் "

"கும்பகோணம் - டிச. 14. கும்பகோணம் செயிண்ட் மேரி ஆலயத்தில் நேற்று ஞாயிற்றுக்கிழமை வழிபாடு நடந்தபோது, கத்தோலிக்க ஹரிஜனங்கள், தங்களுக்கென்று பிரத்தியேகமாக ஒதுக்கிவைத்துள்ள இடத்தில் உட்கார்ந்து கொள்ளாமல் சாதி கத்தோலிக்கர்களுக்கிடையே பரவி உட்கார்ந்துவிட்டார்கள். அதனால், மிகுந்த பரபரப்பு உண்டாயிற்று. ஹரிஜனங்கள் அந்த இடத்தைவிட்டு நகர மறுத்ததால், குழப்பமும் கூக்குர

லும் ஏற்பட்டன. நிலைமை மோசமாகவே, சாதி கத்தோலிக்கர்கள் வழிபாட்டில் ஈடுபடாமல் வெளியேறி விட்டார்கள். அவ்விஷயமாக இறுதியான முடிவு ஏற்பட்டாலன்றித் தாங்கள் கோவிலுக்குள் வருவதில்லை யென்றும் அவர்கள் உறுதியாகக் கூறிவிட்டனர்.

“பிறகு, ஹரிஜனங்களின் கூட்டமொன்று நடந்தது. அப்போது, தங்களுக்குக் கோவிலில் சமத்துவ உரிமை அளிக்கப்படும் வரையில் தாங்கள் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடத்திவருவதென்று அவர்கள் தீர்மானித்தனர். நியாயமாக நடந்துகொள்ளும்படி ஹரிஜனங்களுக்குப் பிஷப் புத்திமதி கூறினார். பிரத்தியேகமாக இடம் ஒதுக்கி வைத்திருப்பது வசதிக்காகவேயன்றி, அதில் விசேஷ வேற்றுமை எதுவுமில்லை யென்றும் உறுதி கூறினார். பரஸ்பரம் சமரசம் செய்து கொள்ளாமல், திடீரென்று புதிய மாறுதல்களைச் செய்வதன் மூலம் மற்ற ஜனங்களின் உணர்ச்சிகளைப் புண்படுத்த வேண்டாமென்ற தமது விருப்பத்தையும் அவர் ஹரிஜனங்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொண்டார். பிஷப்பின் உறுதிமொழி ஹரிஜனத் தலைவர்களுக்குத் திருப்தியைக் கொடுக்கவில்லை. எனவே, அவர்கள் ‘சாதி இறுமாப்பையும் கண்முடித்தனமான வழக்கத்தையும்’ எதிர்க்கும்படி வற்புறுத்திக் கிராமங்களில் பிரசாரம் செய்து வருகிறார்கள்.”

ஹரிஜன், பெயரளவில் ஒரு கிறிஸ்தவராயினும், ஹிந்துவாயினும் அல்லது ஒரு சீக்கியராயினும் அவர் ஹரிஜனேயாவார். ஹிந்து மதத்திலிருந்து அவர் தலைமுறை தலைமுறையாக அடைந்துள்ள களங்கத்தை அவர் மாற்ற முடியாது. அவர் தமது உடையை மாற்றிக்கொண்டு, தம்மை ஒரு கத்தோலிக்க ஹரிஜன் என்றோ, ஒரு முஸ்லிம் ஹரிஜன் என்றோ, அல்லது நவமுஸ்லிம் என்றோ, நவசீக்கியர் என்றோ எப்படி சொல்லிக்கொண்டாலும், தீண்டாமை அவர் ஆயுள் முழுவதும் அவரைப் பற்றிக்கொண்டேயிருக்கும். ஐந்துக்கு மேற்பட்ட எண்ணை நீங்கள் அரை டஜன் என்றாலோ அல்லது ஆறு என்றாலோ, எல்லாம் ஒன்று தான். ஹிந்து மதத்திலிருந்து தீண்டாமை ஒழிக்கப்பட்டாலன்றி, ஹரிஜன் எந்தப் பட்டத்தை மேற்கொண்டாலும் அந்தக் களங்கத்தை அகற்றமுடியாது. எனவே, சாதி ஹிந்துக்களைப் போல் ஹரிஜனங்களுக்கும் ஹிந்து மதத்தைக் காக்கவோ அல்லது அழிக்கவோ சக்தி இருக்கிறது.

சாதி ஹிந்துக்கள் தங்கள் இதயத்தை மாற்றிக்கொள்ளுவதைக் காட்டிலும் ஹரிஜனங்கள் தங்கள் பட்டத்தை அதாவது மதத்தை மாற்றிக்கொள்ளுவது அதிக எளிது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், ஹரிஜனங்கள் லெளகிகமான எந்த ஆசையையும் துச்சமாக மதிக்க வேண்டும். எந்த மதத்தில், தங்கள் சகோதரர்களால் மிகவும் மூலாதாரமான உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு வருகின்றனவோ, அந்த மதத்தில் ஹரிஜனங்கள் மனமார உறுதியுடன் நிற்க வேண்டும். இவ்வித உயர்ந்த நிலைக்கு எழுவது ஹரிஜனங்களுக்கு அதிக எளிதாக இருக்கலாம்.

எனினும், இன்று ஹரிஜனங்களுக்கு எவ்வளவோ ஆசைகள் காட்டப்பட்டு வருகின்றன. அவற்றிற்குத் தங்கள் மனத்தைப்

பறிகொடுக்காமல் எவரும் அவைகளை எதிர்த்து நிற்பது கஷ்டமான காரியம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. எனவே, ஹரிஜனங்கள் தங்கள் மதத்தில் உண்மையானவர்களாயின், தங்களுடைய முதாதையரின் மதத்தை உறுதியாகப் பற்றிக்கொள்ள வேண்டும்; மனப்பூர்வமாக மகத்தான முயற்சியில் ஈடுபட்டு அந்த மதத்தைப் பரிசுத்தம் செய்ய உறுதிக்கொள்ள வேண்டும். எவ்வளவு ஆசைகள் காட்டப்பட்டும் அவர்கள் அவ்விதம் உறுதியுடனிருப்பார்களாயின், அது ஓர் அதிசயமாகவே கருதப்படும். இவ்வித மெல்லாம் அவர்கள் முன்பு செய்திருக்க முடியாது. ஆனால், இப்போது செய்ய முடியும். ஏனெனில், ஹரிஜனங்களின் லட்சியத்தையே தங்கள் லட்சியமாகக் கொண்டுள்ள சாதி ஹிந்துக்களின் தொகை அதிகமாகி வருவதையும், தாங்கள் முன்பு செய்த தங்கள் சொந்தத் தவறுகளுக்காகவும், இப்போது தங்கள் சகோதரர்களான சாதி ஹிந்துக்கள் தொடர்ந்து செய்து வரும் தவறுகளுக்காகவும் அவர்கள் ஈடுசெய்து வருவதையும் ஹரிஜனங்கள் அறிவர். இதையெல்லாம் கருத்தில் கொண்டு பார்த்தால், சும்பகோணம் சம்பவம் ஹிந்து மதத்திற்கு எவ்வளவு வெட்கக் கேடோ, அது போல் கத்தோலிக்க மதத்திற்கும் வெட்கக் கேடாகும்.

— 'ஹரிஜன்' - 26-12-1936

13

பசு மாடும் ஹரிஜனும்

கிறிஸ்தவ மத போதகரான டாக்டர் ஜான் மாட்டுடன் நான் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, ஒரு கட்டத்தில் கீழ்வருமாறு கூறினேன் : “கிறிஸ்தவ மத வேதத்தை, நீங்கள் ஒரு பசு மாட்டுக்கு உபதேசிப்பீர்களா? தீண்டாதார்களில் சிலர் அறிவில் பசு மாடுகளையும்விட மோசமான நிலையில் இருந்து வருகிறார்கள். இஸ்லாம், ஹிந்து மதம், கிறிஸ்தவ மதம் இவற்றிற்குள்ள யோக்கியதாம்சங்களின் தராதரத்தை ஒரு பசுமாடு எவ்விதம் அறிந்துகொள்ள முடியாதோ, அதுபோல் தீண்டாதாரும் அறிந்து கொள்ள முடியாது.”

நான் கூறிய இந்த உவமையைக் குறித்துச் சில பாதிரிமார்க் நண்பர்கள் ஆட்சேபனை செய்திருக்கிறார்கள். அந்த உவமையின் நியாயத்தைக் குறித்து நான் வருந்தவில்லை. அது ஹரிஜனங்களின் மனத்தைப் புண்படுத்துவதாக இருக்க முடியாது. ஏனெனில், பசுமாடு ஒரு தெய்விக மிருகம். நான் என் தாயாரைப் பூஜிப்பது போல் பசு மாட்டைப் பூஜிக்கிறேன். இருவரும் பால் கொடுப்பவர்கள். அறிவு சம்பந்தப்பட்டவரையில், நான் முன்பு குறிப்பிட்டதையே உறுதிப்படுத்துகிறேன். ஆயிரக்கணக்கான ஹரி

ஜனங்களுக்குப் பல்வேறு மதங்களின் பெருமைகளையோ, குறைகளையோ பற்றி, ஒரு பசு மாட்டைக் காட்டிலும் அதிகமாக எதுவும் தெரியாது. இந்த நிலைமை, உயர் சாதி ஹிந்துக்களுக்கு மானக்கேடாகும். நீண்ட காலப் பயிற்சிக்குப் பிறகு ஹரி ஜனங்கள் தங்களுடைய அறிவை அபிவிருத்தி செய்ய முடியும்; ஆனால், ஒரு பசு மாடு அவ்விதம் அபிவிருத்தி செய்துகொள்ள முடியாது என்று கூற முற்படுவது, தற்போதைய விவாதத்திற்குப் புறம்பான விஷயமாகும்.

— 'ஹரிஜன்' - 9-1-1937

14

பழுது பார்ப்பதா, இடிப்பதா?

பசு, இந்தியாவிலுள்ள கோடிக்கணக்கான மக்களின் பக்திக்கும் பூஜைக்கும் உரிய ஒரு பொருளாகும். அவ்வாறு பூஜிக்கும் மக்களில் நானும் ஒருவன். சேவா கிராமத்தில் உள்ள பசு மாட்டுக் கொட்டில் எனக்கு எதிரே இருக்கிறது. அதில் உள்ள பசுக்களை நான் தினந்தோறும் பார்க்காமல் இருக்க முடியாது. அறிவு சம்பந்தப்பட்டவரையில் நான் ஹரிஜனங்களைப் பசுவுக்கு உவமையாகக் கூறியது, எனது நண்பர்களுக்கு, அதிர்ச்சியைக் கொடுத்திருக்கிறது. அந்த அதிர்ச்சி அமெரிக்கா வரையில் போய் எட்டியிருக்கிறது. இவ்விஷயமாக அங்கிருந்து எனக்குக் கடிதங்கள் வரத் தொடங்கியிருக்கின்றன. நான் கூறிய உவமை, என்னையும், ஹரிஜனங்களுக்குத் தொண்டு செய்வதில் எனக்குள்ள உரிமையையும் இழிவுபடுத்தும் விதத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டு வருவதாக அக்கடிதங்கள் கூறுகின்றன. “ஹரிஜனங்களை நீங்கள் பசு மாடுகளுக்கு உவமையாகக் கூறினால், அவர்கள் மீது உங்களுக்கு எப்படி மதிப்பு இருக்க முடியும்?” என்று ஆட்சேபவாதிகள் கேட்பது போல் தோன்றுகிறது.

ஆயினும், அந்த உவமையைக் குறித்து நான் சிறிதும் வருந்தவில்லை. எனக்கு அமெரிக்காவிலுள்ள பெருமை, இவ்விதமாக முதல் அதிர்ச்சியிலேயே தகர்ந்துவிடக்கூடுமாயின், அத்தகைய பெருமை இருப்பதும் இராததும் ஒன்றுதான். ஆனால், எனது உவமை தீங்கற்றது. ஏனெனில், இந்தியாவில் பசு மாட்டிற்கு விசேஷ ஸ்தானம் அளிக்கப்பட்டிருப்பதே அதற்குக் காரணமாகும். அந்த உவமை பொருத்தமானதும் கூட. ஏனெனில், அறிவு சம்பந்தப்பட்டவரையில் கிறிஸ்தவ மத தத்துவத்தைப் பற்றி பசு மாட்டைக் காட்டிலும் அதிகமாக சாதாரண ஹரிஜன் எதுவும் அறிந்துகொள்ள முடியாது. மிகவும் மந்தபுத்தியுள்ள ஹரிஜன் நாளடைவில் அதைத் தெரிந்து

கொள்ளும்படி பயிற்சி யளிக்கப்படலாம் ; ஆனால், பசுவுக்கு ஒரு காலத்திலும் அத்தகைய பயிற்சி யளிக்க முடியாது என்றவாதம் சம்பந்தமற்றதாகும். ஏனெனில், அது சம்பந்தமான வாதம் தற்போதைய நிலை பற்றியதேயன்றி, எதிர்காலத்தில் எது சாத்தியம் என்பது பற்றியதல்ல.

இந்த உவமையை நான் இன்னும் விரிவாகக் கூறினால், அதை நன்கு புரிந்து கொள்ள முடியும். அதாவது ஐந்து வயதுள்ள என் பேரனே அல்லது அறுபத்தெட்டு வயதுள்ள என் மனைவியோ, கிறிஸ்தவ மத தத்துவத்தை எனது பசு மாடுகளைவிட அதிகமாக அறிந்துகொள்ள முடியாது என்பதே. எனினும், எனது மனைவியும் பேரனும் இருவரும் எனது அன்பான பராமரிப்பிற்கும் கவனத்திற்கும் உரியவர்கள்தான். என்னையே எடுத்துக்கொள்ளுவோம். இன்று சீன எழுத்துக்களை எனது பூஜைக்குரிய பசுவைக் காட்டிலும் அதிகமாக நான் வாசிக்க முடியாது. எனக்கும் எனது பசுவுக்கும், கஷ்டமான அந்த எழுத்துக்களைக் கற்றுக் கொடுத்தால், பாவம், பூசனைக்குரிய பசுத்தாய் போட்டியில் கலந்துகொள்ளச் சம்மதிக்குமாயின், அதை நான் முறியடித்துவிடுவேன் என்ற உண்மை, முதலில் நான் குறிப்பிட்ட உண்மையை எவ்விதத்திலும் மாற்றிவிட முடியாது.

அந்த உவமை ஒருபுறமிருக்கட்டும். ஹரிஜனங்கள் தங்களுடைய கள்ளங்கபடமற்ற மனத்தில் தங்கள் முதாதையரின் மதத்திலே ஏதோ நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த நம்பிக்கையைச் சீர்குலைத்து அவர்களை வேறு மதத்திற்கு, அது அவர்களுடைய பண்டைய மதத்திற்குச் சமமான சிறப்புடையதாக இருந்தாலும்கூட, மாற்ற முயற்சிப்பது மத தருமத்திற்கு நேர்மாறாகும் என நான் கூறுகிறேன். என்னுடைய இந்தக் கருத்தை யாரும் சிறிதும் ஆட்சேபிக்க முடியாது என்பதை, என்னைக் கண்டிக்கும் ஆட்சேபவாதிகளும், எதையும் எளிதில் நம்பக்கூடிய எனது நண்பர்களும் அறிந்துகொள்ளுவார்களாக.

எல்லா மண்களுக்கும் ஒரேவித விசேஷச் சிறப்பு உண்டெனினும், ஒரேவிதமான விதைகள் சமமாக எல்லா மண்களிலும் சிறந்த பலன் அளிப்பதில்லை என்பதை நாம் அறிவோம். இப்போதெல்லாம் கிறிஸ்தவ நண்பர்கள், ஹிந்து மதம் உண்மையானதல்ல என்று சொல்லுவதோ அல்லது ஒப்புக் கொள்ளுவதோ இல்லையென்றாலும், ஹிந்து மதம் தவறான தென்றும், கிறிஸ்தவ மதம் ஒன்றுதான் உண்மையான மதம் என்றும் அவர்களுடைய இதயங்களில் ஓர் எண்ணம் இருந்து வருகிறதென்று அஞ்சுகிறேன். ஹிந்துக்களின் வாழ்க்கையில் ஊடுருவியிருக்கும் தீண்டாமை போன்ற மற்றும் பல தவறுகளைத் தாக்குவது நாம் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய விஷயமே. நாம் ஒப்புக்கொண்டுள்ள ஊழல்களைக் களைந்து நமது மதத்தைப்

பரிசுத்தம் செய்ய அவர்கள் நமக்கு உதவி புரிவார்களாயின், அவர்கள் உருவான ஆக்க வேலை செய்தவர்களாவர். அந்த உதவியை நாம் நன்றியுடன் அங்கீகரிப்போம். ஆனால், நாம் அறிந்த வரையில் அவர்களுடைய தற்போதைய முயற்சி, ஹிந்து மதத்தை அஸ்திவாரத்தோடு பிடுங்கி, அதன் ஸ்தானத்தில் வேறொரு மதத்தை ஸ்தாபிப்பதாக இருக்கிறது.

ஒரு வீடு பெரிதும் பழுது பார்க்கப்பட வேண்டிய நிலையில் இருப்பினும், அதில் வசிப்பவருக்கு அது முற்றிலும் நாகரிகமாகவும், வசிப்பதற்கு உரியதாகவும் இருக்கிறது. அப்படியிருந்தும், மேலே குறிப்பிட்ட முயற்சி அந்த வீட்டை இடிக்க முற்படும் முயற்சியைப் போல் இருக்கிறது. அந்த வீட்டை எப்படிப் பழுது பார்ப்பது என்று காட்டுவோரையும், தாங்களே பழுது பார்த்துத் தருவதாகக் கூறுவோரையும் கூட வீட்டில் வசிப்பவர் வரவேற்பதில் ஆச்சரியமில்லை.

வீடு பழுது பார்க்க முடியாமலும், வசிப்பதற்குத் தகுதியற்றும் போய் விட்டதென்று நிச்சயமாகத் தெரிந்தாலொழிய, எவ்வளவோ காலமாகத் தம்முடைய முதாதையர்களுக்கும் தமக்கும் உதவியாக இருந்து வந்த வீட்டை இடிப்பதற்கான முயற்சியை அவர் நிச்சயமாகவும், கடுமையாகவும் எதிர்த்தே தீருவார். ஹிந்துக்களின் வீடு பற்றி கிறிஸ்தவ உலகம் அத் தகைய அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்குமாயின், 'மதங்களின் பார்வி மெண்ட்', 'சர்வ தேச சகோதரத்துவம்' முதலியவையெல்லாம் கவைக்குதவாத வெறும் தொடர்மொழிகளாகிவிடும். முன் கூட்டியே சம அந்தஸ்தும், பொது மேடையும் இருப்பதையே அம்மொழிகள் குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால், உயர்ந்தவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள், அறிவுள்ளவர்கள் அறிவில்லாதவர்கள், மதம் மாறியவர்கள் மாறாதவர்கள், உயர் பிறப்பினர் தாழ்ந்த பிறப்பினர், சாதி மனிதர்கள் சாதிப்ரஷ்டர்கள், இவர்களிடையே ஒரு பொது மேடை இருக்க முடியாது. எனது இந்த உவமையில் தவறு இருக்கலாம்; அது மனத்தைப் புண்படுத்துவது போல் தோன்றலாம்; எனது வாதம் குற்றம் குறையுள்ளதாக இருக்கலாம். ஆனால், எனது கொள்கை அசைக்க முடியாதது என்பது நிச்சயம்.

—'ஹரிஜன்' - 13-3-1937

15

வசதிகள் பெற மத மாற்றம் !

"ஆனால், ஹரிஜனங்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையில், அவர்கள் மந்த புத்தியுள்ளவர்கள் என்பதையோ, விவேகமற்றவர்கள் என்பதையோ அல்லது மத உணர்ச்சி இல்லாதவர்கள் என்பதையோ நான் நிச்சயமாக அங்கீகரிக்க

கவே முடியாது. அவர்கள் விஷயத்தில் 'அதிகமாக நெருக்கும்' முறைகளை உபயோகிக்க முயற்சித்து வருவதாக நீங்கள் எங்கள் மீது குற்றம் சாட்டுகிறீர்கள். நாங்கள் அவ்வித முறைகளை உபயோகித்தால், அவர்களிடையே யாதொரு பலனும் ஏற்படாது என்பது நிச்சயம். என்னைப்போலவும், என் சகோதரர்கள், சகோதரிகள், நண்பர்கள் இவர்களைப் போலவும் அவர்கள் எனக்கு நல்ல ஜனங்களாகத் தோன்றுகிறார்கள். அவர்கள் ஒடுக்கப்பட்டவர்களாகவும், படிக்கத் தெரியாதவர்களாகவும், பார்வைக்கு நாகரிகமற்றவர்களாகவும் கூட இருக்கிறார்கள் என்பது உண்மையே. ஆனால், அவர்கள் ஆலோசிக்கும் தன்மையும், ஆன்மிக மனப்பான்மையும், பெருந்தன்மையும், அன்பு உள்ளமும் கொண்டவர்கள். ஒழுக்கத்தில் அவர்கள் சராசரி மனிதவர்க்கத்திற்கு மேற்பட்டவர்களே யன்றிக் குறைந்தவர்களல்ல. சவர்ணர்களைக் காட்டிலும் அவர்களுையே நான் அதிகமாக விரும்புகிறேன். இவ்விதம் நான் கூறுவது ஒருவேளை எனது மட்டமான பண்பைக் காட்டுவதாக இருக்கலாம்.

"மிகவும் ஆழ்ந்த ஆன்மிகச் சிந்தனையை, நான் இதுவரையில் கண்டிராத மிகவும் வியப்பிற்குரிய ஆன்மிகச் சாதனையைத் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த ஹிந்துக்களிடம், அசாதாரணமான தனி நபர்களிடமோ, படித்தவர்களிடமோ அல்ல, படிப்பில்லாத கிராமவாசிகளிடம் நான் பார்த்திருக்கிறேன் என்பதை உறுதியாகக் கூறமுடியும்.

"கிறிஸ்தவ மதக் கொள்கையை நன்கு அறிந்தவரான ஒருவரிடம் நான் ஒரு சமயம், அதைப்பற்றி அவரது அபிப்பிராயம் என்ன, அதை அவர் ஆதரிக்கிறாரா அல்லது கண்டிக்கிறாரா என்று கேட்டேன். ஒரு எருமை மாட்டுக்குப் பிண்ணனுக்கு வைக்க வேண்டுமா அல்லது சோளம் வைக்க வேண்டுமா, ஏன் வைக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டது போல், தயக்கமின்றியும் ஒளிவு மறைவின்றியும் அவர் பதில் அளித்தார்.

"தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் அரசியல் பற்றியும், பொருளாதாரம் பற்றியும் பேசுகிறார்கள் என்பது உண்மையே. எனினும், ஆன்மிக விஷயங்களில் உள்ள அக்கறையே அவர்களை நடுநிசி வரையில் இருக்கவும், அதிகாலை யிலும் கொதிக்கும் வெய்யிலில் மத்தியானமும் மீண்டும் வரும்படியும் செய்கிறது. 'கடவுள் எங்களை நேசிக்கிறார் என்பதைக் கேட்க நாங்கள் எவ்வளவு ஆர்வமுடையவர்களாக இருக்கிறோம் என்பதை நீங்கள் அறிந்தால், ஓய் வெடுத்துக்கொள்ள நீங்கள் விரும்பவே மாட்டீர்கள்' என்ற வேண்டுகோளுடன் அவர்கள் வருகிறார்கள்.

"அந்தத் தேவையை நீங்கள் பூர்த்தி செய்யாவிடில், தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரை நீங்கள் உங்கள் பக்கத்தில் வைத்திருக்க முடியாது. அந்தத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வீர்களாயின், அவர்களை உங்கள் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்க முடியும். ஆம், குத்திரர்களும், சில வியாபாரிகளும் கூட கேட்பது அதுதான்."

இது, ஓர் அமெரிக்க சகோதரியிடமிருந்து வந்த நீண்ட கடிதத்தில் ஒரு பகுதியாகும். அவர் இந்தியாவில் ஒரு பாதிரியாக பல ஆண்டுகள் வசித்தவர். அந்தப் பகுதியில் கடைசியாகக் கூறப்பட்டிருப்பதை நான் மனப்பூர்வமாக அங்கீகரிக்கிறேன். உண்மைதான்; ஹரிஜனங்களுடைய ஆன்மிகத்

தேவைகளை நான் பூர்த்தி செய்ய முடியாவிடில், அவர்களை என் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. நானே அல்லது வேறு எந்தத் தனி நபரோ, தமக்கு அண்டையில் உள்ளவரின் ஆன்மிகத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய முடியும் என்று நினைப்பதற்கு நான் அவ்வளவு விவேகமற்றவன் அல்ல. உடலின் தேவைகளை உள்ளத்தின் மூலம் பூர்த்தி செய்ய முடியாதது போலவே, ஆன்மிகத் தேவைகளை அறிவின் மூலமோ, அல்லது வயிற்றின் மூலமோ பூர்த்தி செய்ய முடியாது. 'உடலுக்குத் தேவையானதை அதற்குக் கொடு; உள்ளத்திற்குத் தேவையானதை அதற்குக் கொடு' என்பது ஏசுநாதரின் புகழ் பெற்ற திருவாக்கு ஆகும்.

எனக்கு அண்டையில் உள்ளவரின் ஆன்மிகத் தேவைகளை நான் பூர்த்தி செய்வதற்குற்ற ஒரே வழி என்னவெனில், அவருடன் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாமல் ஆன்மிக வாழ்க்கை முறையை அனுஷ்டித்து வருவதேயாகும். எனது ஆன்மிக வாழ்க்கை, தனக்குத் தானே எனக்குப் பக்கத்தில் இருப்பவர்களிடம் அன்பு நடவடிக்கைகளாக மாறும்.

எனவே, சாதி ஹிந்துக்கள் எனப்படுவோர், ஹரிஜனங்கள் மீது, அதாவது சாதிப் பரஸ்டம் செய்யப்பட்ட ஹிந்துக்கள் மீது, அன்பு செலுத்தாவிடில், ஹிந்து மதம் ஹரிஜனங்களை (நியாயமாகவே) இழந்துவிடும் என்பதில் எனக்கு எள்ளளவும் ஐயமில்லை. சாதி ஹிந்துக்கள் அந்த ஒன்றை மாத்திரம் செய்தால், அதாவது ஹரிஜனங்களிடம் அன்பு காட்டினால் மாத்திரம் போதும், வேறு எதுவும் செய்ய வேண்டியதில்லை. அந்த ஒரு செய்கையே ஹிந்து மதத்தையும், ஹரிஜனங்களையும், சாதி ஹிந்துக்களையும் காப்பாற்றிவிடும். அவர்கள் அவ்விதம் செய்யாவிடில் அவர்களும், ஹிந்து மதமும் நிச்சயமாக அழிய வேண்டியதுதான். 'உயர் சாதி ஹிந்துக்கள்' ஹரிஜனங்களுக்காக லட்சக்கணக்கில் செலவு செய்யலாம். ஆனால், மிகவும் அவசியமான ஒரு காரியத்தை அவர்கள் செய்யாவிடில். அதாவது அவர்கள் ஆன்மிகத் துறையில் ஹரிஜனங்களைத் தங்களுக்குச் சமமானவர்களாகக் கருதாவிடில், ஹரிஜனங்களுக்கு அளிக்கும் ஸ்தூல உதவியெல்லாம் கவைக்குதவாத குப்பையைப் போல் வீண் செலவாகி விடும்.

தம்மைப் போல் ஹரிஜனங்களும் ஆன்மிகத் தேவையை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்று ஒத்துக்கொள்ளுவது, உதாரணமாக, என்னைப் போல் அவர்களும் அறிவை அடிப்படையாகக்கொண்ட கிறிஸ்தவ மத தத்துவ விளக்கத்தை அறிந்து கொள்ளுவார்கள் என்று கூறுவதாகாது. அவர்களை நான் என் சொந்த மனைவிக்குச் சமமாக வைத்துப் பேசுகிறேன். அவருடைய ஆன்மிகத் தேவைகள் எனது தேவைகளுக்குக் குறைந்தவையல்ல. கிறிஸ்தவ மத தத்துவ விளக்கத்தை எந்த ஒரு

சாதாரண ஹரிஜனும் எவ்வளவு புரிந்துகொள்ளுவாரோ, அவ்வளவுதான் அவளும் புரிந்துகொள்ளுவாள். அதற்குக் காரணம் தெளிவானது. அநேகமாக, குழந்தைப் பருவத்திலேயே நாங்கள் ஒன்று சேர்ந்தோம். விவாகமான பிறகும் எனது கல்வி தொடர்ந்து சென்றது. ஆனால், அவள் விவாகத்திற்கு முன் ஒரு பள்ளிக் கூடத்திலும் படித்ததில்லை. அவளது கல்விப் பயிற்சியில் நான் அக்கறை காட்டவில்லை.

மத மாற்ற நோக்கத்துடன் வேறொரு மதத்தைப் பற்றிய விளக்கம், அறிவையோ, வயிற்றையோ அல்லது இரண்டையுமோ தொடும் தன்மையுடையதாகத்தான் இருக்க முடியும். மேலே குறிப்பிட்டுள்ள கடிதத்தின் சாரம் எப்படியிருப்பினும், பெரும் பாலான ஹரிஜனங்களும், ஏன் இந்திய சமூகமே, கிறிஸ்தவ மத விளக்கத்தைப் புரிந்துகொள்வது முடியாத காரியம் என்றே நான் உறுதியாகக் கூறுகிறேன். பொதுவாகப் பேசுமிடத்து, எங்கெல்லாம் மத மாற்றம் நிகழ்ந்துள்ளதோ அங்கெல்லாம், அது ஓர் ஆன்மிக நடவடிக்கையாக நிகழவில்லை. லௌகிகமான வசதிகளைப் பெறவே அத்தகைய மத மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. இந்த உண்மை, நான் அடிக்கடி இந்தியா முழுவதும் யாத்திரை செய்தபோது ஏராளமான ஆதாரங்களுடன் உறுதியாயிற்று.

—‘ஹரிஜன்’ - 12-6-1937

16

கடமையும் உரிமையும்

சமுதாயத்தில் மிகவும் முக்கியமான ஸ்தானங்கள் வகித்து வரும் பதினான்கு இந்தியக் கிறிஸ்தவர்கள் ஒரு கூட்டறிக்கை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் உயர்தரக்கல்வி பெற்றவர்கள். ஹரிஜனங்களிடையே நடந்து வரும் மதமாற்ற அலுவல்கள் பற்றி அறிக்கையில் அவர்கள் தங்களுடைய கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளனர்.

அறியாமையில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்களைக் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாற்றும் முறையைத் திட்டவட்டமாகக் கண்டிப்பது அந்த அறிக்கையின் நோக்கமல்ல. ஆனால், கிறிஸ்தவ வேதத்தை லட்சக்கணக்கான ஹரிஜனங்களுக்கு உபதேசிக்கும் உரிமையை வற்புறுத்துவதே அதன் நோக்கமாகும். அந்த அறிக்கையின் சாரம் 7, 8-வது பாராக்களில் அடங்கியிருக்கிறது. 7-வது பாராவில், குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது இதுதான் :

“ஆடவர்களும் பெண்களும், தனியாகவும் குடும்பமாகவும், கிராம கோஷ்டிகளாகவும் கிறிஸ்தவ மதத்தில் சேர முயற்சிப்பது தொடர்ந்து நடைபெறும்.

அது கடவுள் தன்மையின் உண்மையான இயக்கமாகும். இப்புவி யில் உள்ள எந்தச் சக்தியும் அதன் வேகத்தைத் தடுக்க முடியாது. ஏகநாதரிடம் உள்ள சத்தியத்தை அவ்வாறு நாடுவோரை வரவேற்க வேண்டியதும், அவர்களுக்குப் போதனையும் ஆன்ம போஷணையும் அளிக்க வேண்டியதும், இந்தியாவிலுள்ள கிறிஸ்தவ மதத் தலைவர்களின் கடமையாகும். எந்த மதப் பிரிவினருந்து வந்தாலும், அவர்களை வரவேற்கும் உரிமையைக் கிறிஸ்தவ மதத் தலைவர்கள் உறுதியாகப் பற்றிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அடுத்தபடியாக, மதத்தில் அவநம்பிக்கையும் ஸ்தூல வாழ்க்கையில் பற்றுதலும் நிலவும் இக்காலத்தில், அத்தலைவர்கள் எங்கும் சென்று எல்லா மக்களிடத்திலும் ஆன்மிக சம்பந்தமான பசியை எழுப்ப வேண்டியதும் கடமையாகும்."

ஒருவர், தமது விருப்பம் நிறைவேறிவிட்டதாகக் கற்பனை செய்துகொள்ளுவதற்கு, மேலே குறிப்பிட்ட சில வாக்கியங்களே ஆச்சரியமான உதாரணமாகும். அது, தம்மையறியாமலேயே ஏற்படும் ஒரு நிலையெனினும், அது கண்டனத்திற்கு உரியதல்ல என்று கூற முடியாது. ஆடவர்களும் பெண்களும் கிறிஸ்தவ மதத்தின் தொடர்பை நாடவில்லை. ஏழை ஹரிஜனங்களும் அப்படித்தான். அவர்களுக்கு உண்மையான ஆன்மிகப் பசி இருக்க வேண்டும் என்பதே எனது விருப்பம். ஆனால், அவ்விதம் இல்லை. கோவில்கள் எவ்வளவு பண்பாடு அற்றவையாக இருப்பினும், அவற்றிற்குச் செல்லுவதால் ஹரிஜனங்கள் திருப்தியடைகிறார்கள்.

வேறொரு மதத்தைச் சேர்ந்த பாதிரி அவர்களிடம் செல்லும்போது, ஏதோ சாமான்களை விற்பவர் போலவே செல்லுகிறார். யாரிடம் செல்லுகிறாரோ, அவர்களிடமிருந்து அவரைத் தனித்துக் காட்டும் விசேஷ ஆன்மிகச் சிறப்பு எதுவும் அவரிடம் இல்லை. ஆனால், அவரிடம் ஸ்தூல சாதனங்கள் இருக்கின்றன. தம்முடைய மதத்தில் சேருவோருக்கு அவற்றைத் தருவதாக அவர் வாக்குறுதி அளிக்கிறார். பிறகு கவனியுங்கள்; இந்தியாவில் உள்ள கிறிஸ்தவ மதத்தலைவர்களின் கடமை உரிமையாக மாறி விடுகிறது!

உரிமையாக மாறும் கடமை கடமையல்ல. கடமையைச் செய்வதற்கு ஒரு முக்கிய குணம் தேவை. அதுதான் துன்பத்திற்குள்ளாவதும், தன்னைத் தானே சோதனை செய்து கொள்ளுவதுமாகும். உரிமையை உபயோகிப்பதற்கும் ஒரு குணம் தேவை. தம்மை எதிர்ப்பவரின் மீது தமது விருப்பத்தைச் சுமத்துவதே அது. ஒருவர் தம்முடைய நிபந்தனைகளின் மூலமோ அல்லது சட்டத்தின் உதவிகொண்டோ தமது உரிமையை ஸ்தாபிக்க முற்படலாம். நான் வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டியது எனது கடமையாகும். எனினும், கடன் வாங்கிய காசுகளை, கடன் கொடுத்தவரின் இஷ்டத்திற்கு விரோதமாக அவரது சட்டைப் பையில் திணிக்க எனக்கு உரிமையில்லை. ஆன்மிக சம்பந்தமான புனிதச் செய்தியைக்கொண்டு செல்லும் தூதர், பிரார்த்தனையினாலும், உண்ணாவிரதத்தினாலும் அக்கடமையைச் செய்வதற்குத்

தகுதியுடையவராக இருக்க வேண்டும். அதை உரிமையாகக் கருதும் பட்சத்தில், விரும்பாதவர்களிடம் அதைத் திணிப்பதாகவே முடியும்.

இவ்வாறாக அந்த அறிக்கை, சந்தேகத்தைத் தணித்து, கலக்கம் அடைந்துள்ள ஹிந்துக்களைச் சாந்தப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் வெளியிடப்பட்டுள்ளது என்பதில் சந்தேகமில்லை, ஆனால், அந்த நோக்கம் நிறைவேற்றவில்லை என்பதே எனது அபிப்பிராயமாகும். அதற்கு மாறாக, அதைக் குறித்து மட்டமான எண்ணம் ஏற்படும்படி செய்திருக்கிறது. எனவே, நான் கூறியுள்ள விவரங்களை மனத்திற்கொண்டு, அறிக்கையின் கர்த்தாக்கள் தங்கள் நிலைமையைப் புனராலோசனை செய்ய வேண்டியது அவசியமென்று நான் கூறத் துணிகிறேன். உரிமைகளுக்கும் கடமைகளுக்கும் உள்ள மூலாதார வேற்றுமைகளை அவர்கள் அறிந்து கொள்ளுவார்களாக. ஆன்மிகத் துறையில் உரிமை என்று ஒன்றுமே இல்லை.

—‘ஹரிஜன்’ - 3-4-1937

17

ரோஜா மலரும் வேத தத்துவமும்

மேற்கண்ட அறிக்கை சம்பந்தமாக ஓர் இந்தியக் கிறிஸ்தவப் பாதிரியார் காந்திஜியைக் கேட்டதாவது: ‘பேசுவதற்கு எனக்குத் தரும நியாயமான உரிமை இல்லையா?’

காந்திஜி: அது தரும நியாயமான உரிமை அல்ல. சட்டபூர்வமான உரிமையாகும். சட்டத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டிருந்த உரிமையே இல்லை. சட்ட சம்பந்தமின்றேல், தரும நியாயமான உரிமை என்பது முரண்பாடான வார்த்தைகளாகும். எனவே, ஒன்று நீங்கள் உங்கள் உரிமையை வற்புறுத்த வேண்டும்; அல்லது அதற்காகப் போராட வேண்டும். ஆனால், கடமையை எவரும் வற்புறுத்துவதில்லை. அவர் அடக்கத்துடன் தமது கடமையைச் செய்கிறார்.

நான் ஓர் உதாரணத்தை எடுத்துக்கொள்கிறேன். எனக்கு நீங்கள் கிறிஸ்தவ வேதத்தை உபதேசிக்க விரும்புகிறீர்கள். உங்களுக்குள்ள உரிமையை நான் மறுத்து, உங்களை இங்கிருந்து போய்விடும்படி கூறுகிறேன். எனக்காகப் பிரார்த்தனை செய்வதை நீங்கள் ஒரு கடமையாகக் கருதினால், நீங்கள் அமைதியாக இங்கிருந்து சென்று எனக்காகப் பிரார்த்தனை செய்வீர்கள். ஆனால், எனக்கு உபதேசம் செய்ய உரிமை உண்டு என நீங்கள் வற்புறுத்தினால், நீங்கள் போலீசாரை அழைத்து வந்து, நான் உங்களுக்கு இடையூறு செய்வதைத் தடுக்கும்படி கேட்டுக்

கொள்ளுவீர்கள். அதன் விளைவாகச் சச்சரவு ஏற்படும். ஆனால், உங்களுடைய கடமையை யாரும் ஆட்சேபிக்கத் துணியமாட்டார்கள். உங்கள் கடமையை நீங்கள் இங்கே செய்யலாம், அல்லது வேறிடத்திலும் செய்யலாம். எனது மனத்தை மாற்றும்படி நீங்கள் கடவுளிடம் செய்து கொள்ளும் பிரார்த்தனைகள் உண்மையாயின், கடவுள் என் மனத்தை மாற்றுவார். என் மனத்தை மாற்றும்படி நீங்கள் பிரார்த்தனை செய்வதையே கிறிஸ்தவ மதம் எதிர்பார்க்கிறது. கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பற்றி எனது விளக்கம் அதுதான். கடமை ஒரு கடனாகும். உரிமை கடன் கொடுத்தவரையே சாரும். பக்தியுள்ள ஒரு கிறிஸ்தவர் கடன் கொடுத்தவருக்குள்ள உரிமையைக் கோரினால், அது ஒரு வேடிக்கையாகவே இருக்கும்.

கேள்வி : ஹரிஜனங்கள் படிக்கத் தெரியாதவர்கள், அறியாமையில் ஆழ்ந்து கிடப்பவர்கள் என்ற காரணத்திற்காகத்தானே நீங்கள் கிறிஸ்தவ மதப் பிரசாரத்தை ஆட்சேபிக்கிறீர்கள்? ஹரிஜனங்களல்லாதாரிடையே பிரசாரம் செய்வதற்கு நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?

பதில் : அதே ஆட்சேபணையையே கூறுகிறேன். கிறிஸ்தவ மதத்தின் சாதக பாதகங்களைப் பற்றி இந்தியாவில் உள்ள பெரும்பாலான மக்களும், ஒரு பசு மாட்டைக் காட்டிலும் அதிகமாக எதுவும் அறியமாட்டார்கள், குக்ஷம் கணிதத்தில் ஒரு பசுமாட்டைவிட அதிகமாக எனக்கு எதுவும் தெரியாது என்று நான் கூறினால், அது என் அறிவை அவமதித்துக் கொள்ளுவதாகாது. சமய சாஸ்திரம் சம்பந்தப்பட்டவரையில், ஹரிஜனங்களைக் காட்டிலும் ஹரிஜனங்களல்லாதாருக்கு அதிகமாக எதுவும் தெரியாது. அத்தகைய விஷயங்களை அறிந்துகொள்வதில் உள்ள திறமை சம்பந்தப்பட்டவரையில், ஹரிஜனங்களுக்கும் ஹரிஜனங்களல்லாதாருக்கும் வேற்றுமையில்லை என்பதை, சேவா கிராமத்திற்கு நான் உங்களை அழைத்துச் சென்று நிரூபித்துக் காட்ட முடியும். கிறிஸ்தவ மதக் கொள்கைகளை என் மனைவிக்கு உபதேசிக்க முயற்சி செய்யுங்கள். ஒரு பசுவைவிட அதிகமாக அவள் எதுவும் அறிந்துகொள்ள முடியாது. நான் பெற்றுள்ள பயிற்சி காரணமாக என்னால் உங்கள் உபதேசங்களை அறிந்துகொள்ள முடியும்.

கே : ஆனால், நாங்கள் சமய சாஸ்திரம் எதுவும் உபதேசிக்க வில்லை. ஏசுநாதரின் வாழ்க்கையைப் பற்றியே நாங்கள் பேசுகிறோம். அவரது வாழ்க்கையும் உபதேசமும் நமக்கு எவ்வளவு ஆறுதலைக் கொடுக்கின்றன என்பதையும் அவர்களுக்குக் கூறுகிறோம். ஏசுநாதர் எங்களுடைய வழிகாட்டியென்றும், மற்றவர்களும் அவரைத் தங்களுடைய வழிகாட்டியாக அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்றும் நாங்கள் கூறுகிறோம்.

ப : ஆமாம். நீங்கள் அவ்விதம்தான் சொல்லுகிறீர்கள். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சருக்குப் பதிலாக ஏகநாதரை அங்கீகரிக்கும்படி நீங்கள் என்னிடம் கூறினால், உங்கள் நிலைமை சங்கடமாகிவிடும். அதனால்தான் நீங்கள் பேச வேண்டாம்; உங்களுடைய வாழ்க்கை பேசட்டும் என்று நான் சொல்லுகிறேன். ரோஜா புஷ்பம் பேசுவதில்லை; அப்படியிருந்தும் அதன் மணம் நாற்புறமும் பரந்து வியாபிக்கிறது அல்லவா? அதைப் பார்க்க முடியாத அந்தகர்கூட அதன் வாசனையை அறிந்துகொள்ளுகிறார். ரோஜாவினுடைய தத்துவ ரகசியம் அதுதான். ஆனால், ஏகநாதர் உபதேசித்த கிறிஸ்தவ வேதம், ரோஜா தத்துவத்தைக் காட்டிலும் நுண்ணிய கருத்துள்ளது; அதைக் காட்டிலும் அதிக நறுமணம் வாய்ந்தது. ரோஜா புஷ்பத்தின் மகத்துவத்தை விளக்கவே ஒரு பிரதிநிதி தேவையில்லையாயின், ஏகநாதரின் வேதத்தை விளக்க ஒரு பிரதிநிதி எதற்கு?

கே : கிறிஸ்தவ மதப் பிரசாரம் வியாபார தோரணையில் இருப்பதையே நீங்கள் ஆட்சேபிக்கிறீர்கள். அவ்விஷயத்தில் ஆசை வார்த்தைகள் கூறிப் பிரசாரம் செய்யக் கூடாது என்பதை ஒவ்வொரு உண்மையான கிறிஸ்தவரும் ஒப்புக்கொள்ளுவார்.

ப : இன்று பிரசாரம் செய்யப்படும் கிறிஸ்தவ மதத் தத்துவத்தில் ஆசை வார்த்தைகள் கூறுவதைத் தவிர வேறு என்ன இருக்கிறது? உங்களுடைய கல்வி, வைத்திய சம்பந்தமான ஸ்தாபனங்களிலிருந்து மத மாற்ற அம்சத்தை அகற்றினாலன்றி, அவைகளுக்கு யாதொரு மதிப்பும் இராது. மிஷன் கல்விச்சாலைகளிலும் கலாசாலைகளிலும் வாசிக்கும் மாணவர்களைப் பைபிள் வகுப்புகளுக்கு வர வேண்டுமென்று ஏன் வற்புறுத்துகிறீர்கள்? அவர்கள் பைபிள் வகுப்புக்கு வர வேண்டுமென்று நீங்கள் எதிர்பார்ப்பது கூட எதற்கு? ஏகநாதரின் உபதேசத்தை அவர்கள் அறிந்துகொள்ளத் தான் வேண்டுமென்றால், அவர்கள் புத்தர், ஸொரோஸ்டர், முகமதுநபி இவர்களின் உபதேசங்களையும் ஏன் அறிந்து கொள்ளக்கூடாது?

கே : அதெல்லாம் பண்டைய காலத்தில் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட முறையாகும். இக்காலத்தில் அனுஷ்டிக்கப்படும் நவீன முறையல்ல.

ப : இக்காலத்திலும் அவ்விதம் நடைபெறுவதற்கு நான் எத்தனையோ உதாரணங்கள் கூற முடியும். டொர்னகல் பிஷ்ப் நவீன காலத்தைச் சேர்ந்தவர் அல்லவா? அவர் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு எழுதியுள்ள பகிரங்கக் கடிதத்தில், ஆசை வார்த்தைகளே மலிந்து கிடக்கின்றன.

கே : நீங்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தை அதன் சிறந்த பிரதிநிதிகளைக் கொண்டு தீர்மானிக்க வேண்டும்; மிகவும் மட்டரகமான பிரதிநிதிகளைக்கொண்டு தீர்மானிக்கக் கூடாது.

ப : நான் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பற்றி எதுவும் கூறவில்லை. கிறிஸ்தவ மதம் பிரசாரம் செய்யப்படும் முறையைப் பற்றியே பேசுகிறேன். கிறிஸ்தவ வேதத்தைப் பிரசாரம் செய்வோரில் பெரும்பாலோர், தங்களுடைய வாழ்க்கை நறுமணம் வீசும்படி செய்கிறார்களா? கிறிஸ்தவ மதத்தை வியாக்கியானம் செய்வதல்ல, களங்கமற்ற உண்மையான கிறிஸ்தவரைப் போல் அவர்கள் வாழ வேண்டும் என்பதே என் விருப்பம். வெகு காலம் கஷ்டப்பட்டும், பயபக்தி யுடனும் ஆராய்ச்சி செய்த பிறகே நான் அம்முடிவிற்கு வந்துள்ளேன். இந்தக் கருத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் கிறிஸ்தவர்களின் தொகை அதிகமாகி வருகிறதென்பதைக் கூற நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

—'ஹரிஜன்' 17-4-1937

18

புகார்களுக்கு ஆதாரம் உண்டா ?

தேசிய கிறிஸ்தவ சபையைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ பி. ஓ. பிவிப்பிற்குக் கீழ்வருமாறு ஒரு புகார்க் கடிதம் கிடைத்திருக்கிறது :

“ உங்கள் கடிதத்திற்கு மிக்க வந்தனம். கிறிஸ்தவர்கள் மீதும், மதம் மாரியுள்ள தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் மீதும், திருவாங்கூரில் உள்ள சாதி ஹிந்துக்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள வெறுப்பை அகற்றும் விஷயத்தில், மகாத்மா தமது செல்வாக்கை உபயோகிப்பார் என்பதைக் கேட்க ஆறுதல் அடைகிறேன். கிறிஸ்தவ மத போதகரான ஜேகப் சென்ற வாரம் வடக்கு திருவாங்கூரிலுள்ள ஒரு கிறிஸ்தவாலயத்திலிருந்து எட்டு பறையர்களுக்கு ஞான ஸ்நானம் செய்து வைத்துவிட்டுத் திரும்பி வருகையில், சர்க்கார் கலால் இலா காவைச் சேர்ந்த ஒரு ஹிந்து பியூன், அவரை நிறுத்திக் கடுமையாக அடித்து விட்டார். அடியாலஜேகப்பின் ஒரு கண்ணில் காயம் ஏற்பட்டது. ஆலயப் பிரவேசப் பிரகடனத்திற்குப் பிறகு மக்களுக்குக் கிறிஸ்தவ மதத்தை உப தேசிக்கவும், ஞான ஸ்நானம் செய்துவைக்கவும் காரணமில்லை யென்று பியூன் கூறிவிட்டு அடித்தாராம். இதைப் பற்றி நான் 'மதராஸ் மெயில்' பத்திரிகைக்கும் 'மனோரமா' பத்திரிகைக்கும் எழுதினேன். ஆனால், என் கடிதங்கள் அந்தப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாகவில்லை. அந்தப் பயங்கரமான சங்கையை எல்லோரும் அறிந்துகொள்ளும்படி நீங்கள் தயவு செய்து விளம் பரப்படுத்துவீர்களா? அத்தகைய நடவடிக்கைகள் எங்கேயோ, எப்போ தாவது நடைபெறுவதில்லை. செல்வாக்குள்ள சாதி ஹிந்துக்களுக்குத்

தெரிந்தே அவை நடைபெறுகின்றன. அந்தச் சாதி ஹிந்துக்கள் சாத்தியமாயின், கிறிஸ்தவ மதத்தின் முன்னேற்றத்தையே தடுக்க விரும்புகிறார்கள். இந்தக் கடிதத்தின் ஒரு பிரதியை நீங்கள் காந்திஜிக்கு அனுப்பலாம். ஆலயப் பிரவேசப் பிரகடனத்திற்குப் பிறகு சமூகத் துவேஷம் அதிகமாகி வருகிறது.”

சில வாரங்களுக்கு முன் அதே இடத்திலிருந்து இது போன்ற மற்றொரு புகார் எனக்கு வந்தது. நான் அந்தப் புகார்களை, விசாரிப்பதற்காகத் திருவாங்கூர் ஹரிஜன சேவக சங்கத்திற்கு அனுப்பியுள்ளேன். இதன் மத்தியில் எனக்கு மேற்கண்ட புகார் வந்திருக்கிறது. சுருக்கமான அக்கடிதத்தில் கடுமையான புகார்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. அந்தப் புகார்களாவன :

(1) அந்த நடவடிக்கைகள் எப்போதாவது அபூர்வமாக நிகழ்வையல்ல.

(2) செல்வாக்குள்ள சாதி ஹிந்துக்களுக்குத் தெரிந்தே அவை நடைபெறுகின்றன.

(3) சாத்தியமாயின், சாதி ஹிந்துக்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தின் முன்னேற்றத்தைத் தடுத்துவிட விரும்புகிறார்கள்.

(4) ஆலயப் பிரவேசப் பிரகடனத்திற்குப் பிறகு சமூகத் துவேஷம் அதிகமாகி வருகிறது.

ஆதாரமின்றி அத்தகைய புகார்களைக் கூறுவது கூடாது. அந்த நடவடிக்கைகளுக்குச் சாட்சியங்களை ஹரிஜன சேவக சங்கத்திடம் சமர்ப்பிக்கும்படி நான் அக்கடிதம் எழுதியவருக்கு யோசனை கூறியிருக்கிறேன். அச்சங்கம் அந்தப் புகாரை முற்றிலும் விசாரிக்குமென்று நான் வாக்குறுதியளிக்கிறேன். அந்தச் சங்கத்தின் தலைவர், வேலையிலிருந்து ஓய்வு எடுத்துக் கொண்ட ஒரு ஹைகோர்ட் நீதிபதியாவார். அதன் காரியதரிசி, அந்தரங்கசத்தியும், நேர்மையும், பண்பாடும் உள்ளவர். சாதி ஹிந்துக்கள் கண்டிப்பான அகிம்சையிலிருந்து அணுவளவும் வழுவுவதைக் கண்டிக்க நான் தயங்கமாட்டேன். ஆலயப் பிரவேசப் பிரகடனம் காரணமாக, சமூகத் துவேஷம் ஏன் அதிகமாக வேண்டும் என்பதை அறிந்துகொள்ளுவது கஷ்டமாக இருக்கிறது. திருவாங்கூரில் நான் சமீபத்தில் யாத்திரை செய்தபோது சமூகத் துவேஷம் எதுவும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. குறிப்பிட்ட குற்றங்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையில், கோர்ட்டுகளில் வழக்குத் தொடரும்படி, ஸ்ரீ பிலிப்பிற்குக் கடிதம் எழுதிய நாளுக்கு நான் ஆலோசனை கூறுகிறேன். ஆனால், எனக்குக் கிடைத்துள்ள புகார்கள் அதற்கு நேர்மாறாக இருக்கின்றன. அதாவது, கிறிஸ்தவ சேரிகளிலும் அவற்றிற்கு அருகிலும் வாழும் ஹரிஜனங்களைக் கிறிஸ்தவர்கள் அடித்து இம்சிப்பதாக எனக்குப் புகார்கள் வருகின்றன. நான் அந்தப் புகார்களைப் பிரசுரிக்க மறுத்து, ஆங்காங்குள்ள கோர்ட்டுகளில்

வழக்குத் தொடரும்படி புகார்க் கடிதங்கள் எழுதியவர்களுக்குக் கூறியுள்ளேன். மேலேயுள்ள கடிதத்தைப் பிரசுரிக்க நான் மறுத்திருப்பேன். ஆனால், அதில் கடுமையான புகார்கள் அடங்கியிருப்பதால், அக்கடிதத்தைப் பிரசுரிக்க முற்பட்டேன். அத்தகைய புகார்களை ரகசியமின்றி பகிரங்கமான விசாரணையின் மூலமே விசாரித்து முடிவு செய்ய வேண்டும்.

—'ஹரிஜன்'-17-4-1937

19

உண்மையான உதவி எது?

சில கிராமங்களில் உள்ள சில ஹரிஜனங்களுக்கு அதிக வசதிகள் செய்து கொடுப்பதாகவும், எனவே ஹிந்து மதத்தை விட்டுவிடும்படியும் கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார் சங்கம் கூறியதன் பலனாக, அந்த ஹரிஜனங்கள் மதம் மாறப்போவதாகப் பயமுறுத்தியிருப்பதைப் பத்திரிகைகள் விளம்பரப்படுத்தியுள்ளன. முக்கியமாக அவர்களை சாதி ஹிந்துக்கள் வற்புறுத்தி வேலை வாங்குகிறார்கள். குறிப்பாக, கட்டாய வேலையிலிருந்து அவர்களுக்கு விடுதலையளிப்பதாகக் கிறிஸ்தவப் பாதிரியார் சங்கங்கள் உறுதி கூறியிருக்கின்றன. ஹிந்து மத சங்கப் பிரதிநிதிகளும் ஹரிஜன சேவக சங்கப் பிரதிநிதிகளும் துன்பத்திற்குள்ளான ஹரிஜனங்கள் இருக்குமிடம் சென்று, அவர்களை நன்கு நடத்துவதாகச் சாதி ஹிந்துக்கள் உறுதி கூறும்படி செய்தார்களென்று தெரிகிறது. எனவே, தாற்காலிகமாக அந்தப் புயல் தணிந்திருக்கிறது.

அந்த ஹரிஜனங்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தில் சேர்ந்திருந்தால், சம்பந்தப்பட்ட கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார் சங்கத்திற்கு என்ன லாபம் ஏற்பட்டிருக்குமோ எனக்குத் தெரியவில்லை. அவர்களை, எவ்வளவு தூரம் மனப்பூர்வமாக மதம் மாறியவர்களாகக் கூற முடியும் என்பதும் எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால், அத்தகைய மத மாற்ற முயற்சி சமூகத்தையே இழிவுபடுத்தி, சந்தேகத்தையும் மனக்கசப்பையும் உண்டாக்கி, எல்லாவகையிலும் சமூகத்தின் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக இருக்கிறது என்பது மாத்திரம் எனக்குத் தெரியும். ஹரிஜனங்களைச் சிறந்த முறையில் நடத்துவதற்கு விடையாக மத மாற்றம் செய்வதை விட்டுவிட்டு, கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார் சங்கங்கள் ஹரிஜனங்களின் கஷ்டங்களைக் குறைக்கும் விஷயமாக ஹரிஜன சேவகர்களுடன் ஒத்துழைப்பார்களாயின், அவற்றின் உதவி வரவேற்கப்படுவதுடன், சமூகத்தின் துரிதமான முன்னேற்றத்திற்கும் வழியேற்படும்.

—'ஹரிஜன்' - 1-5-1937

அம்பலப்படுத்த வேண்டும்

சிறுவர்களை எதிர்காலத்தில் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாற்றும் நோக்கத்துடன் அவர்களுக்குப் பாதிரிமார்கள் புத்தகங்கள், பள்ளிக்கூடச் சம்பளங்கள் முதலியன கொடுப்பது பற்றி ஹரிஜன சேவகர்களுக்கும் காந்திஜிக்கும் விவாதம் நடந்தது. அந்தப் பிரச்சனையை எப்படிச் சமாளிப்பதென்று காந்திஜியைக் கேட்டபோது அவர் கூறியதாவது :

“கிறிஸ்தவ வேதத்தை உபதேசிக்கவும், கிறிஸ்தவ மதத்தில் சேரும்படி கிறிஸ்தவரல்லாதாரை அழைக்கவும் பாதிரி மாருக்கு உரிமையுண்டு. ஆனால், மத மாற்றங்களுக்கு உதவியாக ஸ்தூல லாபங்களையும் ஆசைகளையும் காட்ட முற்படும் விபரீதத் தைத் தயவு தாட்சண்யமின்றி அம்பலப்படுத்த வேண்டும். அத்த கைய ஆசைகளை எதிர்த்து நிற்கும்படி ஹரிஜனங்களுக்குக் கல்வி யறிவு அளிக்க வேண்டும்.”

—‘ ஹரிஜன் ’ - 1-2-1942

மத மாற்றத்தால் தீண்டாமை ஒழியாது

கேள்வி : தீண்டாமை ஒழிப்பு சம்பந்தப்பட்ட வரையில் ஹரி ஜனங்களுக்கு, மற்றவர்களுக்குச் சமமான அந்தஸ்து அளிப் பதே காங்கிரசின் நோக்கமெனில், அவர்களை இஸ்லாம் மதத்திற்கு மாற்றுவதால் அந்த நோக்கம் நிறைவேறுதா? சுதந்திரப் பிரதிக்கையின், தீண்டாமை ஒழிப்புத் திட்டத்தை ஹிந்துக்களுக்கு மாத்திரம் ஏன் ஒதுக்கிவைக்க வேண்டும்? இது, ஹிந்துக்கள் பெரும்பான்மையோராக இருக்கும் நிலையை நீடிப்பதிலும், மத மாற்றம் செய்வதில் முஸ்லிம் களுக்கு உள்ள உரிமையை மறுப்பதிலும் காங்கிரசிற்குள்ள ஆர்வத்தைக் காட்டுகிறதல்லவா?

ப : “தீண்டாதாரை” இஸ்லாம் மதத்திற்கோ அல்லது வேறு எந்த மதத்திற்கோ மாற்றுவதால் தீண்டாமையை ஒழித்து விட முடியாது. ஏனெனில், ‘சாதி ஹிந்துக்கள்’ தான் தீண்டாமைப் பாவத்தைத் தங்களிடமிருந்து களையவேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவ்வளவு காலம் தாமதித்தாவது சாதி ஹிந்துக்கள் தான், தீண்டாதாருக்கு நீதி வழங்குவதன் மூலம் தங்களுடைய களங்கத்தைக் கழுவ வேண்டியவர்

களாக இருக்கிறார்கள். அதனால்தான் ஹிந்துக்களுடன் அந்தச் சமையல் பங்கு எடுத்துக்கொள்ள காங்கிரஸ் முஸ்லிம்களை அழைக்கவில்லை. தீண்டாதாருக்கு விரோதமாக முஸ்லிம்கள் எவ்விதப் பாவமும் செய்யவில்லையல்லவா? மிகவும் சாதாரணமான, ஆனால் அவசியமான ஒரு சமூகச் சீர்திருத்தத்தை, பெரும்பான்மையோர் நிலையை உறுதிப்படுத்துவதற்கான ஓர் அரசியல் தந்திரமென்று நீங்கள் கருதுவதை நான் தடுக்க முடியாது. தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்காகத் தவம்புரியும் பதினாயிரக்கணக்கான ஹிந்துக்களுக்குப் பெரும்பான்மை பற்றிய எண்ணமே எதுவுமில்லை. மதம் என்ற வேஷத்தில் சாதி ஹிந்துக்கள் தீண்டாதாரை அடிமைத்தனத்தைக் காட்டிலும் மோசமான ஒரு நிலைக்குக் கொண்டு வந்துள்ளனர். அவ்விதம் துன்பத்திற்குள்ளானவர்களுக்கு நீதி வழங்கவே ஹிந்துக்கள் விரும்புகின்றனர். கடைசியாக, தீண்டாதாரை மதம் மாற்ற முஸ்லிம்களுக்குள்ள உரிமையை காங்கிரஸ் மறுக்கிறது என்று நீங்கள் கூறுவது முற்றிலும் தவறாகும். மத மாற்ற வேலை செய்வதிலிருந்து காங்கிரஸ் எவரையும் தடுக்க முடியாது. நீங்கள் உங்களுடைய உரிமையைச் சரியான வழியில் உபயோகிக்கிறீர்களா, அல்லது தவறான வழியில் உபயோகிக்கிறீர்களா என்பது நீங்களே யோசித்து முடிவு செய்ய வேண்டிய விஷயமாகும்.

பகுதி பன்னிரண்டு

சமூகக் கொடுமைகள்

1

தண்ணீர் கொடுக்க மறுக்கும் 'புண்ணியவான்கள்'

டில்லியிலிருந்து பின்வருமாறு ஒருவர் கடிதம் எழுதியுள்ளார்:

“ரோடாக் ஜில்லாவில் உள்ள ரோஹெட்டில் ஆறு சக்கிலியர் வீடுகள் இருக்கின்றன. இவர்கள் யாவரும் தொழிலாளர்கள். இவர்களுக்குக் கிராமப் பூமியில் சொத்துரிமை இல்லை. கிராமக் குட்டையில் தண்ணீர் இருந்த வரையில் அவர்கள் அதிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துச் செல்லுவது வழக்கமாக இருந்தது. ஆனால், அதில் தண்ணீர் வற்றிய பின், அவர்கள் கிணற்றுத் தண்ணீருக்கு ஜமீன்தார்களின் தயவை நாடவேண்டியவர்களாகி விட்டனர். ஜமீன்தார்கள், தண்ணீருக்காக அந்த ஏழைத் தீண்டாதார் பல மணி நேரம் காத்துக் கிடக்கும்படி செய்துவிடுகிறார்கள். இந்தத் தாமதத்தைத் தவிர்ப்பதற்கான பரிகார முறைகளைக் கண்டுபிடிப்பதற்காகச் சமீபத்தில் ஒரு கமிட்டி நியமிக்கப்பட்டது. அந்தக் கமிட்டியிலும் ஒரு சக்கிலியர் அங்கம் வகித்தார். தண்ணீர் எடுத்துவர சக்கிலியர்கள் ஒரு மாலியை (தோட்டக்காரர்) நியமிக்க வேண்டுமென்றும், தண்ணீர் எடுத்து வருவதற்காக அவருக்கு மாதம் ரூ. 15 சக்கிலியர்கள் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் அக்கமிட்டி தீர்மானித்தது. அந்தத் தீர்மானத்துக்குச் சக்கிலியர்களும் இசைந்தனர். ஆனால், இப்போது அவர்கள் அந்தத் தொகையைக் கொடுப்பது தங்கள் கடமையல்லவென்றும், மாதந்தோறும் அது கடுமையான, அநீதியான ஒரு வரிச் சுமையாகியுள்ள தென்றும் கருதுகிறார்கள். இப்போது அவ்விஷயமாக என்ன செய்வது? கிணறு வெட்டுவதற்காகச் சிறிதளவு நிலம் கொடுக்கும்படி சக்கிலியர்கள் சர்க்கார் அதிகாரிகளைக் கேட்டுக்கொள்ளலாமா?”

அவர்கள், ஜமீன்தார்களின் சொந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஜமீன்தார்களுக்கு அவர்கள் எத்தனையோ விதத்தில் தொண்டு செய்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும் அவர்களைக் காக்க வைக்காமல் தண்ணீர் கொடுக்கும் கண்ணியமோ, சாதாரண மனிதத் தன்மையோ இராத இந்த ஹிந்து ஜமீன்தார்களை என்ன வென்று சொல்லுவது? அதிலும் மதத்தின் பெயரால் அவ்வளவு இரக்கமின்றி நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்! சக்கிலியர்கள் உபயோகிப்பதால் கிணறு தீட்டாகிவிடுமென ஜமீன்தார்கள்

கருதினால், கிணற்றில் தங்களுக்குள்ள ஏகபோக உரிமைக்காக அவர்கள் ஏன் அந்தத் தொகையைத் தோட்டக்காரருக்குக் கொடுக்கக்கூடாது? கிணறு வெட்டிக்கொள்ளுவதற்காக அவர்கள் ஏன் சக்கிலியர்களுக்கு ஒரு துண்டு நிலம் கொடுக்கக் கூடாது? அதற்காகச் சிறிதளவு நிலம் கொடுக்கும்படி ஜமீன்தாரகளை யாராவது கேட்டுக்கொண்டார்களா? ஒரு கோஷ்டியினர் சென்று அவர்களைப் பேட்டி கண்டால், ஒருவேளை அவர்கள் சிறிது நிலம் கொடுப்பது மாத்திரமல்ல, அதில் தங்கள் சொந்தச் செலவில் ஒரு கிணறும் வெட்டிக் கொடுப்பார்கள். ஏற்கெனவே, அவ்விதம் முயற்சி செய்திராவிடில், இப்போது முயற்சி செய்ய வேண்டும். சர்க்காரிடமிருந்து சிறிதளவு நிலம் பெறுவதன் மூலம், உடனடியான பரிகாரம் ஏற்படலாம்.

ஹிந்து மதத்திலிருந்து தீண்டாமையை இருந்தவிடம் தெரியாமல் ஒழிக்கும் முயற்சியே தீண்டாமை எதிர்ப்பு இயக்கமாகும். தனியாக எத்தனை கிணறுகள் வெட்டினாலும், தீண்டாமையை ஒழிக்க முடியாது. எனவே, ஹிந்து சீர்திருத்தவாதிகள் இப்போது இரட்டிப்புக் கடமையை நிறைவேற்ற வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். துன்பத்திற்குள்ளாகியுள்ள சகோதரர்களுக்கு ஒருபுறம் பரிகாரமுறைகளைக் கைக்கொள்ள வேண்டும். மற்றொரு புறம், நமது சொந்த மனிதர்களையே தீண்டாதாராகக் கருதும் தீய, காட்டுமிராண்டித்தனமான வழக்கத்தில் நம்பிக்கை வைத்துள்ளவர்களின் இதயத்தை, சரியான வேண்டுகோள் விடுப்பதன் மூலம் மாற்ற வேண்டும்.

—'எங் இந்தியா' - 22-5-1924

2

ஆழ்ந்த சோகமும் வேதனையும்

காந்திஜி சென்றவிடமெல்லாம் 'தீண்டாதார்' நண்பர்கள் அவரைச் சந்தித்தார்கள். அடிக்கடி தீண்டாதார் அடங்கிய கூட்டத்தையும் சந்திக்க வேண்டியிருக்கும். அவர்கள் கால்களில் பாதரட்சை எதுவும் இல்லாமல், மரங்களையே காண முடியாத கத்தியவாட் பிரதேச ரஸ்தாக்களில், வாட்டிவதைக்கும் உஷ்ணமான புழுதியில், ஆடாமல் அசையாமல் நிற்குகொண்டிருப்பார்கள்.

'அதோ அங்குள்ள கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் இழுக்கிறார்கள் அல்லவா? நாங்கள் அந்தக் கிணற்றை உபயோகித்துக் கொள்ள முடியாது. நாங்கள் ஏழைகளாதலால், எங்களுக்குக் கொண்டு தனியாகக் கிணறு வெட்டிக்கொள்ளவும் முடியாது. கிணற்றுக்கு அருகில் உள்ள மாட்டுத் தொட்டியைத்தான், அது

வும் அதில் தண்ணீர் நிரப்பப்பட்ட போதுதான், நாங்கள் உபயோகித்துக்கொள்ள முடியும்.’

எங்கு சென்றாலும் இதே புகாரைத்தான் கேட்க நேர்ந்தது. குடிக்கவே தண்ணீர் கிடைக்காதபோது, ஸ்நானம் செய்யவும் துணி துவைக்கவும் எவ்விதம் தண்ணீரை எதிர்பார்க்க முடியும்? அவ்வாறாக, அவர்கள் அசுத்தமாகத்தான் இருந்து தீரவேண்டும்; அதன் காரணமாகத் தீண்டாதாராகவும் இருக்க வேண்டியதைத் தவிர வேறு வழியில்லை!

இரவு எட்டு மணிக்குப் பொதுக்கூட்டம் நடந்தது. கூட்டம் நடந்த இடத்தின் ஒரு மூலையில் தீண்டாதார் மற்றவர்களிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டுத் தனியாக ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தனர். காந்திஜியைப் புகழ்ந்து ஒரு குட்டிக் கவியால் அக்கூட்டத்திற்கென்று தயாரிக்கப்பட்ட ஒரு பாடலுடன் கூட்ட நடவடிக்கைகள் ஆரம்பமாயின. பின்னர் பள்ளிக்கூடக் குழந்தைகளின் சம்பாஷணை நடந்தது. இறுதியாக நூற்பதில் பலரும் தங்கள் திறமையைக் காட்டினர். திட்டத்திற்கு மேல் நீண்ட நேரம் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பிறகு, பத்து மணிக்குத் தான் முக்கிய நடவடிக்கைகள் ஆரம்பமாயின. நடவடிக்கைகளை ஆரம்பிக்கும்படி பலரும் காந்திஜியைக் கேட்கும் சமயத்தில், கூட்ட செயலாளர்களில் ஒருவர், தீண்டாதார்கள் ஒரு பாட்டுப் பாடினாலன்றி வரவேற்பு உபசாரம் பூர்த்தியாகாதென்று கருதி, மூலையிலிருந்த தீண்டாதார் பெண்களை ஒரு பாட்டுப் பாடும்படி வற்புறுத்தினார்.

அப்போது காந்திஜி கூறியதாவது :

“நிறுத்துங்கள். அவர்களை நீங்கள் பாடும்படி சொல்லுவதற்கு முன், உங்களுடன் நான் ஒரு வார்த்தை பேச வேண்டும். இதுவரையில் அந்த மூலையில் உள்ள தீண்டாதார் நண்பர்கள் மீதே என் கண்கள் பதிந்திருந்தன என்பதை நீங்கள் கவனித்திருக்க வேண்டும். தீண்டாதார் பெண்கள் தூரத்திலிருந்து பாடுவதை நான் செவி கொடுத்துக் கேட்பேனாயின், காங்கிரஸ் கமிட்டி சார்பில் நீங்கள் அளித்த வரவேற்பு அர்த்தமற்றதாகி விடும். என்னை நான் ஒரு தோட்டியென்றும், ஏழைகளின் நண்பன் என்றும், தீண்டாதாரின் தோழன் என்றும் பெருமையுடன் சொல்லிக் கொள்ளுவதெல்லாம் உண்மைக்கு மாறான வெறும் பகட்டு வார்த்தைகளாகிவிடும். கீதையின் சுலோகங்களில் உள்ள ஒரு வார்த்தையைக்கூட நீங்கள் நம்பாதபோது, என்னைப் புகழ்ந்து அந்தச் சுலோகங்களைக் கூறுவதற்கு அர்த்தம் என்ன? உங்களுடைய புகழுரையெல்லாம் இதயபூர்வமானதாக இருக்குமாயின், அங்கேயுள்ள தீண்டாதாரை இங்கே வந்து உங்கள் மத்தியில் உட்காரும்படி அழைக்க என்னை அனுமதிக்கும்படி கோருவேன். நீங்கள் அவ்விதம் செய்ய முடியாவிட்டால்,—உங்களுடைய வரவேற்பு உபசாரம் எல்லாம் வெறும் சம்பிரதாயமேயன்றி உண்மையான உபசாரம் இல்லையெனில்,

அதை நீங்கள் தைரியமாக மனத்தைவிட்டுச் சொல்லிவிடுங்கள். நீங்கள் அவர்களை விரும்பவில்லை என்பதையும் கூறிவிடுங்கள். அப்படியாயின் நான் அவர்களுக்கு மத்தியில் சென்று, அங்கிருந்து கொண்டு உங்களுடன் பேசுவதில் மகிழ்ச்சி அடைவேன். நான் நியாயமாக இருக்க வேண்டிய இடம் அதுதான். நான் அங்கே சென்று தீண்டாதார்களிடையே உட்கார வேண்டுமென நீங்கள் கூறினால், நீங்கள் என் மனத்தைப் புண்படுத்தியதாகவோ, என்னை அவமதித்ததாகவோ ஆகாது.

பிறகு அவ்விஷயமாக வாக்கு எடுக்கப்பட்டது. கூட்டத்தில் சாதி ஹிந்துக்களிடையே தீண்டாதார் உட்கார வேண்டும் என்பதை ஆதரித்து ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்டவர்கள் வாக்குக் கொடுத்தனர். சமார் முப்பது பேர்கள்தான் அதற்கு எதிராக வாக்குக் கொடுத்தனர். அந்த முப்பது பேர்களிலும் ஒருவர்கூடப் பெண்மணி அல்ல.

வாக்கு முடிவைக் குறித்துக் கார்திஜி கூறியதாவது :

“ நான் இப்போது இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு போன்ற நிலையில் இருக்கிறேன். எனக்கு ஆதரவாக மிகப் பெரும்பாலோர் வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்; விரோதமாக மிகக் குறைந்த சிறுபான்மையோர் வாக்குக் கொடுத்துள்ளனர். எனவே, இங்கிருந்து அப்பால் சென்று, எங்கே எங்களால் தீட்டுப்படாத இடமோ அங்கே உட்கார்ந்துகொள்ளும்படி நான் சிறுபான்மையோரைப் பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நான் கூறும் இந்த யோசனையை அவமதிப்பாக அவர்கள் கருதினால், நான் முதலில் கூறியபடி செய்ய, அதாவது நான் தீண்டாதார் இருக்குமிடம் சென்று அவர்கள் மத்தியில் உட்கார முற்றிலும் தயாராக இருக்கிறேன்.”

இவ்விதம் கார்திஜி கூறியதும், கூட்டத்திலிருந்த ஒருவர், தாம் வைதிகர்களின் பிரதிநிதி என்று கூறிக்கொண்டு எழுந்தார். அவர் வேறு யாருமில்லை; கார்திஜியைப் புகழ்ந்து இனிய குரலில் பாடிய குட்டிக் கவிதான் !

“ ஐயா, நான் ஒரு பிராம்மணன். நீங்கள் கூறிய யோசனை என் மனத்தை மிகவும் புண்படுத்துகிறது. நீங்கள் எழுந்து சென்று தீண்டாதாரிடையே உட்கார்ந்து கொள்ளும்படி உங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். என்னுடன் இங்கே உட்கார்ந்திருப்பவர்களின் அபிப்பிராயமும் அதுதான்.”

கார்திஜி: சரிதான், நான் அப்படியே செய்கிறேன். இப்போது நான் எனக்கு வாக்குக் கொடுத்த நண்பர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை கூற வேண்டும். இப்போது நாம் நமது உரிமையை மீறி எதுவும் செய்யவில்லை. எனினும், இது போன்ற தரும சங்கடமான விஷயத்தில் நாம் யாருடைய மனத்தையும் புண்படுத்தக்கூடாது. எனவே, பெரும்பான்மையோரின் உரிமையை

வற்புறுத்தாமல் இருக்கும்படியும், தீண்டாதாரிடையே புகுவிடத்தை நாட என்னை அனுமதிக்கும்படியும் நான் உங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

அப்போது ஒரு நண்பர் நடுங்கிய குரலில் கூறியதாவது : “நில்லுங்கள். முதலாவதாக, இந்த ஆட்சேபகரமான முறையில் எங்கள் கூட்டத்தை நடத்த ஏற்பாடு செய்ததே வெட்கக்கேடாகும். மேற்கொண்டு நீங்கள் தீண்டாதாரிடையே சென்று உட்காருவதன் மூலம் எங்களுடைய வெட்கக்கேட்டை அதிகமாக்கி விடாதீர்கள்.”

காந்திஜி : “உங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள ஆழ்ந்த மனவேதனையை நான் அறிகிறேன். ஆனால், அதற்குக் காரணம் நீங்கள்தான். ஆரம்பத்திலிருந்து நீங்கள் உங்கள் மத்தியில் தீண்டாதார் உட்கார வேண்டும் என்று வற்புறுத்தியிருந்தால், உங்களுடைய உணர்ச்சிகளை நான் அறிந்துகொண்டிருக்க முடியும். ஆனால், அவர்களைத் தனியே ஒதுக்கி, தூரத்தில் உட்கார வைக்க நீங்கள் சம்மதித்தீர்கள். இப்போது நான் சுட்டிக்காட்டியதன் மீது, உங்களுடைய கடமையை உணர்ந்துகொண்டீர்கள். ஆகையால், தயவு செய்து என்னைத் தீண்டாதாரிடையே செல்ல அனுமதியுங்கள். இதில் உங்களுக்கு அவமானம் எதுவுமில்லை.”

இவ்விதம் கூறிவிட்டு, காந்திஜி இருண்ட மூலையில் இருந்த தீண்டாதார்களிடம் சென்றார். தீண்டாதாரோ, ஆச்சரியத்துடன் எதிர்பாராத அந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கண்கொட்டாமல் கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது, மயக்கம் தெளிந்த வைதிகர்களின் மத்தியிலிருந்து ஒருவர் எழுந்து, பிடிவாத குணமுள்ள அந்தப் பிராம்மணப் பிரதிநிதியைப் பார்த்துக் கூறியதாவது :

“இங்கேயே இருக்கும்படி நீங்கள் எங்களை வற்புறுத்துவது நியாயமல்ல. மகாத்மாஜி, அவர் உட்கார்ந்திருந்த இடத்தை விட்டுவிட்டுத் தீண்டாத நண்பர்கள் இருக்குமிடம் சென்ற உடனேயே, நாங்களும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்று தீருவோம் என்பதை நீங்கள் அறிய வேண்டும். பிறகு நீங்கள் மாதிரிமே தனியாக இங்கே உட்கார்ந்திருக்க நேரும். எப்படியிருந்தாலும் நீங்கள் எங்களுடன் இருக்க முடியாது. எனவே, ஒரு சிலருக்காக நீங்கள் ஏன் கூட்டத்தையே கலைக்கும்படி வற்புறுத்துகிறீர்கள்? ஆகையால், இங்கிருந்து வெளியேறிவிடும்படி உங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

இந்த வேண்டுகோள் பிராம்மண நண்பரின் செவிகளில் ஏறாமற் போகவில்லை. அவர், அரை டஜன் நண்பர்களுடன் கூட்டத்திலிருந்து வெளியேறினர். பிறகு ‘தீண்டாதார்’ வகுப்பைச் சேர்ந்த சிறுமிகள் அழைக்கப்பட்டனர். அப்போது யாரும் ஆரவாரம் செய்யவில்லை. ஏனெனில், காந்திஜி எவ்விதச் சந்தோஷ ஆரவாரமும் செய்யக் கூடாதென்று தடுத்துவிட்டார். அந்தச்

சிறுமிகள் சுமார் பதினேரு மணிக்குத் தங்கள் கீதத்தைப் பாடினர். அதன் பின் காந்திஜி ஆழ்ந்த சோகமும் வேதனையும் நிறைந்த குரலிலே கூட்டத்தில் பேசினார்.

—‘எங் இந்தியா’ - 16-4-1925

3

பொதுக் கிணறுகளும், தனிக் கிணறுகளும்

ஒரு வங்காளி கீழ் வருமாறு மூன்று கேள்விகள் கேட்டுள்ளார் :

1. “வங்காளத்தில் கிணறுகளிலிருந்து தண்ணீர் இழுக்கத் தீண்டாதார் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. குடி தண்ணீர் வைக்கப்பட்டுள்ள அறைக்குள் பிரவேசிக்கக்கூட அவர்களை அனுமதிப்பதில்லை. இந்தத் தீமையை அகற்ற என்ன செய்ய வேண்டும்? அவர்களுக்கு நாம் தனியாகக் கிணறுகள் வெட்டி, தனியாகக் கல்விச்சாலைகளை அமைத்தோமாயின், அந்தத் தீமையை அனுமதித்ததாகும் அல்லவா?

2. “தங்களுடைய கைகளிலிருந்து மேல் வகுப்பினர் தண்ணீர் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்பது வங்காளத்திலுள்ள தீண்டாதாரின் மனப்பான்மையாக இருந்து வருகிறது. ஆனால், அவர்கள் தங்களுக்குக் கீழ் உள்ள வகுப்பினரிடமிருந்து தண்ணீர் வாங்கிக்கொள்ள மறுக்கிறார்கள். அந்தத் தவறிலிருந்து அவர்களைத் தடுக்க என்ன செய்யவேண்டும்?

3. “தீண்டாதாரிடமிருந்து தண்ணீர் வாங்கிக்கொள்ளும் கொள்கையை நீங்கள் விரும்பவில்லை என்று வங்காளத்தில் உள்ள ஹிந்து மகாசபையும், பொதுவாக ஹிந்துக்களும் மக்களிடம் கூறி வருகிறார்கள்.”

அந்தக் கேள்விக்கு எனது விடைகள் வருமாறு :

1. தீண்டாதாரிடமிருந்து தண்ணீர் வாங்கிக்கொள்ளுவது, அத்தீமையை ஒழிப்பதற்கான ஒரு வழியாகும். அவர்களுக்கென்று பிரத்தியேகமாகக் கிணறுகள் தோண்டுவதால், அந்தத் தீமை நிரந்தரமாகி விடுமென நான் நினைக்கவில்லை. தீண்டாமையின் தீமைகளை வேருடன் களைய நீண்ட காலமாகும். தீண்டாதாருக்குப் பிரத்தியேகமாகக் கிணறுகள் வெட்டுவதால், பொதுக் கிணறுகளை உபயோகிக்க அவர்களை மற்றவர்கள் ஒரு போதும் அனுமதிக்கமாட்டார்கள் என்று அஞ்சி, தீண்டாதாருக்குத் தனிக் கிணறுகள் வெட்ட உதவி புரியாமல் இருப்பது தவறாகும். தீண்டாதாருக்கு நல்ல கிணறுகளை நிர்மாணித்துக் கொடுத்தால், பலரும் அவற்றை உபயோகிப்பார்கள் என நம்புகிறேன். தீண்டாதார்களிடையே சீர்திருத்தம் செய்யும் அதே

சமயத்தில், மற்றொரு புறம் அவர்களுக்கு எதிராக சாதி ஹிந்துக்களிடையே உள்ள தப்பெண்ணத்தைத் தகர்க்க வேண்டும். அவர்கள் விஷயத்தில் சாதி ஹிந்துக்கள் தங்களுடைய கடமையை உணரும்படியும் செய்ய வேண்டும்.

2. 'உயர்ந்த' ஹிந்துக்கள் என்று கூறப்படுவோர், 'தீண்டாதவர்களை'த் 'தீண்ட' ஆரம்பித்துவிட்டால், தீண்டாதாருக்குள்ளேயே நிலவும் தீண்டாமை தானாகச் செத்துவிடும். நம் முடைய தொண்டு, தீண்டாதாருக்குள்ளேயே மிகத் தாழ்ந்த நிலையில் இருப்பவர்களிடமிருந்து ஆரம்பமாக வேண்டும்.

3. வங்காள ஹிந்து மகாசபை என் மீது என்ன கொள்கையைக் கற்பித்து வருகிறது என்பது பற்றி எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், எனது நிலை மிகத் தெளிவானது. தீண்டாதாரைச் சூத்திரர்களாகவே கருத வேண்டும். நாம் சூத்திரர்களிடமிருந்து தண்ணீர் வாங்கிக்கொள்ளுவதால், தீண்டாதாரிடமிருந்தும் தண்ணீர் வாங்கிக்கொள்ளத் தயங்கக்கூடாது.

—'எங் இந்தியா' - 19-2-1925

4

வன்மம் வேண்டாம்

வங்காளத்தில் நிலவி வரும் தீண்டாமை பற்றிய தகவல்களைக் காந்திஜி? அறிந்துகொள்ள விரும்பினார். அங்கே தீண்டாதாரிடையே உள்ள செம்படவர், தோட்டி, நாம சூத்திரர் முதலிய பல்வேறு பிரிவுகள் பற்றி அவருக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. இந்த உப பிரிவுகளிடையேயும் உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்ற நோய் பரவியிருப்பதை அவரிடம் கூறினார்கள். அவர்களுக்குள்ள வசதிக் குறைவுகளைப் பற்றியும் காந்திஜி, தம்முடன் பேசிக் கொண்டிருந்த தீண்டாத வகுப்பைச் சேர்ந்த கனவானைக் கேட்டார். அவர் கூறியதாவது: "மேற்கு, தென்னிந்தியாவைப் போன்ற ரகமுள்ள தீண்டாமை இங்கில்லை. இருந்தாலும், உயர்ந்தவர் என்ற மனப்பான்மை இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஒரு நாம சூத்திரர் 'உயர்ந்த ஹிந்து'வின் வீட்டிற்குள் பிரவேசிக்கலாம்; ஆனால், தண்ணீர் வைக்கப்பட்டுள்ள அறைக்குள் அவர் பிரவேசிக்க முடியாது. அவரிடமிருந்து ஒரு ஹிந்துவும் தண்ணீர் வாங்கிக் குடிக்கமாட்டார். ஒரு நாம சூத்திரரைக் கோவிலுக்குள் செல்ல அனுமதிக்கமாட்டார்கள். ஒரு நாவிதரோ, அல்லது ஒரு சலவைத் தொழிலாளியோ நாம சூத்திரருக்கு வேலை செய்ய மாட்டார். இந்தக் கஷ்டங்களை யெல்லாம் எப்படி நிவர்த்தி செய்வது?"

காந்திஜி: “நீங்கள் கேட்பது சரியான கேள்வியே. அக் கஷ்டங்களை நிவர்த்தி செய்துகொள்ள நல்ல வழிகளும் இருக்கின்றன; உருப்படாத வழிகளும் இருக்கின்றன. துன்புறுத்துவோருக்கு விரோதமாகப் பலாத்காரத்தை உபயோகித்து, சீர்திருத்தத்தை அவர்களிடமிருந்து பலாத்காரமாகப் பெற விரும்புவோர் சிலர் இருக்கிறார்கள். அத்தகைய நண்பர்களை நான் புனாவில் சந்தித்தேன். அவர்கள், எனக்கு ஓர் உபசாரப் பத்திரம் வாசித்து அளிக்க விரும்பினார்கள். தங்கள் விஷயத்தில் உயர்சாதியினர் அவர்களுடைய நடத்தையை மாற்றிக்கொள்ளாவிடில், தாங்கள் பலாத்காரத்தை உபயோகித்து அவர்களுக்கு ஒரு பாடம் கற்பிக்கப் போவதாக அந்த நண்பர்கள் உபசாரப் பத்திரத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தனர். அது ஒரு வழி. நிதான புத்தியுடையவர்களின் அனுதாபத்தை இழக்கவும், தாங்கள் அடைய விரும்பும் லட்சியத்தில் தோல்வியடையவும் அதுதான் நிச்சயமான வழியென்று அவர்களுக்குக் கூறினேன். அவர்களுக்கு உதவி புரியும் சீர்திருத்தவாதிகளின் முயற்சிகளை வீணாக்குவதற்கும், அதுதான் நிச்சயமான வழியென்றும் அவர்களிடம் சொன்னேன்.

“மற்றொரு பிரிவினரும் இருக்கிறார்கள். அவர்களை நான் தென்னிந்தியாவில் சந்தித்தேன். அவர்கள், ஹிந்து மதத்தை விட்டுவிட்டு, கிறிஸ்தவ அல்லது இஸ்லாம் மதத்திற்கு மாறி விடுவதாகப் பயமுறுத்துகிறார்கள். அவர்கள் இதயத்தில் ஏதாவது மத உணர்ச்சி இருக்குமாயின், அதற்கு இப்போது சோதனை ஏற்பட்டிருக்கிறதென்றும், தங்களைத் துன்புறுத்துகிறார்கள் என்பதற்காக அவர்கள் மதத்தை விட்டுவிட்டால், அவர்களுடைய மத உணர்ச்சி கவைக்குதவாததென்றும் கூறினேன். நான் இங்கிலாந்துக்குச் சென்றபோது, என்னைச் சாதிப்ரஷ்டம் செய்துவிட்டார்கள். அவ்விதம் செய்தது தவறு என்பதே என் அபிப்பிராயம். ஆனால், அதற்காக நான் என் மதத்தைத் துறந்திருக்க வேண்டுமா?

“முன்னாவது வழி ஒன்றுதான் பரிசுத்தமான வழி என்பது என் அபிப்பிராயம். அதாவது, தன்னைத் தானே பரிசுத்தம் செய்துகொள்ளுவதாகும். உங்கள் மீது சுமத்தப்படும் குற்றச் சாட்டுகளுக்கும் உங்களுக்கும் அணுவளவு சம்பந்தமும் இல்லை என்ற நிலையை ஏற்படுத்திக்கொள்ளுவதாகும்.”

“நான் எல்லாவற்றையும் உணர்ந்துகொண்டேன். பலாத்காரமும் நீங்கள் குறிப்பிட்ட மிரட்டல்களும் பலனற்றவை” என்றார், வக்கீல் நண்பர்.

காந்திஜி: “ஆமாம். தன்னைத் தானே பரிசுத்தம் செய்து கொள்ளுவதே சரியான வழியாகும். உங்களிடையே எள்ளளவு உயர்வு மனப்பான்மை இருந்தாலும் அதை நீங்கள் ஒழித்துவிட வேண்டும். உங்களுக்கு விரோதமான வைதிக ஹிந்துக்கள்

கூறும் புகார்களுக்குச் சிறிதளவு காரணம் இருக்கலாம். அதற்குக் கூட நீங்கள் இடம் வைக்காவிடில், அவர்களுடைய தப்பெண்ணங்களை நீங்கள் அகற்ற முடியும். அவர்களிடம் தீய வழக்கங்கள் இல்லாமல் இல்லை. ஆனால், அவற்றை நீங்கள் சுட்டிக்காட்ட வேண்டாம். இந்த வழியினால் பலன் கிடைக்க நீண்ட காலமாகலாம். எனினும், இதுதான் பலன் பெற நிச்சயமான வழி. நீங்கள் சில தீவிரமான முறைகளைக் கைக்கொண்டால், அவர்களைப் பணிய வைக்க முடியும் என்பதை நான் அறிவேன். உதாரணமாக, கல்கத்தா போன்ற நகரங்களில் தோட்டிகள், தங்களுடைய குறைகள் தீர்க்கப்பட்டாலன்றித் தாங்கள் வேலைக்குத் திரும்பமாட்டோம் என்று கூறி வேலை நிறுத்தம் செய்தால், அவர்கள் வெற்றி பெறுவார்கள் என்பது நிச்சயம். ஆனால், அவர்கள் எதிர்க்கட்சியினரின் மனத்தை மாற்ற முடியாது. வேலை நிறுத்தம் காரணமாக அவர்களுடைய துவேஷம் அதிகமாகும். எனவே, நீங்கள் அப்பழுக்கின்றி நடந்துகொள்ளுங்கள். மற்ற விஷயங்களைச் சீர்திருத்தவாதிகளின் பொறுப்பில் விட்டுவிடுங்கள். இந்தத் தீமையை நான் என் சக்தி முழுவதையும் உபயோகித்து எதிர்த்து வருவதை நீங்கள் அறிவீர்கள். அது எனக்கு முற்றிலும் ஒரு மத சம்பந்தமான பிரச்சனையாகும்.”

நண்பர்: “நான் சீர்திருத்தவாதிகளை நம்ப வேண்டுமென்று நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள். நாங்கள் உங்களை நம்புகிறோம். ஆனால், நாங்கள் மற்றவர்களை எப்படி நம்புவது? இன்று அவர்கள் தீண்டாமை பற்றிப் பேசுகிறார்கள். ஏனெனில், அவர்களுடைய ராஜ்ய சதுரங்க விளையாட்டில் நாங்கள் பிரயோஜனகரமான காய்களாக இருந்து வருகிறோம். ஆனால், அவர்களுடைய ராஜ்ய அபிலாஷைகள் பூர்த்தியான விநாடியே, அவர்கள் எங்களை நடுச் சந்தியில் விட்டுவிடுவார்கள். அதை அவர்கள், தங்களைப் பரிசுத்தம் செய்துகொள்ளும் ஒரு பிரச்சனையாகவோ அல்லது தீண்டாமையை அகற்றினாலன்றிச் சுயராஜ்யம் பலனற்றதாகி விடுமென்றே இதயபூர்வமாக நம்புகிறார்களென்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை. நாங்கள் சீர்திருத்தவாதிகளை நம்ப வேண்டுமென நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா? நாங்கள் போராட முற்பட்ட போதெல்லாம் அவர்கள் கீழே இறங்கி வந்திருக்கிறார்கள். நாங்கள் சோம்பேறித்தனமாக உட்கார்ந்துவிட்டால், அவர்களும் அக்கறையின்றி வேடிக்கைப் பார்க்க முற்பட்டுவிடுகிறார்கள். சமுதாயத் தொடர்புகள் வேண்டாமென நாங்களும் உறுதி கொள்ளுகிறோம். அவர்கள் எங்களிடமிருந்து தண்ணீர் வாங்க மறுப்பது போல், நாங்களும் அவர்களிடமிருந்து தண்ணீர் வாங்க மறுத்து விடுகிறோம்.

காந்திஜி: அப்படியெல்லாம் செய்துவிடாதீர்கள். அவ்விதம் செய்தால், சாதி ஹிந்துக்களை இன்னும் அதிகமாக விரோதித்துக்கொள்ளுவீர்கள். அவர்கள் விஷயத்தில் உங்களுக்கு அன்பு எதுவும் ஏற்படாமல் இருக்கலாம். ஆனால், அவர்களுக்கு

விரோதமாக உங்கள் மனத்தில் உள்ள துவேஷத்தையெல்லாம் நீங்கள் அகற்ற முடியுமென எண்ணுகிறேன். கண்ணியமாக நடந்துகொள்ளுங்கள். வன்மம் வேண்டாம்.

—'எங் இந்தியா' - 13-6-1925

5

தலைகீழான தீண்டாமை!

ஒருவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார் :

“ தீண்டாதாருக்குள்ளேயே சிலர், 'தீண்டத்தகுந்தவரை'த் தொடுவதோ, குறிப்பிட்ட தூரத்திற்கு அப்பால் அவர் அருகில் செல்லுவதோ, அவரது கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் எடுப்பதோ, அல்லது அவரது கோவிலுக்குள் செல்லுவதோ பாவம் என்று கருதுகிறார்கள். மேற்கூறிய காரியங்களைச் செய்ய அனுமதித்தாலும், அவற்றைச் செய்யும்படி அழைத்தாலும்கூட, தீண்டாதார், பாவ உணர்ச்சி காரணமாக அவ்விதம் செய்வதில்லை. அவ்விதம் செய்வது மரியாதைக்கு விரோதமென்றும், பாவமென்றும் தீண்டாதார் கருதுகிறார்கள். இது தலைகீழான தீண்டாமை அல்லவா? 'தீண்டத் தகுந்தவர்'கள் விஷயத்தில் பதிலுக்குப் பதில் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகத் தீண்டாதார் அவ்விதம் செய்வதில்லை. இந்த உண்மையை, சபர்மதியில் தங்களைப் பேட்டி கண்டவரும், 1922-ல் இந்தியாவில் யாத்திரை செய்தவருமான 'மாஞ்செஸ்டர் கார்டியன்' பத்திரிகையின் விசேஷ நிருபர் குஜராத்தில் உள்ள ஆனந்த், பர்டோலி தாலுக்காக்களில் நேரில் கண்டார். தீண்டாதாரின் இந்தத் தலைகீழான தீண்டாமைக்குப் பரிகாரமாக என்ன முறைகளைக் கைக்கொள்ளும்படி, நீங்கள் தீண்டாமை எதிர்ப்புத் தொண்டர்களுக்கு ஆலோசனை கூறப்போகிறீர்கள்? இது, சாதி ஹிந்துக்களின் பாவத்தைப்போல், தீண்டாதாரின் பாவமா? இந்தப் பாவத்தில் மனப்பூர்வமான நம்பிக்கையுள்ள ஒரு தீண்டாதார், தண்ணீரில் மூழ்கி இறக்கும் தறுவாயிலுள்ள ஒரு பிராம்மணருக்கு உதவி புரிய முன் வருவது சாத்தியமா? ”

இவர் குறிப்பிட்டுள்ள தீண்டாமையின் விபரீதத்தைப் பற்றி நான் அறியாதவன் அல்ல. சில சமயங்களில் தீண்டாதார் களை என் அருகில் வரும்படி செய்வதே எனக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. இந்நிலையில் அவர்கள் என்னைத் தொடும்படி செய்வது எவ்விதம் சாத்தியம்? தீண்டாதார்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையில், தீண்டத் தகுந்தவர்களைத் தொடாமலிருப்பது மத சம்பந்தமான முக்கியப் பிரச்சனையல்ல. இதுவரையில் தங்களைத் தீண்டாதார் என்று கருதி வந்த 'தீண்டத்தகுந்தவர்'களைத் தாங்கள் தொடுவது சாத்தியம் என்பதையே தீண்டாதார் உணர்ந்துகொள்ளவில்லை. அனுமதி கொடுத்தால்கூட பெரும் பாலான தீண்டாதார், தீண்டத்தகுந்தவர்களைத் தொட விரும்பாததற்குப் பய்ந்தான் காரணம்.

இதற்கு, பிரஞ்சுக் கைதியின் வரலாற்றை உவமையாகக் கூறலாம். பிரான்ஸில் உள்ள பாஸ்டில் சிறை இருட்டறையில் பல ஆண்டுகள் அடைபட்டிருந்த கைதி விடுதலையடைந்த போது, அவனால் பகல் வெளிச்சத்தைச் சகிக்க முடியவில்லை. இருளி லேயே இருந்ததனால் அவன், வெளிச்ச உணர்ச்சியையே இழந்து விட்டிருந்தான்.

வங்காளத்தில் ஒரு யோசனை கூறினார்கள். தீண்டாதார், உயர்ந்த வகுப்பினர் என்று சொல்லப்படுவோரைப் பழிக்குப் பழி வாங்க வேண்டும் என்பதே அந்த யோசனையாகும். அதாவது தீண்டாதார், 'உயர்ந்த சாதி' ஹிந்துக்களைத் தீண்டாதவர்களாகக் கருதவேண்டும். அவர்களுக்கு இப்போது செய்து வரும் வேலைகளையெல்லாம் நிறுத்திவிட வேண்டும்; அவர்கள் கையிலிருந்து தண்ணீரோ, உணவோ வாங்கக்கூடாது. இது தான் அந்த யோசனையாகும். அவ்விதம் பதிலுக்குப் பதில் செய்யும் காலம் எனக்கு மிகுந்த வருத்தத்தையே கொடுக்கும். ஆனால், சுதந்திரமும் தான்தோன்றித்தனமும் தாண்டவமாடும் இக்காலத்தில், இப்போது வெறும் பேச்சளவில் இருக்கும் ஒரு விஷயம், பிறகு செய்கையில் காட்டப்பட்டாலும் அதைக் குறித்து ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. அதன் விளைவாக உயர் சாதி எனக் கூறப்படுவோர், தீண்டாதாரைத் துன்புறுத்தியதன் பிரதிபலனை அனுபவிக்கும்படி நேரலாம். நாம் சீர்திருந்துவதற்கு இயற்கை தொண்ணூற்றொன்பது சந்தர்ப்பங்களை அளிக்கிறது. அந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் ஒன்றையும் நாம் பயன்படுத்திக் கொள்ளாவிடில், நூறுவது தடவை அது நம்மைக் கட்டாயப்படுத்தி அடிபணியும்படி செய்கிறது. அப்போது நம்மைச் சங்கடத்திற்கு உள்ளாக்கும் தண்டனையையும் நாம் அனுபவிக்கும்படி நேருகிறது.

—'எங் இந்தியா' - 21-5-1925

6

வாழ்க்கையை அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும்

இன்று மாலை நான் பல ஈழவத் தலைவர்களுடன் வெகு நேரம் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் ஈழவர்கள் என்று எனக்குச் சிலர் கூறுவிடில், அதை நான் அறிந்துகொண்டிருக்கமாட்டேன் என்பதை உங்களுக்குக் கூறுகிறேன். ஏனெனில், அவர்களுக்கும் சாதி ஹிந்துக்கள் என்று கூறப்படுவோருக்கும் அணுவளவு வேற்றுமையையும் நான் காண முடியவில்லை. பல சாதி ஹிந்துக்களுடைய செல்வ நிலைமையைக்

காட்டிலும், ஈழவர்களின் செல்வ நிலைமை மேலானது என்பதில் சந்தேகமில்லை. கல்வித் துறையிலும் அவர்களுடைய யோக்கியதாம்சங்களில் எவ்விதக் குறைவும் இல்லை. தேசத்தின் ஒரு மூலையிலிருந்து மற்றொரு மூலை வரையில் நான் யாத்திரை செய்தபோது, பல பிராம்மணர்களையும் மற்றவர்களையும் பார்த்துள்ளேன். அவர்களில் பலரையும் காட்டிலும் ஈழவர்களின் வெளித்தோற்றம் மிக மிகப் பரிசுத்தமாக இருக்கிறது. எனவே, நான் இந்த நண்பர்களை நேருக்கு நேர் சந்தித்து, அவர்களுடைய உபசாரப் பத்திரத்தையும் வாசித்தபோது, ஹிந்து என்ற முறையில் நான் வெட்கித் தலைகுனிந்தேன். இந்த நண்பர்கள்தான் தீண்டாதாராகவும், திருவாங்கூரில் உள்ள சில பொது ரஸ்தாக்களில் நடப்பதற்குத் தகுதியற்றவர்களாகவும் கருதப்படுகிறார்கள்! இந்த நண்பர்கள் நம்முடைய கோவில்களுக்கு வந்தால், கோவில் தளமெல்லாம் அசுத்தமாகிவிடுகிறது! இச் சபையில் உள்ளவர்களில் மிகவும் அதிக வரி செலுத்துவோரைப் போலவே, ஈழவர்களும் வரி செலுத்துவோராக இருந்தம்கூட, அவர்கள் தங்களுடைய பிள்ளைகளையும் பெண்களையும் சில சர்க்கார் பள்ளிக்கூடங்களுக்குக்கூட அனுப்ப முடியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். மனிதத் தன்மையற்ற இத்தகைய கஷ்டங்களை அவர்கள் அனுபவிக்கும்படி இருப்பதற்காக, சாதி ஹிந்துக்களைவிட அவர்கள் சர்க்காருக்கு ஓரளவு குறைந்த வரி செலுத்தினால் போதும் என்று அவர்களுக்கு யாரும் தயவு காட்டவில்லை என்பதையும் நாம் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். எனவே, மதப்பற்று உள்ள ஹிந்துக்களில் பலரும், தீண்டாதாருக்குச் சம உரிமை வழங்க வேண்டும் என்ற லட்சியத்திற்காகத் தங்கள் வாழ்க்கையை அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும் என்பதே எனது அபிப்பிராயமாகும்.

[ஆலப்புழையில் காந்திஜி நிகழ்த்திய பிரசங்கத்திலிருந்து எடுக்கப் பட்டது.]

—'எங் இந்தியா' - 20-10-1927

7

தீண்டாமை ஒரு விஷப் பாம்பு

தீண்டாமை என்ற இந்தக் கொடிய பாம்பைத் தடுத்துள்ளார்களெனினும், அதைக் கொன்றுவிடவில்லை. நீங்கள் அதைச் சிறிதும் எதிர்பாராத சமயத்தில் அது அதனுடைய விஷப் பற்களைக் காட்டுகிறது. உதாரணமாக, கீழ்க்கண்ட கடிதம் ஒன்று எனக்கு வருமென நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை :

“கீழ்க்கண்ட உண்மையை உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருவது பற்றி நாங்கள் மிகவும் வருந்துகிறோம். சென்ற 22-ஆம் தேதி தனுகுவில் நடந்த

பெண்கள் கூட்டத்திற்குப் பிறகு அது நிகழ்ந்தது. கூட்டத்திற்கு முந்நாறு நானூறு பெண்கள் வரையில் விஜயம் செய்திருந்தனர். உங்கள் பக்கத்திலே உட்கார்ந்திருந்த யுவதி ஒரு பஞ்சமப் பெண் என்று யாரோ ஒரு சிலர் கூட்டத்தில் ரகசியமாகக் கூறிவிட்டார்கள்.

“கூட்டம் முடிந்ததும், கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த எல்லாப் பெண்களும் நேராகக் கால்வாய்க்குச் சென்று, ‘மன்னிக்க முடியாத’ அந்தப் பாவத்துக் காகத் தங்களைப் பரிசுத்தம் செய்துகொள்ள ஸ்நானம் செய்தார்கள். அந்தப் பாவத்திலிருந்து பாதுகாப்பு அளிப்பதற்காகச் சிறு குழந்தைகளின்மீது கூட, பால் குடிக்கும் பச்சைக் குழந்தைகள் மீதுகூட, புனித தீர்த்தத்தைத் தெளித்தார்கள். இதையெல்லாம் நான் நேரில் பார்த்தேன். நாங்கள் உங்களை ஏமாற்றி, உங்களுக்கு மரியாதை செலுத்துகிறோம். அது பக்தியுடன் கூடிய புராதனமான ஒரு மோசடியாகும்!.....

“மக்கள் அறியாமையிலும் மூட பக்தியிலும் ஆழ்ந்துகிடக்கிறார்கள். இவை, உயர்ந்த சாதி என்ற மமதையுடன் சேர்ந்துகொண்டு நம்மை நாச மாக்கி வருகின்றன. அவை நம்மைக் குட்டிச்சுவராக்குவதில், தற்போதைய சர்க்காரைக்காட்டிலும் அதிக சக்தி பொருந்தியவையாக இருக்கின்றன.”

அந்தக் கூட்டத்தில் என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த யுவதி, பீஹாரில் உள்ள பிரபல தலைவரான பிரிஜ் கிஷோர் பாபுவின் புதல்வியான ஸ்ரீமதி பிரபாவதி தேவியே. அவர் சிறிது காலமாக ஆசிரமத்தில் என்னுடன் இருந்து வருகிறார். ஆந்திர தேச யாத்திரையின்போது அவர் என்னுடன் பிரயாணம் செய்து வந்தார். பெரும்பாலான ஜனங்கள் அவரை என் புதல்வியாக நினைத்தனர். சிலர், அவரை என் மருமகள் என்று எண்ணினர். ஆனால், நான் ஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டுள்ள தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த லக்ஷ்மி என்று ஸ்ரீமதி பிரபாவதி தேவியைத் தவறாக நினைத்த ‘பெருமை’ தனுகுவைச் சேர்ந்த மக்களுக்கே உரியது!

நான் அவரைத் தொட, அந்தத் தீட்டு எங்கும் பரவியதாக தனுகுப் பெண்மணிகள் கற்பனை செய்துகொண்டதால், அவர்கள் தங்களைப் பரிசுத்தம் செய்துகொண்டதுடன், ஸ்நானம் செய்து வைத்தும் தண்ணீர் தெளித்தும் தங்கள் குழந்தைகளையும் பரிசுத்தம் செய்துகொண்டார்கள்.

சோககரமான இந்த விநோத நாடகம் நமக்கு ஒரு படிப்பினை யாகும். மூடப்பழக்க வழக்கங்களுள்ள ஆடவர்கள், தங்கள் பெண்மணிகளை அசட்டை செய்து, அவர்கள் இன்னும் அதிக அந்தகாரமான மூடப்பழக்க வழக்கங்களைத் தொடர்ந்து அனுஷ்டித்து வரும்படி செய்திருக்கிறார்கள்.

எனக்கு அந்தக் கடிதம் கிடைத்த பின், நான் எச்சரிக்கையுடன் இருக்க முற்பட்டு, பிறகு நடந்த கூட்டங்களில் மக்கள் எந்தெந்தவிடங்களில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதைச் சோதனை செய்ய முற்பட்டேன். பெரும்பாலான கூட்டங்களிலும் தீண்டாதார், சாதி ஹிந்துக்களுடன் கலந்தே உட்கார்ந்

திருந்தார்கள் என்பதை அறிந்தேன். அவ்விதம் கலந்து உட்காருவதில் ஏதாவது ஆட்சேபணை உண்டா என்று அவர்களை நான் நேரடியாகக் கேட்டபோது, எவ்வித ஆட்சேபணையும் இல்லை யென்று அவர்கள் பதில் அளித்தார்கள்.

ராஜமகேந்திரவரத்திற்கு அருகில் உள்ள கிராமங்கள் ஒன்றில் சிறந்த முறையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த கூட்டத் தைப் பார்த்தேன். அங்கே தனித்தனியாக அவரவர்களுக்குப் பிரிக்கப்பட்ட பகுதிகளில் சாதி ஹிந்துக்கள், தீண்டாதார், பெண்கள் முதலியோர் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்தேன். அந்தப் பிரிவுகளைத் தொண்டர்கள் பெருமையுடன் சுட்டிக் காட்டினர். அவர்களை அகப்பட்டுக் கொள்ளும்படி செய்வதற் காக ஒரு யுக்தி செய்தேன். “தீண்டாதாரைத் தனியாக ஒதுக்கி வைப்பதற்கென்று இவ்விதம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறீர்களென்று நினைக்கிறேன்” என்றேன். பாவம், என் கேள்விக்கு விடையளித்த தொண்டர், “ஆமாம் ஐயா” என்று கூறி என்னிடம் அகப் பட்டுக் கொண்டார். பிறகுதான் அந்தத் தொண்டருக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது என்றும், என் கேள்வியை அவர் அறிந்து கொள்ளவில்லை என்றும் தெரிந்துகொண்டேன். உடனே, அவர் களின் மத்தியிலே தீண்டாதார் உட்காருவதில் கூட்டத்தில் உள்ள வர்களுக்கு எவ்வித ஆட்சேபணையும் இல்லையா என்று நேரடி யாகக் கேட்டேன். தங்களுக்கு எவ்வித ஆட்சேபணையும் இல்லை என்பதை அவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்தாற்போல் கைதூக்குவ தன் மூலம் தெரிவித்தார்கள். அப்போதும் எனக்குத் திருப்தி ஏற் படவில்லை. எனவே, அவர்கள் மத்தியில் நான் தீண்டாதாரை அனுப்பலாமா என்று கேட்டேன். அவர்கள் யாவரும் கைகளைத் தூக்கித் தங்கள் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தார்கள். வாயால் தங்கள் சம்மதத்தைத் தெரிவிக்கும்படி அவர்களைக் கேட்டேன். அவர்கள் முதலில் மெதுவான குரலில் தங்கள் சம்மதத்தைத் தெரி வித்தார்கள். உரத்த குரலில் அவர்கள் தங்கள் சம்மதத்தைப் பிர கடனம் செய்யவேண்டுமென்று கூறினேன். எல்லோரும் ‘சரி சரி’ என்று தங்களுக்கு இயன்ற வரையில் உரத்த குரலில் கோஷம் செய்தார்கள். பிறகு நான் தீண்டாதாரைக் கூப்பிட்டு சாதி ஹிந் துக்களின் மத்தியில் உட்காரும்படி கூறினேன். அவர்களும் யாதொரு தயக்கமும், பயமுமின்றி அவ்விதமே உட்கார்ந்தார்கள். பிறகு தீண்டாமையை அடிப்படையாகக் கொண்டு நான் பேசி னேன். அவர்களுடைய மத்தியில் தீண்டாதார் உட்கார அனுமதித் தது போற்றத்தக்க ஒரு செய்கையென்றும், மானிடராகப் பிறந்த எவரையும் தீண்டாதாராகக் கருதுவது ஒரு பாவமென்றும் அவர் களுக்குக் கூறினேன். என்னுடைய விளக்கத்திற்கும், கண் முன் கண்ட இந்த உதாரணத்திற்கும் பிறகு கூட, பெண்களோ அல் லது வேறு எவரோ தங்களைச் சுத்தம் செய்துகொள்ளுவதற்காக ஸ்நானம் செய்வார்களாயின், பிறகு அந்தப் பிரச்சனையை மனோ தத்துவ சாஸ்திர நிபுணரின் ஆராய்ச்சிக்கு விட வேண்டியது தான்!

இந்தக் கதையின் பாக்கியையும் நான் முடித்துவிடுகிறேன். தீண்டாதார் தங்களுடன் சேர்ந்து உட்கார்ந்துகொள்ளுவதற்கு, அக்கூட்டத்திலிருந்த பெண்களும் சம்மதித்தார்கள். உண்மையில் தீண்டாதார் எனப்படுவோர் சாதி ஹிந்துக்களான ஆடவர்களுடனும் பெண்களுடனும் சேர்ந்து தொடும்படி உட்கார்ந்தார்கள். நான் கவனித்தவரையில், அவர்களைத் தவிர்ப்பதற்காக எவரும் நகர்ந்து உட்காரவில்லை. அருகில் உள்ள ஒரு கிராமத்தில் நடத்தப்பட்டுவரும் பள்ளிக்கூடத்தில் ஏராளமான சாதி ஹிந்துச் சிறுவர்களும் தீண்டாதார் சிறுவர்களும் யாதொரு தகராறுமின்றிக் கலந்து வாசிக்கிறார்கள். எனவே, தனுகுவில் நடந்தது போன்ற சம்பவங்களைக் குறித்து நான் வருந்துகிறேன் என்றாலும், தீண்டாமை துரிதமாக மறைந்து வருகிறது என்ற உண்மையை யாரும் மறுக்க முடியாது.

— 'எங் இந்தியா' - 16—5—1929

8

நமது பாவங்கள்

நிரபராதிகளான ஹரிஜனங்களுடைய தலைகளின்மீது நாம் எவ்வளவு தவறுகளைச் சமத்தியுள்ளோம் என்பதை ஞாபகப்படுத்திக்கொள்வது நல்லது. சமுதாயத்தில் அவர்கள் குஷ்டரோகிகளைப் போல் ஒதுக்கப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். பொருளாதாரத் துறையில், அவர்கள் அடிமைகளைக் காட்டிலும் மோசமான நிலையில் இருக்கிறார்கள். மதம் சம்பந்தப்பட்டவரையில், 'கடவுளின் ஆலயம்' என்று நாம் தவறாகக் கூறும் இடங்களில் பிரவேசிக்க அவர்களுக்கு அனுமதியில்லை. சாதி ஹிந்துக்களைப் போல் அவர்கள் பொது ரஸ்தாக்கள், பொதுப் பள்ளிக்கூடங்கள், பொது ஆஸ்பத்திரிகள், பொதுக் கிணறுகள். பொதுக் குழாய்கள், பொது நந்தவனங்கள் போன்றவைகளை உபயோகித்துக்கொள்ள முடியாது. இந்த உரிமையெல்லாம் ஹரிஜனங்களுக்கு மறுக்கப்பட்டுள்ளது. சிற்சில இடங்களில் குறிப்பிட்ட அளவு தூரத்திற்குள் வருவதுகூடக் குற்றமாகும்; ஒரு சில இடங்களில் அவர்கள் சாதி ஹிந்துக்களின் கண்களில் படுவதும் குற்றம். நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் மிகவும் மோசமான இடங்களில் அவர்கள் வசிக்கும்படி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அங்கே எவ்வித சமுதாய வசதியும் பெற முடியாது. வக்கீல்களும் டாக்டர்களும் சமுதாயத்தில் உள்ள மற்றவர்களுக்கு உதவியளிப்பது போல், ஹரிஜனங்களுக்கு உதவியளிக்கமாட்டார்கள். அவர்களுடைய மத சம்பந்தமான சடங்குகளைப் பிராம்மணர்கள் செய்துவைக்க மாட்டார்கள். இதில் ஆச்சரியம் என்னவெனில், இந்த நிலையிலும் ஹரிஜனங்கள்

ஜீவனத்திற்கு ஏதோ சம்பாதித்துக்கொள்ள சக்தி உடையவர்களாக இருக்கிறார்களே என்பதுதான்; இந்த நிலையிலும் அவர்கள் ஹிந்து மதத்திலேயே இருந்து வருகிறார்களே என்பதுதான்.

அவர்கள் மிகவும் ஒடுக்கப்பட்டுத் தலைதூக்க முடியாத நிலையில் இருப்பதால்தான், தங்களை ஒடுக்குவாரை எதிர்த்து அவர்கள் எழ முடியவில்லை. எராவ்டா ஒப்பந்தத்தின் நுணுக்கங்களைத் தொண்டர்கள் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே, இந்தத் துக்ககரமான, வெட்கக்கேடான உண்மைகளை நான் ஞாபகத்திற்குக்கொண்டு வந்துள்ளேன். இடைவிடாத முயற்சியினால்தான் கீழே அழுத்தப்பட்டுள்ள இவர்களை அந்த இழிவான நிலையிலிருந்து உயர்த்த முடியும்; ஹிந்து மதத்தைப் பரிசுத்தம் செய்ய முடியும்; ஹிந்து சமுதாயம் முழுவதையும், அதனுடன் இந்தியா முழுவதையும் உன்னத நிலைக்குக்கொண்டு வர முடியும்.

—'எனது ஆன்ம வேதனை' - 5-11-1932

9

சனாதனிகளின் சம்மதம்

அநேகமாக எனக்குச் சனாதனிகளிடமிருந்து கிடைத்துள்ள ஒவ்வொரு கடிதத்திலும், அனுகூலமாகவும், ஆச்சரியப்படக்கூடிய விதத்திலும் அவர்கள் கீழ்க்கண்ட விஷயங்களை ஒப்புக் கொண்டுள்ளனர் :

1. ஹரிஜனங்களின் முன்னேற்றத்திற்காக எவ்வளவோ செய்தாக வேண்டும் என்பதை நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம்.
2. பல சாதி ஹிந்துக்கள் ஹரிஜனங்களைத் துன்புறுத்தி வருகிறார்கள் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம்.
3. ஹரிஜனக் குழந்தைகள் கல்வி பெற வேண்டும் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம்.
4. ஹரிஜனங்கள் வசிக்க நல்ல வீடுகள் வேண்டும் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம்.
5. அவர்கள் ஸ்நானம் செய்யவும், தாங்களே தண்ணீர் எடுத்துக் கொள்ளவும் ஒழுங்கான ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம்.
6. அவர்களுக்குப் பூரண அரசியல் உரிமைகள் இருக்க வேண்டும் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம்.
7. கடவுளை வழிபட அவர்களுக்கு நிறைய வசதிகள் இருக்கவேண்டும் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம்.

8. மற்றவர்களுக்கு இருக்கும் எல்லாப் பிரஜா உரிமைகளும் அவர்களுக்கும் இருக்க வேண்டும் என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம்.

ஆனால், குறிப்பாக அவர்கள் தற்போதுள்ள நிலையில் இருக்கும் வரையில், அவர்களைத் தொடும்படியோ அல்லது அவர்களுடன் நட்புக் கொள்ளும் படியோ எங்களை வற்புறுத்த வேண்டாம்.

அப்படியாயின் நான் சனாதனிகளுக்குக் கூறுவது இதுதான் :

“உங்களுக்குச் சமமான நிலையில் ஹரிஜனங்கள் இருக்க வேண்டிய அவசியத்தை நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். மற்ற சாதி ஹிந்துக்கள் ஒரு படி முன் சென்று, ஹரிஜனங்களைத் தீண்டாதாராகக் கருதாமலிருப்பதே தங்கள் கடமையென நம்புகின்றனர். நீங்கள் நம்பும் சாஸ்திரங்களையே மற்ற சாதி ஹிந்துக்களும் நம்புகிறார்கள். அதை ஆதாரமாகக் கொண்டே மற்ற சாதி ஹிந்துக்கள், நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளும் உரிமைகளையும் சலுகைகளையும் ஹரிஜனங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டுமென்று நினைக்கின்றனர். ஆனால், நீங்களோ, உங்களுடன் எவ்விதத் தொடர்புமின்றி ஹரிஜனங்கள் உரிமைகளையும் சலுகைகளையும் அனுபவிக்கட்டுமென்று கருதுகிறீர்கள். இதையெல்லாம் குறித்து நீங்கள் ஏன் கலக்கமடைய வேண்டும்? உங்கள் இஷ்டப்படி செய்ய உங்களுக்குள்ள சுதந்திரத்தை நீங்கள் பாதுகாத்துக்கொள்ள விரும்புகிறீர்கள். உங்களை எவரும் கட்டாயப்படுத்துவதை நீங்கள் விரும்பவில்லை. அது நியாயம் தான். அதுபோலவே, நீங்கள் அவசியமென்று கருதும் ஹரிஜன முன்னேற்றத் திட்டங்களை நீங்கள் விரும்பும் முறையில் நிறைவேற்றமாறு, சீர்திருத்தவாதிகளை நீங்களும் கட்டாயப்படுத்த நிச்சயமாக விரும்பமாட்டீர்கள்.

“நான் சிறந்த வழியொன்று கூறத் துணிகிறேன். ஹரிஜனங்களின் நிலைமை முன்னேற வேண்டியது அவசியமென்பதில் உங்களுக்கும் சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கும் கருத்து வேற்றுமை இல்லை. அவ்விஷயமாக நீங்கள் இதுவரையில் உருவாக எதுவும் செய்யவில்லை. எனவே, சீர்திருத்தவாதிகள் வசூல் செய்யும் நிதிக்குத் தாராளமாகப் பண உதவி செய்யுங்கள். பொதுவான திட்டத்தை நிறைவேற்ற அவர்களை உங்களுடைய பிரதிநிதிகளாக உபயோகித்துக்கொள்ளுங்கள். ஹிந்து மதத்தைப் பற்றி உங்களுடைய விளக்கத்திற்கு அவர்கள் மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நீங்கள் விரும்புவது போலவே, அவர்களுடைய விளக்கத்திற்கு நீங்களும் மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டும். ஹரிஜனங்களுடன் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளுவதில் சீர்திருத்தவாதிகளின் நடவடிக்கைகளைக் குறித்து நீங்கள் இதுவரையில் கோபம் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் போகிற போக்கில் அவர்களை விட்டுவிட்டீர்கள். அவர்களை நீங்கள் பகிஷ்காரம் செய்யவில்லை. எனவே, தீண்டாமை எதிர்ப்பு இயக்கம் இப்போது முன்னரைவிட அதிகத் தீவிரமாகி அதிகமாகப் பரவியுள்ளது என்பதற்காக, நீங்கள் இப்போது அதை எதிர்ப்பதில் அர்த்தமில்லை.”

எராவ்டா உடன்படிக்கையின்படியும், சமீபத்தில் அமைக்கப்பட்ட தீண்டாதார் ஊழியர் சங்கத்தின் பிரகடனத்திற்கிணங்கவும், தீண்டாமை ஒழிப்புத் திட்டத்தில் நான் கூறியதற்கு மேல் எதுவும் அடங்கியிருக்கவில்லை என்பதைச் சனாதனிகள் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள வேண்டும். சமபந்தி போஜனமும் கலப்பு மணமும் அதில் உட்பட்டவையல்ல. நான் உள்படப் பல ஹிந்துக்கள் அதற்கு மேலும் தீவிரமாகச் செல்லுவோம் என்பது பற்றிச் சனாதனிகள் கலங்க வேண்டியதில்லை. தனிப்பட்டவரின் தீர்மானத்தையோ அல்லது தனிப்பட்டவரின் நடவடிக்கையையோ அவர்கள் அடக்கியொடுக்க விரும்பமாட்டார்கள். தங்களுடைய நம்பிக்கையில் அவர்களுக்கு ஆழ்ந்த உறுதியிருந்தால், அவர்கள் எதிர்காலத்தில் என்ன வருமோவென்று கிலிகொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட சீர்திருத்தத்திற்கு இயற்கையான ஜீவசக்தி இருக்குமாயின், அது காலத்தின் தேவைக்கு இணங்க அமலுக்கு வருமாயின், தடுக்க முடியாத அதன் முன்னேற்றத்தை உலகில் உள்ள எந்தச் சக்தியும் எதிர்த்து நிற்க முடியாது.

‘என் ஆன்ம வேதனை’ 16—11—1932

10

தோட்டிகளின் துன்ப வாழ்க்கை

பம்பாய்க்கு அருகில் உள்ள வைலி பார்லி என்ற இடத்தில் செல்வவந்தர்களான ஹிந்துக்களும் மற்றவர்களும் இருக்கிறார்கள். அங்கே சுமார் 1,700 வீடுகள் இருக்கின்றன. முனிசிபாலிட்டிக்கு ரூ. 70,000 வருமானம் கிடைக்கிறது. அதில் ரூ. 31,000 நகரசுத்திக்காகச் செலவழிக்கப்படுகிறது. ரஸ்தாக்களோ, தண்ணீர் விநியோக ஏற்பாடுகளோ, மலஜலம் கழிக்க வசதிகளோ இல்லாத குடிசைகளில் தோட்டிகள் வசித்து வருகிறார்கள். அவர்கள் வசிக்கும் நிலமும் பள்ளத்தாக்காக இருக்கிறது. அவர்களுடைய குடிசைகள், ஒரு காலத்தில் நகரசுத்தி அலுவல்களுக்காக உபயோகிக்கப்பட்ட உடைந்த தகரங்களால் நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ளன. அங்கே விளக்கு வசதியுமில்லை. அக்குடிசைகளுக்கு அருகில் குப்பை கொட்டும் மைதானம் இருக்கிறது. சுற்றுப்புறங்களிலிருந்து கொண்டு வரப்படும் குப்பைகளை அங்கே கொட்டுவதால், அங்கே நிரந்தரமாகத் துர்நாற்றம் வீசி வருகிறது.

அதையடுத்து, நகரசுத்தி மோட்டார் லாரிகள் நிற்கும் கொட்டகை இருக்கிறது. அங்கே அதைச் சேர்ந்த தண்ணீர்க்குழாய் இருக்கிறது. அழுக்கடைந்த தகரங்களை அங்குதான் கழவுகிறார்கள். அங்குள்ள ஓவார்சியருக்கு நல்ல மனது இருந்தால், அந்தக் குழாயிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துக்கொள்ளத்

தோட்டிகளை அனுமதிப்பார். மற்றொரு புறத்தில் வண்டிகளை வரிசையாக நிறுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். வீடுகளிலுள்ள கக் கூஸ்களிலிருந்து சேகரிக்கப்படும் வானிகளைக் கொண்டு வருவதற்கே அந்த வண்டிகள் இருக்கின்றன. இந்தச் சூழ்நிலையில் தோட்டிகள் தங்கள் வாழ்நாளைக் கழிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

தோட்டிகளுடைய குடிசைகளைச் சுற்றி வயல்கள் இருக்கின்றன. அந்த வயல்களில் பெரும்பாலும் தண்ணீர் இருப்பதால் அங்கே கொசுக்கள் உற்பத்தியாகின்றன; தேள்கள், பாம்புகள், வயல் எலிகள் முதலியவற்றிற்கு அவ் வயல்கள், இருப்பிடமாகவும் இருக்கின்றன.

இந்த நிலைமையில் அங்கே முப்பத்தொன்று குடும்பங்கள் வசிக்கின்றன. அவர்களில் முப்பத்தைந்து பேர் ஆடவர்கள்; இருபத்தைந்து பேர் பெண்கள்; முப்பத்து நாலு பேர் சிறுவர்கள்; பதினைந்து பேர் சிறுமிகளாவர். இந்த நூற்றொன்பது பேர்களில் ஒன்பது சிறுவர்களுக்கு மாத்திரமே மிகவும் பிரயாசைப்பட்டு வாசிக்கவும் எழுதவும் தெரியும். மற்றவர்களுக்கு அறவே எழுதப் படிக்கத் தெரியாது.

வைலி பார்லியிலுள்ள மக்களுக்குத் தங்கள் சக மனிதர்களான தோட்டிகளைப் பற்றி ஏதாவது சிந்தனையிருக்குமாயின், அவர்களுக்குக் கண்ணியமான பிரதேசத்தில், நகர வாழ்க்கையின் அம்சங்களான தண்ணீர், விளக்கு முதலிய மற்றெல்லாவசதிகளுடனும் கண்ணியமான வீடுகளை ஏற்பாடு செய்து கொடுக்க முடியும். எனவே, அங்கே சனாதனிகளுக்கும் சீர்திருத்தவாதிகளுக்கும் வேலை இருக்கிறது.

வைலி பார்லி முனிசிபாலிடிக்கு ரூ. 70,000 வருமானம் கிடைக்கிறதென்றும், அதில் மிகத் தாராளமாக 31,000 ரூபாயை நகர சுத்திக்காகச் செலவு செய்வதாகவும் கூறுவது எனது புகாருக்குச் சரியான பதில் ஆகாது. வைலி பார்லி மக்கள் செல்வ வந்தார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். சமுதாயத்திற்குப் பிரயோசனகரமான தொண்டு புரியும் இந்த ஊழியர்களுக்கு உதவியாக அச்செல்வவந்தார்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே வரி விதித்துக்கொள்ள முடியும். ஆனால், அது ஒரு தாமதமான முறையென நான் கருதுகிறேன். ஒரே நாளில் கணிசமான தொகை வசூல் செய்து, தோட்டிகளுக்குத் தகுந்த ஜாகைகளும் மற்ற வசதிகளும் செய்து கொடுக்க வேண்டியது அங்குள்ள ஹிந்துக்களின் மூலாதாரமான கடமையாகும். அவர்கள் அவ்விதம் செய்தால், அதுகூடத் தங்களுடைய சக மனிதர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய மிகவும் சாதாரணமான கடமையைத் தாமதித்தே செய்வதாகும். அவ்விதம் அவர்கள் தங்கள் கடமையைச் செய்த பிறகுதான், வருடாவருடம் ஏற்படும் அதிகச் செலவை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி அவர்கள் முனிசிபாலிட்யைக் கேட்டுக்

கொள்ளுவது நியாயமாக இருக்கும். தோட்டிகள் முன்பிருந்ததைக் காட்டிலும் அதிக வசதிகளுடன் வாழ்வதற்கு, வருடந்தோறும் நிச்சயமாக அதிகச் செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கும்.

‘எனது ஆன்ம வேதனை’-17-11-1932

11

வெளியேறிவிடுங்கள்

ஸ்ரீ ஏ. வி. தக்கர் பாபாவிடமிருந்து சென்ற வாரம் வந்த ஒரு கடிதத்தில் அவர் குறிப்பிட்டிருப்பதாவது:

“கவிதா என்ற கிராமத்தில் உள்ள ஹரிஜன் சிறுவர்களைப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள கவிதா சாதி ஹிந்துக்கள் இசைந்துவிட்டதாகவும், அந்தப் பிரச்சனை சமரசமாகத் தீர்க்கப்பட்டு விட்டதாகவும் சென்ற 10-ந் தேதி அஸோசியேடெட் பிரஸ் அறிவித்தது. இச் செய்தியை 13-ந் தேதி அகமதாபாத் ஹரிஜன் சேவா சங்கக் காரியதரிசி மறுத்துவிட்டார். ஹரிஜனங்களே தங்கள் குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்புவதில்லை யென்று உறுதி கூறிவிட்டதாக அவர் கூறினார். ஹரிஜனங்கள் தாங்களாக வலுவில் அவ்விதம் உறுதி கூறவில்லை. சாதி ஹிந்துக்கள் வற்புறுத்தி அவர்களிடமிருந்து அந்த உறுதிமொழியை வாங்கினர்.

“அந்தக் கிராமத்தில் உள்ள சாதி ஹிந்துக்கள், அங்குள்ள நெசவாளர், சக்கிலியர் முதலிய ஏழை ஹரிஜனங்களுக்கு எதிராகச் சமூகப் பகிஷ்காரப் பிரகடனம் செய்து விட்டார்கள். அங்கே நூறு ஹரிஜன் குடும்பங்களுக்கு மேல் இருக்கின்றன. அதன் விளைவாக ஹரிஜனங்கள் விவசாய வேலைகளை இழந்தனர்; அவர்களுடைய கால்நடைகள் மேய்வதற்கு இடம் அளிக்கப்படவில்லை; அவர்களுடைய குழந்தைகளுக்குச் சாதி ஹிந்துக்கள் மோர் கொடுக்க மறுத்துவிட்டார்கள். இது மாத்திரமல்ல, ஒரு ஹரிஜனத் தலைவரைச் சாதி ஹிந்துக்கள் கட்டாயப்படுத்தி, அவரும் மற்றவர்களும் தங்களுடைய குழந்தைகளை மறுபடியும் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்க முயற்சிப்பதுகூட இல்லையென்று கடவுள் பெயரால் பிரமாணம் செய்து கொடுக்கும்படியும் செய்தனர். இவ்விதமாகவே ‘சமரசம்’ ஏற்பட்டது.

“10-ஆம் தேதி அந்தப் போலி சமரசம் ஏற்பட்டுவிட்டதாக அறிவிக்கப் பட்டும் கூட, ஏழை ஹரிஜனங்கள் முற்றிலும் சரணடைந்த பிறகூட, நெசவாளர்களைப் பகிஷ்காரம் செய்தது 19-ஆம் தேதி வரையில் நீடித்திருந்தது. சிலர் விஷயத்தில் 22-ஆம் தேதி வரையில்கூடப் பகிஷ்காரம் நீடித்தது. சக்கிலியர்களுக்கு எதிரான பகிஷ்காரம் அதற்கு முன் ரத்து செய்யப்பட்டு விட்டது. ஏனெனில், சாதி ஹிந்துக்கள் தங்களின் செத்த மாடுகளைத் தங்களே அப்புறப்படுத்த முடியாதல்லவா? அதனாலேயே அவர்கள் முன்பாகவே சக்கிலியர்களுடன் சமரசம் செய்துகொள்ளும்படி நேர்ந்தது. ஹரிஜனங்கள் விஷயத்தில் ஏற்கெனவே இழைக்கப்பட்ட அக்கிரமங்கள் போதாவென்று, ஹரிஜனங்களின் கிணற்றிற்குள் 15-ஆம் தேதியன்றும்,

19-ஆம் தேதியன்றும் மண்ணெண்ணெயை ஊற்றிவிட்டார்கள். ஏதோ 'ராஜ் குடும்பத்தை'ச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற எண்ணமுள்ள சாதி ஹிந்துச் சிறுவர் களுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து வாசிக்க, தங்கள் குழந்தைகளை அனுப் பத் துணிந்ததற்காக ஏழை ஹரிஜனங்கள் விஷயத்தில் எத்தகைய பயங்கரம் அனுஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளதென்பதை எவரும் கற்பனை செய்துகொள்ளலாம்.

"சாதி ஹிந்துக்களின் தலைவர்களை நான் 22-ஆம் தேதி காலையில் சந்தித் தேன். தங்களுடைய சொந்தக் குழந்தைகள், சக்கிலியர் முதலிய ஹரிஜனக் குழந்தைகளின் பக்கத்தில் உட்காருவதைத் தாங்கள் சகிக்க முடியாதென்று அவர்கள் கூறினார்கள். அந்த நிலைமையில் சமரசமேற்படும் விஷயமாக ஏதாவது செய்யமுடியுமா என்று 23-ஆம் தேதி அகமதாபாத் ஜில்லா மாஜிஸ்திரேட் டையும் சந்தித்துக் கேட்டேன். ஆனால், யாதொரு பலனும் ஏற்படவில்லை.

"அவ்விதமாக ஹரிஜனச் சிறுவர்கள் கிராமப் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்ல முடியாமல் அறவே தடுக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்களுக்கு உதவியளிப்பார் யாரும் இல்லை. ஹரிஜனங்கள் யாவரும் வேறு ஏதாவதொரு கிராமத்திற்குக் குடியேறுவது பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு ஹரிஜனங்களிடையே ஏக்கமும் மனச்சோர்வும் ஏற்பட்டுள்ளன."

சுய உதவியைக் காட்டிலும் சிறந்த உதவி வேறில்லை. தங் களுக்குத் தாங்களே உதவி செய்துகொள்ளுவோருக்குத்தான் கடவுள் உதவி செய்கிறார். சம்பந்தப்பட்ட ஹரிஜனங்கள், தாங்கள் செய்துள்ள உறுதியை நிறைவேற்றி, கால்களைக் கழுவி விட்டுக் கவிதா கிராமத்திலிருந்து வெளியேறிவிடுவார்களாயின், அவர்கள் இன்ப வாழ்வு பெறுவதுடன், அவர்களைப் போல் நடத் தப்படும் மற்றவர்களுக்கும் அவர்கள் வழிகாட்டியவராவார்கள். உத்தியோகத்தை நாடி மக்கள் வேறொரு இடத்துக்குக் குடியேறு வது அவசியமாயின், சுயமரியாதையை நாடி அவர்கள் வேறிடத் திற்குக் குடியேற வேண்டியது எவ்வளவு அதிக அவசியமாகும்? அன்பும் ஆதரவும் இல்லாத கவிதா கிராமத்திலிருந்து இந்த ஏழைக் குடும்பங்கள் வெளியேறுவதற்கு, ஹரிஜனங்களின் நல னில் அக்கறையுள்ளவர்கள் உதவி புரிவார்களென நம்புகிறேன்.

— 'ஹரிஜன்' - 5-10-1935

12

ஒரு சிறு சம்பவம்

ஒரு நாள் காலை நான் சேகானுக்குச் சென்றபோது, தலை மயிர் கத்திரிக்கும் யந்திரத்தைப் பகுதி பகுதியாக கார்திஜி கழற்றிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தேன். சுத்தம் செய்து எண்ணெய் போட்டு வைப்பதற்காகவே அவ்வாறு கழற்றிக் கொண்டிருந்தார். இவ்வேலை முடிந்ததும், ஒரு கண்ணாடியை தமக்கு எதிரில் வைத்துக்கொண்டு தாமே தலைமயிரை வெட்டிக் கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டார்.

அந்தச் சமயம் சாதுவின்* பக்தர்களில் ஒருவர் உள்ளே வந்தார். வந்தவர் ஒரு நாவிதர். இதைக் கண்டதும் எதிர்த்தாற் போல் முலையில் இருந்த சாது, “பாபுஜி! பீமன் உங்கள் தலையிறைக் கத்திரித்து விட்டும். அவனுக்கு அவ்வேலை தெரியும்” என்று சத்தம் போட்டார்.

“அவருக்கு இந்த வேலை எப்படித் தெரியும்? என்று கேட்டார் காந்திஜி.

“ஷுவரத் தொழில் செய்து ஜீவிப்பவரே அவர்” என்றார் சாது.

* இந்தச் சாதுவைப் பற்றிய பிரஸ்தாபம், ஸ்ரீ மகாதேவ தேசாய் 1936-ஆகஸ்டு 1-ஆம் தேதி 'ஹரிஜ்'னில் எழுதியிருக்கும் வாரக் கடிதத்திலும் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. சாதுவின் பக்தர்களுக்கு எழும் சந்தேகங்களுக்கும் கஷ்டங்களுக்கும் பதில் சொல்ல சாதுவினால் முடியாது போகும்போது, காந்திஜி அவர்களுக்குப் பதில் சொன்ன விவரமும் அக்கடிதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதன் விவரமும் வருமாறு :

“சாது, அச்சமயம் அக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தார். அவருடைய பக்தர்கள் பலர் அவரிடம் வந்துகொண்டிருப்பார்கள். மகாத்மாவுடன் இந்தச் சாது நெருங்கிப் பழகுவது மாத்திரமல்ல, அவருடன் வசித்து வந்த ஹரிஜனச் சிறுவன் சமைப்பதையும் சாப்பிட்டு வருவது, வந்த பக்தர்களுக்கு ஒரே ஆச்சரியமாக இருந்தது. அனுஷ்டானத்தில் தீண்டாமையில் சாதுவுக்குக் கொஞ்சமும் நம்பிக்கை கிடையாது. ஆனால், தமது பக்தர்கள் அனுசரித்து வரும் இந்தத் துவேஷத்தைக் குறித்து அவர் கண்டிப்பதும் இல்லை. அவர்கள் சாதுவிடம் வந்து விவாதிப்பார்கள். தங்களுக்கு இருக்கும் சந்தேகங்களையும் கஷ்டங்களையும் சாதுவினால் தீர்த்துவைக்க முடியாத போது, சில சமயங்களில் அவர்கள் காந்திஜியையே போய்க் கேட்பார்கள்.

அப்படிப்பட்ட பக்தர்களில் ஒருவர் சொன்னார்: “தாழ்ந்த பிறவிகள்கூட தீண்டாமையை அனுசரிக்கின்றன. அப்படியிருக்க மகாத்மாஜி, நீங்களோ மனிதன் தீண்டாமையை அனுசரிக்கக் கூடாது என்கிறீர்கள்.”

காந்திஜி: நீங்கள் சொல்லுவது விசித்திரமாக இருக்கிறது. நீங்கள் சொல்லுவது என்ன என்பதைக் கொஞ்சம் விளக்கிச் சொல்லுங்கள்.

சாதுவின் பக்தர்: கழுதைகள், நாய்களுடன் சேர்ந்து பழகுவது இல்லை. புருவின் முட்டைகளைக் காக்கை தீண்டுவதும் இல்லை. கடவுளின் சிருஷ்டியில் ஒவ்வொரு இனத்திற்கும் அதற்கான தனி அம்சமும் இடமும் இருந்து வருகிறது.

காந்திஜி: நீங்கள் சொந்தத்தில் தீனி போட்டு வளர்ப்பதாக இருந்தால் பசுக்கள், கழுதைகள், நாய்கள் ஆகியவை ஒரே கூரையின்கீழ் இருந்து வாழச் சந்தோஷமாகத் தயாராக இருக்கின்றன. ஒரு பசுவுக்கும் நாய்க்கும் என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறதோ, அதே வித்தியாசமே உங்களுக்கும் ஒரு தீண்டாதாருக்கும் இருக்கிறது என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?

இதைக் கேட்டதும் அவர்கள் திகைத்துப் போய்விட்டனர்; ஆனால், பொருந்தக் கூடியதாகச் சில உதாரணங்களையும் எடுத்துக்கூற முற்பட்டனர். “காட்டு மிருகங்களை நாய் வெறுத்துத் தவிர்ப்பதில்லையா?” என்று கேட்டார்கள்.

காந்திஜி: சிங்கங்களையும் புலிகளையும், பாம்புகளையும் நாம் தவிர்ப்பது, அவை தீண்டத்தகாதவை என்பதனாலா? அதனால்தான் என்று கூறிவிடுவது அபத்தமானது. அம்மிருகங்களை நீங்கள் தவிர்த்தீர்கள் என்றால், அவற்றைக் கண்டு நீங்கள் பயப்படுவது அதற்குக் காரணம். உங்களால் முடிந்தால் அவற்றை அடக்கி வளர்க்கவும்

“அப்படியானால் சரி, வந்து வெட்டிவிடும்” என்றார் காந்திஜி.

பீமன் மயிரைக் கத்தரிக்கும் வேலையைச் செய்ய ஆரம்பித்த தும் காந்திஜி, “நம் ஹரிஜன சகோதரர்களுக்கு கூடிவரம் செய்து விடுவது சம்பந்தமாக உங்களுக்கு எவ்வித துவேஷமும் இல்லை என்றே நம்புகிறேன். அப்படி ஏதாவது துவேஷம் உங்களுக்கு உண்டா?” என்று பீமனைக் கேட்டார்.

தவறமாட்டார்கள். அவற்றை அடக்கிப் பழக்கிவிடுகிறவரிடம் அற்புதமான சக்திகள் இருப்பதாகக் கூறி அப்படிப்பட்டவரைக் காண ஏராளமான ஜனங்கள் கூடிவிடுகிறார்கள்.”

“ஆனால், பன்றியை நாம் தொடாததற்குக் காரணம், அவை ஆபாசமாக இருக்கின்றன என்பதற்காகவே அன்றி அவற்றைக் கண்டு பயப்படுகிறோம் என்பதனால் அல்ல” என்றார்கள், அவர்கள்.

காந்திஜி: அப்படியானால் சரி, உங்களைவிட அதிக சுத்தமான ஆடையை அணிந்திருப்பவர் ஒருவர், தீண்டத்தகாதவர்கள் என்று உங்களைக் கருதுகிறார் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். இதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுமீர்களா? உங்கள் குழந்தைகளுக்காக ஆபாசமான எல்லா வேலைகளையும் உங்கள் பெண்கள் செய்கிறார்களே அவர்கள் நிலைமை என்ன? அவர்களே குடும்பங்களின் எஜமானிகளாக இருக்கின்றனர். அது ஏன்?

ஆனால், அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுக்கவும் காந்திஜி முயன்றார். அவர் கூறியதாவது: “தீண்டப்படாதவர்கள் என்று கூறப்படுகிறவர்கள், உங்களைப் போலவே நன்றாக உடை அணிகிறார்கள், உங்களுக்காக ஆபாசமான வேலைகளை யெல்லாம் செய்த பிறகு நன்றாகத் தங்களைச் சுத்தம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். இவர்களை நீங்கள் வெறுப்பதற்கோ, தவிர்ப்பதற்கோ பதிலாக நீங்கள் இவர்களைத் தொட்டுக்கொள்ளுமீர்களா? அவர்கள் சுத்தமான உணவையே சாப்பிடுகின்றனர், மாட்டு மாமிசத்தையோ, செத்த கால்நடைகளையோ தின்பதில்லை என்றால், அப்பொழுது நீங்கள் அவர்களைத் தொடுமீர்களா? இந்த நிபந்தனைகளையெல்லாம் பூர்த்தி செய்துவைக்கக்கூடியவர்களான ஹரிஜனங்கள் இந்தியாவில் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள் என்பதை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். நம்மைவிட அவர்கள் அதிக சுத்தமாகவும் புனிதமாகவும் வாழ்கிறார்கள். என்றாலும், அவர்களைத் தீண்டத்தகாதவர்கள் என்று நாம் எண்ணுகிறோம். நாம் செய்துவரும் இப்படுமோசமான பாவத்தைக் கடவுள் எப்படி மன்னிப்பார்?”

“ஆனால், அவர்களை நாங்கள் கோயில்களுக்குள்ளும் அனுமதிக்க வேண்டும் என்கிறீர்கள். ஆபாசமான வேலைகளைச் செய்து வருகிறவர்களை எப்படிக் கோயில்களுக்குள் அனுமதிக்க முடியும்?” என்றும் அவர்கள் கேட்டார்கள்.

அதற்குக் காந்திஜி கூறியதாவது: “ஆபாசங்களையெல்லாம் தலையில் சுமந்து கொண்டு கோயிலுக்குப்போகும்படி அவர்களை என்றாவது நான் சொன்னது உண்டா? கோயிலுக்குப் போவதற்கு மற்ற ஹிந்துக்கள் எப்படி குளித்து முழுக்கிச் சுத்தமாக இருக்க வேண்டுமோ அப்படியே அவர்களும் இருக்கவேண்டும் என்றும் நான் சொல்லவில்லையா? நீங்கள் சொல்லுகிறபடி பார்த்தால், எல்லா ரண சிகிச்சை வைத்தியர்களும் நர்ஸுகளும் நம் கோயில்களுக்குள் செல்லத் தகுதியற்றவர்களே!”

இந்த விவாதம் நீண்ட நேரம் நடந்துகொண்டே போயிற்று. இதன் முடிவு என்ன என்று நான் கூறமுடியாது. அந்த விவாதத்தின் சாரத்தை மாத்திரமே நான் கொடுத்திருக்கிறேன்.

பீமன் கொஞ்சம் தயங்கினான். பிறகு, “ஹரிஜனங்களிடம் எனக்கு என் மனத்தில் எந்த விதமான துவேஷமும் இல்லை” என்றான்.

இதற்கு கார்திஜி, “அதை நான் நம்ப முடியும். ஆனால், எனக்கு எப்படி நீர் கூவரம் செய்வீரோ அதேபோல ஒரு ஹரிஜனுக்கும் செய்வீரா?” என்று கேட்டார்.

பதில் சொல்ல திரும்பவும் பீமன் தயங்கினான். அதன் பேரில் கார்திஜி சாதுவிடம் கூறியதாவது: “இவருடைய சேவையை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி என்னிடம் நீங்கள் சொல்லுவதற்கு முன்னால், இவ்விஷயத்தை நீங்கள் அவரிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டிருப்பீர்கள் என்றே எண்ணினேன்.”

“வருந்துகிறேன். அந்த விஷயம் எனக்குத் தோன்றாமல் போய்விட்டது” என்றார் சாது.

“அப்படியானால், தலைமயிரைக் கத்தரிப்பதை அப்படியே நிறுத்திவிட்டு பீமனைப் போகச் சொல்லிவிடுவது பற்றி நான் சிந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது” என்றார், கார்திஜி.

ஆனால், பீமன் கூறினான்: “வேண்டாம். வழக்கமாக நான் ஹரிஜனங்களுக்கு கூவரம் செய்வதில்லையென்றாலும், இப்பொழுதிருந்தே இதே போன்று அவர்களுக்கும் வேலை செய்கிறேன் என்று உறுதி கூறுகிறேன்.”

கார்திஜி அதிகத் திருப்தியடைந்தார். பீமன் சுத்தமாக கார்திஜியின் தலைமயிரைக் கத்தரித்து முடித்தான். நாகபுரி தேசியக் கொடி சத்தியாக்கிரகத்தின்போது தாம் சிறையிலிருந்ததாக பீமன் கூறினான். அப்பொழுது சிறையில் யாரிடமும் துவேஷமின்றி எல்லோருக்கும் கூவரம் செய்துகொண்டு வந்தானாம். ஆனால், சிறைக்கு வெளியே வந்ததும் பொதுஜனங்களிடையே இருந்த துவேஷமெல்லாம் தனக்கும் வந்துவிட்டது என்றும், இனி அவ்விதம் செய்யப் போவதில்லையென்றும் கார்திஜியிடம் விளக்கினான்.

[ஸ்ரீ மகாதேவ தேசாய் எழுதியது.]

—‘ஹரிஜன்’ - 15-8-1936

13

பலவந்த வேலை

சில கிராமங்களில், சில ஹரிஜனங்கள் வெளியிட்டிருக்கும் மிரட்டலைக் குறித்து பத்திரிகைகள் விளம்பரம் செய்திருக்கின்றன. கிறிஸ்தவர்களாகிவிட்டால் அவர்கள் நன்றாக நடத்தப்

படுவார்கள் என்றும், முக்கியமாக உயர்சாதி ஹிந்துக்கள் என்பவர்கள் இப்பொழுது வாங்கிவரும் பலவந்த வேலையிலிருந்து விடுவிக்கப்படுவார்கள் என்றும், கிறிஸ்தவப் பாதிரிகள் வாக்களித்து இவர்களை ஹிந்து மதத்திலிருந்து வெளியேற்றிவிட முயற்சிக்கின்றனர். அந்த ஹரிஜனங்களும், கிறிஸ்தவர்களாகி விடுவதாக பயமுறுத்தி வருகிறார்களாம். அதன்பேரில் ஹிந்து சமயப் பிரதிநிதிகளும், ஹரிஜன சேவா சங்கப் பிரதிநிதிகளும் அந்த ஹரிஜனங்களைச் சந்தித்தனர். அவர்களை நன்றாக நடத்துவதாக உயர்சாதி ஹிந்துக்களிடம் வாக்குறுதியையும் பெற்றனர் எனத் தெரிகிறது. இப்போதைக்குப் புயல் சமாளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஹரிஜனங்கள் தங்கள் மதத்தில் சேர்ந்துவிடுவதால் கிறிஸ்தவ மத ஸ்தாபனத்திற்கு என்ன லாபம் ஏற்பட்டிருக்கும், மதம் மாறிய ஹரிஜனங்கள் எந்த அளவுக்கு யோக்கியமாக மதம் மாறியவர்களாவார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால், இது மாத்திரம் எனக்குத் தெரியும்: இத்தகைய மத மாற்ற முயற்சிகள் சமூகத்தின் ஒழுக்கத்தைக் கெடுத்து விடுகின்றன; சந்தேகங்களையும் துவேஷத்தையும் வளர்க்கின்றன; சமூகத்தின் முன்னேற்றத்தை எல்லா வழிகளிலும் கெடுக்கின்றன. ஹரிஜனங்களை ஒழுங்காக நடத்துவதற்கு, மத மாற்றம் என்று சொல்லப்படும் ஒன்றை விலையாகக் கொள்ளாமல் கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்கள், ஹரிஜனங்களின் கஷ்டங்களைக் குறைப்பதற்கு முயன்று வரும் ஹரிஜன ஊழியர்களுடன் ஒத்துழைப்பார்களாயின், அவர்களுடைய உதவி வரவேற்கப்படும்; சமூகத்தின் முன்னேற்றமும் துரிதமாக நிறைவேறும்.

ஆனால், இதை நான் எழுதுவது சாதி ஹிந்துக்களின் மனச் சாட்சியைத் தட்டியெழுப்புவதற்கேயன்றி, கிறிஸ்தவப் பாதிரிகளின் முறையை அம்பலப்படுத்துவதற்காக அன்று.

ஹரிஜனங்களிடமும், தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பார் என்று சொல்லப்படுகிறவர்களிடமும் சிறு நிலச்சுவான்தார்கள் பலவந்தப்படுத்தி வேலை வாங்கிக்கொள்ளுவது என்ற முறை அநேகமாக இந்தியாவில் எங்கும் இருந்து வருகிறது. இச்சிறு நிலச்சுவான்தார்கள் எல்லோருமே அநேகமாக ஹிந்துக்கள். இவ்விதம் இவர்கள் கட்டாயப்படுத்தி வேலை வாங்குவதை ஹரிஜனங்களும் மற்றவர்களும் சட்டப்படி எதிர்க்க முடியும். தங்களுடைய உரிமைகளைப் பற்றிய உணர்வு அவர்களுக்கு நிச்சயமாக ஏற்பட்டுவிடுவதோடு, மெள்ள விழிப்பையும் அடைந்து விடுகின்றனர். இந்த உரிமைகளை அமலுக்குக்கொண்டு வருவதற்குப் போதுமான தொகையினரும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், விதிப்படி ஆவது ஆகட்டும் என்று உயர்சாதி ஹிந்துக்கள் என்பவர்கள் கையாலாகாமல் சும்மா இருந்துவிடுவார்களானால், அவர்களுக்குக் கொஞ்சமும் கௌரவமே இராது. ஹரிஜனங்களைத் தங்கள் சகோதரர்களாகக் கருதி அவர்களுக்குத் தாங்கள் செய்ய வேண்டிய கடமையை உணர்ந்து, மனிதனுக்கு உரிய மரியாதையையும், வலியச் செய்யும் உழைப்புக்கு ஊதியத்தைப் பெறுவதற்கு

அவர்களுக்குள்ள உரிமையையும் உயர் சாதியினர் என்போர் ஒப்புக்கொள்ளுவார்களாயின், அதுவே நிச்சயமாக மிகச் சிறந்ததாகும்.

ஹரிஜன ஊழியர்கள், எந்த ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பினும் சரி, ஹரிஜனங்களுடன் சிநேகமாக இருந்து, அவர்களுடைய நிலையை விவரமாக ஆராய்வது ஊழியர்களுக்குரிய கடமையாகும். அதோடு, உயர்சாதி ஹிந்துக்கள் என்பவர்களையும் அணுகி, அவர்கள் யாரை சாதிப்பிரஷ்டர்கள் என்று நடத்திச் சட்டப்படியுள்ள அவர்கள் உரிமைகளையும் பறித்திருக்கிறார்களோ அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமை என்ன என்பதை, எவ்வளவு நயமாக எடுத்துச் சொல்ல முடியுமோ அவ்வளவு நயமாக எடுத்துக் கூறியாக வேண்டியது ஹரிஜன ஊழியர்களின் கடமை.

ஒடேயிலும், குஜராத்திலுள்ள மற்றுஞ் சில கிராமங்களிலும் சாதி ஹிந்துக்கள், தங்கள் செத்த கால்நடைகளைத் தூக்கிச் சென்றுவிடும் ஹரிஜனங்கள் உரித்தெடுக்கும் தோலில் பாதியை வாங்கிக்கொண்டு விடுகிறார்கள் என்று, என் முன்னூலிருக்கும் கடிதங்களிலிருந்து அறிகிறேன். ஹரிஜனங்கள் தூக்கிச் செல்லும் செத்த கால்நடைகள், அந்த ஹரிஜனங்களுக்கே சொந்தம் என்னும் சாதாரணமான பழக்கத்திற்கு இது விரோதமானது. சில இடங்களில், ஹரிஜனங்கள் தூக்கிச் செல்லும் செத்த கால்நடைகள் அவர்களுக்கே சொந்தமாகி விடுவதோடு, அவற்றை அப்புறப்படுத்தியதற்குப் பணமும் பெறுகிறார்கள். இது சம்பந்தமாக மேற்கொண்டும் பரிசீலனை செய்து நியாயமான ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டியது அவசியம். ஹரிஜனங்கள் நியாயமாக நடத்தப்படுவார்களானால், செத்த கால்நடைகள் விஷயத்தில் உயர்சாதி ஹிந்துக்கள் என்போருக்குப் பயம் எதுவும் இருப்பதற்கில்லை. தீட்டுப்பட்டுவிடும் என்ற மூடநம்பிக்கையான விதிகள் எவையும் இல்லை என்றால், செத்த மாட்டை உரிக்கும் கலையை அவர்கள் கற்றுக்கொள்வதோடு, செத்த கால்நடையின் ஒவ்வோர் பாகத்தையும் செல்வமாக்கிக் கொண்டு விடுவார்கள். இதைத் தங்களுக்கு நன்மையானதாக்கிக் கொள்ளுவதோடு, செத்த கால்நடையைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் வேலையில் தங்களுக்கு உதவி செய்யும்படி அழைக்கப்படும் ஹரிஜனங்களுக்கும் லாபகரமாகும்படி செய்வார்கள்.

போலீஸாரும் ஹரிஜனங்களும்

1939 செப்டம்பர் 9-ஆம் தேதி வெளியான “ஹரிஜன்” பத்திரிகையில் காந்திஜி, தென்பட்டணம் சேரி ஹரிஜனங்கள் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டதைக் குறித்து ஸ்ரீ கே. தாத்தாச்சாரியார், தமது நாட்குறிப்பிலிருந்து அனுப்பியிருந்த விஷயங்களைப் பிரசுரித்திருக்கிறார். அதன் சாராம்சம் இதுதான்: தென்பட்டணம் சேரியைச் சேர்ந்த சில ஹரிஜனங்கள், 28-11-38-இல் ஒரு நாடகம் நடத்தினார்கள். இந்நாடகம் தென்பட்டணத்தை அடுத்துள்ள முகயூரின் ஒரு பகுதியில் நடந்தது. நாடகம் இரவு 8 மணிக்கு ஆரம்பமாகி முதலில் பிள்ளையார் வேஷம் மேடையீது வந்தது. பின்னர் கட்டியக்காரன் வந்தான். அப்பொழுது சுமார் 100 பேர் கம்புகளுடன் வந்து அங்கே கூடியிருந்த ஹரிஜனங்களை அடித்தனர். இதனால் 10 பேருக்கு ரத்தக் காயம் ஏற்பட்டது, வந்தவர்கள் பிறகு போய்விட்டனர். அடுத்த நாள் காலை 7 மணிக்கு சுமார் 150 பேர் மேற்கண்ட சேரி பட்டா நிலத்திற்குள் பிரவேசித்தனர். அவர்களில் ஒருவரிடம் துப்பாக்கி இருந்தது. நான்கு, ஐந்து பேர்களிடம் பட்டாக்கத்திகள் இருந்தன. மற்றவர்கள் தடி வைத்திருந்தார்கள். இவர்கள் இத்தடவை தாக்கியதில் மூவர் காயமடைந்தார்கள். ரூ. 640 பெறுமானமுள்ள 160 ஆடுகளை ஒட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அதோடு, நாடகமாடியவர்களின் ரூ. 150 பெறுமானமுள்ள ஆடைகள், நகைகள், 20 வேட்டிகள், 30 புடவைகள், 5 ஷர்ட்டுகள், பித்தளைப் பாத்திரங்கள், நாடக மேடைக்கு வைத்திருந்த 5 பலகைகள் முதலிய ரூ. 1000 பெறுமானமுள்ள சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டதோடு, 13 பேரைக் காயப்படுத்திவிட்டனர்.

28-ஆம் தேதி நடந்த சம்பவம் முழுவதும் மறுநாள் காலை 5 மணிக்குச் செய்யூர் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் அறிவிக்கப்பட்டது. போலீஸார் வாக்குமூலத்தைப் பதிவு செய்துகொள்ளவில்லை. கலகம் நடந்த இடத்திற்குப் போலீஸார் உடனே போகாமல், தலையில் காயம்பட்டு இரு கைகள் முறிந்துபோன கோதண்டனை செய்யுருக்குக் கொண்டு வருமாறு கூறினர். போலீஸார் ஸ்தலத்திற்குப் போயிருந்தால், 29-ஆம் தேதி நடந்த சம்பவம் ஏற்பட்டிருக்காது.

30-ஆம் தேதி ஹெட்கான்ஸ்டபிள் சாவதானமாக அக்கிராமத்திற்குப் போய் பல கேள்விகளைக் கேட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார். டிசம்பர் 1-ஆம் தேதி இரு கான்ஸ்டபிள்கள், ஹெட்கான்ஸ்டபிள்டன் சப் இன்ஸ்பெக்டர் கிராமத்திற்கு வந்தார். சின்னசாமி ரெட்டியாரும் தென்பட்டணத்தைச் சேர்ந்த பலரும் வந்தார்கள். எடுத்துப்போய்விட்ட சாமான்களை யெல்லாம் திருப்பிக் கொடுத்துவிடும்படி செய்வதாக சின்னசாமி ரெட்டியார் வாக்குறுதி கூறினார். அப்படி திருப்பிக் கொடுத்து விடாவிட்டால், சேரியார் தம்மிடம் வந்து சொன்னால் பிறகு அதைக் குறித்து விசாரிக்கப்படும் என்று சொல்லி விட்டு இன்ஸ்பெக்டர் போய்விட்டார். அச்சமயம் இன்ஸ்பெக்டர், தென்பட்டணத்தைச் சேர்ந்த நால்வரைக் கைது செய்து செய்யுருக்குக் கொண்டு போனார்.

7-ஆம் தேதி வரையில் சொத்துக்கள் திருப்பிக் கொடுக்கப்படாததால், சேரிவாசிகள் போலீஸ் ஜில்லா சூப்பரின்டெண்டிற்கும், கலெக்டர், டிபுடி கலெக்டர் முதலியவர்களுக்கும் அறிவித்தார். 10-ஆம் தேதி ஹெட்கான்ஸ்டபிள், சின்னசாமி ரெட்டி, தென்பட்டணம், முகயூரைச் சேர்ந்த ஐம்பது அறுபது பேர்கள் வந்தார்கள். நாடகம் நடக்கவில்லை, கலவரம் ஏற்படவில்லை, எப்பொருளும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டுவிடவில்லை என்று ஒரு தஸ்தாவேஜியில் கையெழுத்து வாங்கினர். எடுத்துச் சென்ற பொருள்கள் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்டு விடுவதற்குத் தாம் பொறுப்பு என்று சின்னசாமி ரெட்டி மீண்டும் கூறினார். வேறு வழியில்லாமல் சேரி வாசிகள் ஒப்புக்கொண்டார்கள். 21-ஆம் தேதி வரையில் பொருள்கள் திருப்பிக் கொடுக்கப்படவில்லை. சேரி வாசிகள், செய்யூரிலிருக்கும் பூஜ்ய பாதர் சாமியாரைப் பார்த்தனர். 25-ஆம் தேதி ஹெட்கான்ஸ்டபினும் சின்னசாமி ரெட்டியாரும், 111 ஆடுகளைத் திருப்பித் தரும்படி செய்தனர். மீதமுள்ள பொருள்கள் கொடுக்கப்படவில்லை.

7—12—38-இல் செய்திருந்த புகாருக்கு ஜில்லா போலீஸ் சூப்பரின்டெண்டு 6—1—38-இல் அனுப்பிய பதிலில், “சமரசம் ஏற்பட்டுவிட்டது என்றும், இப்பொழுது எந்தவிதத் தொந்தரவும் இல்லை என்றும் அறிவிக்கப்படுகிறது” என்று அறிவித்திருந்தார்.

முற்றிலும் நீதி தவறி நடந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்பதற்கு இது உதாரணமாகத் தோன்றுகிறது. விஷயம் நாள்பட்டதாகிவிட்டாலும், இது விசாரிக்கப்பட வேண்டியதாகும். அடைந்த துன்பத்திற்கு நிவாரணம் தேடிக்கொள்ளச் செய்த முயற்சியில், அந்த மக்களையும் அவர்கள் நண்பர்களையும் பொறுத்த வரையில், எந்த அசிரத்தையும் இருந்துவிடவில்லை. ஆனால், புரீதாத் தாச்சாரியார் கூறியிருப்பது உண்மையாக இருக்குமாயின், அவர்கள் ஹரிஜனங்கள் என்பதற்காக அவர்களுக்கு நீதி மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. போலீஸ்காரர்கள், மற்றவர்களைப் போலவே ஹரிஜனங்களுக்கும் சமமாகச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்பதை, போலீஸில் கீழ் உத்தியோகத்திலிருப்பவர்களுக்கும் போதித்தாக வேண்டும். காங்கிரஸ் ஆட்சியிலாவது தங்களுக்கு நியாயம் கிடைக்கும் என்று ஹரிஜனங்கள் உணரும் வகை இருக்க வேண்டும்.

[சிம்லாவுக்குச் செல்லும் வழியில் 3—9—39-இல் ரெயிலில் எழுதியது]

—‘ஹரிஜன்’ 9—9—1939

இரட்டிப்புப் படிப்பு

ஷோலாப்பூர் ஜில்லா போர்டு தலைவர் ஸ்ரீ. டி.எஸ்.யாதவ்
எழுதுவதாவது :

“முக்கியமாகத் தண்ணீர் வசதி, கல்வி வசதி போன்ற உடனடி தேவைகளில் ஹரிஜனங்களுக்குச் செளகரியங்களைச் செய்து கொடுக்க இடைவிடாமல் நான் முயற்சி செய்துவருகிறேன். காங்கிரஸ் போர்டு, ஹரிஜனங்களுக்கு ஏராளமான கிணறுகளைத் திறந்துவிட்டிருக்கிறது. இந்தக் கிணறுகளில் எல்லாம், இதைத் தெரியப்படுத்தும் அறிவிப்புகளை அவ்விடங்களில் வைக்கவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், ‘தீண்டத்தகுவோர்’ சங்கடத்தை உண்டாக்கிவிடுவார்களோ என்று பயந்துகொண்டு ஹரிஜனங்கள் இந்த வசதிகளைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முன்வராமலிருப்பது வருந்தத்தக்கதாகும். என் சுற்றுப் பிரயாணத்தின்போது, நான் போகும் இடங்களெல்லாம், எந்தவித சங்கடமும் இல்லாமல் ஹரிஜனங்கள் தங்களுடைய நியாயமான உரிமைகளை அனுவிப்பதற்கு அனுமதிக்கும்படி ‘தீண்டத்தகுவோரைக்’ கேட்டுக் கொண்டு வருகிறேன். அதே சமயத்தில், எந்தப் பொதுக் கிணற்றிலிருந்தும் குடி தண்ணீரை எடுத்துக்கொள்ளுவதற்குத் தங்களுக்கு இருக்கும் அடிப்படை உரிமையைத் தைரியமாக ஸ்தாபித்துக் கொள்ளுமாறு ஹரிஜனங்களுக்கும் எடுத்துக் கூறி வருகிறேன். பொதுக் கூட்டங்களில் பேசுவது, கட்டுரைகளில் எழுதுவது, தனிப்பட்ட விவாதங்களில் சொல்லுவது ஆகியவைகளின் மூலம் நான் இதைச் செய்து வருகிறேன். அனுபவ உதாரணமாக ஒன்று செய்தும் வருகிறேன். பொதுக்கூட்டம் முடிந்ததும் சில ஹரிஜனங்கள், ‘தீண்டத்தகுவோ’ரான சில காங்கிரஸ் ஊழியர்கள், உள்ளூரிலுள்ள முக்கியமானவர்கள் சிலர் ஆகியவர்களுடன் நான் ஒரு கிணற்றுக்குப் போகிறேன். அக் கிணற்றிலிருந்து ஹரிஜனைக் கொண்டு தண்ணீர் எடுத்து எல்லோரும் குடிக்கிறோம். ஆனால், இந்த வைபவத்தில் கலந்துகொள்ளாத ‘தீண்டத்தகுவோர்’, வைபவத்தில் கலந்துகொண்ட ‘தீண்டத்தகுவோரை’ பகிஷ்காரம் செய்கின்றனர். ஹரிஜனங்களுக்கும் எல்லா வகையான தொந்தரவையும் செய்கின்றனர். எனினும், இந்தப் பகிஷ்காரத்தின் தன்மையும், அவர்கள் கொடுக்கும் தொந்தரவின் கடுமையும் நாளுக்கு நாள் குறைந்துகொண்டு வருகின்றன என்பதில் சந்தேகமில்லை. என்றாலும், இக் கஷ்டங்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் இருந்துகொண்டே இருப்பதோடு, தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்கு இடையூறுகளாக இருந்துதான் வருகின்றன. இதில் மேற்கொண்டும் ஏதாவது யோசனை கூறுகிறீர்களா ?”

இது, நிச்சயமாகச் சிறந்த வேலை. ‘தீண்டத்தகுவோர்’, தீண்டாதார் ஆகிய இரு தரப்பினருக்கும் போதனையாக இருக்கக்கூடிய விஷயம், தீண்டாமை ஒழிப்பு. தீண்டாமையை அனுசரிப்பது கடவுளுக்கு மனித சமூகத்திற்கும் செய்யும் பாவம் என்பதை ‘தீண்டத்தகுவோ’ருக்கு நியாயத்தை எடுத்துக் கூறுவதன் மூலமும், உதாரணத்தைக்கொண்டும் போதிக்க வேண்டும். தீண்டாதாரும், ‘தீண்டத்தகுவோ’ரைக் கண்டு அஞ்சுவதை விட்டுவிட வேண்டும்; தங்களுக்குள்ளேயே

தீண்டாமையை அனுசரிப்பதை ஒழித்துவிட வேண்டும் என்று இவர்களுக்குப் போதிக்க வேண்டும். இதைச் சொல்லுவதுதான் எளிதாக இருக்கிறதே யன்றி செய்வது எளிதல்ல என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால், இதைத் தவிர வேறு எதையும் நான் காணவில்லை. இவ்விரு தரப்பாரின் நடுவில் நான் வசித்து வருவதால், இவ்விரு சாராரிடத்திலும் இந்த வேலை எவ்வளவு கஷ்டமானதாக இருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியும். ஹிந்து சமயம் சாகாமல் இருந்து வரவேண்டுமானால், இவ்வேலை எவ்வளவு தான் கஷ்டமானதாக இருந்தாலும், என்னதான் முடியாததாக இருந்தாலும், இவ் வேலையைச் செய்தே ஆக வேண்டும்.

—'ஹரிஜன்' - 8-6-1940

16

உரிமையை நிலைநாட்டுக

ஒரு ஹரிஜன மணப்பெண்ணை கார்வாலில் எவ்விதத் தடையோ, தொந்தரவோ இல்லாமல் பல்லக்கில் வைத்துக் கொண்டு போனார்கள் என்று அறிவிக்கும் நல்லதிர்ஷ்டம் சில தினங்களுக்கு முன்னால் எனக்கு வாய்த்தது. ஆனால், அப்படி தொந்தரவின்றி ஹரிஜன மணப்பெண் பல்லக்கில் கொண்டு போகப்பட்டது ஏதோ ஒரு தனிச் சம்பவமே என்றும், ஹரிஜனங்கள் பல்லக்கை உபயோகிப்பதைத் தடுப்பது என்பது எப்பொழுதும் போல் குறையாமல் இருந்துகொண்டுதான் வருகிறது என்றும் ஹரிஜன சேவா சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ சியாம்லால் கூறுகிறார். இவ்வாறு தடுக்கப்பட்ட இரு சம்பவங்களைச் சமீபத்தில்தான் தாம் பார்த்ததாகவும் அவர் சொல்லுகிறார். பல்லக்குகளை உபயோகிக்கத் துணிந்த ஹரிஜனங்களை, 'கொஞ்சமும் இரக்கமின்றி, தாக்கி அடித்துவிட்டார்கள்' என்கிறார். ஹரிஜனங்களிடையே விழிப்பு ஏற்பட்டு வருகிறது. தங்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும் என்று கமிஷனரிடம் போய்க் கேட்டார்கள். இரு வாரங்களுக்கு முன்னதாகவே தமக்கு அறிவித்தால் பாதுகாப்பளிக்கத் தாம் தயாராக இருப்பதாக கமிஷனர் அறிவித்திருக்கிறார். ஆனால், அதன் விளைவாகப் பகைமை தான் அதிகரிக்கும். இவ்விஷயத்தில் சாதி ஹிந்துக்களுக்கு மனமாற்றம் ஏற்படுவதே உண்மையில் வேண்டியதெல்லாம். சீர்திருத்தக்காரர்களின் உழைப்பினால் நல்ல பலன் ஏற்பட்டு, ஹரிஜனங்கள் இனியும் போலீஸ் உதவியை நாடிக்கொண்டிருக்க வேண்டி வராது என்றே நம்புவோம். ஆனால், சீர்திருத்தக்காரர்களின் உழைப்பு வெற்றியடையும் வரையில், அவர்கள் காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. போலீஸ் பாதுகாப்பை அவர்கள் நாட வேண்டியிருந்தாலும், அவ்வுதவியைப் பெற்றுவது தங்கள் உரிமையை அவர்கள் நிலைநாட்டியாக வேண்டும்.

—'ஹரிஜன்' - 15-6-1940

எந்த அளவுக்கு ஹரிஜனங்கள் உதவி ?

பர்தோலி ஹரிஜன ஊழியர்களைக் காந்திஜி சந்தித்தார். அவர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதிலும் கூறினர். அவர்களுடைய முதல் கேள்வி கிணறுகளைப் பற்றியது :

“ஹரிஜனங்களின் ஒத்துழைப்பை நாடுவதா? அப்படியானால், எந்த அளவுக்கு அவர்களுடைய ஒத்துழைப்பை நாடுவது?”

காந்திஜி கூறியதாவது : “ஒத்துழைப்பு அவசியம். ஆனால், ஹரிஜனங்களை ஒரு கூட்டமாகச் சேர்த்துக்கொண்டு சாதி ஹிந்துக்கள் குடியிருக்கும் இடங்கள் மீது படையெடுக்கக் கூடாது. கிணறுகளுக்கு நாம் போக வேண்டும். எந்தெந்த வகுப்பினர் அவற்றை உபயோகித்து வருகின்றனர் என்பதை விசாரித்துத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஹரிஜனங்களும் அக் கிணறுகளை உபயோகித்துக்கொள்ள அனுமதிக்க வேண்டியதன் நியாயத்தை அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். ஸ்தல ஸ்தாபனங்களின் கிணறுகளைப் பொறுத்தவரையில், அதிகாரிகளின் உதவியைத் தாராளமாக நாடலாம். தாங்கள் மோசமாக நடத்தப்படுவதைச் சகித்துக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கும் ஹரிஜனங்களை, அக்கிணறுகளுக்குப் போய் அவற்றை உபயோகித்துக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்ளலாம். ஆனால், இதில் வரும் கஷ்டங்களையெல்லாம் ஹரிஜன சேவகர்களே முன்நின்று ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஹரிஜனங்களைத் தாக்குவதாகவோ, அடிப்பதாகவோ மிரட்டுகிறவர்களுக்கும் ஹரிஜனங்களுக்கும் நடுவே ஊழியர்கள் இருக்க வேண்டும். சுத்தமான பாத்திரங்களை உபயோகிப்பதோடு, சுத்தம் சம்பந்தமாக அனுசரிக்க வேண்டிய சாதாரண விதிகளையெல்லாம் அனுசரித்து வருமாறும் ஹரிஜனங்களை எப்பொழுதும் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். ஹரிஜனங்களுக்காக நாம் கிணறுகளையும் வெட்ட வேண்டும். அவற்றை உபயோகித்துக்கொள்ளும்படி சாதி ஹிந்துக்களையும் அழைக்க வேண்டும். ஹரிஜனங்கள் பகிஷ்கரிக்கப்பட்டு விடவும் கூடும். ஆனால், அவர்களுக்கு வேறு இடங்களில் வேலை கிடைக்கும்படி நாம் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். தங்களுடைய உரிமைகளை உறுதியுடனும் அகிம்சையோடும் வற்புறுத்தி வருவதற்குக் கற்றுக்கொள்ளும்படியும் ஹரிஜனங்களுக்கு நாம் போதிக்க வேண்டும். அநீதி நீடித்து நடந்துகொண்டு போக முடியாது என்பதை சாதி ஹிந்துக்களுக்குக் கண்மமாக ஞாபகப்படுத்தவும் வேண்டும். இவையே பொதுவான விதிகள். ஆனால், ஒவ்வொருவரும் ஆங்காங்கே உள்ள நிலைமைக்கும் சந்தர்ப்பத்திற்கும் ஏற்றாற் போல நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.”

கேள்வி : “ ஹரிஜனங்களல்லாத ஹிந்து மாணவர்களுையெல்லாம் சேர்த்துக்கொள்ளும் மாணவர் விடுதிகளில், ஹரிஜனச் சிறுவர்களையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நாம் வற்புறுத்தக் கூடாதா ?”

பதில் : “ வற்புறுத்தலாம். ஆனால், ஹிந்துக்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பினருக்கு அல்லது பிரிவினருக்கு என்று பிரத்தியேகமாக ஒரு மாணவர் விடுதி இல்லாமலிருக்கிறதா என்பதை முன்கூட்டி நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். எல்லா வகுப்பினரும் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டு, ஹரிஜனச் சிறுவர்கள் மாத்திரம் சேர்த்துக்கொள்ளப்படாத மாணவர் விடுதிகளில், இவர்களும் சேர்த்துக்கொள்ளப்படும்படி செய்வதற்கு ஹரிஜன ஊழியர்கள் எல்லா முயற்சிகளையும் செய்ய வேண்டும்.”

— ‘ஹரிஜன்’ 1—2—1942:

18

சாபக்கேடு

ஹரிஜன ஊழியர் ஒருவர் கீழ்வருமாறு எழுதுகிறார் :

1. ஹரிஜனங்களை அனுமதிக்க மறுக்கும் ஹோட்டல்கள், ஷாப்கள் கடைகள் முதலியன நம் நாட்டில் இருக்கின்றன. கதர், ஹிந்தி, காங்கிரஸ் பிரசாரகர்கள் ஆகிய நமது தேசிய ஊழியர்கள், இத்தகைய ஸ்தாபனங்களைப் பகிஷ்காரம் செய்து ஹரிஜனங்களுக்கு இருக்கும் இக் கஷ்டங்களைப் போக்குவதற்குத் தங்கள் செல்வாக்கை உபயோகிக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படவில்லையா?

2. அகில இந்திய நூற்போர் சங்கத்தில் சலவைத் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்தச் சலவைத் தொழிலாளரில் சிலர், தங்கள் தொழிலிலும் தீண்டாமையை அனுசரிக்கிறார்கள். பிராம்மணர்கள், நாயர்கள் துணிகளைத் தவிர மற்றவர்களின் துணிகளைச் சலவை செய்ய இவர்கள் தயாராயில்லை. குடிக்கும் பழக்கமுள்ள சலவைத் தொழிலாளரை, அகில இந்திய நூற்போர் சங்கம் வேலையிலிருந்து நீக்கி விடுகிறது. அதேபோலத் தங்கள் தொழிலில் தீண்டாமையை அனுசரிக்கும் சலவைத் தொழிலாளரையும் வேலையிலிருந்து நீக்கிவிட வேண்டாமா?

இக்கேள்விகள் அதிகப் பொருத்தமானவையே. ஒரு வகையில்தான் இவ்விரு கேள்விகளுக்கும் பதில் சொல்ல வேண்டும். ஹிந்து மதம், அதற்காக வாழவும், அவசியம் வந்தால் அதற்காக உயிர்விடவும் வேண்டிய ஒரு சமயமாக இருந்து வருவதற்குத் தீண்டாமை என்ற சாபக்கேட்டை அதனிடமிருந்து நீக்கியாக வேண்டியது அவசியம். இதை உணருகிறவர்கள்,

அவர்கள் காங்கிரஸ்காரர்களாயினும் மற்றவர்களாயினும், ஹரிஜனங்களை அனுமதிக்க மறுக்கும் எல்லா ஸ்தாபனங்களையும் பகிஷ்கரித்துவிடவே வேண்டும். ஹரிஜன சேவகர் கேட்டிருக்கும் கேள்விகள் விஷயத்தில், சில சமயங்களில் கஷ்டம் அதிகம் இருக்கிறது. என்றாலும், அதிகக் கடுமையாகவுள்ள கஷ்டங்களை அதிகக் கஷ்டப்பட்டுச் சமாளித்து நிவர்த்தித்துக்கொண்டால் என்றி, எதையும் செய்துவிட முடியாது.

இவ்விஷயம், சில சமயங்களில் என்ன செய்வதென்றே புரியாத ஒரு குழப்பத்தை உண்டாக்கிவிடுகிறது. அகில இந்திய நூற்போர் சங்கம், மற்றத் தொழிலாளரைப் போன்றே சலவைத் தொழிலாளருக்கும் வேலை கொடுத்து வருகிறது. தீண்டாமை யாகிய சாபக்கேட்டை அவர்கள் உணரும்படி செய்ய எவ்வளவு முயற்சிகளைச் செய்தாலும், அவைகளையெல்லாம் அலட்சியம் செய்துவிட்டு அவர்கள் தீண்டாமையை விடாப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இத்தகைய விஷயங்களில் நூற்போர் சங்க ஊழியர்கள் இனி அதிக ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. என்றாலும், அத் தொழிலாளரைப் பகிஷ்கரித்துவிட வேண்டும் என்று எடுத்த எடுப்பில் அவ்ஊழியர்களுக்கு நான் சொல்லிவிடுவதற்கில்லை. இந்த மூடநம்பிக்கையை விட்டொழித்துவிட்டவர்களுக்கே, வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ளுவதில் நிச்சயமாக அதிகச் சலுகை அளிக்க வேண்டும். தீண்டாமை விஷத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறவர்கள் எவ்வித உணர்ச்சியின் பேரில் அணுகப்படுகிறார்களோ, அதைப் பொறுத்துத்தான் இதில் வெற்றி இருக்கிறது.

— சேவா கிராமம், 2—3—1942

— 'ஹரிஜன்' - 29—3—1942

19

ஹரிஜனங்களுக்குத் துன்பம்

ஸ்ரீ பரீக்ஷிதலால் மஜும்தார் கீழ்வருமாறு எழுதுகிறார் :

“கத்தியவாரில் வர்தான் சமஸ்தானத்தில் ஒரு கிராமத்தில் தொத்து நோயினால் ஏராளமான கால்நடைகள் மாண்டன. தங்களுக்கு இந்தத் துர்ப்பாக்கியம் ஏற்பட்டதற்கு ஹரிஜனங்கள்தான் காரணம் என்பது அக்கிராமத்திலிருப்பவர்களின் மூட நம்பிக்கை. எனவே, பங்கி (தோட்டி) குடும்பத்தினருக்குத் துன்பங்களை விளைவிக்கத் தலைப்பட்டனர். அவர்களோ, பயந்துகொண்டு ஊரைவிட்டே ஓடிவிட்டார்கள். இந்த விவரத்தை ஹரிஜன ஊழியர்கள் அறிந்ததும் சமஸ்தான அதிகாரிகளிடம் சென்றார்கள். பங்கிகளைப் பாதுகாப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளும்படி அவர்களைக்

கேட்டுக்கொண்டார்கள். ஒன்றும் தெரியாதவர்களான கிராமவாசிகளுக்கு இருந்து வந்த மூட நம்பிக்கையைப் போக்குவதற்குத் தங்களாலான எல்லா முயற்சிகளையும் ஹரிஜன ஊழியர்கள் செய்தார்கள். சமஸ்தான அரசாங்கமும் துரிதமாக நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டது. ஹரிஜனக் குடும்பங்களும் கிராமத்திற்குத் திரும்பி வந்தன. இந்த ஆண்டு கால்நடைகளுக்குத் தொத்து நோய் ஏற்பட்டதால், கத்தியவார் ஹரிஜனங்கள் எப்போதையும்விட அதிகக் கஷ்டங்களை அனுபவிக்க வேண்டியதாயிற்று. கிராமவாசிகளின் மூட நம்பிக்கையின் காரணமாக, ஒரு பாவமும் அறியாத இந்த ஏழை மக்கள் அதி கத் துன்பப்பட நேர்ந்தது."

இந்த வகையான மூடநம்பிக்கைக்குச் சரியான பரிகாரம், விஷயத்தைச் சரியாக எல்லோரும் தெரிந்துகொள்ளும்படி செய்வதுதான். சீர்திருத்த இயக்கம், கத்தியவார் கிராமங்களிடம் இன்னும் போகாமல் இருப்பதுதான், மூடநம்பிக்கை அங்கே இருந்துவருவதற்குக் காரணம் என்று தோன்றுகிறது. இக் குறையைப் போக்குவதற்கு ஹரிஜன ஊழியர்கள் பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்தாக வேண்டும். ஆனால், அத்தகைய ஊழியர்கள் எங்கே இருந்து கிடைக்கப் போகிறார்கள்? இப்பொழுது இருக்கும் ஊழியர்களோ, கிராமங்களுக்குப் போவதில்லை. அவர்கள் கிராமங்களுக்குப் போவதாகவே இருந்தாலும், அங்கே அவர்களுக்குள்ள வேலை மிகவும் கஷ்டமானது என்பதை யாரும் யூகித்து அறிய முடியும். எவ்வளவுதான் கஷ்டங்கள் இருந்தாலும், அதனால் சளைத்துவிடாமல் ஒருவர் கடமையைச் செய்து கொண்டு போவதில்தான் மனிதனின் முயற்சியின் உயர்வு இருக்கிறது. கத்தியவார் சம்பவத்தை ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும். அரசாங்கமும் மக்களும் தங்கள் கடமையை உணர்ந்தார்கள். குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் இச்சம்பவத்தில் உறுதியான நடவடிக்கைகளைத் துரிதமாக எடுத்துக் கொண்டார்கள். இப்போதைக்கு அங்கே கஷ்டமும் சமாளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதே உதாரணமே மற்ற இடங்களிலும் அனுசரிக்கப்படுமானால், மூட நம்பிக்கையின் வேரையே களைந்துவிட முடியும். அதுதான் உண்மையான போதனையாகவும் இருக்கும்.

— 'ஹரிஜன்' - 17-3-1946

20

கட்டாயப்படுத்தக்கூடாது

ஸ்ரீ தக்கர் பாபா பின்வருமாறு எழுதுகிறார் :

"புஸாவல் தாலுக்காவில் அதிக அளவில், நல்ல விதத்தில் ஹரிஜனங்களுக்குச் சேவை செய்வது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்காக மே 14-ஆம் தேதி இரு கூட்டங்களுக்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. நானும், ஸ்ரீ வைகுந்தபாய் மேத்தா, ஸ்ரீ கணபதி ராவ் தபஸே, ஸ்ரீ பார்வே,

ஸ்ரீ தாஸ்தானே ஆகியவர்களும் கூட்டத்திற்குப் போயிருந்தோம். பொதுக் கிணறுகளை யெல்லாம் ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்துவிட்டு விடுவதற்காக நாங்கள் முயற்சி செய்து வருகிறோம். கிராமவாசிகள் அதிக உற்சாகத்துடன் இருக்கிறார்கள். வெற்றியடையலாம் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருக்கிறது. சந்தர்ப்பமும் அனுகூலமாக இருந்து வருகிறது.”

ஸ்ரீ தக்கர் பாபா கூறுவதெல்லாம் உண்மையே. சந்தர்ப்பம் அனுகூலமாக இருக்கிறது என்று ஸ்ரீ தக்கர் பாபா கூறுவது, காங்கிரஸ் மந்திரி சபை அங்கே ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதாகவே இருக்கக்கூடும். இதனால், இனிமேல் மக்கள் மீது சீர்திருத்தம் திணிக்கப்பட்டுவிடும் என்று ஆகாது. இத்தகைய காரியங்களில் பலவந்தத்தை உபயோகிப்பதற்குக் கொஞ்சம்கூட இடமில்லை. தீண்டாமையைப் போன்றதோர் தீமை, மக்களின் எலும்புக்குள்ளேயும், அதுவும் மதத்தின் பேரால் புகுந்துவிட்டது. அதைப் பலவந்தத்தின் பேரில் நீக்கிவிட முடியாது. ஆனால், ஓர் அந்நிய அரசாங்கமோ, பலவந்தத்தினால் ஒடுக்கப்பட்டிருக்கிறவர்களை மேலும் ஒடுக்குவதற்குத் தனது செல்வாக்கை உபயோகிக்கிறது. நல்ல எண்ணத்தின் பேரிலோ, சுயநலத்திற்காகவோ அந்த அரசாங்கம் அவர்களுக்கு உதவி செய்ய முயற்சிக்கும்போது, அதையும் பலாத்காரத்தை உபயோகித்தேதான் செய்கிறது. காங்கிரஸ் பலாத்காரத்தைக்கொண்டு தனது நிலையை ஸ்தாபித்துக்கொள்ளவில்லை; அது முற்றிலும் ஒரு ஜனநாயக ஸ்தாபனம். ஆகையால், காங்கிரஸ் மந்திரிகள், பொதுஜனங்களுக்கு விஷயத்தை எடுத்துச் சொல்லி, தாம் செய்யும் முற்போக்கான காரியங்களுக்கெல்லாம் பொதுஜன ஆதரவைப் பெறுவர் என்றே நம்பப்படுகிறது. அவர்கள் மாகாணத்தில் செய்யப்படும் ஹரிஜன வேலை போன்றவைகளுக்கு இது அதிக உற்சாகத்தை அளிக்கும். இத்தகைய சீர்திருத்தங்களுக்கு விரோதமாக இருந்து வரும் சக்திகளெல்லாம் இதனால் தானே மறைந்துவிடும். மேலும், புஸாவல் தாலுக்கா போன்ற சிறு இடத்தில், தீவிரமாக வேலை செய்வது நல்ல பலனை அளிக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கும். இந்தியா முழுவதிலும் ஒரே காலத்தில் நாம் வேலை செய்துவிட முடியாது. ஹரிஜன ஊழியர்களுக்கு எங்கே போதிய ஆற்றலும் செல்வாக்கும் இருக்கிறதோ, அங்கெல்லாம் வேலை துரிதமாக நடக்கும். ஆகையால், ஒரு சிறு பகுதியில் நடக்கும் நல்ல வேலையை மற்றவர்களும் பின்பற்றி, வெற்றி சீக்கிரத்தில் கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டும். புஸாவலில் ஆரம்பித்திருக்கும் வேலை அத்தகைய பலனை அளிக்கும் என்று நம்புவோமாக.

[‘ஹரிஜன பந்து’ விவரித்து எடுக்கப்பட்டது]

ஹரிஜனங்களும் கிணறுகளும்

ஸ்ரீ ஹரிதேவ் சகாய் கீழே வருமாறு எழுதுகிறார் :

“நேற்று மாலை (4—9—1946), பிரார்த்தனைக் கூட்டத்தில் தாங்கள் பேசிய போது, பொதுக் கிணறுகளிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துக்கொள்ளுவதில் ஹரிஜனங்களுக்கு இருந்து வரும் கஷ்டங்களைப் பொது ஜனங்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்தீர்கள். ஹரிஜனங்களுக்காகச் சென்ற இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக இடைவிடாது முயற்சி செய்து வந்திருந்தும், அவர்களுக்குள்ள இந்தக் கஷ்டங்களை நீக்குவதில் நாம் இன்னும் வெற்றியடையவில்லை. அவர்களுடைய துயரங்களை மற்றவர்களையெல்லாம்விட நீங்களே நன்றாக அறிவீர்கள்.

“இப்பொழுது காங்கிரஸ் அரசாங்கங்கள் அதிகாரத்திலிருக்கின்றன. இந்த அரசாங்கங்கள், ஹரிஜனங்கள் சம்பந்தமான தங்கள் கொள்கைகளைப் பிரகடனம் செய்து, தங்களால் முடிந்தவரையில் ஹரிஜனங்களுக்கு இருக்கும் கஷ்டங்களை யெல்லாம் சட்டத்தின் மூலம் போக்கலாம் என்பது என் பணிவான அபிப்பிராயம். இது சம்பந்தமாக, பஞ்சாபில் இருந்துவரும் நிலைமையை உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். கிணறுகளில் தண்ணீர் எடுக்க அனுமதிக்காதது ஒருபுறம் இருக்கட்டும்; தாங்களே கிணறுகளை வெட்டிக்கொள்ளுவதற்கு நிலத்தைப் பெறுவதற்குக்கூட அவர்கள் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. தண்ணீர் எடுப்பதற்கு அவர்களுக்கு வசதியில்லாத இடங்களிலெல்லாம், கிணறுகளை வெட்டிக் கொடுக்க வேண்டும், அல்லது அவர்களே கிணறுகளை வெட்டிக் கொள்ளுவதற்காக நிலத்தையாவது அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று பஞ்சாப் சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்ளுமாறு உங்களை வேண்டுகிறேன். ஹரிஜனங்கள் கிணறுகளை வெட்டிக் கொள்ளுவதற்குத் தங்கள் சொந்தப் பணத்தைச் செலவு செய்து கொள்ளத் தயாராக இருந்தும், அதற்கு வேண்டிய நிலம் கொடுக்கப்படாத கிராமங்கள் பஞ்சாபில் எத்தனையோ இருக்கின்றன.

“சில இடங்களில் அரசாங்கம் ஹரிஜனங்களுக்குக் கிணறுகளை வெட்டிக் கொடுக்க ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். ஆனால், அவை கொஞ்சமும் போதுமானவை அல்ல. தனது பிரஜைகள் எல்லோருக்கும் சரியான குடிதண்ணீர் கிடைக்கும்படி பார்க்க வேண்டியது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு.”

இக்கடிதத்தை எழுதியிருப்பவர் கூறுவது முற்றிலும் சரி. ஹரிஜனங்களுக்குக் கிணறுகள் வெட்டிக் கொடுக்க வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமை. நிலத்தைக் கொடுப்பது மாத்திரம் போதாது. கிணறுகளை வெட்டிக் கொடுக்கும் பொறுப்பையும் அரசாங்கமே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

[‘ஹரிஜன் சேவக்’ கிலிருந்து எடுத்தது]

கிணறுகள் சம்பந்தமான சட்டம்

ஸ்ரீ ஜி. ராமச்சந்திர ராவ், தாம் செய்திருக்கும் ஹரிஜன வேலை விவரத்தைக் கூறி ஒரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். கீழே கொடுக்கப்பட்டிருப்பதுதான் அதன் சாராம்சம் :

“பொதுக் கிணறுகளை ஹரிஜனங்கள் உபயோகிக்கும்படி செய்வதற்கான வேலையை நாங்கள் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். பஞ்சாயத்தினால் பராமரிக் கப்படும் கிணறுகள், குளங்கள், தேக்கங்கள், கால்வாய்கள் ஆகியவைகளி லிருந்து எந்தச் சாதியினரும், இனத்தினரும் தண்ணீர் எடுத்துக்கொள்ளும் உரிமையை, 1920-ஆம் வருடத்திய சென்னை ஸ்தல ஸ்தாபன போர்டுகள் சட் டத்தின் 126-ஏ பிரிவு அளிக்கிறது. இச்சட்டம் அமுலுக்கு வருவதைத் தடுப்பவர்களுக்கு ரூ. 100 அபராதமும் விதிக்க இது அதிகாரமளிக்கிறது. ஆனால், ஹரிஜனங்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் இச்சட்டம் மீறப் பட்டே வருகிறது. தாராள சிந்தனையுள்ள ஹரிஜனல்லாத ஒருவர், தங்கள் குடங்களில் தண்ணீரை ஊற்றுவார் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டு பொதுக் கிணறுகளின் பக்கத்தில் ஹரிஜனங்கள் வரிசையாகக் காத்துக் கிடப் பது, பார்ப்பதற்கு மிகுந்த பரிதாபமான காட்சியாகும். கங்கிப்பாடு என்ற கிராமத்துக் கிணற்றை அவ்வூர் பஞ்சாயத்து போர்டு பராமரித்து வருகிறது. சட்ட நுணுக்கங்களை மாத்திரமேயன்றி, அவர்களுடைய தார்மிகக் கடமை யையும் அவ்வூர் கிராமத் தலைவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறினோம். மூன்று வாரங்கள் பிரசாரம் செய்த பிறகு அங்கே கிடைத்த ஆதரவு உற்சாகமளிப்ப தாக இருந்தது. பிறகு ஒரு பொதுக்கூட்டத்தைக் கூட்டினோம். எங்கள் யோசனைக்கு அதிகமான ஆதரவு இருக்கவே, இனி அந்தக் கிணற்றில் எந்த விதமான தடையுமின்றித் தண்ணீர் எடுத்துக்கொள்ள ஹரிஜனங்கள் அனு மதிக்கப்படுவார்கள் என்று அங்கே அறிவித்தோம்.

“என்றாலும், இம்முடிவைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளுவதில் ஹரிஜனங்கள் அதிகக் கோழைகளாக இருந்தார்கள் என்பது மறுநாள் காலையில் தெரிந்தது. அவர்களுடைய புத்திப்போக்கு மிகவும் வருந்த வேண்டியதாக இருந்தது. அவர்களைக் கிணற்றுக்குக் கொண்டு வருவதற்கு நாங்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட வேண்டியிருந்தது. அவர்கள் கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் எடுக்க ஆரம்பித்த பின்னர், சாதி ஷிற்துக்களிடையே எதிர்ப்புத் தோன்றிவிட்டது. இவர்களில் பெரும்பான்மையோருக்கு அக்கிணற்றில் தண்ணீர் எடுக்காமலிருப்பது கஷ்டமே. எனினும் பலர் கிணற்றுக்கு வராமலிருந்துவிட்டார்கள். எனினும், சிலர் மாத்திரம் தாங்கள் செய்துகொண்ட முடிவில் உறுதியாக நின்றனர். நாளாவட்டத்தில் எதிர்ப்பு குறைந்துவிட்டது. சட்டத்தின் 126-ஏ விதியைப் பொதுஜனங்களுக்கு விளக்கிக் கூறுமாறு ஸ்தல ஸ்தாபன போர்டு டிபுடி இன்ஸ்பெக்டரை நான் கேட்டுக்கொள்ளவும் நேர்ந்தது.

“இந்த அனுபவம் எங்களுக்கு உற்சாகத்தை அளித்தது. ஹரிஜனங் களுக்குத் தண்ணீர் கிடைப்பதற்கு வசதியில்லாத மற்றக் கிராமங்களிலும் இதே போன்ற வேலையைச் செய்ய ஆரம்பித்தோம். ஹரிஜனங்களுக்கு இருக்கும்

இத்தகைய இடையூறுகளைப் போக்குவதற்குத் தார்மிக ரீதியில் மக்களைக் கேட்டுக்கொள்ளும் அதே சமயத்தில், சட்ட ஏற்பாடுகளும் இருக்க வேண்டியது அவசியம் என்பது என் அபிப்பிராயம். இந்த இரண்டில் ஏதாவது ஒன்று இல்லாதபோது, மற்றொன்றும் பயனில்லாததாகி விடும். சமூகத்தில் இருந்துவரும் இடையூறுகளைப் போக்குவதற்கென்று இப்பொழுது இருந்து வரும் அரசாங்கச் சட்டங்கள், தெளிவில்லாதவைகளாகவும் பலவீனமாகவும் இருக்கின்றன. இக்குறைபாடு நிவர்த்திக்கப்பட்டாக வேண்டும். சென்னை அரசாங்கம், ஹரிஜன சேவைக்கு என்று ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறது. அந்த அரசாங்கம், சட்டப் புத்தகத்தில் இப்பொழுது இருந்து வரும் இது சம்பந்தமான சட்டங்களின் விதிகளைப் பொதுஜனங்கள் சரியாக அறியும்படி செய்வதற்கு, அத்தொகையில் ஒரு பகுதியைச் செலவிடலாம். சட்டத்தைச் செய்வது எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவு முக்கியம், அதை அமலில் கொண்டு வருவதும்.”

ஒடுக்கப்பட்டிருக்கும் ஹரிஜனங்களுக்காகப் பேராசிரியர் ராவ் செய்திருக்கும் சிறந்த வேலை மனமாரப் போற்றத்தக்கதாகும். அவருடைய முயற்சிக்குப் பொதுஜனங்கள் ஆதரவு அளிக்க வேண்டும்.

—புது டில்லி-7-9-1946

—‘ஹரிஜன்’ 15-9-1946

23

பெருமையா, பைத்தியமா ?

அதிக துக்கத்துடனேயே இதை எழுதுகிறேன். இதை எழுதும்போது என் மனக்கண் முன்னால் தோன்றும் குஜராத், பைத்தியம் பிடித்த குஜராத் தேயன்றி, பெருமையுள்ள குஜராத் அல்ல.

ஸ்ரீ பரீக்ஷித் லால், ஹரிஜனங்களின் சேவகர். அந்த வகையில் குஜராத்துக்குச் சேவை செய்ய ஆசைப்படுகிறார். ஆனால், குஜராத்தின் மக்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பைத்தியத்தைக் கண்டு, என்ன செய்வது என்பது தெரியாமல் திகைக்கிறார். உயிருள்ள ஹரிஜனங்கள் தீண்டாதாராகக் கருதப்படுகின்றனர் என்றுதான் அறிகிறோம். ஆனால், பரீக்ஷித்லால் கூறுவதிலிருந்து, இறந்துவிட்ட ஹரிஜனங்களும் தீண்டாதாராக இருக்கின்றனர். பிரேதத்தை தகனம் செய்யும் சுடுகாட்டிலாவது, ஒரு மனிதனுக்கும் இன்னுமொரு மனிதனுக்கும் பேதமில்லாமல் இருக்க வேண்டும். பிரேதம் சாம்பலாகிவிட்டதும் எல்லா அழுக்குகளும் மறைந்துவிடுகின்றன. அப்படியிருந்தும் எல்லோருக்கும் பொதுவான சுடுகாட்டிலிருந்து ஹரிஜனங்கள் விலக்கப்பட வேண்டுமா? ஒரு வயோதிக ஹரிஜனின் சுவத்தைப் பொதுச் சுடுகாட்டில் தகனம் செய்வதற்கு, அதிகக் கஷ்டத்திற்குப் பிறகு நவசாரியி

லுள்ள செல்வாக்குள்ளவர்கள் அனுமதித்திருக்கிறார்கள். உண்மையில் இதில் ஒரு தரப்பார் தயவு காட்டினார்கள் என்பதற்கோ, இன்னொரு தரப்பார் குதூகலப் படுவதற்கோ எதுவும் இல்லை. ஆனால், சிறு தயவுகளுக்கும் சில சமயங்களில் நன்றி செலுத்த வேண்டியிருக்கிறது. இவ்விஷயத்தில் கிளர்ச்சி பயனை அளித்திருப்பது நல்லதே.

இன்னுமொரு சம்பவம், முழு மோசமான துக்ககரமானதாகும். அது நடந்த கிராமத்தின் பெயரை நான் கூறப் போவதில்லை. இதிலுள்ள வெட்கக்கேடான விஷயம் என்னவென்றால், கால்நடைகளுக்குத் தொத்து நோய் ஏற்பட்டு விடும்போது, அதற்கு ஹரிஜனங்கள் தான் காரணம் என்று கருதப்படுவதாகும். நோயின் உண்மையான காரணத்தைக் கண்டறியும் சிரமத்தைக் கூட, உயர்சாதி ஹிந்துக்கள் என்போர் எடுத்துக் கொள்ளுவதில்லை. மழைக் காலத்தில் புல் ஏராளமாக வளர்கிறது. அப்புல்லில் எல்லாவிதமான விஷப் பூச்சிகளும் இருக்கின்றன. பட்டினி கிடந்த கால்நடைகள், அப்புல்லைக் கண்டதுமே வெறி கொண்டு விஷப் பூச்சிகளையும் சேர்த்துத் தின்றுவிடுகின்றன. இதனால் அவை நோயுற்று மாண்டு போவதில் என்ன ஆச்சரியம் இருக்கிறது? தொத்து நோயின் காரணம் மிகத் தெளிவானது. ஹரிஜனங்களின் கால்நடைகளும் இதே போலச் செத்துவிட்டன. என்றாலும், கால்நடைகள் மாண்டதற்கு ஹரிஜனங்களே காரணம் என்று குற்றஞ் சாட்டுகிறார்கள். சாதி ஹிந்துக்கள், ஹரிஜனங்களைத் திட்டி, அடித்துத் துன்புறுத்துகிறார்கள். என் முன்னுலிருக்கும் கடிதம் கூறும் துக்ககரமான கதையின் சாராம்சம் இதுதான். என்னுடைய வார்த்தைகள். சம்பந்தப்பட்ட கிராம வாசிகளின் காதுகளுக்கு எட்ட வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்.

சீர்திருத்தக்காரர்கள், இப்பொழுது ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருக்கிறார்கள். ஆகையால், அதிகாரிகள் மாத்திரம் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளுவார்களாயின், கிராமவாசிகளிடம் இருந்து வரும் பயங்கரமான அறியாமையில் பெரும் பகுதியைப் போக்கி விட முடியும். கிராம மக்களில் முக்கியஸ்தர்களாக இருப்பவர்கள், முடநம்பிக்கையை விட்டுவிடுவார்களானால், அரசாங்கமும் ஹரிஜன ஊழியர்களும் தங்கள் கடமையைச் செய்வார்களாயின், ஹரிஜனங்களும் அவர்களுடைய தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பப்பட்டு விடுவார்களாயின், பயங்கரமான இத்தீமையிலிருந்து குஜராத்ை மீட்பது சாத்தியமாகும்.

[‘ஹரிஜன பந்து’விலிருந்து எடுக்கப்பட்டது]

தீண்டாமையை நீக்குவது எப்படி?

கேள்வி : 'ஆலயப் பிரவேசத்திற்கும், பொதுக் கிணறுகளை உபயோகிப்பதற்கும் இருக்கும் தடையை நீக்கிவிட்டு, படிப்பதற்கு உபகாரச் சம்பளம் கொடுப்பது போன்றவை, அவையளவில் சிறந்தவையே. ஆனால், தீண்டாமை சாபக்கேட்டின் எல்லா அம்சங்களையும் நீக்குவதற்கு உண்மையான வழி, சேரிகளையும், ஹரிஜனங்களுக்கு வசிக்கத் தனி இடங்கள் இருப்பதையும் ஒழித்துவிடுவதுதான்' என்று சென்னை ஹரிஜன் ஒருவர் எழுதுகிறார்.

பதில் : ஹரிஜனங்களை, அவர்களுக்கு இஷ்டமான இடங்களில் வசிப்பதற்கு அனுமதித்துவிட்டால் தீண்டாமை போய் விடும் என்று சொல்லுவது நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. ஹரிஜனங்கள் தனியான இடங்களில்தான் வசிக்க வேண்டும் என்று விதிக்கும் பொதுச் சட்டம் எதுவும், நான் அறிந்தவரையில் இல்லை. ஒரு கெட்ட பழக்கம் அவர்களை அவ்விதம்வசிக்கும்படி கட்டாயப்படுத்துகிறது. அப்பழக்கம் இப்பொழுது மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், இது மிக மிக மெதுவாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு மத்தியில் அப்பழக்கத்தை ஒழித்துவிட வேண்டியது ஒவ்வொருவரின் கடமையாகும். மக்களின் மனம் மாறும்படி செய்யவேண்டிய விஷயம் இது. மிக உயர்ந்த தியாகத்தின் மூலம், கோரும் பலனை அடைந்துவிட முடியும். துளசிதாஸ் வருமாறு கூறியிருக்கவில்லையா?

“தியாகத்தின் மூலம் பிரம்மா உலகத்தைச் சிருஷ்டித்தார்,

“தியாகத்தின் மூலம் விஷ்ணு பாதுகாக்கிறார்,

“தியாகத்தின் மூலமே சிருஷ்டியானவை பெல்லாம் வாழ்கின்றன.

“ஆகவே, பவானி, நீ போய் தியாகத்தைச் செய்.”

அத்தகைய உயர்வான அருளுடன் ஒருவர் காரியத்தைச் செய்ய முன்வரும்போது மாசு மறைந்து, சமயமும் புனிதமாகிப் பாதுகாக்கப்படுகிறது.

பகுதி பதின்மூன்று

கெட்ட பழக்கங்கள்

1

‘தீண்டாதாரு’க்கு

ஹிந்து சமூகத்தைத் தூய்மையாக்கிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதை நீங்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். ஆகையால், நீங்கள் உங்கள் வாழ்க்கையைத் தூய்மைப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். உங்கள் மீது யாரும் குற்றஞ் சொல்ல முடியாத வகையில், சுத்தமான பழக்கங்களை நீங்கள் வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் சுத்தமாக இருப்பதற்குச் சவக்காரத்தை உபயோகிக்க உங்களால் முடியவில்லையென்றால், மர உப்புப் பொடியையோ, உளமண்ணையோ உபயோகித்துக்கொள்ளுங்கள். உங்களில் சிலர் குடிக்கிறார்கள், சூதாடுகிறார்கள். அவைகளை யெல்லாம் விட்டொழித்துவிட வேண்டும். இந்தக் கெட்ட பழக்கங்கள் பிராம்மணர்களிடத்திலும் இருக்கின்றன என்று நீங்கள் அவர்களைச் சுட்டிக் காட்டலாம். ஆனால், அவர்கள் அவற்றால் தீட்டாகிவிட்டதாகக் கருதப்படுவதில்லை; நீங்கள் தான் தீட்டாகிவிட்டீர்கள் என்று கருதுகின்றனர். தயவுவைத்து உங்களை முன்னுக்குக்கொண்டு வரும்படி சாதி ஹிந்துக்களை நீங்கள் கேட்கக்கூடாது. அவர்கள் விரும்பினால், அவர்களுடைய சொந்த நன்மையை முன்னிட்டு, இதை அவர்கள் செய்ய வேண்டும். ஆகையால், உங்களுடைய சுத்தத்தையும் தூய்மையையும் பார்த்து அவர்கள் வெட்கப்படும்படி நீங்கள் செய்ய வேண்டும்.

நீங்கள் ஹிந்துக்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறீர்கள்; பாகவதத்தைப் படிக்கிறீர்கள். அப்படியிருந்தும் ஹிந்துக்கள் உங்களைத் தாழ்வுபடுத்துகிறார்கள் என்றால், தவறு ஹிந்து சமயத்தைப் பின்பற்றுகிறவர்களிடம் இருக்கிறதேயன்றி ஹிந்து சமயத்தில் இல்லை என்பதை நீங்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். நூற்கவும், நெய்யவும் கற்றுக்கொள்ளுங்கள். இவற்றையே தொழிலாகக் கொண்டுவிடுவீர்களாயின், உங்கள் வறுமையைப் போக்கிக்கொண்டு விடலாம்.

‘பங்கி’கள் (தோட்டிகள்) விஷயத்தில் நீங்கள் கொண்டிருக்கும் போக்கு சம்பந்தமாக, கோத்ராவில் நான் என்ன சொன்னேனோ அதையே இங்கும் திரும்பச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ‘தேத்’

களுக்கும் 'பங்கி'களுக்கும் பாகுபாட்டை நீங்கள் ஏன் கற்பிக்க வேண்டும் என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை. அவர்களுக்கிடையே எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. சாதாரணமான காலத்தில்கூட, அவர்கள் செய்து வரும் தொழில், வக்கீல்கள், அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் செய்யும் தொழில்களைப் போலக் கௌரவமானதே.

சுத்தமானவை என்று என்ன சொல்லப்பட்டாலும் சரி, இன்னொருவர் தின்ற தட்டில் மிஞ்சியதை வாங்கிச் சாப்பிடுவதை நீங்கள் விட்டுவிட வேண்டும். நல்ல, சிறந்த தானியத்தை மாத்திரம், அதுவும் மரியாதையுடன் கொடுக்கப்பட்டால் மாத்திரமே வாங்கிக்கொள்ளுங்கள். நீங்கள் செய்ய வேண்டும் என்று நான் சொன்னவைகளை அனுசரித்து நீங்கள் நடப்பீர்களாயின், உங்களுடைய முன்னேற்றத்தை நான்கு, ஐந்து மாதங்களில் அல்ல, சில நாட்களிலேயே நீங்கள் அடைந்துவிடுவீர்கள்.

ஹிந்துக்கள், இயல்பாகவே பாவம் செய்கிறவர்கள் அல்ல. ஆனால், அவர்கள் அறியாமையில் முழுகிவிட்டனர். இந்த ஆண்டிலேயே தீண்டாமை போயாக வேண்டும். நான் உயிர் வாழும்படி செய்துவரும் இரண்டு பலமான ஆசைகள், 'தீண்டாதாரி'ன் அபிவிருத்தியும் பசுப் பாதுகாப்புமாகும். இந்த இரு ஆசைகளும் நிறைவேறிவிடுமானால், சுயராஜ்யம் உடனே ஏற்பட்டுவிடும். எனது மோட்சம் அதில்தான் இருக்கிறது. உங்களுடைய கதி மோட்சத்திற்காக வேலை செய்துகொள்ளும் பலத்தைக் கடவுள் உங்களுக்கு அளிப்பாராக.

[அகமதாபாத்தில் நடந்த ஒடுக்கப்பட்ட வகுப்பினர் மகாநாட்டில் பேசிய திருந்து எடுத்தது.]

—'எங் இந்தியா' - 4-5-1921

2

கத்தியவாரில்

கெட்ட காரியத்திலிருந்து வெளியேற வைதிக ஹிந்துக்கள் மறுக்கிறார்கள் என்றால், நம்முடன் திரும்பக்கொண்டு வருவதற்காக நாம் முயற்சி செய்து வரும் 'தீண்டாதா'ரும் அவ்வாறே கெட்ட காரியங்களிலிருந்து வெளியேற மறுத்து வருகின்றனர். "குடிக்கவும், குளிக்கவும், அலம்புவதற்கும் சுத்தமான நீர் போதிய அளவு உங்களுக்குக் கிடைக்கும்படி செய்து தர நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால், செத்த மாட்டு மாமிசத்தைப் புசிப்பதை நீங்கள் விட்டுவிட வேண்டாமா? அது மிகுந்த ஆபாசமான பழக்கம். ஆகையால், இப்பழக்கத்தை நீங்கள் விட்டுவிடாமல் வைத்திருக்கும்போது நான் உங்களைத்

தொட்டுக் கொண்டு வரலாம். ஆனால், வைதிக பிராம்மணர்கள் உங்களைத் தொட்டுக் கொள்ளும்படி செய்வதில் வெற்றி பெற முடியும் என்று நான் நம்புவதற்கில்லை” என்றார், காந்திஜி.

ஆனால், செத்த மாட்டு மாமிசத்தைத் தின்பதற்கு அவர்கள் சமாதானம் கூறிவிட முயன்றார்கள். “செத்த கால்நடைகளை நாங்கள் எடுத்துப் போய்விட வேண்டும் என்று நாங்கள் எதிர்பார்க்கப்பட்டால், அவற்றின் மாமிசத்தை நாங்கள் தின்னாவிருப்போம் என்று நீங்கள் எதிர்பார்க்க முடியாது” என்றனர். இதற்குக் காந்திஜி, “நகரங்களில் பிராம்மணர்களும் உயர்சாதி ஹிந்துக்களும் கூட தோல் பதனிடும் தொழிற்சாலைகளை நிர்வகித்து வருகின்றனர். நானும் ஒரு நாளைக்குத் தோல் பதனிடும் தொழிற்சாலையை நடத்தி வருவதையும் நீங்கள் காண நேரலாம். ஆனால் அவர்களோ, நானோ, செத்த கால்நடைகளின் மாமிசத்தைத் தின்பதாகக் காணமுடியாது” என்றார். “அது இருக்கலாம். ஆனால், எங்கள் விஷயத்தில் பழக்கத்தை ஒட்டித் தொழிலும் இருந்துவருகிறது” என்று பிடிவாதமாகக் கூறினர். மாங்கிரோவில் இருக்கும் நண்பர்களும் இதே வாதத்தையே சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது. இது ஆபாசமான பழக்கமே என்பதை அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டார்கள். ஆனால், அநேக காலமாக வந்திருக்கும் பழக்கத்தை விட்டொழித்துவிட அவர்களால் முடியவில்லை. “ஆனால், செத்த கால்நடைகளின் மாமிசம் ருசியாகவாவது இருக்கிறதா?” “ருசியாக இல்லவே இல்லை” என்றார்கள். “சரி, அது ருசியாக இருக்கிறது என்று நான் எண்ணினேன். அப்படி ருசியாக இல்லை என்றால், உங்களுக்குப் போதுமான கம்பு ரொட்டியும் பாலும், காய் கறியும் கொடுப்பதாக நான் உறுதி கூறுவதானால், செத்த கால்நடைகளின் மாமிசம் சாப்பிடுவதை நீங்கள் விட்டுவிடுவீர்களா?” “முடியாது என்றே அஞ்சுகிறேன்” என்று தீண்டாதாரின் பிரதிநிதி நீண்ட நேரம் கழித்துச் சொன்னார். “நாங்கள் கலந்தாலோசித்துக் கொண்டு அதன் பிறகுதான் உங்களுக்குப் பதில் சொல்ல முடியும். இது பழைய பழக்கம். நீங்களும் நாங்களும் என்ன சொன்னாலும் அது இருந்துகொண்டுதான் வரும். நீங்கள் எங்களை விட்டுப் போன மறுநாளே வாக்குறுதியை நாங்கள் மீறிவிடுவதாக இருந்தால், உங்களுக்கு வாக்குறுதி அளித்து என்ன பயன்?” அவரிடம் யோக்கியப் பொறுப்பு இருந்தது. ஆனால், சீர்திருத்தக்காரருக்கு இருக்கும் வேலை எவ்வளவு கஷ்டமானது என்பதையே அவர் பதில் காட்டியது.

செய்ய வேண்டியது என்ன ?

ஒருவன் குடித்து, பசுக்களைக் கொன்று, செத்த கால்நடைகளின் மாமிசத்தையும் தின்கிறான் என்றால்தான் என்ன ? ரகசியமாக, இன்னும் அதிக மோசமான பாவ காரியங்களைச் செய்கிறவனைவிட இவன் அதிக மோசமானவனல்லாவிட்டாலும், இவனும் தீய காரியத்தைச் செய்வவனே என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், ரகசியமாகப் பாவங்களைச் செய்து வருபவனைத் தீண்டாதவனாகச் சமூகம் பாவிக்காததைப் போன்றே, இவனையும் தீண்டாதவனாகச் சமூகம் கருதக்கூடாது. பாவச் செயல்களைச் செய்கிறவர்களை வெறுத்து ஒதுக்கிவிடக்கூடாது. ஆனால், அவர்களிடம் பச்சாத்தாபப்பட்டுப் பாவச் செயல்களிலிருந்து விடுபடுவதற்கு அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். அகிம்சா தத்துவத்தைக் குறித்து நாம் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளுகிறோம். ஆனால், ஹிந்துக்களிடையே தீண்டாமை இருந்து வருவது, அந்தத் தத்துவத்தையே மறுப்பதாகும். 'தீண்டாதா' ரிடமிருக்கும் தீய காரியங்களுக்கெல்லாம் நாம்தான் பொறுப்பாளிகள். அவர்களுடைய வாழ்க்கை வழிகளிலிருந்து அவர்களை அப்புறப்படுத்துவதற்கு நாம் என்ன செய்திருக்கிறோம்? நம் சொந்தக் குடும்பத்தினரைச் சீர்திருத்துவதற்கு நாம் சொத்தையெல்லாம் செலவிடவில்லையா? நமது மகத்தான ஹிந்து குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லவா 'தீண்டாதாரு'ம்? உண்மையில் மனித வர்க்கம் முழுவதையுமே பிரிக்க முடியாத ஏகக் குடும்பமாகப் பாவிக்கும்படி ஹிந்து தருமம் நமக்குப் போதிப்பதோடு, எல்லோருடைய தவறான நடத்தைக்கும் நாம் ஒவ்வொருவரும் பொறுப்பு என்றும் கூறுகிறது. ஆனால், அது மிகப் பரந்தது என்பதற்காக அந்த மகத்தான தத்துவத்தின்படி நாம் நடப்பது சாத்தியமில்லை எனில், 'தீண்டாதாரை'யும் ஹிந்துக்களாகவே நாம் கருதுவதால் அவர்களை நம்முடன் ஒன்றுபடுத்திக் கொள்ளுவதையாவது நாம் தெரிந்துகொள்ளுவோமாக.

செத்த கால்நடைகளின் மாமிசத்தைத் தின்பது, அல்லது செத்த மாமிசத்தை எண்ணிக் கொண்டிருப்பது, இதில் அதிக மோசமானது எது? நாம் தினந்தோறும் லட்சக்கணக்கான தீண்டத்தகாத எண்ணங்களை உண்டாக்கி, அவற்றை வைத்துக் கொண்டு, வளர்த்தும் வருகிறோம். அவையே வெறுக்கத்தக்க, போக்க வேண்டிய உண்மையான தீண்டத்தகாதவைகளாகையால், அவற்றை நாம் விட்டொழிப்போமாக. நமது 'தீண்டாத' சகோதரர்களை அன்போடு தழுவிக்கொண்டு, அவர்களுக்கு இதற்கு முன்னால் செய்துவிட்ட அநீதிகளுக்காக நாம் பிராயச் சித்தம் செய்வோமாக. 'தீண்டாதாரு'க்குச் சேவை செய்தாக வேண்டிய கடமையைக் குறித்து, கடிதம் எழுதியிருப்பவர்

ஆட்சேபிக்கவில்லை. அவர்களைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே நமக்கு அருவருப்பாக இருக்கிறது. நாம் தீட்டுப்பட்டுவிடுகிறோம் என்றால், அவர்களுக்கு நாம் சேவை செய்வது எப்படி?

— 'எங் இந்தியா' 13-5-1926

4

நமது அவமானமும் அவர்கள் அவமானமும்

நீண்ட காலமாக ஒத்திவைக்கப்பட்டு வந்த ஒரிஸ்ஸா பயணம் வந்தது; அதிக துக்கமான, அவமானகரமான அனுபவமும் ஏற்பட்டது. போல்கார் என்ற ஊருக்குச் சமீபத்திலுள்ள ரெயில்வே ஸ்டேஷன் முப்பத்தொரு மைல் தூரம். அங்கேதான் இச்சம்பவம் நடந்தது. 11-ஆம் தேதி அவ்வூரில் நான் தீனபந்து ஆண்டுருஸ்டன் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தபோது, ஒருவர் வந்தார். அவர் பாதிக் கூனலான முதுகுடையவர். இடுப்பில் ஒரு சிறு அழுக்குத் துணியை மாத்திரம் கட்டிக்கொண்டிருந்தார். பயந்து குனிந்தவண்ணம் எங்கள் முன்னால் வந்தார். தரையிலிருந்து வைக்கோல் துரும்பை எடுத்து வாயில் வைத்துக்கொண்டார். பிறகு அப்படியே தரையில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார். பின்னர் எழுந்து கையைக் கட்டிக்கொண்டு வணங்கினார். வாயிலிருந்த வைக்கோல் துரும்பை எடுத்துத் தலையில் செருகிக்கொண்டார். புறப்படவும் ஆயத்தமாகிவிட்டார். இக்காட்சியைக் கண்டு மனவேதனை தாங்காமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தேன். அவர் வணக்கம் தெரிவித்து முடித்ததும், மொழி பெயர்த்துச் சொல்ல யாராவது வேண்டும் என்று சப்தம் போட்டேன். அந்த நண்பரைக் கிட்டத்தில் வருமாறு அழைத்து அவருடன் பேச ஆரம்பித்தேன். அவர், ஆறு மைல்களுக்கு அப்பால் வசிக்கும் 'தீண்டாதார்'. விறகுச் சமையை போல்காரில் விற்றுவிட்டுப் போவதற்காக வந்தார். என்னைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு என்னைப் பார்ப்பதற்காக வந்தார். வாயில் ஏன் வைக்கோல் துரும்பை வைத்துக்கொண்டார் என்று அவரைக் கேட்டேன். என்னைக் கௌரவிப்பதற்காக அவ்விதம் செய்வதாகக் கூறினார். வேட்கத்தால் தலை குனிந்தேன். என்னைக் கௌரவிப்பதற்காகச் செய்யப்பட்ட அக்காரியத்தை என்னால் தான் முடியவில்லை. என்னுடைய ஹிந்து உணர்ச்சியும் அதிகமாகப் புண்பட்டுவிட்டது. எனக்கு ஏதாவது சன்மானம் கொடுக்கும்படி அவரிடம் கேட்டேன். எனக்கு ஏதாவது செப்புக் காசைக் கொடுப்பதற்காகத் தம் இடுப்பில் தேடினர். "உங்கள் செப்புக் காசு எனக்கு வேண்டாம். அதைவிட மேலானது

ஏதாவது எனக்கு நீங்கள் கொடுக்க வேண்டும்” என்று கேட்டேன். “கொடுக்கிறேன்” என்று அவர் பதில் சொன்னார். அதுதான் பழக்கமாகையால், அவர் குடிக்கிறார் என்றும், செத்த கால்நடைகளின் மாமிசத்தைத் தின்கிறார் என்றும் அவரைக் கேட்டே தெரிந்துகொண்டேன்.

“வாயில் வைக்கோல் துரும்பை வைத்துக்கொண்டு வணங்குவது என்பது மனிதனின் கௌரவத்திற்கே இழிவானது. எனவே, உலகத்தில் எவருக்காவும் இனி அப்படி செய்வதே இல்லை என்று நீங்கள் வாக்குறுதி அளிக்க வேண்டும். இதுதான் உம்மிடமிருந்து நான் விரும்பும் சன்மானம். இனி எப்பொழுதுமே மதுபானம் செய்யக்கூடாது. ஏனெனில், அது மனிதனை மிருகத்தின் நிலைக்குத் தாழ்த்திவிடுகிறது. செத்த கால்நடைகளின் மாமிசத்தை இனி எப்பொழுதுமே தின்னாதீர். ஏனெனில், அது ஹிந்து தருமத்திற்கு விரோதமானது. நாகரிகமுள்ள யாரும் செத்த கால்நடைகளின் மாமிசத்தைச் சாப்பிடவே மாட்டார்கள்” என்றேன்.

“ஆனால், நான் குடிக்காமலிருந்தால், செத்த கால்நடைகளின் மாமிசத்தைத் தின்னாது போனால், என்னைச் சாதியை விட்டுத் தள்ளிவிடுவார்கள்” என்றார், அப்பரிதாபகரமான மனிதர்.

“அவசியமானால் சாதியைவிட்டுத் தள்ளப்பட்டுவிடுவதையும் சகித்துக்கொண்டு கிராமத்தைவிட்டுப் போய்விடுங்கள்” என்றேன்.

ஒடுக்கப்பட்டிருந்த அடக்கமுள்ள அவர், அந்த வாக்குறுதியை அளித்தார். அதன்படி அவர் நடந்து வருவாரானால், அவருடைய அந்த மூன்று சன்மானங்களும், தாராள சிந்தனையுள்ள என் நாட்டினர் என்னிடம் ஒப்படைக்கும் பணத்தைவிட எவ்வளவோ அதிக மதிப்பிற்குரியனவாகும்.

இந்தத் தீண்டாமையே நமக்கு மிகப் பெரிய அவமானம். அதன் மானக்கேடு மேலும் ஆழமாகப் பதிந்துமனம்குன்றச் செய்கிறது.

—‘எங் இந்தியா’ - 22-12-1927

5

அதன் பலனே இத்தீமைகள்

“தெலுங்கு ஜில்லாக்களிலேயே அன்றி அவற்றை அடுத்துள்ள தமிழ் ஜில்லாக்களிலும் மடிகாக்கள், மாலாக்கள் ஆகிய இரு வகுப்பாரும் இப்பொழுது ‘தீண்டாதார்கள்’. இவர்கள் மாதம்மா, மாரியம்மா, கங்கம்மா ஆகிய தெய்வங்களுக்குப் பசுக்களையும் எருமைகளையும் வெட்டிப் பலிகொடுத்து வருகின்றனர். அவசர நிலைமையோ, தொத்து நோய் அபாயங்களோ ஏற்படும் சமயங்களில், சாதி ஹிந்துக்களில் சிலரும் அத்தெய்வங்களின் முன்பு இதே பலிகளைக் கொடுப்பதாக வேண்டிக்கொள்ளுகிறார்கள் என்பதில்

சந்தேகமில்லை. ஆனால், பலியிடுவது மாத்திரம் தீண்டாதார் என்று சொல்லப்படுபவர்களாலேயே செய்யப்பட்டு வருகிறது. 'தீண்டாதார்' பகிரங்கமாக மிருகங்களைப் பலி கொடுப்பதோடு, மாட்டு மாமிசத்தையும் சாப்பிட்டு வருகின்றனர். செத்த மாட்டு மாமிசத்தையும் சாப்பிடுகிறார்கள். சாதி ஹிந்துக்கள் இவற்றைச் சாப்பிடுவதில்லை. ஆனால், பன்றி மாமிசத்தைத் தாராளமாகச் சாப்பிடுகிறார்கள். ஆகையால், இந்த மிருக பலியையும், செத்த மாடு தின்பதையும் விட்டுவிடுமாறு அவர்களுக்குப் புத்திமதி கூறும் படி உங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் உடல்நிலை கெட்டுப் போவதற்கு, செத்த மாட்டைத் தின்பதுதான் காரணம். தீண்டாமை ஒழிப்புக்காக வேலை செய்து வரும் எங்களுக்கும் ஒரு செய்தியை அனுப்புகள்."

ஆந்திர மாகாண விவசாயிகள் சங்கத்தின் காரியதரிசி எழுதியிருக்கும் நீண்ட கடிதமே மேலே சுருக்கிக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது இருந்து வரும் துவேஷத்திற்கு, செத்த மாட்டைத் தின்பதும், முக்கியமாக மாட்டிறைச்சி தின்பதும் அதிக முக்கியமான காரணங்களாக இருக்கின்றன என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், தங்கள் சகோதர ஹிந்துக்களில் ஒரு பகுதியினரைத் தீண்டாதாராகக் கருதி, அவர்களை மிகுந்த கொடுமையான வகையில் உதாசீனம் செய்து வருவதில் ஹிந்து மதத்தின் அல்லது சாதி ஹிந்துக்களின் பலவீனம் வெளிப்படுவதைப் போன்று வேறு எதிலும் அவ்வளவு மோசமாக வெளிப்படவில்லை. ஆகையால், 'தீண்டாதார்' இன்று இருக்கும் நிலைமைக்கு நம்மையே நாம் குறை சொல்லிக்கொள்ள வேண்டும். எனினும், நிலைமையைச் சீர்ப்படுத்திக்கொள்ளுவதற்கு இன்னும் காலங் கடந்துவிடவில்லை. தீண்டாமை செத்து, ஒழிந்துவிட்டது என்பதைத் தீண்டாதார் உணர வேண்டும். அதன் தீய பலன் இன்னும் வெகு காலத்திற்கு விடாமல் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கும். இருவரும் சேர்ந்து இதில் எவ்வளவு தூரம் அலட்சியமாக இருந்து வருகிறோமோ, அவ்வளவு காலத்திற்குத் தீய பலன் நீடித்தே வரும். சாதி ஹிந்துக்களுக்குத்தான் இதில் பொறுப்பு அதிகமாக உண்டு. அவர்கள், தங்கள் கடமையைச் செய்து மனப் பூர்வமாக வேலை செய்வார்களானால், இந்தப் பலிகளையும், செத்த கால்நடைகளின் மாமிசத்தைத் தின்னும் பழக்கத்தையும் போக்கி விடுவதில் அவர்கள் நிச்சயம் வெற்றி பெறுவார்கள். சமூகத்திலிருக்கும் தீமையான மூடநம்பிக்கைகளையும், தீய பழக்க வழக்கங்களையும் போக்குவதற்கு, மக்கள் விஷயத்தை அறிந்துகொண்டு விடுவது ஒன்றே சிறந்த வழி. ஆனால், தீண்டாமையைப் போக்குவதற்கு இந்தச் சீர்திருத்தத்தை நிபந்தனையாக வைப்பார்களானால், இத்தீமைகளில் எதையும் போக்கி ஹரிஜனங்களைப் புனிதமாக்க முடியாது. சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கும், சாதி ஹிந்துக்களுக்கும் இதை மீண்டும் நினைவுபடுத்துகிறேன். இந்தத் தீமைகள் தீண்டாமையின் பலனையன்றித் தீண்டாமைக்குக் காரணங்கள் அல்ல. எப்படியும் இச்சமயத்திற்கு அது அப்படி அல்லவே அல்ல. இதை நாம் உணருவோமாக.

செத்த கால்நடைகளை அப்புறப்படுத்துவது

செத்துப் போன கால்நடைகளை அப்புறப்படுத்திப் பங்கிடு செய்து, அவற்றின் மாமிசத்தைத் தின்னும் பல வகுப்பினர் ஹரி ஜனங்களில் இருக்கின்றனர். தென்னிந்தியாவிலிருக்கும் சக்கிலியரும் மடிகாக்களும், குஜராத்திலிருக்கும் சாமார்களும் அத்தகைய வகுப்பினர். செத்த கால்நடைகளை அப்புறப்படுத்திப் பங்கிடு செய்வது தெய்விகமான கடமையும் தொழிலுமாகும். ஆனால், செத்த கால்நடைகளின் மாமிசத்தைத் தின்பது மிகவும் ஆபாசமான பழக்கம். இதை அதிக மோசமான பாவம் என்று ஹிந்து சாத்திரங்கள் கூறுகின்றன. நமது ஹரிஜன சகோதரர்கள், தங்களைத் தாங்களே புனிதமாக்கிக்கொள்ள வேண்டிய இச்சமயத்தில், அப்பழக்கத்திலிருந்து அவர்கள் விடுபடுவதற்கான உதவியைச் செய்ய வேண்டியது முக்கியமாகும். ஆனால், அநேக காரணங்களை முன்னிட்டு இதைச் செய்யத் தங்களால் முடியவில்லை என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். “அநேக தலைமுறைகளாகப் பழகிப்போய்விட்ட ஒரு பழக்கம் இது. இப்பொழுது இது எங்களுக்கு ருசியான ஆகாரமாக இருக்கிறது. எவ்விதம் தங்களுக்கு ருசியுள்ளதாக இருப்பதை யாரும் விட்டுவிட முடியாதோ, அப்படியே நாங்களும் இதைத் தின்பதை விட்டுவிடுவதற்கில்லை. செத்த கால்நடைகளை அப்புறப்படுத்துவது எங்கள் மீது சுமத்தப்பட்டிருக்கும் ஒரு கடமை. ஜனங்களிடையே முக்கியஸ்தர்களாக இருப்பவர்களின் கோபத்திற்கு ஆளாகாமல், இக் கடமையை நாங்கள் தட்டிக் கழித்துவிட முடியாது என்பதையும் நீங்கள் அறிய வேண்டும். செத்த கால்நடைகளை அப்புறப்படுத்துவதற்குக் கூலியில் ஒரு பகுதியே அவற்றின் மாமிசம் என்பதையும் ஒருவேளை நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். ஆகையால், இம்முன்று காரணங்களினால் நாங்கள் செத்த மாடு தின்பதில் கட்டுண்டிருக்கிறோம்” என்கிறார்கள்.

இந்த வாதம் கவனிக்க வேண்டியதேயாகும். எழுத்து மூலமோ, பேச்சு மூலமோ கோரிக்கைகளை வெளியிடுவதனால் எந்தப் பயனும் இல்லை. இதிலிருந்து மீளுவதற்கான வழியை நாம் காட்ட வேண்டும். செத்த கால்நடைகளை அப்புறப்படுத்துவதன் சம்பந்தமாக, நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் இருந்து வரும் நிலைமையை நாம் முதலில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றவகையில் அந்த நிலைமைகளை நாம் மாற்ற வேண்டும். தோலை உரிப்பதையும், அது சம்பந்தமான மற்ற வேலைகளையும் நாம் நேரில் பார்த்து, மீதமிருப்பவைகளைத் தக்க முறையில் பட்டுவாடா செய்யவும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

செத்த கால்நடைகளைத் தின்பதில்லை என்று உறுதி கூற வேண்டும் என்பதை, அவற்றை அப்புறப்படுத்துவதற்கு ஒரு நிபந்தனையாக விதிக்க வேண்டும். செத்த கால்நடைகளை அப்புறப்படுத்தும்படி யாரையும் நிர்ப்பந்தப்படுத்தக்கூடாது.

இந்த வேலைக்கு அநேக தொண்டர்கள் தேவை. செத்த கால்நடைகளின் தோலைச் சுத்தமான வகையில் உரிக்கும் கலை அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். பழைய முறையில் தோலை உரித்துக்கொண்டிருக்கும் ஹரிஜனங்களுக்கு, இம்முறையைச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். இப்பொழுது செய்வது போல செத்த கால்நடைகளைத் தரையில் இழுத்துக்கொண்டு போவதால் தோல் சேதமடைந்து, அதன் விலை மதிப்பும் அதிகமாகக் குறைந்து விடுகிறது. அப்படிச் செய்யாமல் அவற்றைத் தூக்கிச் செல்ல வேண்டும். திறமையான, நல்ல முறையில் அவற்றைத் தூக்கிச் சென்று அப்புறப்படுத்த வேண்டும். தோல் பதனிடிகிறவர்கள், இப்புதிய முறையை விரும்பி அனுசரிப்பார்கள். ஆனால், உயர்சாதியினர் என்று கூறப்படுகிறவர்கள் இவ்வேலையில் ஆற்றல் பெற்றால்தான் அதை அனுசரிக்க அவர்கள் முன்வருவார்கள்.

செத்த கால்நடைகளைப் பங்கிடு செய்வதற்கு இப்பொழுது அனுசரிக்கப்பட்டு வரும் முறை, கொஞ்சமும் லாபமில்லாததாகும். இதனால் நாட்டிற்குக் கோடிக் கணக்கான ரூபாய் நஷ்டமாகிறது. செத்த கால்நடையின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் சரியானபடி பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அதன் பெரும்பகுதி இன்று வீணாக்கப்பட்டு விடுகிறது. தோல், எலும்புகள், குடல், சதை முதலியன யாவும் பயனுள்ளவையே. அவற்றைச் சரியான வழியில் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். தோல் ஒரு வகையில் பயன்படுத்திக்கொள்ளப்படுகிறது. எலும்புகள் பெரும்பாலும் வீணாக்கப்பட்டுவிடுகின்றன. அவற்றைப் பத்திரமாகச் சேகரித்து, விஞ்ஞான ரீதியில் அவற்றை உரமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். குடல், மெல்லிய கயிறுகள் திரிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இதில் மேலும் அபிவிருத்திகளைச் செய்வதற்கு இடமிருக்கிறது. சதையை இப்பொழுது ஆபாசமாக உபயோகிக்கப்படுவதிலிருந்து தடுத்து, இதிவிருந்து கொழுப்பு எடுப்பதற்குப் பயன்படுத்த வேண்டும். இதைக் கொண்டு தொழிற்சாலைகளுக்கு வேண்டிய கொழுப்புப் பசைகளைத் தயாரிக்கலாம். மீதமிருப்பவைகளை உரமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும், அல்லாவிடில் பூமியில் ஆழப் புதைத்துவிடவேண்டும். இவ்விதம் செய்யப்படும் வேலைகள் முழுவதிலும் உடனிருப்பது என்று தொண்டர்கள் முடிவுசெய்து கொண்டு விடுவார்களானால், இப்புது முறைகளை ஹரிஜனங்கள் அனுசரிக்க ஆரம்பித்து விடுவதோடு செத்த கால்நடைகளின் மாமிசத்தைத் தின்பதையும் விட்டுவிடுவார்கள்.

இவற்றில் எதிலும் கட்டாயப்படுத்துவது என்பதற்கே இடமில்லை. தோலை உரிப்பவர்கள், மாறுதலுக்குத் தயாராக இல்லை

என்றால், அவர்கள் இஷ்டப்படி செய்துகொண்டு போகட்டும் என்று விட்டுவிட வேண்டும். கால்நடை ஸ்தாபனங்கள், செத்த கால்நடைகளை அப்புறப்படுத்த எவ்விதம் கடமைப்பட்டிருக்க வில்லையோ, அதே போலத் தோலை உரிப்பவர்களும் செத்த கால்நடைகளை அப்புறப்படுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கவில்லை. இது, பரஸ்பரம் ஒத்து ஏற்பாடு செய்துகொள்ள வேண்டிய விஷயம்.

ஆனால், தொண்டர்கள்தான் இந்த வேலையை முதலில் ஆரம்பித்துச் செய்ய வேண்டும். உண்மையில் இவர்கள் இவ்வேலைகளை மேற்பார்வை செய்வது வெறுக்கப்படாத இடங்களில் இவர்கள் மேற்பார்வை செய்து வர வேண்டும். இவ்வேலைகளில் தொண்டர்கள் பயிற்சி பெறும் வரையில், மேற்பார்வையிடுவதைத் தாமதித்துவைக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. உண்மையில் இவ்வேலையே, அதில் பயிற்சியும் அடங்கியதாக இருப்பதுதானே.

முனிசிபாலிட்டிகளும், ஸ்தல ஸ்தாபனங்களும், அரசாங்கங்களும், விஞ்ஞான முறையில் தோல் உரிப்பது, தோல் பதனிடுவது ஆகியவைகளில் தொண்டர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்கும் வேலையை உடனே ஆரம்பித்துவிட வேண்டும். கட்டடங்கள், நிபுணர்கள் ஆகியவற்றிற்கு இதனால் கொஞ்சம் செலவு ஏற்படும். உண்மையில் இதற்கென்று பயிற்சிப் பள்ளிக்கூடத்தை அமைத்து, தரும் சிந்தனையுள்ள நிபுணர்கள், மிருக வைத்திய டாக்டர்கள் ஆகியவர்கள் ஒத்துழைப்பதோடு யோசனைகளையும் உதவியையும் அளிக்கும்படியும் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும்.

— 'ஹரிஜன்' - 18-3-1933

7

ஹரிஜன சகோதரர்களுக்கு

மதிப்பிற்குரிய ஸ்ரீ வி. பி. மாதவ ராவ் இக்கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகிப்பது என் மனத்தை மிகவும் உருக்கும் விஷயமாகும். ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நான் பெங்களூரில் இருந்தபோது, பன்முறை அவரைச் சந்தித்துப் பேசிய இன்ப நினைவுகள் எனக்கு இருந்து வருகின்றன. வயது முதிர்ந்துவிட்ட போதிலும், உடல் தள்ளாடியிருந்தும், எனக்குத் தமது ஆசீர்வாதத்தைத் தெரிவிக்கவும், இக்கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகிக்கவும் அவர் சிரமத்தை எடுத்துக்கொண்டிருப்பது கல்நெஞ்சத்தையும் கரைக்கக்கூடியதாகும். நான் மேற்கொண்டிருக்கும் இந்த ஹரிஜன வேலைக்கு இதை ஓர் ஆசீர்வாதமாகவே நான் கொள்ளுகிறேன். மைசூரின் பெரியாரும் அறிவாளியுமாகிய இவர், வாழ்க்கையில் எவ்வளவோ அனுபவங்களைப் பெற்றிருக்கி

ரூர். அத்தகையவர், இந்த இயக்கத்தை ஆசீர்வதிப்பதற்காக இங்கே வந்திருப்பது அதிக ஆனந்தமடையவேண்டியதாகும், ஆறுதல் அடைய வேண்டியதுமாகும். ஆனால், காலஞ் சென்ற ஹம்ஸா ஹுஸேன் சாஹிப், ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நான் இங்கே இருந்தபோது வரவேற்புக் கமிட்டித் தலைவராக இருந்தார். அவர் காட்டிய அன்பு எனக்கு நன்றாக நினைவில் இருக்கின்றது. நண்பர் என்ற முறையில் என்னை வரவேற்க அவரும் இக்கூட்டத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்றே ஆசைப்படுகிறேன். அவருடைய ஆன்மாவுக்கு ஆண்டவன் சாந்தியளிப்பாராக.

எனக்கு நீங்கள் அளித்திருக்கும் பண முடிப்பிற்காக நான் நன்றி செலுத்துகிறேன். 'நல்ல' பண முடிப்பு என்று சொல்ல வாயெடுத்தேன். ஆனால், அடைமொழியை உபயோகிக்கத் தயங்கியிருக்கிறேன். ஏனெனில், இதைவிட இன்னும் பெரிய பண முடிப்பைக் கொடுக்க பெங்களூர் மக்களால் முடியும் என்பதை நான் அறிவேன். அதோடு, நான் உங்களிடமிருந்து விடை பெற்றுச் செல்லுவதற்கு முன்னால், ஹரிஜன சேவையைப் போன்ற சிறந்த இக்காரியத்திற்கு இன்னும் பணவசதிகள் பலவற்றைப் பெறுவேன் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். ஹரிஜனங்களை, சாதி ஹிந்துக்கள் விடாமல் ஒடுக்கிவைத்து வந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, அச்சகோதர சகோதரிக்கு நீங்கள் செய்யும் இந்த உதவி மிகச் சிறிய பிராயச்சித்தமே. உங்கள் வரவேற்புப் பத்திரத்தை ஆரம்பம் முதல் கடைசி வரையில் படித்துப் பார்த்தேன். நீங்கள் செய்திருக்கும் பல விஷயங்களை இப்பத்திரத்தில் கூற உங்களால் முடிந்திருப்பதற்காக, உங்களையும், மகாராஜாவின் அரசாங்கத்தையும் பாராட்டுகிறேன். ஆனால், தீண்டாமை நம் உள்ளங்களிலிருந்து அடியோடு ஒழிக்கப்பட்டாலன்றி மைசூர் அரசாங்கமோ, மக்களோ, அன்றி நாளை திருப்தியடைவதற்கு எந்தவிதக் காரணத்தையும் நான் காணவில்லை. ஆகையால், ஹரிஜனங்களுக்காக நீங்கள் செய்திருப்பவைகளை நான் நன்றி யறிதலுடன் ஏற்றுக்கொண்டு, உங்களிடம் முழந்தாளிட்டு ஒன்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். வாழ்க்கையின் எல்லாத் துறைகளிலும் சாதி ஹிந்துக்கள் என்னென்ன உரிமைகளை அனுபவித்து வருகிறார்களோ, அவைகளையெல்லாம் ஹரிஜனங்களும் அனுபவிக்கும் நிலை ஏற்படும் வரையில் நீங்கள் திருப்தியோடு இருந்துவிடக்கூடாது என்பதே என் கோரிக்கை. நடந்துகாட்டுவதற்கு ஆண்டவன் நமக்கு அளித்திருக்கும் இச் சந்தர்ப்பத்தில் அவசியமான தூய்மையைப் பெறுவோமாக. இச்சமயம் நமது கடமையைச் செய்வதில் நாம் தவறிவிடுவோமாயின், ஹிந்துக்களும் ஹிந்து சமயமும் கடவுளின் கோபத்திற்கு ஆளாக நேரும் என்பது நிச்சயம்.

இப்பெரும் கூட்டத்திற்கு வந்திருக்கும் ஹரிஜன சகோதர, சகோதரிகளுக்கு ஒரு வார்த்தை. தாமே தூய்மையடையும் இக்காரியத்திலிருந்து நீங்களும் விடுபட்டுவிட முடியாது. இந்தப்

பலிபீடத்திற்கு நீங்களும் உங்கள் பலியைக்கொண்டு வர வேண்டும். உள்ளும் புறமும் சுகாதார விதிகளைக் கண்டிப்பாக அனுசரிப்பதுதான் அது. செத்த மாட்டைத் தின்பதும், மாட்டிறைச்சி தின்பதும் இன்னும் இருந்து வரும் இடங்களில் அவற்றை விட்டு விட வேண்டும். நாகரிக உலகத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் செத்த கால்நடைகளைத் தின்பது மிகக் கேவலமானது என்று வெறுக்கப்படுகிறது. மனிதன் தின்பதற்கு அது ஏற்றதல்ல என்றும் கருதப்படுகிறது. ஹிந்து என்று சொல்லிக் கொள்ளும் யாரும் மாட்டிறைச்சி தின்றனாண்டும் இருக்க முடியாது. பசுவைத் தெய்வீகமானதாக மதிப்பதும் பசுவைப் பூஜிப்பதும் ஹிந்து சமயத்தில் அடங்கியது. மூன்றாவதாக, குடிக்கும் பழக்கத்தையும் விட்டுவிடுமாறு இங்கே வந்திருக்கும் ஒவ்வொரு ஹரிஜன் ஆடவரையும் பெண்ணையும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சாதி ஹிந்துக்கள் பலரும் குடிக்கிறார்களே என்று எந்த ஹரிஜனும் தனக்குத் தானேயோ, என்னிடமோ கூறாமல் இருப்பார்களாக. சாதி ஹிந்துக்களிடம் இருக்கும் கெட்ட பழக்கங்களை வெறுத்துவிடுங்கள் என்று நானும் ஹரிஜன் என்றமுறையில் உங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உங்களுக்காக சாதி ஹிந்துக்கள் எவ்வளவோ பிராயச்சித்தங்களைச் செய்யக்கூடும். செய்து விட்ட தவறுகளுக்காக ஆண்டவன் முன்பு அவர்கள் எவ்வளவோ வருந்தலாம். என்றாலும், முடிவாக நீங்கள் விமோசனமடைவது, உங்கள் கையில்தான் இருக்கிறது. இதனாலேயே நேற்று முன்தினம் நான் பேசிய ஹரிஜனங்களின் பெரிய கூட்டம் ஒன்றில், செத்த மாட்டையும், மாட்டிறைச்சியையும் தின்பதைத் தாங்கள் விட்டுவிட்டதாகவும், இனி குடிப்பதில்லை என்று உறுதி செய்து கொண்டு விட்டதாகவும் அவர்கள் உறுதிமொழி அளித்தது எனக்கு அதிக ஆனந்தத்தைக் கொடுத்தது. இந்த ஹரிஜன சகோதரிகளும் சகோதரர்களும் கொண்ட இந்த உறுதியை நிறைவேற்றிவைக்கும் பலத்தைக் கடவுள் அவர்களுக்கு அருள வேண்டும் என்று எல்லாம் வல்ல இறைவனை நாம் எல்லோரும் பிரார்த்திப்போமாக.

[1934 ஜனவரி 7-ஆம் தேதி பெங்களூர் பொதுக்கூட்டத்தில் செய்த பிரசங்கம்]

— 'ஹரிஜன்' - 19-1-1934

8

சாதி ஹிந்துக்களுக்கு

சுத்தமாக இருக்க வேண்டும் என்று ஹரிஜனங்களுக்குச் சொல்லி வருகிறேன். செத்த மாடு தின்னக் கூடாது, மதுபானம் செய்யக்கூடாது என்றும் கூறி வருகிறேன். அவர்கள் படிப்பதோடு, பிறகு தங்கள் குழந்தைகளுக்குச் சொல்லித் தர வேண்டும் என்றும் அவர்களுக்குக் கூறுகிறேன். சாதி ஹிந்துக்

கள் தின்றுவிட்டுப் போடும் எச்சில் இலைகளிலுள்ளதைச் சாப்பிடக்கூடாது என்பன போன்றவைகளையும் அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். ஆனால், தீண்டாமை நீக்கப்படுவதற்கு முன்னால் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய நிபந்தனைகளாக மாத்திரம் நான் இவற்றைக் கூறுவதில்லை. இதற்கு மாறாக, சாதி ஹிந்துக்களிடம் ஒன்று சொல்லி வருகிறேன். ஹரிஜனங்களிடம் இருக்கும் குறைபாடுகள் அவர்களிடம் இயல்பாக இருப்பவை அல்ல; ஆனால், இந்தச் சகோதரர்களை அக்கிரமமாக உதாசீனம் செய்து விட்டதோடு, வேண்டுமென்றே ஒடுக்கிவிட்டதால் ஏற்பட்ட குறைபாடுகளே அவை. ஆகையால், அவர்கள் இன்றிருக்கிற நிலையிலேயே நாம் சீக்கிரத்தில் அவர்களுடன் உறவுகொண்டாடி, அதன் பிறகு அவர்கள் சிறந்த ஆண்களாகவும் பெண்களாகவும் ஆவதற்கு நாம் உதவி செய்தால், அக்குறைபாடுகள் மறைந்துவிடும். முன்னால் செய்து விட்ட குற்றங்களுக்கு, சாதி ஹிந்துக்கள் செய்யக் கூடிய குறைந்தபட்சத் தவம் இதுவேயாகும். செய்துவிட்ட தவறுக்கு வருந்துகிறவர்கள், கடன்பட்டிருப்பவர்கள் என்ற முறையில் ஹரிஜனங்களை அணுக வேண்டுமேயன்றி, தகாதவர்களுக்குத் தயாளம் காட்டும் போஷகர்களாகவோ, கடன் கொடுப்பவராகவோ அவர்களை அணுகக்கூடாது.

— 'ஹரிஜன்' - 28-9-1934

பகுதி பதினான்கு

கல்வி

1

தேசியப் பள்ளிக்கூடங்கள்

சுயராஜ்யத்தை அடைய வேண்டும் என்பதற்காகத் தேசியப் பள்ளிக்கூடங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சுயராஜ்யம் என்ற பெயருக்குரிய பெருமை அப்பள்ளிக்கூடங்களுக்கு இருக்க வேண்டுமானால், கல்வி ஸ்தாபனங்களைப் பொறுத்த வரையில், பொருந்தக் கூடியதான வகையில் தேசிய வேலைத் திட்டத்தை அவை நிறைவேற்றுவனவாக இருக்க வேண்டும். எனவே, உதாரணமாக 'தீண்டாதார'க்குக் கல்வியளிப்பதற்கும், பள்ளிக்கூடங்களிலிருந்து தீண்டாமைச் சாபக்கேட்டை ஒழிப்பதற்கும் தேசியப் பள்ளிக்கூடங்கள் சக்திவாய்ந்த சாதனங்களாக இருக்க வேண்டும். கொள்கையளவில், தேசியப் பள்ளிக்கூடங்களில் 'தீண்டாதார்' சேரலாம் என்றுதான் இருக்கிறது. ஆனால், உண்மையைப் பார்த்தால் இப்பள்ளிக்கூடங்களில் 'தீண்டாதார்' சிறுவர்கள் மிகச் சிலரே இருக்கிறார்கள். தங்கள் குழந்தைகள் 'தீண்டாதார்' குழந்தைகளுடன் கலக்கக்கூடாது என்று எண்ணும் பெற்றோர்கள், அவர்கள் விரும்பினால், தங்கள் குழந்தைகள் அப்பள்ளிகளுக்கு வராமலிருக்கச் செய்துகொள்ளட்டும். 'தீண்டாதார்' குழந்தைகளை விலக்கினால்தான் பள்ளிக்கூடத்தை நடத்த முடியும் என்று ஏற்பட்டால், பள்ளிக்கூடத்தை முடிவிடும் ஆபத்திற்கும் உபாத்தியாயர்கள் தயாராக இருக்க வேண்டும் என்று அவர்களுக்கு யோசனை கூற நான் தயங்கமாட்டேன். 'தீண்டாதார்' குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்து விட்டால் அவர்களைச் சகித்துக் கொள்ளுவது என்பது மாத்திரம் போதாது; ஆனால், அன்போடுகூடிய சிரத்தையோடும், கவனத்துடனும் அவர்கள் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அதிகமாக வரும்படி பார்க்க வேண்டியது அவசியம். பெற்றோர்கள், தங்கள் குழந்தைகளை அனுப்பும் வரையில் உபாத்தியாயர்கள் காத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடாது. ஆனால், குழந்தைகளை அனுப்பும்படி அத்தகைய பெற்றோரிடம் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டியது அவசியம். ஒரு தேசிய உபாத்தியாயர், அவர் துறையில் ஒரு சுயராஜ்யப் பிரசாரகராகிவிட வேண்டும். தம்மிடம் படிக்கும் ஒவ்வொரு குழந்தையின் சரித்திரத்தையும் அவர் அறிந்திருக்க வேண்டும்; தமது பள்ளிக்கூடத்தில் இல்லாத குழந்தைகளையும் அவர் அறிய

வேண்டும். அக்குழந்தைகளின் பெற்றோரை அவர் அறிந்திருப்பதோடு, தமது பள்ளிக்கூடத்திற்குத் தம் குழந்தைகளை அவர்கள் ஏன் அனுப்பவில்லை என்பதையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இவைகளையெல்லாம் அவர் அன்போடுதான் செய்ய வேண்டுமேயன்றிச் சகிப்புத் தன்மையிலலாத உணர்ச்சியுடன் செய்யக் கூடாது. இவ்வாறெல்லாம் செய்தால் மாத்திரமே தேசியப் பள்ளிக்கூடங்கள், காங்கிரஸ் தீர்மானத்தை அனுசரித்து உண்மையில் தேசியத்துடன் இருக்க முடியும்.

[உபாத்தியாயர்கள் மகாநாட்டில் செய்த பிரசங்கத்திலிருந்து எடுத்தது.]

‘எங் இந்தியா’ - 7-8-1924

2

பொதுப் பள்ளிக்கூடங்கள்

அக்கம்பக்கத்தில் இருப்பவர்களின் பலாத்காரமான, வெற்றிகரமான எதிர்ப்பினாலோ, தவிர்க்க முடியாத மற்ற காரணங்களினாலோ, இப்பொழுது இருக்கும் பள்ளிக்கூடங்களும் கிணறுகளும் ஹரிஜனங்களுக்குப் பயன்படவில்லையென்றால், அங்கே பொதுப் பள்ளிக்கூடங்களை ஆரம்பித்து, பொதுக் கிணறுகளையும் வெட்ட வேண்டும். பொதுஜன அபிப்பிராயம் வளர்ச்சியடையும் வரையில், வாழ்க்கையின் அத்தியாவசியத் தேவைகள் சம்பந்தமாக ஹரிஜனங்கள் கவனிப்பாரற்று இருந்து விடக்கூடாது. தெளிவாக விழிப்படைந்துவிட்ட ஹிந்துக்கள் பலர் இருந்து, தங்கள் உற்றார் உறவினர்களைப் போலவே ஹரிஜனங்களையும் எண்ணி நடக்கும் உணர்ச்சியும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்குமானால், பொதுஜன அபிப்பிராயம் தானே பலப்படட்டும் என்று எண்ணி காரியத்தில் இறங்காமல் காத்திருக்க வேண்டியது இல்லை. தங்களுக்கும், புதிதாக உற்றார் உறவினர்களாகியிருப்போருக்கும் சுத்தமான நீரும், நல்ல படிப்பும் கிடைக்கும்படி செய்வதற்குத் தங்களால் ஆனதையெல்லாம் அவர்கள் செய்ய வேண்டும்.

ஹரிஜனச் சிறுவர்களுக்கு ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்கள் என்று சொல்லப்படுபவைகளை ஆரம்பிப்பதில் விசேஷமாகக் கவனிக்க வேண்டியது ஒன்று உண்டு. ஒரு சக ஊழியர், ஹரிஜனங்களுடனிருந்து வசிப்பது என்று போயிருக்கிறார். அவர் சொல்லுவதையே இங்கே குறிப்பிடுவதுதான் சரியானதாகும். அவர் கீழே வருமாறு எழுதுகிறார் :

“ஹரிஜன் வீட்டுத் தாழ்வாரம் ஒன்றில் என் பள்ளிக்கூடம் நடக்கிறது. என்னிடம் படிக்கும் மாணவர்களில் சிலருக்கு முக்கில் சளி ஒழுகிக் கொண்டிருக்கும்; கண்களில் பிணை தள்ளிக்கொண்டிருக்கும். உட்கார்ந்திருக்கும்

இடத்திலேயே எச்சில் துப்பிக்கொள்ளுகிறார்கள். அவர்கள் கண்களும் முக்கு களும் இருக்கும் நிலையில்தான் அவர்கள் உடம்புகளும் இருக்கின்றன. அவர்கள் கட்டியிருக்கும் துணிகளைக் குறித்து விவரிக்கவே வேண்டியதில்லை. சிலர் ரொட்டியையோ, பலகாரத்தையோ வாயில் வைத்துக்கொண்டு, வகுப் பில் இருக்கும்போதே, விடாமல் மென்ற வண்ணம் இருக்கிறார்கள். ஆகையால், எப்படி சுத்தமாக இருப்பது, எப்படி நடந்துகொள்ளுவது என்பதை எடுத்துக் கூறுவதில்தான் என் போதனை ஆரம்பமாகிறது. பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும்போதே, சுத்தம் செய்யும் வேலையையும் நானே செய்துகொள்ளுகிறேன். சோம்பேறிகளாகவும், ஓயாது பேசிக்கொண்டிருப்பவர்களாகவும், சச்சரவிட்டுக் கொள்ளுபவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இவையெல்லாம், பொறுமைக்கு எனக்குச் சரியான போதனைகளாக இருக்கின்றன. மோசமாகப் பொய் சொல்லுபவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் சிலர் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்பவர்களாகவும் புத்திசாலிகளாகவும் இருக்கின்றனர். அவர்களோடு நான் வினையாடுகிறேன். நான் சொல்லிக் கொடுப்பதைவிட அதிகமாகவே நான் கற்றுக்கொள்ளுகிறேன். பள்ளிக்கூடத்திற்கு வருவோர் தொகை அடிக்கடி வித்தியாசப்படும். சில சமயங்களில் ஒரே ஒரு சிறுவனே வந்திருப்பான். பதினைந்து பேருக்குமேல் என்றும் வந்ததில்லை. பள்ளிக் கூடத்தை ஆரம்பித்துப் பத்து நாட்களே ஆகின்றன. எனக்கும் இது புதிது என்பதையும் உங்களுக்குக் கூறிக்கொள்ளுகிறேன். அதிகாலையில் நான் பள்ளிக்கூடத்தை ஆரம்பித்து விடுகிறேன். பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து ஒரு பர்லாங்கு தூரத்திலிருக்கும் ஹரிஜன தருமசாலையில் நான் தூங்குகிறேன். ஆகையால், நான் தூங்கும் அறை என்று நீங்கள் சொன்னாலும், வேறு பெயர் கொண்டு நீங்கள் சொன்னாலும், அதிலிருந்து நான் வெளியே வந்ததுமே என் வேலை ஆரம்பமாகிவிடுகிறது. ஹரிஜனங்கள் வசிக்குமிடத்திற்குப் போகும் வழியையெல்லாம், இரவில் மலஜலம் கழித்து ஒரே ஆபாசமாக்கிவிடுகிறார்கள். எனவே, கவனத்துடன் பார்த்துக்கொண்டு, கையில் துடைப்பத்துடன் சுத்தம் செய்துகொண்டே அங்கே போய்ச் சேருகிறேன். இதைக் கண்டு குழந்தைகளோ, அவர்களின் தாய்மார்களோ, என் கையிலிருந்து துடைப்பத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு, ரஸ்தா என்றிருக்கும் அந்த இடத்தைத் தாங்களே சுத்தஞ் செய்வது அற்புதமாக இருக்கிறது. இயல்பாக சில சமயங்களில் நான் அவர்களுடைய வீடுகளுக்குள்ளும் போகிறேன். இவ்வீடுகளில் அநேகம் இருட்டுப் பொந்துகள் போல் இருக்கின்றன. அவற்றில் தீப்பெட்டிக்குள் குச்சிகளைத் திணித்திருப்பதுபோல இவர்கள் வசிக்கிறார்கள். இவற்றையும் இன்னும் அநேகவற்றையும் நான் பார்த்து வருகிறேன். ஆனால், இப்போதைக்கு எதையும் சொல்லாமல் நான் வாயை மூடி வைத்திருக்கிறேன். ஏனெனில், அவர்களிடம் ஆதாரத்துடன் பேசக்கூடிய வகையில் தன்னலமற்ற சேவையிலும், அன்பிலும் தகுதியுள்ளவனாக நான் என்னை இன்னும் செய்துகொண்டு விடவில்லை. உண்மையில் சூரியனே நம் நாட்டில் மிகப் பெரிய தோட்டி. அப்படி இல்லாமலிருந்தால், ஹரிஜனங்கள் வசிக்குமிடங்களும், உயர்ந்த சாதியினர் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் வசிக்கும் பல இடங்களும், சுகாதாரக் குறைவான இடங்களில் வசித்துப் பழக்கப்பட்டவர்களுக்குக்கூட வசிக்கமுடியாத இடங்களாகிவிடும். இப் புதிய சேவையைச் செய்வதில் ஆனந்தமடைகிறேன். இச்சேவைக்கு என்னை ஆளாக்கியதற்காகக் கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன் என்று இப்பொழுது நான் கூறமுடியும். ஆனால், இவ்வேலைக்கு நான் புதியவன். எனக்குள்ள குறைபாடுகளையும் அறிவேன். அவை

களை வென்றுவிட முயன்று வருகிறேன். ஆகையால் ஆசிரமத்தில் பாடி வரும் அந்த அழகான கீதத்தை நான் அடிக்கடி பாடி வருகிறேன். 'வைஷ்ணவ நதீ தயோ தும்ரே.....' ('உண்மையான வைஷ்ணவனாக, கடவுளின் உண்மையான மனிதனாக இன்னும் நீ ஆகவில்லை.....' என்பது அதன் பொருள்) என்பதே அந்தக் கீதம். உண்மையான வைஷ்ணவனாவதற்குக் கடவுள் விதித்திருக்கும் நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றிவிட அவாவுகிறேன்."

புதிதாக வரும் ஹரிஜனச் சிறுவர்கள் எப்படி இருப்பார்கள் என்பதற்கு இது ஓர் உதாரணம் மட்டுமே. இக்குழந்தைகள் ஒவ்வொருவரும் சுத்தமாகவும், நல்ல முறையிலும் வாழக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று நாம் விரும்புகிறோம். எல்லோருக்குமான பொதுப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அவர்கள் போக வேண்டும் என்றும் விரும்புகிறோம். ஆகையால், நாம் யோக்கியமாகக் காரியம் செய்வதாயிருந்தால், அவர்களைத் தயார் செய்யும் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்கள் முற்றிலும் அத்தியாவசியமாகும்.

— 'ஹரிஜன்' - 4-3-1933

3

ஹரிஜனங்களுக்குப் படிப்பு

நடுத்தரப் படிப்பையும், கல்லூரிப் படிப்பையும்விட ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடப் படிப்பு அநேக விஷயங்களில் அதிகக் கஷ்டமானதாகவே இருக்கிறது. அதிலும் ஹரிஜனங்களின் படிப்பு எல்லாவற்றையும்விட அதிகக் கஷ்டமானதாக இருக்கிறது. நயமல்லாததாகவே இருந்தபோதிலும், ஹரிஜனல்லாத குழந்தை கொஞ்ச அளவு வீட்டுப் பண்பாட்டையும் பெறுகிறது. சமூகம் ஒதுக்கித் தள்ளிவைத்திருப்பதால் ஹரிஜனக் குழந்தைக்கு அது இல்லை. எல்லா ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களும் உடனேயோ, சீக்கிரத்திலேயோ ஹரிஜனக் குழந்தைக்குத் திறந்துவிடப்பட வேண்டும். சீக்கிரமே திறந்துவிடப்பட்டுவிட வேண்டும் என்பது தான் என் அபிப்பிராயம். அப்படி எல்லா ஆரம்பப் பாடசாலைகளும் ஹரிஜனக் குழந்தைகளுக்குத் திறந்துவிடப் பட்டுவிட்ட போதிலும், நிரந்தரமான குறைபாட்டினால் அவர்களுக்குச் சங்கடம் இல்லாமல் இருக்க வேண்டுமானால், முதலில் அவர்கள் படிப்பதற்குப் பள்ளிக்கூடங்கள் அவசியமாகும். இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் ஹரிஜன சேவா சங்கத்தின் ஆதரவில் நடத்தப் பட்டு வரும் பல பள்ளிக்கூடங்களிலும், இந்த ஆரம்பப் பயிற்சியைக் கண்டுபிடித்து அதைப் பரீட்சித்துப் பார்க்கலாம். நல்ல பழக்கம், நல்ல பேச்சு, நல்ல நடத்தை ஆகியவைகளை ஹரிஜனக் குழந்தைகளுக்குப் போதிப்பது இந்த ஆரம்ப பயிற்சியில் அடங்கியிருக்கவேண்டும். ஒரு ஹரிஜனக் குழந்தை எப்படியோ உட்காருகிறது; எப்படியோ உடையும் அணிந்துகொள்ளுகிறது. அதன்

கண்கள், பற்கள், தலை மயிர், நகங்கள், மூக்கு ஆகியவைகளில் ஒரே அழுக்காக இருக்கிறது. குளிப்பது என்பது இன்னது என்பதே அநேக குழந்தைகளுக்குத் தெரியாது. 1915-இல் தரங்கம் பாடியில் ஒரு ஹரிஜனச் சிறுவனைப் பார்த்து அவனை அப்பொழுது ஆசிரமம் இருந்த இடமான கோச்சராப்புக்குக் கொண்டுபோன போது, நான் என்ன செய்தேன் என்பது எனக்கு நினைவிருக்கிறது. இவனுக்கு ஷுவரம் செய்யும்படி செய்தேன். பிறகு அவனை நன்றாகக் குளிப்பாட்டி அவனுக்குச் சாதாரண வேட்டியும் சட்டையும் தொப்பியும் கொடுத்தேன். பண்பாடுள்ள வீட்டுக் குழந்தைக்கும் இவனுக்கும் சில நிமிஷங்களில் எந்த வித்தியாசமும் தெரியாதபடி ஆகிவிட்டது. இவனுடைய தலை, கண்கள், காதுகள், மூக்கு முதலியன நன்றாகச் சுத்தம் செய்யப்பட்டன. எப்பொழுதும் அழுக்கு சேர்ந்திருந்த இவன் நகங்களை வெட்டிவிட்டு அவை சுத்தஞ் செய்யப்பட்டன. அவன் கால்கள் தூசு படிந்திருந்தன. அவற்றையும் நன்றாகத் தேய்த்துச் சுத்தம் செய்தார்கள். அவசியமானால், பள்ளிக்கூடம் போகும் ஹரிஜனக் குழந்தைகளுக்குத் தினந்தோறும் இத்தகைய காரியங்களையெல்லாம் செய்ய வேண்டும். சுத்தமாக இருப்பதைக் குறித்து முதல் மூன்று மாதங்கள் போதிப்பதைக் கொண்டே அவர்களுடைய பாடம் ஆரம்பமாக வேண்டும். சரியாகச் சாப்பிடுவது எப்படி என்பதையும் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். என்றாலும், இதை நான் எழுதும்போது, ஒரிஸ்ஸாவில் எனது நடை யாத்திரையின்போது நான் கண்டதை நினைவுபடுத்திக் கொள்ளுகிறேன். சில கட்டங்களில் சாப்பாடு போடப்பட்ட போது, ஹரிஜனச் சிறுவர்களும் முதியவர்களும், மற்றவர்களை விட அதிகச் சுத்தமாகச் சாப்பிட்டார்கள். மற்றவர்களோ, தங்கள் விரல்களையெல்லாம் அழுக்குப்படுத்திக்கொண்டதோடு கண்ட படியெல்லாம் சிதறடித்து அவ்விடத்தை அசிங்கப்படுத்திவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். ஹரிஜனங்களுக்குக் கலங்களில் மிச்சம் வைப்பதற்கு எதுவும் இல்லை. அவர்கள் சாப்பிட்ட கலங்கள் சுத்தமாக இருந்தன. ஒவ்வொரு வாய் உணவுக்கும் அவர்கள் விரல்களை நக்கிச் சுத்தமாக வைத்திருந்தனர். ஆனால், நான் விவரித்திருக்கிறபடி அவ்வளவு சுத்தமாக எல்லா ஹரிஜனக் குழந்தைகளும் சாப்பிட்டுவிடுவதில்லை என்பதை நான் அறிவேன்.

ஹரிஜனப் பள்ளிக்கூடங்களிலெல்லாம் இந்த ஆரம்பப் பயிற்சியை அளிப்பதானால், இது சம்பந்தமாக அவர்கள் மொழியில் பிரசுரங்கள் தயாரித்து, அச்சிட்டு அவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். பள்ளிக்கூடத் தணிக்கையாளர்கள், பள்ளிக்கூடங்களைத் தணிக்கை செய்யப்போகும்போது, இது சம்பந்தமாக உபாத்தியாயர்களையும் மாணவர்களையும் சோதித்துப் பார்த்து, இதில் அவர்கள் எவ்வளவு முன்னேறி யிருக்கிறார்கள் என்பதற்கு முழு அறிக்கைகளை அனுப்பவேண்டும்.

ஆசிரியர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலும், இப்பொழுதிருக்கும் ஆசிரியர்களுக்குப் பயிற்சி அளிப்பதிலும் அதிகக் கவனஞ்

செலுத்த வேண்டியது இவ்வேலைத் திட்டத்திற்கு அவசியமாகிறது. ஹரிஜன சேவா சங்கம், தன் பராமரிப்பிலிருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான ஹரிஜனச் சிறுவர்களுக்குத் தனது கடமையைச் சரிவர நிறைவேற்ற வேண்டுமானால், இவை யாவும் கவனிக்க வேண்டியவைகளே.

—‘ஹரிஜன்’ - 18-5-1935

4

ஹரிஜனங்களுக்கு மாதிரிப் பள்ளிகள்

ஹரிஜன சேவா சங்கத் தலைவர் சேத் கனஷியாம்தாஸ் பிர்லா பின் வருமாறு எழுதுகிறார் :

“ஹரிஜனச் சிறுவர்களுக்கு மாத்திரமே என்றில்லாவிட்டாலும், முக்கியமாக அவர்களுக்குப் படிப்பளிப்பதற்காக, மாணவர்கள் அங்கேயே தங்கிப் படிக்கும் சில பள்ளிக்கூடங்களை ஆரம்பிப்பது என்று யோசித்து வருகிறோம். இதுவரை ஹரிஜன மாணவர் விடுதிகளைப் பற்றியோ, பள்ளிக்கூடங்களைக் குறித்தோ நாம் பேசியபோதெல்லாம், போதிய படிப்பில்லாத, போதுமான சம்பளம் கொடுக்காத உபாத்தியாயர்களையும், வார்டன்களையும் கொண்டு, அரைப் பட்டினி கிடக்கும் மாணவர்களுக்காக நடத்தப்படும் பள்ளிக்கூடங்கள், மாணவர் விடுதிகளைக் குறித்தே எண்ணி வந்தோம். ஹரிஜனங்களையோ, ஏழைப் பெற்றோர்களின் குழந்தைகளையோ இத்தகைய மலிவான ஸ்தாபனங்களில் நாம் படிக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கும் வரையில், அவர்களுக்குத் தீமையாக இருந்துவரும் தாழ்வு மனப்பான்மையை அவர்கள் விட்டொழிக்கும் படி செய்வதில் நாம் வெற்றிபெறவே முடியாது. தகுதியைப் பெறாத, போதிய சம்பளம் பெறாத இந்த ஆசிரியர்களிடமிருந்து அவர்கள் என்ன கற்றுக் கொள்ள முடியும்? மற்றச் சிறுவர்களுடன் கூடிப் பழகுவதற்கு இச்சிறுவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பமே இல்லை. ஏழைகளுக்கும் பணக்காரர்களுக்கும், ஹரிஜனங்களுக்கும் உயர்சாதி ஹிந்துக்கள் என்பாருக்கும் இவ்விதம் கூடிப் பழகுவதற்கு வசதியில்லாது போவதால் ஏற்படும் தீமை பரஸ்பரம் இரு தரப்பாருக்கும் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் மாணவர்கள் குடியிருந்து படிக்கும் பள்ளிக்கூடங்கள் சிலவற்றைத் திருப்தியான சூழ்நிலையில் ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று யோசனை கூறுகிறேன். சிறந்த முறையில் நடத்தப்படும் பொதுப் பள்ளிக்கூடத்துடன் ஒப்பிடும் வகையில் இப் பள்ளிக்கூடங்கள் தகுதிவாய்ந்தவைகளாக இருக்க வேண்டும். இத்தகைய பள்ளிக்கூடங்கள் சிலவற்றைப் பரீட்சார்த்தமாக நாம் ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

“அவற்றிற்கு மெட்ரிகுலேஷன் தகுதி இருப்பதோடு ஒரு பல்கலைக் கழகத்துடன் இணைக்கப்படுவதாகவும் இருக்க வேண்டும். உண்மையில் அவை பெரும்பாலும் மாணவர்கள் தங்கிப் படிக்கும் பள்ளிக்கூடங்களாக இருக்க வேண்டும். மாணவர்களை நேரடியாகக் கவனித்துக் கொள்ளுவது இதில் முக்கியம். தாய்மொழியின் மூலம் கல்வி போதிக்க வேண்டும். இரண்டாவது

மொழியாக ஆங்கிலம் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும். மாணவர்கள் இக் கல்வியைப் பெற்று வரும்போது, அவர்களுடைய படிப்புக்குப் பயனளிக்கக் கூடிய வகையில் பயனுள்ள கைத்தொழில்களையும் அவர்களுக்குப் போதிக்க வேண்டும்.

“இப்படிப்பைப் பூரணமானதாகவும் தன்னிறைவுள்ளதாகவும் செய்வதற்கு, மெட்ரிகுலேஷன் பரீட்சைக்கு வேண்டியதைவிட மேலும் இரண்டு வருடங்கள் அதிக காலம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். மெட்ரிகுலேஷன் படிப்புக்கு வேண்டியதல்லாமல் மேலும் அதிகப் பயிற்சியை மாணவர்கள் பெறுவதற்கு இந்த இரண்டு ஆண்டுகளைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

“மூன்று கைத்தொழில்களைச் சொல்லிக்கொடுப்பது என்று இருக்கிறோம். இவற்றில் ஒன்றை, ஒவ்வொரு மாணவரும் அவர்களிடப்பட்டி எடுத்துக் கொள்ளலாம். கீழ்க் கண்டவைகளே அக்கைத்தொழில்களாக இருக்கும்:

(1) பஞ்சைப் பட்டை போடுவது, நூற்பது, நெய்வது, சாயம் போடுவது, சலவை செய்வது; அல்லது (2) தச்சு வேலையும் கருமான் வேலையும்; அல்லது (3) காகிதம் செய்தல், புத்தகப் பைண்டு செய்தல், சாதாரண எழுத்துக் கோர்த்தல்.

“நல்ல தகுதிவாய்ந்த ஆசிரியர்கள் முதலியவர்கள் இருக்கும்படி செய்வதை முன்னிட்டு, நல்ல சம்பளத்தில் உயர்வான சிப்பந்திகளை நியமிப்பது என்று யோசிக்கப்படுகிறது. கல்லூரிப் படிப்பு இல்லையே என்ற குறை மாணவர்களுக்குத் தோன்றாமலிருக்க வேண்டும் என்பதே இதில் அடங்கிய நோக்கமாகும். அத்தகைய கல்லூரிப் படிப்பிற்கும் தடை இருக்காது. இப் படிப்பு முடிந்த பிறகு மாணவர்கள் கௌரவமான ஜீவனோபாயத்தைத் தேடிக்கொள்ளுவதற்கு எவ்விதத்திலும் கஷ்டப்படமாட்டார்கள் என்றும் நம்பப்படுகிறது. போர்டின் கீழேயே இருந்துவிட விரும்புவோருக்கு வேலை கொடுப்பதும் போர்டின் கடமையாகும்.

“பல்கலைக் கழகப் படிப்புடனும், கைத்தொழில் பயிற்சியுடனும் பொது அறிவையும் சுகாதாரத்தையும் விருத்தி செய்து கொள்ளும் விஷயத்திலும் விசேஷ கவனம் செலுத்தப்படும். சங்கீதம், விளையாட்டுக்கள், தேகப் பயிற்சிகள், குதிரை சவாரி, நீச்சல் முதலியனவும் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும். சமய, அல்லது ஒழுக்கப் பயிற்சியையும் புறக்கணித்து விடக்கூடாது. ஹிந்து தரும சம்பந்தமாகவும், நமது சொந்த கலாசாரத்தின் விசேஷமான அழகுகள் பற்றியும் நல்ல ஞானம் இருக்கும்படி செய்வதோடு எல்லா, மதங்களையும் சமமாக மதிக்கும் மனம் உண்டாகும்படியும் செய்யப்படும்.

“இப் பள்ளிக்கூடங்களில் பாதி மாணவர்கள் ஹரிஜனங்களாக இருப்பார்கள். இவர்களுக்குக் கல்வியும், சாப்பாடும், இருக்க இடமும் இனமாக அளிக்கப்படும். மற்றொரு பாதியான சாதி ஹிந்துச் சிறுவர்களுக்குக் கட்டணம் வசூலிக்கப்படும்.

“நல்ல உயர்நிலைப் பள்ளியைக் குறித்து நான் கொண்டிருக்கும் கருத்தின் சுருக்கமான விவரம் இது. ஆனால், இதைக் குறித்து எங்களிடையே அபிப்பிராய பேதங்கள் இருக்கின்றன. மெட்ரிகுலேஷன் படிப்பு முறை ஏன் இருக்க வேண்டும் என்று சிலர் கூறுகின்றனர். மற்றவர்களோ, அதிகச் செலவாகக் கூடியதான படிப்பை மேற்கொள்வது தவறான உதாரணமாகி

விடுமுகையால், அதை நாம் மேற்கொள்ளக்கூடாது என்கிறார்கள். தகுதியை அதிகமாகப் பெற்றவர்கள், வாழ்க்கைக்குப் போதுமானதை மாத் திரம் வாங்கிக் கொண்டு, தியாக உணர்ச்சியின் பேரில் வேலை செய்ய முன் வருவார்களானால், அத்தகையவர்களை நியமித்துக்கொள்ளலாம் என்று விவாதிக்கப்படுகிறது. அதாவது, எளிய தியாக வாழ்க்கையை நடத்தத் தயாராக இருக்கும் ஆசிரியர்களைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு இத்தகைய பள்ளிக்கூடங்களில் இடமில்லை என்பது அவர்களுடைய அபிப்பிராயம். மேலான தன்னலத் தியாகத்தை மேற்கொண்ட ஆசிரியர்களைக் கொண்டதாக இல்லாத பள்ளிக்கூடங்களை ஆரம்பிப்பதைவிட, ஆரம்பிக்காமலிருந்து விடுவதே மேல் என்று சொல்லும் அளவுக்குக்கூட சிலர் போய்விடுகின்றனர்.

“இவை யாவும் அனுபவ சாத்தியமல்லாதவை என்று நான் கருதுகிறேன். இதற்கு என்னுடைய வாதங்களைக் கூற வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அவை நன்றாகத் தெரிந்தவை. இவ்விஷயத்தில் உங்கள் கருத்து என்ன என்பதை அறிவிப்பீர்களா?”

சேத் கனஷியாம்தானின் திட்டத்தை நான் மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன். இதை எதிர்த்துக் கூறப்படும் வாதங்கள், கொள்கையைவிட எச்சரிக்கையை அடிப்படையாகக்கொண்டே சொல்லப்படுகின்றன. ஹரிஜன போர்டினிடமிருக்கும் சொற்ப நிதியைக் கொண்டே இத்திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதாக இருந்தால், எதிர்ப்பாளர்களையே நானும் ஆதரிப்பேன். ஆனால், மாதிரிக்காக நடத்தப்படும் இப்பள்ளிக்கூடங்கள், இவை முற்றிலும் வேலை செய்வதற்குப் போதுமானவகையில் பெறப்படும் விசேஷப் பண உதவியைக்கொண்டே நடக்கும் என்று கருதுகிறேன். நான் இருபது ஆண்டுகள் தென்னாப்பிரிக்காவில் வசித்திருக்கிறேன். அங்கே ஒவ்வொரு இந்தியரும் பறையராகவே நடத்தப்படுகிறார்கள். ஆகையால், இயற்கையல்லாத இவ்வகையில் நடத்தப் படுவதால் மனம் எவ்வளவு உணர்ச்சி யற்றதாக ஆகிறது என்பதை நான் அறிவேன். உணர்ச்சியை நான் என்றும் இழந்து விடவில்லையெனினும் எனது நிதானத்தை நான் திரும்பவும் அடைவதற்குக் கொஞ்ச காலம் ஆயிற்று. பொதுவாக ஐரோப்பியர்களுக்கு மத்தியில் என்னை நான் ஒரு விசித்திரமான பிறவியாகவே உணர்ந்தேன். இந்தியாவில் ஹரிஜனங்களின் கஷ்டம் அதைவிட இன்னும் மோசமானதாக இருக்கிறது. தென்னாப்பிரிக்க இந்தியரைவிட இன்னும் அதிக அறியாமையிலும், அதிக ஏழ்மையிலும் ஹரிஜனங்கள் இருந்து வருவதே இதற்குக் காரணம். ஆகையால், இந்த இரட்டை மனோபாவங்களை உடைத்தெறிய வேண்டுமானால், பணம் படைத்த பள்ளி மாணவருக்குக் கிடைப்பதை விட எந்த வகையிலும் குறைவானதாக இல்லாத சூழ்நிலையில் பல ஹரிஜன வாலிபர்களை நாம் வளர்க்க வேண்டும். தங்கள் வேலைக்கு வேண்டியதைவிட அதிகமான தகுதியைப் பெற்ற குமாஸ்தாக்களையோ, தங்களை யாரும் குமாஸ்தாக்களாக வைத்துக்கொள்ளாததால் இயற்கையாகவே அதிருப்திகொள்ளுகிறவர்களையோ உற்பத்தி செய்துகொண்டு போவதை நோக்கமாகக்கொண்டதல்ல இங்கே ஆராயப்படும் திட்டம். இத்திட்ட

டத்தின்படி கல்வி பெறும் மாணவர்கள், மெட்ரிகுலேஷன் படிக்கும் மற்றவர்களைவிட எவ்விதத்திலும் குறைந்த ஞானமுள்ளவர்களாக இருக்க மாட்டார்கள். ஆனால், இவர்களுடைய உடல் நன்றாகக் கவனிக்கப்பட்டு இவர்களுடைய, கைத்திறன்களும் முற்றிலும் விருத்தியடைந்திருக்குமாகையால் அவர்கள் மேலான நிலையில் இருப்பார்கள். இவர்களுடைய எதிர்காலமும் நிச்சயம் நன்றாக இருக்கும். இவர்களுக்குத் தன்னம்பிக்கை இருக்கும். இவர்கள், தங்களுடைய உற்றார் உறவினரிடமிருந்து பிரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கமாட்டார்கள். இதற்கு மாறாக, இவர்கள் தங்கள் சகோதர ஹரிஜனங்களுக்குச் சேவை செய்து, தாங்கள் பெற்ற போதனையின் பலனை அவர்களுக்கு அளிப்பவர்களாக இருப்பார்கள்.

இப்பொழுதுள்ள கல்வி முறைக்கு எதிராக நான் பேசியும் எழுதியும் வந்திருப்பதால், நான் இவ்விதம் கூறுவது முன்னுக்குப்பின் முரணாக இருக்கிறது என்று ஆட்சேபிக்கப்படலாம். அத்தகைய ஆட்சேபம் மேலெழுந்தவாரியானதாகவே இருக்கும். பயிற்சி, தாய் மொழியிலேயே இருப்பதுடன், இதில் படிப்பவர் சுயேச்சையாக, நல்ல வாழ்க்கையை நடத்துவதற்குக் கைத் தொழிலும் இதில் போதிக்கப்படுவதால், முதலாவதாக இக் காலப் படிப்பிலிருக்கும் மோசமான அம்சம் இதில் இல்லாது போய்விடுகிறது. இரண்டாவதாக, நல்ல முறையில் படிப்பைப் பெறக்கூடிய வசதியுடன் இருப்பவர்களுக்குப் பொருத்தமான ஓர் ஆட்சேபம், தங்களிஷ்டம் போல் படிப்பதற்கு வசதியே இல்லாதவர்கள் விஷயத்தில் பொருந்தாது. ஹரிஜனங்கள் அல்ல என்ற காரணத்தினாலேயே ஆயிரக்கணக்கான மற்ற சிறுவர்கள் பெற்று வரும் கல்வியைத் தாங்கள் பெற முடியவில்லையே என்று ஹரிஜன மாணவர்கள் மனம் குமுறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஹரிஜனங்களல்லாத வாலிபர்கள் செய்வது தவறானது, ஆகையால், சேத் கனஷியாம்தாஸ் தமது கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கும் மோசமான நிலையிலுள்ள பள்ளிக்கூடங்களைக்கொண்டு தான் அவர்கள் திருப்தியடைந்திருக்க வேண்டும் என்று ஹரிஜனச் சிறுவர்களிடம் விவாதித்து அவர்களை நான் அவமதிக்க மாட்டேன். இவருடைய திட்டத்தை மாத்திரமே நான் ஆதரிக்கிறேன். இவருக்கு எல்லா வெற்றியும் உண்டாக வேண்டும் என்று வாழ்த்துகிறேன். இத்திட்டம் எவ்வளவுக்கு சீக்கிரத்தில் ஆரம்பிக்கப்படுகிறதோ அவ்வளவுக்கு ஹரிஜனங்களுக்கு நல்லது; இந்தியாவுக்கும் நல்லது. தீண்டாமை பூதத்தை ஒழிப்பதற்கு இப்பள்ளிக்கூடங்கள் சக்தி வாய்ந்த ஆயுதங்களாக இருக்கும்.

ஹரிஜனங்களுக்கு மேல் படிப்பு

ஹரிஜனங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, சாதி ஹிந்துக்கள் மேல் படிப்பை அளிப்பது சம்பந்தமாக ஸ்ரீ டேவிட் வகுத்திருக்கும் திட்டத்தை, தீண்டாமை ஒழிப்பில் அக்கறையுள்ளவர்கள் எல்லோரும் அறிந்திருப்பார்கள் என்றே நம்புகிறேன். இத்திட்டத்தைத் தீண்டாதார் ஊழியர்கள் சங்கத்தினர் உற்சாகமாக ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு, கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்னால், அது பம்பாய்ப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாயிற்று. “இந்நாட்டில் சாத்தியமான சிறந்த மேல் படிப்பை (நுட்பப் பயிற்சி உள்பட) பல தீண்டாதார்கள் பெறும்படி செய்வது தான் இதன் நோக்கம்” என்று ஸ்ரீ டேவிட் கூறுகிறார். “இதன்படி, இந்தியா முழுவதிலும் இருக்கும் பணக்கார சாதி ஹிந்துக்கள், குறைந்தது தலைக்கு ஒரு ‘தீண்டாதார்’ வீதம், ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் படிக்கவைக்கும் செலவை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். தேர்ந்தெடுக்கப்படும் மாணவர்களுக்கு, உபகாரச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும். பள்ளிக்கூடச் சம்பளம், புஸ்தகங்கள், குறைந்த வகையில் வாழ்க்கைச் செலவு ஆகியவை சேர்ந்தே இச் செலவு” என்கிறார். ஒரு ஹரிஜனுக்குக் கல்லூரிப் படிப்புக்கு வருடத்திற்கு ரூ. 500 ஆகும் என்றும், உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்புக்கு அதில் பாதி ஆகும் என்றும் ஸ்ரீ டேவிட் நினைக்கிறார். இதற்குப் பணவுதவி செய்கிறவர்கள், சாத்தியமான இடங்களில், மொத்தமாக ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஆகும் செலவைக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று அவர் யோசனை கூறுகிறார்.

“படித்த ஹரிஜனங்களின் சுயமதிப்பை வளர்ப்பதற்காக ஒன்று செய்ய வேண்டும். இவ்விதம் பணவுதவியைப் பெற்றுப் படிக்கிறவர், அப்பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடும் நிலைமை வந்ததும் திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்றும் எதிர் பார்க்கப்படுகிறது என்று விதித்துவிட வேண்டும். இவ்விதம் செய்தால், இத்திட்டத்தின்படி படிக்கும் மாணவர், தான் படிக்கக் கடன் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதே யன்றித் தனக்குக் கொடுக்கப்படுவது இனம் அல்ல என்பதை உணர்வார்” என்று ஸ்ரீ டேவிட் கூறுகிறார். அநேக மாணவர்கள், இக்கடனைத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுவார்களானால், இதற்கென்று நிரந்தரமான ஒரு நிதியையே வைத்துவிடலாம் என்றும் அவர் எதிர்பார்க்கிறார்.

இதற்கென்று மாகாணங்களில் கமிட்டியையோ, கமிட்டிகளையோ அமைக்க வேண்டும் என்று ஸ்ரீ டேவிட் யோசனை கூறுகிறார். படிப்பதற்கு மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் விதிகளை இக்கமிட்டி தயாரிக்கும். இத்தகைய கமிட்டி, அல்லது கமிட்டிகளின் சிபாரிசைப் பொறுத்தே நன்கொடைகள் பட்டு

வாடா செய்யப்படும் என்கிறார். இத்திட்டம் நிறைவேற்றப் பட்டுவிடுமானால், இதனால் முக்கியமான, நிரந்தரமான பலன் ஏற்படுவதோடு ஹரிஜனங்களில் கொஞ்ச காலத்திற்குள் அநேக வக்கீல்கள், ஆசிரியர்கள், டாக்டர்கள், இஞ்சினியர்கள் ஆகியோர் பலர் இருக்கும்படி செய்வது எளிது என்றும் அவர் நிச்சயமாகக் கூறுகிறார். ஹரிஜனங்களில் இப்படிப்பட்டவர்கள் பலர் இருப்பது, ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தினரின் அந்தஸ்தை உயர்த்துவதற்கு அதிக உதவியாக இருக்கும். அவர் மேலும் கூறுவதாவது: “இத்திட்டம், அபிப்பிராய பேதத்திற்கு இடமில்லாத வகையில் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், அதிகமானவர்களின் ஆதரவு கிடைப்பதற்கு இடமிருக்கிறது. தீவிரமான சனாதனிகளின் ஆதரவையும் இத்திட்டம் பெற வேண்டும்.....தீண்டாதார் சம்பந்தமாகத் தங்களுக்குள்ள நல்லுணர்ச்சியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுவதற்குச் சாதி ஹிந்துக்களுக்கு இது கைமேல் இருக்கும் ஒரு நல்ல வாய்ப்பாகும்.”

ஸ்ரீ டேவிட் நம்புவதைப் போன்றே ‘தீவிரமான சனாதனிகள்’ ஆதரிப்பார்கள், எப்படியும் இது தாராளமான ஆதரவைப் பெறும் என்று நானும் நம்புகிறேன். மத்திய போர்டோ, பம்பாய் போர்டோ, ஏதாவது உதவித் தொகையைப் பெற்றிருக்கின்றனவா என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஒரு சிறு கமிட்டியை அமைக்க வேண்டும். சாத்தியமானால் அதிலிருந்து வேலை செய்ய ஒரு சனாதனியையும் சேர்த்துக்கொண்டு விதிகளை அமைத்து, உபகாரச் சம்பள உதவியைப் பெற வேண்டும். இதுபோல் இதுவரை செய்யாதிருந்தால், இனியாவது செய்யும்படி பம்பாய் போர்டுக்கு யோசனை கூறுகிறேன்.

ஐந்து வருடச் செலவுக்கு என்று ரூ. 2,500 அல்லது ரூ. 1,250 கொடுக்கக் கூடியவர்கள் ஆயிரம் பேரைப் பெறுவதே மிகவும் சரியான காரியம். ஸ்ரீ டேவிட் திட்டத்தின் உணர்ச்சி இருந்தால் போதும்; திட்டம் அப்படியே முற்றும் அனுசரிக்கப்படவேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. குறிப்பிட்ட ஹரிஜனச் சிறுவர்களும் சிறுமிகளும், மேல் படிப்பைப் பெறுவதற்காகச் சாதி ஹிந்துக்களிடமிருந்து ஒரு நல்ல தொகையை வசூலிக்க வேண்டும் என்பதுதான் திட்டத்தின் முக்கியம்சம். ஆகையால், இத்திட்டத்திற்குப் பணவுதவி செய்யுமாறு அழைக்கிறேன். உதவி செய்தவர்களின் விவரம் இப்பத்திரிகையில் அறிவிக்கப்படும். முதல் முழு சந்தாவும் கிடைத்தவுடனே, ஹரிஜன மாணவரைத் தேர்ந்தெடுக்குமாறு மத்திய போர்டுக்கு அறிவிப்பேன். எந்த மாகாண ஹரிஜனச் சிறுவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்று, பணவுதவி செய்பவர் கூறலாம். இல்லாவிடில் அவர்களே மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டு, அம்மாணவருக்குப் பணத்தைப் பட்டுவாடா செய்து கவனித்துக்கொள்ளும்படி மத்திய போர்டுக்கோ, மாகாண போர்டுக்கோ அறிவித்துப் பணத்தை அனுப்பலாம்.

எந்தப் படிப்பு தேவை?

நூற்றுக்கு அதிகமான ஹரிஜன ஊழியர்களுடன் காந்திஜி ஒன்றரை மணி நேரத்திற்கு அதிகமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அவரிடம் வழக்கமாகவுள்ள பொறுமையுடன் எல்லாவிதமான கேள்விகளுக்கும் பதில் கூறினார். ஹரிஜன ஊழியர்கள் கிராமங்களில் போய் தங்கி, அங்கே சாதி ஹிந்துக்களிடையேயும், ஹரிஜனங்களிடையேயும் வேலை செய்ய வேண்டும் என்பதே காந்திஜியின் பதில்களில் கண்ட முக்கியமான கருத்தாகும்.

“படித்துப் பட்டம் பெற்றவர்களிடையே வேலையில்லாத திண்டாட்டம் கடுமையாக இருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது பி.ஏ.க்களாகவும், எம்.ஏ.க்களாகவும் ஆகும்படி ஹரிஜனச் சிறுவர்களை உற்சாகப்படுத்துவது சரியா? இவர்கள் தொழில் நுட்பக் கல்வியைப் பெறுவது நல்லதல்லவா?” என்று ஒரு ஹரிஜன் கேட்டார்.

இதற்குக் காந்திஜி கூறியதாவது: “கைத்தொழில் கல்வியில் சாதி ஹிந்துக்களுக்கு ஆர்வம் ஏற்படுவதற்கு முன்னால் ஹரிஜனச் சிறுவர்கள் தொழில் நுட்பக் கல்விக்குப் போவார்கள் என்று எதிர்பார்ப்பது கஷ்டம். வெறும் பள்ளிப் படிப்பு சாதி ஹிந்துக்களுக்கு இப்பொழுது நல்லதாக இல்லை. என்றாலும், அப்படிப்பினால் ஹரிஜனங்களுக்கு நன்மை இருப்பதற்கும் சாத்தியம் உண்டு. உதாரணமாக, டாக்டர் அம்பேத்காரை பிராம் மணர் என்றே நான் வெகு காலம் நினைத்து வந்தேன். அறிவிலும் ஆற்றலிலும் நம்மில் மேலானவர்களாக இருப்பவர்களுக்கு இணையானவர் அவர். அத்தகைய சிறப்பான நிலையிலிருப்பது, சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாத வகையில் ஹரிஜனங்களுக்குப் பயனுள்ளதே. தொழில் கல்வியில் எனக்கு முழு நம்பிக்கை உண்டு. ஏராளமான ஹரிஜன மாணவர்கள் அக்கல்வியில் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்றே நான் விரும்புகிறேன். கைத்தொழில் படிப்புடன் பள்ளிப் படிப்புக்கும் நாம் அவர்களை உற்சாகப்படுத்த வேண்டும். கைத்தொழில் கல்வியின் தத்துவத்தை உபதேசம் செய்ய வேண்டியது ஹரிஜனங்களின் வேலை. பூக்கர்டி. வாஷிங்டன்* உலகப் பெரியார்களில் ஒருவர் என்று நான்

* பூக்கர்டி. வாஷிங்டன் பெர்ரோ வாஷிங்டன் பிரபலமான அமெரிக்க நீக்கிரோ கல்வியாளர். அலபாமாவில் டஸ்கோகி இன்ஸ்டிடியூட்டிற்குப் பிரின்ஸிபாலாக இருந்தார். 1881 முதல் அவர் இறக்கும் வரையில் நீக்கிரோக்களின் கல்விக்கு அதுவே மிகப் பெரிய கல்வி ஸ்தாபனமாக இருந்தது. நீக்கிரோவருக்கும் வெள்ளையருக்கும் நல்லுறவு ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காக அவர் இடைவிடாது பாடுபட்டார். ‘அடிமையிலிருந்து மேலே’ என்ற அவருடைய சுயசரிதை மாத்ரமேயன்றி அநேக நூல்களையும் அவர் எழுதியிருக்கிறார். இவர் 1858-இல் பிறந்து 1915-இல் காலமானார்.

அமெரிக்காவில் நீக்கிரோக்கள் அடிமைகளாக வைக்கப்பட்டிருந்த காலத்தில் பிறந்தவர் பூக்கர்டி வாஷிங்டன். ஆகையால், அவருக்குப் படிக்கவே வசதி இல்லை. சிறு

கருதுகிறேன். அவருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றையும் அவர் செய்த வேலைகளையும் ஆராய்ந்து, அதிலிருந்து ஹரிஜனங்கள் உணர்ச்சியைப் பெறுவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.”

பொதுக் கிணறுகளிலிருந்து தண்ணீர் எடுக்க, தங்களுக்குள்ள உரிமையை ஹரிஜனங்கள் எப்படி நிலைநாட்டிக்கொள்ளுவது என்று கேட்டதற்கு, அவசியமானால் இதற்காக அவர்கள் போலீஸ் உதவியையும், கோர்ட்டு உதவியையும் பெற வேண்டும் என்று கார்த்திஜி கூறினார்.

வயதில் தனது வெள்ளைக்கார எஜமானப் பெண்ணுக்காக இவர் பள்ளிக்கூடத்துக்கு, அவளுடன் புத்தகங்களைத் தூக்கிச்செல்வார். மற்றவர்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பதைப் பார்த்துப் பொருமைப்படுவார். உள்ளே இவர் அனுமதிக்கவும் படுவதில்லை. பிறகு அமெரிக்காவில் அடிமை ஒழிக்கப்பட்ட பின்னர் நீக்கிரோவருக்கு என்று தனிப் பள்ளிக் கூடம் வைக்கப்பட்டும் இவர் பள்ளிக்கூடம் போக முடியவில்லை. ஏனெனில், இவர் பிழைப்புக்காக நாளொல்லாம் உப்புக் காய்ச்சும் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது. எனவே, தமக்கு இரவில் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க வாத்தியாருடன் ஏற்பாடு செய்துகொண்டார். பிறகு ஒரு பகல் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்தார். ஆனால், அது இவர் வேலை செய்யும் இடத்திற்குத் தூரத்தில் இருந்தது. ஆகையால், அதில் அதிக காலம் படிக்கவில்லை. பிறகும் இரவுப் பள்ளியிலேயே படித்தார். குழந்தைப் பருவத்தில் இவ்விதம் அவர் படித்ததெல்லாம் இரவுப் பள்ளியிலேயே. பிறகு நிலக்கரி சுரங்கத்தில் வேலை செய்தார். அப்பொழுது ஹாம்டன் விவசாய இன்ஸ்டிடியூட்டைப் பற்றிக் கேள்வியுற்று 500 மைலுக்கு அப்பாலிருந்த அந்த ஸ்தாபனத்தில் படிக்கப் புறப்பட்டார். கையில் காசு இல்லாமல் படாதபாடுபட்டு அங்கே போய்ச் சேர்ந்தார். அந்த ஸ்தாபனத்தின் தலைமையாசிரியை முதலில் அவரைச் சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை. துடைப்பத்தைக் கொடுத்துப் பெருக்கச் சொன்னார். பூக்கர் அதையும் செய்து தனது திறமையைக் காட்டி சாப்பாட்டுக்கு அங்கேயே வேலை செய்து அப்பள்ளியில் சேர்ந்து படித்தார். இவ்விதம் படிப்புக்காக அவர் பட்ட சிரமம் கொஞ்சமல்ல. 1875-இல் ஹாம் டனில் சிறப்புடன் பட்டம் பெற்றார். திரும்பி வந்து நீக்கிரோக்களுக்குப் பள்ளிக்கூடம் வைத்துப் போதிக்க ஆரம்பித்தார். காலை 8 மணி முதல் இரவு 10 மணிவரை வேலை செய்து வந்தார். நீக்கிரோக்களின் கல்வி, சமூக முன்னேற்றத்திற்காக இவர் தமது வாழ்நாளெல்லாம் பாடுபட்டார்.

பகுதி பதினைந்து

தோட்டி வேலையும் மற்றத் தொழில்களும்

1

‘தீண்டாதார்’ தொழில்கள்

கேள்வி : ‘தீண்டாதார்’ இப்பொழுது செய்து வரும் தொழில் களைக்கொண்டே அவர்கள் தீண்டாதாராக நடத்தப்பட்டு வருவதால், இப்பொழுது அவர்கள் செய்து வரும் தொழில் களை விட்டுவிட வேண்டும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா ?

பதில் : ‘தீண்டாதார்’ இப்பொழுது செய்து வரும் தொழில் களையும் வேலைகளையும் விட்டுவிட வேண்டும் என்று நான் அவர்களுக்கு யோசனை கூறவில்லை.

[‘என் ஆன்மாவின் வேதனை’ என்ற நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது]

2

ஆசிரமத்தில் தோட்டி வேலை

தோட்டி வேலையில் எனக்குப் பிரியம் அதிகம். என் ஆசிரமத்தில் தோட்டி வேலை செய்கிறவர்களுக்குச் சுத்தத்தைச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்காகப் பதினெட்டு வயதுள்ள ஒரு பிராம்மண வாலிபர் தோட்டி வேலை செய்து வருகிறார். இந்த வாலிபர் சீர்திருத்தக்காரர் அல்ல. வைதிகக் குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர். தவறாமல் கீதை படித்து வருகிறார். பக்தியுடன் சந்தியாவந்தனமும் செய்து வருகிறார். சமஸ்கிருத சுலோகங்களை, என்னைவிட அவர் நன்றாக உச்சரிக்கிறார். அவர் பிரார்த்தனையை நடத்தும்போது, அவருடைய இனிய கீதங்கள் எல்லோரையும் பக்தி மயமாக உருக்கிவிடுகின்றன. ஆனால், துடைப்பத்தால் பெருக்கிச் சுத்தம் செய்வதிலும் தாம் திறமையைப் பெறுவதில், தாம் கற்றிருப்பவை பூரணமானவை ஆக

மாட்டா என்று அவர் உணர்ந்தார். ஆசிரமத்தைப் பெருக்கி யெடுப்பவர் தனது வேலையை நன்றாகச் செய்ய வேண்டுமானால், தானே அந்த வேலையைச் செய்து வழிகாட்டியாக இருக்க வேண்டும் என்றும் கருதினார்.

— 'எங் இந்தியா' - 4—5—1921

3

நாமே செய்துகொள்ள வேண்டும்

தீண்டாமை அடியோடு போய்விடும்போது, 'பங்கி'களுக்குச் சரியானபடி சம்பளம் கொடுத்து அவர்களை நன்றாகவும் நடத்தினால், சுகாதார வேலைகளைச் செய்ய அவர்கள் மறுத்துவிடுவார்கள் என்று பயப்படுவதற்கில்லை. இதைவிட மேலானது என்று இல்லா விட்டாலும், உலகத்தின் மற்றப் பகுதிகளில் சுகாதார வேலைகள் நன்றாகவே செய்யப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால், தீண்டாமையும், கேவலமாக மதிப்பதும் நீக்கப்பட்டு விட்ட பிறகு 'பங்கி'கள் தோட்டி வேலையைச் செய்ய மறுத்துவிடுகிறார்கள் என்றே வைத்துக்கொண்டால், அந்த வேலையை நாமே செய்வதற்குத் தயாராக இருக்க வேண்டும். தன் குழந்தையை அலம்பிவிடுவது ஒரு தாய்க்கோ, நோயாளியைச் சுத்தம் செய்துவிடுவது சம்பளத்திற்கு வைக்கப்படும் ஒரு நர்ஸுக்கோ எவ்விதம் பாவமான காரியமல்லவோ அதே போல, மற்றவர்களுக்காகச் சுத்தம் செய்வதில் பாவமோ, அவமானமோ எதுவும் இல்லை. தீண்டாமை ஒழிக்கப்படுவதில் அடங்கியிருப்பது இதுதான்.

— 'எங் இந்தியா' - 22—6—1921

4

செய்தாக வேண்டிய சீர்திருத்தம்

ஸ்ரீ கிராலால் ஏ. ஷா கீழ் வருமாறு எழுதுகிறார் :

“தனிப்பட்டவர்களும், குடும்ப வாழ்க்கையிலும் சுத்தமாக இருக்க வேண்டியதன் அவசியமே வற்புறுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இதையே, அன்றாட வாழ்க்கையில் அனுசரிக்க வேண்டியவைகளான நமது சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டிருக்கும் விதி முறைகள் காட்டுகின்றன. இக் காரியங்களில் அதிக முன்னேற்றமும் ஏற்பட்டு வந்திருக்கிறது என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. ஆனால், மக்கள் சேர்ந்து வாழும் போதும், இதை சுத்தம் அனுசரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் அதே போன்ற சிரத்தை எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. இதனால் தெரு சுத்தமாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் என்ன சிரத்தை

எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டுமோ அது இல்லாது போயிற்று. கிராமங்களிலே யன்றி நகரங்களிலும் குப்பைகளையும் ஆபாசங்களையும் கண்ட இடமெல்லாம் தெருக்களில் போட்டுவிடுகிறார்கள். தெருக்கள் சுத்தமாக இருக்க வேண்டுமே என்பதைக் குறித்து யாரும் கவலைப்படுவதில்லை.

“இந்த அசிரத்தை, தெருக்களைச் சுத்தம் செய்யும் வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களைப் பாதிக்கிறது. அத்தொழிலாளரின் நிலைமையைக் குறித்து யாருமே எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. அவ்வேலையைச் செய்வதால், இயல்பாகவே அத் தொழிலாளர் அசுத்தமானவனாகிறான். அவனுக்குக் கொடுக்கும் கூலியோ மிகக் குறைவு. எல்லோர் விஷயத்திலும் என்றில்லாவிட்டாலும் அநேகர் விஷயத்தில், அவர்கள் குளிப்பதற்குப் போதுமான தண்ணீரும் கிடைப்பதில்லை. இதன் பலனாக, அவன் வேலை செய்துவிட்டு வரும்போதும் அசுத்தமாகவே இருக்கிறான். அவனுக்கு உதவி செய்ய யாரும் முன்வராததால், எப்பொழுதுமே அசுத்தத்துடன் இருந்து வருவதில் திருப்தியடைந்து விடுகிறான். தலைமுறை தலைமுறையாக, இவ்விதமே நடந்து வந்திருப்பதால், சமூகத்தில் சேராமல் ஒரு தனி வகுப்பினர் இருந்து வருகிறார்கள். வேறு ஜீவனோபாயத்தைத் தேடிக்கொள்ளுவதற்கு வாய்ப்பு இல்லாததால், தனித் திருந்து ஏழ்மையிலும், கெட்ட பழக்க வழக்கங்களிலும், நோயிலும் வாழ வேண்டியவர்களாகிவிட்டனர்.

“சமூகத்திலிருக்கும் மற்ற வகுப்பினர், அவர்கள் செய்துவரும் வேலையைத் தாங்கள் செய்து கொள்ளத் தயாராக இல்லாததனாலேயே இவ்வகுப்பினர் இருந்து வருகிறார்கள். ஆகையால், இவர்கள் விஷயத்தில் தனக்குள்ள பொறுப்பைச் சமூகம் உணர்ந்து, இவர்களைத் தனியானவர்கள் என்று காண முடியாத வகையில் இவர்கள் சுத்தமாக இருப்பதற்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுத்து, மற்றவர்களுடன் கலந்து கொள்ளுவதற்கு இவர்களைத் தகுதியானவர்களாக்க வேண்டும். அப்படியானால் முதலாவதாக, இவர்கள் வேலை செய்யும் இடத்திற்குப் பக்கத்திலேயே இவர்கள் தங்களைச் சுத்தம் செய்துகொள்ளுவதற்குப் போதுமான தண்ணீர் வசதியைச் செய்துகொடுக்க வேண்டும். இரண்டாவதாக, இவர்கள் வேலை செய்யும் இடத்திற்கு அருகாமையில் இவர்கள் வேலைக்காகத் தங்கள் உடைகளை மாற்றிக்கொள்ளவும், வேலை முடிந்ததும் வேலைக்கான தங்கள் சாமான்களையும் உடைகளையும் வைத்துவிட்டுச் சுத்தமான உடையை மாற்றிக்கொள்ளுவதற்கும் வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். இதைச் செய்து, தொழிலாளர் சுத்தமாக இருப்பதற்கு உதவி செய்யப்படுவார்களானால், சுத்தம் தங்களுக்கு வழக்கமானதாகிவிடும் வகையில், அவர்கள் அபிவிருத்தி யடைந்துகொண்டே போவார்கள்.

“இது அவசியம் செய்தாக வேண்டிய சீர்திருத்தம். இதில் எல்லா வகுப்பினரும் சிரத்தை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். சமூகத்திலுள்ளவர்கள் எல்லோருக்காகவும் அவர் இவ் வேலையைச் செய்வதால் சமூகம் முழுவதுமே இச் சீர்திருத்தத்தின் பளுவை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதாவது, முனிசிபாலிட்டிகள், ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் முதலிய பிரதிநிதி ஸ்தாபனங்கள் இக் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும். அவை இல்லாத இடங்களில் அரசாங்கம் செய்ய வேண்டும். இக் கடமை நீண்ட காலமாகக் கவனிக்கப்படாமல் இருந்திருக்கிறது என்பது, இனியும் காலங் கடத்தாமல் இதை நிறைவேற்றியாக வேண்டும் என்பதற்கே சரியான வாதமாகும்.

“இச்சீர்திருத்தத்திற்குச் செலவு கொஞ்சமே. சமூகத்தின் நன்மைக்கு இதைச் செய்வது அவசியம் என்றால், இதற்கு வேண்டிய பணத்தைத் தேடித் தான் ஆகவேண்டும்.”

ஸ்ரீ ஷா கூறியிருக்கும் யோசனை, முனிசிபாலிடிகளும் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுமேயன்றித் தனிப்பட்டவர்களும் யோசிக்கத்தக்கதாகும். ஆனால், முக்கியமாக முனிசிபாலிடிகளும், ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுமே கவனிக்க வேண்டும். எல்லோரும் சேர்ந்திருக்கும் இடங்கள் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும் என்று எல்லோரும் வற்புறுத்தினால்தான் அத்தகைய இடங்கள் சுத்தமாக இருக்கும். பொதுக் கக்கூசுகளும், தனிப்பட்டவர்களின் கக்கூசுகளும், தெருக்களும் சுத்தமில்லாமல் இருந்து வருவதற்கு முக்கியமான காரணம், தீண்டாமைதான். ஆரம்பத்தில் தீண்டாமை, சுத்தத்தைப் பற்றிய ஒரு விதியாக இருந்தது. இந்தியாவுக்கு வெளியில் உலகத்தின் மற்றப் பகுதிகளில் அவ்விதமே இன்றும் இருந்து வருகிறது. அதாவது, அசுத்தமாயிருப்பவனும், அசுத்தமான பொருளும் தீண்டத்தகாதவை. ஆனால், அவனின், அப்பொருளின் அசுத்தம் போய்விட்ட பின்னர், அவனும் அப்பொருளும் தீண்டத்தகாதவை அன்று. ஆகையால், கக்கூசு சுத்தம் செய்யும் வேலையில் ஈடுபடுபவர், அவர் கூலி வாங்கும் ‘பங்கி’யாக இருந்தாலும், கூலி பெறாத ஒரு தாயாகவே இருந்தாலும், அசுத்தமான வேலையைச் செய்த பிறகு, அவர்கள் தங்களைச் சுத்தம் செய்து கொள்ளும் வரையில் அசுத்தமாக இருப்பவர்களே. ஒரு ‘பங்கி’யை என்றுமே தீண்டப்படாதவர் என்று கருதிவிடுவதற்குப் பதிலாக, அவரையும் ஒரு சகோதரராகவே பாவித்து, சமூகத்திற்காக அவர் செய்யும் அசுத்தமான வேலைக்குப் பிறகு அவர் சுத்தமாக வருவதற்கு வேண்டிய வாய்ப்பை அளித்தால், அந்தச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த மற்றவர்களைப் போன்றே, அவரும் சமூகத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுபவராக வேண்டும். ஆகையால், நகரசபைகள் இதில் முன்னோடிகளாகக் காரியங்களைச் செய்ய முடியும். ஆனால், நகர மக்கள் வற்புறுத்தினாலன்றி அவை செய்ய மாட்டா. நகர மக்களின் ஆன்மாக்களைத் தவிர நகரசபைகளுக்கு ஆன்மாவே இல்லை என்று சொல்லப்படுவது சரியே. ஆகையால், ஸ்ரீ ஷாவின் யோசனையைச் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் பின்பற்ற வேண்டும் என்று நான் சிபாரிசு செய்வதோடு, ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் தமது முழு கவனத்தையும் செலுத்தி வேலை செய்யுமாறும் அவருக்கு யோசனை கூறுகிறேன். அங்கே மக்களிடையேயும், அவர்களுடைய நகர சபையினிடமும் அவர் கிளர்ச்சி செய்ய வேண்டும். எனவே, பம்பாயில் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை வளர்ப்பதற்கு அவர் தமது சக்தி முழுவதையும் செலவிட்டும். அவர் அங்கேதான் வசிக்கிறார். அங்கே திட்டமான யோசனைகளைக் கூறிப் பல வார்டுகளிலிருக்கும் மக்களும் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்வாரானால், அவர் எடுத்துக் கொள்ளும் சிரமம் வெற்றியடைவதைக் காண்பார்.

இந்தக் கடையர்களுக்கும்கூட கதி மோட்சம்

இக்கட்டுரையின் தலைப்புக்கு ரஸ்கினின் இலக்கியச் சொற்றொடர் ஒன்றைத் திருடிக்கொள்ளத் துணிந்திருக்கிறேன். அவரோ, அச்சொற்றொடரைப் பைபிளிஸிருந்து திருடிக்கொண்டிருக்கிறார். நான் சொல்ல விரும்பும் முழுப் பொருளும், அதில் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக, அதில் 'கூட' என்ற சொல்லைச் சேர்த்திருப்பதோடு 'கடையர்' என்பதற்குப் பதிலாக 'கடையர்கள்' என்றும் பன்மையாக்கியிருக்கிறேன். ஏழைத் தோட்டி அல்லது 'பங்கி', ஓர் அம்சத்தில் குழந்தைக்குத் தாய் எப்படி முக்கியமானவளோ அதே போலச் சமூகத்திற்கு மிகவும் முக்கியமானவன்; சமூகத்தின் அத்தியாவசியமான உறுப்பினன். என்றாலும், இந்தத் தோட்டி அல்லது 'பங்கி'தான் ஹரிஜனங்களில் கடையனாக இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. தனது குழந்தைகள் சுத்தமாக இருப்பதற்கான காரியங்களைத் தாய் கவனித்து வருவதைப் போல, 'பங்கி', சமூகத்தின் சுகாதார வேலைகளைச் செய்து வருகிறான். இந்தத் தோட்டி வேலையை உயர் சாதியினர் தாங்களே செய்துகொள்ள வேண்டியிருந்தால், தனது வேலையைச் செய்வதற்காக, 'பங்கி' உடன்பட வேண்டியிருக்கும் அநேக முறைகள் வெகு காலத்திற்கு முன்னாலேயே ஒழிந்து போயிருக்கும். மதுரா தீண்டாமை எதிர்ப்பு போர்டு, அதன் முனிசிபல் போர்டுக்கு எழுதியிருக்கும் கடிதத்திலிருந்து கீழ்க்கண்ட விவரத்தைக் கொடுக்கிறேன் :

“தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த நமது சுகோதரர்களை, எவ்வளவு மோசமான அவமானத்திற்கும் துயரங்களுக்கும் ஆளாக்கி யிருக்கிறோம் என்பதைப்பற்றி நாம் அறிந்துகொள்ளவே இல்லை. ஓர் ஒல்லியான, வயதான, வலுவே இல்லாத பெண், ஒரு கூடை நிறைய மலத்தைத் தலையில் சுமந்து கொண்டு ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் நகரின் சந்துகளிலிருந்து மலத்தைக் கொட்டும் இடத்திற்குத் தூக்கிக்கொண்டு போகும் காட்சியைக் கண்டும் பரிதாபப்படாமல் இருப்பவன், கொஞ்சமும் இரக்கமற்றவனாகவே இருக்க வேண்டும். இது நீண்ட காலமாக இருந்து வரும் வழக்கமானாலும், இது மனிதத் தன்மையற்றது, கொடுமையானது; காட்டுமிராண்டித்தனமான காலத்திற்கு ஒரு நினைவுச் சின்னம். இது சுகாதாரக் கேடானதுமாகும். அக் கூடையை மூடாமலோ, அரைகுறையாக முடியோதான் கொண்டுபோகிறார்கள். பலத்த காற்று அடித்தால் அந்த ஆபாசம் அவ்வழியாகச் செல்வோர் மீதோ, கடைகளில் காட்சியாக வைத்திருக்கும் பலகாரங்கள், தின்பண்டங்கள் மீதோ விழுந்துவிடுவதையும் பார்த்து வருகிறோம். பகுத்தறிவும், புத்திசாலித்தனமும் இருக்குமிடமான மனிதத் தலை, தெய்வீகச் சின்னம், இத்தகைய ஆபாசத்தைச் சுமந்து செல்வதற்காக இல்லை. இதைச் சுமந்து செல்லுகிறவர்,

சுயமதிப்பு, கௌரவம் ஆகிய உணர்ச்சிகளை யெல்லாம் இழந்துவிடுகிறார். என்றாலும், யாருக்காக இந்தச் சேவை செய்யப்படுகிறது? நகர மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கும் பிரதிநிதிகளே! சிந்தித்துப் பாருங்கள். இரக்கமே இல்லாத இக்காரியத்தில் உங்களுக்குள்ள பொறுப்பையும் யோசியுங்கள். இதற்குப் பரிகாரம் மிக எளிதானது. கையினால் இழுத்துச் செல்லக் கூடிய சிறு வண்டிகளை வாங்குங்கள். வாயற்றவர்களான உங்கள் ஊழியர்கள், தலையில் தூக்கிச் செல்வதற்குப் பதிலாக இழுத்துச் செல்லும்படி செய்யுங்கள். நீங்கள் கவனிக்க வேண்டிய இன்னுமொரு விஷயமும் இருக்கிறது. கக்கூசுகளிலிருந்து மலத்தை அதிக ஆபாசமின்றி அப்புறப்படுத்துவது சாத்தியமாவதை முன்னிட்டு உலோகத்தினாலாகிய அல்லது மண்ணில் செய்த சட்டிகள் இருக்கும்படியும் செய்ய வேண்டும்."

இதை எழுதியிருப்பவரின் பாஷை கொஞ்சம் ஆடம்பரமாக இருப்பதைக் குறித்து வாசகர்கள் ஏளனமாகச் சிரிக்கவேண்டாம். அவர் கூறியிருப்பதெல்லாம் தெய்வீகமான உண்மை. 'பங்கி'கள் இதுவரையில் எந்தவிதமான ஆட்சேபணையுமின்றித் தங்கள் வேலையைச் செய்து வந்திருக்கிறார்கள். ஆகையால், பல நூற்றாண்டுகளாக இவர்கள் எவ்விதம் சமூகத்திற்குச் சேவை செய்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறியும் சிரமத்தைச் சாதி ஹிந்துக்கள் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. சமூகத்தின் இச்சேவகர்களைத் தீண்டாதார்கள் என்று நாம் கருதாமலிருந்திருப்போமானால், அவர்கள் விஷயத்திலோ, அவர்கள் வேலை சம்பந்தமாகவோ நாம் கண்களை மூடிக் கொண்டிருந்திருக்க மாட்டோம். அவர்களைத் தீண்டாதாராகக் கருத நாம் முற்பட்டதால், அவர்களை நகரத்தில் இருந்தாக வேண்டியவர்களாக்கிவிட்டோம். கக்கூசுகள் என்று சொல்லப்படும் இந்நகரங்களுக்கு நாம் தினந்தோறும் போய்க் கொண்டிருந்தபோதிலும், நம்மைச் சுற்றிலும் இருந்து வரும் ஆபாசங்களைக் குறித்தோ, அந்த இடங்களில் இருந்து வரும் துர்நாற்றத்தைக் குறித்தோ கவனிக்கும் சிரத்தையை நாம் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. மதுரா முனிசிபாலிட்யின் நிலைமையும், அங்கிருக்கும் 'பங்கி'களின் நிலைமையும் எதுவோ அதுவே இந்தியாவின் எல்லா முனிசிபாலிடிகளிலும் 'பங்கி'களுக்கு இருந்து வரும் நிலைமையாகும். மதுரா தீண்டாமை ஒழிப்பு போர்டு யோசனை கூறியிருக்கும் சீர்திருத்தம் மிகவும் விரும்பத்தக்கதாகும். ஒவ்வொரு முனிசிபாலிடியும் அதிகச் செலவில்லாமலேயே இதைச் செய்யலாம்.

அலகாபாத் 'லீடர்' பத்திரிகையில் சில தினங்களுக்கு முன்னால் ஓர் அறிவிப்பைப் படித்தேன். அலகாபாத் தெருக்களில் ஒரு ஜமீன்தார் ஆரம்பித்திருக்கும் சுத்தஞ் செய்யும் வேலையைப் பற்றியது அது. இந்த வேலை இரண்டு நாட்கள் நடப்பதற்கு முன்னாலேயே, இந்தக் கீர்த்தி வாய்ந்த பணியை மேற்கொண்ட உற்சாகமுள்ள வாலிபர்கள், மலக்கூடைகளுக்குப் பதிலாக வேறு நல்ல ஏற்பாடுகளைச் செய்வது என்று எண்ணி விட்டார்கள். இப்பொழுது 'லீடர்' பிப்ரவரி 27-ஆம் இதழிலிருந்து நான் திரும்பவும் எடுத்துக் கொடுக்கிறேன் :

“தனிப்பட்டவர்களின் கக்கூசுகளிலிருந்து மலங்களை எடுத்துச் செல்வதற்காக இப்பொழுது தோட்டிகள் உபயோகித்துவரும் கூடைகளுக்குப் பதிலாகத் தனியாக எடுத்துவிடக்கூடிய வாளிகளுடன் கூடிய லேசான இரும்புக் கை வண்டிகள் இருக்கும்படி செய்யத் தீண்டாமை ஒழிப்பு ஊழியர்கள் முயற்சி செய்து வருகிறார்கள். யோசிக்கப்பட்டிருக்கும் இத்திட்டத்தின்படி, இத்தகைய கை வண்டிக்காகும் செலவை, தோட்டிகளை வேலைக்கு வைத்துக் கொள்ளுபவர்களே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அலகாபாத் லா ஜெர்னல் கம்பெனியின் மானேஜர், பிரசார வேலைக்காகத் தம் சொந்தச் செலவில், மலங்களை எடுத்துச் செல்லும் மாதிரி வண்டி ஒன்றைத் தயார் செய்து தருவதாகத் தாராள மனத்துடன் முன்வந்திருக்கிறார் என்று தெரிகிறது. இத்திட்டத்தின்படி, மலத்திற்கு இரு சட்டிகளை வைத்திருக்க வேண்டும். கவிமானிக அஸ்தானிலோ, அதற்குப் பக்கத்திலோ பொது ஸ்னான அறைகளைக் கட்டுவதற்கு யாரோ ஒரு உயர் சாதி பிராம்மணப் பெண்ணிடமிருந்து பணம் வந்திருக்கிறது. அப்பெண் தமது பெயரை வெளியிட விரும்பவில்லை. சம்பந்தப்பட்ட அந்த இடத்தில் சரியான சாக்கடை, தண்ணீர் சப்ளை வசதியை முனிசிபல் அதிகாரிகள் செய்ததும் இந்த வேலை ஆரம்பிக்கப்படும்.”

இச்செய்தி வெளியிடப்பட்டிருக்கும் தேதிக்கும் இப்போதைக்கும் நடுவிலுள்ள வாரங்களில், அந்த உற்சாகம் மங்கிப் போய்விடவில்லை என்றே நம்புகிறேன். தீவிரமான சில ஊழியர்கள் விடாப்பிடியாகச் செய்துகொண்டே போனால், முக்கியமாகச் செய்தாகவேண்டிய இந்தச் சீர்திருத்தத்தை, ஒவ்வொரு பட்டணத்திலும், நகரத்திலும் ஆரம்பித்துவிடலாம்.

இவ்விதம் கொஞ்சம் முன்யோசனையோடும், கொஞ்சம் செலவோடும் மூன்று சீர்திருத்தங்களை இந்தியா முழுவதிலும் கொண்டு வந்துவிடலாம். அதனால் ஹரிஜனங்களுக்குச் சௌகரியமும் சுத்தமும் ஏற்படுவதோடு, பொதுவாக சமூகத்தின் சுகாதாரமும் விருத்தியடையும். இப்பொழுது செய்ய வேண்டியதெல்லாம், நம்மிடம் நாம் எப்படி நடந்துகொள்ளுவோமோ அதே போல, சமூகத்தின் உறுப்பினர்களாகவுள்ள ‘இந்தக் கடையர்களிடத்திலும்கூட’ நாம் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதுதான்.

—‘ஹரிஜன்’ - 18-3-1933

6

சரியான ‘பங்கி’

நான் கருதும் சரியான ‘பங்கி’, மிக உயர்ந்த பிராம்மணராகவோ, அந்தப் பிராம்மணருக்கும் மிஞ்சியவராகவோ இருப்பார். ஒரு பிராம்மணர் இல்லாமலேயே ஒரு ‘பங்கி’ இருந்து வர முடியும் என்று எண்ண இடமுண்டு. ஆனால், ‘பங்கி’ இல்லா

வர்தாவில் தெருக்களைச் சுத்தம் செய்யும் வேலையைத் தாமே செய்துகாட்ட
காந்திஜி தயாராகிறார்—1936.

சேகானில் தெருக்களைச் சுத்தம் செய்யும் தொண்டர்படைக்கு, வேலை செய்யும் விதத்தை காந்திஜி கூறிக்கொண்டிருக்கிறார்—1939.

விட்டால் பிராம்மணர் இருந்து வர முடியாது, சமூகம் வாழ முடியும்படி செய்பவர் 'பங்கி'யே. ஒரு தாய், தன் குழந்தைக்கு என்ன செய்கிறாளோ அதை ஒரு 'பங்கி' சமூகத்திற்குச் செய்து வருகிறார். குழந்தையின் ஆபாசங்களையெல்லாம் தாய் அலம்பி விட்டு, அதன் ஆரோக்கியம் கெடாதபடிப் பார்த்து வருகிறாள். அதே போலவே 'பங்கி'யும், சமூகத்தின் சுகாதார நிலை கெட்டுப் போய்விடாதபடி செய்து, முழு சமூகத்தின் முழு ஆரோக்கியத்தையும் பாதுகாத்துப் பத்திரப்படுத்தி வருகிறார். ஆன்மா சுத்தமாக இருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது ஒரு பிராம்மணருடைய கடமை. சமூகத்தின் உடலைப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது 'பங்கி'யின் கடமை. ஆனால், அனுபவத்தில் ஒரு வித்தியாசம் இருந்து வருகிறது. பிராம்மணர் பொதுவாகத் தனது கடமையை அனுசரித்து நடந்துகொள்ளுவதில்லை. ஆனால், 'பங்கி' தனது கடமையை அனுசரித்தே நடந்து வருகிறார் என்பதில் கொஞ்சமும் சந்தேகமில்லை. அநேக சேவைகளைக்கொண்டு சமூகம் நிலை பெற்று இருந்து வருகிறது. எல்லாச் சேவைகளுக்கும் அடிப்படையானதாக இருப்பது 'பங்கி'யின் சேவை.

அப்படி இருந்தும், மிக மோசமான நிலையிலிருக்கும் நமது இந்திய சமூகம், 'பங்கி'யைச் சமூகப் பறையராக்கி யிருக்கிறது. தராசின் அடிப்பாதாளத்தில் அவரை வைத்திருக்கிறது. அடி உதையையும், வசவையும் வாங்கிக்கொள்ளுவதற்கு மாத்திரமே தகுதியுடையவராக அவரைக் கருதுகிறது. உயர் சாதியினர் தின்று மிஞ்சும் எச்சிலைத் தின்று உயிர் வாழ்ந்து, சாணி மேட்டில் குடியிருந்தாக வேண்டியவராகச் செய்திருக்கிறது. அவருக்கு நண்பரே இல்லை. அவர் பெயரே ஏச்சாகியிருக்கிறது. இது திடுக்கிடச் செய்யும் நிலை. இது ஏன், எதற்காக ஏற்பட்டது என்பதை ஆராய்ந்துகொண்டிருப்பது ஒருவேளை வீணானதாகலாம். இரக்கமற்ற இக்காரியத்திற்கு மூலம் என்ன என்பது நிச்சயமாக எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், ஒன்று மாத்திரம் எனக்குத் தெரியும். 'பங்கி'யைக் கேவலமாக நாம் நினைப்பதனால் நாம் - ஹிந்துக்கள், முஸ்லிம்கள், கிறிஸ்தவர்கள் ஆகிய எல்லோருமே - உலகம் முழுவதாலும் வெறுக்கப்பட வேண்டியவர்களாகிறோம். நமது கிராமங்கள் ஆபாசங்கள் மிகுந்தவைகளாகவும், சுகாதாரமில்லாதவைகளாகவும் ஆகிவிட்டன. கிராமவாசிகள் அற்பாயுளில் அகால மரணமடைகிறார்கள். உண்மையிலும், நீதியை அனுசரித்தும் பிராம்மணருக்குச் சமமாகக் கருதப்பட வேண்டியவர் பங்கி. அவருக்குரிய அந்த அந்தஸ்தை நாம் ஒப்புக்கொண்டு நடந்திருப்போமானால், இன்று நமது கிராமங்களேயன்றி அவைகளில் வசிப்பவர்களும், சுத்தம், ஒழுங்கு ஆகியவைகளின் சித்திரத்தைக் கண்டிருப்பார்கள். நாம் சுத்தமாக இல்லாததனாலேயே எத்தனையோ நோய்களின் நாசத்திற்கெல்லாம் நாம் ஆளாகியிருக்கிறோம். சுத்தமின்மையினாலும், சுகாதாரப் பழக்க வழக்கங்களில்லாததனாலுமே

அந்நோய்கள் ஏற்படுவதால், அவற்றினின்றும் பெருமளவுக்கு நாம் விடப்பட்டுமிருப்போம்.

ஆகையால், பிராம்மணருக்கும் 'பங்கி'க்குமிடையே இருந்து வரும் அநியாயமான பாகுபாடு நீக்கப்பட்டாலன்றி நமது சமூகம் ஆரோக்கிய வாழ்வையோ, சுபிட்சத்தையோ, அமைதியையோ, ஆனந்தத்தையோ அடையவே முடியாது. இதை எந்தவிதமான தயக்கமோ, சந்தேகமோ இன்றி நான் கூறுவேன்.

சமூகத்தின் அத்தகைய கௌரவமான சேவகரிடம் என்ன தகுதிகள் முக்கியமாக இருக்க வேண்டும்? சரியான ஒரு 'பங்கி'க்குச் சுகாதார விதிகளைப் பற்றிய முழு ஞானமும் இருக்க வேண்டும். சரியான வகையிலுள்ள ஒரு கக்கூசு எப்படி கட்டப் பட்டிருக்கிறது, அதைச் சரியானபடி சுத்தம் செய்யும் விதம் என்ன என்பதும் அவருக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். மலத்தின் துர்நாற்றத்தைப் போக்குவதும், ஒழிப்பதும் எப்படி, அது தீமையுண்டாக்குவதாக இல்லாதபடி செய்வதற்கு என்னென்ன மருந்தை உபயோகிக்க வேண்டும் என்பதையும் அவர் அறிந்திருக்க வேண்டும். அதே போல ஜலமலங்களை உரமாக்கும் விதத்தையும் அவர் அறிந்திருக்க வேண்டும்.

ஆனால், இவை மாத்திரம் போதா. அதோடு மலஜலத்தின் தன்மை இன்னது என்பதையும் என்னுடைய சரியான 'பங்கி' அறிந்திருப்பார். இவைகளை அவர் உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டு வந்து, சம்பந்தப்பட்ட தனிப்பட்டவர்களுக்குத் தக்க சமயத்தில் அவர் எச்சரிக்கை செய்வார். இவ்விதம் மலஜலத்தைத் தாம் பரிசீலனை செய்ததன் முடிவைக் குறித்து அவர் தக்க சமயத்தில் அறிவித்துவிடுவார். இதற்கு அவருக்குத் தமது தொழில் சம்பந்தமான ஒழுங்கான அறிவு வேண்டியது அவசியமாகிறது. அதே போல, சிறு கிராமங்களிலேயன்றி நகரங்களிலும், மலத்தை எப்படி பட்டுவாடா செய்வது என்னும் விஷயத்தில் அவரே நிபுணராகவும் இருப்பார். இவ்விஷயத்தில் அவருடைய ஆலோசனையையும் வழிகாட்டுவதையும் நாடுவதோடு அவற்றைச் சமூகத்திற்குத் தாராளமாக அளிக்க வேண்டும். இவருடைய தொழிலுக்கு இங்கே கூறப்பட்டிருக்கும் தகுதிகளையெல்லாம் அடைவதற்கு அவசியமான, வழக்கமான படிப்பு அவருக்கு இருக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. அத்தகைய சரியான ஒரு 'பங்கி', தமது தொழிலை ஒரு தெய்வீகக் கடமை என்று எண்ணியே அத்தொழிலைச் செய்து வருவார். அதாவது, இத்தொழிலைக் கொண்டு பெரும் பணம் திரட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்று கனவு கண்டுகொண்டிருக்க மாட்டார். தாம் வேலை செய்யும் பகுதியில் இருக்கும் ஆபாசங்களையும், மலங்களையும் சரியான வகையில் நீக்கி பங்கிடு செய்ய வேண்டியதற்குப் பொறுப்பாளி தாமே என்றும் அவர் கருதுவார். தாம் உயிர் வாழ்வதன் முக்கியமான பயன் அப்

பகுதி ஆரோக்கியத்தோடும், சுகாதாரத்தோடும் இருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ளுவதே' என்றும் கருதுவார்.

இப்படிப்பட்ட சரியான 'பங்கி'கள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்? பங்கி க ளு க் கு அவர்களுடைய அந்தஸ்தும் கௌரவமும் இருக்கும்படி செய்வது படித்த வகுப்பாரின் விசேஷ வேலையும், பாக்கியமுமாகும். தங்களைச் சுற்றிலுமுள்ள பங்கிகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்காக, படித்த வகுப்பைச் சேர்ந்த சிலர், சுகாதார சாஸ்திரத்தைத் தாங்களே முதலில் கற்று நிபுணர்களாக வேண்டும். அவர்கள், இப்பொழுது இருந்து வரும் நிலைமையையும், அதன் காரணத்தையும் கவனமாக ஆராய்ந்து, என்றுமே குறையாத விடாமுயற்சியுடனும், என்றும் பின்னடைந்துவிடாத, தோல்வி எ ன் ப தை யே அறியாத பொறுமையுடனும் இவ்வேலையில் ஈடுபடவும் வேண்டும். சுத்தமாக இருப்பது சம்பந்தமான விதிகளை அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். மலங்களை அப்புறப் படுத்துவதற்கு வேண்டிய நல்ல துடைப்பமோ, பிற சாதனங்களோகூட இன்று நம் 'பங்கி'களிடம் கிடையாது. கக்கூசுகளோ, படுமோசமானவைகளாக இருக்கின்றன. 'பங்கி'கள் குடியிருக்கும் பகுதிக்குப் பக்கத்து இடங்கள் சாக்கடையைவிட மோசமாக இருக்கின்றன. படித்த வகுப்பாரில் சிலர், 'பங்கி'யை அவருடைய இன்றைய துயர நிலையிலிருந்து மீட்டு, பயங்கரமான ஆபாசத்திலிருந்து சமூகத்தைக் காப்பாற்ற இப் பணிக்குத் தங்களை அர்ப்பணம் செய்துகொண்டால்தான் இக் காரியங்களையெல்லாம் செய்ய முடியும். தம்முள் சேவா உணர்ச்சியைக் கொண்டிருக்கும் ஒருவருக்கு, அவருடைய உயர்ந்த ஆசையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளுவதற்கு இந்த வேலை ஒன்றே நிச்சயமாகப் போதுமானது.

—'ஹரிஜன்' 28-11-1936

[தோட்டிகள் வேலை நிறுத்தம் செய்யலாமா? கூடாது என்பதே காந்திஜியின் கருத்து. "வேலை நிறுத்தம் தவறு என்பதற்கான சில விஷயங்களும் இருக்கின்றன. தெருக் கூட்டுவோரின் குறைகள் இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தவை... தெருக் கூட்டுவோர் வேலை நிறுத்தம் செய்யக்கூடாது என்ற என் அபிப்பிராயம், 1897-இல் நான் டர்பனில் இருக்கும் போதிலிருந்தே எனக்கு இருந்து வருகிறது" என்று காந்திஜி 'ஹரிஜனி'ல் 21-4-1946-இல் எழுதிய கட்டுரையில் கூறியிருக்கிறார். அக்கட்டுரையையும், அதைக் குறித்துக் குறை கூறிய ஒரு ஹரிஜனுக்கு 12-5-1946-இல் 'ஹரிஜனி'ல் கூறிய பதிலையும், 'பங்கிகள் வேலை நிறுத்தம்' என்ற தலைப்பில் இதே விஷயத்தைக் குறித்து 23-6-1946-இல் அவர் எழுதிய மற்றோர் கட்டுரையும், 'மகாத்மா காந்தி நூல்கள்' ஆறாம் தொகுப்பு 553-60-ஆம் பக்கங்களில் காண்க.]

இந்தியாவின் வால்மீகிகள்

‘பங்கி’களைக் குறிப்பிடும் மற்றொரு சொல், வால்மீகி என் பதை வாசகர்கள் அறியவேண்டும். சிம்லாவில் அவர்கள் வசிக்கும் வீடுகள் வருந்தத்தக்கவைகளாக இருக்கின்றன. அவர்களைக் குறித்து யாருமே கவலைப்படுவது இல்லை. அவ்வளவு தூரத்திற்குப் போய் நானே நேரில் காண்பதற்கு என்னுல் முடிய வில்லை. என்னுடன் தங்கியிருக்கும் பாதுஷா காளை* அங்கே போய்ப் பார்த்து வருமாறு கேட்டுக்கொண்டேன். அவர்கள் குடியிருக்கும் குடிசைகளின் பரிதாபகரமான நிலைமையைக் குறித்து அவர் எனக்குக் கூறினார். வால்மீகிகளில் சிலர் என்னைப் பார்க்க வந்தார்கள்; தாங்கள் இருந்து வரும் துயரமான நிலைமையைக் குறித்து என்னிடம் புகாரும் கூறினர். முதலாவதாக, அவர்கள் குடியிருக்கும் குடிசைகள் புதிதாகக் கட்டிக் கொடுக்கப் படுமானால், அவர்களுடைய மற்றப் புகார்களும் நிவர்த்திக்கப்பட்டு விடும் என்று நான் கருதுகிறேன். தங்கள் நடுவே இருந்துவரும் இத்தீமையைத் தங்களால் முடிந்த வரையில் சீக்கிரத்தில் போக்கியாக வேண்டியது சிம்லா பொதுமக்களின், முனிசிபாலிட்யின் தவிர்க்க முடியாத கடமையாகும். தங்களிடையே இருக்கும் கொஞ்சம்கூட சுத்தமே இல்லாதவர்களைவிட அவர்கள் அதிக சுத்தமாக இருந்துவிட முடியாது.

[‘ஹரிஜன சேவக்’ கிலிருந்து எடுத்தது.]

— சிம்லா, 13—5—1946

— ‘ஹரிஜன்’ - 19—5—1946

வேலை நிலை அபிவிருத்திக்கு வழி

கேள்வி : இவ்விஷயமாக நீங்கள் முன்பே எழுதியிருக்கிறீர்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் ‘பங்கி’கள், அவர்களுடைய வேலையைச் செய்வதற்குச் சரியான சாதனங்களை அளிப்பது சம்பந்தமாக முனிசிபாலிடிகளுக்கும் மற்ற ஸ்தாபனங்களுக்குமேயன்றி, இவர்களை வேலைக்கு வைத்துக்கொள்ளும் மற்றவர்களுக்கும் உள்ள கடமையைக் குறித்துத் திரும்பவும் நீங்கள் ஒரு வார்த்தை சொல்ல வேண்டும் என்றே நான் விரும்புகிறேன். உதாரணமாக, நீர் கசியாத இரும்புக் கூடைகளைக் கொடுத்தாலன்றி, சாதாரண கூடைகள், கோணிப் பைகள் ஆகியவைகளிலிருந்து கசியும் ஆபாச நீர் இந்தத் துர்ப்பாக்கியத் தொழிலாளர்மீது சிந்தித்தான்

* ‘எல்லைப்புற காத்தி’ என்று வழங்கப்பெற்ற வடமேற்கு எல்லைப்புறத் தலைவர் கள் அப்துல் கபார்கானையே ‘பாதுஷா கான்’ என்று காத்திஜி குறிப்பிடுகிறார்.

தீரும். தோட்டி வேலையைச் செய்வது முழுவதும், கைகளையோ, உடலின் எப்பகுதியையோ அசுத்தம் செய்து கொண்டு விடாததாக இருக்க வேண்டும். இவ்விதம் செய்து விட்டால், இவ்வேலைக்கு இன்று இல்லாமலிருக்கும் ஒரு கௌரவம் ஏற்பட்டுவிடும். தெருக் கூட்டுவது, கக்கூசு சுத்தம் செய்வது ஆகிய வேலைகளுக்குச் சரியான சாதனங்களைக் கொடுப்பதோடு, 'பங்கி'க்கு அவ்வேலையைச் சரியாகச் செய்யும் முறையையும் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். உள்ளூர், மாகாண அதிகாரிகள், சுத்தத்தை முன்னிட்டு மேற்கொள்ள வேண்டிய வேலை இது.

பதில்: ஆபாசங்களைக் கையினால் தீண்டி எடுக்க வேண்டிய அவசியமில்லாத வகையில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட துடைப்பங்கள், சாதனங்களையே கொடுக்க வேண்டும் என்று சட்டத்தில் விதிகள் செய்ய வேண்டும் என்று நான் கூறுவேன். இவ்வேலைகளைச் செய்யும்போது அணிவதற்கு இன்னவிதமான எளிய ஆடை இருக்க வேண்டும் என்றும் விதிக்க வேண்டும். இன்ஸ்பெக்டர்களும், மேஸ்திரிகளும் எப்படியாவது வேலை வாங்கிவிட வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுவதற்குப் பதிலாக, அந்தக் காரணியமுள்ள, சுகாதாரத் திற்கு அவசியமான வேலையில் பயிற்சியளிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதிக அளவு சுகாதாரக் கேடும், லஞ்சம், ஊழல், கெட்ட நடத்தை ஆகியவைகளோடு கூடிய குறைந்த அளவு வேலையுமே இன்றுள்ள முறையின் பலன்.

—புது டில்லி, 30—9—1946

—'ஹரிஜன்' 6—10—1946

9

புது விதமான கக்கூசுகளும் தீண்டாமையும்

கேள்வி: புது விதமான கக்கூசுகளை (பிளஷ் முறையை) அலுசரிப் பது, தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்கு ஒரு வழி என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்களா? அப்படியானால், யந்திரங்களின்மீது உங்களுக்கு இருக்கும் வெறுப்பைக் கொண்டு இப்புது முறை அமலுக்குக் கொண்டு வரப்படுவதை நீங்கள் அநேகமாக எதிர்க்கமாட்டீர்கள்.

பதில்: போதுமான தண்ணீர் வசதி இருக்குமிடங்களில் நவீன சுகாதார முறையை, ஏழைகளுக்கு எந்தவிதமான கஷ்டமும் இல்லாமல் கொண்டு வரலாம். இதில் எனக்கு எந்தவிதமான ஆட்சேபமும் இல்லை. சம்பந்தப்பட்ட நகரின் சுகாதாரத்தை விருத்தி செய்வதற்கான சாதனமாக, உண்மையில் இது வரவேற்கப்படும். இப்போதைக்கு இதைப்

பட்டணங்களிலேயே அமலுக்குக் கொண்டு வரமுடியும். யந்திரங்கள் குறித்து எனக்குள்ள ஆட்சேபம், அதிகத் தவறாக அறிந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. யந்திரம் என்பதற்காக நான் அதை எதிர்க்கவில்லை. மனிதனின் உழைப்புக்கு இடமில்லாதபடி செய்து, அவன் ஒரு வேலையும் இல்லாது கஷ்டப்படும்படி செய்யும் யந்திரத்தையே நான் எதிர்க்கிறேன். தானே அலம்பிக்கொள்ளும் கக்கூசு முறை, தீண்டாமையாகிய சாபக் கேட்டைப் போக்கி விடுமா என்பது மிகவும் சந்தேகிக்க வேண்டியதாகும். தீண்டாமை என்பது நம் உள்ளங்களிலிருந்து ஒழிந்தாக வேண்டும். ஆனால், யோசனை கூறப்பட்டிருக்கும் முறையினால் அது ஒழிந்துவிடாது. நாம் எல்லோரும் 'பங்கி'களாகி, தோட்டி வேலை, கக்கூசு சுத்தஞ் செய்தல் ஆகிய வேலைகளிலுள்ள கௌரவத்தை நாம் உணர்ந்து கொண்டாலன்றி உண்மையில் தீண்டாமை ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டதாக ஆகாது.

-புது டில்லி, 2-9-1946

-ஹரிஜன்-15-9-1946

10

சமையற்காரர்களாக ஹரிஜனங்கள்

கேள்வி: ஹிந்து குடும்பங்களுக்கு ஏற்ற திறமை வாய்ந்த சமையற்காரர்களாக ஹரிஜனங்களுக்குப் பயிற்சியளிக்கும் திட்டமொன்றைக் காங்கிரஸ் ஆரம்பித்து, இவ்விதம் பயிற்சியளிக்கப்பட்ட ஹரிஜன சமையற்காரர்களையே ஒவ்வொரு ஆசிரமத்திற்கும், காங்கிரஸ் ஊழியர்களுக்கு அமைக்கும் சாப்பாட்டு விடுதிக்கும் நியமிப்பது என்று ஒரு விதியும் செய்து விட்டால், தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்கு இதுவே குறுக்கு வழியாகிவிடும் என்று நீங்கள் கருதவில்லையா?

பதில்: மிக உயர்ந்த அந்தஸ்துக்கு ஹரிஜனங்கள் உயர வேண்டும் என்பதே நம் ஆசையாக இருக்க வேண்டும். ஆனால், அது தான் நமது லட்சியமாக இருக்க வேண்டுமென்றாலும், நல்ல சமையற்காரர்களாவதற்குச் சில ஹரிஜனங்களுக்குப் பயிற்சியளிப்பது நல்லதே. நம் வீட்டு வட்டாரத்திற்குள் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அவர்களை உள்ளே கொண்டு வருகிறோமோ அவ்வளவுக்கு இச்சீர்திருத்தம் துரிதமானதாகும் என்பதை நான் கவனித்திருக்கிறேன். நம் குடும்பங்களில் கலந்துவிடும் ஹரிஜனங்கள், தாழ்வு மனப்பான்மையையெல்லாம் இழந்துவிடுவதோடு, ஹரிஜனங்களுக்கும் உயர்சாதி ஹிந்துக்களுக்குமிடையே இணைப்பின் ஜீவன்களாகவும் ஆகி விடுகிறார்கள்.

-சேவா கிராமம், 19-5-1940

-ஹரிஜன் - 25-5-1940

ஹரிஜன சமையற்காரர்கள்

காங்கிரஸின் அடுத்த மகாநாட்டிற்குச் சமையற்காரர்கள் எல்லோரும் ஹரிஜனங்களாகவே இருக்க வேண்டும் என்றும், நம் நாட்டைப் போன்ற ஒரு ஏழை நாட்டிற்கு ஏற்ற வகையிலும், சுத்தத்தை அனுசரிப்பதிலும், சமையற் கலையிலும் ஹரிஜன சமையற்காரர்கள் பலருக்குப் பயிற்சியளிக்க வேண்டும் என்றும் கடிதம் எழுதியிருக்கும் ஒருவர் யோசனை கூறுகிறார். காங்கிரஸ் மகாநாடு எந்த மாகாணத்தில் நடக்கிறதோ அந்த மாகாண காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு இந்தப் பாக்கியத்தையும் கடமையையும் அளிக்க வேண்டும் என்கிறார். அம்மகாநாடு முடிந்த பிறகு, சமையற்காரர்களை வைத்துக்கொள்ளக்கூடிய காங்கிரஸ்காரர்கள், இந்தச் சமையற்காரர்களை வீட்டில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறுகிறார். தீண்டாமையெல்லாம், போய்விட்ட பழைய சங்கதி என்று காட்டக்கூடிய இது பேர்ன்ற எந்த யோசனையும் வரவேற்கத்தக்கதேயாகும். இந்த யோசனையை ஒப்புக்கொள்ளும் காங்கிரஸ்காரர்கள், காங்கிரஸ் மகாநாடு வரும் வரையில் காத்திருக்க வேண்டியதில்லை என்றும் கூறுவேன். ஹரிஜனங்களைத் தங்களுக்குச் சமையற்காரர்களாக மாத்திரமேயன்றி மற்ற வேலைகளுக்கும் இப்பொழுதிலிருந்தே அவர்கள் நியமித்துக்கொள்ள வேண்டும். அது மாத்திரமல்ல. முடிந்தவர்கள், ஹரிஜனங்களைத் தங்கள் குழந்தைகளாகவே குடும்பங்களில் சேர்த்துக்கொண்டு, அவர்களுக்குச் சரியான பயிற்சியையும் அவர்கள் அளிக்கட்டும். ஆண்களும் பெண்களும் தீண்டாமை ஒழிய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ளுவதில் மனப்பூர்வமாக இருப்பார்களானால், மதத்தின் போர்வையில் ஹிந்து சமயம் தனது சொந்த உற்றார் உறவினர்களை, அவர்களுடைய குற்றம் எதுவுமே இல்லாதபோது, தீண்டாமை என்பதற்குள் ஆழ்த்தி இருக்கிறது என்ற உண்மையையும் உணருவார்களானால்தான், மேலே சொன்னதெல்லாம் நடக்க முடியும்.

பகுதி பதினாறு

சட்டசபைப் பிரதிநிதித்துவம்

1

‘தீண்டாதாரு’க்குத் தனி வாக்காளர் தொகுதி

‘தீண்டாதாரு’க்குத் தனி வாக்காளர் தொகுதி இருப்பது என்பது, ஒரு சைத்தான் அரசாங்கத்தின் இக்கால சிருஷ்டி என்று நான் நிச்சயமாகக் கூறுவேன். அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய ஒரே காரியம், வாக்காளர் பட்டியலில் அவர்கள் இடம் பெறும்படி செய்து, அரசியலில் அவர்களுக்கு ஜீவாதார உரிமைகள் இருக்கும்படியும் செய்வதுதான். அவர்கள், அக்கிரமமாக நடத்தப்படுவார்களானால், அவர்களுடைய பிரதிநிதி வேண்டுமென்றே ஒதுக்கப்படுவாரானால், விசேஷத் தேர்தல் நீதிச் சபைக்குப் போக அவர்களுக்கு உரிமை இருக்கும். அந்த நீதிச் சபை, அவர்களுக்கு முழுப் பாதுகாப்பையும் அளிக்கும். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அபேட்சகரின் தேர்தலை ரத்துச் செய்துவிட்டு, ஒதுக்கப்பட்டவரைத் தேர்ந்தெடுத்ததாக அறிவித்துவிட இந்த நீதிச் சபைகளுக்கு அதிகாரம் இருக்க வேண்டும்.

‘தீண்டாதாரு’க்குத் தனி வாக்காளர் தொகுதி அளிப்பது, அவர்களுடைய அடிமைத்தனத்தை நிரந்தரமானதாக்கிவிடும். தனி வாக்காளர் தொகுதி இருப்பதால் முஸ்லிம்கள் என்றைக்கும் முஸ்லிம்களாகவே இருந்து வருவார்கள். ‘தீண்டாதார்’ என்றுமே தீண்டாதாராகவே இருக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா? தனி வாக்காளர் தொகுதி, அந்த இழுக்கு என்றும் இருந்து வரும்படியே செய்யும். இப்பொழுது வேண்டியதெல்லாம், தீண்டாமையை ஒழித்துவிடுவதுதான். இதைச் செய்துவிட்டால், அக்கிரமமாக அவமதித்துவரும் ‘உயர்’ வகுப்பார், ‘தாழ்ந்த’ வகுப்பார்மீது சுமத்தியிருக்கும் மோசமான தடை அழிக்கப்பட்டு விடும். அவ்வாறு அந்த மோசமான தடையை அழித்துவிட்ட பிறகு, தனி வாக்காளர் தொகுதியை நீங்கள் யாருக்குக் கொடுப்பீர்கள்? ஐரோப்பாவின் சரித்திரத்தைக் கவனியுங்கள். தொழி

லாளர் வகுப்பினருக்கோ, பெண்களுக்கோ தனி வாக்காளர் தொகுதிகள் அங்கே இருக்கின்றனவா? வயது வந்தவர்களுக்குக் கெல்லாம் வோட்டுரிமை அளிப்பது என்பதனால், 'தீண்டாதா' ருக்குப் பூரணமான பாதுகாப்பை அளித்துவிடுகிறீர்கள். வைதிக ஹிந்துக்களும் வோட்டுக்காக அவர்களிடம் போக வேண்டியிருக்கும்.

[லண்டனில் இந்திய மாணவர்கள் மஜ்லிஸில் செய்த ஒரு பிரசங்கத்தி லிருந்து எடுக்கப்பட்டது]

—'எங் இந்தியா' - 12-11-1931

2

உயிரைக் கொடுத்தும் எதிர்ப்பேன்

மற்ற சிறுபான்மை சமூகத்தினர்கள், தங்களுக்கு அது வேண்டும், இது வேண்டும் என்று கூறுவதை நான் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஆனால், 'தீண்டாதாரு'க்கென்று கேட்கப் படுவது இவை எல்லாவற்றையும்விட மிகவும் அக்கிரமமானது என்றே நான் கருதுகிறேன். அக்கிரமத் தடை நிரந்தரமாக இருந்து வரவேண்டும் என்பதுதான், அப்படிக்கேட்கப்படுவதன் பொருள். இந்தியாவின் சுதந்திரத்தை அடைந்துவிடுவதற்காகக் கூட, 'தீண்டாதாரி'ன் ஜீவாதார நன்மைகளை நான் விற்றுவிட மாட்டேன். நான், என்னளவில் ஏராளமான 'தீண்டாதாரு'க்கும் பிரதிநிதியாக இருக்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். நான் இங்கே காங்கிரஸின் சார்பாக மாத்திரம் பேச வில்லை; என் சார்பாகவும் பேசுகிறேன். 'தீண்டாதா' ரின் வாக்கெடுப்பு ஒன்று நடக்குமானால், அவர்களுடைய வாக்கு எனக்குக் கிடைப் பதோடு மற்றவர்களைவிட எனக்கே மிக அதிக வாக்குகள் கிடைக்கும் என்றும் கூறுவேன். 'தீண்டாதாரு'க்கு மாத்திர மல்ல, வைதிக ஹிந்து தருமத்திற்கும்கூட அவமானமாக இருக்கும் தீண்டாமை என்ற அக்கிரமமான தடையை நீக்குவ தற்குத் தனி வாக்காளர் தொகுதியோ, தனியாக ஸ்தானங்களை ஒதுக்கிவைப்பதோ வழி அல்ல. 'தீண்டாதாரு'க்குச் சொல்லுவ தற்காக இந்தியாவின் ஒரு கோடியிலிருந்து மற்றோர் கோடி வரையில் நான் வேலை செய்வேன். தீண்டாமைக் கேட்டை ஒழித்துத் தீருவது என்று பிரதிக்கை கொண்டிருக்கும் ஹிந்து சீர்திருத்தக்காரர்கள், இன்று ஏராளமாக இருந்து வருகிறார்கள் என்பதை இக்கமிட்டி அறியட்டும்; உலகம் முழுவதுமே அறிய ட்டும். எங்களுடைய பட்டியலில், எங்களுடைய ஜனக்கணக்கில் 'தீண்டாதார்' என்று ஒரு தனி வகுப்பார் என்று ஒதுக்கப்படு வதை நாங்கள் விரும்பவில்லை. சீக்கியர்கள், சீக்கியர்களாகவே என்றென்றைக்கும் இருந்து வரலாம். முஸ்லிம்களும், ஐரோப்பியர்

களும் அவ்வாறே தனியாக இருந்து வரலாம். 'தீண்டாதார்' என்றென்றைக்கும் தீண்டாதாராகவே இருந்து வருவதா? தீண்டாமை இருந்து வருவதைவிட, ஹிந்து மதம் செத்துப் போவதே மேல் என்பேன்.

'தீண்டாதார்' இஸ்லாம் மதத்திற்கோ, கிறிஸ்தவ மதத்திற்கோ மதம் மாற்றப்பட்டு விடுவதைக் குறித்து எனக்குக் கவலை இல்லை. இதை நான் சகித்துக்கொள்ளவேன். ஆனால், கிராமங்களில் இரு பிரிவுகள் உண்டாக்கப்படுவதால் ஹிந்து மதத்திற்கு ஏற்படக்கூடியதை நான் சகித்துக்கொள்ளவே முடியாது. 'தீண்டாதாரி'ன் ராஜ்ய உரிமைகளைப் பற்றிப் பேசுகிறவர்களுக்கு, இந்தியாவைப்பற்றித் தெரியாது; இந்திய சமூகம் இன்று எவ்விதம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதும் தெரியாது. இதை எதிர்க்க வேண்டியவன் நான் ஒருவனே என்றால், என் உயிரைக் கொடுத்தும் இதை எதிர்ப்பேன். ஆகையால், எனக்குள்ள முழு சக்தியையும் கொண்டு இதை வற்புறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

[லண்டன் வட்டமேஜை மகாநாட்டில் மைனாரிகள் கமிட்டியில் பேசியதி லிருந்து எடுத்தது]

— 'எங் இந்தியா' - 26-11-1931

['தீண்டாதாரு'க்கு தனித்தொகுதி கொடுப்பதென்பதை எதிர்த்து காந்திஜி, சிறையிலிருந்து இந்தியா மந்திரிக்கும் பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரிக்கும் எழுதிய கடிதங்களை இத்தொகுப்பின் பின் சேர்க்கைப் பகுதியில் காண்க.]

3

ஹரிஜனங்களும் ராஜ்யக் கட்சிகளும்

நீங்கள் எந்த ராஜ்யக் கட்சியிலும் சேரக்கூடாது. இப்பொழுது இருந்து வரும் அரசாங்க முறையைப் பற்றிய என் அபிப்பிராயம் இன்னும் மாறிவிடவில்லை. பல நூற்றாண்டுகளாக நீங்கள் விசித்திரமான கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் ஆளாகி வந்திருப்பதால், இந்தியாவிலிருக்கும் அதிக முற்போக்கான கட்சியில்கூட நீங்கள் சேர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என நான் உங்களை எதிர்பார்க்கமாட்டேன். அரசாங்கம், உங்களுக்கு எதைக் கொடுத்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். ஆனால், உங்கள் சுயமதிப்பை மாத்திரம் நீங்கள் தியாகஞ் செய்துவிடக் கூடாது. அதே போல காங்கிரஸின் வேலைத் திட்டத்தில் உங்களுக்கு எவை நன்மையாக இருக்கின்றனவோ அவற்றை, உதாரணமாக மது விலக்கு, உப்பு வரி ரத்து போன்று காங்கிரஸ் வேலைத் திட்டங்களில் உள்ளவைகளை நீங்கள் அங்கீகரிக்கலாம். இந்தியாவின் ஏழைகளின் நன்மையே உங்களுடைய நன்மையாகவும் இருப்பதால், எந்த வகையிலும் ஹரிஜனங்கள் இந்த ஏழைகளிடமிருந்து ஒதுங்கி இருந்துவிட அனுமதிக்கமாட்டோம் என்பதையும் இதன் மூலம் உலகிற்குச் சொல்லலாம். நீங்கள் எந்த ராஜ்யக் கட்சியுடனும்

சேராமலிருந்தாலும், சந்தர்ப்பம் எதுவாயிருந்தாலும், நாட்டின் நன்மையை நீங்கள் விற்றுவிடவும் மாட்டீர்கள். இதை நீங்கள் செய்துவிட்டால், ஹரிஜனங்கள் இந்தியாவில் மிக்க முக்கியத்துவம் பெற்றவர்களாக இருப்பார்கள். இந்த ஹரிஜனங்கள் விழிப்பை அடைந்துவிடும்போது, அவர்கள் அசைக்க முடியாததோர் சக்தியாக ஆகிவிடுவார்கள்.

[காந்திஜியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்ததைப் பற்றி வெளியான ஒரு செய்தி யிலிருந்து எடுத்தது]

— 'ஹரிஜன்' - 28—3—1936

4.

ஒரு ஹரிஜன எம்.எல்.ஏ.யின் ஐந்து கேள்விகள்

கேள்வி : 1. இனி அமைக்கப்போகும் அரசியல் அமைப்பில் ஹரி ஜனங்களின் நிலைமை எதுவாக இருக்கும்?

2. பஞ்சாயத்துப் போர்டிலிருந்து ராஜ்ய சபை வரையில், ஜனத்தொகை யின் அடிப்படையில் ஸ்தானங்களை நிர்ணயிப்பதற்கு ஒப்புக்கொள்ளுமாறு அரசாங்கத்திற்கும் காங்கிரஸுக்கும் நீங்கள் ஆலோசனை கூறுவீர்களா?

3. சட்டசபையிலுள்ள ஒடுக்கப்பட்ட வகுப்பினர் மெம்பர்களில் பெரும்பாலானவர்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்றிருக்கும் ஒடுக்கப்பட்ட சமூக மெம்பர்களை மந்திரி சபைக்கு நியமிக்குமாறு காங்கிரஸுக்கும், மாகாணங்களி லுள்ள பல மெஜாரிட்டி கட்சித் தலைவர்களுக்கும் நீங்கள் ஆலோசனை கூறுவீர் களா?

4. ஹரிஜனங்கள், முன்னேற்ற மில்லாமல் இருப்பவர்கள். ஆகையால், ஸ்தல ஸ்தாபன போர்டுகளிலும், முனிசிபாலிட்டிகளிலும் ஹரிஜனங்கள் தலைவர் களாகவும் சேர்மன்களாகவும் இருப்பது சாத்தியமாவதை முன்னிட்டு, ஸ்தல ஸ்தாபன போர்டுகள், முனிசிபாலிட்டிகளின் நிர்வாக ஸ்தானங்களை வகுப்புவாரி முறையில் மாறி மாறி வகிக்க சட்டத்தில் விதி செய்ய வேண்டும் என்று நீங்கள் யோசனை கூறுவீர்களா?

5. காங்கிரஸில் ஜில்லா காங்கிரஸ் கமிட்டியிலிருந்து மேலான காங்கிரஸ் காரியக் கமிட்டி வரையில், ஹரிஜனங்களுக்கு இத்தனை சதவிகித ஸ்தானங்கள் இருக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் ஏன் நிர்ணயித்து விடக்கூடாது?

பதில் : 1. என்னுடைய செல்வாக்கினால் அமைக்கப்படும் அரசியலில், தீண்டாமையை எந்த ரூபத்திலும், முறையிலும் அனுசரிப்பதைக் குற்றமாக்கும் விதி இருக்கும். சம்பந்தப் பட்ட தேர்தல் பிரதேசத்திலிருக்கும் ஹரிஜன ஜனத் தொகையை அனுசரித்து, தேர்தல் மூலம் அமைக்கப்படும்

எல்லா ஸ்தாபனங்களிலும், தீண்டப்படாதார் என்று சொல்லப்படுகிறவர்களுக்கு ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கப்படும்.

2. இக்கேள்விக்குப் பதில், முந்திய கேள்விக்குச் சொல்லியிருக்கும் பதிலிலேயே அடங்கியிருப்பதைக் காணலாம்.

3. இதை நான் செய்ய முடியாது. இக்கொள்கை ஆபத்தானது. கவனிக்கப்படாமல் இருந்துவிட்ட சமூகங்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பது என்பது, அவர்களுக்குத் தீமையை உண்டாக்கும், நாட்டுக்குத் தீமையை உண்டாக்கும் அளவுக்குப் போய்விடக்கூடாது. ஒரு மந்திரி, எல்லோருடைய நம்பிக்கைக்கும் பாத்திரமான மிக உயர்ந்தவராக இருக்க வேண்டும். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களைக் கொண்ட ஒரு ஸ்தாபனத்தில் அங்கம் பெற்றுவிட்ட ஒருவர், முக்கியமான பதவியை அடைவதற்கு தமது சொந்த தகுதியையும், தமக்குள்ள பொதுஜன செல்வாக்கையுமே நம்பியிருக்க வேண்டும்.

4. முதலாவதாக, இப்பொழுதுள்ள சட்டத்தில் எனக்குச் சிரத்தையே கிடையாது. அது செத்துவிட்டதைப் போன்றதே. ஆனால், நான் முன்னால் சொன்ன காரணங்களை முன்னிட்டு உங்களுடைய இந்த யோசனையை எதிர்க்கிறேன்.

5. முன்னால் சொன்ன காரணங்களை முன்னிட்டு இந்த யோசனையையும் நான் எதிர்க்கிறேன். ஆனால், காங்கிரஸின் பட்டியலில் இருக்கும் ஹரிஜனங்களின் தொகைக்கு ஏற்றாற் போல ஹரிஜன மெம்பர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படும்படி, தேர்தல் மூலம் வரும் பெரிய காங்கிரஸ் ஸ்தாபனங்களைக் கட்டாயப்படுத்தவே நான் விரும்புவேன். காங்கிரஸில் நான்கு மெம்பராவதில்கூட ஹரிஜனங்களுக்குச் சிரத்தை இல்லை என்றால், நிர்வாக ஸ்தானங்களில் தங்கள் பெயர் இருக்கும் என்று அவர்கள் எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆனால், ஹரிஜனங்களிடம் போய், அவர்கள் காங்கிரஸில் அங்கத்தினர்களாக வேண்டும் என்று அவர்களைத் தூண்ட வேண்டும் என்று காங்கிரஸ் ஊழியர்களுக்கு நான் பலமாக ஆலோசனை கூறுவேன்.

அரைகுறைப் பாராட்டு

ஒருவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய கடிதத்தைக் காந்திஜி அப் படியே பிரசுரித்தார். அதன் ஆங்கில நடை மோசமாக இருந்தது. அக்கடிதத்தில் கூறப்பட்டிருந்ததன் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு :

"உங்களிடமிருந்து சரியான பதில் உடனே கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் இதை எழுதுகிறேன். மேஹ்தர் சமூகத்தினரிடம் நீங்கள் கொண்டிருக்கும் அன்பையும் உறவையும் இந்தியா முழுவதும் நன்கறிவதே போன்று நானும் அறிவேன். உங்கள் உள்ளத்தை அறிந்துகொள்ளுவதற்கு, உங்கள் 'ஹரிஜன்' பத்திரிகை எங்களுக்கு அதிக உதவியாக இருந்திருக்கிறது. முக்கியமாக சமீபத்தில் வெளி வந்திருக்கும் 'ஹரிஜன்' இதழ்கள், மேஹ்தர் சமூகத்தைப் பற்றிய உங்கள் எண்ணங்களைத் திட்டவாட்டமாக வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றன.

"குழப்பமான, சிக்கலான இந்திய ராஜ்யத் துறையில் எங்களுடைய நிலைமை திட்டமாகத் தெரிவதற்கும், உங்கள் உணர்ச்சிகளைப் பெரிதும் தெரிந்து கொள்ளவும், என் மனத்திலிருப்பதை வெளியிட விரும்புகிறேன்.

"அரசியல் நிர்ணய சபைக்கு அபேட்சகர்களின் நியமனப் பத்திரங்கள் தாக்கல் செய்யப்படுவது இம்மாதக் கடைசிக்குள் முடிந்துவிடும் என்று அறிந்தேன். இக்கடிதம் உங்களுக்குக் கிடைக்கும்போது, அப்படி நியமனப் பத்திரங்கள் தாக்கல் செய்யும் கடைசி நாளாக இருக்கலாம். காங்கிரஸ், குறிப்பிட்ட எம். எல். ஏ. க்களையும், எம். எல். ஏ. க்கள் அல்லாதவர்களையும் நியமிக்கிறது. தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரும் (சரியானபடி) பிரதிநிதித் துவம் அளிக்கப்படுவார்கள் என்று நம்பப்படுகிறது. ஆனால், போதுமான அளவு, அல்லது குறைந்தபட்சம் சிலரையாவது மேஹ்தர் சமூகத்திலிருந்து நியமிக்க உங்களிடமிருந்தோ, காங்கிரஸினிடமிருந்தோ யோசனை ஏதாவது உண்டா? அப்படி அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டால், அவர்கள் பிரஜைகள் என்ற வகையில் தங்கள் கடமையை நிறைவேற்றுவதுடன், சுதந்திர இந்தியாவின் எதிர்கால அரசியலில் தங்களுடைய நியாயமான பங்கையும் அடைவார்கள்.

"2. நீங்கள் எங்களிடம் பெருந்தன்மையுடன் இருந்து வருகிறீர்கள். ஆகையால், அரசியல் நிர்ணய சபையில் மேஹ்தர் சமூகத்திற்கு ஸ்தானங்கள் அளிக்க வேண்டும் என்பதை நீங்கள் மறந்துவிடமாட்டீர்கள் என்று நானும், என் சமூகமும் நம்பலாமா?

"3. ஆலோசனை போர்டில் யார் யார் இருப்பார்கள்? சாதி ஹிந்துக்களா, அல்லது தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பாருள்படச் சிறுபான்மையோரா?

"4. ஆலோசனை போர்டு கூறும் ஆலோசனைகள், அரசியல் நிர்ணய சபையைக் கட்டுப்படுத்துமா? அவை கட்டுப்படுத்தமாட்டா என்றே நினைக்கிறேன். அப்படி அந்த ஆலோசனைகளை அரசியல் நிர்ணய சபை கவனிக்கப் போவதில்லை என்றால், அத்தகைய போர்டை நியமிப்பதில் என்ன அர்த்த

மிருக்கிறது? பலவீனமான சிறுபான்மையோருக்குத் திருப்தியளிப்பதற்கு மாத்திரமே அது அல்லவா?

“எங்களுக்கு எல்லாம் செய்து வருவதாகவும், செய்வீர்கள் என்றும் நீங்கள் சொல்லலாம். எங்களுக்கு எல்லாம் செய்யப்படும்போது, நாங்களும் உங்களுடன் இருக்கட்டும் என்று உங்களுக்குக் கூறுகிறேன். ஜனநாயக ரீதியில் எங்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் இருக்கட்டுமே.

“நீங்கள் உடனே பதில் எழுதவேண்டிய கடமை இருப்பதோடு, என்கேள்விகளுக்குப் பூரணமாகவும் திருப்திகரமாகவும் பதில் சொல்லுவீர்கள் என்றும் பலமாக நம்புகிறேன். உங்களுடைய பதில்களை உங்கள் ‘ஹரிஜன்’ வாரப்பத்திரிகையில் பிரசுரிக்க வேண்டும் என்றும் பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சிரமத்திற்கு மன்னிப்பீர்கள் என்றும் நம்புகிறேன்.”

இக்கடிதத்தைப் பிரசுரித்துக் காந்திஜி எழுதியதாவது:

ஆபத்தான ஆங்கில அறிவு, நம் சமூகத்தில் என்ன நாசத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறது என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே மேலே கண்ட கடிதம் முழுவதையும் பிரசுரித்திருக்கிறேன். ஆங்கிலேயரின் ஆங்கிலத்திற்கோ, இந்தியரின் ஆங்கிலத்திற்கோ இது உதாரணம் அல்ல. இக்கடிதத்தை எழுதியிருப்பவர் அரைகுறையாகப் புரிந்து கொள்ளும் புத்தக ஆங்கிலம் இது. தேச பாஷையான ஹிந்துஸ்தானியிலோ, தமது மாகாண மொழியிலோ அவர் இக்கடிதத்தை எனக்கு எழுதியிருப்பாரானால், அதனால் நான் அவருக்குச் சாதகமில்லாத பதில் எழுதும்படி அது செய்திருக்காது என்பதை அவருக்குக் கூறுகிறேன்.

இக்கடிதத்தை எழுதியிருப்பவர், எனக்கு அரைகுறைப் பாராட்டைத் தெரிவிக்கிறார். மேஹ்தர் என்று கூறப்படும் ‘பங்கி’க்கு என்னுடைய அன்பைத் தெரிவிப்பது எப்படி என்பதை எனக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்காக ஒருவேளை அப்படி செய்யப்பட்டிருக்கலாம். இவர், அதிருப்தியடைந்துள்ள ஒரு பி. ஏ. பட்டதாரி. பங்கிகளுக்கு அவர் உதாரணமாக இல்லாததோடு மோசமான உதாரணமாகவும் இருக்கிறார். பங்கிகளுக்குத் தாம் பிரதிநிதி என்று அவர் சொல்லிக்கொண்ட போதிலும், அவர்களிடமிருந்து அவர் ஒதுங்கித் தனியாக நிற்கிறார்.

சிறந்த பங்கியாக இருக்கும் கலையில் அவர் பட்டதாரியாக இருப்பாரானால், நிச்சயமாக அவர் எனக்கு ஆசான் ஆவார். அவர் தோட்டி வேலை செய்வதில்லை. விஞ்ஞான ரீதியில் சுத்தம் செய்வது எப்படி என்பது அவருக்குத் தெரியாது என்றே அஞ்சுகிறேன். அக்கலையில் அவர் நிபுணராக இருந்திருப்பாரானால், இந்தியாவின் எல்லா நகரங்களும் அவருடைய சேவையை விரும்பும். பல நூற்றாண்டுகளாக இருந்து வரும் தூக்கத்திலிருந்து ‘பங்கி’கள் விழித்தெழுந்துவிடுவார்களானால், ஒவ்வோர் இடத்

திலும் ஆஜியாஸ் குதிரை லாயங்களைப் போல்* அவ்வளவு சுத்தமாகப் பெருக்கியெடுத்துவிடுவார்கள். ஆபாசங்களினாலும், அழுக்கினாலும் ஏற்படுபவைகளான பிளேக்குகளும், மற்ற நோய்களும் இந்தியாவில் இருக்கமாட்டா.

பம்பாயில் நான் வசிக்கும் இடத்தில் என் அறையும், அதை அடுத்துள்ள கக்கூசும் நன்றாகச் சுத்தமாகவே இருக்கின்றன. ஆனால் நானே, முச்சுத் திணறும் படி செய்துவிடும் அழுக்கில் இருந்து வருகிறேன். என் முன்னிலிருக்கும் வீடுகளை ஆராய்ந்து பார்க்க எனக்கு நேரமில்லை. புது டில்லியில் நான் வசித்த வீட்டில் இருந்ததைப் போன்றே, இந்த வீடுகளிலும் ஜன நெருக்கம் அதிகமிருப்பதோடு அசுத்தமும் அதிகமாக இருக்கிறது. எனது பட்டதாரித் தோழரான 'பங்கி', இக்கலையில் வல்லவராக இருப்பாரானால், அவருடைய சேவையை, எனக்கு வழிகாட்டுவதற்கும், உதவி செய்வதற்கும் வேண்டும் என்று சந்தேகத்திற்கிடமின்றி கேட்டுப் பெற்றிருப்பேன்.

ஆனால், இப்பொழுது இருக்கும் நிலையில் அவரால் எனக்குப் பயனில்லை என்பது மாத்திரமல்ல, அரசியல் நிர்ணய சபையையோ, மற்றச் சட்டசபையையோ அவர் நினைக்கவும்கூடாது என்று அவருக்குச் சொல்லி, அவருடைய வெறுப்புக்கும் நான் ஆளாக வேண்டியிருக்கிறது. அச்சபைகளுக்கு யார் தேவையோ அவர்கள் போகட்டும். ஆனால் இவரோ, படுமோசமான சாதிப் புத்திப் போக்கை விட்டொழிப்பதற்குப் பதிலாக, இக்காரியத்திற்கு எந்த ஹரிஜனும் போதும் என்றாகிவிடாது என்று வாதிக்கிறார். மேஹ்தர் சாதியினராகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்கிறார். இது தீமையான முறை, இதனால் யாருக்கும் நன்மை உண்டாகாது என்று அவருக்கு நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

எப்படியும் என்னிடமிருந்து சாத்தியமில்லாததையே அவர் எதிர்பார்க்கிறார். இந்தப் பெரிய ஸ்தாபனங்களுக்காக உரு

* ஆஜியாஸ், எலிஸின் மன்னன். அவனுக்கு ஏராளமான குதிரை லாயங்கள் இருந்தன. ஆனால், அவையெல்லாம் சுத்தம் செய்யப்படாமல் முழு ஆபாசத்துடன் இருந்தன. ஹெர்குலீஸை அம்மன்னன் தனக்கு வேலைக்காரனாக நியமித்துக்கொண்டு தனது குதிரை லாயங்களைச் சுத்தம் செய்ய அனுப்பினான். இதற்குக் கூலியாக அவனுக்கு தன்னிடமுள்ள கால்நடை மந்தையில் பத்தில் ஒரு பகுதியைக் கொடுத்துவிடுவதாக ஆஜியாஸ் மன்னன் கூறினான். அதிசயிக்கத்தக்க பராக்கிரமம் வாய்ந்தவன், ஹெர்குலீஸ். அவன், அல்பியஸ் நதியை அந்தக் குதிரை லாயங்களில் திருப்பி விட்டு, அவற்றைச் சுத்தம் செய்துவிட்டான். ஆனால் அம்மன்னனோ, அதெல்லாம் தந்திரம் எனக் கூறி, தான் வாக்களித்திருந்த பரிசைக் கொடுக்க மறுத்துவிட்டான். அதன் பேரில் ஹெர்குலீஸ் எலிஸை வென்று அதன் மன்னன் ஆஜியாஸையும் கொன்றுவிட்டான் என்பது ரோம, கிரேக்கப் புராணங்களில் வரும் கதை. எவ்வளவு அதிகமான ஆபாசம் நிறைந்த இடங்களையும் சுத்தமாக்கி விடுவார்கள் நவீன ஆற்றலைப்பெற்ற 'பங்கிகள்' என்பதை வற்புறுத்திக் கூறவே காந்திஜி, ஆஜியாஸின் குதிரை லாயங்களைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

வாக்கப்பட்டவன் அல்ல நான். அப்போதைக்கப்போது நடந்து வரும் அசெம்பிளித் தேர்தல்களில் நான் எப்பொழுதும் சிரத்தையெடுத்துக்கொண்டதே இல்லை. தேர்தலுக்கு அபேட்சகர்களை நியமனம் செய்யப்படும் காரியக் கமிட்டிக் கூட்டங்களுக்கு நான் போனதும் இல்லை. இப்பொழுது நடக்கும் அபேட்சகர்கள் நியமனங்களைப்பற்றி நான் அறிந்திருப்பதெல்லாம், பத்திரிகைகளில் பார்த்துத்தான். நானே ஒரு 'பங்கி'யாகி விட்டேன். ஏனெனில், ஒவ்வொரு ஹிந்துவும் செய்ய வேண்டிய தொழில் அது என்று நான் நினைக்கிறேன். தீண்டாமையின் கோர ரூபத்தை நாம் இன்று அறிந்திருக்கிறோம். ஹிந்துக்கள் மனப்பூர்வமாக 'பங்கி'களாகி, சாதி வேற்றுமை இல்லாதவர்களானால்தான், நீண்ட காலமாக இருந்து வரும் தீண்டாமை என்பது சரியானபடி செத்து ஒழியும் என்றும் நான் எண்ணுகிறேன். எனக்குக் கடிதம் எழுதியிருப்பவர் கருதுவதைப் போன்று, சட்டசபை ஸ்தானங்களை அடைந்துவிட ஆசைப்படுவதனால் இதைச் செய்துவிட முடியாது.

--'ஹரிஜன்' - 14-7-1946

6

ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினர்

கேள்வி: உங்கள் சுயராஜ்யத்தில் தீண்டாதாருக்குக் கிடைக்கும் ஸ்தானம் எதுவாக இருக்கும்? சிறுபான்மையோரைப் பாதுகாப்பதைக் குறித்துக் காங்கிரஸ் எவ்வளவோ சொல்லி வந்திருக்கிறது. சிறுபான்மையோரைப் பாதுகாப்பது சம்பந்தமான திட்டத்தைக் கொண்டுவர காங்கிரஸ் ஏன் தவறிவிட்டது? இந்த மௌனம், காங்கிரஸின் யோக்கியப் பொறுப்பில் நம்பிக்கையை உண்டாக்காததாக இருக்கிறதல்லவா?

பதில்: சாதி ஹிந்துக்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்களுக்கு என்ன ஸ்தானம் உண்டோ, அதே ஸ்தானமே ஒவ்வொரு வகையிலும் 'தீண்டாதா'ருக்கும் நான் எண்ணும் சுயராஜ்யத்தில் இருக்கும். இதேதான் காங்கிரஸின் நிலைமையும். ஓர் இனத்தாருக்கு என்றில்லாத வேறு எந்த ஸ்தாபனத்தையும் விட, சிறுபான்மையோருக்குக் காங்கிரஸ் குறைவாகப் பேசி அதிகமாகச் செய்திருக்கிறது. அது செய்துவரும் வேலையே எடுத்துக்காட்டுவதாக இருக்கும்போது, இதற்கெனத் திட்டம் எதையும் எழுதிக் காட்ட வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

கே: தீண்டாதாரைச் சிறுபான்மையோராகக் காங்கிரஸ் கருதுகிறதா?

ப : 'தீண்டாதாரை'ச் சிறுபான்மையோராகக் காங்கிரஸ் கருத முடியாது. இதற்கு முக்கியமான காரணம், பார்ஸிகள், யூதர்கள், கிறிஸ்தவர்கள் முதலியவர்கள் தங்களைச் சிறுபான்மையோர் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் பொருளில் 'தீண்டாதார்' தங்களைச் சிறுபான்மையோர் என்று சொல்லிக்கொள்ள முடியாது. பிராம்மணர்கள், கூத்திரியர்கள், வைசியர்கள் ஆகியவர்கள் சிறுபான்மையினர், சூத்திரர்கள் பெரும்பான்மையினர் என்றால், ஹரிஜனங்களும் சிறுபான்மையோரே. சிறுபான்மையோர் என்று பழக்கத்தில் நாம் சொல்லும் பொருளில் இவர்கள் சிறுபான்மையினரோ, பெரும்பான்மையினரோ அல்ல. அதிருஷ்டவசமாக அந்த நிலைமைக்கு நாம் வந்துவிடவில்லை. அப்படி நாம் வந்துவிடுவோமானால் எந்த வகையான சுயராஜ்யத்திலிருந்தும் நாம் விலகிப் போய்விடுவதே ஆகும். ஆங்கிலேயர்கள் இன்று போய்விடலாம்; என்றாவது ஒரு நாள் போய்விடுவார்கள். ஆனால், ஒருவரையொருவர் கழுத்தறுத்துக்கொள்ளும் காட்டுமிராண்டிகளாக நாம் ஆகிவிடுவோமாயின், காட்டுமிராண்டிகளுக்கு இருக்கும் சுயராஜ்யமே நமக்கு இருக்கும்.

—'ஹரிஜன்' - 28-7-1946

7

ஹரிஜனங்களின் உரிமைகள்

ஹரிஜன நண்பர்களிடமிருந்து எனக்குக் கடிதங்கள் வந்திருக்கின்றன; என்னைப் பார்க்கவும் சிலர் வந்தார்கள். இப்பொழுது ஆட்சி அதிகாரம் தேச மக்களின் கைக்கு வந்துவிட்டதால், ஒன்றுக்கு அதிகமான ஹரிஜன மந்திரிகள் இருக்கவேண்டும் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஜனத்தொகையைக் கொண்டு பார்த்தால் மூன்று பேராவது மந்திரிகளாக இருக்க வேண்டும்; மேலும், இந்த அடிப்படையில் ஒவ்வோர் இலாகாவிலும் தங்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் வேண்டும் என்கிறார்கள். தங்களில் திறமை வாய்ந்தவர்கள் போதுமான அளவு இல்லை என்று கருதுவது தவறாகும் என்கிறார்கள். ஆற்றல் என்ற விதி, ஹரிஜனங்களல்லாதார் விஷயத்திலும் அனுசரிக்கப்படவில்லை என்றும் சொல்லுகிறார்கள். உறவினருக்குப் பதவிகள் அளிக்கப்பட்டிருப்பதையும் தாங்கள் எடுத்துக் காட்ட முடியும் என்கிறார்கள்.

இவர்கள் சொல்லுவதெல்லாம் சரியானதே என்று ஒப்புக் கொண்டுவிட நான் தயாராயில்லை. என் மனது வேறு வகையில் வேலை செய்கிறது. மனிதன், தன்னுடைய கடமையை நிறை

வேற்றுவதைப் பொறுத்தவரையில் அவனே எஜமான். அப்படி கடமையை அவன் சரிவர நிறைவேற்றுவதிலிருந்துதான் உண்மையில் அவனுடைய உரிமைகள் எழுகின்றன என்று நான் கருதுகிறேன். அத்தகைய உரிமைகள் மாத்திரமே ஏற்றவைகளாவதோடு, நீடித்து இருக்கக்கூடியவையுமாகும். ஆற்றலுள்ள ஹரிஜனல்லாத ஒவ்வொருவரும் தம்முடைய உரிமையை அனுசரிக்க முடிந்தால், சமூகத்தில் குழப்பம் உண்டாகிவிடும். கடமையை நிறைவேற்றுவது யாருமே செய்யக்கூடியது. சேவைக்கு இருக்கும் துறைகள் ஏராளமானவை. சிலர்தான் எஜமானர்களாக முடியும். எஜமானனாகிவிடப் பார்ப்பவன், தோல்வியையே அடைகிறான். என்றாலும், மக்கள் நான் கூறியிருக்கிறபடி நடப்பதில்லை என்பதை நான் அறிவேன். எனவே, அதிகாரத்தை அடைவதற்காகப் பொதுவாகப் போட்டி இருந்து வருகிறது. அநேகர், இதில் ஏமாற்றம் அடைந்து விடுகிறார்கள். நான் கொண்டிருக்கும் கருத்துக்களின்படியே நடைமுறையிலும் நடப்பதற்காகச் சென்ற ஐம்பது ஆண்டுகளாக நான் முயன்று வந்திருக்கிறேன். அதிகாரத்திற்காக நடக்கும் ஒழுங்கற்ற போராட்டங்களில் எனக்குச் சிரத்தையே இல்லை. ஹரிஜனங்களுக்கு நான் சொல்லும் ஒரே புத்திமதி இதுதான்: தங்கள் கடமை என்ன என்பது ஒன்றைப் பற்றி மாத்திரமே அவர்கள் நினைக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்வார்களானால், இரவைத் தொடர்ந்து பகல் எப்படி வருகிறதோ, அதே போல உரிமைகள் தாமே நிச்சயமாக வந்து சேரும்.

பகுதி பதினேழு

ஊழியர்களுக்குப் புத்திமதி

1

உண்மையான சேவகர்

ஹரிஜனங்களுக்குச் சேவை செய்வது, சேவைகள் எல்லா வற்றையும்விட அதிகக் கடினமானதாக இருக்கக்கூடும் என்பதை, தினந்தோறும் ஏற்பட்டு வரும் அனுபவம் காட்டுகிறது. தினமும் தாங்களே நேரில் சென்று சேவை செய்து வரும் சிறுமியரும், வயது வந்த பெண்களும் பலர் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் அறிவேன். அதில் ஒரு பெண், தோட்டிகள் குடியிருக்கும் இடத்தில் தமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தைக் குறித்து விவரமாகக் கூறியிருக்கிறார். அந்த இடத்திற்கு முதல் தடவையாக அவர் சென்றபோது, தனக்கு வார்தி வந்ததை அதிகச் சிரமப்பட்டே அடக்கிக் கொண்டாராம். இந்த இயக்கத்தில் பெண்கள் தங்களுக்குரிய பங்கை வகித்து வருவது குறித்து மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

மிகவும் மோசமான ஆபாசங்களில் குடியிருந்து வரும் ஹரிஜனங்களுக்குச் சேவை செய்வது எப்படி? தங்களுக்குச் செய்யப்படும் சேவையை ஏற்றுக்கொள்ளும் எண்ணம் அவர்களுக்கு இல்லை. தாங்கள் குடியிருக்கும் இடங்களுக்குப் போகிறவர்களை அவர்கள் சபிக்கிறார்கள். சிலர், ஊழியர்களைத் தங்கள் தெருக்களில் கற்களால் அடித்தும் துரத்துகின்றனர். என்றாலும், நமக்கு நாமே சேவை செய்துகொள்ள வேண்டுமாயின், அவர்களுக்குச் சேவை செய்தே ஆகவேண்டும். நமக்கு நாமே உயர்நிலை அடைந்தாக வேண்டுமென்றால், இந்த நிலையிலிருந்து அவர்களை உயர்த்தியே ஆகவேண்டும். அவர்கள் கீழ் நிலையில் இருக்கும்படி அவர்களை நாம் அழுக்கவைத்துவிட்டோம். இந்த உயர்ந்த சேவையை எல்லோருமே செய்துவிட முடியாது. ஒரு ஹரிஜன சேவகருக்கு என்னென்ன தகுதிகள் இருக்க வேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன் என்பதை இப்பொழுது கூறுகிறேன் :

அவர்களும் தமது சொந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தால் அவர்களிடம் என்ன அன்பு இருக்குமோ, அதே அன்பு ஹரிஜனங்களிடம் ஒரு ஹரிஜன ஊழியருக்கு இருக்க வேண்டும்.

உடலுக்கு ஏற்படும் துன்பங்களையோ, அவமதிப்புக் களையோ சகித்துக் கொள்ளுவதற்கு வேண்டிய பொறுமையும் தைரியமும் அவருக்கு இருக்க வேண்டும்.

சந்தேகத்திற்கோ, தூஷிக்கப்படுவதற்கோ இடமளிக்காத வகையில் நல்லொழுக்கமுள்ளவராக அவர் இருக்க வேண்டும். ஜீவனத்திற்கு, குறைந்த பட்சம் கிடைக்கக் கூடியதைக் கொண்டு வாழ்வதற்கும் அவர் தயாராக இருக்க வேண்டும்.

எனக்கு வரும் கடிதப்போக்குவரத்துக்களையெல்லாம் கவனிப்பதும், ஹரிஜனங்கள், சனாதனிகள், ஊழியர்கள் ஆகிய வர்களுடன் பேசுவதும், கடுமையான தீயினூடே செல்வதைப் போன்று இருக்கிறது. வாய்விட்டுப் பேசக்கூடியவர்களாக இருக்கும் ஹரிஜனங்கள், இயற்கையாகவே சந்தேகப்படுகிறவர்களாக இருக்கிறார்கள். அதைச் செய்ய வேண்டும், இதைச் செய்ய வேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கேட்பவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள், பொறுமையில்லாதவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். சனாதனிகளோ, ஹிந்து மதம் என்று தாங்கள் எதை எண்ணியிருக்கிறார்களோ அதற்கு ஆபத்து வந்துவிட்டது என்கிறார்கள். அவர்களிடம் நிறையப் பணம் இருக்கிறது; அதைத் தாராளமாக உபயோகித்தும் வருகின்றனர். புதுப் புதுப் பத்திரிகைகள் தினமும் புதிதாக வந்துகொண்டிருக்கின்றன. நாம் கெட்ட நோக்கம் கொண்டிருப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். சீர்திருத்தக்காரர்களைக் குறித்துப் டுமோசமான விஷயங்களையெல்லாம் கூறி, இயக்கம் முழுவதற்குமே தவறான பொருளைக் கற்பிக்கின்றனர். ஊழியர்கள் எல்லோரும் முழு பக்குவத்தையும் அடைந்துவிட்டவர்கள் அல்ல. ஓர் ஊழியர், முற்றிலும் நம்பக்கூடியவராகவும், எண்ணத்திலும் உடலிலும் சுத்தமானவராகவும் இல்லாது போனால், அவர் தம்மைச் சுற்றிலுமுள்ள நிலைமையை எப்படி விஷமாக்கிக்கொண்டு விடுவார் என்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

ஹரிஜனங்கள், சனாதனிகள் ஆகிய இருவருக்கும் ஓர் ஊழியர் திருப்திகரமாக நடக்க வேண்டுமானால், மிக உயர்ந்த ஒழுக்கத்தையும், ஆழ்ந்த அடக்கத்தையும், மிகுந்த தரும சிந்தனையையும் காட்டிக் கொள்ளுவதனாலேயே அவரால் அதைச் செய்ய முடியும். அதாவது அவர், சமயத்தை ஒட்டி வாழ்பவராக இருக்க வேண்டும். இது, சமயத்தைப் புனிதப்படுத்துவதற்காகத் தோன்றியுள்ள இயக்கம். வீம்புப் பேச்சினாலோ, உருட்டல் மிரட்டல்களினாலோ, அல்லது நல்ல ஒழுக்க நெறி இல்லாதவர்களினாலோ, எந்தச் சமயத்தையும், எக்காலத்திலும் தூய்மைப் படுத்திவிட முடிந்ததில்லை.

ஊழியர்கள், எல்லாவற்றையும் மிகவும் உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொள்ளுபவராக இருக்க வேண்டும். சனாதனிகள், குண்டர்களைக்கொண்டு தாக்கவும் முற்பட்டுவிடுகிறார்கள் என்

றும், கூட்டங்களைக் கலைப்பதற்கும், பலாத்காரத்தில் இறங்குவதற்கும் அவர்கள் தயங்குவதில்லை என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இதில் ஆச்சரியம் எதுவும் இல்லை. தீமைக்கும், அதன் நலவுரிமைகள் உண்டு. அந்தச் சுயநலங்கள், சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி ஆபத்தில் இருந்து வருகின்றன. தாம் வாழ வேண்டும் என்பதற்காக அவை தீவிரமாகப் போராடியே தீரும். ஆகையால், கலவரம் ஏற்பட்டுவிடும் என்ற அபாயம் இருக்குமிடங்களில், பொதுக்கூட்டங்கள் போன்றவைகளை ஊழியர்கள் கைவிட நேர்ந்தாலும், கலவரம் ஏற்பட்டுவிடாதபடி அவர்கள் தவிர்க்க வேண்டும். அத்தகைய நிலைமை இருக்கும் இடங்களில், அவர்கள் விமோசனச் செய்தியை வீடு வீடாகச் சென்று பரப்பவேண்டும். சாஸ்திரங்களை மறுக்கும், அல்லது அவற்றிற்கு வியாக்கியானம் செய்துகொண்டிருக்கும் வீண் வேலைகளில் ஊழியர்கள் ஈடுபடக் கூடாது. தன்னைத் தானே பாதுகாத்துக்கொள்ளுவதில் சத்தியத்திற்குள்ள இணையில்லாத ஆற்றலையே அவர்கள் நம்பியிருக்க வேண்டும். சத்தியமே உயிர். அது, ஏதாவது ஒரு மனித உடலில் புகுந்துவிட்ட மாத்திரத்தில், அது தானே வியாபித்துக் கொண்டு விடுகிறது. மௌனமாக நடந்துகொள்வதுதான் எப்பொழுதுமே மிகவும் பலன் தரும் பேச்சாகும். ஆகையால், ஊழியர்களுக்கு, தங்களிடமும், தங்களுடைய லட்சியத்திலும் ஜீவ நம்பிக்கை இருந்து வர வேண்டும். ஆனால், தங்களைப் பொறுத்த மட்டில் தாங்கள் ஒன்றுமே இல்லை என்பதையும் அவர்கள் அறிவார்கள். ஆகையால், தங்களிடம் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும் என்பது, கடவுளிடம் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும் என்று பொருள்படும். யார் தங்களுடைய அகந்தைகளையெல்லாம், தானே பெரியவன் என்பதையெல்லாம் விட்டொழித்து விடுகிறார்களோ, அவர்களுக்குக் கடவுளிடமிருந்து மிகச் சிறந்த உதவிகிடைக்கிறது.

இத்தகைய உண்மையான சேவகர்கள், ஆயிரக்கணக்கில் முன்வந்து மனப்பூர்வமாகத் தியாகம் செய்வதன் மூலமே, தீண்டாமை என்ற தீமையைப் போக்கி ஹிந்து சமயத்தைப் புனிதமாக்க முடியும்.

ஒரே வழி சத்தியமே

ஹரிஜன சேவகர் ஒருவரிடம் என்னென்ன தகுதிகள் இருக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது என்பதைக் குறித்து 'ஹரிஜனி'ன் சென்ற வார இதழில் நான் விவரமாக எழுதியிருக்கிறேன்.* இந்த இயக்கம் முக்கியம்சத்தில் ஒரு சமய இயக்கமே என்றால், ஹிந்து மதத்தைத் தூய்மையாக்கிப் பாதுகாப்பதுதான் அதன் நோக்கம் என்றால், சத்தியம் ஒன்றைக் கொண்டுதான் அதை நிறைவேற்ற முடியும். முற்றிலும் சத்தியத்தினால், சத்தியம் ஒன்றினால்தான் அதுமுடியும். சமயத்தின் அஸ்திவாரமே சத்தியம்தான். சத்தியமே கடவுள் என்றால், அசத்தியத்திற்குச் சமயத்தில் இடமே இல்லை. ஒவ்வொரு ஹரிஜன சேவகரும், அடிப்படையான இக்கொள்கையைத் தமது உள்ளத்தில் நன்றாகப் பதிய வைத்துக்கொள்ளுவார்களாக.

சனாதனிகளின் பிரசுரங்கள், பிரவாகம் போல் என்னிடம் வந்து குவிந்து கொண்டிருக்கின்றன. தினமும் புது வாரப் பத்திரிகைகளும், துண்டுப் பிரசுரங்களும் வந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. சனாதனிகள் தங்கள் பண மூட்டைகளையெல்லாம் அவிழ்த்து விட்டுவிட்டார்கள். ஏற்பட்டிருக்கும் விழிப்பை நான் விரும்புகிறேன். அவர்களுடைய விழிப்பு, நல்ல வழியில் ஏற்பட்டதாக இருக்க வேண்டும் என்பதே என் ஆசை. நான் பார்க்கும் அவர்களுடைய எழுத்துக்களில், நன்றாக விளங்கக்கூடிய பொய்கள் இருக்கின்றன. எப்படியாவது தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கத்தை நிறுத்திவிட வேண்டும் என்பது ஒன்றே அவர்களுடைய நோக்கம். இப்படிப்பட்ட ஒரு பிரசாரத்திற்கு எப்படி பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்க முடியும்?

பொய்யைக்கொண்டு பதில் சொல்லிக்கொண்டிருக்க நிச்சயமாக முடியாது. சத்தியம் ஒன்றுதான் ஒரே பதிலாக முடியும். சீர்திருத்தக்காரர்கள்மீது சனாதனிகள் புகார் சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் பொய் சொல்லுகிறார்கள் என்றும், காலித்தனங்களில் இறங்குகிறார்கள் என்றும் கூறுகிறார்கள். இந்தப் புகார்களை மெய்ப்பிப்பதற்கான சாட்சியம் எதுவும் கொடுக்கப்படவில்லை. புகார் சொல்லி எனக்குக் கடிதம் எழுதியிருப்பவர்களுக்கு, சாட்சியங்களை அறிவிக்கும்படி எழுதிக் கேட்டிருக்கிறேன். ஒரே ஒரு விஷயத்தில்தான் சாட்சியத்தையும் அளிக்க முயற்சி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் புகாரைக் குறித்து விசாரிக்குமாறு தக்கவர்களுக்கு அதை அனுப்பியிருக்கிறேன். நிரூபிப்பதற்கு வேண்டிய சாட்சியத்தையும் எனக்கு அனுப்ப மறுத்திருப்பதால், அதுவே,

* காந்திஜி குறிப்பிடும் இக்கட்டுரை, இந்தப் பகுதியில் முதலாவதாகப் பிரசுரமாகியிருக்கும் முத்திய கட்டுரையே ஆகும்.

சீர்திருத்தக்காரர்களெல்லாம் தவறே செய்யாதவர்கள் என்று நிரூபிப்பதற்குப் போதுமானது என்று சொல்ல நான் விரும்ப வில்லை. சத்தியத்திற்கும் அகிம்சைக்கும் மாறான காரியம் எதையும் அவர்கள் செய்துவிடக்கூடாது என்று, சீர்திருத்தக் காரர்களை எச்சரிக்கை செய்வதற்காகவே இதை எழுதுகிறேன்.

சனாதனிக்கும் சீர்திருத்தக்காரருக்கு மிடையே எந்த வித மான் பேதத்தையும் காணக்கூடாது என்பதுதான் என் முயற்சி. உண்மையோடு நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று இருவரையும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால், தங்களைச் சேர்ந்தவனே நானும் என்று கருத சனாதனிகள் மறுப்பதாலும், என்னைத் தங்களுக்கு விரோதி என்று அவர்கள் நினைப்பதாலும், என்னுடைய வேண்டுகோளுக்கு அவர்களிடம் மதிப்பு இருக்காது என்றே அஞ்சுகிறேன். சீர்திருத்தக்காரர்கள், என் வேண்டுகோளைக் கேட்டுக்கொள்ளுவார்களானால், அதுவே எனக்குத் திருப்தியை அளித்துவிடும். ஏனெனில், எவ்வாறு இருளை வெளிச்சம் வென்று விடுகிறதோ, அதேபோலச் சனாதனிகளின் பொய்களைச் சீர்திருத் தக்காரர்களின் மெய் வென்றுவிடும். ஆகையால், ஹரிஜன சேவ கர், தமது காரியம் ஒவ்வொன்றையும், சத்தியத்தையே வழி காட் டும் கொள்கையாகக்கொண்டு செய்து வருவாராயின், அவர் முடி வில் சனாதனியின் மனத்தையும் நிச்சயமாக மாற்றிவிட முடியும்.

ஆனால், மிகைப்படுத்திக் கூறுவதும், பொய்யின் ரகத்தைச் சேர்ந்ததே என்பதை ஊழியர்கள் அறியட்டும். ஹரிஜனங் களுக்குக் கிணறுகளையும் கோயில்களையும் திறந்துவிடுவதைப் பற்றிய தகவல்கள் எனக்கு வந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆனால், அவற்றில் கூறப்பட்டிருக்கும் எல்லாக் கிணறுகளும், கோயில் களும் ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்துவிடப்பட்டு விடவில்லை என்றும், போதுமான ஆதாரம் இல்லாமலேயே எனக்குத் தகவல்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றும் சில சமயங் களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. துலியா தீண்டாமை எதிர்ப் புக் கமிட்டி வெளியிட்டிருக்கும் ஒரு சிறு துண்டுப் பிரசுரத்தில், இந்தியா முழுவதிலும் ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்துவிடப்பட்டிருக் கும் கோயில்கள், கிணறுகளின் ஜாபிதா கொடுக்கப்பட்டிருக் கிறது. பரவசமடையும்படி செய்யும் ஜாபிதாவே அது. ஆனால், அது அவ்வளவும் சரியானதே என்று ஒப்புக்கொண்டுவிட நான் தயாராயில்லை. இந்த ஜாபிதாவைத் தயாரித்ததில் அக்கமிட்டி அஜாக்கிரதையாக இருந்துவிட்டது என்பது அதற்குக் காரணம் அல்ல. ஆனால், இந்தியா முழுவதிலிருந்தும் கிடைத்த தகவல் கள் சரியானவையே என்பதைப் பரிசீலனை செய்யக் கமிட் டிக்குச் சந்தர்ப்பமில்லாததுதான் அதற்குக் காரணம். அநேக மாக இத்தகவல்களைப் பத்திரிகைகளுக்குத் தாங்கள் கொடுப் பவர்களாக இருப்பதற்குப் பதிலாக ஊழியர்கள், பத்திரிகை களில் வரும் செய்திகளையே ஆதாரமாகக்கொண்டு விடுகின்றனர். தீண்டாமை ஒழிப்புக் கமிட்டிகள் அனுப்பும் விவரங்கள், தினப்

பத்திரிகைகளில் வெளியாகும் சாதகமான செய்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டவை என்றால், அந்த விவரங்களை முடிவான ஆதாரங்கள் என்று ஏற்றுக்கொண்டு விடுவதற்கில்லை. அதோடு, எங்கே மீண்டும் உண்ணாவிரதம் இருந்துவிடுவேனோ என்ற பயத்தில், திறந்துவிடப்படும் கோயில்கள், கிணறுகளின் ஜாபிதா பெரிதாக இருக்கும்படி பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசையும் பலமாக இருந்து வருகிறது. இது எனக்கு மனச்சேர்வை உண்டாக்கும் எண்ணமாக இருப்பதோடு, இப்பெரிய இயக்கத்தைக் குறித்து மோசமான அபிப்பிராயம் ஏற்படும்படியும் செய்துவிடுகிறது. மக்களை எந்த ரூபத்திலும், வகையிலும் நிர்ப்பந்தப்படுத்தும் நோக்கத்தைக் கொண்டது அன்று என் உண்ணாவிரதம். ஹிந்துக்கள் எண்ணிப் பார்க்கும்படி செய்வதும், காரியத்தில் இறங்குமாறு தூண்டுவதுமே அதன் நோக்கம். மிக உறுதியானதால் ஆனதே சத்தியம். உயிரோ, உயிர்களோ எவ்வளவுதான் உயர்வானதாக இருந்தாலும், அவற்றையும்விட உயர்வானதாகவே சத்தியத்தைக் கொள்ள வேண்டும். லட்சக்கணக்கான உயிர்களைத் தியாகஞ் செய்ய நேர்ந்தாலும், சத்தியம் இருந்தாக வேண்டும். தீண்டாமை, ஹிந்து சமயத்திற்குள்ளடங்கிய ஒரு பகுதி என்று அநேகர் நம்புகிறார்கள். இத்தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்காக நடந்து வரும் ஒரு பெரிய, சமய இயக்கத்திற்கு, கலப்பற்ற சத்தியத்தையும், லட்சியத்தில் கொள்ளும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையையும் தவிர வேறு எதுவும் பயனில்லை. தீண்டாமை, ஹிந்து சமயத்திற்கு மிகப் பெரும் களங்கம், அது மிகப் பெரிய பொய் என்று சீர்திருத்தக்காரர்கள் கருதுகிறார்கள். அது அப்படியாயின், சத்தியத்தினாலும், சாந்தமாக நடந்து கொள்ளுவதனாலும், மாத்திரமே அதைத் தோற்கடிக்க முடியும்.

— 'ஹரிஜன்'-18-3-1933

3

ஒரு விஷயம் தேவை

சரியான வகையில் ஹரிஜன சேவை செய்வதற்கும், பொதுவாக ஏழைகள், துணையற்றவர்கள், திக்கற்றவர்கள் ஆகியவர்களுக்குச் செய்யும் எல்லாச் சேவைகளுக்கும் தேவையான ஒரு விஷயம், அப்படி சேவை செய்பவரின் ஒழுக்கத்தில் தூய்மை இருக்க வேண்டியதேயாகும். இது இல்லையானால், மிக உயர்ந்த அறிவும், ஆற்றலும், நிர்வாகத் திறமையும் இருந்தும் பிரயோசனமில்லை. இதெல்லாம் இடையூறுகளாகவும் ஆகிவிடக்கூடும். ஆனால், தூய்மையான ஒழுக்கமும், அத்தகைய சேவையில் பிரியமும் சேர்ந்து இருந்துவிடுமானால், தேவையான அறிவும், நிர்வாகத் திறமையும்

நிச்சயமாக உண்டாகிவிடும். ஹரிஜன நலனுக்காகச் சேவை செய்து வருபவர்களில் இரு முக்கியமான ஊழியர்கள், மோசமான, ஒழுக்கக்கேடான காரியங்களைச் செய்துவிட்டார்கள் என்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாலேயே இந்த எண்ணம் எனக்குத் தோன்றுகிறது. அவ்விருவரையும் அறிந்தவர்கள் எல்லோருமே, அவர்கள்மீது சந்தேகிக்க இடமில்லை என்றும், நல்ல ஒழுக்கமுள்ளவர்கள் என்றும் கருதி வந்தார்கள். ஆனால், அவர்கள் இருவரும், அவர்கள் வகித்து வரும் ஸ்தானத்திற்கு ஏற்காத வகையில் ஒழுங்கீனமாக நடந்துவிட்டனர். அவர்களுடைய உள்ளத்தின் ஓர் இருண்ட மூலையில், காமவெறி என்ற விஷ நாகம் ஒளிந்திருந்து வந்திருக்கிறது. அந்தக் காமவெறிக்கு அவர்கள் பலியாகிவிட்டார்கள் என்பதில் சந்தேமில்லை. ஆனால், நாமோ சாதாரண மனிதர்கள்; இன்னொருவர் மனத்தில் என்ன இருக்கிறது என்பதை நாம் கண்டுகொண்டுவிட முடியாது. எனினும், மற்றவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதை, நாம் பார்க்கும், கையாளும் அவர்களுடைய செய்கைகளைக்கொண்டு அறிந்துகொள்ளலாம்; அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இந்த இருவர் விஷயத்திலும் இவர்கள், ஹரிஜன சேவா சங்கத்தில் தாங்கள் ஊழியர்களாக இருக்க முடியாத நிலைமையை உண்டாக்கிக்கொண்டுவிட்டார்கள். இது, அவர்களுக்குத் தண்டனையாகாது. இவர்களுடைய நன்மைக்கேயன்றி, ஹரிஜன சேவா சங்கத்தையும், அதன் லட்சியத்தையும் பாதுகாத்துக் கொள்ளுவதற்கும் இவர்களை வெளியேற்றிவிட வேண்டியது அவசியமாகும். இவர்கள் மீது சங்கம் எந்த நடவடிக்கையும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை என்றுதான் கூறுவேன். இந்த ஊழியர்கள், சங்கத்திலிருந்தும், எல்லாப் பொதுக் காரியங்களிலிருந்தும் தாமதமாகவே விலகிக்கொண்டு விடுவார்கள் என்று நம்புகிறேன். சேவை செய்வதன் கடமை யாருக்கும் மறுக்கப்படவில்லை. மோசமான வகையில் ஒழுக்கம் தவறி நடந்துவிட்ட ஒருவர், தான் செய்துவிட்ட தவறை உணர்ந்து திருந்தியிருப்பாரானால், அவருக்குள்ள வேலை எதுவானாலும் அதை ஏற்றுக்கொண்டு அவர் சேவை செய்து வருவார். ஆனால், தானே ஏற்படும் அத்தகைய சேவையை அநேகமாக ரகசியமாகவே செய்துகொண்டு போவதற்கும், ஒரு ஸ்தாபனத்தில் இருந்து கொண்டு அதன் வசதிகளையெல்லாம் அனுபவிப்பதற்கும் வித்தியாசம் உண்டு. பொது வாழ்க்கையில் அவ்விதம் திரும்பவும் அவர் பிரவேசிப்பதற்கு, தம்மீது பொதுஜன நம்பிக்கை திரும்பவும் ஏற்படும்படி அவர் செய்வது அத்தியாவசியம்.

ஒரு பொதுஜன ஊழியர், ஒரு நிர்வாக யந்திரத்தின் ஓர் அம்சமாக இருந்து திறமையாக வேலை செய்துகொண்டு வரும் வரையில், அவருடைய ஒழுக்கத்தைக் குறித்துக் கவனிக்காமலேயே இருந்துவிடலாம் என்பது, இக்காலப் பொது வாழ்க்கையில் இருந்து வரும் மனப்போக்கு. ஒருவருடைய ஒழுக்கம், அவருடைய சொந்த விஷயம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

அடிக்கடி அநேகர் இதே அபிப்பிராயத்தையே கொண்டுவிடுகின்றனர் என்பதை அறிவேன். என்றாலும், அதை ஏற்றுக் கொள்ளவோ, அதை அனுசரித்து நடக்கவோ என்னால் முடிந்ததே இல்லை. தனிப்பட்டவர்களின் ஒழுக்கத்தைக் குறித்துக் கவனிக்கவே வேண்டியதில்லை என்று எண்ணப்பட்டிருந்த ஸ்தாபனங்கள், மோசமான நிலைமையை அடைந்துவிட்டதை நான் அறிந்திருக்கிறேன். என்றாலும், வாயில்லாப் பூச்சிகளான கோடிக் கணக்கான மக்களுக்குத் தங்களைத் தருமகர்த்தாக்களாக்கிக் கொண்டிருக்கும் ஹரிஜன சேவா சங்கம் போன்ற ஸ்தாபனங்களுக்கு மாத்திரமே, உடனடியாக என்னுடைய இக்கருத்தை அனுசரிப்பதென்று இருக்கிறேன் என்பதை வாசகர்கள் கவனித்திருப்பார்கள். இத்தகைய சேவைக்குக் களங்கமற்ற ஒழுக்கம் இருந்தாக வேண்டியது இன்றியமையாத தேவை என்பதில் எனக்கு எந்தவிதச் சந்தேகமும் இல்லை. ஹரிஜனங்களின் நலனுக்காகவோ, கதர், கிராமக் கைத்தொழில் ஆகியவைகளுக்காகவோ வேலை செய்யும் ஊழியர்கள், அறிவில் குழந்தைகளைப் போன்றே இருப்பவர்களான, கொஞ்சமும் களங்கமற்ற, ஏதும் அறியாத, ஒரு பாவமும் செய்யாத ஆண்களுடனும் பெண்களுடனும் நெருங்கிப் பழக வேண்டியிருக்கிறது. இந்த ஊழியர்களிடம் ஒழுக்கம் இல்லாது போகாமானால், முடிவில் இவர்கள் தோல்வியையே அடைவார்கள். அதோடு, இவர்கள் எந்த லட்சியத்தை எடுத்துக் கூறி வந்தார்களோ அந்த லட்சியத்தையும், இவர்களை அறிந்த சுற்றுப்புறங்களில் கேவலப்படுத்தி விட்டவர்களாவார்கள். அத்தகைய சம்பவங்களைக் குறித்து எனக்கு இருக்கும் அனுபவத்தைக்கொண்டே இதை எழுதுகிறேன். ஆனால், இத்தகைய சேவைகளில் ஈடுபட்டிருப்போரின் எண்ணிக்கையைப் பார்க்கும்போது, இத்தகைய சம்பவங்கள், சந்தோஷிக்கத் தக்க வகையில் மிகச் சொற்பமே. எனினும், அடிக்கடி நிகழ்ந்துவிடுவதால், இத்தகைய சேவைகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்தாபனங்களையும் ஊழியர்களையும் பொறுத்த வரையில், பகிரங்கமாக எச்சரிக்கை செய்ய வேண்டியதும், உஷார்ப்படுத்த வேண்டியதும் அவசியமாகிறது. ஆனால், ஸ்தாபனங்களும், ஊழியர்களும் அதிக உஷாராகவோ, தங்கனையே அதிகமாக வேலை வாங்கிவிடுபவர்களாகவோ எப்பொழுதும் இருந்துவிட முடியாது,

--'ஹரிஜன்' - 7-11-1936

4

ஹரிஜன சேவகர்களின் தகுதிகள்

கேள்வி : ஒரு ஹரிஜன சேவகருக்கு, அவருடைய வேலை சரியான பலனை அளிப்பதற்கு இருக்க வேண்டிய தகுதிகள் யாவை?

பதில் : இத்தகைய கேள்வி, அதிகக் காலங் கடந்து கேட்கப்படும் கேள்வியாகும். என்றாலும், இதற்குத் திரும்பவும் பதில் சொல்ல முயற்சி செய்கிறேன். தீண்டாமை ஒழிப்பு வேலை, முக்கியமாக நாமே நம்மைத் தூய்மைப்படுத்திக்கொள்ளுவதையும், நீதியையும், காருண்யத்தையுமே கொண்டது. இதில் கொண்டுபோய் ராஜ்யம் புகுத்தப்படுவது துரதிருஷ்டமானதாகும். நான் ராஜ்யத்தில் இறங்குவதற்கு வெகு காலத்திற்கு முன்பே, தீண்டாமை ஒழிப்பும், ஹிந்து-முஸ்லிம் ஒற்றுமையும் நாட்டு மக்களின் நலனுக்கு அத்தியாவசியமானவை என்பதை உணர்ந்தேன். ஹிந்து சமயம் துண்டு துண்டாக்கப்பட்டு விடுவதைத் தடுப்பதற்காகவே, என் உயிரைக் கொடுக்கவும் முற்பட்டு நான் அதுனுடன் போராட வேண்டியதாயிற்று. இப்பிரச்சனைக்கு ராஜ்யமெருகு வந்துவிட்டது. ஆனால், சாராம்சத்தில் இது முற்றிலும் சமய, ஒழுக்கப் பிரச்சனையே. ஒவ்வொரு சேவகருக்கும், ஹிந்து சமயத்தைப் புனிதப்படுத்த வேண்டும் என்ற ஆர்வம் உண்டாக வேண்டும். இதைச் செய்ய முயற்சிப்பதில் தமது உயிரைத் தியாகம் செய்யவும் அவர் தயாராக இருக்க வேண்டும். அத்தகைய ஓர் ஊழியர், ஹிந்து சமயத்திலிருக்கும் களங்கத்தைப் போக்குவதற்காக, தமது குடும்ப சம்பந்தம், சமூக சௌகரியங்கள், தமது உயிர் ஆகிய தமக்குள்ள எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்துவிடத் தயாராக இருப்பார். ஒருவர் செய்யும் பிரார்த்தனை, யக்ஞங்கள் போன்ற அன்றாட வாழ்க்கையின் அனுஷ்டானங்களைப் போன்றதாகவே இந்த வேலை இருக்க வேண்டுமேயன்றி, ஏதோ ஊழியத்திற்கும் சன்மானத்திற்கும் செய்யும் வேலையாக இருக்கக்கூடாது. ஊழியருக்கு இதில் ஆர்வம் மிகுந்துவிடுமானால், அவர் முன்னால் வழி தெளிவானதாக இருக்கும். இவ்விதமான ஓர் ஊழியர், ஹரிஜனங்கள் பட்டினிகிடக்க அனுமதிப்பதைவிடத் தாமே பட்டினிகிடப்பார்; ஹரிஜனங்களுக்கு மறுக்கப்படும் எந்தச் சௌகரியத்தையும் தாம் அனுபவிக்க மறுத்துவிடுவார்; ஹரிஜனங்களுடன் தாம் ஒன்றாகிவிடுவது அதிகரிப்பதையும் நாளுக்கு நாள் அவர் உணர்வார். இந்த வேலைகளையெல்லாம் ராஜ்யப் பலனைக் கருதாமல் செய்யவேண்டும். தீண்டாமையை ஒழித்துவிட்டதனால் சுயராஜ்யம் வரவில்லை என்றே வைத்துக்கொண்டாலும், ஹிந்து சமயம் புனிதமானதாகவும், உயிரோடும் இருக்கும்படி செய்வதற்காக இவ்வேலையைச் செய்தே ஆகவேண்டும். இந்த வேலைக்குச் சில காங்கிரஸ் காரர்கள் ராஜ்ய அர்த்தத்தையே கொடுக்கின்றனர் என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால், அது தவறு. அந்நிய அரசாங்கத்தினிடமிருந்து அவர்கள் நீதியை நாடுவதாயிருந்தால், தமது உற்றார் உறவினர்களுக்கு அவர்கள் முதலில் நீதியைச் செய்தாக வேண்டும். நியாயத்தை அடைய

விரும்புகிறவர், தாமும் நியாயத்தைச் செய்ய வேண்டும். இதுதான் நியாயத்தின் அடிப்படையான தருமம்.

முதலில் ராஜ்ய சுதந்திரத்தைப் பெற்றுவிட்டால், சமூக சீர்திருத்தம் பிறகு தானே ஏற்பட்டுவிடும் என்று சொல்லுகிறவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்பதை அறிவேன். இது தவறான கருத்து. அகிம்சையின் மூலம் சுயராஜ்யத்தை அடைந்துவிடுபவருக்கு, நிச்சயமாக இது பொருந்தாத கருத்து. ஆனால், வைதிகர்களுக்கும், ராஜ்யப் புத்திப் போக்கை மாத்திரமே கொண்டிருப்பவர்களுக்கும், ஹரிஜன ஊழியர் விஷயத்தை எடுத்துக் கூறவேண்டும். மற்றவர்கள் செய்வது சரியா, இல்லையா என்பதைச் சேவகர் கவனிக்க வேண்டாம். ஆனால், தன்னலமற்ற, தன்னையே அர்ப்பணித்துக்கொள்ளும் சேவையின் மூலம் அவர்களுக்கு ஓர் உதாரணமாக ஊழியர் விளங்கட்டும்.

—'ஹரிஜன்' - 1-2-1942

5

நடந்தே யாத்திரை

என்னுடைய ஹரிஜன யாத்திரையில் மீதமிருப்பதை, சாத்தியமானவரையில் கால்நடையின் மூலம் நடந்தே முடித்துவிட வேண்டும் என்ற கருத்து நாளுக்கு நாள் எனக்கு வளர்ந்து கொண்டு வருகிறது. தமிழ்நாடு சுற்றுப்பிரயாண ஏற்பாடுகள் தக்கர் பாபாவினால் முடிவு செய்யப்பட்டு வந்தபோது, தமிழ் நாட்டுச் சுற்றுப்பிரயாணத்திற்கு என்று நிர்ணயித்திருந்த நாட்களில் அந்த யாத்திரையை முடித்துவிட முடியாத வகையில் புதிய இடங்களையும் அத்திட்டத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி தக்கர் பாபாவும் டாக்டர் ராஜனும் வற்புறுத்தப்பட்டார்கள். அப்பொழுது தக்கர் பாபாவிடம் ஒரு யோசனை கூறினேன். எனக்கு இருக்கும் நம்பிக்கையே அவருக்கும் இருக்குமானால், அப்பொழுது தயாரிக்கப்பட்டு வந்த விரிவான பிரயாணத்திட்டத்தை ரத்துச் செய்துவிட்டுக் கிராமம் கிராமமாக நடந்தே என் சுற்றுப் பிரயாணத்தை முடித்துவிடுகிறேன் என்றேன். இந்தக் கருத்து எனக்கு அதற்குப் பிறகும் உண்டாயிற்று. முக்கியமாக தேவகார் சம்பவத்திற்குப் பிறகு* அந்த எண்ணம் என்னை வலுவாகப் பிடித்துக்கொண்டது. பலாத்கார முறைகளை அனுசரிப்பவர்களின் தொகையை விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாம் என்பதையும்

* காந்திஜி இங்கே குறிப்பிடும் தேவகார் சம்பவத்தைப் பற்றிய விவரம், 'பலாத்காரம் சனாதன தருமம் அல்ல' என்ற தலைப்பில் இத்தொகுப்பில் 196-ஆம் பக்கத்தில் வெளியாகியிருக்கும் காந்திஜியின் பிரசங்கத்தில் அடங்கியிருக்கிறது. அதே தேவகார் சம்பவம் பற்றிய காந்திஜியின் கட்டுரை, இத் தொகுப்பின் 'பின் சேர்க்கைப் பகுதி'யில் 'மூன்று வருந்தத்தக்க சம்பவங்கள்' என்ற தலைப்பில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அறிவேன். ஆனால், மிகச் சிலரும் கூட பொதுக் கூட்டங்களில் குழப்பத்தை உண்டாக்கிவிட முடியும். இந்த இயக்கம், எண்ணத்திலும் செயலாற்றலிலும் முக்கியமாக மத சம்பந்தமானதே என்பதை, என்னால் இயன்ற எல்லா வழிகளிலும், பிரத்தியட்சமாக அவர்களுக்குக் காட்ட வேண்டும் என்றுதான் நான் ஆசைப்படுவேன். நோக்கம் மத சம்பந்தமானதே என்றால், அடைய விரும்பும் முடிவும் அதுவேதான். இந்த இயக்கம், அது பரவுவதற்கு வேகமான ரெயில்களை நம்பியிருக்கவில்லை என்பதைக் காட்டவும் வேண்டும் என்பது என் ஆவல். நான் ஆகாய விமானத்தை உபயோகித்துக் கொள்ளலாம் என்று கூறப்பட்ட ஒரு யோசனை உடனேயே நிராகரிக்கப்பட்டுவிட்டது. அதோடு, நிதி வசூல் செய்வதற்காகவே இப்பிரயாணம் என்றும் யாரும் எண்ணிவிட வேண்டாம். நான் நடந்து சென்றாலுங்கூட, இந்த லட்சியம் நிறைவேறுவதற்குத் தேவைப்படும் ஆண்களும் பெண்களும், பணமும் கிடைத்துவிடும் என்பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். நான் கூறும் செய்தி என் உள்ளத்திலிருந்து வருவதாக இருந்தால் அது, ரெயிலையும் மோட்டாரையும்விட வேகமாக நடந்தே யாத்திரை செய்துவிடவும் கூடும்.

மக்கள் போடும் கூச்சல்கள், என்னைப் பார்த்ததும் அவர்களுக்கு ஏற்படும் ஆனந்தத்தினாலும் அன்பினாலும் எழுவதாக இருந்தாலும், கூச்சல்களைக் கேட்டுக் கேட்டு நான் களைத்துப் போய்விட்டேன். அவற்றைத் தாங்க முடியாத அளவுக்கு என் நரம்புகள் பலவீனமடைந்துவிட்டதால் சகிக்க முடியவில்லை. அவசர அவசரமாகப் பிரயாணம் செய்வதென்பது எனது அன்றாட கதியாக ஆகிவிட்டதும் எனக்கு வெறுத்துப் போய்விட்டது. ஏராளமான ஜனக்கூட்டம் என்னை நோக்கி நெருக்கியடித்துக் கொண்டு வருவதும், இந்தக் கூட்டங்களிடமிருந்து என்னைப் பாதுகாப்பதற்காகத் தொண்டர்கள் படாத பாடுபட்டு முயற்சி செய்வதும், பலவீனமான எங்களினாலும், இந்த ஜன நெருக்கத்தினாலும் எந்தப் பயனுமில்லை என்பதைக் காண்கிறேன். என் பாதங்களைத் தொட வேண்டும் என்ற மனோபாவம், என் உடலுக்கு ஆபத்தை விளைவிக்கும் வழியாகி விடுகிறது. பாதங்களைத் தொடுகிறவர்களின் நகங்கள் பட்டுக் காலில் கீரல்கள் ஏற்படாத நாளே இல்லை. கூச்சல் போடுவதையும், என்னைக் காண நெருக்கியடித்துக் கொண்டு வருவதையும், என் பாதங்களைத் தொடுவதையும் பலமாகக் கண்டித்து என்ன கூறியும் நிரந்தரமான பலன் ஏற்பட்டதாகக் காணேன். நான் கூறுவது காதில் விழும்படிச் செய்வதில் வெற்றி பெற்ற இடங்களில், அங்கே மாத்திரம் மக்கள் அதை உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் செய்து வந்திருப்பதைப் போன்று, ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்கு அவசர அவசரமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கும் போது, இந்த வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்படுவதற்கில்லை. பகலில், ஒன்றுக்கொன்று வெகு தொலைவில் உள்ள மூன்று இடங்களுக்கு நான் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன்.

இச்செய்தியின் முக்கியமான உண்மை மக்களிடத்தில் ஊறு வதற்கு, சந்தடியின்றி இருந்து கேட்கும் மக்களுக்கு அதைச் சொல்ல வேண்டும். சமய உண்மைக்கு, எல்லா உண்மைகளுக்குமே, அது ஊடுருவி வியாபிப்பதற்கு அமைதியான, சிந்தனை சிதறாத சூழ்நிலை வேண்டும்.

ஆகையால், மீதமிருக்கும் சுற்றுப்பிரயாண சம்பந்தமாக எனது சக ஊழியர்களுக்கு முன்று யோசனைகளைக் கூறுகிறேன். அவைகளின் முக்கியத்தை அனுசரித்து அவற்றைக் கூறுகிறேன் :

(1) இம்முடிவுக்கு வரும் நாளில் நான் எங்கே இருக்கிறேனோ அங்கிருந்து நடந்து சென்றே என் சுற்றுப்பிரயாணம் ஆரம்பமாக வேண்டும். பாட்னாவில் நடக்கும் அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கமிட்டிக் கூட்டம் போன்றவைகளுக்காக இப்பிரயாணம் மத்தியில் நிறுத்தப்படும். எங்கே பிரயாணம் நிறுத்தப்பட்டதோ அங்கிருந்து திரும்பவும் பிரயாணம் ஆரம்பமாகும்; அல்லது புதிய இடத்திலிருந்து பிரயாணத்தைத் தொடங்கப்படும்.

(2) ஒரிஸ்ஸாப் பிரயாணம் முடிந்ததும் பிரயாணத்திற்குப் புதிய மாகாணம் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளப்படும். அந்த மாகாணத்தின் பிரயாணத்தை முடித்த பிறகு சாத்தியமான பல மாகாணங்களிலும் நடந்தே பிரயாணம் நடக்கும்.

(3) இப்பொழுது ஏற்பாடு செய்திருக்கும் பிரயாணத்திட்டத்தின்படி எல்லாமே இருக்காது. பிரயாணத்திற்குப் புது திட்டம் வகுக்கப்படும். ஆனால், எத்தனை மாகாணங்களில் சாத்தியமோ அத்தனை மாகாணங்களிலும் பிரயாணம் நடக்கும். ஒரு மாகாணத்திலிருந்து மற்றோர் மாகாணத்திற்குப் போவதற்கு மாத்திரம் ரெயில் உபயோகித்துக் கொள்ளப்படும்.

(4) இந்த வேலையிலுள்ள ஆன்மிகத் தன்மையில் ஊழியர்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்குமாயின், என் முதல் யோசனையை அனுசரிக்கத் தயங்கமாட்டார்கள் என்பது நிச்சயம். யோசித்துப் பாராமல் யந்திரம் போல எந்த ஊழியரும் இதில் முடிவுக்கு வந்துவிடக்கூடாது. அவர்களுடைய நம்பிக்கை, பிறரிடம் கடன் வாங்கியதாக இருக்கக் கூடாது. நான் கூறியிருக்கும் யோசனைகளில் எதுவும் சரியல்ல என்று அவர்கள் மனத்திற்குத் தோன்றுமானால், அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள அவர்கள் உடனே மறுத்துவிட வேண்டும். மீதமிருக்கும் யாத்திரையை, எனக்குச் சிறந்ததென்று தோன்றும் வகையில் நான் செய்து முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

‘நீங்கள் கருதுவது சரியானது என்ற நிச்சயம் உங்களுக்கு இருக்குமாயின், இதற்கு முன்னாலெல்லாம் நீங்கள் செய்து வந்திருப்பதைப் போன்று, சக ஊழியர்களைப் பற்றிக் கவனிக் காமல் நீங்களே சுயேச்சையாக ஏன் செய்யக்கூடாது?’ என்று

கேட்கப்படலாம். இக்கேள்வி பொருத்தமானதே. இதில் அப்படி நான் நடக்கவில்லை. ஏனெனில், என்னுடைய நம்பிக்கை எவ்வளவு பலமானதாக இருக்கவேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேனோ அவ்வளவு பலமானதாக இல்லை. உண்மை எனக்குப் புலனானபோதிலும் மங்கலாகவே தெரிகிறது. மேலும், இந்தப் பிரயாணம் நான் விரும்பி மேற்கொண்டதல்ல. தக்கர் பாபாவும் சேத் கனஷியாம்தாஸ் பிர்லாவும் அந்த யோசனையைச் சொன்னார்கள். அதற்குத் திட்டம் போட்டதும் அவர்கள்தான். என் யோசனையைக் குறித்து சேத் பிர்லாவுடன் நான் விவாதிக்கவில்லை. இதைக் குறித்துத் தக்கர் பாபாவுக்கு உற்சாகம் ஏற்படவில்லை. மாகாணங்களுக்குச் சொன்ன சொல் தவறியதாகிவிடும் என்று இவர் பயப்படுகிறார். சம்பந்தப்பட்ட மாகாணங்களின் சம்மதமில்லாமல் இதில் தாம் எதுவும் செய்வதற்கில்லை என்கிறார். அவர் சொல்லுவது, அவர் வழியில் சரிதான். மீதமிருக்கும் மாகாணங்களின் தலைவர்களோ, காரியதரிசிகளோ, தங்கள் சக ஊழியர்களுடன் கலந்தாலோசித்துக் கொண்டு தம் அபிப்பிராயங்களைச் சுருக்கமாக எனக்குத் தந்தி மூலம் அறிவிப்பார்களா?

—‘ஹரிஜன்’ - 11-5-1934

6

ஊழியர்களுக்கு வேண்டுகோள்

நடந்தே சுற்றுப் பிரயாணத்தை ஆரம்பித்துவிட்ட ஆறாம் நாள் நான் இதை எழுதுகிறேன். ரெயிலிலும் மோட்டாரிலும் போய் 750 மைல் தூரம் அநேகமாக நான் பிரயாணம் செய்திருப்பேன். குறைந்தது 1,50,000 பேரையாவது நான் பார்த்துமிருக்கக்கூடும். ஆறாம் நாள் எனது மௌன விரத நாளானதால் நடந்தே போய் இந்த நாட்களில் நாற்பது மைல் தூரமே பிரயாணம் செய்திருக்கிறேன். 20,000 ஆண்கள், பெண்களுடன் தொடர்பு கொண்டேன்.

செய்யப்பட்ட வேலையில், செயற்கையேயான போக்குவரத்தினால் ஏற்பட்டதைவிட, இயற்கையான பிரயாணத்தினால் அதிகமான நன்மை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதுதான் என் மனத்தில் உள்ளூர இருந்து வரும் அபிப்பிராயம். சென்ற ஐந்து நாட்களாக ஏற்பட்ட தொடர்பு, கிராமவாசிகளுக்கும் எனக்குமிடையே அதிக உண்மையானதாகவும் இருந்தது. ஆனால், இந்த அனுபவங்களைக் குறித்து வேறொரு சமயத்தில் நான் சொல்லக்கூடும். இக் குறிப்பை நான் எழுதுவதன் நோக்கம், இந்தியா முழுமையின் ஒத்துழைப்பையும் பெறுவதேயாகும். உத்தகல் தலைவர்கள், அதிகக் கவனத்துடன் விரிவான பிரயாண ஏற்பாடுகளைச் செய்

திருந்தார்கள். அந்தச் சுற்றுப்பிரயாணம் பூர்த்தியானால், அகில இந்தியாவிலும் ஏழ்மையானதான இம்மகாணத்தில் ரூ.30,000க்குக் குறையாமல் திரட்டலாம் என்றும் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். அப்படியிருக்க, அப்பிரயாணத் திட்டத்தைத் திடீரென்று ரத்துச் செய்துவிடுவதென்றால் அது அவர்களுக்குச் சாமான்ய விஷயமல்ல. நிச்சயமாக ரூ 50,000-த்திலேயே நான் என் மனத்தை வைத்திருக்கிறேன். ஆனால், அவர்களுக்கு உண்மை தெரிய வந்தபோது, பண லாபத்தைத் தியாகஞ் செய்துவிட்டுத் தங்களுக்குக் கீழிருப்பவர்களின் கோபத்தின் அபாயத்தைச் சமாளிக்கவும் அவர்கள் தயங்கவில்லை. டாக்டர் டி. வி. ராய்க்கு நான் அறிவித்தபோது, அநேகமாக வசந்தகாலப் பிரயாணத் திட்டம் முழுவதையுமே தியாகஞ் செய்துவிடுவதில் அவருக்கும் அதிகக் கஷ்டமிருக்கவில்லை. மற்ற மாகாணங்களிலிருந்தும் எந்தக் கஷ்டத்தையும் நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. ரெயில், மோட்டார் பிரயாணத்தைவிட நடந்தே சுற்றுப்பிரயாணம் செய்வதில் இருக்கும் உயர்வான அழகைக் காண அவர்கள் தவறிவிடுவார்கள் என்று நம்ப நான் தயாராயில்லை.

வெறும் சாதாரண ஒத்துழைப்பைவிட அதிகமாகவே நான் கேட்கிறேன்; எதிர்பார்க்கிறேன். இந்தியா முழுவதிலுமிருந்தும் தீவிரமான ஒத்துழைப்பு எனக்கு வேண்டும். இயக்கத்தின் உண்மையை மக்களிடையே பரப்புவதற்கும், நான் போயிருந்தால் என்னிடம் எவ்வாறு பணமுடிப்பைக் கொடுத்திருப்பார்களோ அதேபோல எனக்குப் பண முடிப்புகளை அனுப்புவதற்கு மக்களிடமிருந்து செப்புக் காசுகளையும் வெள்ளிக் காசுகளையும் வசூலிப்பதற்கும், இந்தியா முழுவதிலுமுள்ள ஊழியர்கள் அவரவர்களின் மாகாணங்களில் நடந்தே செல்லும் யாத்திரைகளை ஏற்பாடு செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். ஊழியர்களுக்கும் ஹரிஜனங்களுக்குமிடையே இன்னும் அதிக நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட வேண்டும்; சனாதனிகளிடமும் நட்பு முறையில் நெருங்க வேண்டும். போகும் இடங்களில், ஹரிஜனங்களுக்கு இருக்கும் கஷ்டங்களையும் அசௌகரியங்களையும் மேலும் நன்றாக உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், அதிகமான கோரிக்கை ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்து விடுவதோடு அதிகமான ஹரிஜனக் குழந்தைகளையும் பொதுப் பள்ளிக் கூடங்களில் சேர்க்க வேண்டும். உத்தகல் கிராமங்களில் நான் நடந்தே பிரயாணஞ் செய்து வந்தபோதிலும், நான் தங்கள் கிராமங்களிலும் நடந்தே பிரயாணம் செய்துகொண்டிருக்கிறேன் என்று ஊழியர்களும் கிராமவாசிகளும் நம்பவேண்டும். நான் செய்வது ஆன்மிகமான செயலாக இருக்குமானால், அந்தப் பலன் அதற்கு இருக்கும்; மக்களும் இந்த லட்சியத்திற்காகத் தங்கள் முயற்சியைத் தீவிரமாக்க வேண்டும் என்பதையும் உணர்வார்கள். மேலும் அதிகமான ஊழியர்களைக் கண்டுபிடிப்பதும், இப்பொழுது இருந்து வரும் ஊழியர்கள் மேலும் தங்களை அர்ப்ப

ணித்துக் கொள்ளுவதும் இந்த யாத்திரையின் பலனாக இருக்க வேண்டும்.

—'ஹரிஜன்' - 18-5-1934

7

ஹரிஜன ஊழியர்களுக்குப் புத்திமதி

இப்பொழுது இருக்கும் நிலைமை எவ்வளவு கஷ்டமானதாக இருந்தாலும், எவ்வளவு தூரம் சாத்தியமோ அவ்வளவுக்கு உள்ளாக்குள் சீர்திருத்தத்தை நிறைவேற்றிவைக்க வேண்டியது ஹரிஜன ஊழியர்களின் முக்கியமான கடமை.

ஆகையால், ஹரிஜன ஊழியர்கள், தங்களுடைய முழு சக்தியையும் கீழ்க்கண்ட காரியங்களில் ஈடுபடுத்த வேண்டும் :

(1) ஹரிஜனங்களிடையே சுத்தத்தையும், சுகாதார வாழ்க்கையையும் வளர்த்தல்.

(2) ஆபாசமான தொழில்கள் என்று கூறப்படும் தோட்டி வேலை, தோல் பதனிடும் வேலை ஆகியவைகளில் அபிவிருத்தியான, வேலை முறைகளை அமலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும்.

(3) மாமிசம் சாப்பிடுவதை அடியோடு விட முடியாவிட்டாலும் செத்த கால்நடைகளின் மாமிசத்தையும், மாட்டிறைச்சியையும் சாப்பிடுவதை விட்டுவிடச் செய்யவேண்டும்.

(4) போதை தரும் மதுபானங்களைக் குடிப்பதை விட்டு விடச் செய்யவேண்டும்.

(5) எங்கெங்கே பகல் பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்கின்றனவோ அவற்றிற்குத் தங்கள் குழந்தைகளை அனுப்புமாறு பெற்றோரைத் தூண்டவேண்டும். இரவு பள்ளிக்கூடங்கள் ஆரம்பிக்கப்படும் இடங்களில் அவற்றிற்குப் போகும்படி பெற்றோரைச் செய்யவேண்டும்.

(6) அவர்களுக்குள்ளேயே தீண்டாமை என்பதை ஒழித்து விடும்படி செய்யவேண்டும்.

—'என் ஆன்மாவின் துயரம்' - 1933-ம் வருடப் பதிப்பிலிருந்து.

ஊழியர்களுக்கு வேலைத் திட்டம்

முனிசிபாலிடிகள் கவனிக்காமல் அலட்சியமாக இருந்து விடுகின்றன என்று பொதுவாகப் புகார் சொல்லப்படுகிறது. முனிசிபல் அங்கத்தினர்களிடம் நேரடியாகப் போய் அவர்களுடைய நீண்ட தூக்கத்திலிருந்து அவர்கள் விழிப்படையும்படி செய்ய வேண்டும். வாக்காளர்களுக்கும் விஷயத்தை எடுத்துக் கூற வேண்டும். அங்கத்தினர்கள் சரியாக நடந்துகொள்ளும்படி வாக்காளர்கள் செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கலாம். ஹரிஜன ஊழியர்களின் நலனுக்குச் செய்யும் வேலைகள் சம்பந்தமாக கான்பூர் முனிசிபாலிடியில் இருக்கும் ஹிந்துக்களல்லாத அங்கத்தினர்களும் ஹிந்து அங்கத்தினர்களுடன் முழு மனமார ஒத்துழைத்தார்கள் என்பதை அறிந்து சந்தோஷ மடைகிறேன். நாம் செய்யும் வேலை முற்றிலும் ஜீவகாருண்ய வேலை. ராஜ்யத்திற்கும் இதற்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை. ஹரிஜனங்கள், ஹிந்துக்களுக்கு மாத்திரமல்ல, ஹிந்துக்களல்லாதாருக்கும் சேவை செய்து வருகிறார்கள். ஹரிஜனங்கள் குடியிருக்கும் இடங்களில் இருந்து வரும் சுகாதாரக் கேடான நிலைமை, நகரம் முழுவதற்குமே ஆபத்தை உண்டாக்கிவிடக்கூடும். முனிசிபாலிடிகளில் இருக்கும் முஸ்லிம் அங்கத்தினர்கள், ஒரு வகுப்பினரை மாத்திரம் பாதுகாப்பவர்களாக இல்லாமல், மொத்தத்தில் எல்லா மக்களையும் பாதுகாக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றனர். மற்ற முனிசிபாலிடிகளில் அங்கம் வகிக்கும் முஸ்லிம் மெம்பர்கள் இவைகளையெல்லாம் உணரும்போது, இதில் அவர்களும் அனுதாபம் உள்ளவர்களாகவே இருப்பார்கள். தண்ணீர், விளக்கு போன்ற வசதிகளில் நகர மக்களில் மற்றவர்களுக்கு இருக்கும் சௌகரியம் ஹரிஜனங்களுக்கு இல்லை என்பது பகிரங்கமான உண்மை.

ஆனால், முனிசிபாலிடிகள் என்ன செய்தாலும், செய்யத் தவறினாலும் அதையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல், ஹரிஜனங்களுக்கு நல்ல வாழ்க்கை நிலை ஏற்பட சங்கம் முயற்சித்தாக வேண்டும். இதை எளிதாகவும், அதிகச் செலவு இல்லாமலும் செய்துவிடலாம். முதலில் சாக்கடை வசதி சரியானபடி இருக்கும்படி செய்து, அவர்கள் குடியிருக்கும் இடங்களைச் சுத்தம் செய்து, நல்ல பாட்டை இருக்கும்படி பார்க்கவேண்டும். வீடுகளில் வெளிச்சமும் காற்றோட்டமும் நன்றாக இருப்பதற்கு அவற்றில் கொஞ்ச மாறுதல்களைச் செய்ய வேண்டும். ஹரிஜனங்கள் குடியிருக்கும் இடங்களின் சுகாதாரத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு அதிகச் செலவில்லாத திட்டத்தைத் தயாரித்து முனிசிபாலிடிகளுக்கு அனுப்புவார்களானால், அவர்கள் சங்கத்திற்குக் கொஞ்சம் தொகையை உதவி நிதியாக அளித்து அதை

நிறைவேற்றுவதற்கு உங்களையே தங்கள் ஏஜண்டுகளாகக் கொள்வர். ஏனெனில், இதற்குத் தேவையான ஊழியர்கள் இப்போதைக்கு அவர்களிடம் இல்லாமல் இருக்கக்கூடும். அப்படியே ஊழியர்களிருந்தாலும், இத்தகைய வேலையில் அவர்களுக்கு அதிகச் சிரத்தை இல்லாமல் இருக்கவும் கூடும்.

இரண்டாவதாக, ஹரிஜனங்களுக்கு நிறையத் தண்ணீர் கிடைக்கும்படி நீங்கள் செய்ய வேண்டும். நகரங்களிலிருக்கும் தங்கள் சகோதரர்களைவிட கிராமங்களில் இருக்கும் ஹரிஜனங்கள் அதில் அதிக மோசமான நிலைமையில் இருக்கின்றனர். பொதுக் கிணறுகளிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துக்கொள்வதற்கு வேண்டிய பாதுகாப்புக்களை கோர்ட்டுகள் முதலியவைகளை நாடிப் பெறுவதற்கும், தண்ணீர் எடுப்பதற்குத் தங்களுக்குள்ள உரிமையை வற்புறுத்துவதற்கும் பலத்தை இனித்தான் அவர்கள் விருத்தி செய்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இதற்கு மத்தியில் இவர்களுக்காகச் சங்கம் நல்ல கிணறுகளை வெட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். சாதி ஹிந்துக்களும் தங்களுக்கு வேண்டிய தண்ணீரை அக்கிணறுகளிலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளும்படி தூண்ட வேண்டும். இக்கிணறுகள் வெட்டப்பட்டு வேலை நடந்துகொண்டிருக்கும் சமயத்தில் சீர்திருத்தக்காரர்கள், ஹரிஜனங்களுக்காகக் கிணறுகளிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்து அவர்கள் பாத்திரங்களில் ஊற்ற வேண்டும்.

மூன்றாவதாக, ஹரிஜனக் குழந்தைகளுக்காகச் சங்கம் ஆரம்பப் பாடசாலைகளை நடத்த வேண்டும். அங்கே ஆசிரியர்கள் சிறுவர்களுக்கு எழுத்துச் சொல்லிக்கொடுப்பது ஒன்றே முக்கியம் என்று இருந்துவிடக்கூடாது. உடம்பையும் துணிகளையும் சுத்தமாக வைத்திருப்பதைப் பற்றி அவர்களுக்குப் போதிக்க முயற்சித்து, ஆறு மாதங்களில், அதே வயதுள்ள சாதி ஹிந்துச் சிறுவர்களுக்குச் சமமாக சுத்தமாக இருப்பவர்களாக இச்சிறுவர்களைச் செய்ய வேண்டும். இதற்கு உபாத்தியாயருக்குப் படிப்பைவிட அன்பு உள்ளமே அதிகமாக வேண்டும். ஹரிஜன ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் செய்ய வேண்டியது என்ன என்பதைக் குறித்து வழி காட்டும் நூலை சங்கம் தயாரிப்பதும் நல்லதே. சாதி ஹிந்துக்களின் சிறுவர்கள் வீடுகளில் பெற்றுவரும் பண்பாட்டை ஹரிஜனச் சிறுவர்களுக்குக் கற்பிக்கும் விதம் அதில் அடங்கியிருக்க வேண்டும்.

நான்காவதாக, ஆசிரமம் என்ற பெரிய பெயரை நீங்கள் விரும்பவில்லை என்றும், 'மாணவர் விடுதிகள்', 'உத்தியோகாலயங்கள்' என்ற பெயரையே விரும்புகிறீர்கள் என்றும் நினைக்கிறேன். என்னைப் பொறுத்தவரையில், சபர்மதியிலிருக்கும் ஸ்தாபனம், 'ஹரிஜன ஆசிரமம்' என்றழைக்கப்படுவது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. இந்த மாணவர் விடுதிகளில் இருப்போருக்குச் சாதாரண படிப்போடு சில கைத்தொழில்களையும், மதத்தைப் பற்றியும் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். அவற்றைப் பாடப்

புத்தகங்களிலிருந்து சொல்லிக் கொடுக்காமல், அனுபவத்தில் அவர்கள் தெரிந்துகொள்ளும்படி செய்ய வேண்டும். புத்தகத்தைப் படிப்பதோடு மாத்திரம் இருந்துவிடாமல் மாணவர்கள் தங்கள் கைகளையும் காலைகளையும் உபயோகிக்கச் சொல்லிக் கொடுப்பதோடு, தங்கள் வாழ்க்கையில் உண்மையே பேசும்படியும் செய்ய வேண்டும். உண்மையில் அக்குழந்தைகளுக்கு ஆசிரியர், தந்தையாகவே இருந்து வர வேண்டும். இத்தகைய ஸ்தாபனங்கள் ஒரு மாகாணத்திற்கு இரண்டு இருந்துவிடுமானால், பண்பாட்டைப் பரப்புவதற்கு இவையே அதிக தூரம் உதவியாவதோடு சிறந்த பிரசாரமாகவும் அமைந்துவிடும்.

மதுபானம் செய்யும் பழக்கத்தைப் போக்குவது சம்பந்தமாகவும் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். ஊழியர்கள், குடிப்பவர்களின் வாழ்க்கையில் பிரவேசித்து அவர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு வைத்துக் கொண்டால் மாத்திரமே அவர்கள் தவறை உணர்ந்து திருந்தும்படி செய்ய முடியும். பிரதிக்கைகளில் அவர்கள் கையெழுத்திடும்படி செய்வதனால் மாத்திரம் பயனில்லை. அவர்கள் குடிக்கும் பழக்கத்தை மேற்கொண்ட காரணங்களை அறிய வேண்டும். பால், தேநீர் குடிப்பது போன்ற மாற்றுப் பானங்களைச் சாப்பிடும்படி செய்து, அவர்களுடைய பொழுதுபோக்குக்காக விளையாட்டு, பிரசங்கங்கள் ஆகியவைகளுக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

தீண்டாமை பலமாக இருக்குமிடங்களான கிராமங்களில் ஊடுருவி வேலை செய்தால் மாத்திரமே அதை ஒழிக்க முடியும். அப்படி செய்தாலன்றி இப்பிரச்சனையின் விளிம்பைக்கூட தொட்டதாகாது என்பதே என் திடமான அபிப்பிராயம்.

[கான்பூரில் ஐக்கிய மாகாண ஹரிஜன ஊழியர்களிடம் காந்திஜி பேசிய தன் சாராம்சம்.]

—‘ஹரிஜன்’ - 10—8—1934

9

எலும்புகளின் உபயோகம்

ராஜபுதனத்திலிருந்து எழுதியிருக்கும் ஒருவர் கூறுவதன் சாராம்சமாவது :

“இங்கே எங்கள் பகுதிகளில் நான் பார்க்குமிடங்களிலெல்லாம் மிருகங்களின் எலும்புகள் வழியில் சிதறிக் கிடக்கின்றன. இவற்றைப் பொறுக்கிச் சேகரிப்பதில் யாருமே கவனஞ் செலுத்துவதில்லை. எனவே, கிராமங்களின் சுற்றுப்புறங்கள், கவனிப்பாரற்ற சடுகாடுகள் போலவே தோன்றுகின்றன. அதிக மோசமாக இருக்கும் அவ்விடங்களை நாய்கள் இன்னும் படுமோசமாக்கி வருகின்றன. இது சம்பந்தமாக நீங்கள் ‘ஹரிஜன்’ பத்திரிகையில் அடிக்கலாம்.

எழுதி வருகிறீர்கள். ஹரிஜன, கிராம ஊழியர்களுக்கு, அவர்கள் இதில் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைக் குறித்து உடனே அறிவிக்கக் கூடாதா? அந்த எலும்புகளை அரைக்கும் மில் ஏதாவது ஒன்றுக்கு அனுப்புமாறு எங்களுக்குத் தாங்கள் யோசனை கூறுவதில் பயனில்லை. ஏனெனில், அதற்கு ஏராளமாகச் செலவாகும். அதோடு, எலும்புகள் போன்றவைகளால் செய்யப்படும் பொருள்களை உபயோகிப்பதில் மத சம்பந்தமான துவேஷம் இருந்துவருவதையும் நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும்."

இந்த நாட்டில் வீணாக்கப்பட்டு வருவது உண்மையில் மிகவும் பயங்கரமானதாகும். என்றாலும், தீண்டாமை சாபக்கேட்டினால் நஷ்டமாகி வருவதன் புள்ளி விவரத்தை ஒரு பொருளாதாரப் பண்டிதர் கணக்கெடுப்பாரானால், அத்தொகை நடுங்குறச் செய்வதாக இருக்கும். தீண்டாமை என்ற பாவத்தை அனுசரிக்கும் ஆடம்பரத்திற்காக நாம் கொடுத்து வரும் கூலியைக்கொண்டே, பட்டினி கிடக்கும் கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கு நன்றாகச் சாப்பாடு போட்டுவிட முடியும். இந்தியாவின் ஜனத்தொகையில் ஆறில் ஒரு பகுதியினரை, மிகக் குறைந்த அளவு பொருளாதார வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்தவும், அவர்களுடைய அறிவும், ஒழுக்கமும் வளராதபடி செய்யவும் வீணாக்கப்படுவது கொஞ்சமல்ல. ஆனால், இப்பிரச்சனையை இவ்வளவு பெரிய வகையில் கூறுவது எனக்குத் திகைப்பை உண்டாக்குகிறது. ஏனெனில், பணத்திலும் ஆட்களிலும் கோடிக்கணக்கு என்ற வகையில் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டியிராத ஊழியர்களுக்கு, இது சாதாரண விஷயமே.

மத சம்பந்தமான மதிப்பீடுகள் மாறுதல் அடைந்தாக வேண்டும். மிருகங்களின் வாழ்வைத் தெய்விகமானதாகக் கருதப்படும் இந்தியா போன்றதோர் நாட்டில், இயற்கையாகச் சாகும் மிருகங்களின் எல்லாப் பாகங்களையும், சாப்பிடுவதற்கு உபயோகிப்பதைத் தவிர மற்றவைகளுக்கு உபயோகித்துக் கொள்ளுவதையும் தெய்விகமான உபயோகமாக நாம் கருத வேண்டும். ஹரிஜன ஊழியர்கள், இங்கே கூறப்பட்டிருக்கும் நிலைக்கு முன்னேறி யிருக்கிறார்கள் என்றே நான் கருதுகிறேன். அப்படி அவர்கள் முன்னேறி யிருந்தால், கிராமப் புறங்களில் பாட்டைகளில் சிதறிக் கிடக்கும் எலும்புகளையெல்லாம் எடுத்துச் சேகரித்து, மேற்கொண்டும் அறிவிப்பு வரும் வரையில் வைக்க வேண்டும். எலும்புகளை எளிதாகத் தூளாக்கும் முறையைக் காண முயற்சி செய்து வருகிறேன். அதை எருவாக்கி விடுவதே எளிதான சிறந்த முறை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

ஒரு ஹரிஜன சேவகரின் கஷ்டங்கள்

ஒரு ஹரிஜன சேவகர் நன்றாகத் தேர்ந்தவர்; உண்மையானவர். அவர் எங்களுடன் ஒரு நாள் இருந்தார். அவர் நான்கு ஆண்டுகள் கஷ்டப்பட்டு ஊருராகப் போயிருக்கிறார். ஆனால், அதிகப் பலன் எதுவும் இல்லை. அவருடைய ஸ்தாபனத்திற்கு ஹரிஜன சேவா சங்கத்திலிருந்து போதுமான பணம் கிடைக்கவில்லை. இளைஞர்களின் ஆதரவைப் பெறவும் அவரால் முடியவில்லை. அவருடன் இளைஞர்கள் சில நாட்கள் வந்து இருப்பார்கள்; கொஞ்ச காலம் அவருடன் வேலை செய்வார்கள். வேலை அவர்களுக்குக் கவர்ச்சியானதாக இல்லாததால் திடீரென்று விட்டுவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். பிராம்மணரல்லாதார் அவருக்கு முட்டுக்கட்டைகளை யெல்லாம் போட்டார்கள். ஹரிஜனங்களுக்காக, அவர்களிடையே இருந்து அவர் வேலை செய்ததால், அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் குறைந்துவிட்டது என்றும் புகார் கூறினர். ஹரிஜனங்களும் கூட அவருக்கு மனச்சோர்வை அதிகரித்துவிட்டார்கள். தூய வாழ்க்கை நடத்துவதாகவும், குடிப்பதில்லை, செத்த கால்நடைகளின் மாமிசத்தைத் தின்பதில்லை என்றும் அவருக்கு வாக்குறுதியளித்த ஹரிஜனங்கள், தங்கள் பிரதிக்கொயின்படி நடந்துகொள்ளுவதில்லை. இப்படி அநேகம்.

மீண்டும் விடாமல் முயற்சி செய்துகொண்டு வாரும் என்பதைத் தவிர அவருக்குக் காந்திஜி சொல்லக்கூடியது வேறு எதுவும் இல்லை. காந்திஜி கூறியதாவது: “பல நூற்றாண்டுகளாக ஊறிப் போயிருக்கும் ஒரு துவேஷத்தை வெல்லும் விஷயத்தில், ஒரு நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கையில் நான்கு வருடங்கள் என்ன பிரமாதம்? எல்லையற்ற அகண்ட வெளியில், வெல்ல வேண்டிய துவேஷம் எவ்வளவு பழமையானது என்பதை நினைத்துப் பார்க்கும் ஒருவருக்கு, வாழ்நாளெல்லாம் கஷ்டப்பட வேண்டி வந்தாலும் அதுவும் எம்மாதிரும்? நாம் போதுமான அளவு முயற்சி செய்து, அதற்காகக் கஷ்டப்பட்டுப் இருக்கிறோமா? பூக்கர் டி. வாஷிங்டனின் வாழ்க்கையைப் பாருங்கள். அவர் கஷ்டப்பட்டதைப் போன்று நம்மில் யாராவது கஷ்டப்பட்டிருக்கிறோமா? ஹரிஜனங்களுக்கு இருந்துவரும் துயரங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறோம். ஆனால், அந்தத் துயரங்களை அவர்களுடன் சேர்ந்து நாமும் பகிர்ந்துகொள்கிறோமா? பட்டினி கிடக்க வேண்டியிருப்பது தாங்களேயன்றி நாம் அல்ல; நமக்குச் சுத்தமான தண்ணீர் ஏராளமாகக் கிடைக்கும்போது ஆபாசமான குட்டைகளை நம்பியே தாங்கள் வாழ வேண்டியிருக்கிறது என்பதைக் காணும் அளவுக்கு அவர்களுக்குப் புத்தி கூர்மை இருக்கிறது.

“ஹரிஜன சேவா சங்கம், உங்களுக்குப் பணம் கொடுக்க வில்லை. அதன் கருத்துப்படி அதுவும் சரிதான். தவறான இடத்திலிருந்து நாம் ஆரம்பித்திருக்கிறோம்; நமது பலத்தையே நம்பி இருப்பதற்குப் பதிலாக நாம் வெளி உதவியை நம்பியிருக்கிறோம். இன்னுமொருவர் நமக்கு ஊட்டி வளர்ப்பதை விட்டுவிட வேண்டிய சமயம் வந்துவிட்டது. தாழ்வாரங்களிலோ, சொந்த கொட்டகைகளிலோ சிறுவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பித்து, அவ்விடத்திலேயே பள்ளிக்கூடம் இயற்கையான வளர்ச்சியை அடையும்படி ஏன் செய்யக்கூடாது? உங்களுக்கு வேண்டிய தானியங்களையும், கறிகாய்களையும் நீங்களே பயிரிட்டுக்கொள்ளுவதற்கு அவர்களுடைய உதவியை நீங்கள் பெற்று, இதன் மூலம் சாப்பாட்டு விடுதியின் செலவுகளை ஏன் குறைத்துக் கொள்ளக்கூடாது? உதாரணமாக, திருவனந்தபுரத்திலிருக்கும் ஒரு பள்ளிக்கூடம், உதவிக்கு டில்லியை நம்பியிருப்பதென்பது அக்கிரமமாகும். இது கொஞ்சமும் இயற்கையல்லாதது. ஆரம்பக் கட்டங்களில் இது அவசியமானதாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால், இப்பொழுதும் இது அவசியமானதாக இருக்கக்கூடாது. அப்பள்ளிக்கூடத்தை நடத்துகிறவர், தனது சம்பளத்திற்கு டில்லியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பாரானால், அவர் அங்கே அந்நியராகவே இருந்து வருவார். அவர், தம்மை ஹரிஜனங்களுடன் ஒன்றுபடுத்திக் கொண்டிருப்பாராயின், தங்களிடமிருக்கும் கொஞ்சத்தை அவருக்கும் அவர்கள் கொடுத்துப் பகிர்ந்து கொள்ளுவார்கள். அவர் பட்டினி கிடந்துவிட நிச்சயமாக விட மாட்டார்கள். எடுத்ததற்கெல்லாம் மத்திய போர்டை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதில் பயனில்லை. எல்லாம் சரியாக நடந்துகொண்டிருக்க மத்திய போர்டு பார்த்துக்கொள்ளும். ஆனால், அதற்கு ஆதாரமெல்லாம், அதன் கிளைகளான மரகாண போர்டுகளிலிருந்துதான் வரவேண்டும். என் மனம் தினந்தோறும் எத்தனையோ புது விஷயங்களைக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டு வருகிறது. இதனால், வசூல் செய்வதைக்கூட நிறுத்தி விட வேண்டும் என்று எண்ணி வருகிறேன். நமக்குப் பணம் இல்லையென்றால், நமக்கு வேறு வசதிகள் இருக்கின்றன. அந்த வசதிகளைக் கண்டுபிடித்துக்கொள்ளும் ஆற்றல் மாத்திரம் நமக்கு இருக்க வேண்டும்.

“நாம் மனச்சோர்வை அடைவதற்கு ஹரிஜனங்களை ஏன் காரணமாகக் கொள்ளவேண்டும்? எத்தனை பேர் பிரதிக்கை செய்தபடி நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை என்னுடைய காட்டுங்கள். நமது பிரதிக்கையின்படி நாம் நடந்துகொண்டு விட்டோமா? அவர்கள் செத்த கால்நடைகளின் மாமிசத்தைச் சாப்பிடுவதைக் குறித்து நாம் ஏன் இவ்வளவு பிரமாதப்படுத்த வேண்டும்? அப்பழக்கத்தை அவர்கள் விட்டுவிட வேண்டும் என்று நாம் விரும்புகிறோம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், இதற்காக அவர்களிடம் நாம் பொறுமையை இழந்து பயனில்லை. சாதி ஹிந்துக்களில் அநேகர் மாமிசம் சாப்பிடுகிறார்கள் என்றால்,

இயல்பாகவே ஹரிஜனங்கள் செத்த கால்நடைகளின் மாமிசத்தையே சாப்பிடுவார்கள். மாமிசத்திற்கும், செத்த கால்நடைகளின் இறைச்சிக்கும் ரசாயன ரீதியில் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. புது மாமிசத்திற்கும், செத்த கால்நடைகளின் மாமிசத்திற்கும் எந்த வித்தியாசத்தையும் தம்மால் காண முடியவில்லை என்று டாக்டர் தேஷ்முக் எனக்கு எழுதியது உங்களுக்கு நினைவிருக்கும். நியாயம்கூட, ஹரிஜனங்கள் பக்கத்தில்தான் இருக்கிறது. தான் சாப்பிடுவதற்காக என்று ஓர் ஆட்டைக் கொல்லுவது பணக்கார ஹிந்துவுக்குச் சாத்தியம். ஆனால், ஏழை ஹரிஜன் என்ன செய்வது? உயிருள்ள ஆட்டை அவர்களுக்குத் தின்பதற்குக் கொடுக்கமாட்டார்கள். செத்த ஆட்டைத் தின்ன அவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் இருந்தும் அப்படித் தின்னவும் அவர்களை விடமாட்டார்கள். நம்மிடம் இல்லாத தீய பழக்கம் எதுவும் ஹரிஜனங்களிடம் இருந்துவிடவில்லை என்பதை நாம் உணர வேண்டும். பிராயச்சித்தங்களை யெல்லாம் செய்து கொள்ள வேண்டியவர்கள் நாமே. கோடிக்கணக்கான சாதி ஹிந்துக்கள் மாமிசம் சாப்பிடுவதை விட்டுவிடுவார்களானால், செத்த கால்நடைகளின் மாமிசத்தைத் தின்பதை ஹரிஜனங்கள் விட்டுவிடுவார்கள்.”

“அவர்கள் குடியிருக்கும் படுமோசமான குடிசைகளை விட்டு விட்டு நம்மிடையே வந்து குடியிருக்குமாறு அவர்களுக்குச் சொல்லலாமா?”

“இதைச் சொல்லுவது சுலபம். ஆனால், செய்வது சுலபம் அல்ல. எல்லா சாதி ஹிந்துக்களும் சீர்திருத்தக்காரர்களாகி விடுவார்களானால், உங்கள் கேள்வியே எழாது. சாதி ஹிந்துக்கள் குடியிருக்குமிடங்களில் போய் ஹரிஜனங்கள் குடியேறுவார்களானால், தாக்கப்படுவதினின்றும் அவர்களைப் பாதுகாக்கும் சக்தி இன்று சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கு இருக்காது. ஆனால், நாட்டார்களின் உதாரணத்தைப் பின்பற்றி ஹரிஜனங்கள், தங்களை விடாமல் கொடுமைப்படுத்தி வரும் இடங்களிலிருந்து வெளியேறி வேறு இடங்களில் போய் குடியேறிவிட வேண்டும் என்று நான் கூறுவேன்.”

“அவர்கள் உபநயனச் சடங்கு செய்துகொண்டு பூணூல் அணியும்படி செய்வதைக் குறித்து என்ன கருதுகிறீர்கள்?”

“அது கூடாது. அவர்கள் இன்று தாழ்வானவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் உயர்ந்த அந்தஸ்திற்கு உயர்த்தப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து அதில் அடங்கியிருக்கிறது. அவர்கள் எவ்விதத்திலும் தாழ்வானவர்கள் அல்ல. அவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்பதற்கு அவர்களிடம் நமக்குத் தென்படுபவையெல்லாம், நமது சொந்த படுமோசமான தாழ்மையின் பிரதிபிம்பமே. நோயுற்ற என் குழந்தை என்னிடம் இருக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். அதை நான் என்ன செய்வேன்? அதை என்னுடையதல்ல என்று விட்டுவிடுவேனா? அது கேவலமானது

என்று கருதுவேனா? கருதமாட்டேன். என் பாவங்களுக்காக அது துன்பப்பட்டு வருகிறது; அதனிடம் நான் அதிகச் சிரத்தை காட்ட வேண்டும் என்று நான் எனக்கு நானே நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால், ஹரிஜனங்களைப் பொறுத்தவரையில் நான் உங்களுக்கு ஒன்று சொல்லுகிறேன். நம்மைவிட அவர்கள் உயர்வானவர்கள் என்றுதான் நான் கருதுகிறேன். நாம் எவ்வளவோ கொடுமைப்படுத்தி வந்தும், அவர்கள் இன்னும் நம்முடன் இருந்து வருகிறார்கள்; நம்மை விடாமல் பற்றிக்கொண்டும் இருக்கின்றனர். ஹிந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களில் சிலர், ஹரிஜனங்களுக்கு அம்மதத்தில் இடமே கிடையாது என்று சொல்லி வந்தும், இந்த ஹரிஜனங்கள் அம்மதத்தை விட்டுப் போய்விடாமல் இப்பொழுதும் இருந்து வருவது அற்புதங்களிலெல்லாம் பெரிய அற்புதமாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. இத்தனை ஆண்டுகளாக நாம் உட்கார்ந்துகொண்டு வந்திருக்கும் உச்ச நிலையிலிருந்து நாம் இப்பொழுது இறங்கி, ஹரிஜனங்களுடனுள்ள இயற்கையான நம் இடத்திற்கு நாம் வந்தாக வேண்டும்.”

[ஸ்ரீ மகாதேவ தேசாய் எழுதியது.]

— ‘ஹரிஜன்’ - 15-6-1935

11

நமது கடமை

ஒரு விதத்தில், மற்ற இடங்களிலெல்லாம் இருப்பதைவிட அதிக பளுவாகத் தீண்டாமை பளு குஜராத்தில் ஹரிஜனங்கள் மீதே அதிகமாகச் சார்வதாக இருக்கலாம். தோல்கா என்ற இடத்தில் ஒரு ஹரிஜனை, சாதி ஹிந்து ஒருவன் கொன்றுவிட்டான். அக்கொலைகாரன் ரூ. 300 அபராதத்தோடு தப்பித்துக்கொண்டு விட்டான். கவிதா என்ற இடத்தில் ஹரிஜனங்கள் தங்கள் குழந்தைகளைப் பொதுப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அனுப்பத் துணிந்ததற்காக, ரஜபுத்திரர்கள் எனப்படுவோர், திக்கற்ற ஹரிஜனங்களைத் தாக்கி இரக்கமின்றி அடித்துவிட்டார்கள். கத்தியவாரில், கால்நடைகளுக்குத் தொத்து நோய் ஏற்பட்டுவிட்டதற்காக அதன் பல பகுதிகளிலும் உள்ள ஹரிஜனங்களை இப்பொழுது சாதி ஹிந்துக்கள் கொடுமைப்படுத்த ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். ஹரிஜனங்கள் மந்திரம் போட்டிருப்பதனாலோ, பில்லி குனியம் வைத்துவிட்டதனாலோதான் இவ்விதம் கால்நடைகளுக்குத் தொத்து நோய் உண்டாகிவிட்டது என்ற மூடநம்பிக்கையின் பேரிலேயே அவர்கள் இவ்விதம் செய்து வருகின்றனர். தனது உடலுக்கும் சொத்துக்கும் எந்த நேரத்திலும் ஆபத்து ஏற்பட்டுவிடும் என்ற நிரந்தரமான திகிலில் ஒவ்வொரு ஹரி

ஜனும் இருக்கிறார். சீர்திருத்தக்காரரோ, தன்னால் இந்நிலைமையிலே எதுவும் செய்ய முடியவில்லை என்பதை உணருகிறார். அரசாங்கமும் இதில் அசிரத்தையுடனிருக்கிறது; அல்லது சக்தி வாய்ந்த சாதி ஹிந்துக்களுக்கு எதிராக ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலையிலும் அது இருக்கக்கூடும். இதற்குக் காரணம் மிகத் தெளிவானது. தங்கள் கஷ்டங்களுக்கு நிவாரணம் தேடிக்கொள்ளுவது என்பது ஹரிஜனங்களுக்குத் தெரியவில்லை. தங்களைத் தாங்களே பாதுகாத்துக் கொள்ளும் உறுதி அவர்களுக்கு இல்லை. தமக்குள்ள மனித அந்தஸ்தைப் பற்றி ஹரிஜனங்களுக்கு எதுவுமே தெரியாது. மற்றவர்கள் தனக்குச் செய்யும் அக்கிரமங்களிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளுவதற்குத் தன்னிடம் இயல்பாகவுள்ள ஆற்றலையும் அவன் அறியான். கொடுமைப்படுத்துகிறவர்கள், தாங்கள் செய்வது இன்னது என்பதையே அறியமாட்டார்கள். ஆகையால், அவர்களிடையே அறிவு ஒளியை சீர்திருத்தக்காரர்களே ஏந்திச் செல்லவேண்டும். அவர்களிடையே துண்டுப் பிரசுரங்களை விநியோகிக்கலாம். ஆனால், பிறரை உயிருடன் வதைக்க முற்படும் சாதி ஹிந்துக்கள், பத்திரிகைகளையோ, துண்டுப் பிரசுரங்களையோ படிப்பதே இல்லை. சுய நிறைவும், சுய திருப்தியும் கொண்டிருப்பவர்கள் அவர்கள். நேரடியான தொடர்பு ஒன்றுதான் அவர்களை அணுகுவதற்குள்ள ஒரே வழி. அவசியமானால், அவர்களுடைய வீடுகளுக்கே போய் அவர்களைப் பார்க்க வேண்டும். அவர்களுடைய கிராமங்களில் பொதுக்கூட்டங்கள் போட்டுப் பேச வேண்டும். எவ்வளவு அதிக அளவு கோபமோ, பிரசங்கமோ அவர்களுடைய அறியாமையைப் போக்கிவிடாது. அவர்களுடைய அறியாமையைப் போக்குவதற்குத் துரிதமான வழி, கால்நடைகளுக்கு நோய் எவ்விதம் உண்டாகிறது, எவ்விதம் உஷாரான பரிகாரத்தினால் நோயைத் தடுக்கவோ, குணப்படுத்தவோ முடியும் என்பதை அவர்களுக்குச் சொல்லும் அறிவு அவர்களிடையே பரவும்படி செய்வதுதான்.

இதையெல்லாம் செய்வதற்கு, பிரசாரம் செய்யும் வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்குப் பொறுமை நிறைய இருக்க வேண்டும். தாக்கப்படும் ஹரிஜனங்களைப் பாதுகாக்கும்படி சம்பந்தப்பட்ட அரசாங்கங்களையும் கேட்டுக் கொள்ளவேண்டும். சீர்திருத்தக்காரர்கள் போதிய அளவு இருக்கும் இடங்களில், ஹரிஜனங்கள் தாக்கப்படுவதைத் தடுக்க தங்களால் முடியவில்லையென்றால், ஹரிஜனங்களுக்கு மத்தியிலேயே அவர்களும் குடியேறிவிட வேண்டும். அறியாமையை ஒழிப்பதற்காக நடத்தும் இப்போராட்டத்தில் சனாதனிகளின் உதவியைப் பெறுவதற்கும் முயற்சிக்க வேண்டும். ஒரு பாவத்தையும் அறியாத ஹரிஜனங்களை, தவறான வழியில் செலுத்தப்பட்டுவிட்ட ஒன்றுமறியாத சாதி ஹிந்துக்கள் கொடுமையாகத் துன்பப்படுத்தி வருவதை, புத்திசாலித்தனமுள்ள எந்தச் சனாதனியும் சரி என்று கூறமாட்டார் என்று நான் நிச்சயமாகக் கருதுகிறேன்.

மேலும் கேள்விகள்

ஆந்திர தேசத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ டி. என். சர்மா, நான் கல்கத்தாவிலிருந்த போது என்னை வந்து பார்த்தார். பஞ்சமர்களுக்குச் சேவை செய்து வருவோருக்கு ஏற்படும் கஷ்டங்களைக் குறித்து என்னைச் சில கேள்விகள் கேட்டார். நான் சொன்ன பதில்களை இப்பொழுது எழுதி எனக்கு அனுப்பி, அவற்றைத் திருத்தி, முடிந்தால் பிரசரிக்கும்படியும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். அவை ஊழியர்களுக்கு உதவியாக இருக்குமாகையால் கேள்விகளையும் என் பதில்களையும் மகிழ்ச்சியுடன் பிரசரிக்கிறேன் :

கேள்வி 1 : தீண்டாமையைப் போக்குவதற்குப் பிரசாரம் செய்ய என்ன முறைகளை அனுசரிக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் யோசனை கூறுகிறீர்கள் ?

பதில் : இப்பொழுது வாய்ப் பிரசாரம் அதிகமாகத் தேவையில்லை. வேலையே பிரசாரம்தான். 'தீண்டாதார்' நிலைமை ஒழுங்காகும்படி செய்வதற்குப் பயமின்றியும், சமூக பகிஷ்காரத்தைப் பற்றிப் பொருட்படுத்தாமலும் நீங்கள் வேலை செய்து வரவேண்டும். நீங்கள் இருக்குமிடத்திற்கு முக்கியமானவர்கள் வரும்போது, பிரசங்கங்களுக்கும் நீங்கள் ஏற்பாடு செய்யலாம்.

கே 2 : எங்கள் ஆந்திர மாகாணத்தில் இரண்டு வகையான கருத்துக்கள் இருந்து வருகின்றன. பிரசார வேலை செய்வதற்குப் பஞ்சமர்களல்லாதவர்களுக்குப் பணம் செலவு செய்யக்கூடாது என்று ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டது. முதலில் பஞ்சமர்களுக்குக் கல்வி அறிவு ஏற்படும்படி செய்து, தீண்டாமையைப் போக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை அவர்களிடமிருந்து வரவேண்டும் என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். உயர்ந்த சாதியினர் மனமாற்றமடையும்படி செய்வதற்கும், தீண்டாமையை அனுசரிப்பது பாவம் என்பதை அவர்கள் உணரச் செய்வதற்கும் பணம் கொடுத்துப் பிரசாரம் செய்யவேண்டும்; இதற்காகப் பண்டிதர்களையும் ஊழியர்களையும் நியமிக்க வேண்டும் என்று மற்றவர்கள் கருதுகின்றனர்.

ப : பண்டிதர்களுக்காக நான் தம்படியும் செலவு செய்யமாட்டேன். அவர்களுக்கு நீங்கள் பணம் கொடுத்தால், அவர்கள் கூலிக்காரர்களாகி விடுகின்றனர். சம்பளத்திற்காக அவர்கள் வேலை செய்யக்கூடாது. தங்கள் சொந்த நிலைமையை பஞ்சமர்கள் அறிந்துகொள்ளும்படி செய்வதற்காக அவர்களுக்குப் பணம் செலவு செய்யவேண்டும். எப்பொழுதுமே

நம் முறைகள் அகிம்சையோடு கூடியவைகளாக இருக்க வேண்டும். உயர்ந்த சாதியினர் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள், தங்கள் போக்கை மாற்றிக் கொண்டு, தங்கள் சொந்த உயர்விற்காகவும் தூய்மைக்காகவும் தீண்டாமைத் தடையை நீக்க வேண்டும். அவர்கள் அவ்வாறு செய்யாமல், ஹரிஜனங்களை ஒதுக்குவதை விடாமல் செய்து வருவார்களானால், 'தீண்டாதார்' அவர்களுக்கு எதிராகப் புரட்சியில் இறங்கிவிடும் காலம் வந்தே தீரும். அப்பொழுது பலாத்கார முறையில்கூட அவர்கள் இறங்கிவிடுவார்கள். அத்தகைய ஆபத்து ஏற்பட்டுவிடாதபடி தடுப்பதற்காகவே என்னால் இயன்றதையெல்லாம் நான் செய்து வருகிறேன். தீண்டாமை என்பது பாவம் என்பதை நம்புகிறவர்கள் எல்லோரும் அவ்வாறே செய்ய வேண்டும்.

கே 3 : பஞ்சமர்களுக்கு என்றே ஆரம்பிக்கப்படும் பள்ளிக் கூடங்கள், தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்கு எந்த வகையிலாவது உதவி செய்யும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?

ப : எல்லா கல்வியுமே செய்ய வேண்டியதைப் போன்று நாளாவட்டத்தில் இப்பள்ளிக்கூடங்களும் தீண்டாமையை ஒழிக்க உதவி செய்ய வேண்டும். ஆனால், இத்தகைய பள்ளிக்கூடங்கள் பஞ்சமர்களுக்கு மாத்திரம் என்று இருக்கக்கூடாது; மற்ற சாதிக் குழந்தைகளையும் அவற்றில் படிக்க அழைக்க வேண்டும். இப்பொழுது அவர்கள் வர மாட்டார்கள். ஆனால், அப்பள்ளிக்கூடங்கள் நன்றாக நடத்தப்படுமானால், நாளடைவில் துவேஷம் போய்விடும். எல்லோரும் சேர்ந்து படிக்கும் பள்ளிக்கூடம் வேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்பினால், உங்களிடத்தில் அத்தகைய பள்ளிக் கூடம் ஒன்றை நீங்கள் ஆரம்பிக்க வேண்டும். உங்களுக்குச் சொந்தமாக ஒரு வீடு இருக்கிறது என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். உங்கள் வீட்டிலிருந்து போய்விடும்படி உங்களிடம் யாரும் சொல்ல முடியாது. தீண்டாத சிறுவன் ஒருவனை உங்கள் வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து அவனைக் கொண்டே ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை ஆரம்பியுங்கள். மற்ற சிறுவர்களும் அதில் வந்து படிக்கும்படி தூண்டுங்கள்.

கே 4 : தீண்டாதார் சிறுவர்களும் மற்ற சிறுவர்களும் சேர்ந்து படிக்கும் பள்ளிக்கூடங்களுக்கே எங்கள் மாகாணத்தில் ஆதரவு கொடுக்கப்படுகிறது.

ப : சரி, அவற்றிற்கு நீங்கள் ஆதரவு கொடுக்கலாம். ஆனால், 'தீண்டாதார்' குழந்தைகள் மாத்திரமே படிக்கும் பள்ளிக் கூடங்களுக்கு ஆதரவு கொடுக்க நீங்கள் மறுக்கக் கூடாது.

கே 5 : தீண்டாதார்களைச் சேர்த்துக் கொள்ள மறுக்கும் பள்ளிக் கூடங்கள் ரத்துச் செய்யப்பட்டுவிடும் என்று சில தாலுக்கா போர்டுகளில் உத்தரவுகள் இருக்கின்றன. அத்தகைய

இடங்களில் 'தீண்டாத' சிறுவர் பள்ளியில் சேரும்படி செய்ய நாங்கள் பிரசாரம் செய்து உதவ வேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்களா?

ப : நிச்சயமாக அவ்வாறு செய்ய வேண்டும். அவர்களுக்கு நீங்கள் உதவி செய்ய வேண்டும். ஆனால், இதற்கென்று விசேஷப் பிரசாரகர்கள் தேவையில்லை. இந்த வேலைக்கு உங்கள் ஊழியர்களே போதும்.

கே 6 : அப்படியானால் பிரசார வேலையைப் பற்றி என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? பேச்சில்லாமல் வேலை செய்தாலே போதும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?

ப : ஆம். பஞ்சமர்களை உயர்த்துவதற்குத் திட்டமான வேலை இல்லாதபோது பிரசாரத்தினால் எந்தப் பயனும் இல்லை. (இச்சந்தர்ப்பத்தில் காந்திஜி வைக்கம் சத்தியாக்கிரகத்தை பற்றிக் குறிப்பிட்டு அதனால் அப்பகுதியிலுள்ள மக்களிடையே மகத்தான மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன என்றார்.)

கே. 7 : இத்தகைய பிரச்சனைகள் எழும்போது பிரசாரத்திற்காக நாங்கள் தாராளமாகப் பணம் செலவிடுவதா?

ப : தாராளமாக அல்ல; திட்டமான நல்ல வேலையே பிரசாரம் தான். வைக்கத்தில் பணமெல்லாம் ஆக்க வேலைக்காகவே செலவிடப்பட்டது.

கே 8 : தீண்டாமைப் பிரச்சனையைச் சமீபத்தில் அதிகத் தீவிரமாக எடுத்துக்கொள்ளப் போகிறீர்களா?

ப : அப்பிரச்சனையைச் சாத்தியமான அளவு தீவிரமாக நான் இப்பொழுதே எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். சாத்தியமான இடங்களிலெல்லாம் அவர்களுக்காகப் பள்ளிக்கூடங்களை ஆரம்பிக்கவும், கிணறுகள் வெட்டவும், கோயில்கள் முதலியவைகளைக் கட்டவும் முயன்று வருகிறோம். பணம் இல்லை என்பதற்காக வேலை நின்றுவிடவில்லை. இவைகளையெல்லாம் பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் செய்யவில்லை என்பதனால், அவர்களுக்காக எதுவும் செய்யவில்லை என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள் போலும்.

கே. 9 : பெல்காமில் செய்திருக்கும் தீர்மானத்தின்படி, பஞ்சமர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ள மறுக்கும் எந்தப் பள்ளிக்கூடத்தையும் 'தேசிய'ப் பள்ளிக்கூடம் என்று சொல்லக்கூடாது.

ப : நிச்சயமாக அப்படித்தான். அவை தேசியப் பள்ளிக்கூடங்களாகமாட்டா.

கே. 10 : அத்தகைய பள்ளிக்கூடங்களைத் தேசியப் பள்ளிக்கூடங்கள் என்று சொல்லுவதற்கு வேண்டிய மற்ற தகுதிகளெல்லாம் இருந்தபோதிலும், அத்தகைய பள்ளிக்கூடங்களுக்குச்

காங்கிரஸ் நிதியிலிருந்து உதவி செய்யக்கூடாது என்று கூறுகிறீர்களா ?

ப : எந்த உதவியும் செய்யக்கூடாது.

—‘எங் இந்தியா’ - 10—9—1925

13

திரும்பவும் மதம் மாற்றுதல்

கேள்வி : திரும்பவும் ஹிந்து சமயத்திற்கு வந்துவிட விரும்புகிறவர்கள் சம்பந்தமாக நீங்கள் கருதுவது என்ன ?

பதில் : ‘நீங்கள் தாராளமாக வரலாம்’ என்று சொல்லிவிட வேண்டியதுதான். ஆனால், திரும்பவும் மதம் மாறி வந்துவிட விரும்புகிறவர்களுக்கு நீங்கள் எந்தவிதமான தூண்டுதலும் செய்யக்கூடாது.

கே : அதுவல்ல. அந்தப் பிரச்சனையே இல்லை. சுத்திச் சடங்கு செய்து அவர்களை ஹிந்து சமயத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளுவதை நீங்கள் அங்கீகரிப்பீர்களா என்பதை அறியவே விரும்பினேன்.

ப : சுத்திச் சடங்கு எதுவும் அவசியமில்லை. அவர்கள், விரும்பி மதம் மாறியவர்களாக இருந்தால், அவர்கள் தாங்கள் செய்துவிட்டதற்காக வருந்தி திரும்பி வருவார்கள். அந்த நிலையில் அவர்களைத் திரும்ப ஏற்றுக் கொள்ளுகிறவர்கள், அவர்கள் ஏதோ சுத்தி செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பலாம். அவர்கள் ராம நாமத்தை நூறு தரம் உச்சரிக்க வேண்டும் என்றுதான் நான் சொல்லுவேன்.

கே : இது போன்ற வகையில் வலியச் செய்துகொள்ளும் சுத்திச் சடங்கிற்கு ஹரிஜன ஊழியர் ஒருவர் போவதை நீங்கள் ஆட்சேபிக்கமாட்டீர்களா ?

ப : அத்தகைய சடங்குகளில் கலந்துகொள்ளுவதில் எந்த ஆட்சேபமும் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஆனால், ஹரிஜன சேவா சங்கத்தின் வேலைத் திட்டத்தின் ஒரு பகுதியில்ல சுத்திச் சடங்கு என்பதை அவர் தெளிவாக அறிந்திருக்க வேண்டும். அதோடு, திரும்பவும் மதமாற்றம் செய்துகொள்ள விரும்புகிறவர், முற்றிலும் சுயேச்சையாகவும், பிறர் தூண்டுதல் எதுவும் இல்லாமலும் செய்கிறாரா என்பதையும் ஹரிஜன ஊழியர் நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். திரும்பவும் மதம் மாற்றிக்

கொண்டுவிட விரும்புகிறவர், மனப்பூர்வமாகவே அவ்விதம் விரும்புகிறார் என்பதை நன்றாக அறிந்திருக்கிறாரா என்பது தான் கேள்வி. அப்படி நிச்சயமாக அறிந்திருந்தால், அவருடன் நட்பாக இருப்பதற்கானதையெல்லாம் செய்யுங்கள்.

—‘ஹரிஜன்’ - 4-7-1936

14

ஹரிஜன ஊழியரின் கேள்விகள்

கேள்வி : தீண்டாமை ஒழிப்பு எளிதில் செய்துவிடக் கூடியதாகத் தோன்றவில்லை. அதை நாங்கள் சரியான வகையில் சமாளிப்பதுதான் எப்படி?

பதில் : பேசாமல் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்துகொண்டே போவது தான். சேகானில் நான் அவ்வேலையை எப்படிச் செய்து கொண்டு வருகிறேன் என்பதை உங்களுக்குக் கூறுகிறேன். அவர்களுக்கு நான் பிரசாரம் செய்வதில்லை. ஆனால், பலனைக் குறித்து எண்ணமல் வேலையைச் செய்துகொண்டே போகிறேன். எந்த ரூபத்திலும், முறையிலும் தீண்டாமை இருந்து விடுவதற்கு இடம் கொடுத்துவிடக்கூடாது என்பது தான் ஒரு நிபந்தனை. என்னைச் சுற்றி சாத்தியமான வரையில், எவ்வளவு அதிகமாக ஹரிஜனங்களை வைத்துக்கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவு பேரையும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அவர்கள் வேலைக்காரர்களாக வருகிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் எங்களுக்குச் சகோதரர்களே என்பதைச் சீக்கிரத்தில் தெரிந்துகொண்டு விடுகின்றனர். ஹரிஜனங்களுக்குள் பாகுபாடுகள் இருப்பதையும் நாங்கள் சகிப்பதில்லை. மௌனமாகச் செய்து வரும் இச்சேவையின் திட்டமான பலன் இன்னது என்பதை நான் இப்பொழுது சொல்ல முடியாது போனாலும், ஹரிஜனங்கள், வைதிக ஹிந்துக்கள் ஆகிய எல்லோரிடத்திலுமே நல்ல மாறுதல் இருந்து வருகிறது என்பதை நான் சொல்ல முடியும்.

கே : கவிதாவில் ஊரைவிட்டு வெளியேறிவிட வேண்டும் என்று அங்கிருந்த ஹரிஜனங்கள் எண்ணியது போல எண்ணாத இடங்களில், ஹரிஜனங்களுக்குத் தாங்கள் இருக்கும் ஊரை விட்டு வந்துவிடுவது அவ்வளவு எளிதாக இல்லை. அப்படியிருக்க அவர்களுக்கு எப்படி வேலை கிடைக்கும்?

ப : அப்பொழுது நான் சொன்ன யோசனையையே திரும்பவும் கூறுகிறேன். அந்தக் கிராமத்திலேயே இருந்து, தொடர்ந்து செய்யப்பட்டு வரும் கொடுமைகளுக்கு உட்பட வேண்டும் என்று அவர்களுக்குச் சொல்ல நாம் வெட்கப்பட வேண்டும்.

அவர்களுக்கு வேலை தேடிக் கொடுப்பது நமக்கு அசாத்தியம் என்று இருக்கக்கூடாது. ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டு விடுகிறவர்களின் தொகை அதிகமாக இராது.

கே : அநேக இடங்களில் 'பங்கி'களின் நிலை பரிதாபகரமானதாக இருக்கிறது. முனிசிபாலிட்டிகளிலிருந்து தங்களுடைய சாதாரண உரிமைகளை அவர்கள் பெறுவது எப்படி?

ப : நிலைமை எப்படி இருந்தாலும் வேலை செய்துதான் வர வேண்டும் என்று தாங்கள் கடமைப்பட்டிருக்கவில்லை என்பதை அவர்கள் அறியவேண்டும். தாங்கள் சொல்லுவதை முனிசிபாலிட்டிகள் கேட்கவில்லை யென்றால், அவர்கள் வேலையை விட்டுவிடலாம். ஆனால், நாம் அவர்கள் மத்தியில் குடியிருந்து, விஷயங்களை அவர்கள் அறியும்படி செய்ய வேண்டும். அவர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்யும் நிலைமையை உண்டாக்கிவிடும் மோசமான முயற்சிகளைச் செய்யக்கூடாது. தங்களுக்கு நண்பர்களும் இருக்கிறார்கள் என்பதை அவர்கள் அறிந்துகொள்ளுவதற்குச் சொல்லித் தர வேண்டும். மற்றவர்களைப் போலவே வேலை நிறுத்தஞ் செய்வதற்கு அவர்களுக்கும் உரிமை இருந்தபோதிலும், அதன் எல்லையை அவர்கள் அறிய வேண்டும். மற்ற சமூக சேவைகளைப் போன்றே தாங்கள் செய்யும் வேலைக்கும் சமமான கௌரவம் உண்டு என்பதை அவர்கள் அறிந்து கொள்ளச் செய்ய வேண்டும். சமூக ஊழியர்கள் எல்லோரிலும் அதிகமாகக் கவனிப்பாரற்று இருப்பவர்கள் அவர்கள். அவர்களுக்கு நம்மாலியன்ற எல்லா உதவிகளையும் செய்ய வேண்டும் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமே இல்லை.

கே : நமது ஆசிரமங்கள், ஸ்தாபனங்கள் ஆகியவைகளின் பொருளாதார நிலைமை ஆபத்தானதாக இருந்து வருகிறதே, இதைக் குறித்து என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

ப : நமது பண நிலைமை அல்ல; ஆனால், நமது ஒழுக்க நிலைமை தான் ஆபத்தான நிலையில் இருக்கிறது. நடந்திருக்கும் ஒழுக்கக் கேடான காரியங்களைப் பற்றி நீங்கள் அறிவீர்கள். தூய்மை ஒன்றுதான் சமூகத்திற்கு அஸ்திவாரம். ஓர் இயக்கம் அல்லது ஒரு வேலை, அதன் ஊழியர்களின் தூய்மை ஒழுக்கத்தின் உறுதியான அஸ்திவாரத்தின் மீது அமைந்ததாக இருக்குமானால், பணம் இல்லாததனால் அது நின்று போய்விடும் என்ற ஆபத்து என்றுமே இருக்காது. பணக் காரர்களை மாத்திரமே நாம் எப்பொழுதும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருந்துவிடக்கூடாது என்பதையும் குஜராத் திலிருக்கும் நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். சாதாரணமானவர்களிடமிருந்தும் உதவியைப் பெறப் பார்க்க வேண்டும். நமது மத்தியதர வகுப்பினரும், ஏழைகளும், எத்தனையோ பிச்சைக்காரர்களைக் காப்பாற்றி, கோவில்களுக்கும் உதவி

வருகிறார்கள். சில நல்ல ஊழியர்களை அவர்கள் ஏன் காப்பாற்றமாட்டார்கள்? வீடுதோறும் நாம் பிச்சை எடுக்க வேண்டும். தானியங்கள், செப்புக் காசுகளைப் பிச்சையாக, பீகாரிலும் மகாராஷ்டிரத்திலும் செய்வதைப் போல, நாம் வாங்க வேண்டும். மகாராஷ்டிரத்தில் பைசா நிதி, பிடி தானிய நிதி என்றெல்லாம் வைத்திருக்கிறார்கள். சாதி ஹிந்துக்களிடையே பிரசாரம் செய்வதற்கு இதுவே மிகச் சிறந்த முறை. ஆனால், இவையெல்லாம், உங்களுடைய ஒரே நோக்கத்தையும், இவ்வேலையில் உங்களுக்கு இருக்கும் பக்தியையும், உங்களிடம் இருக்கும் தூய்மையான ஒழுகத்தையுமே பொறுத்திருக்கின்றன என்பதையும் நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். நாம் சுயநலமின்றிச் செய்கிறோம் என்பதை மக்கள் நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொண்டாலன்றி இத்தகைய வேலைகளுக்கு மக்கள் கொடுக்கமாட்டார்கள்.

கே : கிறிஸ்தவர்களாகிவிட்ட ஹரிஜனங்கள் எந்தவிதத்திலும் நன்றாக இருந்துவிடவில்லை. அவர்கள் விஷயம் என்ன?

ப : தீண்டாமை ஒழிந்துவிட்டவுடனே எல்லாம் சரியாகிவிடும். தீண்டாமை இல்லை என்றால், ஹிந்துக்களல்லாத வேறு ஒரு வகையினர் தாங்கள் என்று அவர்கள் சொல்லிக்கொள்ளுவதற்கே அவசியம் இல்லை. பெயரளவில் கிறிஸ்தவர்களாகியிருப்போரைப் பற்றியே கூறுகிறேன். நம் வீட்டை நாம் சரியாக வைத்துக்கொண்டு விடுவோமானால், மேல் சட்டையை மாற்றிக்கொள்ளுகிறவர்களைப் போன்று மதத்தை மாற்றிக்கொள்ளும் ஹரிஜனங்களைக் குறித்து நாம் கவலைப்பட வேண்டிய அவசியமே இல்லை.

கே : தீண்டாமை ஒழிப்பு வேலைக்கு சாதி ஹிந்துக்களின் ஒத்துழைப்பைப் பெறுவது அசாத்தியமாக இருந்தால், கிராமக் கைத்தொழில் வேலையை எடுத்துக்கொள்வது நல்லதல்லவா?

ப : இது வெறும் மயக்கம். இது போன்ற சாக்குப் போக்கின் பேரில் ஹரிஜன வேலையை விட்டுவிடுகிறவர், கிராமக் கைத்தொழில் வேலையில் மாத்திரம் அதிகமாகச் செய்துவிட முடியாது என்பது நிச்சயம். சமூகத்தின் அஸ்திவாரமான ஹரிஜனங்களைக் கவனிக்காமல் நீங்கள் கிராமத்திற்குப் போய் இருந்துவிட முடியாது.

ஹிந்து திருவிழாக்கள்

ஒருவர் கீழ்வருமாறு எழுதுகிறார் :

“காலஞ் சென்ற லோகமான்யர் ஆரம்பித்த ஸ்ரீ கணேச உற்சவம் சமீபத்தில் வருகிறது. அச்சமயம் அவ்வைபவத்தில் பேசுவதற்கு நமது மந்திரிகள் பலரும், தலைவர்களும் அழைக்கப்படுவார்கள். ஹரிஜனங்களும் அவ்வைபவத்தில் கலந்துகொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டால் மாத்திரமே இவர்கள் அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு அங்கே போகவேண்டும் என்று யோசனை கூற விரும்புகிறேன். அக்கூட்டத்தில் பேசப்போகும்போது, ஒரு ஹரிஜனயாவது அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தம்முடன் அழைத்துச் செல்வது என்றும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.”

மேலே கண்ட யோசனை சரியானது. தீண்டாமையை ஒழித்துவிட வேண்டும் என்று சாதி ஹிந்துக்கள் உண்மையாகவே விரும்புவார்களானால், அவர்கள் பகிரங்கமாக ஹரிஜனங்களுடன் பழக வேண்டும்; முக்கியமாக ஹிந்து திருவிழாக்கள் போன்றவைகளில் அவ்வாறு செய்ய வேண்டும்.

—‘ஹரிஜன்’ - 25—8—1946

பகுதி பதினெட்டு

ஹரிஜன சேவா சங்கம்

1

அவர்கள் நம்மைப் பார்க்கும் விதம்

தீண்டாதார் ஊழியர்களின் சங்கத் தலைமை ஸ்தாபனத்தை ஆரம்பித்ததுமே அதன் மீதும், மாகாண ஸ்தாபனங்களின் பேரிலும் புகார்கள் கிளம்பியிருக்கின்றன. இயல்பாகவே இப்புகார்கள் ஹரிஜனங்களிடமிருந்துதான் வருகின்றன. இப்படி எனக்கு எழுதியிருப்பவர்களில் ஒருவர், அதிக ஆற்றலுடன் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். நான் விரும்பினால் விவரம் கொடுப்பதாகவும் கூறியிருக்கிறார். அவர் சொல்லுவது சரியாக இருக்கும் என்று எண்ணி விவரம் கொடுக்குமாறு அவரைக் கேட்டேன். இதற்குப் பதிலாக அவர் எனக்கு அனுப்பியிருக்கும் கடிதம், முந்திய கடிதத்தைவிட அதிகத் திறமையுடன் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. எந்தப் பரிசோதகரின் சிறந்த அறிக்கையுடனும் போட்டி போடக் கூடியது இக்கடிதம். இதை எழுதியிருப்பவரின் மாகாணத்தில் ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்கென்று வேலை செய்யும் ஒவ்வொரு ஸ்தாபனத்தைப் பற்றிய சுருக்கமான அறிக்கையும் அதில் அடங்கியிருக்கிறது. போதுமான விவரங்களை யெல்லாம் அவர் எனக்குக் கொடுத்துவிட்டு, விலக்கு என்றில்லாமல் அநேகமாக எல்லா ஸ்தாபனங்களைக் குறித்தும் அவர் வந்திருக்கும் ஒரே முடிவு இதுதான் :

“இந்த ஸ்தாபனங்களெல்லாம் முக்கியமாக சாதி ஹிந்துக்களினாலேயே நடத்தப்படுகின்றன. இப்படி செய்வதற்கு அவர்கள் சொந்த சுயநலம் இருக்கிறது. இல்லையானால், நல்ல சம்பளம் கிடைக்கும் வேலைகள் அவர்களுக்கு வேண்டியிருக்கிறது. இந்த ஸ்தாபனங்களில் சில, அதிகப்பட்சமாகச் செய்திருப்பது, மிகச் சில ஹரிஜனச் சிறுவர்களுக்கு உபகாரச் சம்பளத்தை வீசி எறிந்திருப்பதுதான். வேறு சில ஸ்தாபனங்கள், பிரமாதமாகப் பிரசங்கங்கள் செய்து வருகின்றன. இவை யாவும் எங்களுக்குப் போஷகராக வந்திருக்கின்றன. ஊழியராக வராதது மாத்திரமல்ல, அவற்றில் எதுவும் நண்பராகவோ, சமத்துவமானதாகவோ வரவில்லை. உங்கள் மாகாண ஸ்தாபனமும் இதில் விலக்கு அல்ல. பயந்து நடுங்கிக்கொண்டு போகாமல் அதன் பிரதானஸ்தரிடம் ஒரு ஹரிஜன் போவதே கஷ்டமாக இருக்கிறது. சீறி விழப்படுவார் என்ற ஆபத்து, போகிறவருக்கு எப்பொழுதும் இருந்து வருகிறது.”

இக்கடிதத்தை எனக்கு எழுதியிருப்பவர், தமது யோசனைகளையும் கூறியிருக்கிறார். சுருக்கமாகச் சொன்னால் அவர் கூறுவது இதுதான் :

“இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கும் விழிப்பை நீங்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ளுவதானால், ஆரம்பக் கல்வி எல்லோருக்கும் கிடைக்கும் வகையில் நீங்கள் உங்கள் கவனம் முழுவதையும் செலுத்த வேண்டும். வெகு நீண்ட காலமாக இருந்து வந்திருக்கும் அறியாமையை, கல்வியைப் பரப்பாமல் உங்களால் போக்கிவிட முடியாது. நாங்கள் நிச்சயமாக உதவி செய்வோம். ஆனால், சாதி ஹிந்துக்கள் தீண்டாமையைப் போக்கவும், எங்களைத் தங்களில் ஒருவராக்கவும் விரும்புகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்போது, கல்வியைப் பரப்புவதற்கு அவர்கள் பணத்தையும் உழைப்பையும் உபயோகிப்பதைவிட சிறந்தது எதுவும் இருக்க முடியாது.”

மேற்கொள்ளப்படும் எந்த வேலைத்திட்டத்தின் சம்பந்தமாகவும் ஹரிஜனங்களின் கருத்து என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம். தீண்டாமையை ஒழிப்பது, சாதி ஹிந்துக்களைப் பொறுத்தவரையில், அது ஒரு பிராயச்சித்தமும், தூய்மையாக்கிக் கொள்ளுவதுமான காரியம். ஆகையால், எல்லா இடங்களிலும் பள்ளிக்கூடங்களை ஆரம்பிப்பதைவிட, அவர்கள் இன்னும் அதிகமாகச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இத்தகைய பள்ளிக்கூடங்களை எங்கே ஆரம்பிக்கலாம் என்பதைக் குறித்து நான் மற்றோர் இடத்தில்* விவரமாகக் கூறியிருக்கிறேன். ஹரிஜனங்கள் எல்லோருடைய மனத்திலும் என்ன எண்ணத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள் என்பதைக்கொண்டே சாதி ஹிந்துக்கள் நடந்துகொண்டிருப்பதைச் சோதிக்க முடியும். அவர்களுக்கு ஆதரவான வகையில் நாம் மாறுதல் அடைந்திருப்போமானால், அந்த மாறுதலை அவர்கள் ஆயிரம் வகையில் உணர்வார்கள். நாம் செய்யும் காரியங்கள், அதாவது சாதி ஹிந்துக்கள் செய்கிறவை, ஹரிஜனங்களின் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் மாறுதலை உண்டாக்கும். மூலை முடுக்கிலிருக்கும் கிராமத்தில்கூட, ஹரிஜனங்களும் சாதி ஹிந்துக்களும், ஒருவரைக் கொண்டு மற்றொருவர் வாழ வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகையால், இவ்விதம் இருந்து வரும் நிலைமையை, நாம் விரும்பினாலும், பொதுவாக நாட்டிற்குப் பெருந்தீங்கை விளைவிக்காமல் போக்கிவிட முடியாது. இவ்விதம் ஒருவரை மற்றொருவர் நம்பி வாழ வேண்டியவர்களாக இருந்துவரும் நிலைமை, இன்று அடிமைக்கும் எஜமானுக்கும் இருக்கும் உறவாக இருந்து வருகிறது. பூரணமான மத சமத்துவம் இவர்களுக்குள் ஏற்பட்டாலன்றி, இந்த நிலையை ஒழுங்குபடுத்தவே முடியாது. இது மகத்தானதோர் வேலை. ஆனால், இந்த லட்சியத்தை நெருங்கி நாம் போகப் போக, முழு அடிமைக்கும் பூரணமான மத சமத்துவத்திற்குமிடையே நடுவாந்தரக் கட்டம் என்பது எதுவுமே இல்லை

* ‘பொதுப் பள்ளிக்கூடங்கள்’ என்ற தலைப்பில் காந்திஜி எழுதிய கட்டுரையையே இங்கே குறிப்பிடுகிறார். அது இத்தொகுப்பில் 370-ஆம் பக்கத்தில் பிரசுரமாகியிருக்கிறது.

என்பது ஒவ்வொரு சாதி ஹிந்துவுக்கும் தெளிவாக வேண்டும். இதனாலேயே, நாம் செய்ய வேண்டியிருக்கும் மற்ற காரியங்களைக் கவனிக்கத் தவறிவிடாத அதே சமயத்தில், ஆலயப் பிரவேசத்தைப் பணிவுடன் வற்புறுத்திக்கொண்டு வருகிறேன்.

எனக்குக் கடிதம் எழுதியிருப்பவர், தமது தாக்குதலுக்கு ஆளாகியிருக்கும் பல ஸ்தாபனங்களிலும் ஆடம்பரமாகப் பணம் செலவிடப்படுகிறது என்று கற்பனை செய்துகொண்டு கடுமையாக விவாதிக்கிறார். ஸ்தாபனங்களை நிர்வகிப்பதில் அதிக சமர்த்தன் என்று நான் என்னைச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். ஒரு ஸ்தாபனத்தின் நிர்வாகச் செலவு, வருவாயில் 5 சதவிகிதத்திற்கு அதிகமாகப் போகக்கூடாது என்பதே சிறந்ததென்றாலும், 10 சதவிகிதத்திற்கு அதிகமாகப் போகக்கூடாது; மீதத் தொகை முழுதும், ஸ்தாபனம் எந்த லட்சியத்திற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதற்காகச் செலவிடப்பட வேண்டும் என்ற விதியின் பேரிலேயே நடந்துகொண்டு வருகிறேன். மத்திய போர்டையும், மாகாண போர்டுகளையும், சாதி ஹிந்துக்கள் தனியாக நடத்தும் ஹரிஜன ஸ்தாபனங்களையும் இந்த விதியைக்கொண்டு சோதித்துப் பார்க்குமாறு யோசனை கூறுகிறேன். இந்த ஸ்தாபனங்கள், ஹரிஜனங்களுக்குச் செலவழிப்பதைவிட அவற்றை நடத்துவதற்கே அதிகமாகச் செலவு செய்து வருகின்றன என்று சொல்லப்படாமலிருக்கப் பார்ப்போம்; ஹரிஜன நன்மைக்கு என்று வரும் பணத்தில் ஒவ்வொரு நூறு ரூபாய்க்கும் தொண்ணூறு ரூபாய் ஹரிஜனங்களின் மடிக்கே போய்ச் சேரும் படி பார்ப்போமாக. ஆகையால், ஊதியமில்லாமல் வேலை பார்ப்பவர்களே நம் அதிகாரிகளாக இருக்க வேண்டும். சம்பளம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும்போது, அந்தச் சம்பளம் உயர்ந்த சம்பளமாக இருக்கக்கூடாது. சாத்தியமான இடங்களில் ஹரிஜனங்களையே வேலைக்கு அமர்த்திக்கொள்ள வேண்டும். ஆட்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்க வேண்டும். தாம் பார்த்த ஸ்தாபனங்களில் இருக்கும் பிழைகள் ஹரிஜன வகுப்பிலிருந்து நியமிக்கப்பட்டவர்கள் அல்ல என்று எனக்குக் கடிதம் எழுதியிருப்பவர் கூறுகிறார்.

நான் சுருக்கிக் கொடுத்திருக்கும் குற்றச்சாட்டுகளையும், நான் கூறியிருக்கும் யோசனைகளையும் கொண்டு, ஹரிஜன சேவைக்கு என்றிருக்கும் ஒவ்வொரு ஸ்தாபனமும் தன்னைத் தானே சோதித்துக் கொள்ளட்டும்.

ஹரிஜன தினம்

அசாதாரணமான முயற்சிக்கு மாத்திரமே விசேஷமாக ஒரு தினத்தைக் குறிப்பிட வேண்டியது அவசியமாக இருக்கும். ஹரிஜனங்களின் விஷயம் போன்ற புனிதமான காரியத்தில் ஒரு விசேஷ தினம், அதிகமாக அர்ப்பணித்துக் கொள்ளுவதற்கும், பிரார்த்தனைக்கும், தீவிரமான வேலைக்குமான நாளாகவே இருக்க வேண்டும்.

அந்த நாளை ஏறக்குறைய கீழ்வரும் வகையில் நான் பிரித்துக் கொள்ள வேண்டும் :

1. அத்தினத்தை நான் பிரார்த்தனையுடன் காலை 5 மணிக்கு ஆரம்பிக்க வேண்டும். எனக்கு இருக்கும் வசதியை அனுசரித்து இந்தக் காரியத்திற்கென்று கொஞ்சம் பணத்தையோ, துணியையோ, தானியத்தையோ தனியாக ஒதுக்கி வைத்துவிட வேண்டும். அதிக ஏழைகளாக இருப்பவர்கள்கூட, ஒரு வேளை தாங்கள் சாப்பிடாமலோ, அந்த ஒரு வேளைச் சாப்பாட்டில் ஒரு பகுதியைக்கொண்டோ எந்த விதமான சிரமமும் இதைச் செய்யலாம். பண்டங்களாக அளிக்கப்படுபவைகளைப் பணமாக்கிவிடுவது நல்லது. அப்படிச் செய்வது சாத்தியமாகாத இடங்களில், உதவி அவசியமாகும், கஷ்டப்படும் ஹரிஜனங்களுக்கு அப்பண்டங்களைக் கொடுத்துவிட வேண்டும்.

2. குடும்பத்துத் தோட்டி யாராவது இருந்தால், அத்தோட்டியின் வேலையை அக்குடும்பமே செய்துகொள்ள வேண்டும்; அல்லது தோட்டியின் வேலையை அக்குடும்பம் பகிர்ந்துகொள்ள வாவது வேண்டும். ஒரு தோட்டி செய்து வரும் சேவையின் தன்மை இன்னது என்பதை இதனால் ஒருவர் அறிந்துகொள்ள முடியும். அதோடு, இத்தகைய வேலையை அபிவிருத்தியுடன் கூடிய முறைகளினால் செய்வதும் உண்டாகும். கக்கூசுகள் போன்றவைகளை உபயோகித்துக்கொள்ளும் அநேகருக்கு, 'துடைப்பத்தின் வீரர்கள்' செய்து வரும் வேலையின் முக்கியத்துவம் கவனத்துக்கு வருவதே இல்லை. நமக்குள் தீண்டாமை இல்லாமலிருக்குமானால், தோட்டிகள் செய்யும் வேலையை நாமும் எப்போதாவது பகிர்ந்துகொண்டு வருவோமானால், வீட்டுக் கக்கூசு போன்றவைகளை வைத்திருப்பதிலேயே நாம் மாறுபட்ட முறையைக் கொண்டிருந்திருப்போம்.

3. இந்த இரண்டு காரியங்களையும் செய்துவிட்ட பிறகு, எல்லோரும் சேர்ந்து செய்ய வேண்டியதான வேலைக்கு நாம் தயாராகிறோம். இந்த வேலை, வீடுதோறும் பணமாகவோ, பண்டமாகவோ வசூல் செய்வதுடன் ஆரம்பமாகவேண்டும். இந்த வேலை

குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குள் முடிந்துவிட வேண்டும். அவ்விதம் வசூல் செய்த பணம் முதலியவைகளை உள்ளூர் கமிட்டியிடம் கொடுத்துவிட வேண்டும். அக்கமிட்டியோ, தனக்கு மேலுள்ள கமிட்டிக்கு அவற்றை அனுப்ப வேண்டும். இவ்விதம் மாகாணத் தலைமைக் காரியாலயத்திற்கு அவை போய்விட வேண்டும். வசூலுக்குப் போகிறவர்கள், புத்திசாலித்தனத்துடன் தேர்ந்தெடுத்து துண்டுப் பிரசுரங்கள், புத்தகங்கள், 'ஹரிஜன்' பத்திரிகைப் பிரதிகள் ஆகியவற்றையும் தங்களுடன் கொண்டு போக வேண்டும். தேவைக்கு ஏற்றபடி ஆங்கில 'ஹரிஜன்' பிரதிகளையோ, தாய்மொழிப் பிரதிகளையோ கொண்டு போகலாம். இத்தகைய பிரசுரங்களை விற்க வேண்டும்; இனமாகக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தால் இனமாகவும் கொடுத்துவிட வேண்டும். ஆனால், தான் வாங்கிய பிரதிகளின் விலையை ஒவ்வொரு கமிட்டியும் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். 'ஹரிஜன்' பிரதிகள் அதிகப் படியாகத் தேவைப்பட்டால், அப்படி தேவைப்படும் பிரதிகளை முன்கூட்டியே பிரசுரகர்த்தார்களுக்குத் தெரிவித்து வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

4. ஒவ்வோர் இடத்திலும் ஹரிஜனங்கள் குடியிருக்கும் இடங்களுக்குப் போகவேண்டும். அங்கே சுத்தம் செய்வது அவசியமாக இருக்கும் இடங்களைச் சுத்தம் செய்ய வேண்டும், ஹரிஜனங்களைக் கூட்டிப் பேசி, அவர்களுடைய தேவைகள் யாவை என்பதைக் குறித்துக்கொள்ள வேண்டும். தீண்டா மையை ஒழிப்பதில் அவர்கள் செய்ய வேண்டிய காரியங்களை அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். செத்த கால்நடைகளின் மாமிசத்தைத் தின்பதை அவர்கள் விட்டுவிட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளும்போது, அதற்கு ஆதரவாக டாக்டர் தேஷ்முக் கூறியிருக்கும் ஆதாரபூர்வமான அபிப்பிராயத்தை உபயோகித்துக் கொள்ளவேண்டும். குழந்தைகள், ஹரிஜனக் குழந்தைகளுக்குக் கூட்டங்களை ஏற்பாடு செய்யலாம்; வெளியில் அழைத்துச் சென்று முக்கியமான இடங்களைக் காட்டலாம். கக்கூசு முதலியவைகளை அபிவிருத்தியான முறைகளில் அமைப்பதற்கு இருக்கும் சாத்தியங்களையும் கவனிக்க வேண்டும். இதனால் ஏற்படும் செலவை மக்கள் மனமார ஏற்றுக்கொள்ளுவார்களானால், இவ்வேலை கஷ்டமானதும்ல்ல; அதிகச் செலவாகக் கூடியதும் அன்று. இதைச் செய்வதால் முடிவில் சமூகத்தின் சுகாதாரமும் செல்வமுமே விருத்தியாகும்.

5. சாதி ஹிந்துக்களும் ஹரிஜனங்களுமடங்கிய பொதுக் கூட்டத்தை நடத்துவதோடு அத்தினம் முடிய வேண்டும். தீண்டாமையை ஒழிக்க அக்கூட்டம் பிரதிகளைச் செய்துகொள்ளுவதோடு, ஆலயப் பிரவேசத்திற்கு அனுமதிக்கும் சட்டம் நிறைவேற்ற வேண்டியதன் அவசியத்தை வற்புறுத்தியும் அக்கூட்டத்தில் தீர்மானங்களை நிறைவேற்ற வேண்டும்.

6. பொதுஜன அபிப்பிராயம் சாதகமாக இருக்கும் இடங்களில், பொதுக் கிணறுகளையும், தனிப்பட்ட கோயில்களையும் ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்துவிட வேண்டும்.

செய்திருக்கும் வேலையைக் காட்டும் சரியான அறிக்கையை மத்தியக் கமிட்டிக்கு அனுப்ப வேண்டும்.

—'ஹரிஜன்' - 15-4-1933

3

கடன்பட்டவர்களும் கடன் கொடுத்தோரும்

ராஜமகேந்திரபுரத்தில் ஒரு ஹரிஜன தூதுகோஷ்டியினர் காந்திஜியைச் சந்தித்து, அவருடன் நீண்ட நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். பல விஷயங்களைக் குறித்து விவாதித்தார்கள். அறிவும், திறமையும் மிக்கவர்கள் தங்களிலேயே அநேகர் இருக்கிறார்கள் என்றும், ஆகவே ஹரிஜன சேவா சங்கத்தை நடத்தும் அதிகாரத்தை அவர்களிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்றும் அவர்கள் கூறினார்கள். இவ்வேலையில் சாதி ஹிந்துக்கள் உதவி செய்யலாம்; ஆனால், சங்கத்தின் நிர்வாகிகள் ஹரிஜனங்களாகவே இருக்க வேண்டும் என்றனர். இதற்குக் காந்திஜி கீழ் வருமாறு பதில் கூறினார் :

“நீங்கள் எழுப்பியிருக்கும் ஒரு முக்கியமான பிரச்சனை, ஹரிஜன சேவா சங்கத்தின் நிர்வாக ஸ்தானங்களில் நீங்களே இருந்து அதை நிர்வகித்து வரவேண்டும் என்பது. இதிலிருந்து, ‘ஹரிஜன்’ பத்திரிகையில் எழுதி வந்திருப்பதை நீங்கள் படித்து வரவில்லை என்று தெரிகிறது. ஹரிஜன போர்டு எவ்விதம் ஆரம்பமாயிற்று என்பதை நீங்கள் அறிந்து கொள்ளவில்லை என்பதும் தெரிகிறது. உங்களுக்குச் செய்துவிட்ட தவறுகளுக்காக சாதி ஹிந்துக்கள் வருந்தி, உங்களுக்குப் பரிகாரம் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகவே ஹரிஜன போர்டு ஆரம்பமாயிற்று. ஆகவே, அது கடன்பட்டவர்களின் போர்டு; நீங்களோ, கடன் கொடுத்திருப்பவர்கள். கடன்பட்டிருப்பவர்களுக்கு நீங்கள் கொடுக்க வேண்டியது எதுவும் இல்லை. எனவே, போர்டு சம்பந்தப்பட்ட வரையில் முன்னின்று செய்ய வேண்டியவர்கள் கடன் பட்டிருப்பவர்களே. கடன்பட்டவர்கள் தங்கள் கடமையைச் சரிவர நிறைவேற்றியிருக்கிறார்களா, இல்லையா என்பதற்கு அத்தாட்சி அளிக்க வேண்டியதுதான் உங்கள் வேலை. நீங்கள் செய்ய வேண்டியதெல்லாம், அவர்கள் தாங்கள் கடமைப்பட்டிருப்பதை நிறைவேற்றமுடியும்படி செய்து உதவுவதுதான். அதாவது, அவர்

கள் செய்ய வேண்டியிருக்கும் கடமையை எப்படி நிறைவேற்றுவது என்பதை அவர்களுக்கு நீங்கள் சொல்லலாம். ஹரிஜனங்களில் பெரும்பாலானவர்களுக்கு எது திருப்தியை அளிக்கும் என்பதை நீங்கள் அவர்களுக்குக் கூறலாம். உங்கள் யோசனையை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளலாம், ஏற்காமலும் போகலாம். அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையானால், இயற்கையாகவே உங்களுடைய அதிருப்திக்கு ஆளாகும் ஆபத்திற்கு உள்ளாவார்கள். கடன்பட்ட ஒருவர், கடன் கொடுத்தவரிடம் போய், 'நான் இவ்வளவு பணம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்; எடுத்துக் கொள்ளுகிறீர்களா?' என்று கேட்கலாம். ஆனால், கடன் கொடுத்தவரோ, 'போம். கொடுத்தால் முழுத் தொகையையும் கொடும்; இல்லாவிட்டால் வேண்டாம்' என்று சொல்லலாம். அல்லது கடன் கொடுத்தவர், 'நீங்கள் கொண்டு வந்திருப்பது, கொடுக்க வேண்டியதில் ஒரு பகுதிகூட அல்ல, மிக மோசமான சிறு தொகை' என்றும் சொல்லலாம். கடன் கொடுத்திருப்பவர்களான நீங்கள் இவற்றையெல்லாம் செய்யலாம். இந்தப் போர்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது எனக்குச் சில ஹரிஜன நண்பர்கள் எழுதினார்கள். ஹரிஜனங்கள், ஆலோசனை கூறும் போர்டுகளையும், பரிசீலனை செய்யும் போர்டுகளையும் அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவர்களுக்கு யோசனை கூறினேன். இந்த வித்தியாசத்தை நீங்கள் நன்றாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். உங்கள் ஆலோசனையையோ, ஒத்துழைப்பையோ, உதவியையோ ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது என்ற விருப்பம் எதுவும் இல்லை என்பதைத் தயவு செய்து நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும். உண்மையான, தர்க்க ரீதியான நிலைமையையே உங்களிடம் கூறுகிறேன். கடவுள் சாதி ஹிந்துக்களுக்கு மன்னிப்புத் தவணை கொடுத்திருக்கும் சமயம் இது. இந்தத் தவணைக் காலத்தில் அவர்கள் தங்கள் மனப்பூர்வமான நன்னடத்தையை நிரூபித்துக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. சாதி ஹிந்துக்களைப் பொறுத்த வரையில் இருந்துவரும் இக்கடமை முற்றிலும் நிறைவேற்றப்பட்டாக வேண்டும் என்பதற்காகவே நான் பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்து வருகிறேன்; ஊர் ஊராகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்."

கோஷ்டியைச் சேர்ந்த ஒருவர், தானே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும் ஹரிஜனங்களைக் கொண்ட ஆலோசனைக் கமிட்டிகளை போர்டு நியமிக்கலாம் என்ற யோசனையைக் கூறினார். அதற்குக் காந்திஜி கூறியதாவது: "இந்த யோசனையிலிருக்கும் ஆபத்தை, நானே விரும்பி உங்களுடன் ஹரிஜனுகியிருக்கும் நான், உங்களுக்கு எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். ஹரிஜனங்களின் கமிட்டியை நியமித்துக் கொள்ளுமாறு போர்டைக் கேட்காதீர்கள். ஆனால், உங்கள் கமிட்டியை நீங்களே தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு, இவர் இவரைக் கமிட்டி உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறோம் என்றும், அவர்களுடன் கடிதத் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளுமாறும் போர்டுக்குக் கூறுங்கள். இந்த

யோசனையில் இன்னுமொரு ஆபத்தும் இருக்கிறது. உங்களுக்குள்ளேயே விரோதங்களும் தகராறுகளும் இருக்கக்கூடும். இவ்விதமிருக்கும் ஒவ்வொரு கோஷ்டியும் வெவ்வேறு கமிட்டிகளை நியமிக்கக்கூடும். அக்கமிட்டிகளையெல்லாம் கமிட்டி அங்கீகரித்து விடக்கூடும். ஆனால், அது துரதிருஷ்டமானதாகிவிடும். உங்களுக்குள் எந்தவிதமான தகராறும் இல்லாமலிருக்கட்டும். கடன்பட்டவர்களுக்கு முன்னால் ஒன்றுபட்டு நில்லுங்கள். போர்டு, அதன் பெயருக்கு ஏற்றபடி நடப்பதானால், உங்களில் ஒருவரை இன்னொருவர்மீது தூண்டிவிடாமலிருக்கலாம். ஆனால், கடன்பட்டவர்கள் தூண்டிவிடக்கூடும். ஒன்றுபட்டு நிற்க காங்கிரஸினால் முடிந்தது. இன்று காங்கிரஸில் உங்களையும் என்னையும் போன்ற சாதாரணமானவர்களே நிறைய இருக்கிறார்கள். உங்களிடையே இருக்கும் சச்சரவுகளையெல்லாம் கண்டிப்பாக அடக்கி, திறமையுடன் அலுவல்களைச் செய்யும் ஒரு கோஷ்டியினர் உங்களிடையே இருக்கவேண்டும். அப்பொழுது, போர்டில் நீங்கள் இல்லாமலேயே அதன்மீது நீங்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தமுடியும். எளிதில் நீங்கள் திருப்தியடைந்துவிடாதீர்கள். ரூபாயில் ஐந்து அணுவருவதைக் கொண்டு நீங்கள் திருப்தியடைந்துவிடப்போவதில்லை என்று கடன்பட்டிருப்பவர்களிடம் சொல்லுங்கள்; முழு ரூபாயும் வந்தாக வேண்டும் என்றும் கேளுங்கள். பேரம் பேசிக் கொண்டிருப்பதற்கான விஷயமல்ல இது.”

—‘ஹரிஜன்’—5—1—1934

4

ஆலோசனைக் கமிட்டிகள்

[சாதி ஹிந்துக்களைக் கொண்ட ஹரிஜன சேவா சங்க போர்டுகளுக்கு உதவி செய்ய, ஹரிஜனங்களைக் கொண்ட ஆலோசனைக் கமிட்டிகளை அமைக்குமாறு கார்திஜி யோசனை கூறினார். இது சம்பந்தமாக என்ன செய்வது என்று எழுதிக் கேட்டிருந்த ஒரு ஹரிஜனுக்குக் கார்திஜி வருமாறு பதில் எழுதினார்:]

உண்மையாகவே உள்ளூர் ஹரிஜனங்களின் அபிப்பிராயங்களைப் பிரதிபலிப்பவர்களாக இருக்கும் கட்டுக்கோப்பான, பிரதிநிதிகள் அடங்கிய சிறு கமிட்டிகளை அமைக்க வேண்டும் என்று கூறுவேன். தங்கள் நடவடிக்கைகளை ஒழுங்குபடுத்திக்கொள்ள விதி முறைகளை அவைகள் அமைத்துக் கொள்ளலாம். தாங்கள் எதிர்பார்ப்பவை யாவை என்பதை சாதி ஹிந்துக்களுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டும். பொதுவாக ஹரிஜன போர்டுகளின் நடவடிக்கைகளைக் கவனித்து வரவேண்டும். இந்த ஆலோசனைக் கமிட்டிகள் நியமிக்கப்பட்டிருக்குமிடங்களில் இவை,

கமிட்டிகள் அமைக்கப்பட்டிருப்பதை ஹரிஜன போர்டுகளுக்கு அறிவித்து, அவைகளுடன் ஒத்துழைக்கத் தயாராயிருப்பதாகவும் தெரிவிக்க வேண்டும். தாங்கள் பட்டிருக்கும் கடனைத் தீர்க்க, அதாவது ஹரிஜனங்களுக்குச் சேவை செய்ய விரும்புவதில் போர்டுகள் மனப்பூர்வமானவைகளாக இருந்தால், அவை ஆலோசனைக் கமிட்டிகளுடன் மிகச் சிறந்த நட்புத் தொடர்பை வைத்துக் கொள்ளும். அதனால் பூரண ஒத்துழைப்பும் சிநேக பாவமும் இருந்து வரும். பரஸ்பரம் இவைகளுக்குள் இருக்கும் சந்தேகத்தினால் ஆரம்பத்தில் தகராறுகள் இருக்கக்கூடும். இந்த வகையில் ஹரிஜன போர்டுகளே சிறந்த முறையில் அமைக்கப்பட்டு நன்றாகவும் இருப்பவையாகையால், அதிக மிகைப்பட்டதான கோரிக்கைகள் என்று தோன்றும் விஷயங்களில் இந்தப் போர்டுகளே சாமர்த்தியமாகச் சமாளிக்க வேண்டி வரும். நிதானமாக நடந்து கொள்ளவும் ஆலோசனைக் கமிட்டிகள் முயற்சிக்க வேண்டும். இவை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு நிதானத்தோடு நடந்து கொள்ளுகின்றனவோ, அவ்வளவுக்குத் தங்களுக்கு அதிக உதவி செய்து கொண்டவைகளாகும். கௌரவமான முறையில் நடந்து கொள்ளுவதில் ஆலோசனைக் கமிட்டிகள் காட்டும் திறமையினால், சமயம் வரும்போது தங்கள் கருத்து நிறைவேறும்படிச் செய்யும் ஆற்றலை அறிந்து கொண்டவைகளாகும். ஏனெனில், ஹரிஜனங்களின் ஒத்துழைப்பில்லாமல், தாங்கள் ஹரிஜனங்களுக்குப் பட்டிருக்கும் கடனை சாதி ஹிந்துக்கள் தீர்த்துக் கொண்டுவிட முடியாது என்பதை அவை அறிய வேண்டும். ஆயினும், தங்கள் கருத்தை வற்புறுத்தித்தான் ஆவது என்ற பிரச்சனை இதற்குள் ஏற்பட்டு விடவில்லை. ஏனெனில், ஏராளமான ஹரிஜனப் பொதுமக்கள், முற்றிலும் திக்கற்ற நிலைமையில் இருந்து வருகிறார்கள். அநீதியை எதிர்க்க அவர்கள் விரும்பினாலும், அப்படி எதிர்க்கும் சக்தி அவர்களுக்கு இல்லை. நான் சொல்லுவது என்ன என்பதை விளக்கிக் கூறுகிறேன். ஹரிஜன போர்டுகளுக்கு மூன்று வேலைகள் இருக்கின்றன. ஹரிஜனங்களின் பொருளாதார, சமூக, மத அந்தஸ்தை இந்தப் போர்டுகள் உயர்த்த வேண்டும். வேறுவிதமாக இதைச் சொல்லுவதானால், வாழ்க்கையின் எல்லாத் துறைகளிலும் ஹரிஜனங்கள் தலைதூக்க முடியாதபடி பல நூற்றாண்டுகளாகச் சாதி ஹிந்துக்கள் போட்டு வைத்திருந்த தடைகளாகிய கஷ்டங்களை நீக்க வேண்டும். இவ்விதம் ஹரிஜன போர்டுகள், எங்கெங்கே அவசியம் இருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் கிணறுகள் வெட்டி, படிக்க உபகாரப் பணம் கொடுத்து, மாணவர்கள் தங்கிப் படிக்க விடுதிகள் அமைத்து, பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்படுத்திச் சமூக வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இவைகளிலெல்லாம் பொதுவாக ஹரிஜனங்கள், தங்களுக்கு உதவி எங்கே கிடைக்கிறதோ அதை ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றனர். ஆகையால், ஆலோசனைக் கமிட்டிகள், போர்டுகளுக்குப் பயனுள்ள யோசனைகளைக் கூறுவதன் மூலம் தங்களுக்கும், லட்சியத்திற்கும் உதவி

செய்து வரலாம். தாங்கள் யாருக்குப் பிரதிநிதிகளாக இருக்கிறார்களோ அவர்களுக்குத் தங்களால் இயன்ற உதவியையும் செய்யலாம். அப்படிச் செய்வதன் மூலமே, தங்கள் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்யும் சக்தி அவைகளுக்கு ஏற்படும். சுருங்கச் சொன்னால், ஆலோசனைக் கமிட்டிகள், ஹரிஜனப் பொது மக்களிடையே விழிப்பை உண்டாக்கி, தங்கள் சமூகத்திலிருக்கும் மற்றவர்கள் அனுபவிக்கும் உரிமைகளைத் தாங்களும் அனுபவிக்க உரிமை பெற்ற ஆண்களும் பெண்களுமே தாங்கள் என்பதை இவர்கள் உணர்ந்துகொள்ளும்படி செய்து, ஹரிஜனங்கள் தங்களுக்குள் சீர்திருத்தமடையச் செய்யலாம். இது லட்சியத்திற்குச் சிறந்த உதவியாகும்.

—'ஹரிஜன்' - 20—4—1934

5

ஹரிஜன போர்டுகள்

ஹரிஜன போர்டு அங்கத்தினர்களுக்கு என்ன தகுதிகள் இருக்க வேண்டும்? போர்டில் எத்தனை அங்கத்தினர்கள் இருக்க வேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். இந்த லட்சியத்திற்காகச் சேவை செய்ய ஆர்வம் உள்ளவர்களையும், அவர்கள் எந்தப் போர்டில் அங்கம் வகிக்கிறார்களோ அந்தப் போர்டு, இவர்கள் இருப்பதால் அதிகப் பயனுள்ளதாகச் செய்யக் கூடியவர்களையும், அவர்கள் ஒரு போர்டில் அங்கத்தினராக இருப்பதால் அவற்றின் சேவை ஆற்றலை அதிகரிக்கச் செய்பவர்களாக இருக்கிறவர்களையும் மாத்திரமே போர்டுகளில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

கீழ்க் கண்டவை இல்லாத யாரும், ஆணை பெண்ணை, போர்டில் தாம் அங்கத்தினராக இருக்கச் சம்மதிக்கக் கூடாது:

(1) தீண்டாமை அடியோடு ஒழிந்தாக வேண்டும் என்பதில் நம்பிக்கை.

(2) ஆணை பெண்ணை, தம் சக்திக்கு ஏற்றபடி போர்டுக்கு ஏதாவது கொடுக்க வேண்டும்.

(3) திட்டமான ஹரிஜன சேவை செய்ய வேண்டும். அதாவது, ஒரு ஹரிஜனை தங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவராக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்; அல்லது ஒரு ஹரிஜனை வீட்டு வேலைக்காரராகவாவது வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிடில், ஒரு ஹரிஜனுக்கோ, ஹரிஜனங்களுக்கோ படிப்புச் சொல்லிக் கொடுப்பவராக இருக்க வேண்டும். ஹரிஜனங்கள் வசிக்கும் இடங்களுக்குத் தவறாது போய், அந்த இடங்களைச் சுத்தம் செய்து வர

வேண்டும். ஆணை பெண்ணை டாக்டராக இருந்தால், ஹரிஜன நோயாளிகளுக்கு இலவசமாகச் சிகிச்சை செய்ய வேண்டும் என்பன போன்றவை.

(4) தான் செய்து வரும் சேவையைப் பற்றிய தினக்குறிப்பை மாதந்தோறும் போர்டுக்கு அனுப்ப வேண்டும்.

இவைகளைப் போன்ற நிபந்தனைகள் அனுசரிக்கப்படுமானால், போர்டின் அங்கத்தினர் தொகை இவ்வளவுதான் இருக்க வேண்டும் என்ற தடைக்கு அவசியம் இல்லை. அங்கத்தினர் தொகை எவ்வளவுக்கு அதிகமானாலும் அது சந்தோஷமானதே. இந்தப் போர்டுகள், நடந்திருக்கும் வேலையைக் கவனிக்கவும், அனுபவங்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளுவது, பரஸ்பரம் இருக்கும் கஷ்டங்களைத் தீர்த்துக்கொள்ளுவது ஆகியவைகளுக்காகவும் கூடும். பயனற்ற விவாதங்களில் அவை காலத்தை வீணாக்க மாட்டா.

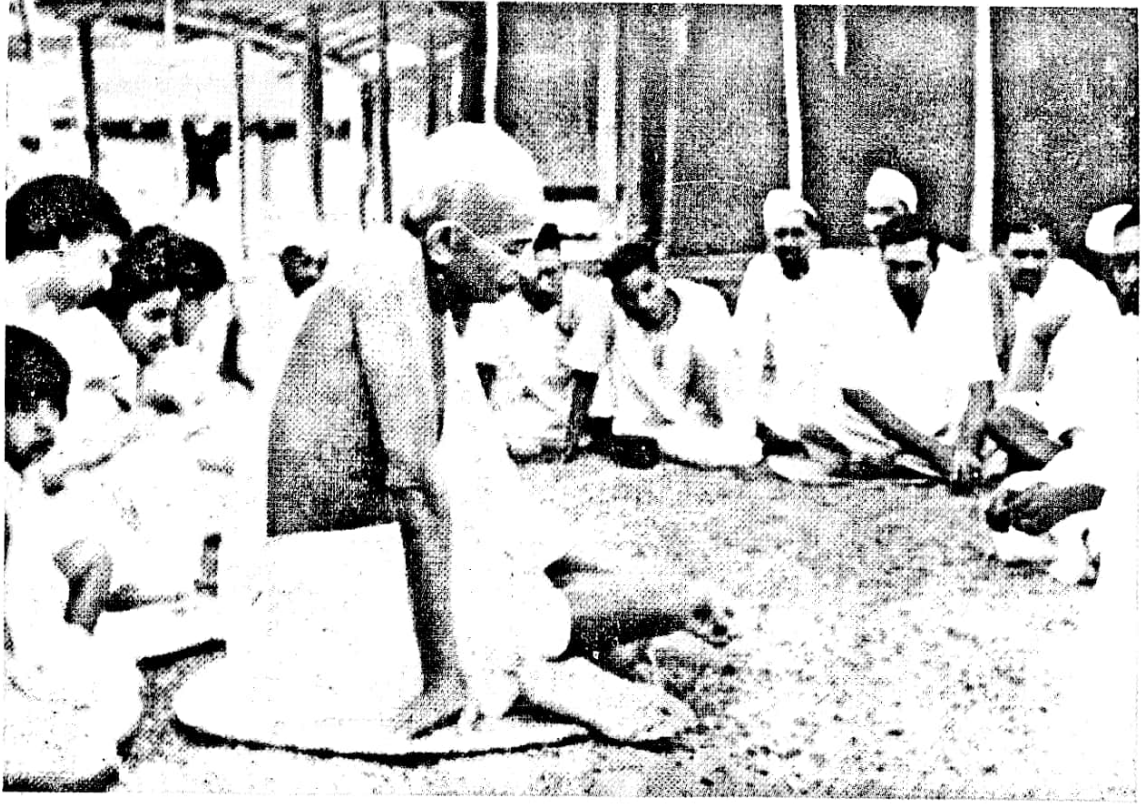
போர்டுகளைச் சேர்ந்த ஆலோசனைக் கமிட்டிகள் இருக்க லாம். இவை தமக்கென்று கொஞ்சம் குறைந்த பட்சத் தகுதியை நிர்ணயித்துக் கொள்ளும். இயற்கையாகவே போர்டு அங்கத் தினர்களுக்கு இருக்க வேண்டியதைப் போன்று ஆலோசனைக் கமிட்டி அங்கத்தினர்களுக்குத் தகுதி அவ்வளவு கண்டிப்பான வைகளாக இருக்காது.

போர்டு மெம்பர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய தகுதிகளைச் சொன்ன மாத்திரத்திலேயே, நாம் கூறும் தகுதிகள் உள்ள வர்கள் கிடைக்காவிட்டால் என்ன செய்வது என்ற கேள்வி இயல்பாகவே பிறக்கும். இதற்கு முன்னாலேயே நான் அடிக்கடி கூறி வந்திருக்கும் பதிலேயே இப்பொழுதும் நான் திரும்பச் சொல்லவேண்டும். தங்கள் மாகாணங்களில் சங்கங்களை அமைக் கும்படி மத்திய போர்டினால் அழைக்கப்படுவோர், அவசியமான தகுதியுடன் கூடியவர்கள் சங்கங்களுக்கு அங்கத்தினர்களாகக் கிடைக்கவில்லை யென்றால், தங்கள் பிரதிநிதிகளை நியமித்து அவர்கள் மூலம் சேவை செய்து வரவேண்டும். 'சத்தியத் துடன் நடந்து கொள்ளுவது' என்பதே ஒவ்வொரு ஹரிஜன போர்டின் குறிக்கோளாகவும் இருக்க வேண்டும். இந்தச் சிறந்த தருமத்திலிருந்து எப்பொழுதும் தவறிவிடவே கூடாது.

— 'ஹரிஜன்' - 9-11-1934

அதிகாரத்தைப் பரவலாக்குவது ?

அதிகாரம், தலைமை ஸ்தாபனத்தினிடம் இருப்பது என்பதற்கு நான் சம்மதிக்கிறேன். என்றாலும், முதல் சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததுமே அதிகாரத்தைப் பரவலாக்கிவிட வேண்டும் என்று எப்பொழுதும் விரும்பி வந்திருக்கிறேன். போர்டும் இதையே விரும்பி வந்திருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், மாகாண போர்டுகள் இதற்குத் தயாராகி, சொந்தத்தில் பணம் திரட்டிக் கொள்ள அவைகளால் முடியும்போதுதான் இதைச் செய்ய முடியும். ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் ஒரு ஹரிஜன போர்டு இருந்து, அதற்கு வேண்டிய நிதியை அதுவே சேகரித்துக் கொள்ளுவது சாத்தியமாகவேண்டும் என்பதைவிட, எனக்குத் திருப்தியளிக்கக் கூடியது வேறு எதுவும் இல்லை. அந்த நாள் வரும்போது, அது எல்லா வகையான தீண்டாமையையும் அடியோடு ஒழிந்துபோகும்படி செய்வதாகவும் இருக்கும். இப்போதைக்கு இக்காரியம், இந்தியா முழுவதிலும் ஆங்காங்கு இருந்து வரும் ஒரு சில மனப்பூர்வமான சீர்திருத்தக்காரர்களினாலேயே செய்யப்பட்டு வருகிறது என்பதைத் துரதிருஷ்டவசமாக ஒப்புக் கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். இவர்கள் எல்லோருமே உள்ளூரில் பணம் வசூலித்துக் கொண்டுவிடக் கூடியவர்களாக இல்லை; அவர்கள் எல்லோருமே, அனுசரிக்க வேண்டிய கொள்கையைத் தெளிவாக அறிந்துகொண்டவர்களாகவும் இல்லை. கொள்கை என்ற சொல்லை நான் வேண்டுமென்றே உபயோகிக்கிறேன். ஏனெனில், அடைய வேண்டிய லட்சியம் எல்லோருக்கும் தெரிந்தபோதிலும், சீர்திருத்தக்காரர் எந்த மோசமான குறைபாடுகளுடன் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கிறது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியாது. செய்துவிடும் ஒரு சின்ன தவறே, அவசரப்பட்டுச் செய்துவிட்ட காரியமோ, அவசரப்பட்டுச் சொல்லிவிட்ட ஒரு சொல்லோ, அபிவிருத்தியின் வேகத்தைப் பின்னுக்குக் கொண்டு போய்விடக்கூடும். ஆகையால், ஹரிஜனங்களுக்குச் சேவை செய்வது, ஹிந்து சமயத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் மிகப் பெரிய களங்கத்தைப் போக்குவது என்பதைத் தவிர வேறு சிந்தனை எதுவுமே இல்லாத ஒரு சிலருக்கு, அன்றாடம் ஏற்பட்டு வரும் அனுபவங்களை அனுசரித்து, கொள்கைகளை எச்சரிக்கையுடன் உருவாக்க வேண்டும்.

ஹரிஜன சேவா ஊழியர்களுடன் காந்திஜி பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்.

புனாவுக்கு ரெயிலில் போகும் வழியில், தம்மைக் காணவந்த கூட்டத்தினரிடம் ஹரிஜன நிதிக்காக கார்திஜி பணம் வசூலிக்கும் காட்சி—15, ஜூன், 1944.

ஹரிஜன ஊழியர்கள் முன்னுள்ள வேலை

ஹரிஜன சேவா சங்கம் ஆரம்பமானதிலிருந்து, தலைமை ஸ்தாபனம், மாகாணக் கிளைகளுக்கு ஒழுங்காகவே வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து வருகிறது. ஆனால், கிளைகள், தங்களுடைய வேலைத் திட்டத்தில் ஒரு பகுதியைத் தியாகம் செய்ய நேர்ந்தாலும், அவற்றின் சொந்தக் காலிலேயே நின்றாக வேண்டிய சமயம் இப்போது நிச்சயமாக வந்துவிட்டது. ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும், ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும், தாலுக்காவிலும் நடக்கும் வேலை, சாதி ஹிந்துக்களின் தீவிரமான ஆதரவைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுவதாக இருக்க வேண்டும். ஏனெனில், சங்கத்தின் முக்கியமான வேலையே, சாதி ஹிந்துக்களின் மனத்தில் படும் படிச் செய்து மனத்தை மாற்றுவதுதான். தலைமை ஸ்தாபனம், இரண்டு மூன்று சீர்திருத்தக்காரரிடமிருந்து ஒரு கோடி ரூபாய் வசூல் செய்து, அப்பணத்தைக்கொண்டு ஹரிஜனச் சிறுவர்களுக்கும் சிறுமியருக்கும் பள்ளிக்கூடங்களையும் மாணவ விடுதிகளையும் நடத்த இந்தியா முழுவதிலும் கிளைகளையும் நடத்துகிறது என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். இக்காரியம், தீண்டாமை ஒழியும் நாளைத் துரிதப்படுத்தியிருக்காது. ஏனெனில், சாதி ஹிந்துக்களின் மனம் எப்பொழுதும் போல கல்லாகத்தான் இருந்து வரும். ஆனால், இதற்கு மாறாக, ஒரு தம்படியும் செலவு இல்லாமல், ஏதோ நல்ல அதிருஷ்டத்தின் காரணமாக சாதி ஹிந்துக்களின் மனம் மாறித் தீண்டாமை என்பதெல்லாம் பழைய சங்கதி என்றாகிவிடுமானால், சங்கத்தின் முழு நோக்கமும் நிறைவேறிவிட்டதாகும். ஏனென்றால், அப்பொழுது பொதுப் பள்ளிக்கூடங்கள், கோயில்கள், மற்ற ஸ்தாபனங்களில், சாதிஹிந்துக்களுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறதோ அதே உரிமையுடன் ஹரிஜனங்களுக்கும் திறந்துவிடப்படும். ஆனால், அந்த நாள், பலர் நினைப்பதைவிட அதிக தூரத்திலும் இருக்கலாம், அல்லது சமீபத்தில் இருக்கவும் கூடும். எப்படியும் ஹரிஜன சேவா சங்கம் அடைய விரும்பும் லட்சியம் அதுவேயன்றி, ஹரிஜனங்களுக்குத் தனிப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்கள், கிணறுகள், கோயில்கள் போன்றவைகளை அமைத்து, அதன் விளைவாகத் தீண்டாமை நிரந்தரமாக இருந்து வரும்படி செய்வது அன்று. இக்காரியங்கள் இப்பொழுது செய்யப்பட்டு வருகின்றன என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், லட்சியத்தை அடைய வேண்டியதற்காக ஓர் உபாயமாகவே இவை செய்யப்படுகின்றன. சாதி ஹிந்துக்களின் மனம் அதிக மெதுவாக மாறுதலையடைந்து வருவதால் இவை அவசியமாகி விட்டன.

அதிகரித்து வரும் சீர்திருத்தக்காரர் தொகையினர், சம்மா உட்கார்ந்துகொண்டு இருக்கக்கூடாது. தங்களிடமிருந்தே தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்குப் பிரதிக்கை செய்து கொள்ளவேண்டும். பகிரங்கமான தங்கள் செய்கையின் மூலம் இந்த மாறுதல் வெளிக்குத் தெரியும்படி காட்ட வேண்டும். தங்களிடமிருக்கும் பணத்தை ஹரிஜன நன்மைக்காகச் செலவிடுவது, அடைந்திருக்கும் மாறுதலுக்குச் சரியான அத்தாட்சி. ஆகையால், இதுதான் வேலைத் திட்டத்தின் முக்கியமான பகுதி. ஆனால், எங்கோ மூலையிலிருக்கும் ஒரு சிலர் மாத்திரம், தங்கள் மனச்சாட்சிக்குத் திருப்தியளிப்பதற்காகத் தாராளமாக நன்கொடை கொடுப்பது என்பது, நான் கூறும் உதாரணத்தை அனுசரித்து நடந்து விட்டதாகாது. எனவே, வேலைத் திட்டத்தின் அடிப்படையான பகுதியை மத்திய போர்டு, கிளைகளின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருவதும், கிளைகள் அதன் முக்கியத்தை உணர்ந்து தனக்கு வேண்டியதை முற்றிலும் தானே வசூலித்துக்கொள்ளுவதற்கான வழியைத் தயாரித்துக்கொள்ளுவதும் கடமையாகும். உண்மையில், மாகாண போர்டுகள் நடத்தும் ஸ்தாபனங்களுக்கு ஆகும் செலவை அவை தேடிக்கொள்ளும் சமை, நாளாவட்டத்தில் மாகாண போர்டுகளின் தலையிலேயே போடப்பட்டு வருகிறது. ஆனால், இதில் திட்டமான, உறுதியான நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளுவதற்கான சமயம் இப்பொழுது வந்துவிட்டது.

இது, முக்கியமாக சமய சம்பந்தமான இயக்கம் என்பதை எல்லா ஊழியர்களும் உணர்ந்தாலன்றி, தன்னைத் தானே முற்றிலும் நம்பி இருப்பது என்ற இந்த மாறுதல் வரவே வராது. சமய சம்பந்தமானவை என்று பொது மக்கள் நம்பும் காரியங்களுக்குப் பணத்தை ஏராளமாகச் செலவு செய்துவருபவர்கள் நாம். இந்த உண்மையைக் கண்ணெதிரே தெரிந்துகொள்ளுவதற்கு யாத்ரா ஷேத்திரங்களைப் பார்த்தாலே போதும். சமய சம்பந்தமான காரியங்களுக்கு என்று எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கும் சொத்துக்களின் சரித்திரத்தைப் பார்த்தால், சூதுவாதறியாத லட்சக்கணக்கானவர்கள், அவை எவ்விதம் செலவு செய்யப்படுகின்றன என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளும் சிரத்தைகூட இல்லாமல், அந்தச் சொத்துக்களைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்ற துக்க கரமான கதை தெரியவரும். சமய சம்பந்தமானது என்று மக்கள் நம்பினால் போதும்; அந்தக் காரியத்திற்கு மக்கள் இயன்ற அளவு கொடுக்கிறார்கள். ஹரிஜன ஊழியர்களிடமும் ஒரு லட்சியம் இருக்கிறது; இது சமய சம்பந்தமானது என்பதற்கு முற்றிலும் தகுதி வாய்ந்தது. இதில் அவர்களுக்கு ஜீவ நம்பிக்கை இருக்குமானால், அவர்கள் மலையைப் பெயர்க்காவிட்டாலும், தாங்கள் நடத்தும் ஸ்தாபனங்களுக்கு வேண்டிய பணத்தைத் தங்கள் சுற்றுவட்டாரங்களிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளவாவது முயற்சிக்க வேண்டும்.

ஹரிஜன சேவா சங்க மகாநாட்டில் கேள்விகள்

ஹரிஜன சேவா சங்க மகாநாடு வர்தாவில் ஏப்ரல் 28, 29-ஆம் தேதிகளில் நடந்தது. சேத் ஜி. டி. பிர்லா அதிக எச்சரிக்கையுடனிருந்தார்; என் நேரத்தை அதிகமாக எடுத்துக்கொண்டு விடவில்லை. பிரசங்கம் செய்வதில் எனக்கு வெறுப்பு வளர்ந்து வருகிறது. ஆனால் உறுப்பினர், சேவா கிராமத்திற்குத் தங்களுடன் கொண்டு வந்திருக்கும் சில கேள்விகளுக்கு 29-ஆம் தேதி காலைப் பதில் சொல்லுவதாக ஒப்புக்கொண்டேன். இவற்றிற்கு நான் அளித்த பதில்கள், எல்லா ஹரிஜன ஊழியர்களுக்கும் உபயோகமாக இருக்கும். நான் பெரும்பாலான பதில்களை ஹிந்துஸ்தானியில் சொன்னேன்; சில ஆங்கிலத்தில் கூறினேன்; ஒரு பதிலை குஜராத்தியில் கூறினேன். எல்லாக் கேள்விகளும் இனி ஹிந்துஸ்தானியில்தான் இருக்க வேண்டும் என்றும் யோசனை கூறினேன். ஹிந்தியோ, உருதுவோ தெரியாதவர்கள் தேசிய மொழியைக் கற்றுக்கொள்ள முடிவு செய்து கொள்ள வேண்டும்; ஹிந்துஸ்தானியில் தாங்களே எழுத முடியாத நிலையில் அவர்கள் இருக்கும் வரையில், தங்களுக்காக வேறு யாரையாவது எழுதிக் கொடுக்கும்படி செய்ய வேண்டும் என்றேன்.

கேள்வி: ஹரிஜன சேவா சங்கம், காங்கிரஸின் ஒரு பகுதி என்று கருதப்படுகிறது. ஆனால், மிகச் சில காங்கிரஸ் காரர்களே ஹரிஜன ஊழியர்களாக இருக்கிறார்கள். இது ஏன்?

பதில்: இச்சங்கம், காங்கிரஸின் ஒரு பகுதி அல்ல. 1932-இல் நான் சிறையிலிருந்த போது நான் மேற்கொண்ட உண்ணாவிரதத்தினால் ஏற்பட்டதே இது. எல்லாப் பிரிவினரையும் கொண்ட ஹிந்துக்களின் கூட்டம் பண்டித மாளவியாவின் தலைமையில் நடந்தது. அக்கூட்டமே இச்சங்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இந்தச் சங்கத்தைக் காங்கிரஸிலிருந்து தனியாக வைப்பது என்றும், ராஜ்யம் சம்பந்தமில்லாத ஸ்தாபனமாக இது இருப்பது என்றும் வேண்டுமென்றே தீர்மானிக்கப்பட்டது. சங்கத்தினிடமிருந்த இந்தத் தன்மையினால்தான், ஸ்ரீ ஜி. டி. பிர்லா அதன் தலைவராகவும், ஸ்ரீ தக்கர் பாபா அதன் காரியதரிசியாகவும் இருப்பது சாத்தியமாயிற்று. என்றாலும், பல காங்கிரஸ்காரர்கள் சங்கத்தில் இருக்கிறார்கள்; இருக்கவே வேண்டும். ஏனெனில், அநேகமாகச் சீர்திருத்தக்காரர்கள் எல்லோருமே காங்கிரஸில்

இருந்து வருகின்றனர். ஆனால், காங்கிரஸ்காரர்கள் அல்லாதவர்கள் அநேகரும் சங்கத்தில் இருக்கிறார்கள் என்பதும் உண்மை. ராஜ்ய விஷயத்தில் மாத்திரமே சிரத்தை கொண்டிருக்கும் காங்கிரஸ்காரர்கள், சங்கத்தில் இல்லை என்பதும் உண்மை. ஆகையால், சங்கத்தில் காங்கிரஸ்காரர்கள் சிரத்தை கொள்ளுவதில்லை என்று சில சமயங்களில் தவறாகக் கருதப்பட்டு வருகிறது. ஒவ்வொரு காங்கிரஸ்காரரும் தன்னுடைய வாழ்க்கையிலிருந்து தீண்டாமையை வேரோடு களைந்தெறிந்தாக வேண்டியது அவருடைய கடமை.

கே : ஹரிஜன சேவை, உண்மையில் ஹரிஜன முன்னேற்றம் என்ற வகையில்தான் இருக்கிறது. தீண்டாமை ஒழிப்புக் காகச் சாதி ஹிந்துக்களிடையே அநேகமாக எந்த வேலையுமே நடக்கவில்லை. இதற்குப் பரிகாரம் என்ன?

ப : பொதுஜனங்களிடம் தங்கள் சொல்லுக்கு மதிப்பு இருக்கும் செல்வாக்குள்ளவர்களைக்கொண்டு சாதி ஹிந்துக்களிடையே பிரசாரம் செய்தால்தான் அது வெற்றிகரமானதாக இருக்கும் என்பது அனுபவத்திலிருந்து தெரிகிறது. இத்தகையவர்கள் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆனால், ஒவ்வொரு ஹரிஜன ஊழியரும் மௌனப் பிரசாரம் செய்து வருவது அவருடைய சக்திக்கு உட்பட்டது. ஹரிஜனங்களிடையே அவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கான வேலை செய்வதோடு, நமது சாதி ஹிந்து ஊழியர்கள் திருப்தியடைந்துவிடுகிறார்கள். அது மாத்திரம் போதாது. பல ஊழியர்கள், தங்கள் வரையில் தீண்டாமையை அனுசரிப்பதில்லையென்றாலும், அவர்களுடைய குடும்பத்தினரின் மனத்தை மாற்றவும் அவர்களால் முடிவதில்லை. இப்படிப்பட்டவர்களால் வெளியார் மனத்தை மாற்றிவிட எப்படி முடியும்? ஒவ்வொரு ஹரிஜன ஊழியரும், தாங்கள் தொடர்பு கொண்டிருக்கும் சாதி ஹிந்துக்களிடம் ஹரிஜனங்களுக்காகக் காலணைவக்கூட பிச்சை எடுப்பது என்பதை ஒரு குறியாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பது என் உறுதியான கருத்து. இவ்வேலையில் எல்லோரும் முழு மனத்துடன் ஈடுபடுவார்களானால், மிக்க நல்ல பலன் ஏற்படும்.

கே : கிறிஸ்தவத்திற்கும் இஸ்லாமுக்கும் மதம் மாறிய ஹரிஜனங்கள், அங்கும் தீண்டாதாராகவே நடத்தப்படுகின்றனர். அத்தகைய ஹரிஜனங்களுக்குச் சேவை செய்வதையும் சங்கம் மேற்கொள்ள வேண்டாமா? தீண்டாமையை அடியோடு ஒழிப்பதென முற்பட்டிருக்கும் நாம், தீண்டாமையால் கஷ்டப்படுகிறவர்கள் எல்லோருக்கும் உதவி செய்ய வேண்டாமா?

ப : இக்கேள்விக்கு 'ஹரிஜன்' பத்திரிகையில் முன்னாலேயே பதில் சொல்லி யிருக்கிறேன். என்றாலும், இக்கேள்வி கேட்கப்

படும்போதெல்லாம் திரும்பவும் பதில் சொல்லியே ஆக வேண்டும். தீண்டாமை, ஹிந்து சமூகத்திலிருந்து அடியோடு நீக்கப்பட்டுவிட்டவுடனேயே அது மற்ற இடங்களிலிருந்தும் நீக்கப்பட்டுவிடும். இதில் நியாயம் இருந்தாலும், இல்லாது போனாலும், மதம் மாறியவர்கள் விஷயத்தில் நாம் தலையிடுவது, முஸ்லிம்களுடனும் கிறிஸ்தவர்களுடனும் சச்சரவுக்குக் காரணமாகிவிடும் என்பது தெளிவானது. மதம் மாறிவிட்ட அத்தகையவர்கள், ஹிந்துக்களுடன் எல்லாத் தொடர்புகளையும் அறுத்துக்கொண்டு விட்டனர்; அல்லது ஹிந்துக்கள் அவர்களைப் பகிஷ்கரித்துவிட்டார்கள். தங்கள் விதியை இன்னொரு வகுப்பாரிடம் அவர்கள் ஒப்படைத்து விட்டனர்; அந்த வகுப்புத் தலைவர்களோ, அவர்கள் பழைய தொடர்புகளை வைத்துக் கொண்டிருக்க அனுமதிக்கமாட்டார்கள். இதனாலேயே ஹிந்து சமூகத்திலிருக்கும் ஹரிஜனங்களிடத்தில் மாத்திரம் வேலை செய்வது என்று ஹரிஜன சேவா சங்கம் ஆரம்பத்திலிருந்தே தனது எல்லையை நிர்ணயித்துக் கொண்டு விட்டது. தான் முன்னிலிருந்த மதத்தைவிட்டு வெளியேறி மதம் மாறிவிட்டவர், இனியும் ஹிந்து மதத்தினால் வழி காட்டப்பட்டு நிர்வகிக்கப்பட்டு வரவில்லை.

கே : ஹரிஜன இளைஞர்கள் ராணுவத்தில் சேர விரும்பினால், அது சம்பந்தமாகச் சங்கம் செய்ய வேண்டியது என்ன?

ப : அப்படியே சேர்ந்துகொள்ள அவர்களை அனுமதித்துவிட வேண்டும். காங்கிரஸ் கொள்கை அல்லது அகிம்சைக் கொள்கையைக் கொண்டு அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டியதில்லை. அவர்கள் இஷ்டம் போலச் செய்துகொள்ள, அவர்களுக்கு முழுச் சுதந்திரத்தையும் அளிக்க வேண்டும்.

கே : தீண்டாமை ஒழிய வேண்டும் என்ற லட்சியத்தில் அனுதாபமுள்ள சாதி ஹிந்துக்கள், ஹரிஜனங்களை அனுமதிக்காத கோயில்களைப் பகிஷ்கரித்து விடவேண்டும் என்று ஹரிஜனங்கள் கருதுகின்றனர்.

ப : அவர்கள் கருதுவது சரியானதே. ஹரிஜனங்களை அனுமதிக்காத இடங்களுக்குத் தாங்கள் போகாமல் இருந்து விடுவதோடு, அதேபோலச் செய்யுமாறு சாதிஹிந்துக்களைத் தூண்ட வேண்டியது ஹரிஜன ஊழியர்களின் முக்கியமான கடமை.

கே : பல கல்வி ஸ்தாபனங்களுக்குத் தங்கள் குழந்தைகளை அனுப்புவதற்கும், பொதுக் கிணறுகளில் தண்ணீர் எடுத்துக் கொள்ளவும் சட்டப்படி ஹரிஜனங்களுக்கு உரிமை உண்டு. ஆனால், இதை அமலுக்குக் கொண்டு வருவதற்குப் பொதுஜன உணர்ச்சி இன்னும் விரோதமாக இருந்து வருகிறது. இந்த விஷயங்களில் நீதியைப்பெறுவதற்கு அவர்கள் கோர்ட்டுக்குப் போவதா, அல்லது சாதி ஹிந்துக்கள் மனமாற்றம்

அடையும் வரையில் பொறுமையுடன் அவர்கள் காத்துக் கொண்டிருப்பதா ?

ப : தங்கள்மீது பலாத்காரம் உபயோகிக்கப்படும் என்ற ஆபத்து இல்லாத இடங்களில், ஹரிஜனங்கள் சட்டப்படி தங்களுக்குள்ள உரிமையை அனுசரித்து நடக்க வேண்டும். அவசியமானால் கோர்ட்டுக்கும் போகலாம். சட்டப்படி உரிமை இருக்கிறது என்பதைக் கொண்டு திருப்தியடைந்து இருந்து விடாமல் ஹரிஜன ஊழியர்கள், சாதி ஹிந்துக்களிடையே தொடர்ந்து கிளர்ச்சி செய்து வர வேண்டும்.

கே : கக்கூசுகளைச் சுத்தம் செய்வதிலும், தெருக் கூட்டவும் தோட்டிகள் அனுசரித்து வரும் சுகாதாரக் கேடான முறைகளில் சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டியது அவசியமானதல்லவா ?

ப : இது மிகவும் அவசியமானது. அது மாத்திரமல்ல. இதைச் செய்யும் வரையில் தோட்டிகளின் நிலைமை பரிதாபகரமானதாகவே இருந்து வரும். இதை முன்னிட்டு ஹரிஜன ஊழியர்களும், சாதி ஹிந்துக்களும் தோட்டி வேலையைத் தாங்களே செய்ய வேண்டியது அவர்களுடைய கடமையாகும். தோட்டிகள் உபயோகித்த முறையைச் சாதி ஹிந்து யாரும் உபயோகிக்கமாட்டார். அவர் விஞ்ஞான ரீதியில் அவ்வேலையைச் செய்வார். உதாரணமாக அவர், மலத்தைக் கூடையில் எடுத்துத் தலைமேல் சுமந்து கொண்டு போகமாட்டார். ஆனால், மலத்தைக் காய்ந்த மண்ணினால் மூடி அவர் அதை உலோகப் பாத்திரத்திலேயே எடுத்துச் செல்லுவார். முடிந்த வரையில் ஆபாசத்தைக் கையினால் தொடாமலிருக்க முயற்சி செய்வார். இதற்கு உபயோகிக்கும் பாத்திரங்களை ஒரு கம்பியும் தண்ணீரும் கொண்டு சுத்தம் செய்வார். தோட்டி வேலை செய்யும்போது அதற்கென்று தனியான உடையையும் அவர் அணிந்து கொள்ளுவார். இந்தச் சீர்திருத்தங்களுக்குச் செலவு அதிகமாக ஆகாது. புத்திசாலித்தனமும், கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்வதும், லட்சியத்தில் அன்புமே இதற்கு வேண்டும். தோட்டி வேலையை நாம் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்திற்கு என்று வைத்துவிடக்கூடாது. ஆகையால், சமையல் வேலையை எல்லோரும் கற்றுக் கொள்ளுவதைப் போன்று, இதையும் எல்லோரும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் தமக்குத் தாமே தோட்டியாக இருக்க வேண்டும். சமூகத்தில் இந்த லட்சியத்தை அனுபவத்தில் நிறைவேற்றுவதானால், தோட்டிகளின் பரிதாப நிலைமைக்குப் பரிசாரம் உண்டாகிவிடும்.

சங்கத்தின் மீது கண்டனங்கள்

ஒரு கூட்டத்தில், ஹரிஜன சேவா சங்கத்தின் கொள்கை என்ன என்பதைக் காந்திஜி விளக்கிவைத்தார். 'செய்த தவறுக்காக வருந்துவோரின் சங்கமே அது' என்று காந்திஜி கூறினார். அக்கூட்டத்தில் அநேக கேள்விகள் கேட்கப்பட்டன. அவற்றிற்குக் காந்திஜி பதில் சொன்னார். ஆகையால், அக்கேள்விகளினாலும் பதில்களினாலும் தம்மைத் தாமே ஆராய்ந்து பரிசோதித்துக் கொள்ளுவதாக அக்கூட்டம் இருந்தது. (இக்கூட்டத்தில் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்குக் காந்திஜி அளித்த பதிலின் முற்பகுதியை 453-ஆம் பக்கத்தில் காணவும்.)

“சங்கத்தில் ஹரிஜனப் பிரதிநிதிகளைச் சேர்த்துக்கொள்ளுவதன் மூலம், அதன் நிர்வாகக் கமிட்டியில் ஒரு ஹரிஜன மெம்பரையாவது சேர்த்துக் கொள்ளுவதன் மூலம், ஒரு முன்மாதிரியை நாம் ஏற்படுத்தக் கூடாதா?” என்று காந்திஜியை அவர் கேட்டார். இதற்குப் பதிலளித்த காந்திஜி, புனா ஒப்பந்தம் முடிவானதும் ஹரிஜன சேவா சங்கம் ஆரம்பமான சரித்திரத்தைக் கவனிக்கும்படி கூறினார். சிறுபான்மையினருக்குப் பிரதிநிதித்துவம் அளிப்பது சம்பந்தமாக, மாக்க்டோனால்டு அரசாங்கம் செய்திருந்த முடிவில் மாறுதல் செய்யும்படி செய்தது அந்தப் புனா ஒப்பந்தம். மோசமானதாகவுள்ள நிலைமை சரியானபடி திருத்தப்பட வேண்டுமானால் தீண்டாமையாகிய சாபக்கேட்டை ஹிந்து சமயத்திலிருந்து அடியோடு ஒழித்தாக வேண்டும் என்று கருதப்பட்டது. ஹிந்து சமூகத்தைப் பொறுத்தவரையில், அது முன்னால் செய்து விட்ட பாவங்களுக்காக வருந்தி, உண்மையான மனமாற்றத்தை அடைவதற்கு இது அவசியமாயிற்று. இதற்காகவே ஹரிஜன சேவாசங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்றார் காந்திஜி. அவர் மேலும் கூறியதாவது:

“ஆகவே, மேலே கண்ட கேள்வியிலிருக்கும் இரண்டு யோசனைகளையும் நான் எதிர்க்கிறேன். இப்பொழுது இருக்கும் ஏற்பாட்டின்படி, சங்கத்தின் போர்டில் சில ஹரிஜனங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால், இது தக்கர் பாபாவின் பலவீனத்தினால் அளிக்கப்பட்ட சலுகை. செய்த பாவத்திற்காக வருந்துகிறவர்களின் சங்கமே ஹரிஜன சேவா சங்கம் என்று நான் கூறியிருக்கிறேன். தீண்டாமைக்கு இடம் கொடுத்து வைத்திருந்த பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்யும்படி சாதி ஹிந்துக்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளுவோரைச் செய்வதே சங்கத்தின் நோக்கம். ஹரிஜனை சங்கத்தில் சேர்த்துக் கொண்டால், அவர் பேச்சை யாரும் கேட்டுவிடப் போவதில்லை. ஆகையால், அப்படி ஹரிஜனைச் சேர்ப்பது வீண்கண் துடைப்பாகவும், ஏமாற்றுவதாகவுமே இருக்கும். சீக்கிரத்

திலேயே அவர் வெளியே வந்துவிட மனமார விரும்புவார். கமிட்டிகள் எந்த முறையில் நடக்கின்றன என்பதை நன்றாக அறிந்த அனுபவத்தைக் கொண்டே நான் இதைக் கூறுகிறேன். சங்கம், எப்பொழுதுமே சிறந்த முறையில் நடந்துவிடாது என்பதை அறிவேன். என்றாலும், சங்கம் தனது முறையை மாற்றிக் கொண்டு, அதன் நிர்வாகக் கமிட்டியில் ஹரிஜனங்களுக்குப் பெரும்பான்மை ஸ்தானங்களைத் தன்னிஷ்டம்போல் அளிக்கலாம்; அல்லது ஹரிஜனங்களின் பிரதிநிதிகளடங்கிய தகுதிவாய்ந்த ஒரு கமிட்டியை நியமித்து, அதை ஆலோசித்துக்கூறும், மேற்பார்வை பார்க்கும் போர்டாக வைத்துக் கொண்டு சங்கம் உஷாராகவும், சரியான வழியிலும் நடக்கும்படியும் செய்யலாம்.”

ஹரிஜன முன்னேற்ற வேலைகளுக்குச் சாது சமூகத்தின் சேவைகளைப் பெறுவதற்காகக் குவாவியர் சமஸ்தானத்தில் சமீபத்தில் நடந்த வேலைகளைக் குறித்துத் தமது அபிப்பிராயத்தைக் கூறுமாறு பிறகு கார்திஜியைக் கேட்டனர். இதற்குக் கார்திஜி கூறியதாவது: “இந்த வேலை சரியானதா, புத்திசாலித்தனமானதா என்பதில் எனக்கு அதிக சந்தேகங்கள் இருக்கின்றன. ராஜ்ய வாசனை இதில் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. உண்மையான சாதுக்களின் உதவி கிடைக்குமாயின் அதை நான் வரவேற்பேன். ஆனால், என் கருத்துப்படியுள்ள சாது யாரும் நாட்டில் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். நான் காணும் சாதுக்கள், நான் ஏமாற்றமடையும்படி செய்து விட்டனர். இவர்களுக்கு விலக்கானவர் எங்கோ சிலர் இருக்கக்கூடும். அவர்களுடைய உதவி வரவேற்கப்படும். ஆனால், சாதுக்களை ஒரு கூட்டமாக இந்த வேலைக்கு உபயோகித்துக் கொள்ளுவது சாத்தியம் என்பது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதைப் பகிரங்கமாகக் கூறுகிறேன். இப்பரீட்சையில் அவர்கள் முயற்சி செய்து பார்த்தாலும், சீக்கிரத்தில் சாதுக்கள் விலகிப் போய் விடுவார்கள் என்றே அஞ்சுகிறேன்.”

கஸ்தூரிபாய் நினைவு நிதியில் ஒரு பகுதியை, ஹரிஜன சகோதரிகளுக்காக என்று ஒதுக்கிவைக்கக்கூடாதா என்று மற்றொரு நண்பர் கேட்டார். அந்நிதியை உபயோகித்துக் கொள்ளுவதற்கான வழியைக் காட்டுவார்களானால், அந்நிதி முழுவதையுமே பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று கார்திஜி பதில் சொன்னார். ஆகையால், அதற்கென்று நிதியில் ஒரு பகுதியைத் தனியாக ஒதுக்கி வைப்பது என்பதற்கே அவசியமில்லை என்றார்.

கேள்விகளும் பதில்களும் முடிந்தபின்னர், அங்கே கூடியிருந்தோருக்கு, கார்திஜி பொதுப்படையாகச் சில விஷயங்களைச் சொன்னார். ஹரிஜன சேவா சங்கத்தின் நடவடிக்கைகளில் பொதுவாக மந்தம் இருப்பது சம்பந்தமாகத் தாம் கண்டறிந்திருக்கும் காரணங்களையும், அதற்குப் பரிகாரங்களையும் அவர்

கூறினார். கார்திஜி சொன்னதாவது: “சாதி ஹிந்துக்களைக் கொண்டு ஹரிஜன முன்னேற்ற வேலைகளை நடத்துவது பற்றிய கொள்கைக்குப் பொறுப்பாளி நானே. செய்துவிட்ட பாவத்திற்கு அவர்கள் பிராயச்சித்தம் செய்யவேண்டும். நேரடியான சேவை செய்வதற்கு அவசியமான தகுதிகள் இல்லாது போனாலும், எல்லோரும் பணம் கொடுத்து உதவலாம் என்று எனக்கு நானே சொல்லிக் கொண்டேன். உதாரணமாக, அவர்களே படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்கும் வேலையில் ஈடுபட முடியாமலிருக்கலாம். ஆனால், ஹரிஜனக் குழந்தைகளுக்குப் படிப்பு சொல்லிக் கொடுக்கத் தகுதிவாய்ந்த ஓர் ஆசிரியரை அவர்கள் நியமிக்கலாம். பிராயச்சித்தம் செய்வதற்கான வழிகளில் இது ஒன்று. ஹரிஜன சமூகத்திற்குள் பிரவேசித்து அவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கு உதவ அவர்களால் முடியும். இம்மாதிரியான வேலை, தீண்டாமையைப் போக்கிவிடுமா என்று சந்தேகிகள் கேட்கிறார்கள் என்பதை அறிவேன். ஒரு சமயம் நானும் இவ்விதம் சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டேன் இருந்தேன். ஆனால், தவறைப் பின்னால் அறிந்து கொண்டேன். இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீ தேவதாருக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அவருடைய வேலையை ஆரம்பத்தில் நான் சந்தேகத்துடன் தான் பார்த்தேன்; அதைக் கண்டித்துமிருக்கிறேன். ஆனால், ஒரு வருட அனுபவம், என் சந்தேகத்தைப் போக்கிவிட்டதோடு, பணியையும் எனக்குப் போதித்தது. சாதி ஹிந்துக்கள் மன மாற்றமடையச் செய்வதற்காக அவர்களிடையே பிரசாரம் செய்யும் வேலையில் மாத்திரமே ஈடுபட்டு இருந்துவிடுவேனாயின், இதற்காக வெகு நீண்டகாலம் காத்துக் கொண்டிருக்கவே நேரும்; இதற்கு மத்தியில் ஹரிஜனங்களின் முன்னேற்ற வேலை எதுவுமே இல்லாமல் போய்விடும் என்பதை உணர்ந்துகொண்டேன். ஹரிஜனங்களிடையே இருந்து வேலை செய்வதற்கு வேண்டிய தூய்மைத் தன்மையும், பக்தியும், தியாக உணர்ச்சியுமுள்ள ஊழியர்கள் மாத்திரம் போதுமான அளவு இருப்பார்களாயின், சாதி ஹிந்துக்கள் தனியாக ஒதுங்கி இருந்துவிட்ட போதிலும், தீண்டாமை என்பது பழைய சங்கதியாகிவிடும் என்பதை என் அனுபவத்தைக் கொண்டு நிச்சயமாக அறிந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால், அந்த ஊழியர்கள், முதலில் உள்ளத்தில் தாங்களும் ஹரிஜனங்களாகி, ஹரிஜனங்களுடன் ஹரிஜனங்களாக வாழ்ந்து பாடுபட வேண்டும். ஆனால், தங்களுடைய உள்ளங்களிலிருந்து தீண்டாமையின் கடைசிச் சாயலையும் ஒழித்துவிட்டதாக ஹரிஜன சேவா சங்க உறுப்பினர்கள் உண்மையிலேயே சொல்லிக்கொள்ள முடியுமா? தாங்கள் கூறுகிற படி காரியத்திலும் நடந்து கொண்டு வருகிறார்களா?”

“இதற்கு நீங்கள் கருதும் தகுதி என்ன?” என்று ஓர் உறுப்பினர் கேட்டார். உடனே கார்திஜி, “உமக்கு மணமாகிவிட்டதா?” என்று திருப்பிக் கேட்டார். திகைத்துப் போன அந்த உறுப்பினர், “மணமானவனே நான்” என்றார். “அப்படியானால்

மணமாக வேண்டிய மகள் உங்களுக்கு இருக்கிறாளா?" என்று கேட்டார், காந்திஜி. "அப்படி ஒரு பெண் இருந்தால், அவளுக்கு ஒரு ஹரிஜன மாப்பிள்ளையைப் பாரும். இது அவளுடைய காம இச்சையைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக அல்ல. ஆனால், முற்றிலும் சமய உணர்ச்சியின் பேரிலேயே இதைச் செய்யுங்கள். என் செலவில் உங்களுக்கு ஒரு வாழ்த்துத் தந்தி அனுப்புகிறேன்" என்றார், காந்திஜி. அவர் மேலும் கூறியதாவது: "சாதி ஹிந்துக்களின் மனத்தை மாற்ற ஹரிஜன சேவகர்களால் ஏன் முடியவில்லை என்பதை இப்பொழுது நீங்கள் உணர்ந்துகொள்ளுங்கள். இதற்குக் காரணம், அவர்களுடைய உள்ளங்களில் அப்படிப்பட்ட நம்பிக்கைச் சுடர் இல்லை. கேட்டுக் கொள்ளுவது சரியான பலனை அளிப்பதற்கு, முதலில் அத்தியாவசியமாக வேண்டியது, சேவைப் பசியின் துடிப்பு. இதுவும் ஹரிஜன சேவகர்களுக்கு அவ்வளவாக இல்லை. உண்மையான சேவா உணர்ச்சியுடன் ஒரு சில சாதி ஹிந்துக்கள் இவ் வேலையில் ஈடுபட்டாலும், ஹிந்துப் பொது மக்கள் எல்லோரிடத்திலும் அந்த உணர்ச்சி ஏற்படும்படி செய்துவிட முடியும். ஆனால், மதப் பிரசாரகர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்களின் ஒரு பட்டாளமே சென்று பிரசாரம் செய்தாலும், அம் மக்களிடம் எந்த மாறுதலையும் உண்டாக்கி விடமுடியாது. அத்தகைய மதப் பிரசார வேலைக்கு ஒரு மாளவியா தேவை. என் சொந்த சகோதரி மனமாற்றமடையும் படி செய்ய என்னால் முடியவில்லை. என்னால் இதைச் செய்ய முடியாமலிருக்கும்போது, நான் மற்றவர்களை எப்படி குறை கூற முடியும்? நாம் செல்ல வேண்டியிருக்கும் பாதை, எவ்வளவு கடினமானதாகவும், முட்கள் நிறைந்ததாகவும் இருக்கிறது என்பதையே இது காட்டுகிறது. என்றாலும், இதற்கு வேண்டிய தகுதி தங்களுக்கு இருப்பதாக நினைக்கிறவர்கள், அவர்களிருக்கும் இடங்களிலேயே தாங்களே பரீட்சித்துப் பார்க்கலாம்.

"ஓரளவுக்குத் தோல்வி ஏற்பட்டிருப்பதற்குக் காரணம், ஹரிஜன சேவா சங்கத்தில் இருக்கும் உறுப்பினர்களில் அநேகர், ராஜ்ய நோக்கக் கலப்பு இல்லாமல் தங்கள் வேலையைச் செய்யத் தவறிவிட்டதே யாகும். இவர்கள், சாதி ஹிந்துக்களின் மனத்தில் ஊடுருவ உண்மையிலேயே விரும்புவார்களானால், கலப்பில்லாத மத உணர்ச்சி நிறைந்தவர்களாக இவர்கள் இருக்க வேண்டும். இத்தகைய வேலைக்கு, வெறும் தர்க்கவாதம் மாத்திரம் பயனில்லாத ஆயுதமாகும். இப்பொழுது உணர்ச்சியின்மையும், எதையும் கவனிக்காத போக்கும், மனம் மரம் போலாகிவிட்டதும் அவர்களுக்கு அதிகமாக இருந்து வருகிறது.

"மற்றோர் முறை, அதிகக் கடுமையானது; ஆபத்தே இல்லாததுமல்ல இம்முறை. பட்டினி கிடக்கும் முறைதான் இது. தவறானது, ஒழுக்க ரீதியில் சரியானது அல்ல என்று எனக்குத் தோன்றியபோது, உண்ணாவிரதம்ருப்பதை நானே கண்டித்திருக்கிறேன். ஆனால், தெளிவான ஒழுக்க அறிகுறி இருக்கும்

போது, உண்ணாவிரதம் இருப்பதைத் தவிர்த்துக்கொண்டு விடுவது கடமையைச் செய்யத் தவறியதாகும். அத்தகைய உண்ணாவிரதம், கலப்பற்ற சத்தியத்தையும் அகிம்சையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.”

பேச்சோடு பேச்சாகக் காந்திஜி, தமது வாழ்நாளில் இன்னுமொரு உண்ணாவிரதத்தைத் தாம் மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கும் என்றும், அநேகமாக ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட உண்ணாவிரதங்களும் இருக்கக்கூடும் என்றும் கூறினார். ஆனால், உண்ணாவிரதமிருக்கும் எண்ணம் தமக்கு இப்பொழுது எதுவும் இல்லை என்றும் அவர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்தார். முன்கூட்டி ஏதோ மனத்தில் தோன்றுவதையே தாம் கூறுவதாகவும் சொன்னார்.

[ஸ்ரீ பியாரிலால் எழுதியது.]

—பஞ்சகனி, 20—7—1946

—‘ஹரிஜன்’ - 28—7—1946

10

பொருத்தமான கேள்விகள்

கேள்வி 1 : தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்கு அனுபவ சாத்தியமான முறைகள் யாவை?

பதில் : (அ) பிராம்மணரல்லாதார் செல்லலாம் என்று இருப்பது, ஒரு குறிப்பிட்ட சாதிக்கு மாத்திரம்தான் என்று இல்லாததுமான எல்லாப் பொதுப் பள்ளிக்கூடங்கள், கோயில்கள், பாட்டைகள் ஆகியவைகளைத் ‘தீண்டாதாரு’க்கும் திறந்து விட்டுவிட வேண்டும்.

(ஆ) ‘தீண்டாதாரு’க்கு எங்கெல்லாம் தேவைப்படுகிறதோ அங்கெல்லாம் அவர்களுடைய குழந்தைகளுக்குச் சாதி ஹிந்துக்கள், புள்ளிக்கூடங்களை ஏற்படுத்திக் கிணறுகளையும் வெட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். அவர்களிடையே குடி ஒழிப்புப் பிரசாரம் செய்து, சுகாதார சீர்திருத்தம் ஏற்படும்படிச் செய்து, அவர்களுக்கு வைத்திய உதவியையும் செய்வதன் மூலம், அவர்களுக்குத் தேவையான சேவைகளைச் சொந்த முறையிலும் செய்து வரவேண்டும்.

கே 2 : தீண்டாமைத் தீமை அடியோடு நீக்கப்பட்டுவிட்ட பிறகு, ‘தீண்டாதாரு’க்கு மதத்தில் அந்தஸ்து எவ்வாறு இருக்க வேண்டும்?

ப : சாதி ஹிந்துக்களுக்கு என்ன அந்தஸ்து இருக்கிறதோ அதேதான் அவர்களுக்கும் இருக்க வேண்டும். ஆகவே, ஆதி சூத்திரர்கள் என்று அழைக்கப்படுவதற்குப் பதிலாகச் சூத்திரர்கள் என்று அழைக்கப்படுவார்கள்.

கே 3 : தீண்டாமை ஒழிந்துவிட்ட பிறகு, உயர்சாதி வைதிகப் பிராம்மணருக்கும் 'தீண்டாதாரு'க்கும் இருக்கும் சம்பந்தம் எப்படி இருக்க வேண்டும்?

ப : பிராம்மணரல்லாத ஹிந்துக்களுக்கு எவ்வித சம்பந்தமிருக்கிறதோ அதே இவர்களுக்கும் இருக்க வேண்டும்.

கே 4 : சாதிகள், ஒன்றுக்கொன்று கலந்துவிட வேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா?

ப : நான் எல்லாச் சாதிகளையுமே ஒழித்துவிடுவேன். ஆனால், நான்கு பிரிவுகளை மாத்திரமே வைத்துக்கொள்ளுவேன்.

கே 5 : 'தீண்டாதார்', இப்பொழுது இருக்கும் கோயில்கள் விஷயத்தில் தலையிடாமல் தங்களுக்கு என்று தனியாக வேறு கோயில்களை ஏன் கட்டிக்கொள்ளக்கூடாது?

ப : இத்தகைய காரியங்களை அவர்களே செய்துகொள்ளுவதற்கு வேண்டிய சக்தியை 'உயர்' சாதியினர் இவர்களிடம் விட்டு வைக்கவில்லை. நம் கோயில்களில் அவர்கள் குறுக்கிடுகிறார்கள் என்று சொல்லுவது, இப்பிரச்சனையைத் தவறான வழியில் நோக்குவதாகும். எல்லா ஹிந்துக்களுக்கும் பொதுவான கோயில்களில் அவர்களை அனுமதிக்க வேண்டியது உயர்சாதியினர் என்று கூறிக்கொள்ளும் நாம் செய்ய வேண்டிய கடமையாகும்.

கே 6 : வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்களா? நிர்வாக ஸ்தாபனங்களிலெல்லாம் 'தீண்டாதாரு'க்குப் பிரதிநிதித்துவம் இருக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்களா?

ப : நான் சொல்லவில்லை. ஆனால், வேண்டுமென்றே 'தீண்டாதார்', செல்வாக்குள்ள சாதியினரால் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருப்பார்களானால், இது சுயராஜ்யப் பாதையைத் தடுக்கும் மோசமான விலக்காகும். வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தை நான் ஆதரிக்காதது, எந்தச் சமூகமும் பிரதிநிதித்துவம் பெறுவதிலிருந்து ஒதுக்கப்பட வேண்டும் என்ற பொருளில் அல்ல. இதற்கு மாறாக, பிரதிநிதித்துவம் பெறாத, போதிய பிரதிநிதித்துவத்தை அடையாத சமூகங்களுக்குச் சரியான பிரதிநிதித்துவம் இருக்கும்படி பார்க்க வேண்டிய சூழ்நிலையைப் பிரதிநிதித்துவம் பெற்றுள்ள சமூகத்தினருக்கு இது உண்டாக்குகிறது.

கே 7 : வர்ணச்சிரம தருமத்தின் அவசியத்தை நீங்கள் நம்புகிறீர்களா?

ப : ஆம். ஆனால், இன்றோ வர்ணம் மோசமான நிலைமைக்கு கொண்டு வரப்பட்டிருப்பதோடு, ஆச்சிரமம் என்பது எதுவுமே இல்லாது போய் தருமமும் தவறான முறையில்

அனுசரிக்கப்பட்டு வருகிறது. இம்முறை முழுவதையும் மாற்றியமைத்து, சமயத் துறையில் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கும் விஷயங்களுக்குப் பொருத்தமான வகையில் அதைக் கொண்டுவர வேண்டும்.

கே 8 : இந்தியா கர்மபூமி, இங்கே பிறந்திருப்பவர்கள் ஒவ்வொருவரும் முன் பிறப்பில் செய்திருக்கும் நல்லதற்கும் தீயதற்கும் ஏற்ற வகையில் செல்வம், அறிவு, சமூக அந்தஸ்து, சமய ஆர்வம் ஆகியவைகளைப் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதை நீங்கள் நம்புகிறீர்களா?

ப : இக் கேள்வியை எழுதியிருப்பவர் கூறும் முறையில் நான் நம்பவில்லை. ஏனெனில், எல்லா இடங்களிலுமே அவனவனின் வினைக்கு ஏற்றவாறே அனுபவிக்கிறான். ஆனால், இந்தியா முக்கியமாகக் கர்மபூமி (கடமை நாடு): போகபூமி (இன்ப நுகர்ச்சி)க்கு மாறான நாடு.

கே 9 : தீண்டாமையை ஒழிப்பதைப் பற்றி ஒருவர் எண்ணுவதற்கு முன்னால், 'தீண்டாதாரி'டையே கல்வியைப் பரப்புவதும் சீர்திருத்தங்களைச் செய்வதும் ஆரம்பத்தில் செய்தாக வேண்டிய காரியங்களல்லவா?

ப : தீண்டாமையை ஒழிக்காவிட்டால் 'தீண்டாதாரி'டம் கல்வியோ, சீர்திருத்தமோ இருக்க முடியாது.

கே 10 : குடிப் பழக்கமில்லாதவர்கள் குடிகாரர்களுடன் சேராமலிருக்க வேண்டும்; மாமிசம் சாப்பிடுகிறவர்களுடன் சைவ உணவினர் சேராதிருக்க வேண்டும். இவ்விதம் இருப்பது தான் இயற்கையானது, நியாயமானது அல்லவா?

ப : அப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. குடிப் பழக்கமில்லாத ஒருவர், குடிகாரனாக இருக்கும் தனது சகோதரனை அப்பழக்கத்திலிருந்து மீட்பதற்காக அவனுடன் பழகியாக வேண்டியது கடமை. அதே போலவே, சைவ உணவினர் ஒருவரும், மாமிசம் சாப்பிடுகிறவருடன் பழக வேண்டும்.

கே 11 : பரிசுத்தமானவரான (குடிக்காதவர், சைவ உணவு சாப்பிடுகிறவர் என்ற வகையில்) ஒருவர், குடிகாரர்கள், கொன்று மிருகங்களைச் சாப்பிடுகிறவர்கள் ஆகியவர்களுடன் பழகும் போது, அவரும் சுத்தமில்லாதவராக (குடிகாரராகவும் மாமிசம் சாப்பிடுகிறவராகவும் ஆகிவிடுகிறார் என்ற வகையில்) ஆகிவிடுகிறார் என்பது உண்மையல்லவா?

ப : தான் செய்வது தவறு என்பதை அறியாமலேயே மது பானத்தைக் குடிக்கிறவன், மாமிசம் சாப்பிடுகிறவன் பரிசுத்தமில்லாதவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. ஆனால், கெட்டவர்களுடன் சேருவதால் தீமை ஏற்படுவதற்

குச் சந்தர்ப்பம் உண்டு என்பதை நான் அறிய முடிகிறது. என்றாலும், இந்த விஷயத்திலோ, 'தீண்டாதாரு'டன் கலந்துகொள்ளக்கூடாது என்பதற்கு எவ்வித நியாயமும் இல்லை.

கே 12: மேற்கண்ட காரணத்தினாலேயே வைதிகப் பிராம்மணர் களைக் கொண்ட ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பினர், மற்ற வகுப்பாருடன் ('தீண்டாதார்' உள்பட) யாருடனும் கலந்துகொள்ளாமல், தனியான ஒரு வகுப்பினராக இருந்துகொண்டு தங்களுடைய ஆன்மிக உயர்விற்காக ஒன்றாக வாழ்கிறார்களல்லவா?

ப: தனியாக இருப்புப் பெட்டியில் அடைபட்டு இருப்பதென்பது, மோசமான ஆன்மிகத் தன்மையாகவே இருக்க வேண்டும். மேலும், நிரந்தரமாகத் தனியாக இருந்து வருவதன் மூலம், தங்களுடைய நற்குணங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளுவது என்ற காலம் போய்விட்டது.

கே 13: தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் பிரசாரம் செய்து வருவதால், இந்தியாவின் சமயங்களிலும் சாதி முறையிலும் (வர்க்கம் தருமத்திலும்), அந்த முறையிலும் சமயங்களிலும் என்ன தான் தீயவைகளோ நல்லவைகளோ இருந்தாலும், நீங்கள் குறுக்கிடுவதாக ஆகாதா?

ப: ஒரு சீர்திருத்தம் ஏற்பட வேண்டும் என்று சொல்லுவதனால், எதனிடமுமோ, யாரிடமுமோ நான் எப்படி குறுக்கிடுவதாகும்? தீண்டாமையை விடாமல் வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு எதிராகப் பலாத்காரத்தை உபயோகித்துத் தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டும் என்று நான் பிரசாரம் செய்தால்தான் குறுக்கிடுவதாகும்.

கே 14: முதலாவதாக வைதிகப் பிராம்மணர்கள், சரியானது என்று நம்பும்படி செய்யாமல் அவர்களுடைய சமய உணர்ச்சிகளில் நீங்கள் குறுக்கிடுவீர்களானால், அது நீங்கள் ஹிம்சை செய்வதாகாதா?

ப: என்னுடைய உறுதியான நம்பிக்கையினால் நான் அவர்களுடைய மத நம்பிக்கையில் தலையிடாததால், வைதிகப் பிராம்மணருக்கு நான் ஹிம்சை செய்வதாகாது.

கே 15: 'தீண்டாதார்' மாத்திரமல்ல. மற்ற பல சாதியினரையும் பிராம்மணர்கள் தொடுவதில்லை, உடன் வைத்துச் சாப்பிடுவதில்லை, மணம் செய்து கொள்ளுவதில்லை எனும் போது, பிராம்மணர்கள் தீண்டாமையை அனுசரிக்கும் குற்றத்தைச் செய்கிறார்களல்லவா?

ப: மற்ற சாதியினரைத் தொட பிராம்மணர்கள் மறுப்பார்களானால், அவர்கள் அந்தப் பாவத்தைச் செய்பவர்களே ஆவார்கள்.

கே 16: மனிதன் என்ற வகையில், தன்னுடைய உரிமையை வற்புறுத்துவதற்காகப் பிராம்மண அக்கிரகாரங்களின் வழியாக அவர்கள் பவனி போவதால் 'தீண்டாதாரி'ன் பசி தீர்ந்து விடுமா?

ப: மனிதன், சோற்றுக்காக மாத்திரம் வாழவில்லை. சோற்றை விட சுயமதிப்பே முக்கியம் என்று அநேகர் கருதுகிறார்கள்.

கே 17: பலாத்காரமற்ற ஒத்துழையாமையின் தத்துவம் முழுவதையும் நன்றாக அறிந்துகொள்ளுவதற்கு வேண்டிய படிப்பு 'தீண்டாதாரு'க்கு இல்லை. பிராம்மணனுக்கோ ராஜ்யத்தை விட அதிக சிரத்தை மதத்தில்தான். இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்போது, இதன் சம்பந்தமாக நடத்தும் சத்தியாக் கிரகம் பலாத்காரத்தில் கொண்டு போய் விட்டுவிடாதா?

ப: வைக்கம் சத்தியாக் கிரகமே இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது என்றால், 'தீண்டாதார்' ஆச்சரியப்படத்தக்க வகையில் தன்னடக்கத்தைக் காட்டி வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அனுபவம் காட்டுகிறது. கேள்வியின் பிற்பகுதி, பிராம்மணர்கள் பலாத்காரத்தில் இறங்கும் சாத்தியம் உண்டாகும் என்று கூறுவதாக இருக்கிறது. அவர்கள் பலாத்காரச் செயல்களில் இறங்குவார்களானால், அதற்காக நான் வருத்தப்படுவேன். அப்பொழுது அவர்கள், மதத்தினிடமிருக்கும் பக்தியை அல்ல, மதத்தைப் பற்றிய அறியாமையையும் வெறுப்பையுமே காட்டிக்கொண்டவர்களாவார்கள் என்பதே என் அபிப்பிராயம்.

கே 18: சாதி, இன, மத, தொழில் வேறுபாடு எதுவுமே இல்லாமல் எல்லோரும் சமமாகிவிட வேண்டும் என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்களா?

ப: சாதி, மதம், இனம், நிறம் ஆகியவை எப்படி இருந்தாலும் சில விஷயங்கள், அதாவது பசி, தாகம் முதலியன எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதைப் போன்றே, மனிதனுடைய சாதாரணமான உரிமைகளைப் பொறுத்தவரையில் சட்டத்தின் முன்பு எல்லோரும் சமம் என்றே இருக்க வேண்டும்.

கே 19: கர்மாவின் முடிவை அடைந்துவிட்ட உயர்ந்த ஆன்மாக்கள்தான் மேலான தத்துவார்த்த உண்மையை அறிந்து அனுபவிக்க முடியும். ஆனால், ரிஷிகள் விதித்திருப்பதைப் பின்பற்றி நடந்து, அப்படி நடப்பதன் விளைவாகப் பிறப்பு இறப்பு என்பவைகளிலிருந்து விடுபட வேண்டியவர்களாக இருக்கும் கிரகஸ்தர்களால் அது முடியாது என்பதைப் பார்க்கும்போது, சாதாரண கிரகஸ்தனுக்கு உயர்ந்த தத்துவ உண்மையினால் ஏதாவது பயன் உண்டா?

ப: பிறப்பின் காரணமாக எந்த மனிதரையும் தீண்டாதாராகக் கருதக்கூடாது என்ற சாதாரண உண்மையை ஒப்புக்கொள்

ளுவதில் 'உயர்ந்த தத்துவ உண்மை' என்பதற்கு இடமில்லை. இந்த உண்மை மிகச் சாதாரணமானது. வைதிக ஹிந்துக்களைத் தவிர உலகம் முழுவதுமே இதை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது. நாம் இன்று அனுசரித்து வரும் முறையில் தீண்டாமைத் தத்துவத்தை ரிஷிகள் உபதேசித்தார்கள் என்று கூறப்படுவதை நான் ஆட்சேபித்திருக்கிறேன்.

—'எங் இந்தியா' - 5-2-1925

11

மேலும் பல கேள்விகள்

கேள்வி 1: 'தீண்டாதார்' வகுப்பைச் சேர்ந்த சிலர் பரீத்பூரில் உங்களைக் கண்டு பேசிய விவரம் 14 மே, 1925-ஆம் தேதி வெளியான 'எங் இந்தியா' பத்திரிகையில் வெளியாகியிருக்கிறது. அதில் நீங்கள், தாமே தூய்மைப்படுத்திக்கொள்ளுவதற்கான காரியங்களைச் செய்துகொள்ளும்படி அவர்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். தாமே தூய்மைப்படுத்திக்கொள்ளுவது என்பதைக் குறித்து நீங்கள் நினைப்பது என்ன? தாமே தூய்மைப்படுத்திக்கொள்ளுவதன் வெளிநிகழ்ச்சிகள் யாவை? தாமே தூய்மைப் படுத்திக்கொள்ளுவது என்பதில் காயக, மானசிக, வாசானிக காரியங்கள் உண்டா, அல்லது அவற்றில் ஒன்று மாத்திரமா?

பதில்: தம்மைத் தாமே தூய்மைப்படுத்திக்கொள்ளுவது என்பது மனதிலோ, பேச்சிலோ, உடலிலோ இருக்கும் அழுக்குகளைப் போக்கிக்கொள்ளுவதாகும். தீயவைகளை எண்ண வேண்டாம், பொய்யையோ, வசவுகளையோ பேச வேண்டாம். நன்றாகக் குளித்து, செத்த கால்நடைகளின் மாமிசத்தைத் தின்பதை விட்டொழித்து, ஆபாச உணவுகளைத் தின்னாமல், மது பானம் போன்ற லாகிரி வஸ்துக்களை உபயோகிக்காமல் உடலைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றே 'தீண்டாதார்' நண்பர்கள் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டனர்.

கே 2: யாராவது ஒரு வகுப்பினரோ அல்லது தனிப்பட்டவரோ அந்த நிலையை அடைந்துவிட்டால், அந்த வகுப்போ, அந்நபரோ தீண்டாதாராகக் கருதப்படலாமா?

ப: அந்த நிலையை நம்மில் அநேகர் உடனே அடைந்துவிட முடியாது. அப்படி ஒருவர் அந்நிலையை அடையாது போனாலும் அவரைத் தீண்டாதாராகக் கருதிவிடக்கூடாது. அந்த நிலையில் நாம் இருக்க வேண்டும் என்று பார்த்தாலும் அது நமக்குக் கஷ்டமாகவே இருக்கும்.

கே. 3 : ஹிந்து சாதியினர் எல்லோரிடத்திலும் உண்பதிலும், அருந்துவதிலும், கடவுள் வழிபாட்டிலும் ஒரே மாதிரியான பழக்கம் இருக்கவில்லை. இதில் ஒரே மாதிரியான முறை இருப்பதற்கு, முதலில் செய்தாக வேண்டிய காரியம் என்ன என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்கள் ?

ப : அத்தகைய ஒற்றுமையை உண்டாக்குவதற்கென்று நான் எதுவும் செய்யவில்லை. ஹிருதய ஒற்றுமை வேண்டும் என்றே நான் பாடுபடுகிறேன். இந்தத் தடைகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டது அது; உணவு போன்றவைகளில் என்ன வித்தியாசம் இருந்தாலும் ஹிருதய ஒற்றுமை இருக்க முடியும். ஒரே கடவுளை, பல்வேறு முறைகளைக் கொண்டும் நாமங்களாலும் பூசித்து வருகிறோம்.

கே. 4 : சுகாதாரத்தில் சுத்தமாக இருக்கும் ஹிந்துக்களுக்குக் கோயில்களிலும் சிற்றுண்டிச் சாலைகளிலும் போக அனுமதித் தால், அது ஒற்றுமைக்கு முதல் வழியாக இருக்கும் என்று யோசனை கூறப்படுகிறது. இது சம்பந்தமாக உங்கள் கருத்து என்ன ?

ப : தெய்வ வழிபாட்டிற்காகவுள்ள பொது இடங்களில், பொதுவான சுத்த விதிகளை அனுசரித்து நடக்கிறவர்கள் எல்லோரும் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். உடையில் இன்னவிதமான சுத்தம்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதில் யார் தீர்ப்புக் கூறுவது ? இந்த விஷயங்கள் சட்டத்தினால்லாமல், பொதுஜன அபிப்பிராயத்தினால் ஒழுங்குபடுத்தப்படுகின்றன. ஒரு சிற்றுண்டிச்சாலை நடத்துகிறவர், தாம் சுத்தமாக இருப்பவராயின், அழுக்கோடிருப்பவருக்குப் பலகாரங்களை விற்க மறுத்துவிடுவார். அவர் அப்படிச் செய்யவில்லையானால், அவரிடம் யாரும் வாங்க வரமாட்டார்கள். ஆனால், பலகாரக் கடைக்காரர் ஒருவர், 'தீண்டாதார்' என்று சொல்லப்படுகிறார் என்பதற்காக அவருக்குப் பலகாரங்களை விற்க மறுப்பாரானால், அவர் தொழிலை நடத்தும் உரிமையை இழந்து விடுகிறார்.

கே. 5 : தீண்டாமையைக் குறித்து உங்கள் கருத்து கடினமானதாக இருக்கிறது. உயர் சாதி ஹிந்துக்களில்கூட, தங்களுடைய ஆசாரமில்லாத குழந்தைகளின் கையால் நீரோ, உணவோ வாங்கிச் சாப்பிடாதவர்களிருக்கிறார்கள். இதைத் தீண்டாமை என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்களா ?

ப : இதைத் தீண்டாமை என்று நான் சொல்லவில்லை. ஹிந்து தருமத்தில் ஐந்தாவது வர்ணம் என்பது ஒன்றில்லை என்று நான் அநேக தடவைகளில் விளக்கி யிருக்கிறேன். ஆகையால், மற்ற நான்கு வர்ணத்தினருக்கும் பொதுவாக இருந்துவரும் உரிமைகள் யாவும் 'தீண்டாதாரு'க்கும் இருக்க வேண்டும்.

கே 6 : தண்ணீர் குடிப்பதைப் பற்றி அதிகமாக வற்புறுத்திக் கொண்டிராமல், உயர்சாதி ஹிந்துக்கள் மனதிலிருந்து உயர்வு, தாழ்வு மனப்பான்மையைப் போக்க முயன்று பரஸ் பர அன்பையும் உதவியையும் அதிகரிப்பதே மேல் என்று சிலர் யோசனை கூறுகிறார்கள். இந்த யோசனையை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறீர்களா ?

ப : நயவஞ்சகத்தை மறைப்பதற்காக இந்த யோசனை கூறப் படாமலிருக்குமானால், இதை நான் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன். ஒரு மரத்தின் தன்மையை அதன் பழத்தைக்கொண்டுதான் தீர்மானிக்க வேண்டும். தண்ணீர் குடிப்பதையும், சாப்பிடுவதையும் நான் முக்கியம் என்று வற்புறுத்திக்கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனால், ஒருவர் 'தீண்டாதார்' என்று சொல்லப் படுகிறார் என்பதற்காக அவர் கொடுக்கும் நீரைக் குடிக்க ஒருவர் மறுப்பாரானால், அப்பொழுது இதை நான் வற்புறுத்திச் சொல்லுகிறேன் ; சொல்லி வருவேன். ஏனெனில், அவ்விதம் அவர் கொடுக்கும் நீரைப் பருக மறுப்பது, அப்பொழுது உயர்வு என்ற அகம்பாவத்தின் சின்னமாகிறது.

கே 7 : இதற்கு சமய சம்பந்தமான கீர்த்தனைகள் மூலம் வைஷ்ணவ உபதேசங்களைப் பரப்புவதும், சாதி, இனம், பாகுபாடு இல்லாமல் எல்லோரும் சேர்ந்து உபவாசம் போன்றவைகளை அனுசரிக்கும்படி செய்வதும் எளிதான சாதாரண முறைகளாகும். இம்முறை நான்கு நூற்றாண்டுகளுக்கு அதிகமாகவே அனுசரிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இந்த யோசனையைக் குறித்து உங்கள் கருத்து என்ன ?

ப : இந்தக் கீர்த்தனைகளின் பலனைக் குறித்து நான் ஆராய்ந்ததில்லை. ஆனால், வெறுக்கத்தக்கதான உயர்வு மனப்பான்மையைத் தகர்த்தெறிவதற்கான எந்த நல்ல முறையையும் நான் வரவேற்பேன்.

' எங் இந்தியா ' - 2-7-1925

12

பகிஷ்காரப் பூச்சாண்டி

ஒருவர் நீண்ட கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். அதன் சாராம்சம் இதுதான் :

“ சாதி ஹிந்துக்களில் சிலராகிய- நாங்கள் முயற்சி செய்து பீகார் கிராமங்கள் சிலவற்றில் கிணறுகளை ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்துவிடுவதில் வெற்றி பெற்றோம். ஆனால், பக்கத்திலிருக்கும் பிராம்மணப் பூசாரிகள், கிராமக்கோயில்களில் பூஜை செய்வதையே நிறுத்திவிட்டார்கள். சிராத்தம், கல்யாணம் போன்றவைகளில் புரோகிதம் செய்வதையே நிறுத்திவிடுவதாக உன்னார்

பிராம்மணர்கள் மிரட்டி வருகிறார்கள். ஏதும் அறியாதவர்களான கிராம வாசிகள் இதனால் பயந்துவிட்டார்கள். சத்தியாக்கிரகம் செய்யவேண்டும் என்று நான் கருதினேன். ஆனால், நான் கோபத்தில் அப்படிச் செய்ததாகிவிடும் என்று அஞ்சி, சத்தியாக்கிரகம் செய்யாதிருந்துவிட்டேன். இத்தகைய நிலைமையில் நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்று கூறுகிறீர்கள்?"

இதே போன்ற விஷயம் சமீபத்தில் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு பக்கத்திலும் நடந்தது. டாக்டர் ராஜன் அதில் உறுதியுடன் நடந்து கொண்டார். சாதியில் அவரும் பிராம்மணர்; சேவை உரிமையின் மூலம் சூத்திரர். சீர்திருத்தக்காரரின் குடும்பத்தில் ஒருவர் இறந்துவிட்டபோது, தகனக் கிரியைகளைச் செய்யக்கூட மறுத்துவிட்ட வைதிக பிராம்மணர்களை மீறி அவர் நடந்துகொண்டார்.

ஆகையால், இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் சத்தியாக்கிரகம் செய்வதற்கு அவசியமில்லை என்பதே நான் கூறும் யோசனை. தீண்டாமை என்பது பாவம் என்று கருதுகிறவர்கள், பகிஷ்காரம் போன்ற கஷ்டங்கள் எவை வந்தாலும் அவற்றையும் அனுபவிக்கத் தயாராக இருப்பதோடு, அக்கஷ்டங்களைத் தூய்மைக்கும் தவத்திற்கும் உரிய காரியங்களாகக் கருதவும் வேண்டும். வெளிச் சம்பிரதாயங்களை விட்டுவிட அவர்கள் முழு அடக்கத்துடன் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். சாவினும் விவாகத்திலும், அல்லது சிராத்தமாக யிருந்தாலும் கடவுள் பெயரால் அவருக்காகச் செய்யப்படும் எக்காரியத்திற்கும், புரோகிதரின் உதவி தேவையே இல்லை. ராம நாமத்தை உச்சரித்தோ, அல்லது ஒருவர் எந்தப் பழக்கத்தில் வளர்ந்திருக்கிறாரோ அதன்படி அவருக்குத் தெரிந்திருக்கும் எந்த முறையை அனுசரித்தோ, புனிதமான மந்திரங்களைச் சொல்லி யாரும் ஒரு தம்பதிகளுக்கு விவாகம் செய்து வைத்து விடலாம். ஆயிரம் பெயர்களை மாத்திரம் கொண்டவரன்று கடவுள்; அவருக்குக் கோடி நாமங்கள் உண்டு. உள்ளத்தில் எந்தப் பெயர் உதிகிறதோ, எந்தப் பெயரினால் அவரை உணருகிறோமோ அந்தப் பெயரே சிறந்த பெயர்; நமக்குச் சிறந்தவையாக இருப்பதையெல்லாம்விட உயர்ந்தது. ஆனால், யாருக்குத் தங்கள் நம்பிக்கையின்மீது தீரம் இருக்கிறதோ, தங்களிடமே யாருக்கு நம்பிக்கை உண்டோ, தங்கள் கொள்கையில் யாருக்கு நம்பிக்கை உண்டோ, நித்தியமான ஆண்டவனிடம் யாருக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறதோ, அவர்களால்தான் இதையெல்லாம் செய்ய முடியும். மனவுறுதியின்மையால் எந்த விதமான பயனும் ஏற்படக்கூடிய இயக்கமல்ல இது. திடமான உள்ளமும், அப்பழுக்கற்ற ஒழுக்கமும் உள்ள ஊழியர்கள் மாத்திரமே, தங்களுடைய திடமான நம்பிக்கை கிராமவாசிகளையும் பற்றிக்கொள்ளும்படி செய்ய முடியும். பகிஷ்காரமும் அதைவிட மோசமான கொடுமைகளும் வந்தாலும் அவர்களால்தான் நியாயமான காரியத்தைச் செய்ய முடியும்.

ஹரிஜனங்களும் ஹரிஜனங்களல்லாதாரும்

‘ஹரிஜனங்களிடையே ஆக்க வேலையைச் செய்து வருவதை விட, அவர்களுடைய நிலைமையைக் குறித்து அவர்களுக்குத் தீவிரமான அதிருப்தி ஏற்படும்படி செய்து, அதன் மூலம் சுய உதவிக்குத் தங்களுக்குள்ளேயே சக்தியை வளர்த்துக்கொள்ளும் படி செய்வது நல்லதல்லவா? சாதி ஹிந்துக்கள் மனமாற்றமடையும்படி செய்ய நீங்கள் முயன்று வருவதில் பயனில்லை’. ஊழியர்கள் கூட்டத்தில் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளில் ஒன்று இது. இது முக்கியமான கேள்வியாகையால் அக் கூட்டத்தில் நான் இதற்குச் சொன்ன பதிலின் சுருக்கத்தைக் கொடுப்பது நல்லது. இயக்கத்தின் முழுத் தன்மையையும் பற்றி எதுவுமே தெரிந்து கொள்ளவில்லை என்பதையே கேள்வி வெளிப்படுத்துகிறது. ஹரிஜனங்களிடையே அதிருப்தியை உண்டாக்குவதால் அவர்களுக்கு உடனடியான நிவாரணம் எதுவும் ஏற்பட்டுவிடாது. அதோடு ஹிந்துக்களிடையே இந்த மோசமான பாகுபாடு நிரந்தரமாக இருந்து வரும்படியும் அது செய்துவிடும். இயற்கைக்கு விரோதமான இந்தப் பாகுபாட்டை ஒழித்துவிட்டுச் சாதி ஹிந்துக்களிடமிருந்து ஹரிஜனங்களுக்கு உரியதான சாதாரண நீதியைப் பெறுவது என்பதுதான் இந்த இயக்கத்தின் நோக்கம். இதனால் இந்த இயக்கம், செய்த தவறுகளுக்கு வருந்திப் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளுவதாக ஆகிறது. எனவே, இது ஒரு பக்கம் ஹரிஜனங்களிடையே ஆக்க வேலை செய்வதைக் கொண்டிருக்கிறது. மற்றொரு பக்கத்தில், கேட்டுக்கொள்ளுவதன் மூலமும், விவாதிப்பதனாலும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகச் சீர்திருத்தக்காரர்களைப் பொறுத்த வரையில் சரியாக நடந்து கொள்ளுவதனாலும், சாதி ஹிந்துக்கள் மனமாற்றமடையும்படி செய்வதைக் கொண்டது இந்த இயக்கம்.

விவாதிக்கப்பட்ட மற்றோர் கேள்வி இது: ‘ஹரிஜனங்களுக்குச் சேவை செய்வதைவிட, பட்டினி கிடக்கும் விவசாயிகளின் நிலைமை அபிவிருத்தியடையப் பார்ப்பது அதிக முக்கியமானது என்று நீங்கள் கருதவில்லையா? ஆகையால், விவசாயிகளின் ஸ்தாபனங்களில் பொருளாதார நிலையைப் பொறுத்தவரை இயல்பாகவே ஹரிஜனங்களும் சேர்ந்துதான் இருப்பார்களாகையால் அத்தகைய ஸ்தாபனங்களை நீங்கள் ஆரம்பிக்கக் கூடாதா?’

இக் கேள்வியைக் கேட்டிருப்பவர் கூறுவது உண்மையாக இருக்க வேண்டும் என்றே விரும்புகிறேன். துரதிருஷ்டவசமாக, விவசாயிகளின் பொருளாதார நிலைமை சீர்படுவது என்பதில்

ஹரிஜனங்களின் பொருளாதார நிலை சீர்படுவதும் சேர்ந்துதான் இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. ஹரிஜனல்லாத ஒரு விவசாயி, தான் விரும்பும் அளவுக்கு உயர முடியும்; வாய்ப்பும் அவர் உயர அனுமதிக்கிறது. சாதி ஹிந்து விவசாயியைப் போன்று ஹரிஜன விவசாயி தாராளமாக நிலம் வைத்துக் கொண்டு அதைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியாது. தனக்குத் தேவையான தொழிலாளர்கள் ஹரிஜனுக்குக் கிடைக்கமாட்டார்கள். அநேக இடங்களில் அவருக்குத் தேவையான விதையையும் அவர் வாங்க முடியாது. ஹரிஜனல்லாத விவசாயியைப் போன்றே, தன்னுடைய பொருளாதார நிலையை மேன்மைப்படுத்திக்கொள்ளுவதற்கு ஹரிஜன விவசாயியால் முடிகிறது என்றே வைத்துக்கொள்ளுவோம். அப்படியிருந்தாலும், அவர் முன்னால் எந்தெந்தச் சமூகக் கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகி வந்தாரோ அதே கஷ்டங்கள் அவருக்கு இப்பொழுதும் இருந்து கொண்டதான் வரும். அவரது பொருளாதார நிலை சீர்பட்டதால் அவர், சமூகக் கஷ்டங்களை ஒட்டாண்டியாக இருந்தபோது உணர்ந்ததைவிட இன்னும் அதிகக் கடுமையாகவே உணருவார். ஆகையால், ஹரிஜனங்களுக்கு இருந்து வரும் விசேஷமான, விசித்திரமான கஷ்டங்களைக் கவனிப்பதற்கென்று ஹரிஜனங்களின் சேவைக்காகத் தனியான ஸ்தாபனம் இருக்க வேண்டியது தவிர்க்க முடியாத தேவையாகிறது. சமூகத்தில் படு பாதாளத்தில் இருக்கும் இவர்கள் நல்ல அபிவிருத்தியை அடைவது, சமூகம் முழுவதும் அடையும் அபிவிருத்தியில் சேர்ந்ததாக இருக்க வேண்டும். மேலும் சாதாரண விவசாயி, கவனிப்பாரற்றுப் போய்விடவில்லை. உதாரணமாக, அகில இந்திய நூற்போர் சங்கம், விவசாயிகளின் நிலைமை சீர்பட வேண்டும் என்பதற்காகவே வேலை செய்து வருகிறது. பயிர்த் தொழிலுடன், அவர்களுக்கு ஒரு கைத் தொழிலும் இருந்து, அதனால் பஞ்ச கால ஆபத்து அவர்களுக்கு ஏற்படாமல் பாதுகாப்பதுடன் அவர்களுடைய மிகக் குறைந்த வருமானத்துடன் மேலும் வருமானம் கிடைக்கவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு வருகிறது.

—'ஹரிஜன்' - 15-6-1934

14

ஹரிஜனங்களும் ராணுவப் பயிற்சியும்

கேள்வி : நான் ஒரு ஹரிஜன ஊழியன். ராணுவப் பயிற்சி பெறுவதில் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. ராணுவத்தில் சேரும்படி ஹரிஜனங்களுக்கு நான் ஊக்கமளிக்கலாமா ?

ராணுவத்தில் சேருகிறவர்களுக்குப் பயமும், தீண்டாமையும் போய் விடுவதோடு, சுயமதிப்பையும் அறிந்துகொள்ளுகிறார்கள். இதில் நீங்கள் கூறும் யோசனை என்ன?

பதில் : இக் கேள்வியுடன் நீங்கள் தவறானவரிடம் வந்திருக்கிறீர்கள். ராணுவப் பயிற்சியில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். ராணுவத்தில் சேரும் ஹரிஜனங்கள் திடீரென்று அப்படியே மாறுதல் அடைந்துவிடுகிறார்கள் என்று நீங்கள் நம்புவது போல நான் நம்பவில்லை. ஆனால், ராணுவத்தில் சேர தாமாக விரும்பும் ஹரிஜனங்களை அப்படிச் சேரவேண்டாம் என்று தூண்ட நான் முயற்சி செய்யமாட்டேன். பணக்காரர்களாக இருப்பவர்களின் பிள்ளைகள் ராணுவப் பயிற்சிபெறப் போகிறார்கள் என்றால், அவர்களைப் பின்பற்றித் தாங்களும் ராணுவப் பயிற்சி பெற ஹரிஜனங்களும் போவார்களாயின், அவர்களை நான் எப்படித் தடுக்கமுடியும்? அகிம்சைப் பாடத்தைச் சொல்லிக் கொடுப்பதென்பது என்றுமே கஷ்டமானதுதான்; இரண்டு மடங்கு ஒடுக்கப்பட்டிருப்பவர்கள் அகிம்சையை அறிந்துகொள்ளும் படி எப்படிச் செய்ய முடியும்? ஒடுக்கப்பட்டிருப்பவர்களிலும்கூட, அகிம்சையின் பாடத்தை உண்மையாக அறிந்துகொண்டிருக்கும் சில ஹரிஜனங்கள் இருந்து வருவதுதான் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

—‘ஹரிஜன்’ - 28-7-1940

15

என் உயிர்

கேள்வி : உங்களை ஹரிஜனங்களுக்கே அர்ப்பணம் செய்து கொண்டுவிட்டதால், இப்பொழுது உங்கள் உயிர் அவர்களுக்குச் சொந்தமானதல்லவா?

பதில் : என் உயிர் ஹரிஜனங்களுக்குச் சொந்தமானது என்பது பாதி உண்மை மாத்திரமே. முழு உண்மையும் என்னவென்றால், என் உயிர் கடவுளுக்குச் சொந்தமானது. ஆகவே, அது ஹரிஜனங்களும், அதன்மூலம் எல்லாப் படைப்புக்குமே சொந்தமானது என்பதுதான். என்னை இங்கே வைத்திருக்கவோ, கொண்டு போய்விடவோ சக்தியுள்ளவர் கடவுள் ஒருவரே.

—‘என் ஆன்மாவின் வேதனை’ - 6-12-1932

பகுதி இருபது

ஹரிஜன நிதி வதுல்

1

ஹரிஜனங்களுக்காகப் பிச்சை எடுத்தல்

சிறிய ரெயில்வே ஸ்டேஷன்களிலெல்லாம் ஏழை மக்கள் காந்திஜியிடம் வந்து, அவர் நீட்டும் கரத்தில் ஹரிஜன உதவிக் காகச் சிலசெப்புக் காசுகளை அவர்கள் வைத்துவிட்டுப் போவது திகைப்படையச் செய்வதாகவே இருக்கிறது. வேறு வேலைகளின் காரணமாக ரெயில் வண்டியின் வாசலுக்குக்கூட பல சமயங் களில் அவர் போக முடிவதில்லை. யாரும் கேட்காமலே தங்க ளால் இயன்றதைக் கொடுத்துவிட்டுப் போக மக்கள் வருவதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். காந்திஜி எங்கே போனாலும் ஹரி ஜனங்களுக்காகப் பிச்சை எடுப்பது அவருக்கு வழக்கம் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். வேறு வேலை இருப்பதோ, மெளன விரதமோ, அவ்வேலையை விட்டுவிடும்படி அவரைச் செய்தாலும், அவர்கள் அதை அவருக்கு நினைவூட்டி விடுகின்றனர்.

சமீபத்தில் காந்திஜி டில்லியில் இருந்தபோது, மாலைப் பிரார்த்தனைக் கூட்டங்களில் நல்ல தொகையையே வசூலித் திருக்கிறார் என்பதை வாசகர்கள் அறிய அக்கறை கொள்ளக் கூடும். கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுப்பதன் மூலமும் ஒவ் வொரு வருடமும் சில ஆயிரங்களை ஹரிஜனங்களுக்காக அவர் சம்பாதித்து விடுகிறார். ஒரு நாள் ஓர் இளைஞர், காந்திஜி கையெழுத்துப் போட்டுத் தரவேண்டும் என்று கேட்டார். காந்திஜி வழக்கம்போல் ஹிந்தியில் கையெழுத்துப் போட்டார். அந்த இளைஞரோ தமிழர். காந்திஜி, தம் பெயரை ஆங்கிலத் தில் எழுத வேண்டும் என்று அவர் கேட்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாக அந்த இளைஞர், “தயவு செய்து தமிழிலும் கையெழுத் துப் போடுங்கள்” என்றார். இதற்குக் காந்திஜி, “நான் முயற்சி செய்கிறேன். ஆனால், நீர் மேற்கொண்டும் ஐந்து ரூபாய் கொடுக்க வேண்டி யிருக்கும்” என்றார். இளைஞர் சிரித்துக்கொண்டே “மகாத்மாஜி, நான் முன்பே பத்து ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறேன்” என்றார். தமிழ் எழுத்துக்களை நினைவுபடுத்திக் கொண்டு தமிழில் கையெழுத்திடுவதற்குக் காந்திஜி தலையைச் சொரிந்து கொள்ளு வதை அவர் பார்த்தார். பிறகு ஒவ்வொரு எழுத்தாக எழுதித் தமிழில் கையெழுத்துப் போட்டார். ஆனால், தமிழ்க் கையெழுத் தில் ஒரு தவறுகூட இல்லாமல் எல்லாம் சரியாக இருந்தது.

இதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்ட அந்த இளைஞர், “கையெழுத்தில் தவறே இல்லாமல் இருக்கிறது. மகாத்மாஜி, உங்கள் ஞாபக சக்தி அபாரமானது” என்றார். இவ்விதம் கூறியவாறே அக்கையெழுத்துக்கு மேற்கொண்டும் பத்து ரூபாய் கொடுத்தார். உடனே காந்திஜி, “என் ஞாபக சக்தி ஆற்றலுக்கு ஒன்றுமில்லையா? பாராட்டத்தக்க வகையில் இதில் நான் தேறியிருக்கிறேன். இதற்கு நீங்கள் ஒரு பரிசு கொடுக்க வேண்டும்” என்றார். அந்த வாலிபர் உடனே மூன்றாவது பத்து ரூபாய் நோட்டை எடுத்துக் கொடுத்தார். இதைக் கண்டு ஆனந்த மடைந்த காந்திஜி, “சில வினாடிக்குள் ஹரிஜனங்களுக்காக முப்பது ரூபாய் கிடைத்திருக்கிறது. அவர்கள் உங்களை ஆசீர்வதிப்பார்கள்” என்றார்.

டில்லியில் மாலையில் வசூலான தொகை ருசிகரமானதாக இருக்கும். (தம்படிகளையும் அரைத் தம்படிகளையும் கவனிக்கவும்)

30—3—'42	...	123—0—0
31—3—'42	...	179—3—7½
1—4—'42	...	227—11—6
2—4—'42	...	166—13—9
3—4—'42	...	102—9—9

காந்திஜி புறப்படுவதற்கு
அரைமணி நேரத்திற்கு
முன்னால் அவருடன் பேச
வந்த பத்திரிகை நிருபர்கள்
ளிடமிருந்து ‘பறித்த’
தொகை

ரூ. 38—0—0

ரூ. 837—6—7½

[ஸ்ரீ மகாதேவ தேசாய் எழுதியது]

—‘ஹரிஜன்’ - 26—4—1942

2

பண வசூல்கள்

நான் சேவா கிராமத்திற்கு வெளியிலிருக்கும்போது ரெயில்வே ஸ்டேஷன்களிலும், மலைப் பிரார்த்தனைக் கூட்டங்களிலும் வசூலிக்கும் தொகை, தீண்டாமை ஒழிப்பின் அபிவிருத்திக்கு ஏதாவது அறிகுறியாக இருக்க வேண்டுமானால், அத் தொகை பெரியதாக இருக்க வேண்டும். ஏனெனில், முன்பை விட இப்பொழுது அதிகமாகப் பணம் கொடுக்க முன்வருவதைக்

காண்கிறேன். ஸ்டேஷன்களில் நிற்பவரோ, பிரார்த்தனைக் கூட்டங்களுக்கு வருகிறவரோ, தம்மாலியன்றதைக் கொடுக்கத் தவறுவதில்லை. இவ்விதம் பணம் கொடுக்க முன்வருகிறவர்களைக் குறித்து எதுவும் மிகைப்படுத்தத் தேவையில்லை. எனினும், இந்த இயக்கம் பிடிக்கவில்லையானால், பணம் கொடுக்க வருகிறவர்களும் சொற்பமாகவே இருப்பார்கள். ஆனால், இவ்விஷயத்திலே விரும்பி மனமாரக் கொடுக்கிறார்கள். அப்படிக்கொடுப்பவர்கள் சிரித்த முகத்தோடு வந்து கொடுப்பதைப் பார்க்கும்போது எனக்கு ஆனந்தமுண்டாகிறது. ஏழு கூட்டங்களில் பம்பாயில் ரூ. 4,000 வசூலாகி யிருக்கிறது. ஒவ்வொரு நாள் வசூலும் முந்திய நாள் வசூலை விட அதிகமாக இருந்து வந்தது. இவ்விதம் முதல் நாள் வசூல் ரூ. 205—5—6 என்றால் கடைசி நாள் ரூ. 1,342—10—9.

—'ஹரிஜன்' - 24-5-1942:

பகுதி இருபத்தி ஒன்று

இயக்கத்தின் விரிவான பொருள்

1

சமயங்களின் சகோதரத் தத்துவம்

தீண்டாமை பூதத்தை ஒழிக்க முற்பட்டிருப்பதில் என் உள்ளுக்குள் இருக்கும் ஆசை என்னவென்றால், ஹிந்துக்களுக்குள் சகோதரத்துவம் ஏற்படுவதோடு மாத்திரமல்லாமல் முக்கியமாக ஹிந்துக்கள், முஸ்லிம்கள், கிறிஸ்தவர்கள், பார்ஸிகள், யூதர்கள் ஆகியவர்களுக்குள்ளும் முக்கியமாக சகோதரத்துவம் நிலவும்படிச் செய்ய வேண்டும் என்பதே. ஏனெனில், உலகத்திலுள்ள எல்லா சமயங்களின் அடிப்படையான உண்மையில் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. கடவுளால் அருளப்பட்டவையே அவை என்று நான் நம்புகிறேன்; இச்சமயங்கள் எம்மக்களுக்கு அருளப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவை அவர்களுக்கு அவசியமானவை என்றும் நம்புகிறேன். இச்சமயங்களைப் பின்பற்று வோரின் எண்ணங்களை அனுசரித்து அச்சமயக் கிரந்தங்களை நாம் படிப்போமாயின், அவை எல்லாம் அடிப்படையில் ஒன்றே; அவை ஒன்றுக்கொன்று உதவியாக இருக்கின்றன என்பதைக் காண்போம்.

‘என்னைத் தீண்டாதே’ என்ற இது, ஹரிஜனங்களோடு மாத்திரம் நிற்கவில்லை. ஆனால் இது, சாதிக்கு விரோதமாக சாதியையும், மதத்திற்கு விரோதமாக மதத்தையும் தூண்டியிருக்கிறது. இந்த இயக்கத்தின் பலகை இந்த நாட்டிலிருக்கும் பல சமயத்தினரிடையேயும், வகுப்பினரிடையேயும் நாம் மன ஒற்றுமையை அடைந்து, அதன் மூலம் இந்தியாவிலிருக்கும் எல்லா மக்களின் உதவியையும், வெளியிலிருக்கும் மக்களின் உதவியைக்கூட நான் வரவேற்காத வரையில், என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் திருப்தியடையமாட்டேன்.

—‘ஹரிஜன்’-16-2-1934

ஹிந்துக்கள், முஸ்லிம்களிடையே தீண்டாமை

எனக்குக் கடிதம் எழுதியிருக்கும் ஒரு முஸ்லிம் கீழே வருமாறு கூறுகிறார் :

“தீண்டாமைக் குற்றச்சாட்டை முஸ்லிம் லீக் மீது கூறுவதற்காக நீங்கள் வெட்கப்பட வேண்டும். முஸ்லிமின் கண்ணிலிருக்கும் சிறு துரும்பை நீக்க முயற்சிப்பதற்கு முன்னால், ஹிந்துக்களின் கண்ணிலிருக்கும் உத்தரத்தை நீங்கள் நீக்க வேண்டும். சென்ற ஆயிரம் ஆண்டுகளாக ஹிந்துக்கள், முஸ்லிம்களை அடியோடு பகிஷ்கரித்து வரவில்லையா? ஹிந்து, முஸ்லிமுடன் சாப்பிடுவதோ, நீர் அருந்துவதோ இல்லை. அவர் கலப்பு மணம் செய்து கொள்ளுவதில்லை. தன் வீட்டை முஸ்லிமுக்கு வாடகைக்குக் கொடுப்பதுகூட இல்லை. ஹிந்துக்கள் நிறைவேற்றி வந்திருப்பதைப் போன்று ஒரு சமூகத்தை அடியோடு ஒதுக்கி வைத்திருப்பதைவிட வேறு ஒன்றை நீங்கள் யூகித்தும் பார்க்க முடியுமா? இப்பொழுது முஸ்லிம்கள் திருப்பிக்கொண்டு தங்களைச் செய்ததையே திருப்பிச் செய்கிறார்களென்றால், அது நியாயமான விளைப் பயனல்லவா?”

இந்த அளவுக்கு நான் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறேன். முஸ்லிம்கள் பதிலுக்குச் செய்வது எதுவானாலும் ஹிந்துக்கள் அதை அனுபவிக்க வேண்டியவர்களே. அவர்கள் அப்படிச் செய்ய வேண்டுமா? இதுதான் எனது கேள்வி. அதையே இப்பொழுது கேட்கிறேன். மதத் துவேஷத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு ஒரு காரியத்தைச் செய்வது என்பது ஒரு பெரிய ராஜ்யக் கட்சிக்குத் தகுந்த காரியமா?

முஸ்லிம் லீக் செய்வதோ, செய்யாமலிருப்பதோ எதுவானாலும், பதிலுக்குப் பதில் செய்யப்படுவதில் நியாயமிருக்கிறது என்பதைச் சிந்தனையுள்ள ஹிந்துக்கள் எண்ணிப் பார்த்து, தனியாக ஒதுங்கி யிருப்பது என்பதை ஹிந்து சமயத்திலிருந்து போக்க வேண்டும். புராதன ஹிந்து தருமத்திற்கோ, பகுத்தறிவுக்கோ பொருந்தாத செயற்கைத் தடைகளைக் கொண்டு ஹிந்து தருமத்தைப் பாதுகாத்துவிட முடியாது. ஹிந்து தேரீர், முஸ்லிம் தேரீர், ஹிந்து நீர், முஸ்லிம் நீர் என்று ரெயில்வே ஸ்டேஷன்களில் கூவப்படுவதைக் கேட்டு தாம் அதிக வேதனைப்பட்டதாக மௌலானா அபுல் கலாம் ஆஜாத் சில தினங்களுக்கு முன்னால் கூறியது மிகவும் சரியானதேயாகும். என்னைத் தீண்டாதே என்பது இன்று அனுசரிக்கப்பட்டு வரும் விதத்தில் ஹிந்து சமயத்தில் எவ்வளவு தூரம் ஆழ்ந்த வேர்விட்டிருக்கிறது

என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால், இதைக் காங்கிரஸ்காரர்களும் சகித்துக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதற்கு எந்தக் காரணமும் இல்லை. அவர்கள் சரியானபடி நடந்து வருபவர்களாக இருந்தால், ஹிந்து சமூகத்தில் தீவிரமான மாறுதல்கள் ஏற்படுவதற்கான வழியை அவர்கள் வகுக்க வேண்டும். தீண்டாமை ஒழிய வேண்டும் என்பது, தீண்டாதார் எனப்படுவோரைத் தீண்டிக்கொள்வதோடு மாத்திரம் முடிந்துவிடவில்லை. அதற்கு இன்னும் அதிக ஆழமான பொருளும் இருக்கிறது.

—'ஹரிஜன்'-1-6-40

3

அதன் விளைவுகள்

பழனியில் கோயிலின் அருகில் நடந்த பிரமாண்டமான கூட்டத்தில் பூரண அமைதி இருந்தது. சப்தம் என்பதே எதுவும் இல்லை. தீண்டாமையை ஒழிப்பதன் விளைவுகளைக் குறித்து அங்கே கூடியிருந்தோருக்கு எடுத்துக்கூற அச்சமயத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டேன். தீண்டிக் கொள்ளுவது என்பதுடன் இந்த இயக்கம் ஆரம்பமாயிற்று; ஆனால், அது அத்தோடு நின்று விடுமானால் அது உணர்ச்சியற்ற மரக்கட்டை போன்றே இருக்கும். ஒரு பிராம்மணர், அவர் எவ்வளவுதான். கற்றறிந்திருந்தாலும், தீயவராகவும் இருக்கக்கூடும். அப்படிப்பட்டவரை பிராம்மணர் என்று சொல்லுவது அறிவுக்கு முற்றிலும் முரணானதாகும். பிரமத்தை அறிந்தவரே பிராம்மணர். ஒருவர் எப்படிப்பட்டவர் என்பதை நிர்ணயிக்க வல்லது அவரது ஒழுக்கமேயல்லாது அவர் தொழில் அன்று. சமூக உறவு சம்பந்தப்பட்ட எல்லாவற்றிலுமே, ஒரு தோட்டி, பிராம்மணருக்குச் சமம் என்று இருக்கவேண்டும். மற்றவைகளிலெல்லாம் ஒரு தோட்டி மௌலானா அபுல் கலாம் ஆஜாத்துக்குச் சமமாக இருப்பாராயின், அவர் பெருமையுடன் இருந்த நாற்காலியில் தோட்டி இருக்கக்கூடாது என்பதற்கு எக்காரணமும் இல்லை. ஒரு தோட்டி, தோட்டியாக வேலை செய்து கொண்டே, காங்கிரஸ் அக்கிராசனரின் ஸ்தானத்தில் வீற்றிருக்கும் நாள் வருவதைக் காண நான் ஆனந்தமடைவேன்.

தீண்டாமைப் புண், வெகு ஆழமாகப் புரையோடியிருப்பதால், அது நம் வாழ்க்கையில் வியாபித்துவிட்டது என்று தோன்றுகிறது. எனவே, இதனால் பிராம்மணருக்கும் பிராம்மணரல்லாதாருக்கும், ஒரு மாகாணத்திற்கும் இன்னொரு மாகாணத்திற்கும், ஒரு மதத்திற்கும் மற்றோர் மதத்திற்கும் உண்மையற்ற வித்தியாசங்களெல்லாம் இருந்து வருகின்றன. தீண்டாமையின் விஷ வாசனையுள்ள இவையெல்லாம் ஏன் இருந்துவரவேண்டும்?

நாமெல்லோரும் ஒரே இந்தியக் குடும்பத்தின், அதற்கும் மேலாக ஒரு மனிதக் குடும்பத்தின் குழந்தைகளாக ஏன் இருந்து வரக் கூடாது? ஒரே மரத்தின் கிளைகளைப் போன்று நாம் இருக்க வில்லையா?

தீண்டாமை அடியோடு ஒழிக்கப்பட்டுவிடும்போது, இந்த வித்தியாசங்களெல்லாம் மறைந்துவிடும்; மற்றவரைவிட தான் உயர்ந்தவர் என்று யாரும் எண்ணிக் கொள்ளமாட்டார். இயல்பாகவே, பிறரைச் சுரண்டி வாழ்வது என்பதும் ஒழிந்து, கூட்டுறவு தினசரி வாழ்க்கை முறையாக இருந்துவரும்.

—‘ஹரிஜன்’—10—2—1946

4

‘என் சொந்த எண்ணமே’

தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கத்தை சுவாமி விவேகானந்தர் ஆரம்பித்தார் என்றும், அவருக்குப் பின்னால் அந்த வேலையைக் காந்திஜி நிறைவேற்றிவைத்தார் என்றும் ரோமன் ரோலண்டு எழுதியிருக்கிறார். சரித்திராசிரியர் என்ற நோக்கத்தில் அவர் இதைக் கூறியிருக்கிறார். விவேகானந்தரும் தயானந்தரும் தீண்டாமையைக் கண்டித்திருக்கிறார்கள். ஆகையால், இப்பெரிய தீமையின் சம்பந்தமான போக்கை அவர்களிடமிருந்து பாபு பெற்றார் என்பது சரித்திரத்தைப் பொறுத்தவரையில் உண்மை; ஆனால், தீண்டாமையை எதிர்த்துப் போராடுவது என்று காந்திஜி தீர்மானித்தபோது அவ்விரு பெரியார்களின் கருத்துக்கள் அவருக்குத் தெரியுமா என்று நான் கேட்டதற்குக் காந்திஜி கூறியதாவது:

“விவேகானந்தர் எழுதியிருக்கும் ராஜயோகத்தைத் தவிர அவருடைய நூல்களில் எதையும் இதுவரை நான் படித்த தில்லை. தயானந்தர், ஆரிய சமாஜத்தை ஆரம்பித்தார் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால், ஹரிஜனங்களின் முன்னேற்றத்தைக் குறித்து அவர் எண்ணினார் என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஹரிஜனங்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்பது எனக்குச் சொந்தமாக ஏற்பட்ட எண்ணமே.”

தென்னாப்பிரிக்காவில் இருந்த சூழ்நிலையும், காந்திஜி அங்கே செய்து வந்த வேலையும் தீண்டாமையைப்பற்றிய பிரச்சனையை அவருடைய கவனத்திற்கு முக்கியமாகக் கொண்டு வந்து, அதன் பேரில் தீண்டாமை ஒழிப்பு வேலையை மேற்கொள்ளவேண்டும் என்ற கருத்து தோன்றியிருக்கலாமா என்று அவரைக் கேட்டேன். அதற்குக் காந்திஜி கூறியதாவது:

“நீங்கள் கூறுவது சரியே. தென்னாப்பிரிக்காவில், தென்னாப்பிரிக்கச் சூழ்நிலையில்தான் இந்தக் கருத்து எனக்கு ஏற்பட்டது.”

“தரித்திர நாராயணன்” என்ற சொல்லை முதலில் உபயோகித்தவர் விவேகானந்தரே என்பது அவருக்குத் தெரியுமா என்று பாபுவைக் கேட்டேன். அதற்கு அவர் கூறியதாவது: “தெரியாது. சித்தரஞ்சன தாஸ் கூறவே அச்சொல்லை நான் முதன் முதலில் கேட்டேன். ஆகையால், அவர் கண்டுபிடித்த சொல் அது என்று எண்ணினேன். அதை முதலில் சொன்னவர் விவேகானந்தரே என்பது பின்னால்தான் எனக்குத் தெரிந்தது.”

[ஸ்ரீ மகாதேவ தேசாயின் நாட்குறிப்பிலிருந்து எடுத்தது]

பெண்களும் தீண்டாமையும்

[1933-34ல் கார்திஜி ஹரிஜன் யாத்திரை செய்த போது, பல்வேறு பெண்கள் கூட்டங்களில் செய்த பிரசங்கங்களிலிருந்து பின்னடைபகுதிகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன :]

விலாசப்பூரில்

சுகோதரிகளாகிய நீங்கள், ஹரிஜன் இயக்கத்திற்கு உங்களால் முடிந்ததைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். ஹரிஜனங்களுக்கு நாங்கள் எந்த விதத்தில் சேவை செய்யலாமென்று நீங்கள் எனக்கு அளித்துள்ள வரவேற்பில் கேட்டிருக்கிறீர்கள். மற்றெல்லாவற்றையும் விட முக்கியமாக, உங்கள் உள்ளத்திலிருந்து தீண்டாமையை அறவே ஒழித்து விட்டு, உங்களுடைய குழந்தைகளுக்கு எப்படி சேவை செய்வீர்களோ அதே மாதிரி ஹரிஜனப் பையன்களுக்கும், பெண்களுக்கும் சேவை செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். உங்களுடைய சொந்த உறவினர்களைப்போல், சுகோதரர்களைப்போல், சுகோதரிகளைப்போல், ஒரே இந்தியத்தாயின் குழந்தைகளான அவர்களை நீங்கள் நேசிக்க வேண்டும். தியாகம், சேவை ஆகியவற்றின் உயிர்ச்சின்னங்கள் என்று பெண்களை நான் போற்றி வந்திருக்கிறேன். தன்னலமற்ற சேவை உணர்ச்சியை இயற்கை உங்களுக்கு அளித்திருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் ஆண்கள் உங்களுக்குச் சமமாக வரமுடியாது. கஷ்டத்தைக் கண்டால் மனம் இளகிவிடும் இரக்க உள்ளம் படைத்தவர்கள் பெண்கள். ஆகையால், ஹரிஜனங்களின் கஷ்டங்கள் உங்கள் மனத்தை இளக்கி, நீங்கள் தீண்டாமையையும், அத்துடன் உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்ற வித்தியாசத்தையும் கைவிட்டுவிட்டால், ஹிந்து மதம் தூய்மையடைந்து விடும்; ஹிந்து சமூகமும் ஆன்மிக முன்னேற்றப் பாதையில் ஒரு நீண்ட அடி எடுத்து வைத்ததுமாகும். இந்தியாவிலுள்ள 35 கோடி மக்களும் க்ஷேமமாயிருப்பார்களென்பதே இதன் இறுதிப் பலனாயிருக்கும். மனித இனத்தில் ஐந்தில் ஒரு பங்குக்கு ஏற்படும் அற்புதமான பிராயச்சித்த அனுபவம், மனித வர்க்கத்துக்கே ஒரு நல்ல பலனையளிக்கும். இது ஒரு பெரிய இயக்கம்; ஆன்ம சத்தி இயக்கங்களிலேயே இது மிகப் பெரிதானதாக இருக்கலாம். இதில் நீங்கள் முழுப் பங்கு கொள்ள வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

— 'ஹரிஜன்' 8-12-1933

டில்லியில்

எல்லோரையும் படைத்த கடவுளின் கண்களில், அவனுடைய எல்லாச் சிருஷ்டிகளும் சரிசமமானவர்களே. மனிதர்களுக்குள் உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன் என்று கடவுள் பாகுபாடு செய்திருந்தால், யானைக்கும், ஏறும்புக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைப் போல் அது கண்ணுக்குப் புலப்பட்டிருக்கும். ஆனால், கடவுள் எல்லா மனிதப் பிறவிகளுக்கும் பாரபட்சமின்றி ஒரே விதமான உருவத்தையும், இயற்கைத் தேவைகளையும் அளித்திருக்கிறார். நகரசுத்தி வேலை செய்வதில் ஹரிஜனங்கள் தீண்டத்தகாதவர்கள் என்று நீங்கள் கருதினால், தன்னுடைய குழந்தைகளுக்கு எந்தத் தாயார்தான் அந்த வேலையைச் செய்யவில்லை? சமூகத்திற்கு மிகவும் பிரயோசனமான ஊழியர்களான ஹரிஜனங்களை தீண்டத்தகாதவர்களென்றும், 'பிரஷ்டர்'களென்றும் நினைப்பது அநீதியின் சிகரமாகும். இந்தப் பாவத்தை ஹிந்து சகோதரிகள் உணர்ச்செய்ய வேண்டுமென்பதற்காகவே இந்தச் சுற்றுப் பிரயாணத்தை நான் ஆரம்பித்திருக்கிறேன். எந்த மனிதப் பிறவியையுமே நமக்குத் தாழ்ந்தவன் என்று நினைப்பது ஒரு நல்ல காரியமாக இருக்கவே முடியாது. நாமெல்லோரும் ஒரே கடவுளைத்தான் வெவ்வேறு பெயர்களில் வழிபடுகிறோம். ஆகையால், நாம் யாவரும் ஒன்றே என்ற அடிப்படை உண்மையை உணர்ந்து, தீண்டாமையையும், மனிதர்களிடையே உயர்ந்தவர்கள், தாழ்ந்தவர்கள் என்ற உணர்ச்சியையும் விட்டுவிட வேண்டும்.

— 'ஹரிஜன்' - 22-12-1933

சென்னையில்

உங்களை ஒரு காரியம் செய்யச் சொல்லுவதற்காக நான் இங்கே வந்திருக்கிறேன். சிலர் உயர்ந்தவர்கள், சிலர் தாழ்ந்தவர்கள் என்பதை அடியோடு மறந்து விடுங்கள். சிலர் தீண்டத்தக்கவர்கள், சிலர் தீண்டத்தகாதவர்கள் என்பதையும் அடியோடு மறந்து விடுங்கள். என்னைப் போலவே நீங்களெல்லோரும் கடவுள் நம்பிக்கையுள்ளவர்களென்று நான் அறிவேன்; ஆண்களுக்கும் ஆண்களுக்குமிடையே, பெண்களுக்கும் பெண்களுக்குமிடையே உயர்ந்தவர்கள், தாழ்ந்தவர்கள் என்று வித்தியாசம் கற்பிக்கும்படி கடவுள் அவ்வளவு கருணையற்றவராகவோ, நேர்மையற்றவராகவோ இருக்க முடியாது. ஹிந்து மதத்திற்கு இந்தத் தீண்டாமைதான் மிகப் பெரிய இழுக்காகும். தீண்டாமை வாழ்ந்தால், ஹிந்து மதம் செத்துவிடும் என்று சொல்ல நான் தயங்கவே மாட்டேன். கடவுளைப்பற்றி மனிதர்களின் பாஷையில் சொல்லலாமென்றால், கடவுள் நம்மிடம் மிகவும் பொறுமையாயிருந்திருக்கிறார். ஆனால், கடவுளின் பொறுமைக்கும் ஓர் எல்லையுண்டு; ஹிந்து இந்தியாவில் மனிதன் மனித

னுக்கு இழைக்கும் இந்தக் கொடூரத்தை அவர் இனிப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கமாட்டார் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை.

— 'ஹரிஜன்' - 29-12-1933

பெங்களூரில்

நம்மைவிடச் சிலர் தாழ்ந்தவர்கள் என்று நாம் நினைக்கும் போது, நம்மிடம் தீமைக்குணமே ஓங்கி நிற்கிறது. இந்தத் தீமையை நாம் விட்டொழிக்காவிட்டால், அது நம்மை விழுங்கி விடும். பிராயச்சித்தம் செய்வதற்குக்கூட ஒரு ஹிந்துவும் இருக்கமாட்டார். அத்தகைய கதி நமக்கு நேர்ந்தால், அது நியாயம்தான் என்றே நான் நினைக்கிறேன். இந்த எச்சரிக்கையைக் கொடுப்பதற்காகவே நான் இந்தியா பூராவிலும் சுற்றுகிறேன். ஆகையால், எல்லா ஹரிஜன்களும் நம்முடன் பிறந்த சகோதரர்கள், சகோதரிகளைப் போன்றவர்கள் என்று நினைத்தால் பெரிய புண்ணியம் செய்தவர்களாவீர்கள்.

— 'ஹரிஜன்' - 19-1-1934

ஹரிஜனங்கள் வசிக்கும் சில இடங்களைப் பார்த்த பிறகு காந்திஜி மற்றொரு கூட்டத்தில் பேசினார். மைசூரில் பார்த்ததற்கும் இதற்குமுள்ள வித்தியாசம் அவருக்கு மிகவும் வேதனையாயிருந்தது. அவர் கூறினார்:

மற்றவர்கள் நம்மை எப்படி நடத்த வேண்டுமென்று நாம் நினைக்கிறோமோ அதே மாதிரி நாமும் மற்றவர்களை நடத்த வேண்டும் என்ற கொள்கையில் நான் நம்பிக்கையுள்ளவன். இன்று காலையில், இப்போது நான் பார்த்த ஓட்டைக் குடில்கள் மனிதர்கள் வாழ்வதற்குத் தகுதியானவைகளல்ல. ஒரு குறைந்த பட்ச தரத்திற்குக் கீழே இறங்கினோமானால், அது மனித குலத்துக்கே அவமதிப்பாகும். நான் பார்த்த ஓட்டைக் குடில்கள் அந்தக் குறைந்தபட்சத் தரத்தைத் திருப்தி செய்யவில்லை. இது பலவிதங்களிலும் அழகான ஒரு இடமாகும். அடுத்தபடியாகக் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் இந்த மாசு அங்கிருந்து அகற்றப்பட்டு விட வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். துரதிருஷ்டசாலிகளான இந்த சகோதரர்களுக்கும், சகோதரிகளுக்கும் இன்னும் நல்ல குடியிருப்புகளை அளிக்க ஏற்கனவே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு இருப்பதாக அறிகிறேன். ஆனால், இத்தகைய உதவியை எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அளிக்கிறோமென்பது முக்கியம் என்பதை நீங்களும் ஒப்புக் கொள்ளுவீர்களென்று நம்புகிறேன். உங்களுடைய ஏற்பாடுகளெல்லாம் முடிந்த பிறகு, அது மிகவும் காலம் கடந்ததென்று சொல்லப்படும்படி இருக்க வேண்டாம்.

— 'ஹரிஜன்' - 19-1-1934

